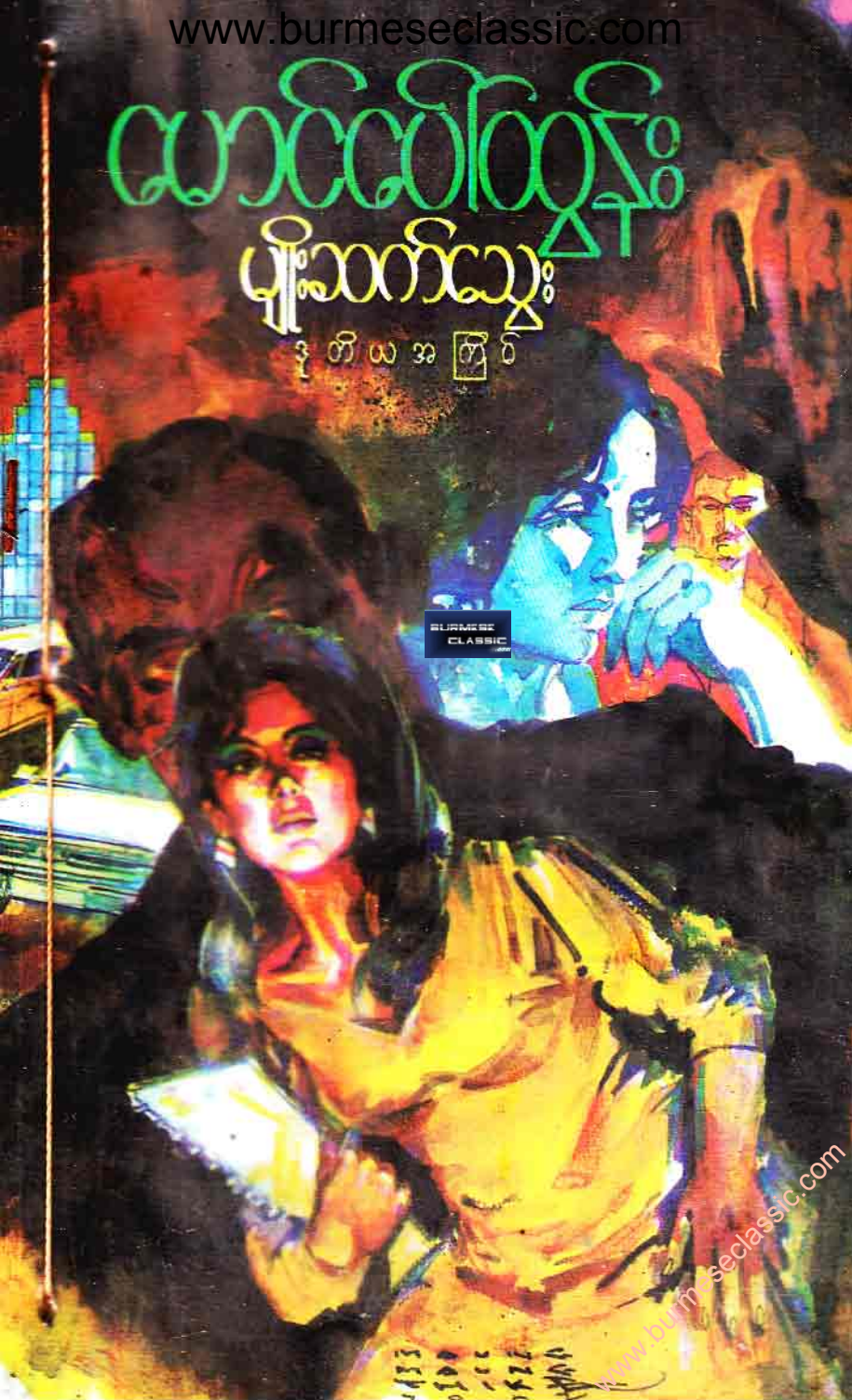

ယာဉ်ပေါ်တွင် မျိုးသက်သွေး

နု တီ ယ အ တွဲ ဝ်

BURMESE
CLASSIC
.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၂၅၄/ ၂၀၀၂ (၃)

ဇာတ်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၁၃/ ၂၀၀၂ (၅)

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

ဒုတိယအကြိမ်၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၀၂

ထုတ်ဝေသူ

ဦးထွန်းထွန်းဦး

နှင်းဦးလွင်စာပေ၊ ၅၃၃/အေ၊ (စ)ရပ်ကွက်၊

ပြည်လမ်း၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မူကွဲနှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးအောင်လှ (၀၅၃၅၃)

ပန်အောင်အောင်ဆက်

၄၁ (တီ)၊ ၆- မိုင်ခွဲ၊ လှိုင်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မူကွဲနှာဖုံးဒီဇိုင်း

စံတိုး

အုပ်စု

၁၀၀၀

တန်ဖိုး

၁၀၀၀-ကျပ်

ဗျာဠာစာပေ
မျိုးသက်လွန်း

ဘာသာပြန်သုတိဘာမ္မာ

[၁]

ဤစာအုပ်သည် ကျွန်တော်၏ ပထမဦးဆုံး ဘာသာပြန်ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် 'ယခင်က ကျမ်းလိုလို၊ ဝတ္ထုလိုလို သုတ- ရသ ရောနှောသော စာအုပ်များကိုသာ ဘာသာပြန်နေခဲ့ရာမှ ယခု ဤစာအုပ်ကစ၍ ရသစာပေစစ်စစ်ဖြစ်သော ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ပြန်ဆို ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စင်စစ် ကျွန်တော်၏မူလဆန္ဒမှာ ပင်ကိုယ်ဝတ္ထုရေးဆရာ ဖြစ်ရန် သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း 'ဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်ရပါ၊ မဖြစ် ချင်တာလည်း ဖြစ်ရတာ' ဆိုသည့် 'ဘဝသံသရာ' သီချင်းအတိုင်း ဘာသာပြန်ဆရာသာ ဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။ ဤသည်မှာ နီးစပ်ရာ ပတ် ဝန်းကျင်၏ ဓေ့ဆော်မှုကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်ကိုယ်ဝတ္ထုရေးဆရာ မဖြစ်နိုင်သေးသော ကာလအတွင်း ဘာသာပြန်ဆရာအဖြစ် စခန်းသွားနေခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော် စိတ်မယှက်ပါ။

ဘာသာပြန် ဆရာသည် ပင်ကိုယ်စာရေးဆရာနှင့် စာဖတ် ပရိသတ်အကြား 'ပေါင်းကူးတံတား' သဖွယ်ဖြစ်၍ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ စာပေ တိုးတက်ပြန့်ပွားရေးအတွက် အရေးပါအရာရောက်လှပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဘာသာပြန်ဆရာဘဝကို ကျွန်တော် နှစ်လည်း နှစ်သက်ပါသည်။ မြတ်လည်း မြတ်နိုးပါသည်။ ဂုဏ်လည်း ယူပါသည်။ ရှေ့အဖို့တွင်လည်း တစ်ဖက်က ဘာသာပြန်ဆရာလုပ်ရင်း အခါအခွင့်သင့်လျှင် ပင်ကိုယ်ရေးဆရာ ဖြစ်နိုင်အောင်လည်း ကြိုးစား သွားမည်ဟူ၍ စိတ်ကူးထားပါသည်။

[၂]

'ခွဲပတ်သော' ဝတ္ထုသည် မင်ကိုယ်ဝတ္ထုဇရာဆရာ ဖြစ်လိုသော တွန်တော်သမား ဝထမဆုံး 'အသီးအပွင့်' ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

တွန်တော်သည် ဤဝတ္ထုကို ခံစားချက်နှစ်ရပ်ဖြင့် ပြန်ဆိုပါသည်။

ဝထမဆုံးအချက်မှာ 'လူ့အားမာန်' ဖြစ်သည်။

အင်ထလတ်ဘောင်ဖြစ်သူ အယ်လစ်ဇဘက်မှာ ပညာအရည် အချင်းအပြည့် အခြေခံအထက်တန်း အောင်ပြီးခါစသာ ရှိသေးသည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့်လည်း ၂၀ ကျော်ရှိမျှသာ ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အများသူငါ ပြောရိုးပြောစဉ်စကားဖြင့် ပြောရလျှင် သူမသည် ထူးထူး လူ့လောကအကြောင်း ဘာတစ်ခုမျှ မသိလုံလောက် ထောက် မသိနိုင်သေးသောအရွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် တစ္ဆာနှင့်ချိ၍ လုပ်ကိုင်နေသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်သူ သူမ၏ဖခင်ကြီး မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသောအခါ လုပ်ငန်းတာဝန်အားလုံးမှာ သူမ၏ပခုံးပေါ်သို့ တူးရောက်လာခဲ့သည်။ သူမသည် တစ်ဦးတည်းသော အမွေခံသမီးဖြစ် ၍ တွယ်လွန်သူဖခင်ကြီး၏ ကြီးလေးကျယ်ပြန့်သော တာဝန်အရပ်ရပ် တို့ ဆက်ခံခဲ့ရသည်။

ဤတွင် ပုဂ္ဂလိကစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတို့၏ ဖြစ်စဉ်အတိုင်း အခက် အခဲတွေ ပြဿနာတွေနှင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရင်ဆိုင်တိုးရတော့သည်။

အတတ်ပညာ၊ အသိပညာ နုနယ်သေးသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်း စီမံခန့်ခွဲမှုနှင့် အုပ်ချုပ်မှုအတွေ့အကြုံ မရှိသေးသော အယ်လစ်ဇဘက် အား ပြိုင်ဖက်စီးပွားရေးသမားတွေက နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အကြပ်ကိုင် ကြသည်။ အပြတ်တိုက်ကြသည်။ အစုရှယ်ယာပိုင် ဆွေမျိုးသားချင်း တွေကလည်း သူမအား ကိစ္စတုံး 'ဖြောင်' ပစ်ရန် အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ကြံ ကြသည်။

သို့သော် သူမက ယင်းသို့သော အန္တရာယ်တွေကို လုံးဝ မကြောက်၊ လုံးဝ ခွေးမထောက်၊ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်က

တည်းက တည်ထောင်လာခဲ့သော မိသားစုပိုင်လုပ်ငန်းကြီး တစ်ရပ် သည် မိမိလက်ထက်ကမ္ဘာ့ ဖျက်စီးပြိုကွဲသွားရမည်ဆိုလျှင် ရာဇဝင်ရိုင်း ချောတော့မည်ဟူသော အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ပေါ်လာ သူ့ အန္တရာယ်တွေကို ကြံကြံခံသည်။ ရင်ဆိုင်သည်။

အထူးသဖြင့် 'ကြက်မ၊ တွန်၍ မိုးမလင်း၊' 'အားနွဲ့သူ မိန်းမသား' ဟူ၍ ခေတ်အဆက်ဆက်ကတည်းက ကင်ပွန်းတပ်လာခဲ့ကြသော ဣတ္ထိယမျိုးဆက်ဝင်တစ်ဦး၏ 'အားမာန်' ကို ဖော်ကျူးထားသော ကြောင့် မိန်းမသားတွေဖက်မှ စာနာစိတ်ဖြင့် ဤဝတ္ထုကို ကျွန်တော် နှစ်သက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒုတိယ ခံစားချက်ကတော့ 'ဘဝသရုပ်' ဖြစ်သည်။ တစ်နည်း အားဖြင့် 'လူတန်းစားသရုပ်' ဖြစ်သည်။

အထက်တန်းလွှာ အရင်းရှင် သူဌေးမိသားစုများ၏ 'အပေါ်ယံ ဝေ့မှန်ကြ အထဲကနောက်ချေးခံဘဝ၊' 'ရလေလိုလေ ဘိတစ္ဆေ' အသ ပြာ၊ အာဏာနှင့် တဏှာအတွက် လောဘာလော မသတ်နိုင်ကြဘဲ အချင်းချင်း မညာမတာ ပြိုင်ဆိုင် တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်နေကြသည့်ဘဝ စသော (လူမလိုင် အဖွဲ့အစည်း၏) 'အပုပ်အဆွေး အတွင်းရေး ဘဝ အထွေထွေ' ကိုလည်း ဤဝတ္ထုတွင် ပီပီပြင်ပြင် မီးမောင်းထိုးပြထား သည်။

ဒီအချက်ကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောကျသည်။

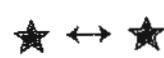
အချုပ်ဆိုသော် ဆိုခဲ့သော လူ့အားမာန်၊ အထူးသဖြင့် 'ဣတ္ထိယ အားမာန်' နှင့် 'လူတန်းစားသရုပ်' တို့ကို ပုံဖော်ရာတွင် ဇာတ်လမ်း၏ ထောင်းခြင်း၊ ဇာတ်ဆောင်၏ ကောင်းခြင်း စသော ဝတ္ထုကောင်းတို့၏ အင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံကုံလုံသောကြောင့်- ၁။ ဖတ်ပျော်ခြင်း (En- tertainment) ၂။ ဗဟုသုတရခြင်း (Information) နှင့် ၃။ အသိ အမြင် တိုးခြင်း (Understanding) တည်းဟူသော အကျိုးတရားများ ချီး ဖတ်သူအနေဖြင့် အနည်းနှင့်အများ ရရှိကောင်း ရရှိနိုင်လိမ့်မည် ဟု နိုးသားစွာ ယုံကြည်မိပါသည်။

ဤဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ဆိုရာတွင် စာရေးသူအား စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာမှလည်းကောင်း၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှ လည်းကောင်း ဖြူစင်မေတ္တာ ဖြင့် အားထုတ်ခဲ့ကြသော ကိုထွန်းဖေ (သစ်ဆန်းပွဲရုံ၊ ၁၂ လမ်း၊ ချီ) စာရေးဆရာ မြတ်ငြိမ်း၊ စာရေးဆရာ ဇာမင်း၊ ကိုနေဝင်း (ဘဝ စက္ကသိုလ်စာပေ)၊ ကိုမောင်ကြီး (ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ) နှင့် ကိုဝင်းတင် (ခင်မာဦးစာပေ) တို့အား ကျေးဇူးအထူးထင်ပါသည်။

လတ်နေ့စာမူများကို မညည်းမညူ ရေးကူးပေးရုံသာမက ဝေဖန်ချက်နှင့် အကြံဉာဏ်များလည်း ပေးခဲ့ကြသော သားကြီး တို့ကျော်သူ (ဒေသကောလိပ် ၁) နှင့် သမီးကြီးအေးအေးမြင့် (အခြေခံ အထက်တန်း၊ တောင်ဥက္ကလာ အထက ၁) တို့၏ ဖခင် စာရေးဆရာ အပေါ် စာနာမှုနှင့် တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ ပါဝင်ကူညီမှုတို့ကိုလည်း မှတ်တမ်းတင်လိုပါသည်။

အပတ်ပရိသတ်၏ မေတ္တာကို ခံယူလျက်ပါ။

မောင်ပေါ်ထွန်း
ဩဂုတ် ၄၊ ၁၉၇၉

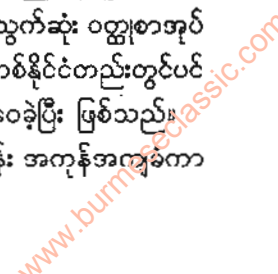
ယနေ့အမေရိကန် စာအုပ်လောကတွင် ဟာရီးရော်ဘင်၊ အာသာဟယ်လီ၊ မာရီယိုပူဇို၊ လီယွန်ယူရစ်၊ အာဗင်ဝါလေနှင့် ကျိမ်းမစ် ချန်း စသူတို့အား ရိုက်မလောက် ရောင်းတိုင်းစွဲ (BESTSELLERS) ထိပ်တန်းဝတ္ထုရေး ဆရာများအဖြစ် ကမ္ဘာ့စာဖတ်ပရိသတ်က လက်ခံထားကြသည်။

ယခု 'မျိုးဆက်သွေး' (BLOODLINE) ဝတ္ထုကိုရေးသူ စာရေး ဆရာကြီး ဆစ်ဒနီရှယ်လဒန်သည် အဆိုပါ ထိပ်တန်းစာရေးဆရာများ ထက် အသက်ကြီးသော်လည်း စာရေးသက်အားဖြင့်ကား ယင်းပုဂ္ဂိုလ် များထက် ဝါငယ်သည်။ သူ၏ပထမဆုံးဝတ္ထုဖြစ်သော 'ပကတိမျက်နှာ' (THE NAKED FACE) ကို ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင်မှ စတင်ထုတ်ဝေခဲ့ သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏စာရေးသက်မှာ ကြီးနှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။

သို့သော် ယခုအခါ ရှယ်လဒန်သည် အဆိုပါ ထိပ်တန်းစာရေး ဆရာများနှင့် ရင်ပေါင်တန်း လိုက်နေပြီ။ သူသည် ယခုအချိန်အထိ စာအုပ်လေးအုပ်သာ ရေးခဲ့သေးသည်။ တစ်အုပ်ကို ရေးသားဆဲဖြစ် သည်။ သူ၏ အခြားစာအုပ်များမှာ 'မှန်ထဲမှ မျက်နှာစိမ်း' (THE STRANGER IN THE MIRROR) နှင့် 'သန်းခေါင်ည၏ ဟိုဘက်ကာလ (THE OTHER SIDE OF MIDNIGHT) တို့ ဖြစ်သည်။

'မျိုးဆက်သွေး' စာအုပ်မှာ နောက်ဆုံးထုတ် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်ကို ၁၉၇၈ တွင် စတင်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ယခုအခါ ရိုက် မလောက် ရောင်းတိုင်းစွဲ ဝတ္ထုစာအုပ် ဖြစ်နေသည်။ နယူးယောက် ဆိုင်းသတင်းစာကြီး၏ စာရင်းတွင် အရောင်းအသွက်ဆုံး ဝတ္ထုစာအုပ် အဖြစ် ၁၃ ပတ်တိုင်တိုင် ဖော်ပြခဲ့သည်။ အိန္ဒိယတစ်နိုင်ငံတည်းတွင်ပင် ၁၅ တွပ်တန် စက္ကူဖုံးကို ရှစ်ကြိမ်တိတိ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ဤဝတ္ထုကို ဒေါ်လာငွေ ၁၀ သန်း အကုန်အကျခံကာ ပြုစုမောင့်ကုမ္ပဏီက ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးနေပြီ။

ရှယ်လဒ်သည် ဒီကာဂိုမြို့ ဇာတ်ဖြစ်သည်။ အသက် ၆၂ နှစ်
မြို့ ၁၇ နှစ်သားအရွယ်တွင် သီချင်းရေးဆရာလုပ်ရန် နယူးယောက်
မြို့သို့ လာခဲ့သည်။ ဂျက်ဖာဆင် ပြဇာတ်ရုံတွင် ရုပ်ပေါက်စောင့်လုပ်ရင်း
သီချင်းရေးသည်။ သီချင်းရေးဆရာအဖြစ် မအောင်မြင်သောကြောင့်
ဟောလိဝုဒ်ရှင်လောကသို့ ဝင်လာပြီး ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းများ ရေးရာ
အောင်မြင်လာသည်။ ဇာတ်ညွှန်းနှင့်ပြဇာတ် ဇာတ်ညွှန်းပေါင်း ၃၀
ကျော် ရေးသားခဲ့သည်။ အကောင်းဆုံး ဇာတ်ညွှန်း (အော်စကာ)
ဆုကို ရရှိခဲ့သည်။

အသက် ၅၃ နှစ်အရွယ် ရောက်တော့မှ စာပေလောကသို့ ဝင်
လာခဲ့ပြီး ဝတ္ထုများ စတင်ရေးသားသည်။ ရုပ်ရှင်နယ်ကို စွန့်ခွာပြီး
စာပေနယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ -

'ရုပ်ရှင်နဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ မရနိုင်တာကို ဝတ္ထုမှာ ရနိုင်တယ်။
ပုဂ္ဂလိက လွတ်လပ်မှု၊ အောင်မြင်မှုနဲ့ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် မပူဇွန်
တွေကို စာပေနယ်မှာ ရနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ . . . ဝတ္ထုထဲမှာ ကိုယ့်
ဇာတ်ဆောင်ကို အပျော်စီးသင်္ဘောကြီး တစ်စင်းပေးလို့လည်း ရတယ်။
ခံအိမ်ကြီး ပေးလို့လည်း ရတယ်။ ကိုယ်ပိုင်စစ်တပ်ကြီး ပေးလို့လည်း
ရတယ်။ ဒါတွေကို ရုပ်ရှင်နဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားလုပ်ငန်းမှာ ဖန်တီးလို့ မရနိုင်
ဘူး' ဟူ၍ ရှယ်လဒ်က ဆိုသည်။

ရှယ်လဒ်သည် ဤဝတ္ထုကို အီတလီနိုင်ငံ၊ ရောမမြို့အနီးရှိ ၁၆
ရာစု ရဲတိုက်ကြီးတွင် အခန်းငှား၍ ရေးခဲ့သည်။ အခန်းလခမှာ
ဒေါ်လာငွေ ၅,၀၀၀ (မြန်မာငွေ ၃၅,၀၀၀ ကျပ်) ပေးရသည်ဟု ဆို
သည်။

သူသည် စာရေးရာတွင် အကြိမ်ကြိမ်ပြင်ဆင်ပြီးမှ ကျေနပ်သူ
ဖြစ်သည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ၁၅ ကြိမ်အထိပင် ပြင်ရေးလေ့ရှိသည်
ဟု ဆိုသည်။ ယင်းသို့ ရေးခြင်းမှာ စာဖတ်သူအား ဆွဲဆောင်မှု ရှိစေ
ရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်က ရေးပြီးစာမူကို ပြန်ပြင်တဲ့အခါ စာမျက်နှာ ၁၀၀ မှာ
အနည်းဆုံး ၁၀ မျက်နှာအထိ ပြန်ဖြတ်ပစ်တာပဲ။ ဒီလိုလုပ်တာက

စာဖတ်သူကို အမြန်ရထားလို ဆွဲဆောင်မှု ရှိစေဖို့အတွက် ဖြစ်တယ်”
ဟူ၍ သူက ပြောသည်။

ရှယ်လဒ်သည် ဇာတ်ကွက်ဆင်ရာတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်သည်။
ဇာတ်ကွက်ကို ရှုပ်ထွေးအောင် တမင် ဆင်ထားတတ်သည်။ ဒီအလုပ်
တွင် သူ့ကိုမိသူ ရှာမှရှားသည်ဟုပင် ဝေဖန်ရေးဆရာတို့က ဆိုကြ
သည်။

ထို့ပြင် သူသည် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တွင် အခန်းအကူးအပြောင်းနှင့်
အခန်းအဆုံးစာပိုဒ်များကိုလည်း အထူးသတိထား၍ ရေးသားတတ်
သည်။ စာဖတ်သူကို ဆွဲဆောင်မှု မပေးနိုင်လျှင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အနေဖြင့်
မအောင်မြင်ဟု သူက ယုံကြည်သည်။

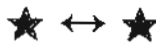
ထို့ကြောင့်ပင် ယခု 'မျိုးဆက်သွေး' ဝတ္ထုတွင် ထိုနည်းများကို
သူက တွင်တွင်ကြီး သုံးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုနှင့်ပတ်သက်၍ အိုဟိုင်ယိုပြည်နယ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး
စာ နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာကြီးသို့ ထင်မြင်ချက် ပေးပို့ရာတွင် -

'မျိုးဆက်သွေးကို ကျွန်မ၊ ဖတ်တာ သန်းခေါင်လောက်မှာ ဖတ်
ပြီးသွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ကလေးတွေ အိပ်
နေကြပြီ။ ဒီဝတ္ထုကိုဖတ်လို့ ရရှိခဲ့စားရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခံစားချက်ကို စာနဲ့
ရေးပြလို့တောင် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး . . . ' ဟူ၍ ရေးသားခဲ့သည်။

နယူးဂျာစီပြည်နယ်မှ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း -

'ဒီခေတ်မှာတော့ ဆရာကြီးဟာ အကောင်းဆုံး စာရေးဆရာပါ
။ ဒီစကားကို ကျွန်မ ပြောရာမှာ ကျွန်မရဲ့ နီရဲနေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို
သက်သေထားပြီး ပြောခြင်း ဖြစ်ပါတယ်' ဟူ၍ ဆိုခဲ့သည်။

အာရုံကြီးသောဇာတိဆောင်များ

နိုင်ငံခြားဘာသာပြန်စာအုပ်များကို ဖတ်ရာတွင် မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်အဖို့ အမြဲတမ်းလိုလို ကြုံတွေ့ရတတ်သော အခက်အခဲတစ်ခုမှာ ဇာတ်ဆောင်ပြဿနာပင် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ဆောင်များများ ပါဝင်လေလေ ဤပြဿနာမှာ ပို၍ ကြီးမားလေလေ ဖြစ်တတ်သည်။

ဤဝတ္ထုတွင်လည်း ဇာတ်ဆောင် အတော်များများ ပါဝင်သောကြောင့် စာဖတ်သူများအတွက် အခက်အခဲမရှိစေရန် အရေးကြီးသော ဇာတ်ဆောင်များကို အောက်တွင်စာရင်းပြုလုပ်၍ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

၁။ ဆင်ဖြူရယ်ရီဖေး   'ရီဖေးနှင့် သားများ ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီ' ကို စတင် တည်ထောင်သူ (ဤဝတ္ထု၏ အဓိက ဇာတ်ဆောင် အယ်လစ်ဇဘက်၏ အဘိ)

၂။ တီရင်နီယာ   ဆင်ဖြူရယ် ရီဖေး၏ဇနီး။

၃။ ဆင်ဖြူရယ် (ဆမ်) ရီဖေး   ရီဖေးနှင့် သားများ ကုမ္ပဏီကို အမွေဆက်ခံသူ။ ကုမ္ပဏီ အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ။ (ဆင်ဖြူရယ်ရီဖေး၏ မြစ်၊ အယ်လစ်ဇဘက်၏ ဖခင်)

၄။ အယ်လစ်ဇဘက်ရီဖေး (အယ်လစ်ဇဘက်)   ဆမ်ရီဖေး၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီး။ ဖခင်ဆမ်ရီဖေးသေဆုံးပြီးနောက် ကုမ္ပဏီကို အမွေဆက်ခံသူ (ဤဝတ္ထုတွင် သူမအား အယ်လစ်ဇဘက်၊ မစ္စအယ်လစ်ဇဘက်

မျိုးဆက်လွှဲ ၀ ၁၅

ရီဖေး၊ မစ္စရီဖေး၊ မစ္စကီရီဖေးဝီလျံ . . . စသည်ဖြင့် ဇာတ်ကွက်အလိုက် နာမည်အမျိုးမျိုးဖြင့် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲထားသည်။

၅။ ရီဖေးဝီလျံ (ရီဖ်)   ရီဖေးနှင့်သားများ ကုမ္ပဏီ၏အမှုဆောင်လူကြီး၊ အယ်လစ်ဇဘက်၏ ဖခင်ဆမ်ရီဖေး၏ အားအထားရဆုံး ညာလက်ရုံး။

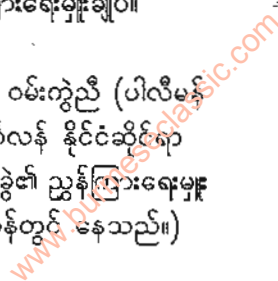
၆။ အန်နာရီဖေး (အန်နာ)   ဆမ်ရီဖေး၏ ဝမ်းကွဲညီမ (ဂျာမနီတွင် နေသည်)

၇။ ဂေါ်လသာဂက်စနာ (ဂေါ်လသာ)   အန်နာရီဖေး၏ ခင်ပွန်း။ ဂျာမနီနိုင်ငံဆိုင်ရာ ရီဖေး ကုမ္ပဏီခွဲ၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်။

၈။ ဟယ်လင်ရီဖေး (ဟယ်လင်)   ဆမ်ရီဖေး၏ ဝမ်းကွဲညီမ (ပြင်သစ်တွင် နေသည်။)

၉။ ချားမာတယ် (မာတယ်)   ဟယ်လင်ရီဖေး၏ ခင်ပွန်း၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံဆိုင်ရာ ရီဖေးကုမ္ပဏီခွဲ၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်။

၁၀။ ဆာအလက်နီခိုလ် (ဆာအလက်၊ အလက်)   ဆမ်ရီဖေး၏ ဝမ်းကွဲညီ (ပါလီမန်အမတ်။ အင်္ဂလန် နိုင်ငံဆိုင်ရာ ရီဖေးကုမ္ပဏီခွဲ၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်။ အင်္ဂလန်တွင် နေသည်။)

၁၆ ○ ဘိဇ္ဇာနိဒ္ဓိ

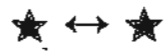
- ၁၁။ ဝိဝိသံ ဆာအလက်နိဒ္ဓိလင်၏ ဇနီး။
- ၁၂။ ဆိဇိနတ်တာရိယေ (ဆိဇိနတ်တာ) ဆပ်ရိယေ၏ဝမ်းကွဲညီမ (အိတလီ နိုင်ငံတွင် နေသည်။)
- ၁၃။ အိုင်ဇိပလာဇီ (အိုင်ဇိ) ဆိဇိနတ်တာ ရိယေ၏ ခင်ပွန်း။ အိတလီနိုင်ငံအိုင်ရာ ရိယေကုမ္ပဏီ ၏ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်။
- ၁၄။ ဒိန္နာတယ်လာစပိုလီနီ (ဒိန္နာတယ်လာ) အိုင်ဇိပလာဇီ၏အမြောင်မယား။
- ၁၅။ မတ်စ်ဟော်နန် (ဟော်နန်) ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၊ ဇူးရစ်မြို့၊ ရဲအဖွဲ့ချုပ်၊ မှုခင်း ထောက်လှမ်း ရေးဌာနမှ မှုခင်းစုံထောက်။
- ၁၆။ ဒေါက်တာအိမိလ်ဂျီပလီ (ဂျီပလီ) ရိယေကုမ္ပဏီပိုင်၊ အဓိကသုတေ သန ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခု၏ တာဝန်ခံ သိပ္ပံပညာရှင်။
- ၁၇။ ဟား (မစ္စတာ)ဂျူလီယက် ဘရွတ် (ဟားဘရွတ်) ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၊ ငွေချေးဘဏ် များအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ။
- ၁၈။ မစ္စကိုတ်အားလင်း (မစ္စကိုတ်) ရိယေကုမ္ပဏီ ရုံးချုပ်မှ ရုံးအတွင်း ရေးမှူး အမျိုးသမီး။

ဘာခရီး (၁)

တရုတ်နိုင်ငံ
အိစတန်ဘူမြို့၊
စေ့စေ့ ၊ စက်တင်ဘာလ ၅ ရက်
ည ၁၀-နာရီ

ရုံးခန်းထဲတွင် မီးရောင်မရှိ၊ တစ်ခန်းလုံး မှောင်မည်းနေ၏။ သူသည် ဟာဂျစ်ကာဖား၏ စားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။ ရုံးခန်း ပြတင်းမှ ကျော်ကာ အိစတန်ဘူမြို့တွင်းရှိ ဝလီဝတ်ကျောင်းများ၏ မျှော်စင်ပြာသာဒ်များကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူကား ကမ္ဘာပတ်၍ အနိုင်နိုင်ငံသို့ ရောက်ဖူးသူတည်း။ ထင်ရှားသော မြို့ကြီးပေါင်း တစ်ဒါဇင်ခန့်ကို အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်ပမာ ကူးလူး သွားလာနေသူ ဖြစ်၏။ သို့ပေမယ့် သူက အိစတန်ဘူမြို့ကိုသာ အကြိုက်ဆုံး၊ အိစတန် ဘူမြို့ကို အကြိုက်ဆုံးဖြစ်ခြင်းမှာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ စွဲမက် သော 'ဘီယိုဂလူလမ်း' ကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ ဟစ်လတန်ဟိုတယ်မှ ခမ်းနားဆန်းပြားသော 'လာလေဇက်' အရက်ခန်းကြောင့်လည်း မဟုတ်။ မွတ်စလင်အမျိုးသားများသာ သိသော လမ်းကြိုလမ်းကြား အရပ်များ၊ ချောင်ကြိုချောင်ကြား ပွဲစေ့တန်းကလေးများနှင့် လူတစ် ယောက်သာ မြှုပ်နှံရပြီး ကွယ်လွန်သူ ကောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက် စေရန် လူအများ လာရောက်၍ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သလေ့ရှိသော 'တယ်လီဘာဘာ' သင်္ချိုင်းတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

သူသည် ဟာဂျစ်ကာဖားအား အလွန်စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ထိုင်စောင့် နေသည်။ သူ၏စိတ်ရှည်ပုံမှာ သားကောင်ကို စောင့်ရသော တော လိုက်မုဆိုးတစ်ယောက်၏ စိတ်ရှည်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ သူသည် ပင်ကိုယ် အားဖြင့် တည်ငြိမ်၍ သမာဓိရှိသူ ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖမ်း ကို ကောင်းစွာ ထိန်းချုပ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သူကား မျိုးရိုးလိုက်၍ ခန့်ညားချောမောသော ဝေလအမျိုးသား။ သူ့ဆံပင်များက နက်မှောင်

နေသည်။ သူ့မျက်နှာက ခန့်ညား၍ အားရှိသည်။ ပြာရင့်ရင့် သူ့မျက်လုံးများက ဉာဏ်အမြော်အမြင် ပြည့်ဝမှုကို ဖော်ပြနေသည်။ သူ့အရပ်မှာ ခြောက်ပေကျော်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်မှာ အရပ်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းဖြင့် အလွန်ကြည့်ကောင်းသော ရုပ်သွင် ချို ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေးကို အလေးထားသော ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မျိုး ဖြစ်သည်။

ရုံးခန်းထဲတွင် ဟာဂျစ်ကာဖား၏ အနံ့များ၊ အငွေ့အသက်များဖြင့် မွန်နေသည်။ ငြီးစိစိ ချိုမြမြ ဆေးပြင်းလိပ်နံ့၊ စူးရှသော တူရကီကော်ဖီနံ့နှင့် ဟာဂျစ်ကာဖား၏ အဆီပြန်နေသည့် ဝဗိုင့်ဖိုင် အတ္တဘောကြီးမှ ထွက်လာသော ကိုယ်နံ့များ။

သို့သော် ရိုးစိစိလျှံက ယင်းတို့ကို လုံးဝဂရုမထားမိ။ လုံးဝ မစဉ်းစားမိ။ သူ စဉ်းစားနေသည်မှာ လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီခန့်က ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ချာမိုနီး တောင်တက်စခန်းမှ ရောက်ရှိလာသော တယ်လီဖုန်းသတင်းသာ ဖြစ်သည်။

“အလွန် တုန်လှုပ်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါပဲ မစ္စတာဝီလျံ။ ကျွန်တော်တို့တော့ အားလုံးဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ။ အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ အချိန်လုံးဝ မရလိုက်ပါဘူး။ မစ္စတာရိုဖေးဟာ တစ်ခါတည်း ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ် . . . ”

ဆင်မြူရယ် (ဆမ်) ရိုဖေးသည် “ရိုဖေးနှင့် သားများ ကုမ္ပဏီ” ၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သည်။ ရိုဖေးနှင့် သားများ ကုမ္ပဏီမှာ ကမ္ဘာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်းက ကုမ္ပဏီခွဲများ ဖွင့်လှစ်ထားရှိပြီး ကုဋေကုဋာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီး ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဆေးဝါးထုတ်လုပ်မှုနှင့် ပတ်သက်သော ဒုတိယအကြီးဆုံး ကုမ္ပဏီကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ယခုလို ဆမ်ရိုဖေး ရုတ်တရက် မတော်တဆ သေဆုံးသွားခြင်းကို ရိုးစိစိလျှံက လုံးဝ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ဆမ်ရိုဖေးသည် အလွန်အားမာန်ပြင်းပြသူ ဖြစ်သည်။ မရပ်မနား အလုပ်လုပ်နေသူ ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာတစ်လွှားရှိ ကုမ္ပဏီပိုင် စက်ရုံများနှင့် ရုံးခွဲများသို့

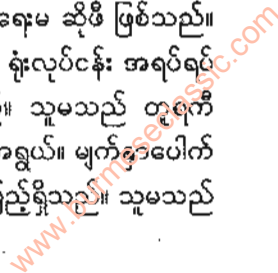
လေယာဉ်မျိုးစုံဖြင့် တရစပ် ကူးသန်းသွားလာကာ တခြားသူတွေ မရှင်းနိုင်သော ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းပေးနေသူ၊ စနစ်သစ်များကို တီထွင်ပေးနေသူ၊ အလုပ်သမားများအား အလုပ်ပိုလုပ်ချင်အောင်၊ အကောင်းဆုံး လုပ်ချင်အောင် စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ပေးနေသူ ဖြစ်သည်။ သမီးတစ်ယောက် အဖေ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်သော်ငြားလည်း မိသားစုအရေးကို ဘေးချိတ်ထားပြီး အလုပ်တွင်သာ စိတ်နှင့်ကိုယ်ကို မြှုပ်နှံထားသူ ဖြစ်သည်။ ဆမ်ရိုဖေးကား အလွန်ထက်မြက်သူ ဖြစ်သည်။ ရှာမှရှားသော စီးပွားရေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ယခု သူ မရှိတော့ပြီ။ သူ အသေအဆိုးဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ သူ့နေရာတွင် ဘယ်သူ့ကို အစားထိုးနိုင်မှာလဲ။ သူ ထားပစ်ခဲ့သော ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသည့် ကမ္ဘာကျော် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးကို ခြေနိုင်လက်နိုင် အုပ်ချုပ်နိုင်မည့်သူမှာ ဘယ်သူလဲ။ သူသည် သူ့နေရာတွင် ဆက်ခံမည့်သူကို ကြိုတင်ရွေးချယ်ထားခဲ့သည် မဟုတ်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ချခြင်းမှာလည်း သူ့ကိုယ်သူ ယခုလို အသက် ၅၂-နှစ်အရွယ်တွင် သေဆုံးမည်ဟူ၍ ကြိုတင်မသိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ လူ့လောကတွင် အကြာကြီး နေနေရဦးမည်ဟု သူက တွက်ထားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သူ မရှိတော့။ သူ အသေအဆိုးဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ရုံးခန်းထဲတွင် ရုတ်တရက် မီးလင်းသွားသည်။ ရိုးစိစိလျှံသည် အတွေးပြတ်သွားပြီး တံခါးမကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မီးရောင်ကြောင့် သူ့မျက်လုံးများ ခဏမျှ ဝါးသွားသည်။

“အို . . . မစ္စတာဝီလျံပါလား၊ ကျွန်မက ဒီမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးမှတ်တာ”

ဝင်လာသူမှာ ကုမ္ပဏီအတွင်းရေးမှူး စာရေးမ ဆိုဖီ ဖြစ်သည်။ ဆိုဖီသည် အိမ်တန်ဘူမြို့သို့ ရိုးစိစိလျှံလာတိုင်း ရုံးလုပ်ငန်း အရပ်ရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ တွဲဖက်ဆောင်ရွက်ပေးရသည်။ သူမသည် တူရကီအမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ အသက်က ၂၀-ကျော် အရွယ်။ မျက်နှာပေါက်ရော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရော ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသည်။ သူမသည်

သွယ်ဝှက်ရာနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်သိမ်မွေ့သော ရှေးဟောင်းတူရုကို
လေ့ဝှက်များကို နှံ့နှံ့စပ်စပ် ကျွမ်းကျင်ကြောင်း ဝိလျံလာတိုင်း အပြော
အဆို အမူအရာများဖြင့် ပြတတ်သည်။ သို့သော် ဝိလျံက လုံးဝ စိတ်
ဝင်စား

သူမက အသံချိုချိုဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“မစ္စတာကာဖား ခိုင်းထားတဲ့ စာတွေကို လက်နှိပ်စက် အပြီးရိုက်
ဖို့ ကျွန်မ လာခဲ့တာပါ။ မစ္စတာဝိလျံအတွက် ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရပါ
မလဲ”

ဆိုဖီက ပြောရင်း စားပွဲနားသို့ ကပ်လာသည်။ သူမကိုယ်မှ
ကတိုးနဲ့များ လှိုင်နေသည်။

“မစ္စတာ ကာဖား ဘယ်သွားသလဲ”

ဆိုဖီက အားတုံ့အားနာဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း . . .

“ဒီနေ့ သူ အပြင်ထွက်သွားတာ တစ်နေ့ကုန်ပဲ၊ ခုထိ ပေါ်မလာ
သေးပါဘူး” ဆိုဖီက သူမ၏ လက်ဝဲခြင် နုနုကလေးဖြင့် ဂါဝန်အပေါ်
ပိုင်းကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်နေသည်။ “ကျွန်မဆီက အကူအညီ
တစ်ခုခုများ လိုပါသလား” သူမ၏မျက်ဝန်းများက နက်မှောင်ပြီး
အငွေ့ပြန်နေသလို ထင်ရသည်။

“လိုတာပေါ့၊ သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာပါ”

ဆိုဖီက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“အဲဒါမှ ခက်တာပဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်သွားရှာရပါ့မလဲ”

“ကာဗန်ဆာရီ ဟိုတယ်မှာ ရှာကြည့်၊ ဒါမှမဟုတ် မာမာရား
ဟိုတယ်မှာ ရှိနိုင်တယ်”

ကာဗန်ဆာရီဟိုတယ်မှာ ပို၍ ရှိနိုင်သည်။ ကာဖား၏အမြှောင်
မယားကလေးတစ်ဦးမှာ ယင်းဟိုတယ်တွင် ဝတ်လစ်စလစ် ကချေ
သည် လုပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆိုဖီက တောင်းပန်သံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်မ . . .”

“သူ့ကို တွေ့ရင် ပြောလိုက်ပါ၊ တစ်နာရီအတွင်း ဒီနံ့ခန်း ရောက်

မလာရင် အလုပ်ပြုတ်ပြီလို့”

ဆိုဖီ၏ မျက်နှာတွင် အမူအရာ ပြောင်းသွားသည်။

“ကျွန်မ တတ်နိုင်သမျှ ရှာကြည့်ပါမယ် မစ္စတာဝိလျံ”

ဆိုဖီသည် တံခါးမဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။

“မီးပြန်ပိတ်ခဲ့”

တကယ်တော့ ဘာကိုမျှ စဉ်းစားမနေဘဲ အမှောင်ထဲတွင် ထိုင်နေခြင်း
က ပို၍ ကောင်းပေလိမ့်မည်။ သို့သော် နီးစပ်လျှံအဖို့ မစဉ်းစားဘဲ
နေ၍ မရ။ ဆမ်ရိုဖေး၏ရုပ်သွင်က သူ့စိတ်အာရုံထဲတွင် ထင်ထင်
ရှားရှားကြီး ပေါ်လာသည်။ အမှန်ဆိုလျှင် ဒီနှစ်၊ ဒီရာသီ ဒီလို စက်တင်
ဘာလဆန်းကာလမျိုးတွင် ‘မောင့်ဘလန်’ တောင်ထွတ်များကို တက်ရ
သည်မှာ အလွန် လွယ်ကူသည်သာ ဖြစ်သည်။ ဆမ်ရိုဖေးသည် ယခင်
ထလည်း ဒီတောင်ထွတ်များဆီသို့ တက်ရောက်ရန် အကြိမ်ကြိမ်
ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ဆီးနှင်းမုန်တိုင်းများ ပြင်းထန်လွန်း၍
တောင်ထိပ်တွင် ခြေမချနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီတစ်ချိန်တော့ တောင်ထိပ်မှာ ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီအလံကို စိုက်ဖြစ်
အောင် စိုက်မပဲ”

ခရီးထွက်ခါနီးတွင် သူက ယင်းသို့ပင် နောက်သလိုပြောင်သလို
ဖြင့် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြေညာသွားခဲ့သေးသည်။

သို့သော် သူထွက်သွားပြီး နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် တယ်လီဖုန်းမှ
သတင်းဆိုးကြီး ရောက်လာခဲ့သည်။ တယ်လီဖုန်းထဲမှ သတင်းပို့သူ၏
ထုန်ယင်နေသောအသံကို နီးစပ်လျှံက လောလောလတ်လတ် ကြား
သောင်နေသေးသည်။ “ . . . အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့က ရေခဲမျောတုံး
ကြီးကို ဖြတ်ကျော်ဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားနေကြပါတယ်၊ မစ္စတာ
နိုဖေးဟာ ရုတ်တရက် ခြေချော်လဲကျသွားပြီး တောင်တက်ကြိုးပြတ်
သွားတယ်၊ အသူတစ်ရာနက်တဲ့ ရေခဲတောင်ကြီးထဲ လိမ့်ကျသွားတယ်”

ဆန်ရိဖေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ရေခဲတောင်စွန်းများနှင့် ရိုက်ခတ်
ပြီး ရေခဲတောင်ကြားထဲသို့ ဒလိမ့်ကောက်ကွေး လွင့်စင်လိမ့်ကျသွားပုံ
တို့ နှိပ်စိလျှင် စိတ်မှက်စိတ်တွင် မြင်ယောင်လာသည်။ သူက ယင်း
မြင်ထွင်းကို စိတ်မတူးမိရန် ကြိုးစားပြီး အာရုံလွှဲပစ်နေမိသည်။ ဖြစ်ပျက်
ခဲ့သမျှ အတိတ်ကာလတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ လွန်လေပြီးသော အတိတ်
ကာလအတွက် ဦးရိမ်ပုပန်နေ၍ အကျိုးမရှိတော့။ သူ့အဖို့ စိုးရိမ်ပူပန်
ရတာက ယခုလောလောဆယ် ပစ္စုပ္ပန်ကာလ။

ဤသတင်းဆိုးကြီးကို ဆန်ရိဖေး၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများထံသို့
အကြောင်းကြားရန် ရှိသေးသည်။ သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းများမှာ ကမ္ဘာ
အရပ်ရပ်တွင် တကွတပြားစီ နေထိုင်ကြသည်။ ပြီးတော့ သတင်းစာ
များအတွက် ကြေညာချက်တစ်စောင်လည်း ထုတ်ပြန်ရဦးမည်။ ဤ
သတင်းသည် ဘွားခနဲပေါ်ပေါက်လာသော လှိုင်းလုံးကြီးပမာ ကမ္ဘာ
ဦးပွားနေလောက တစ်ခုလုံးသို့ ရိုက်ခတ်သွားပေလိမ့်မည်။ ယခုအချိန်
တွင် ရိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီမှာ ပြဿနာသောင်းခြောက်ထောင်နှင့်
ရင်ဆိုင်နေရသည်။ 'ဆန်ရိဖေး ကွယ်လွန်သွားပြီ' ဟူသော သတင်း
သည် သူ့ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးကို လဲရာမိထောင်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားပေ
လိမ့်မည်။ ယခုအခါ ကုမ္ပဏီ၏ တာဝန်အရပ်ရပ်မှာ နှိပ်စိလျှင်၏ ပခုံး
ပေါ်သို့ ကျရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

နှိပ်စိလျှင်သည် လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်ခန့်က ဆန်ရိဖေးနှင့် စတင်
တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က သူ့အသက်မှာ ၂၅ နှစ်။ အလုပ်က
ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကလေးတစ်ခု၏ အရောင်းမန်နေဂျာ။
သူသည် အသိဉာဏ် ထက်မြက်သည်။ ထိုးထွင်းဉာဏ်လည်း ရှိသည်။
ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတိုးချဲ့လာသောအခါ နှိပ်စိလျှင်၏ ဂုဏ်သတင်းမှာလည်း
ပျံ့နှံ့လာခဲ့သည်။ နှိပ်စိလျှင်၏ အစွမ်းအစကို ဆန်ရိဖေးက မြင်သည်။
ထို့ကြောင့် သူ့အား ရိဖေးနှင့်သားများ ကုမ္ပဏီတွင် လာလုပ်ရန် ကမ်း
လှမ်းသည်။ သို့သော် နှိပ်စိလျှင်က လက်မခံ။ ပေးလာသော ရာထူးကို ပယ်
ချလိုက်သည်။ ထိုအခါ အလုပ်တစ်ခုကို မဖြစ်မနေ လုပ်တတ်သော
ဆန်ရိဖေးက အပိုင်ကြံသည်။ နှိပ်စိလျှင်နေသော ကုမ္ပဏီကို အပြီးအပိုင်

ဝယ်ယူလိုက်သည်။ ဒီလိုနှင့် နှိပ်စိလျှင် ဆန်ရိဖေး၏ လက်အောက်သို့
ရောက်လာခဲ့ရတော့သည်။ ထိုစဉ်က ဆန်ရိဖေးနှင့် တွေ့ဆုံပြောဆိုခဲ့
သည်များကို နှိပ်စိလျှင်က ယခုတိုင် မှတ်မိနေသေးသည်။

“မောင်ရင်ကို ရိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီက ပိုင်သွားပြီ၊ ဒါကြောင့်
မို့ မောင်ရင်လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီစုတ်ကလေးကို ကျုပ် ဝယ်လိုက်တာ
ပေါ့”

ဆန်ရိဖေး၏ စကားကြောင့် နှိပ်စိလျှင် ဝမ်းလည်း သာမိသည်။
တစ်ချိန်တည်းတွင် မခံချင်စိတ်လည်း ဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် သူက
ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဘူးဆိုရင် ဘာပြောမှာလဲ”

ဆန်ရိဖေးက ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောလိုက်သည်။

“မောင်ရင် လုပ်ချင်ပါတယ်။ ဒီမှာ နှိပ်စိ . . . မောင်ရင်နဲ့ ကျုပ်မှာ
တူညီတဲ့ ရည်မှန်းချက်ရှိတယ်။ တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုးပွားချင်စိတ်
ရှိကြတယ်။ တို့က ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို ခါးစောင်းတင်ချင်ကြတယ်။
အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မောင်ရင်ကို ကျုပ်ပြမယ်”

ကြားရသော စကားများက တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်နှင့် ပြည့်စုံသည်။
ရင်ထဲတွင် မီးတောက်မတတ် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော လူငယ်
ဇလေးအတွက် ပွဲတော်ကြီး တည်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတော့
သည်။ အကြောင်းရင်းခံကတော့ နှိပ်စိလျှင်၏ဘဝတွင် ဆန်ရိဖေး မသိ
သေးသော အရာတစ်ခုရှိသည်။ တကယ်တော့ ဒီအချိန်ကစပြီး ယခင်
နှိပ်စိလျှင် မရှိတော့။ ဘဝတွင် မကျေမချမ်းဖြစ်ခဲ့ခြင်း၊ စိတ်အားငယ်ရ
ခြင်းနှင့် ဆင်းရဲတွင်းနက်ခဲ့ခြင်းတို့က လူသစ်၊ စိတ်သစ်ဖြင့် 'နှိပ်စိလျှင်'
အသစ်ကို မွေးထုတ်ပေးလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

နှိပ်စိလျှင်ကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ဝေလနယ်ရှိ 'ဂွင့်' နှင့် 'ကမာသင်' ကျောက်
အေးကောင်းကောင်း နယ်မြေတစ်ဝိုက်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ဒီနယ်မြေတွင်

www.burmeseclassic.com

၂၄ ○ မြေမြေကြေး

သံတော့ကံ၊ ထုံးကျောက်နှင့် ကျောက်မီးသွေးများဖြင့် ပေါကြွယ်ဝသော လျှိုမြောင်တောင်ကြားများ အများအပြားရှိသည်။ ဒီနယ်မြေရှိ မြေအသေအမည်ဟူသမျှမှာ စာပေဝင်ကြသည်။ သမိုင်းဝင်ကြသည်။ ဒီနယ်မြေသည် ကဗျာစာဆိုတို့၏ စိတ်အာရုံ ကွန်မြူရာနယ်မြေ ဖြစ်သည်။ ယခင်က ဒီနယ်မြေတစ်လျှောက်တွင် စိမ်းလန်းစိုပြေသော အစပင်တောတန်းကြီးများ ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် စက်မှုတော်လှန်ရေးကြီး ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ ယင်းသစ်ပင်များမှာ သံရည်ကျိုစက်များ အတွက် ထင်းဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

နိစ်ဝီလျှင်၏ ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေသည် သမိုင်းဝင် အာဇာနည်များ ပေါ်ထွန်းရာ နယ်မြေလည်း ဖြစ်သည်။ ဒီနယ်မြေသား တစ်ဦးဖြစ်သူ ရောဘတ်ဖာရားသည် အိမ်ထောင်မှုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာသာရေးပညတ်ချက်ကို တော်လှန်ဖောက်ဖျက်သောကြောင့် ဝရင်ဂျီ ခရစ်ယာန်ကျောင်းတော် အာဇာပိုင်များက ကားစင်တင်၍ အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့သတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ဟိုင်ဝယ်ဘုရင်ကြီးသည် ၁၀ ရာစုခေတ်တွင် ဝေလနယ်သားတို့အတွက် တရားဥပဒေများကို တီထွင်ပြဋ္ဌာန်းပေးခဲ့သည်။ သား ၁၂ ယောက် သမီး ၂၄ ယောက် တို့၏ဖခင် စစ်သူရဲကောင်းကြီး ဘရိုင်ချင်သည် သူ့နိုင်ငံအား ကျွန်ကျော်လာသမျှ ရန်သူတို့အား ရဲရဲရင့်ရင့် ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

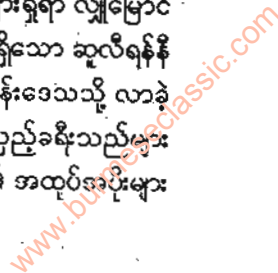
နိစ်ဝီလျှင်၏ ဇာတိမွေးမြေကား ယင်းသို့လျှင် သမိုင်းဝင် ဂုဏ်ဖြစ်များဖြင့် ပြီးဝေကြွယ်ဝသော နယ်မြေဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့ဘဝကတော့ သမိုင်းလည်း မဝင်၊ ဂုဏ်ဒြပ်လည်း မထင်။ သူ၏ဘိုးဘွားဘီဘင်မှန်သမျှ သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားများသာ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုခေတ်က သတ္တုတွင်းများမှာ ငရဲဘုံနှင့် ဘာမျှ မခြား။ အလုပ်သမားတို့၏ ဘဝမှာလည်း ငရဲသားတို့၏ဘဝနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ။ သတ္တုတွင်းလုပ်သားတို့၏ ငရဲသားဘဝ ဇာတ်လမ်းမျိုးစုံကို နိစ်သည် လူမှန်းသိတတ်သည့် အရွယ်ကပင် သူ့ဖခင်နှင့် သူ့ဦးလေးများက ပုံပြင်ပမာ ပြောပြ၍ အတွင်းကျကျ သိခွင့်ရခဲ့သည်။ လုပ်ခ တိုးမြှင့်ပေးရေး၊ အလုပ်ခိုက်

ကန့်သတ်ရေး၊ လူမမယ်ကလေးငယ်များအား အလုပ်မခိုင်းရေး၊ အမျိုးသမီးများအား မတန်တဆ အလုပ်ကြမ်းများ မလုပ်ခိုင်းရေးတို့အတွက် အလုပ်သမားများက တိုက်ပွဲဝင်သောအခါ အလုပ်ရှင်သူဌေးကြီးများက သတ္တုတွင်းများကို ပိတ်ပစ်ကြသည်။ အလုပ်သမား ထောင်ပေါင်းများစွာတို့မှာ ထမင်းငတ်ကြရသည်။ နောက်ဆုံး အာဟာရပြတ်၍ သေကံန်း ကြုံလာသောအခါ အလုပ်သမားများက လက်နက်ချကြရသည်။ ထိုအခါ အလုပ်ရှင်များက လက်ပန်းပေါက်ခတ်၍ အောင်ပွဲခံကြသည်။ အောင်သေသောက်၍ အောင်ပွဲကြီး နှံ့ကြသည်။

သတ္တုတွင်းများ ပြန်ဖွင့်တော့လည်း ဘယ်လိုမှ အကြောင်းထူးမလာ။ ငရဲမှာ ငရဲပင် ဖြစ်သည်။ နိစ်၏ ဘိုးဘွားမိဘ အားလုံးလိုလိုပင် သတ္တုတွင်းများ၌ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်။ အချို့က မြေတွင်းထဲမှာ အသက်ပျောက်ကြရသည်။ အချို့က အဆုတ်ထဲ မီးသွေးမှုန်ဝင်၍ သွေးပါ ချောင်းဆိုးရောဂါဖြင့် သေကြရသည်။ ၃၀ ကျော်သည်အထိ အသက်ရှင်နေထိုင်ခဲ့ရသူဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။

ဒီဖြစ်ရပ်များကို နိစ်၏ ဖခင်နှင့် ဦးလေးများက မကြာခဏ ပြန်ပြောလေ့ရှိသည်။ မြေအောက် အမှောင်တိုက်ထဲ လှောင်ပိတ်သေဆုံးမှုများ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ကျိုးပဲ့ခွတ်ယွင်းမှုများနှင့် သပိတ်မှောက်၍ အလုပ်ပြုတ်၊ အလုပ်ပြုတ်၍ ထမင်းငတ် သေဆုံးမှုများအကြောင်းကို နိစ်မှာ မကြားချင်အဆုံး ကြားနေခဲ့ရသည်။ ဒီလောက ဒီဘဝကို နိစ်သည် ကလေးဘဝကပင် စိတ်နာခဲ့သည်။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး မြေအောက် အမှောင်တိုက်ထဲတွင် ဆုံးရှုံးခံရမည်ကို အထူးပင် တွေးကြောက်မိခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ၁၂ နှစ်သားအရွယ်တွင် ဖိပ်မှ ထွက်ပြေးခဲ့တော့သည်။ သူသည် ကျောက်မီးသွေးတွင်းများရှိရာ လျှိုမြောင်တောင်ကြားများကို စွန့်ခွာပြီး ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများ ရှိသော ဆူလီရန်နီပင်လယ်အော်ဒေသနှင့် လာဇာနော့ (ခ) ကမ်းရိုးတန်းဒေသသို့ လာခဲ့သည်။ ထိုဒေသတွင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ ခြေခင်းလိမ်နေကြသည်။ နိစ်ကလေးသည် ၎င်းတို့၏ အထုပ်အဖိုးများ

တို့ သယ်ဆောင်ပေးသည်။ တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းသမျှကို ကျိုးကျိုးနွံနွံ လုပ်ပေးသည်။ အမျိုးသမီးကြီးများအား ကမ်းခြေရှိ ကျောက်ဆောင် တောက်ထွတ်များပေါ်သို့ တက်နိုင်ရန် ဖေးမ ကူညီသည်။ မြင်းလည်း ဖောင်း၍ သွားလိုရာသို့ ပို့ပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝှစ်ဟိုးပင်လယ် အော် ဒေသရှိ အပန်းဖြေဥယျာဉ်တွင် အချိန်ပိုင်း အလုပ်သမားအဖြစ် ဝင်လုပ်လိုက်သေးသည်။

တကယ်တော့ ယခု သူ ရောက်နေသော နေရာမှာ သူ့ဇာတိမြေ နှင့် များစွာ မဝေး။ တစ်နာရီ နှစ်နာရီ ခရီးမျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယင်းဒေသနှစ်ခု၏ အကွာအဝေးကို တိုင်းတာ၍ မရနိုင်။ ယင်းဒေသ နှစ်ခုသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု လုံးဝ ခြားနားသည်။ ယခု သူ ရောက်နေ သော ဒေသမှာ သီးခြားကမ္ဘာသစ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူက ဒီဒေသကို ပိုလှသည်ဟု မြင်သည်။ ဒီဒေသမှ လူတွေကို ပိုလှသည်ဟု ထင်သည်။ သူ့အဖို့ မိန်းမတိုင်း မိန်းမတိုင်း လှနေကြသည်။ မင်းသမီးလို၊ ဘုရင်မ လို လှနေသည်။ ယောက်ျားတွေလည်း ခန့်ညားကြသည်။ ကျက်သရေ ရှိကြသည်။ ဒီဘဝမျိုး ဒီလောကမျိုးကို သူလည်း ပိုင်ဆိုင်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ဒီဘဝ၊ ဒီလောကသို့ရောက်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

၁၄ နှစ်သားအရွယ်ရောက်တော့ ရိုးစသည် ခြစ်ခြစ်ခြုတ်ခြုတ် စုထားသည့် ငွေကလေးဖြင့် လန်ဒန်မြို့တော်သို့ ဘဝခရီး တစ်ဆင့် လှမ်းခဲ့သည်။ ပထမ သုံးရက်အတွင်း ခြေကျင်လျှောက်ပြီး တစ်မြို့လုံး အနှံ့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုသည်။ မြင်ရ ကြားရသမျှ တစ်ခုမကျန် အငမ်း မရ လေ့လာသည်။

ကံအားလျော်စွာ မကြာမီပင် အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ပစ္စည်း သစ်ပို့လုပ်သား အလုပ်ကို ရသည်။ အထည်ဆိုင်တွင် စာရေး နှစ် ယောက်နှင့် စာရေးမတစ်ယောက် ရှိသည်။ စာရေးနှစ်ယောက်က ဘဝင်ကိုင်ကြသည်။ စာရေးမကတော့ ဝေလနယ်မှ တောသားကလေး အဖို့ အလှနတ်သမီးကလေး ဖြစ်နေသည်။ စာရေးမကလေးကို မြင်ရ တိုင်း သူ့ရင်မှာ ပုစွန်ဆိတ်ခုန်ရသည်။ ရိုးစမှာ တောသားပီပီ အဝတ်

အစားကလည်း ဖိုသီဖတ်သီ၊ မြို့သားစကားကိုလည်း ပီပီပြင်ပြင် မပြောတတ်သေး။ သူ့အမူအရာကလည်း ထောင့်မကျိုးသေး။ ထို့ ကြောင့် စာရေးတွေက သူ့အပေါ် အထက်စီးနှင့် ဆက်ဆံကြသည်။ သူ့နာမည် အသံထွက်အမှန်က “ရိုးစ” ဖြစ်သော်လည်း သူတို့က “ရိုက်စ” ဟု လည်းကောင်း၊ “ရိုင်း” ဟုလည်းကောင်း ပြောင်လှောင်၍ ခေါ်ကြသည်။

စာရေးမကလေးကတော့ ယင်းသို့မဟုတ်၊ ရိုးစအပေါ်တွင် ကြင် နာမှု ပြုသည်။ တစ်နေ့တွင် စာရေးမကလေးက ရိုးစအား သူ့အခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ သူမသည် အခြားမိန်းကလေး သုံးယောက်နှင့်ပေါင်း ၍ တစ်ခန်းတည်း ငှားနေသည်။ အခန်းရောက်တော့ စာရေးမကလေး က ရိုးစအား လက်ဖက်ရည်ပွဲဖြင့် ကျကျနန ဧည့်ခံသည်။ ရိုးစမှာ တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသလို တုန်နေသည်။ “ဒီနေ့တော့ ငါ့ဘဝမှာ ပထမဆုံး မိန်းမရတဲ့နေ့ ဖြစ်တော့မှာပဲ” ဟု ကျိတ်တွေးပြီး အကြီးအ တွယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အတော်ကြာတော့ သူ့က စိတ် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စာရေးမကလေးကို ကြုံးဖက်လိုက်သည်။ စာရေးမ လေးက သူ့မျက်နှာကို ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သဲ့သဲ့က လေး ရယ်သည်။

“ငါက မင်းကို အဲဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးပေးဖို့ လုံးဝ မစဉ်းစားပါ ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို အကြံဉာဏ်တော့ ပေးမယ်၊ မင်းကိုယ်မင်း’ လူ တစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်ချင်ရင် အဝတ်အစားကို ကျကျနန ဝတ်ပါ၊ အဆင့်အတန်းမီမီ ပညာတတ်အောင် လုပ်ပါ၊ ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ လူတွေ ပြောဆိုပြုမူပုံတွေကို လေ့လာပါ”

ယင်းသို့ ပြောပြီး စာရေးမကလေးက ရိုးစ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက သွယ်လျလျနှင့် မေတ္တာရိပ် လွှမ်းနေ သည်။ အပြာရောင်ရောင် သူ့မျက်လုံးများက ကြည်စင်ရွန်းလက်နေသည်။ စာရေးမကလေးက အသံချိုကလေးဖြင့် ပြောသည်။

“မင်းက အရွယ်ရောက်လာရင် ကြီးပွားမယ့်လူပါ”

www.burmeseclassic.com

“မင်းကိုယ်မင်း လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်ချင်ရင် . . .” ဒီစကားကို ကြားရချိန်မှစ၍ ‘စိတ်ကူးထဲမှ ရိုးစိတ်လို့’ ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ ‘တကယ့် ဘဝထဲမှ ရိုးစိတ်လို့’ ကတော့ ပညာ မတတ်၊ ဗဟုသုတ မရှိ၊ ကျော ထောက်နောက်ခံ မရှိ၊ ဆွေမျိုးမရှိ၊ အတိတ် မရှိ၊ အနာဂတ် မရှိ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ စိတ်ကူးရှိသည်။ ဉာဏ်ရှိသည်။ မီးလိုပြင်းသော ရည်မှန်းချက် ရှိသည်။ ဒီလောက်ဆိုလျှင်ပင် လူတစ်ယောက်အဖို့ ပြည့်စုံပြီ၊ အလုပ်ဖြစ်ပြီ။

သူသည် ယင်းရည်မှန်းချက်ဖြင့် သူဖြစ်ချင်သော၊ သူလိုချင်သော ရုပ်ပုံလွှာကို စတင်ပုံဖော်သည်။ သူ့ရုပ်ပုံလွှာကို သူ မှန်ထဲမှာ ကြည့်မိ သည်။ မြို့သားစကား မပြောတတ်သော၊ အဝတ်အစား အချိုးမကျ သော တောသားကလေးတစ်ယောက်၏ ပုံကို မမြင်ရတော့။ ဝတ် ကောင်းစားလှဖြင့် အပေါင်းအသင်း ဝင်ဆန့်သော၊ အောင်မြင်သော လူငယ်တစ်ယောက်၏ ရုပ်ပုံလွှာကို မြင်လာရသည်။ ရိုးစိတ်သည် သူ့စိတ် ကူးထဲတွင် ရည်မှန်းထားသော ရုပ်ပုံလွှာကို မြင်လာရသည်။ ရိုးစိတ်သည် သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် ရည်မှန်းထားသော ရုပ်ပုံလွှာမျိုး ဖြစ်လာအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြိုးစားဖန်တီးယူခဲ့သည်။ သူသည် ညကျောင်းတက် သည်။ နေ့အားများတွင် ပန်းချီပြခန်းများသို့ သွားသည်။ ပြည်သူ့ စာကြည့်တိုက်များသို့ သွားသည်။ ဇာတ်ရုံများသို့ သွားသည်။ ဝတ် ကောင်းစားလှဖြင့် အထက်တန်းမှ ထိုင်ကြည့်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို သေသေချာချာ လေ့လာသည်။ ပုံမှန် အစားအသောက်များအတွက် ငွေကို ချွေတာပြီး အကောင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုခုသို့ တစ်လ တစ်ကြိမ် မှန်မှန်သွားသည်။ အခြားလူတွေ အစားအသောက် မှာပုံ၊ စားသောက်ပုံများကို အတုခိုးသည်။ သူသည် လေ့လာသည်။ သင်ယူ သည်။ မှတ်ထားသည်။ အတိတ်က အမှားများကို ပြင်၍ အနာဂတ် အတွက် ခရီးနှင့်သည်။

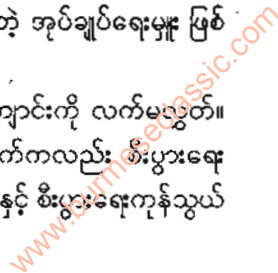
တိုတောင်းသော တစ်နှစ်တာ အတွင်းမှာပင် သူ့ဘဝ၊ သူ့အခြေ အနေများ တိုးတက်လာသည်။ သူသည် ယခင်က အလှနတ်မိမယ်လို

စွဲလမ်းမိခဲ့သော စာရေးမကလေးကို ကြည့်၍ မရတော့။ သာမန် ရွက် ကြမ်းရေကျို တောသူတစ်ယောက်လောက်သာ မြင်လာတော့သည်။ သူသည် အထည်ဆိုင်လုပ်သားဘဝမှ နှုတ်ထွက်ပစ်လိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီ ပိုင် ဌာနခွဲတစ်ခုဖြစ်သော ဆေးဆိုင်တစ်ခုမှာ စာရေးဝင်လုပ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ သူ့အသက်က ၁၆ နှစ်ရှိပြီ။ သို့သော် သူ့ရုပ်သွင်က အသက်ထက် ရင့်သည်။ အရပ်လည်း ရှည်လာသည်။ ဝလည်း ဝလာ သည်။ သူ၏ ကျက်သရေရှိသော ဝေလနယ်သားမျက်နှာနှင့် သွက် သွက်လက်လက်ဖြင့် မသိမသာ မြောက်ပင့်ပြောဆိုမှုတွေကို အမျိုး သမီးတွေက တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်လာသည်။ ဆေးဆိုင်တွင် သူသည် ဖျံတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဈေးဝယ်အမျိုးသမီးတွေက အခြားစာရေးတွေကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ ရိုးစိတ်လက်နှင့် ကမ်းပေးသော ပစ္စည်းကိုမှ ဝယ်မယ်ဆိုပြီး တမင် ရပ်စောင့်ကြသည်။ သူသည် အဝတ် အစားကိုလည်း အချိုးကျကျ ဝတ်တတ်လာသည်။ မြို့သားစကားကို လည်း ပီပီပြင်ပြင် ပြောတတ်လာသည်။ သူသည် အဝေးကြီးမှ လာခဲ့ ရသည်။ ဆိပ်ခေါင်တော်ဖျားဒေသမှ လာခဲ့ရသော ကျေးတောသား တလေး ဖြစ်သည်။ ဒီအချက်ကို သူ သိသည်။ သို့ပေမယ့် သူ့ရုပ်ကို သူ မှန်ထဲပြန်ကြည့်သောအခါ သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်နိုင်သေး။ သူ လျှောက်ရမည့်ခရီးက ရှေ့မှာ အဝေးကြီး ကျန်သေးသည်ဟု သဘော ခိုက်မိသည်။

နှစ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ရိုးစိတ်အား ဆေးဆိုင်တွင် မန်နေဂျာ အဖြစ် ရာထူးတိုးပေးသည်။ ခရိုင်မန်နေဂျာက သူ့ကို အားပေးစကား ဆိုသည်။

“ဒါက အစပဲ ရှိသေးတယ် ဝီလျံ၊ ကြိုးစားသာ လုပ်ပါ။ တစ်နေ့မှာ မင်းဟာ ဒီလိုဆိုင်ပေါင်း ဒါဇင်ဝက်ကို ဦးစီးရတဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဖြစ် ထားမှာပါ။”

သူသည် မန်နေဂျာ ဖြစ်လာပေမယ့် ကျောင်းကို လက်မလွှတ်။ “လုပ်ခွင်မပျက် ပညာဆက်” သည်။ တစ်ဘက်ကလည်း စီးပွားရေး ထုတ်ငန်း အုပ်ချုပ်မှုပညာ၊ ရောင်းဝယ်ရေးပညာနှင့် စီးပွားရေးကုန်သွယ်

နေ့ဥပဒေများကို လေ့လာသည်။ သူသည် ပညာသင်ရသည်ကို မရောင့်ရဲနိုင်။ ရသမျှ လိုချင်သည်။ သူ၏ “စိတ်ကူးထဲမှ ရုပ်ပုံလွှာ” က “လှေကားထိပ်” မှာ ရှိသည်။ မခု သူ့လက်တွေ့ဘဝက “လှေကားရင်း” မှာပဲ ရှိသေးသည်ဟု သူက ယူဆသည်။ တစ်နေ့တော့ သူ့အဖို့ လှေကားထိပ်အထိ တက်ရန် အခွင့်အရေး ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့က သူတို့ကုမ္ပဏီမှ နယ်လှည့်အရောင်းဝန်ထမ်းတစ်ဦး နိုးစိ၏ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဈေးဝယ်လာနေသော အမျိုးသမီးတွေကို စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ‘တကယ်တော့ ယင်းအမျိုးသမီးများမှာ တကယ်လိုအပ်၍ လာဝယ်ကြခြင်း မဟုတ်။ နိုးစိ၏ရုပ်ကို မြင်ချင်လို့ နိုးစိ၏ စကားသံကို ကြားချင်လို့ တမင်လာကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဒါကို နယ်လှည့်ဝန်ထမ်းကြီးက မြင်တော့ နိုးစိကို ပြောသည်။

“ဒီမှာ သူငယ် . . . မင်း ဒီဆိုင်မှာ မန်နေဂျာဘဝနဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေဖို့ မသင့်တော့ဘူး။ နွားခြေရာခွတ်ထဲ ရောင့်ရဲမနေပါနဲ့၊ ရေကန်ကြီးထဲ ပြောင်းသင့်ပြီ”

“ဒီတော့ . . . ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ ခင်ဗျာ”
 “မပူပါနဲ့၊ မင်းအကြောင်း ငါ ‘ဘော့စ်’ ကို ငါ ပြောပြမယ်”

နောက် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ကြာတော့ နိုးစိမှာ မန်နေဂျာဘဝမှ နယ်လှည့်ဝန်ထမ်းများဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ သူသည် နယ်လှည့်ဝန်ထမ်းများ ၅၀ အနက်မှ တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏ ရုပ်ပုံလွှာကို မှန်ထဲတွင် ကြည့်သောအခါ သူ့ကို ယှဉ်နိုင်သူမှာ သူသာ ဖြစ်ကြောင်း မြင်တွေ့ရသည်။ သူသည် သူ့ရည်မှန်းထားသော၊ သူ့ပုံဖော်နေသော စိတ်ကူးထဲမှ ရုပ်ပုံလွှာအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ အသိဉာဏ်ရှိသော၊ ယဉ်ကျေးသော၊ ပါးနပ်လိမ္မာသော၊ ခန့်ညားချောမောသော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ဒီအရည်အချင်းတွေက မွေးရာပါ အရည်အချင်းတွေ ဖြစ်သည်။ လုပ်ယူ၍ မရနိုင်ဟု လူတိုင်းက ယူဆသည်။ သို့သော် နိုးစိကတော့ ယင်းအရည်အချင်းတွေကို မွေးယူခဲ့သည်။ လုပ်ယူခဲ့သည်။ သူသည် သူ့ စိတ်ကူးထားသော

ရုပ်ပုံလွှာကို ရခဲ့ပြီ။

နိုးစိသည် နယ်လှည့်ဝန်ထမ်းများ အဖြစ်ဖြင့် နိုင်ငံအနှံ့ ခရီးသွားသည်။ ကုန်ပစ္စည်းများ ရောင်းသည်။ ကုန်သည်တွေနှင့် စကားပြောသည်။ သူတို့ပြောသမျှကို ဂရုတစိုက် နားထောင်သည်။ နယ်လှည့်ခရီးမှ လန်ဒန်မြို့သို့ ပြန်လာတော့ သူ့မှာ ကုမ္ပဏီအတွက် အကျိုးရှိသော အကြံဉာဏ်များ မပါလာသည်။ သူကား လှေကားထိပ်သို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် တက်ခဲ့ပြီ။

လုပ်သက် သုံးနှစ်ကြာသောအခါ နိုးစိအား အထွေထွေအရောင်း မန်နေဂျာအဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။ သူ၏ ကျွမ်းကျင်သော စီမံအုပ်ချုပ်မှုကြောင့် ကုမ္ပဏီမှာလည်း တစ်နေ့တခြား ကြီးပွားတိုးတက်လာခဲ့သည်။

လေးနှစ်ခန့်ကြာတော့ နိုးစိပီလျှံ၏ဘဝထဲသို့ ဆမ်ရီဖေး ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ နိုးစိ၏ ဘဝရည်မှန်းချက်ကို ဆမ်ရီဖေးက ကောင်းစွာ သိသည်။

“မင်းနဲ့ ငါနဲ့မှာ တူညီတဲ့အချက်တစ်ချက်ရှိတယ်၊ တို့က ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို ခါးစောင်းတင်ချင်တဲ့ လူစားတွေ၊ မင်းကို ငါနည်းလမ်းညွှန်ပြမယ်”

ဆမ်ရီဖေးက သူ့ကို ယင်းသို့ ပြောခဲ့သည်။ ပြောသည့်အတိုင်း ဇာနည် တကယ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဆမ်ရီဖေးသည် ရှာမှရှားသော လမ်းညွှန်ဆရာ ဖြစ်သည်။ ဆရာထောင်းအောက်တွင် ကိုးနှစ်ကျော်ကျော်မျှ ဆည်းပူးပြီးသောအခါ နိုးစိပီလျှံသည် ရီဖေးနှင့်သားများ ကုမ္ပဏီ၏ ညာလက်ရုံးဘဝသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရာထူးတွေ တက်လာသည်။ တာဝန်တွေ ပိုပေးခံလာရသည်။ သူ့အစွမ်းကြောင့် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်တွင် ကုမ္ပဏီခွဲတွေ အများကြီး ဖွင့်နိုင်လာသည်။ အစစအရာရာ သူ့ မပါ

www.burmeseclassic.com

မပြီးတော့ သူက စနစ်သစ်တွေ ထွင်သည်။ ကမ္ဘာလှည့်၍ ပြဿနာ တွေ ဖြေရှင်းပေးသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းဟူသမျှ ဆေးခါးအဖွဲ့ နှစ်စုံ နားလည်သူမှာ ဆမ်ရိုဖေးမှတစ်ပါး သူသာ ဖြစ်တော့ သည်။ အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးကို ဆက်ခံနိုင်သူမှာ လည်း သူမှတစ်ပါး မရှိတော့။ တစ်နေ့မနက်တွင် ရိုးစိန်နှင့် ဆမ်ရိုဖေးတို့ သည် ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ ကာရာကက်မြို့မှ ဘိုးအင်းဂျက်လေယာဉ်ကြီး ဖြင့် ပြန်လာကြသည်။ ယင်းလေယာဉ်မှာ ကုမ္ပဏီပိုင် လေယာဉ် ရှစ်စင်းအနက်မှ ဝိမ်ခဲဂျက် လေယာဉ်ကြီးတစ်စင်း ဖြစ်သည်။ ရိုးစိန်သည် ကုမ္ပဏီပိုင် ဆေးပစ္စည်းများ တင်ပို့ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဗင်နီဇွဲလား အစိုးရနှင့် အောင်အောင်မြင်မြင် စာချုပ်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် ဆမ်ရိုဖေး က အလွန်ကျေနပ်နေသည်။

“ဒီလုပ်ရပ်အတွက် မောင်ရင့်ကို မှတ်လောက် သားလောက်တဲ့ ဘောနပ်ဆုကြီးနဲ့ ဂုဏ်ပြုပါမယ်”

ရိုးစိန်က ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘောနပ်ဆုငွေ မလိုချင်ဘူး . . . ဆမ်၊ ကုမ္ပဏီမှာ အစုရှယ်ယာ ပါဝင်ခွင့်နဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှာ အဖွဲ့ဝင်တစ်နေရာပဲ လိုချင်တယ်”

သူသည် ယင်းအခွင့်အရေးနှင့် ယင်းရာထူးအတွက် အမှန်ပင် ထိုက်တန်သည်။ ဒါကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိသည်။ သို့ပေမယ့် ဆမ်က . . .

“ဝမ်းနည်းပါတယ် . . . ဝီလျံ၊ ငါက မင်းအတွက် ဖြစ်ပေမယ့် လည်း ဥပဒေကိုတော့ မဖောက်မဖျက်နိုင်ဘူး။ ရိုဖေးနှင့် သားများ ကုမ္ပဏီဟာ မိသားစုပိုင် ကုမ္ပဏီပါ။ ရိုဖေးမိသားစုကလွဲရင် ဘယ်သူမှ ရှယ်ယာဝင်ခွင့်လည်း မရှိဘူး။ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး”

တကယ်တော့ ဒါကို ရိုးစိန်ကလည်း အသိပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အစည်းအဝေး မှန်သမျှ တက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ သို့သော် အဖွဲ့တွင် အဖြစ်နှင့်တော့ မဟုတ်။ သူက အပြင်လူဖြစ်သည်။ ရိုဖေးမျိုး ဆက်တွင် ဆမ်ရိုဖေးက အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့် ရှိသော နောက်ဆုံး အမျိုး

သား ဖြစ်သည်။ အခြား ရိုဖေးမျိုးဆက်ဝင်များမှာ အမျိုးသမီးတွေချည်း ဖြစ်ကြသည်။ ဆမ်ရိုဖေး၏ ဝမ်းကွဲညီမများ ဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီအုပ်ချုပ် ရေး စည်းကမ်းအရ သူတို့၏ ခင်ပွန်းများက အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်လာကြသည်။ အန်နာရိုဖေး၏ယောက်ျား ဝေါလသာဂက်စနာ၊ ဆီမိုနက်တာရိုဖေး၏ ယောက်ျား အိုင်ဗိုပလာဇီ၊ ဟယ်လင်ရိုဖေး၏ ယောက်ျား ချားမာတယ်၊ ပြီးတော့ . . . ရိုဖေး မျိုးဆက်ဝင် မိခင်မှ မွေးဖွားသော ဆာအလက်နီဦးလ်။

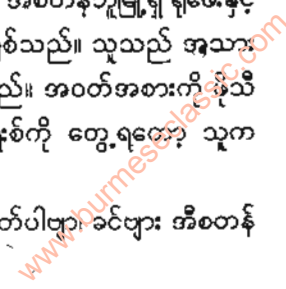
ထို့ကြောင့်လည်း ရိုးစိန်လျှံက မျက်စိမှိတ်ပြီး အတွင်းကျိတ် ဆုံး ဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချမှတ်လိုက်သည်။ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့တွင် သူ တစ် နေရာ ရသင့်သည်ကို သူ သိသည်။ တစ်နေ့သောအခါ ဒီကုမ္ပဏီကြီးကို သူပင် အုပ်ချုပ် ကွပ်ကဲရလိမ့်မည် ဆိုသည်ကိုလည်း သူ သိသည်။ လက်ရှိအခြေအနေတွေက သူ့တက်လမ်းကို ဟန့်တားထားသည်။ သို့သော် အခြေအနေဆိုတာက မမြဲ ပြောင်းလဲတတ်တာမျိုးပဲ။ ထို့ကြောင့် ရိုးစိန်က ကုမ္ပဏီတွင် ဆက်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဆမ်ရိုဖေးက လည်း သူ့အား “စိတ်ရှည်ခြင်း အတတ်ပညာ” ကို သင်ပေးခဲ့ပြီ မဟုတ် လား။

ကိုင်း . . . အခုတော့ ဆမ်ရိုဖေး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ။

ဇော်စိန်စိန်တွင် မီးပြန်လင်းလာသည်။ တံခါးဝတွင် ဟာဂျစ်ကာဖား ရပ်နေ သည်။ ကာဖားမှာ တူရကီအမျိုးသားဖြစ်ပြီး အီစတန်ဘူမြို့ရှိ ရိုဖေးနှင့် သားများကုမ္ပဏီခွဲမှ အရောင်းမန်နေဂျာ ဖြစ်သည်။ သူသည် အသား မည်း၍ အရပ်ပုသည်။ ဗိုက်ကလည်း ရွဲသည်။ အဝတ်အစားကို ခိုသိ ဖတ်သိ ဝတ်ထားသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ရိုးစိန်ကို တွေ့ရတော့ သူက အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဟာ . . . ရိုးစိန် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျား အီစတန်

ဘုမ္မာ ရှိနေသေးတယ်လို့ ကျွန်တော် လုံးဝ မထင်ဘူး။ လေယာဉ်နဲ့ ပြန်သွားပြီ အောက်မေ့နေတာ၊ ကျွန်တော် . . . အရေးပေါ်ကိစ္စလေး တစ်ခု . . . ”

“ထိုင် . . . ဟာဂျစ်၊ ကျုပ်ပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်၊ ကုမ္ပဏီ စကားဝှက်နဲ့ သံကြိုး လေးစောင် ပို့စရာ ရှိတယ်။ တစ်နိုင်ငံစီ ခွဲခွဲရမယ်။ ဒီသံကြိုးစာတွေကို ကျုပ်တို့ ကုမ္ပဏီစာပို့လုလင်တွေက သတ်ဆိုင်သူတွေဆီ အိမ်တိုင်ရာရောက် သွားပို့စေချင်တယ်။ ကျုပ်ပြော တာ နားလည်ချဲ့လား”

“တုတ် တုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါတယ်”

ကာမားက ဘုမသိဘမသိနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဇိုးစံက သူ့လက်မှ ရွှေရောင်လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။

“နယူးဇီလန်စာတိုက်က ပိတ်နေပြီ၊ ယင်နီစာတိုက်က ပိပါ၊ မိနစ် ၃၀ အတွင်း ပို့ပြီး ဖြစ်ရမယ်” သူက သံကြိုးစာကြမ်းကို ကာမားသို့ ကမ်းဖေးသည်။ “ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မေးလားမြန်းလား မလုပ် ရဘူး၊ လုပ်တဲ့လူ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မယ်”

ကာမားက သံကြိုးစာကို ဖတ်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ ပြူး သွားသည်။

“အလို ဘုရား . . . ဘုရား” သူ့က ဇိုးစံ၏ မျက်နှာကို မဝံ့မရဲ ကြည့်လိုက်သည်။ “ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့် . . . ဘယ်လို . . . ”

“တောင်တက်ရင်း မတော်တဆ သေဆုံးသွားတာ”

ဇိုးစံက ပြောလိုက်သည်။ ယခုတော့မှ ဇိုးစံက သူ့ မတွေးချင် သော သူ့အတွေးအာရုံထဲမှ ဖယ်ထုတ်ထားသော အတွေးကို ပထမဆုံး အကြိမ် ပြန်တွေးမိသည်။ တခြားမဟုတ်။ ဆစ်ရိုဖေး၏သမီး အယ်လစ် ဇောက်ရိုဖေးအကြောင်း . . . ။ သူမအသက်မှာ ၂၄ နှစ် ရှိပြီ။ သူမကို ဇိုးစံပထမဆုံး တွေ့ရတုန်းက ၁၄ နှစ်သမီးအရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ ထိုစဉ်က အယ်လစ်ဇောက်မှာ ဝလွန်းသည်။ အရှက်အကြောက်လည်း ကြီးသည်။ တစ်ဦးတည်းသမီးမို့ အဖော်မဲ့ပြီး စိတ်မထင်လျှင် မထင် သလို ဇွတ်တရွတ် လုပ်တတ်သည်။ သူမသည် ဇိုးစံ၏ မျက်စိအောက်

အတွင်းပင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သည်။ အပျိုဖြန်းအရွယ်မှ ထူးထူးခြားခြား ချော ခောလှပသော အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူမသည် မိခင်ထံမှ အလှကို အမွေရခဲ့သည်။ ဖခင်ထံမှ ဉာဏ်အမြော်အမြင်နှင့် စိတ်ဓာတ် တို့ ရခဲ့သည်။ အစစအရာရာ သူ့ဖခင်နှင့် ပို၍ တူသည်။ ပို၍ နီးစပ် သည်။ သူ့ဖခင်၏ သတင်းဆိုးကို ကြားရလျှင် သူမအဖို့ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဇိုးစံက ဤသတင်းကို အယ်လစ်ဇ ဘက်အား သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

နောက် နှစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ဇိုးစံဝိလျံမှာ ကုမ္ပဏီပိုင် ဂျက် လေယာဉ်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ။ လေယာဉ်သည် မြေထဲပင်လယ် တို့ ဖြတ်သန်းပြီး နယူးယောက်မြို့သို့ ဦးတည်ပျံသန်းနေသည်။ ။

ပြတ်ခဲ့သည်ဟူ၍ မရှိ။ သူမ၏ဖခင်မှာ ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် တစ်ဦးဖြစ်သူ သူဌေးကြီး အန်တွန်ရိုဖေး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နိုင်ငံစုံမှ အကျော်အမော် ပါရဂူသမားတော်ကြီးများကို အထူးလေ ယာဉ်ဖြင့် အိမ်တိုင်ရာရောက် ပင့်ခေါ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့က အန်နာကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးတိုင်း ပြန်သွားကြရသည်ချည်း ပင်။ အကြောင်းကတော့ အနာမသိ ဆေးမရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့က အန်နာ့ရောဂါကို ရှာဖွေ၍ မရနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူမသည် ၁၂-ရာသီ နေမကောင်းဖြစ်နေတတ်သည်။ ရောဂါ ဒဏ် တာရှည်ခံ၍ သူ့ကိုယ်မှာလည်း ငဖောင်ရိုး ဖြစ်နေသည်။ ဒီကြား ထဲ စကားကလည်း မပီ။ ထို့ကြောင့် သူ့ခမျာ အခြားကလေးတွေလို ကျောင်းမသွားနိုင်၊ တစ်ချိန်လုံး အိမ်မှာပဲ နေနေခဲ့ရသည်။ သူ့မှာ အပြင်လောကနှင့် အဆက်ပြတ်ပြီး အထီးကျန်ကမ္ဘာတွင် ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ် နှစ်သိမ့်ပြောဖော်နေခဲ့ရသည်။ သူ့ရောဂါသည် ပေါ်လာတုန်းက လည်း ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မဆင့် ထူးထူးဆန်းဆန်း ပေါ်လာခဲ့သည်။ ပျောက် တင်းပြန်တော့လည်း ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မဆင့် ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက် ကင်းသွားခဲ့သည်။ ၁၈-နှစ်သမီးအရွယ်ရောက်တော့ မူးဝေသည်ရောဂါ လည်း ပျောက်သွားသည်။ စကားမပီသည့်ရောဂါလည်း လုံးဝ ပျောက် သွားသည်။ သို့သော် ယင်းဝေဒနာများက သူမ၏ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ် ခဲ့သည်။ မိန်းကလေးဆိုတာ အရွယ်ရောက်လာလျှင် စေ့စပ်မည်၊ လက် ထပ်မည်။ ဒါက ဓမ္မတာဖြစ်သည်။ အန်နာကတော့ ၁၈-နှစ်သမီး အရွယ်ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် ဘယ်ယောက်ျားကလေး၏အနမ်း ကိုမျှ မခံရသေး။ သို့ပေမယ့် သူ့ဘဝကိုတော့ သူက ကျေနပ်သည်။ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ပျော်နေသည်။ ဘာကိုမျှလည်း ဂရုမစိုက်၊ ဘယ်သူ့ ကိုမျှလည်း ဂရုမစိုက်။ အသက် ၂၀ ထဲ ဝင်လာတော့ သူမကို လူပေါင်း စုံက ပိုးပန်းလာကြသည်။ သူမက ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဂုဏ်သိက္ခာအကျော် ကြားဆုံး မိသားစုမျိုးဆက်ကြီးတစ်ခု၏ အမွေခံတစ်ဦး မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်လည်း သူမကို သိုက်တူးချင်သူတွေ ပေါများနေခြင်း ဖြစ် သည်။ သူမကို ဆွီဒင်မြို့စားတစ်ဦးကလည်း လာတောင်းသည်။

အိတာလျံ ကဗျာဆရာတစ်ဦးကလည်း လက်ကမ်းသည်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံငယ်ကလေးများမှ မင်းသား ဒါဝင်ဝက်ခန့်ကလည်း လက်ထပ်ခွင့် တောင်းသည်။ အန်နာက အားလုံးကို ပယ်ချလိုက်သည်။

“ငါတော့ မြေးတစ်ယောက်မှ မရတဲ့ အဖိုးကြီးဘဝနဲ့ သေရတော့ မှာ ထင်ပါရဲ့”

အန်နာ အသက် ၃၀-ပြည့်မွေးနေ့တွင် သူ့ဖခင်ကြီးက ယင်းသို့ ပင် ညည်းခဲ့သည်။

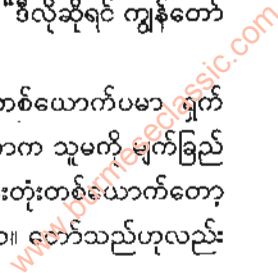
သူမအသက် ၃၅-နှစ်ပြည့်သောနေ့တွင် အန်နာသည် ဩစတြီယ နိုင်ငံ၊ ကစ္စဘုဟဲဒေသသို့ လာခဲ့သည်။ ဒီမှာ ဝေါလသာဂက်စနာကို စတင် တွေ့ရသည်။ ဂက်စနာက သူမထက် ၁၃-နှစ် ငယ်သော စကိတ် နည်းပြ ဆရာ။

ဝေါလသာကို ပထမအကြိမ်မြင်ရတော့ အန်နာမှာ ရင်သပ်ရှု မော ဖြစ်ရသည်။ အသက်ပင် မရှုမိအောင် ဖြစ်ရသည်။ ဝေါလသာ တ မတ်စောက်သော ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ကျွမ်းကျင်စွာ စီးချလာ သည်။ ထိုမြင်ကွင်းသည် အန်နာအဖို့ အလှဆုံးမြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။ သူမသည် ဝေါလသာအား ကြည့်မဝနိုင်သောကြောင့် စကိတ်ကွင်း အနီးသို့ ကပ်သွားသည်။ သူကား အန်နာ့မျက်စိတွင် နတ်သားတစ် ယောက်လို လှနေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူမက ဝေါလသာကိုသာ မျက်စိကျွတ်ထွက်မတတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဝေါလသာက သူမ အကြည့်ကို သတိပြုမိသည်။

“မမက စကိတ်မစီးဘူးလား”

အန်နာက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ သူမအသံကို စိတ်မချသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဝေါလသာက ပြုံးပြသည်။ “ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် တ နေ့လယ်စာ ကျွေးပါရစေလား”

အန်နာမှာ ကျောင်းသူအပျိုမကလေးတစ်ယောက်ပမာ ရှက် သွေးဖြာသွားသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဝေါလသာက သူမကို မျက်ခြည် ငြှာမခံတော့။ သို့သော် အန်နာက နုလပိန်းတုံးတစ်ယောက်တော့ နောက်။ သူ့ကိုယ်သူ လှသည်ဟုလည်း မယူဆ။ တော်သည်ဟုလည်း

၄၀ ○ အနိနာက

မောင်။ တကယ်တော့ သူက သာမန်မိန်းမတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်ဟု ခံလူထားသည်။ သူမတွင် မျိုးရိုးဂုဏ် ဓနဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်လောက်သော ရုပ်ရည်ရှိသည် ဟုလည်း မယုံကြည်။

အနိနာက မလှသော်လည်း အလှကိုတော့ အလွန်ကြိုက်သည်။ ကိုယ်တိုင်က မလှသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမသည် အနုပညာ ပြတိုက်ကြီးများသို့ သွားပြီး ပန်းချီကားများနှင့် ရုပ်တုများကို အကြာကြီး ကြည့်လေ့ရှိသည်။ ဝေါလသာကို မြင်ရတော့ သူမအဖို့ အလှကိုလည်း မြင်ရတော့သည်။

ဒုတိယနေ့တွင် အနိနာက တင်နာဟော ဟိုတယ်တွင် မနက်စာ စားနေတုန်း ဝေါလသာ ရောက်လာသည်။ ဝေါလသာ၏ရုပ်သွင်က သိမ်မွေ့သည်။ ခံစားလွယ်သည်။ အားရှိသည်။ သူ့မျက်နှာက ညိုရင့် ရင့်၊ သွားတွေက ဖြူဖွေးညီညာသည်။ ဆံပင်က ရွှေဝါရောင်၊ မျက်လုံး တ ပြာလဲ့လဲ့။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားသော စက်တီဝတ်စုံအောက်မှ သူ၏ လက်မောင်းကြွက်သားများနှင့် ပေါင်အိုးကြွက်သားများ လှုပ်ရှား နေပုံကို မြင်ရတော့ သူမခါးက ယားကျိကျိပင် ခံစားရမိသည်။

“မနေ့က ညနေ မမကို တောင်စောင်းမှာ ကျွန်တော် ရှာကြည့် သေးတယ်”

အနိနာက ဘာမှ ပြန်မပြော။
“မမ စက်တီမစီးတတ်ရင် ကျွန်တော် သင်ပေးမယ်လေ”
ဝေါလသာက ပြုံးသည်။ “ပိုက်ဆံပေးစရာ မလိုပါဘူး”
သူက အနိနာကို အခြေခံတောင်စောင်းသို့ ခေါ်သွားပြီး ပထမ ဆုံး သင်ခန်းစာမှ စသင်ပေးသည်။ အနိနာမှာ စက်တီမစီးတတ်ရန် အခြေခံပီဇမရှိကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက မကြာခင်ပင် သိသွား ကြသည်။ အနိနာက ဟန်ချက်ကို မထိန်းတတ်၊ အကြိမ်တိုင်း တဘုံး ဘုံးနှင့် လဲကျသည်။ သို့သော် အနိနာက လက်မလျှော့၊ အကြိမ်ကြိမ် ဆက်ကြိုးစားသည်။ ဝေါလသာက သူ့ကို အထင်သေးသွားမည် ကြောက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆယ်ကြိမ်တိတိ လဲကျပြီးသောအခါ

ဝေါလသာက အနိနာကို ဆွဲထုလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လေသံအေး အေးနှင့် ပြောသည်။

“မမက ဒါထက် ကောင်းတာတွေပဲ လုပ်ပါတော့”
“ဘာတွေလဲ” သူမက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြန်မေးသည်။
“ဒီည ညစာစားပွဲကျတော့မှ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်”

ညကျတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ညစာ စားကြသည်။ မနက်ကျ တော့လည်း မနက်စာ စားကြသည်။ ပြီးတော့ နေ့လယ်စာ စားသည်။ ညစာ ထပ်စားသည်။ ဝေါလသာက သင်တန်းသားတွေကို လုံးဝ မေ့ထားသည်။ အနိနာနှင့်သာ တစ်တွဲတည်း တွဲနေတော့သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ရွာထဲဝင်ပြီး လျှောက်လည်ကြသည်။ လောင်းကစားပိုင်း ကြီးများသို့ သွားကြသည်။ စွပ်ဖား စီးကြသည်။ ဈေးဝယ်ကြသည်။ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည်။ ဟိုတယ် လသာဆောင်တွင် ထိုင်ပြီး နာရီပေါင်းများစွာ စကားပြောကြသည်။ အနိနာအဖို့တော့ ဒီအချိန် တွေမှာ နတ်ပြည်ရောက်နေတော့သည်။

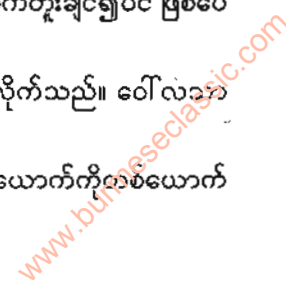
ငါးရက်မြောက်တဲ့နေ့ကျတော့ ဝေါလသာက အနိနာ့လက်နှစ် ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောသည်။

“အနိနာ . . . အချစ်ရေ . . . အချစ်ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ပါ ရစေ”

တကယ်တော့ သူ့စကားက အနိနာ့စိတ်ကူးဗိမာန်ကို ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်သည်နှင့်တူသည်။ နတ်သမီးပုံပြင်ထဲကလို ပျော်ရွှင်နေသော အနိနာ၏ စိတ်ကူးယဉ်ဘဝကို တကယ်အဖြစ်မှန် ဘဝကြမ်းထဲသို့ ပြန် ပို့လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ စွဲမက်စရာ ရုပ်ရည်မရှိသော ၃၅ နှစ်အ ရွယ် အပျိုဟိုင်းကြီးကို ဝေါလသာက ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် လက်ထပ်ချင်ပါလိမ့်။ ဥစ္စာသိုက်တူးချင်၍ပင် ဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။

အနိနာက ထွက်သွားရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ဝေါလသာ က တားထားသည်။

“အနိနာ . . . ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

အိမ်ထဲမှာ သူတို့သုံးဆယ့် ခွဲခွာသွားတာ မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော့်
ထို့ အန်နာ ဝတ်သွားနိုင်ပါဘူး”

“မဟာ ဟိုတုန်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ပါဘူး”

အန်နာက အဖြစ်မှန်ကို အမှန်အတိုင်းပင် ပြောပြလိုက်သည်။
ပြီးတော့ ဝေါလသာကို သူမ၏အခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်
ယောက်ထိုင်ပြီး စကားပြောကြပြန်သည်။ ဝေါလသာက သူ့ဘဝဇာတ်
လမ်းကို ပြောပြသောအခါ အန်နာက အံ့ဩနေသည်။ ယုံချင်လာ
သည်။ ဪ... သူ့ဘဝလည်း ငါ့ဘဝလိုပါပဲလားဟု ကိုယ်ချင်းစာ
မိသည်။

ဝေါလသာလည်း သူ့လိုပင် ယခင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူး။
အန်နာက ရောဂါကြောင့် အထီးကျန် ဖြစ်ခဲ့ရသလို ဝေါလသာမှာ
လည်း အဖေမပေါ်သားအဖြစ် အထီးကျန် အပယ်ခံ လူငယ်တစ်ဦး
ဖြစ်ခဲ့သည်။ အန်နာကဲ့သို့ပင် သူ့မှာလည်း ချစ်ရမည့်သူ မရှိခဲ့။ သူသည်
မိဘမဲ့ဂေဟာတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ သူ ၁၃ နှစ်သား အရွယ်ရောက်
တော့ သူ့ရုပ်ရည်က ထူးထူးခြားခြား ပေါ်လွင်လာသည်။ မိဘမဲ့ဂေဟာ
မှ မိန်းမတွေက သူ့ကို အသုံးချလာကြသည်။ သူ့ကို ညအချိန်မတော်
အခန်းထဲ ခေါ်ကြသည်။ သူနှင့် အိပ်ကြသည်။ ဒီလို အသုံးတော်
ခံရခြင်းအတွက် သူ ရသော ဆုလာဘ်ကတော့ အစားကောင်းကောင်း
စားရသည်။ အဝတ်ကောင်းကောင်း ဝတ်ရသည်။ အားလုံးကို သူ
ရခဲ့သည်။ သို့သော် အချစ်ကိုတော့ မရခဲ့။

အချိန်တန် အရွယ်ရောက်တော့ ဝေါလသာက မိဘမဲ့ဂေဟာမှ
ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။ အပြင်လောကမှာလည်း ဂူ နေခဲ့ရသော
လောကနှင့် တစ်ထပ်တည်း တူနေသည်။ မိန်းမတွေက သူ့ရုပ်ရည်ကို
စွဲမက်၍ အသုံးချကြပြန်သည်။ သူတို့က ငွေလည်း ပေးသည်။ ရွှေ
လည်း ပေးသည်။ အဝတ်အစားလည်း ပေးသည်။ သို့ပေမယ့် သူတို့
ဘဝကိုတော့ မပေးကြ။

ဝေါလသာသည် အန်နာ၏ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ အဖော် ဖြစ်သွား
သည်။ ဘဝတူ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် မြို့တော်

ခန်းမတွင် လူမသိသူမသိ လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့ လက်ထပ်လိုက်သည်ကို သူမ၏ဖခင်က ဝမ်းသာလို့က်လဲ့
သဘောတူလိမ့်မည်ဟု အန်နာက မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ လက်တွေ့ဘဝ
ကတော့ မျှော်လင့်တာနှင့် တခြားစီ။ မစ္စတာအန်တွန်ရီဖေးမှာ တစ်ဦး
တည်းသောသမီး၏ မင်္ဂလာသတင်းအတွက် လုံးဝ ဝမ်းမသာသည့်အ
ပြင် ဒေါသမှန်တိုင်းသာ ဆင်ပါလေတော့သည်။

“အလကား သောက်သုံးမကျတဲ့ အခိုက်မ . . . ပိုက်ဆံရွာတဲ့
သိုက်တူးသမားကို လက်ထပ်ရသတဲ့၊ ဒီကောင့်အကြောင်း ငါ အားလုံး
သိပြီးပြီ၊ အပေါ်စား မိန်းမတွေနဲ့ ပွေ့ရွပ်နေတဲ့အကောင် . . . ၊
ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို ဟိုတုန်းက ဘယ်မိန်းမကမှ မယူခဲ့တာပေါ့”
“အို . . . ဒီလို မပြောပါနဲ့ . . . ဖေဖေ၊ သူ့အကြောင်း ဖေဖေ
မသိသေးပါဘူး . . . ”

အန်နာက အော်ပြောလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ . . . အန်တွန်ရီဖေး
တော့ ဝေါလသာအကြောင်း တစ်ခုမကျန် သိသည်ဟု ထင်သည်။
သူက သမက်ဖြစ်သူကို သူ့ရုံးခန်းသို့ ခေါ်လိုက်သည်။

ဝေါလသာက မှန်ကူကွက်များနှင့် ရှေးဟောင်းပန်းချီကားများ
ဖြင့် ခမ်းနားလှပသော ရုံးခန်းကြီးကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေသည်။

“တော်တော် သဘောကျစရာ ကောင်းတာပဲ၊ မိဘမဲ့ဂေဟာနဲ့
ဆိုင်ရင် အပြတ်အသတ် ကွာခြားတာပဲ”

သူက စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကြည်နူးနေမိသည်။ ပြီးတော့ သူ့
ယောက္ခမကြီး မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လှစ်
ပါ”

“တိုတိုပဲ ပြောကြတာပေါ့ကွာ၊ မင်းက အမှားလုပ်မိတာပဲ၊ ငါ
သမီးမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိဘူးကွ”

www.burmeseclassic.com

ဝေါလသာ၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်း တင်းမာ သွားသည်။

“ဘာကို ပြောမလိုပါလဲ ခင်ဗျာ”

“ငါက မင်းကို ဘာကိုမှ ပြောမလို့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါက မင်းကို စကားပဲ ပြောမယ်၊ အန်နာ့ဆီက မင်း ဘာမှ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ရိုးမေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီဟာ မိသားစုပိုင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား၊ ဆိုလိုတာက အစုရှယ်ယာကို မိသားစုကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ နှိညှစ်လို့ မရဘူး” မစ္စတာ အန်တွန်ရိုမေးက သူ့အင်္ကျီအိတ်ကို ကမန်းကတန်း စမ်းသည်။ ပြီးတော့ စာအိတ် တစ်အိတ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဝေါလသာရှေ့က စားပွဲပေါ် ပစ်ပေးလိုက်သည်။ “ကဲ . . . အဲဒါ ယူသွား၊ အဲဒါနဲ့ မင်းခုကွတွေ ဖြေရှင်း၊ ဒီနေ့ည ၆ နာရီအချိန်မှာ မင်းကို ဘာလင်မြို့ထဲမှာ ငါ မမြင်ချင်တော့ဘူး၊ အန်နာနဲ့လည်း နောက်ထပ် ဘာအဆက်အသွယ်မှ မလုပ်ပါနဲ့”

ဝေါလသာက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဦးက ကျွန်တော်ဟာ အန်နာ့ကို ချစ်လို့ လက်ထပ်တယ်လို့များ တွေးမိပါသလား”

“မတွေးမိပါဘူး၊ မင်းကကော တွေးမိလို့လား”

ဝေါလသာက မစ္စတာအန်တွန်ရိုမေး၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့် ပေါက်စေး ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ကြည့်ပါရစေ”

သူက စာအိတ်ဖွင့်ပြီး ငွေကို ရေတွက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့ယောက်ျား မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ “ကျွန်တော်က မတ်ငွေ နှစ်သောင်းမက တန်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“အဲဒါ မင်းရသင့်တာ အကုန်ပဲ၊ ကံကောင်းတယ်လို့ မှတ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . တကယ်တော့ ကျွန်တော် ကံကောင်းပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဝေါလသာက ငွေထုပ်ကို အိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လုံးဝဂရုမစိုက်သော အမူအရာဖြင့် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

အန်တွန်ရိုမေးသည် စိတ်ထဲပေါ့ပါးသွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးကျသွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။ သူ့လုပ်ရပ်သည် လုံးဝ အပြစ်ကင်းစင်သော၊ တရားမျှတသော လုပ်ရပ်တစ်ခုတော့ မဟုတ်ဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပြီ။ ဤနည်းမှ တစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့။ သူ့ချစ်သူ ထွက်သွား၍ အန်နာ့ အဖို့ မချီအောင် ခံရရှာတော့မည်။ သို့ပေမယ့် နောက်မှ ခံရတာထက် အခုခံရတာက ပို၍ သက်သာဦးမည်။ သူမနှင့် သက်တူရွယ်တူ အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရှာပေးရဦးမည်။ သူ့ယောက်ျားက သူ့ကို မချစ်တောင်မှ သူ့ဘဝ၊ သူ့အခြေအနေကို လေးစားလျှင် တော်ပြီ။ သူမ၏ ဓနဇုန်၊ မျိုးရိုးဂုဏ်ကို မက်၍ လက်ထပ်သူကို မလိုချင်။ သူမဘဝကို စာနာသူ၊ စိတ်ဝင်စားသူကိုသာ လိုချင်သည်။ နောက်ထပ် မတ်ငွေ နှစ်သောင်းနှင့် ဝယ်ယူရမည့် လူစားမျိုးကို မလိုချင်။

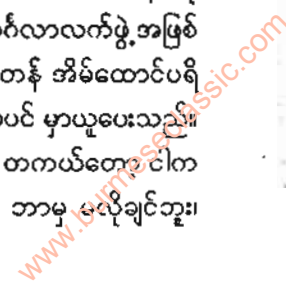
မစ္စတာ အန်တွန်ရိုမေး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အန်နာက မျက်စည် စက်လက်ဖြင့် ပြေးဖက်သည်။ ဖခင်က သမီးဖြစ်သူကို ပွေဖက်ပြီး အေးအေးကလေးဖြင့် ပြောသည်။

“မငိုပါနဲ့ . . . သမီးရယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ မကြာခင် သမီး သူ့ကို မေ့သွားပါလိမ့်မယ်”

အန်နာက ဖခင်ဖြစ်သူ၏ပခုံးမှ ကျော်ပြီး တံခါးဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးဝတွင် ဝေါလသာ ရပ်နေသည်။ အန်နာက ဝေါလသာတို့ လက်ညှိုးထိုးပြီးပြောသည်။ “ဟင် . . . ကျွန်မအတွက် ဝေါလသာ ဘာဝယ်လာတာလဲ၊ ဟယ် . . . လှလိုက်တဲ့ မင်္ဂလာလက်စွပ်ကလေး၊ အဲဒါ မတ်ငွေ နှစ်သောင်းတောင် ပေးရတယ်နော်”

နောက်ဆုံးတော့ အန်နာ၏ မိဘများက ဝေါလသာဂက်စနာကို ချော့မလွဲသာဘဲ လက်ခံလိုက်ရတော့သည်။ မင်္ဂလာလက်စွပ်အဖြစ်လည်း အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ဝယ်ပေးသည်။ အဖိုးတန် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂမျိုးစုံကိုလည်း ဒီန်းမတ်နှင့် ဆွီဒင်နိုင်ငံများမှပင် မှာယူပေးသည်။

“မိဘတွေ ပေးတာက အများကြီးပါပဲလား၊ တကယ်တော့ ငါက သူတို့ဆီက ဘာမှ မလိုချင်ဘူး၊ မင်းဆီကလည်း ဘာမှ မလိုချင်ဘူး၊

မင်းအတွက် အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကိုသာ ငါက ဝယ်ပေးချင်ပါတယ် အချစ်ရယ် . . . ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး” ဝေါလသာက ပြုံး၍ ပြောသည်။

“ဘာလို့ မရှိရမှာလဲ၊ ကျွန်မမှာ ရှိတာအားလုံး မောင့်ဟာချည်းပဲ ပေါ့”

“တကယ်ပြောတာလား အချစ်ရယ်”

“တကယ်မကဘူး၊ နှစ်ကယ် . . . နှစ်ကယ် . . .”

ဝေါလသာက ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စကို ဆွေးနွေးရန် မလုံမလဲ ဖြစ်နေသော်လည်း အန်နာက ပြောပြ၍ နားမထောင်ချင်ဘဲ နားထောင်နေရသည်။ သူမတွင် တစ်သက်တာအတွက် သုံးမကုန်သော သီးသန့်စုငွေ ရှိသည်။ ကုမ္ပဏီတွင်လည်း အစုရှယ်ယာငွေတွေ အမြောက်အမြား ရှိသေးသည်။ သို့သော် ယင်းအစုရှယ်ယာကို သူမ သဘောအတိုင်းတော့ ရောင်း၍ မရ၊ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က သဘော တူမှသာ ရောင်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

“အစုရှယ်ယာငွေက ဘယ်လောက်များသလဲ” ဝေါလသာက မေးသည်။

အန်နာက ပြောပြလိုက်သည်။

ဝေါလသာမှာ ကိုယ့်နားကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

သူက မယုံ၍ ထပ်မေးလိုက်သည်။ အန်နာက ယခင်အတိုင်းပင် ထပ် ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းက အစုရှယ်ယာကို ရောင်းလို့တော့ မရဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရောင်းလို့ မရဘူး၊ ကျွန်မအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဆမ်ရီဖေး က ထိန်းချုပ်ရှယ်ယာကို ကိုင်ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တော့ . . .”

ဝေါလသာက ကုမ္ပဏီတွင် သင့်တော်သော အလုပ်တစ်ခုခု လုပ် လိုကြောင်း ပြောပြသည်။ သို့သော် သူ့ယောက္ခမကြီးက လုံးဝသဘော မတူ။

“ကြေးစား စက်တစ်စီးသမားတစ်ယောက်က ရှိဖေးနှင့်သားများ

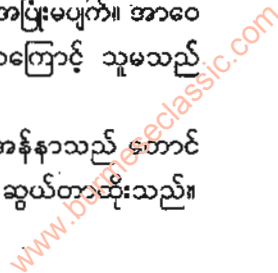
ကုမ္ပဏီအတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ” ဟူ၍ပင် သူက မှီခိုမျှစ်မျှစ် ပြောလိုက်သေးသည်။

သို့ပေမယ့် အန်နာက မရမက တိုက်တွန်းသောအခါ ဖခင်ကြီးက လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။ သို့ဖြင့် ဝေါလသာသည် အုပ်ချုပ်ရေး ဌာနတွင် ရာထူးတစ်နေရာ ရသည်။ သူသည် အလုပ်ကြိုးစားသည်။ အရည်အချင်းလည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ရာထူးတွေ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် တိုးတက်လာခဲ့သည်။ နောက်နှစ်နှစ်ခန့်အကြာ အန်နာဖခင် ကြီး ကွယ်လွန်သောအခါ ဝေါလသာမှာ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်လူကြီး ဖြစ်လာသည်။ အန်နာက သူ့ယောက်ျားအတွက် အလွန်ဂုဏ်ယူသည်။ ဝေါလသာသည် စံပြခင်ပွန်းကောင်းတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန် တည်းတွင် ချစ်သူကောင်းတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ရုံးမှပြန် ထာတိုင်း အန်နာအတွက် ပန်းစည်းများနှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ဝယ်လာတတ်သည်။ ဟိုဟိုဒီဒီလည်း လျှောက်မလည်၊ အလုပ်ချိန်မှလွဲ သွင် အိမ်တွင် အန်နာနှင့်သာ အချိန်ကုန်သည်။ အန်နာမှာ ပျော်၍ ဆော့ မော်၍ မဆုံးတော့။

အန်နာကလည်း သူ့ယောက်ျား ကြိုက်တတ်သော အစား အသောက်မျိုးစုံကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်ကျွေးသည်။ ချက်နည်း ဖြတ်နည်းများကို လေ့လာပြီး ဟင်းလျာမျိုးစုံကို အရသာရှိရှိ ချက်ပြုတ် သည်း “ကျုပ်မိန်းမက ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဟင်းချက်အတော်ဆုံးဗျ” ဟု ဝေါလသာက ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်သောအခါ အန်နာမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ် ချစ် မဆုံးတော့။

ဒီလိုနှင့် အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်မြောက်တွင် အန်နာမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိလာတော့သည်။ ကိုယ်ဝန်ရှစ်လအတွင်း သူ့ခမျာ နာကျင်မှု တွေကို သေမတတ်ခံစားရသည်။ သို့သော် သူက အပြုံးမပျက်။ အာဝေ ဝေဒနာကို ကျိတ်မှိတ်ခံသည်။ ဒီဝေဒနာကြောင့် သူမသည် ခုခံမှုကို စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာသည်။

တစ်နေ့ . . . နေ့လယ်စာ စားပြီးနောက် အန်နာသည် တောင် အိမ် အိမ်စိတ်ကူးရင်း ဝေါလသာအတွက် ဆွယ်တာထိုးသည်။

တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ နေရောင်ပျောက်၍ အမှောင်ရောက်လာသည်။ သူမသည် ထိုင်ရာမှ မထသေး၊ ဆွယ်တာကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ငူငူကြီး ကြည့်နေသည်။ လက်နှင့်လည်း မထိုင်သူမ၏စိတ်သည် လေလွင့်သလို လွင့်နေသည်။ ဘာကို တွေးတောနေမှန်း သူ့ကိုယ်သူ မသိ။ တကယ်တော့ သူ့စိတ်အာရုံသည် လဟာပြင်ထဲသို့ ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်သည် အာရုံခံစားမှုကင်းပြီး ဝလာနတ္ထိ ဖြစ်နေသည်။ စိတ်အာရုံကို သတိကပ်ပြီး ပြန်လည် စုစည်းသည်။ ယခုလို စိတ်နှင့်ကိုယ် တခြားစီ ဖြစ်သွားခြင်းမှာ သူ သေရတော့မည် ဟူသော အတိတ်နိမိတ်များ ဖြစ်လေသလား။ သို့သော် အန်နာက သေရမှာကို မကြောက်၊ ဝေါလသာနှင့် ခွဲခွာသွားရမှာကို သာ သူမက တွေးကြောက်သည်။

မီးမဖွားမီ ရက်သတ္တပတ်အလိုတစ်နေ့တွင် အန်နာ၏ စိတ်သည် သူ့ကိုယ်မှ လွင့်ထွက်သွားပြန်သည်။ သူမသည် ရုတ်တရက် သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားပြီး လှေကားတစ်စင်းတော် ဆင်းလိုက်သည်။ လှေကားပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားတော့သည်။

သူမ သတိပြန်ရလာသောအခါ ဆေးရုံပေါ် ရောက်နေကြောင်း သိရသည်။ ဝေါလသာက ခုတင်စွန်းတွင် ထိုင်ပြီး အန်နာ့လက်ကလေးများကို တဖွဲ့တယ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ကိုယ့်မှာ တွေးပြီး ပူလိုက်ရတာ အချစ်ရယ်”

သူမသည် ကလေးကို ရုတ်တရက် သတိရလာသည်။ သူ့ဗိုက်သူ့ပွတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးကို မတွေ့ရ။ သူ့ဗိုက်က ရှုပ်နေပြီ။

“ကျွန်မကလေး ဘယ်မှာလဲ”

ဝေါလသာက အနားကပ်သွားပြီး သူမကို ပွေ့ဖက်ထားသည်။

“ကလေးက တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး . . . မစွက်ဝေါလသာ၊ နှစ်ယောက်တောင် မွေးတယ်”

ဆရာဝန်က ပြောလိုက်သည်။

အန်နာက ဝေါလသာဘက် လှည့်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ရွှဲနေသည်။

“ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက် မွေးတယ် အချစ်ရယ်”

အန်နာ့ရင်ထဲတွင် ပီတိလှိုင်းတွေ တဖြတ်ဖြတ် ရိုက်ခတ်သွားကြသည်။ သူ့ရင်သွေးကလေးတွေကို ပွေ့ချီထားချင်စိတ် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“အချိန်တန်တော့ ချီရမှာပေါ့ မစွက်ဝေါလသာ၊ အခုတော့ သည်းခံပြီး စောင့်လိုက်ပါဦး၊ ကျန်းမာလာတဲ့အခါ ချီရမှာပေါ့”

ဆရာဝန်က သတိပေးသလို၊ တောင်းပန်သလို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အန်နာသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကျန်းမာလာသည်။ သို့ပေမယ့် သူမကတော့ စိုးရိမ်နေတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ သူမသည် တစ်ခုခု ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဘာရယ်လို့ မပြောတတ်။ ဝေါလသာက ဆေးရုံသို့ ဖုန်းမှန်လာသည်။ သူမ၏ လက်များကို ကိုင်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူမ တအံ့တဩ ဖြစ်ကျန်ရစ်သည်။

“ခုပဲလာ ခုပဲပြန်သွားဆိုတော့ . . . ဘယ်လိုလဲ မောင်ရယ်”

အန်နာက နာရီကို မကြာခဏ ကြည့်တတ်သည်။ သုံးနာရီ၊ လေးနာရီ၊ နာရီတွေ အချိန်တွေ တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်သွားကြသည်။ သူ့ရင်သွေးကလေးတွေ ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ၊ သူ ဘာမှ မသိ။

ညတုန်းက ကလေးနှစ်ယောက်ကို သူ့ဆီသို့ ခဏခေါ်လာကြသည်။ ပြီးတော့ သူမ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ဒါကို သူမက ဝိုးတဝါး အတိရမိသည်။

သူမသည် ဘာကိုမှ အတိအကျ မမှတ်မိ။ ဆရာဝန်တွေ သူ့နာပြုတွေကို မေးရမှာကိုလည်း ကြောက်နေသည်။

နေပါစေတော့ ကိစ္စမရှိ။ ဆေးရုံကဆင်းလို့ အိမ်ရောက်တော့

www.burmeseclassic.com

ကလေးတွေကို တဝကြီး ချီရမှာပဲ။

နောက်ဆုံးတော့ ပျော်ရသောနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အန်နာကို ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ဖြင့် ဆေးရုံခန်းထဲမှ ထုတ်လာခဲ့သည်။ သူမက ကိုယ့်ခြေထောက်ဖြင့် လျှောက်သွားချင်သည်။ ဆရာဝန်က ခွင့်မပြု။ တကယ်တော့ သူမသည် အတော်ပင် အားနည်းနေသေးသည်။ သို့သော် အိမ်ရောက်လျှင် ကလေးတွေကို မြင်ရတော့မယ်ဟူသော စိတ်ကြောင့် သူမ အားတက်နေသည်။ ဝေါလသာက အန်နာကို ကားပေါ်မှ အိမ်ထဲသို့ တွဲပြီး ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဝေါလသာက သူမအား အပေါ်ထပ်ရှိ သူတို့အိမ်ခန်းသို့ ခေါ်သွားရန် ခြေဦးလှည့်သောအခါ အန်နာက ငြင်းဆန်သည်။

“ဟင့်အင်း . . . မသွားဘူး၊ မသွားဘူး၊ ကျွန်မကို ကလေးထိန်းခန်းပဲ ပို့ပါ”

“အနားယူပါဦးကွယ်၊ သိပ်မှ နေမကောင်းသေး . . .”

နောက်ထပ် ဝေါလသာ ဘာပြောသည်ကို သူမ မကြားတော့။ ဝေါလသာ၏ လက်မောင်းကြားမှ ရုန်းထွက်ပြီး ကလေးထိန်းခန်းသို့သာ စွတ်ပြေးလာခဲ့တော့သည်။

နေကာတံခါးရွက်များ ဆွဲချထားသောကြောင့် တစ်ခန်းလုံး မှောင်နေသည်။ ခဏကြာတော့မှ သူမမျက်လုံးများက အမှောင်ကို ကျင့်သားရသွားသည်။ သူမသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ မူးဝေသလိုပင် ဖြစ်လာမိသည်။ သူမကိုယ်သူမ လဲကျသွားလေမလားဟုပင် ထင်မိသည်။

ဝေါလသာက နောက်မှ လိုက်လာသည်။ သူမ အန်နာကို တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပြောနေသည်။ သို့သော် အန်နာက လုံးဝ စိတ်မဝင်စား၊ နားလည်းမထောင်။

သူမအဖို့ ကလေးတွေသာ အဓိက မဟုတ်လား။ ကလေးများမှာ

သီးခြား လွဲပုခက်များထဲတွင် အိပ်ပျော်နေကြသည်။ အန်နာက ကလေးတွေအနီး ကပ်သွားပြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်စိထဲတွင် ကလေးများမှာ အလွန်လှနေကြသည်။ သားကလေးက အဖေနှင့် ပိုတူသည်။ ရွှေဝါရောင်ဆံပင်ထူထူဖြင့် အဖေလိုပင် ချောသည်ဟု ထင်သည်။ သမီးကလေးမှာလည်း သေးသေးသွယ်သွယ် မျှော်နာ၊ ရွှေရောင်ဆံပင်ဖြင့် အရုပ်ကလေးလို လှနေသည်။

အန်နာက ဝေါလသာဘက် လှည့်ပြီး ပြောသည်။

“ကလေးတွေက သိပ်ချောတာပဲနော်၊ ကျွန်မတော့ သိပ်ပျော်တာပဲ မောင်”

“လာစမ်းပါ အန်နာရယ်”

ဝေါလသာက တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။ သူမ အန်နာတစ်ကိုယ်လုံး ကြုံးဖက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အိမ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

အန်နာက သားကလေးကို ပီတာ၊ သမီးကလေးကို ဘာဂျစ်တာဟု နာမည်ပေးသည်။ အန်နာမှာ တစ်ချိန်လုံး ကလေးထိန်းခန်းတွင်သာ အချိန်ကုန်နေတော့သည်။ သူမ ကလေးတွေကို ချောမြို့သည်။ စကားပြောသည်။ ကလေးတွေက သူ့စကားကို နားမလည်။ သို့သော် သူ့မေတ္တာကိုတော့ ခံစားမိကြမည်ဟု သူမ ယုံကြည်သည်။

ဝေါလသာ ရုံးမှ ပြန်လာတိုင်း အန်နာကို ကလေးထိန်းခန်းတွင်သာ တွေ့ရလေ့ရှိသည်။ ဝေါလသာက အခန်းဝမှ ရပ်ကြည့်နေသည်။

“လာပါ မောင်ရဲ့၊ ကျွန်မတို့ ကစားနေကြတယ်လေ”

“ညစာ မပြင်ရသေးဘူး . . . မဟုတ်လား”

အန်နာက ရုတ်တရက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။ သူ့မှာ အပြစ်ရှိသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူမက ဝေါလသာအတွက်ထက် ကလေးတွေအတွက်သာ အချိန်ပိုပေးနေသည်။ မနက်တော့

www.burmeseclassic.com

၅၂ ။ ဘဝကြီး

ဝေါလသာအတွက်သာ အချိန်ပိုပေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် နောက်တစ်နေ့လည်း မနေ့ကအတိုင်းပင် ဖြစ်နေတတ်ပြန်သည်။ အမြားပူးရင်သွေးကလေးတွေက သူမအား သံလိုက်လို ဆွဲငင်ထားကြသည်။ အမှန်က အန်နာအနေဖြင့် သူ့ခင်ပွန်းကို မချစ်တော့၍ မဟုတ်။ အလွန် ချစ်ပါသည်။ ကလေးတွေမှာလည်း ဝေါလသာ၏ ကိုယ်ပွားများပင် ဖြစ်သည်။ ကလေးတွေကိုချစ်လျှင် ဝေါလသာကိုလည်း ချစ်ရာရောက်သည်ဟု သူ့အပြစ်ကိုသူ ဖြေသိမ့်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူမသည် ညစဉ့်ညတိုင်း ဝေါလသာအိပ်ပြီဆိုလျှင် ခုတင်ပေါ်မှ တိတ်တိတ်ကလေးဆင်းပြီး ကလေးထိန်းခန်းသို့ သွားသည်။ အိပ်ပျော်နေသော ကလေးတွေ၏ မျက်နှာကို မိုးလင်းသည်အထိ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ဝေါလသာ မနိုးခင်ကလေးတွင်မှ သူတို့အိပ်ခန်းသို့ ပြန်လာသည်။

တစ်ခါက သန်းခေါင်လောက်တွင် ဝေါလသာက မသင်္ကာ၍ ကလေးထိန်းခန်းသို့ သွားကြည့်တော့ အန်နာကို လက်ပူးလက်ကြပ်မိတော့သည်။

“အချိန်မတော် ဘာလာလုပ်နေရတာလဲကွယ်”

“အို ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မောင်၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို . . .

ဟို . . . ကျွန်မ . . . ”

“အခန်းပြန်သွား”

ဒီစကားမျိုးကို ယခင်က ဘယ်တုန်းကမျှ မကြားခဲ့စဖူး။ မိုးလင်းတော့ နံနက်စာစားရင်း ဝေါလသာက ပြောသည်။

“တို့ အနားယူ ခရီးထွက်သင့်တယ် ထင်တယ်၊ အဲဒါဆိုရင် တို့နှစ်ယောက်လုံးအတွက် အကျိုးရှိမယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေက ခရီးသွားဖို့ ငယ်ပါသေးတယ် မောင်”

“ငါက တို့နှစ်ယောက်အတွက် ပြောနေတာ”

အန်နာက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ကလေးတွေကို မခွဲနိုင်ဘူး”

ဝေါလသာက အန်နာလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကလေးတွေအကြောင်း မေ့ထားလိုက်စမ်းပါ အန်နာရယ်”

အန်နာက အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

“အို ကလေးတွေအကြောင်း မေ့ထားရမယ် ဟုတ်လား”

“ဒီမှာ အန်နာ . . မင်း ကိုယ်ဝန်မရှိခင်က တို့နှစ်ယောက်ဘဝဟာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းသလဲ၊ ဘယ်သူမှ အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ နှစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရတာ ဘယ်လောက် အေးချမ်းသလဲ”

ဒီတော့မှ အန်နာက သူ့ယောက်ျားအကြောင်း နားလည်သွားတော့သည်။ သူ့ယောက်ျားက ကလေးတွေကို မနာလိုစိတ် ဖြစ်နေပါပကော။

ရက်တွေ လတွေ လျင်မြန်စွာ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ ယခုတော့ ဝေါလသာက ကလေးတွေအနား လုံးဝ မကပ်တော့။ ကလေးတွေ မွေးနေ့တွင် အန်နာက ကစားစရာတွေ မျိုးစုံ ဝယ်ပေးသည်။ ဝေါလသာတော့ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် အမြဲတမ်း ခရီးထွက်နေတော့သည်။ သူက ကလေးတွေအပေါ်တွင် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတော့။ ဒါကို အန်နာက သူ့အပြစ်ဟု အမှန်အတိုင်း မြင်သည်။ သူက ကလေးတွေ အပေါ်တွင် လိုအပ်သည်ထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ‘လွန်ကို လွန်လွန်းတယ်’ ဟု ဝေါလသာက မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။ ဝေါလသာက အန်နာကို စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နှင့် စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ ပြောသည်။ အန်နာက ဝေါလသာ ကျေနပ်ပါစေတော့ဟူသော သဘောဖြင့် ဆရာဝန်ထံ ဝတ်ကျောတန်းကျ တစ်ခေါက်လောက် သွားလိုက်သည်။ နောက်ထပ် ဆက်မသွားတော့။

အန်နာက ဒီပြဿနာမှာ သူနှင့်သာ ဆိုင်သည် မဟုတ်။ ဝေါလသာနှင့်လည်း ဆိုင်သည်ဟု ယူဆသည်။ သူ့တွင် ကလေးတွေကို အချစ်လွန်သော အပြစ်ရှိသည်ဆိုလျှင် ဝေါလသာမှာလည်း မချစ်နိုင်

သော အပြစ်ရှိသည်ဟု ထင်သည်။

နောက်တော့ အန်နာက ဝေါလသာရွေ့တွင် ကလေးတွေ အကြောင်း ဘာမျှမပြောတော့။ သို့ပေမယ့် ဝေါလသာ ရုံးသွားချိန် အထိတောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ အားအားရှိတိုင်း ကလေးတွေ အခန်းသို့ သွားနေတော့သည်။ တကယ်တော့ ယခုအခါ ကလေးတွေမှာ ငယ်တော့သည် မဟုတ်။ သုံးနှစ်အရွယ်သို့ပင် တိုင်ခဲ့ပြီ။ ကလေးတွေ ကြီးလာလျှင် ဘယ်လိုရုပ်မျိုး ရှိပါလိမ့်မလဲဟု အန်နာက စိတ်မှန်းဖြင့် တွေးကြည့်သည်။ ပီတာက အသက်နှင့် စာလျှင် အရပ်ရှည်နေသည်။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါကတော့ သန်မာသည်။ သူ့အဖေလိုပင် အားကစား သမား ရှုပ်သွင်ရှိသည်။ သမီးငယ် ဘာဂျစ်တာကလည်း တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ချောလာသည်။ လှလာသည်။ သူ့ကလေးက ဖအေနှင့်လည်း မတူ၊ မအေနှင့်လည်း မတူ၊ ဆံပင်က ရွှေရောင်၊ အသားအရေက ကြွေရုပ်ကလေးလို ဖွေးနေသည်။

ကလေးတွေအပေါ်တွင် သူတို့ဖအေ စိတ်ထား ပြောင်းလာပါစေ ဟု အန်နာက မကြာခဏ ဆုတောင်းမိသည်။ ပြောင်းတော့ ပြောင်း လာပါ၏။ သို့သော် ပြောင်းလာတော့မှ ပိုဆိုးလာသည်။ သူက ကလေး တွေကို မချစ်ရုံသာ မကတော့ဘဲ မုန်းသည့်အဆင့်ထိ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဒီလို ဖြစ်ရတာကလည်း ဝေါလသာက သူ့အချစ်ကို အပြည့်အဝ လိုချင်လို့ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ခွဲဝေမပေးစေချင်လို့ဟု အန်နာက ထင် ခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် သူ့ကိုလည်း ဝေါလသာက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အချစ်ပြယ်လာပြီ ဆိုသည်ကို အန်နာက တဖြည်းဖြည်း သိလာခဲ့သည်။ သူ့ဖခင်စကား တကယ်မှန်နေပြီ။ ဝေါလသာက သူ့ကို ချစ်လို့ မဟုတ်၊ ငွေကိုချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးတွေ မှာ သူ့အတွက် အဟန့်အတား ဖြစ်နေသည်။ သူက ကလေးတွေကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ချင်သည်။ ပြီးတော့ ဝေါလသာက အန်နာအား ကုမ္ပဏီ အစုရှယ်ယာတွေကို ရောင်းရန် ယခုတလော မကြာခဏ တိုက်တွန်း စကား ပြောလာသည်။

“ဆမ်က တို့ကို မတားနိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီငွေတွေ အားလုံးယူပြီး

တစ်နေရာကို သွားကြမယ်၊ တို့နှစ်ယောက်တည်း သွားမယ်”

“ကလေးတွေကကော . . .”

“မပါဘူး၊ ဒီမှာ . . . အန်နာ ကိုယ်တို့လင်မယား နှစ်ယောက်ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ကလေးတွေကို ပစ်ထားခဲ့မယ်၊ ဒါကို လုပ်ကိုလုပ်ရ မယ်”

ဒီတော့မှ သူ့ယောက်ျား ရူးနေပြီဆိုတာကို အန်နာက သဘော ပေါက်လာသည်။ ကြောက်လည်း အလွန်ကြောက်လစသည်။ ဝေါလသာက အိမ်စေတွေအားလုံးကို မောင်းထုတ်ပစ်သည်။ တစ်ပတ် မှ တစ်ခါ လာရသော သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား တစ်ယောက်ကိုသာ မပြုတ်ဘဲ ချန်ထားသည်။ အိမ်တွင် သူ့မှတစ်ပါး အန်နာနှင့် ကလေး နှစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ သူ့အပြုအမူတွေကလည်း တစ်နေ့ ထက်တစ်နေ့ ကြမ်းလာသည်။ သူ့စိတ်ရောဂါကို အချိန်မီ ကုသရန် သို့အပ်နေပြီ။ အချိန်လွန်သွားလျှင် ယခုထက် ဆိုးရွားလာနိုင်သည်။ ခေတ်မီဆေးဝါးနှင့်ကုလျှင် သူ့ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းနိုင်မည်ဟု အန်နာ က တွေးမိသည်။

အန်နာသည် သူမ၏ အိပ်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်ရင်း ဝေါလသာ ပြန်လာကို စောင့်နေရသည်။ ဝေါလသာက အခန်းတံခါးကို အပြင်မှ သော့ပိတ်ထားခဲ့ပြီး အလုပ်သို့ ထွက်သွား သည်။ ယခုတော့ သူမ လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို အန်နာက သိပြီ။ ဒီအလုပ် တို့ ဝေါလသာ အကျိုးအတွက်၊ သူမအကျိုးအတွက်၊ ကလေးတွေ အကျိုးအတွက် လုပ်ကို လုပ်ရမည်။

အန်နာသည် ထိုင်ရာမှထပြီး တယ်လီဖုန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ သည်။ တစ်ခဏမျှ တွေ့နေမိသေးသည်။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ နံပါတ် ၁၁၀ ကို လှည့်လိုက်သည်။ ယင်း နံပါတ်မှာ အရေးပေါ် ရဲစခန်းနံပါတ် ဖြစ်သည်။

တစ်ဘက်မှ စကားပြောသံ။

“ဟဲလို . . . ? ရဲစခန်းကပါ အခု ဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ . . . ”

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ . . . အို . . . ”

အန်နာက ရုတ်တရက် စကားပြတ်သွားသည်။ မမြင်ရသော လက်တစ်ဘက်က အန်နာ့လက်မှ တယ်လီဖုန်းကို လှည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တယ်လီဖုန်းကို သူ့နေရာတွင် ပြန်ချလိုက်သည်။

အန်နာက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမက ငိုသံပါပါ နှင့် ပြောသည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မကို မရိုက်ပါနဲ့”

ဝေါ်လသာ၏ မျက်လုံးများက တလက်လက် တောက်နေသည်။ သူ့အသံက တိုးလွန်း၍ မနည်းနားထောင်ယူရသည်။

“မင်းကို ကိုယ် မရိုက်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းကို ကိုယ် ချစ်ပါတယ်၊ တကယ် ယုံပါ”

သူက အန်နာ့လက်ကို လှမ်းကိုင်သည်။ အန်နာ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြောက်စိတ် လွှမ်းသွားသည်။

“ရဲတွေ လာဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး အန်နာ၊ မင်းက တကယ်လာစေ ချင်လို့လား”

အန်နာက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းပြ သည်။

“ခုကွပေးနေတာက ကလေးတွေပါ၊ သူတို့ကို တို့ ရှင်းပစ်ရတော့ မယ်၊ ငါ . . . ”

အောက်ထပ်မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဝေါ်လသာက တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းလောင်းသံ ထပ်မံပေါ်လာ သည်။

“ဒီမှာပဲ နေ၊ ငါ သွားလိုက်မယ်”

သူက အမိန့်ပေးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ အန်နာက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အခန်းထဲတွင် ရပ်ကျန်ရစ်သည်။ အပြင်မှ သော့

ပြန်ပိတ်သံ ကြားရသည်။

ဝေါ်လသာသည် လှေကားမှ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ ထံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ မွဲပြာရောင် စာပို့သမားဝတ်စုံဖြင့် လူတစ် ယောက် ရပ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ စာအိတ်တစ်အိတ် ကိုင်ထား သည်။

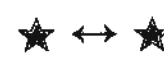
“မစ္စတာ ဝေါ်လသာနဲ့ မစ္စက်ဝေါ်လသာတို့အတွက် အရေးကြီး တဲ့စာ ပါလာပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ယူသွားမယ်”

ဝေါ်လသာက တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ စာအိတ်ကို ကြည့်သည်။ ဣန္ဒာန်က ဖောက်ဖွင့်ပြီး အထဲမှ စာကို ဖတ်သည်။

“ဆစ်ရိုဖေး တောင်တက်ရင်း မတော်တဆ သေဆုံးသွားပြီ၊ ဤ သတင်းကို ပို့ရခြင်းအတွက် အလွန်တရာ ဝမ်းနည်းမိသည်။ အုပ်ချုပ် နေအဖွဲ့ အရေးပေါ် အစည်းအဝေးကို သောကြာနေ့ နေ့လယ်တွင် တျင်းပမည်။ ကျေးဇူးပြု၍ ဇူးရစ်မြို့၌ ရှိနေပါ”

အဆုံးတွင် “နိုစ်ဝီလျံ” ဟု လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်။

အခန်း (၃)

အိမ်ထောင်စုံ

အောင်မြင်

အနုပညာရှင်၊ စက်တင်ဘာလ ၅ ရက်

အနု ၆-နာရီ

အိုင်ဗို ပလာဇီသည် အိပ်ခန်းအလယ်တွင် မတ်တတ်ကြီး ရပ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာမှ သွေးတွေ စီးကျနေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း “အမလေး နာ . . . နာလိုက်တာ” ဟု အော်ညည်းနေသည်။

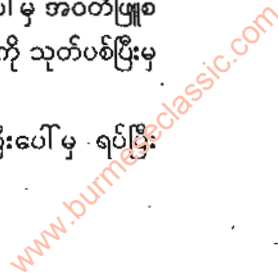
“ညည်းမနေနဲ့ . . . ဒါက အစပဲရှိသေးတာ . . . ၊ ရှင့်လို သောက်ဖူးမျိုးကို ဒီလိုလုပ်မှ တော်ရုံကျတယ် . . . ”

ဒိုနာတယ်လာက အိုင်ဗိုပလာဇီအား အော်ပြောလိုက်သည်။

ဒိုနာတယ်လာက လက်သည်းနှင့်ကုတ်ခြစ်ထား၍ သူ့မျက်နှာက သွေးစိမ်းဖြာဖြာ ယိုစီးကျနေတာတောင်မှ အိုင်ဗိုက သူမကို စိတ်မကုန် နှိပ်သေး။ ဒိုနာတယ်လာသည် တကယ်လည်း လှသည်။ သူမ၏အလှ ၏ မြင်လိုက်ရလျှင် အိုင်ဗိုမှာ အရူးအမူးဖြစ်ပြီး စိတ်ကို မထိန်းနိုင် အောင် ခံစားရသည်။ သူမ၏မျက်နှာက ကျားသစ်မျက်နှာနှင့် ညီသည်။ မေးရိုးက ကျယ်ကားသည်။ မျက်လုံးက စွေသည်။ နှုတ်ခမ်း သွေးတ ပြည့်ဖောင်း ရွန်းအိနေသည်။ ယင်းနှုတ်ခမ်းတွေနှင့် သူ့ကို ကြည့်ကြမ်းရမ်းရမ်း ကိုက်တတ်သည်။

သို့သော် ယခုလောလောဆယ်မှာတော့ အိုင်ဗိုက ဒါတွေကို စိတ်တူးနေ၍ မဖြစ်။ ဒါကြောင့် သူက ကုလားထိုင်ပေါ်မှ အဝတ်ဖြုတ် စင်စင်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှ သွေးများကို သုတ်ပစ်ပြီးမှ ယင်းအဝတ်စမှာ သူ့အင်္ကျီမှန်း သိရတော့သည်။

ဒိုနာတယ်လာက နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးပေါ်မှ ရပ်ပြီး အော်ပြောနေသည်။

“ကောင်းတယ် . . . သွေးမတိတ်ဘဲ သေသွားရင် ပိုကောင်းတယ်၊ ကျုပ်က ရှင်နဲဆက်ဆံပြီးရင် ရှင့်ကို အိမ်သာထဲက ပစ္စည်းလို့ပဲ သဘောထားတယ်”

ဒီလို ဆိုးရွားသော အခြေအနေမျိုးသို့ သူ ဘယ်လိုရောက်လာသည်ကို အိုင်ဗိုက အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေးခဲ့ဖူးသည်။ ဟိုတုန်းကဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်သူ လောကတွင် အပျော်ရွှင်ဆုံး လူတစ်ယောက်အဖြစ် ဝုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဒီအချက်ကို သူ့ မိတ်ဆွေအားလုံးကလည်း လက်ခံသည်။ သူ့တွင် ရန်သူဟူ၍ မရှိ၊ မိတ်ဆွေသာ ရှိသည်။ လူဖို့ ဘဝမှစ၍ သူသည် ပျော်ပျော်နေ၊ ပျော်ပျော်စား လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ဘဝကို အီတလီတစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ယောက်ျားတွေ အားလုံးအနက် တစ်ဝတ်ခန့်က အားကျမိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ လောကအမြင်ကို အတိုချုပ်၍ ပြောရလျှင် “မိန်းမပွေး ပျော်ပျော်နေ” ဟူသော ဝါဒဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့မှာ အမြဲတမ်း အလုပ်များ နေသည်။ သူသည် စိတ်ခံစားမှု အလွန်ပြင်းပြသည်။ မိန်းမမြင်တိုင်း ကြိုက်တတ်သည်။ အချစ်သစ်တွေလျှင်လည်း အချစ်ဟောင်းကို လုံးဝ မေ့ပစ်တတ်သည်။ သူသည် မိန်းမဆိုလျှင် ပျိုအိုမရွေး သဘောထားသည်။ သူ့အဖို့ မိန်းမတိုင်း လှနေသည်။

ထူးခြားချက်ကတော့ သူက တစ်ချိန်တည်းတွင် မိန်းမလေး တစ်ဒါလင်လောက်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း တွဲတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အိုင်ဗို၏ အချစ်သူအရာရှိပညာရပ်တွင် အဆင့်ငါးဆင့်ရှိသည်။ ပထမဆင့်မှ မိန်းမတွေကို သူက ပန်းစည်း လက်ဆောင်ပေးသည်။ ‘အလန့်’ စာအုပ်များ ပေးသည်။ နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်သည်။ ဒုတိယဆင့်မှ မိန်းမတွေကိုတော့ အကျီဝယ်ပေးသည်။ ချောကလက်ဘူး ဝယ်ပေးသည်။ တတိယဆင့်မှ မိန်းမတွေကို လက်ဝတ်လက်စား ဝယ်ပေးသည်။ နာမည်ကြီးဟိုတယ် တွေ ခေါ်သွားပြီး ညစာကျွေးသည်။ စတုတ္ထဆင့်မှ မိန်းမတွေကိုမူ သူ့အခန်းခေါ်သွားပြီး သူ့ကျွမ်းကျင်သော ချစ်နည်းတစ်ရာဖြင့် မီးကုန်း ယမ်းကုန် ပြုစုသည်။ သူ့အခန်းကို ပန်းမျိုးစုံဖြင့် အလှဆင်ထားသည်။ သူ့ခေါ်လာသော မိန်းမလေး၏ အကြိုက်လိုက်၍ ခေတ်ဟောင်း

ခေတ်သစ်သီချင်းများနှင့် စတီရီယို တေးသီချင်းတွေအစုံ ဖွင့်သည်။ သူတ ဟင်းချက်လည်း ကောင်းသည်။ သူ့ချစ်ဖော်ကြိုက်တတ်သော အကောင်းဆုံးဟင်းလျာတွေကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ကျွေးသည်။ ညစာ အပြီးတော့ ရေခဲစိမ် ရှန်ပီနီအရက်တစ်ပုလင်းကို အိပ်ရာထဲ ယူသည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း သူက စတုတ္ထဆင့်ကို ပို၍နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ပဉ္စမဆင့်မှာ အားလုံးအနက် အသိမ်မွေ့ဆုံးဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဒီအဆင့်တွင် ရင်ကွဲသံဖြင့် ခွာခွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ အပြန်အလှန် လက်ဆောင်တွေ ရက်ရက်ရောရော ပေးကြသည်။

သို့သော် . . . ယင်းအရာအားလုံးမှာ အတိတ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ ဘာ ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ အိုင်ဗိုပလာဇီက သူ့မျက်နှာမှ သွေးတွေကို မှန်ထဲမှာ ကြည့်ပြီး အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်။

“မင်း ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ထားတာ ကြည့်ပါဦး အချစ်ရယ်၊ ဒါ မင်း တကယ်လုပ်တာလားကွယ် . . .”

သူသည် ဒိုင်နာတယ်လာကို ပွေ့ဖက်ရန် ခုတင်နားသို့ ကပ်သွားသည်။ သူကမဖက်ခင် သူမက နူးညံ့အိစက်သော လက်များဖြင့် လှမ်းဖတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိုင်ဗို၏ကျောပြင်ကို သူမ၏ လက်သည်း နှစ်ကြီးများနှင့် ကုတ်ခြစ်သည်။ သူမက တိရစ္ဆာန်ရိုင်း တစ်ကောင်ပမာ သံသံခဲခဲ ကုတ်ခြစ်သည်။ အိုင်ဗိုက နာလွန်း၍ အော်သည်။

“အော်ပြန်ပြီလား၊ ဘလိတ်ဓားရှိရင် ဖြတ်ပစ်ဖို့တောင် ကောင်းတယ် . . .”

“ထောင်းပန်ပါတယ် . . . အချစ်ရယ်၊ ကလေးတွေ ကြားကုန်ပါလိမ့်မယ်”

“ကြား . . . ကြား . . . ဒါမှ သူတို့အဖေ ဘယ်လိုတိရစ္ဆာန်ဓား မိုးလဲဆိုတာ သိကြလိမ့်မယ်”

www.burmeseclassic.com

“အချစ်ကလည်းကွယ် . . .”

အိုင်ဇိုက ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို မထိနဲ့၊ ရှင်မျက်နှာ နောက်ထပ် မကြည့်ချင်ဘူး”

အိုင်ဇိုက နောက်ဆုတ်သွားသည်။ သူ့သိက္ခာကို စော်ကားခံလိုက်ရပြီ။

“ကိုယ့်မိန်းမက ကိုယ့်ယောက်ျားကို ဒီလိုပဲ ပြောရသလားကွယ်”

“ရှင်က ရှင်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံစေချင်တယ်ပေါ့လေ၊ ရှင်က ကျုပ် လိုချင်တာ ပေးနိုင်လို့လား”

“ဒါတော့ ငါ မတတ်နိုင်လို့ပါကွယ်၊ ငါ့မှာ မရှိလို့ပါ”

“မရှိရင် ရအောင်ရှာပေါ့”

“ဒေါ်လာ တစ်သန်းရအောင် ရှာဖွေဆိုတာ အချိန် လိုပါတယ် အချစ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . ဒါပေမဲ့ . . . ငါ ကြံပါ့မယ်”

သူက ဘောင်းဘီကို ကမန်းကတန်း ကောက်ဝတ်သည်။ ပြီးတော့ ဖိနပ်စီးသည်။ ဗိုင်နာတယ်လာက အခန်းထဲတွင် ရှုရှုရှုရှုဖြင့် ဝနာမငြိမ် လျှောက်သွားနေသည်။

သူမ၏ ဖွဲ့ထွားသော ရင်သားအစုံက လှုပ်ခါနေသည်။

“ဘုရားရေ . . . ဘယ်လို မိန်းမစားမျိုးပါလိမ့်၊ ငါ ဘယ်လိုမှ မုန်းလို့ မရပါလား”

အိုင်ဇိုက သူမကို ကြည့်ရင်း တွေးမိသည်။

သူက သွေးများပေးနေသော အင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာအနံ့ သွေးများ စို့နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူက သူ့မယားကြီး မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။

“ဒီအဖြစ်ကို ငါ့မိန်းမကို ဘယ်လို ရှင်းပြရပါမလဲကွယ်”

အိုင်ဇိုပုလား၏ မယားကြီးမှာ ဆီမိုနက်တာရိုဖေး ဖြစ်သည်။

ဆီမိုနက်တာမှာ ရိုဖေးမိသားစုဝင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အီတလီဆိုင်ရာကုမ္ပဏီ ခွဲ၏ အမွေခံလည်း ဖြစ်သည်။ ဆီမိုနက်တာနှင့် စတင်တွေ့စဉ်က အိုင်ဇိုမှာ ဗိသုကာပညာရှင်ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူလုပ်နေသော အဆောက်အအုံကုမ္ပဏီက ဆီမိုနက်တာတို့အိမ်ကြီးကို ပြုပြင်ဆောက်

လုပ်ရာတွင် အိုင်ဇိုက ကြီးကြပ်ခဲ့ရရာမှ သူတို့နှစ်ဦး ဖူးစာဆုံခဲ့ကြသည်။ ဆီမိုနက်တာက အိုင်ဇိုကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသည်။ ဆီမိုနက်တာနှင့် တွေ့ပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်း အိုင်ဇို၏လူပျိုဘဝ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ ပထမညတွင်ပင် အိုင်ဇိုက သူ၏အချစ်သူအဖြစ် ရပ်ညာအရ သူမအား စတုတ္ထဆင့်အထိ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ဒီလိုနှင့်မကြာမီပင် သူတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။

အိုင်ဇိုသည် ဗိသုကာလုပ်ငန်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး အီတလီဆိုင်ရာ ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီခွဲတွင် အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။

သူသည် စကတည်းက အောင်မြင်မှုရခဲ့သည်။ အရည်အချင်း ပြည့်ဝသူဖြစ်၍ ခဏအတွင်း လုပ်ငန်းများကို နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်လာသည်။ သူ့ကို လူတိုင်းက သဘောကျသည်။ အားကျသည်။ သူသည် ရုပ်ရည်လည်း ချောသည်။ သူ့မျက်နှာက အမြဲတမ်း ပြုံးနေတတ်သည်။ တကယ်တော့ အိုင်ဇိုက ဟန်ဆောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ့အတွင်း စိတ်က တစ်မျိုး၊ အပြင်စိတ်က တစ်မျိုး၊ သူက အပြင်စိတ်ကိုသာ ပြသည်။ အတွင်းစိတ်ကိုတော့ လူ့မမြင်အောင် ဖွက်ထားသည်။ သူ့အတွင်းစိတ်မှာ ကြမ်းတမ်းသည်။ အမုန်းတရား ကြီးမားသည်။ မရှောင်သာလျှင် လူသတ်မှုပင် ကျူးလွန်နိုင်သည်။

ဥစ္စာပေါ့ ရုပ်ချောသော သူ့ဌေးသမီး ဆီမိုနက်တာနှင့် လက်ထပ်လိုက်သောကြောင့် သူ့ဘဝ တိုးတက်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူက သူ့ပင်ကိုယ်စရိုက်ကိုတော့ မဖျောက်။ အခြားမိန်းမတွေနှင့် တွဲမြဲ တွဲသည်။

ဆီမိုနက်တာ၏ဖခင်က သူတို့အား ရောမမြို့စွန့်တွင် လှပခမ်းနားသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ဝယ်ပေးသည်။

ဆီမိုနက်တာမှာ လင်သားအပေါ် တာဝန်ကျေသော မယားကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့ယောက်ျားကို အလွန်ချစ်သည်။ မြတ်နိုး ခိုသေသည်။ သားကိုသခင် လင်ကိုဘုရား သဘောထား၍ ပြုစုသည်။ သို့သော် သူမမှာ ချွတ်လွင်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ချစ်သဝန်တိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းစိတ်ဓာတ်ဝင်လာလျှင် သူမသည် ရိုင်းလာတတ်သည်။ တစ်ခါက အိုင်ဇိုသည် ဘရာဇီးသို့ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် သွားရာတွင် အမျိုး

၆၄ ၊ မျှော်လင့်ချက်

သမီးကုန်သည်တစ်ဦးကို လေယာဉ်ပေါ် တင်ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ပြန်ရောက်တော့ ဆီမိုနက်တာက စွဲချက်တင်သည်။ မဟုတ်မတရား စွပ်စွဲရမလားဆိုပြီး အိုင်ဗိုက ဒေါသပူပန်ထသည်။ ဒီလိုနှင့် လင်မယားအချေအတင် စကားများကြသည်။ ဆီမိုနက်တာက စိတ်ရိုင်းဝင်ပြီး တွေ့သမျှ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များနှင့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကို ပေါက်ခွဲရိုက်ချိုးပစ်သည်။ အိုင်ဗိုကိုလည်း ဓားနှင့် လိုက်ထိုးသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ထိုးမည်လုပ်သည်။ အိုင်ဗိုက ဓားကို အတင်းဝင်လှသည်။ ကြမ်းပြင်တွင် နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးရိုက်ပုတ်ကြသည်။ အိုင်ဗိုက သူမ၏ အဝတ်အစားများကို တစ်ခုကျန် ဆုတ်ဖြုတ် ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဒီနောက်တော့ အိုင်ဗိုက အနေအထိုင် ဆင်ခြင်လာခဲ့သည်။ သူ့ခန်း၏ သံသယ အဝင်မခံတော့။ တကယ်တော့ သူသည် ကံအကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့မိန်းမမှာ ငယ်ရွယ်ချောမောသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝသည်။ ဉာဏ်အမြော်အမြင် ရှိသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က အကြိုက်ချင်းလည်း တူကြသည်။ ဘဝချင်းလည်း တူကြသည်။ သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် စံပြအိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်သည်။

ဒီလိုနှင့် အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်အထိ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေလာခဲ့ကြသည်။ တစ်နေ့တော့ အိုင်ဗိုက စပွန်ဒိုလီယို အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ခရီးထွက်ရင်း ဒီနာတယ်လာ စပိုလီနီနှင့် စတင်ဆုံတွေ့ရသည်။ ဒီနာတယ်လာကို မြင်မြင်ချင်း အိုင်ဗိုမှာ အားကောင်းသော သံလိုက်နှင့် တွေ့ရသလို ခံစားရသည်။ သူ့မိန်းမ ဆီမိုနက်တာက ငါးရဲ့ကိုယ်အလှပိုင်ရှင်၊ ယခု ဒိုင်နာတယ်လာက ရမ္မက်ငွေလှူပြီး အိမ်စက်မှည့်ဝင်းနေသော ပုစွန်ထုပ်ကွေးကြီး။ အိုင်ဗိုနှင့် ဒီနာတယ်လာတို့ စတင်တွေ့ဆုံပြီး တစ်နာရီအကြာတွင် အိပ်ရာထဲ ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။

အိုင်ဗိုက သူ့ကိုယ်သူ ချစ်စွမ်းရည် အပြည့်ဝဆုံး ပါရဂူတစ်

ယောက်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ယခု ဒီနာတယ်လာနှင့်တွေ့တော့ သူ့က တပည့်ဖြစ်သွားသည်။ ဒီနာတယ်လာကို ဦးချရတော့သည်။ ဒီသူငယ်မကို လက်လွှတ်မခံနိုင်ဟု သူက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ယင်းသို့လျှင် ဒီနာတယ်လာမှာ အိုင်ဗို၏ အမြှောင်မယား ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ဒီနာတယ်လာက သူ့ထံမှ ကတိတစ်ခုပဲ တောင်းဆိုသည်။

မယားကြီး ဆီမိုနက်တာနှင့် မိမိကလွဲလျှင် အခြား ဘယ်မိန်းမနှင့်မှ မတွဲရ။

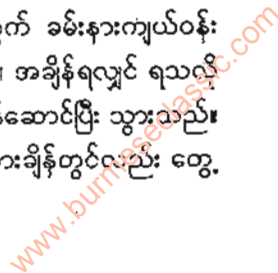
အိုင်ဗိုက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကတိပေးလိုက်သည်။

ဒါတွေက လွန်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်ခန့်က ဖြစ်ရပ်များ။ ယင်းကာလအတွင်း အိုင်ဗိုသည် မယားကြီးအပေါ်တွင်လည်း သစ္စာမဖောက်၊ မယားငယ်အပေါ်တွင်လည်း သစ္စာမဖောက်။

ဒီမိန်းမနှစ်ယောက်စလုံးမှာ အချစ်ငတ်နေကြသူတွေချည်း ဖြစ်သည်။ အချစ်စွမ်းအား သူမတို့အောင် ပြင်းပြကြသူတွေချည်း ဖြစ်သည်။ သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ယင်းနှစ်ယောက်ကြားတွင် အရုပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သို့သော် အိုင်ဗိုအဖို့တော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သည်။ သူက မယားကြီးဆီမိုနက်တာနှင့် ချစ်နေချိန်တွင် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ မယားငယ် ဒီနာတယ်လာ၏ အိမ်စက်မှည့်ရွန်းသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီး ရောက်နေသည်ဟု အာရုံပြုသည်။ အလားတူပင် မယားငယ်နှင့် ချစ်နေချိန်တွင်လည်း မယားကြီး၏ နုပျိုလတ်ဆတ်သော အတွေ့အထိကို သတိရသည်။ သူ့အဖို့တော့ မိန်းမနှစ်ယောက်အနက် ဘယ်မိန်းမနှင့်ပဲ ချစ်ရချစ်ရ ကျေနပ်သည်။ တစ်ယောက်မှာ မရှိတာကို တစ်ယောက်ထံမှ ဖြည့်ယူပြီး သူ့စိတ်ကျေနပ်မှုကို အစွမ်းတန်ဖန်တီးယူနေသည်။

အိုင်ဗိုက မယားငယ်ဒီနာတယ်လာအတွက် ခမ်းနားကျယ်ဝန်းသော အိမ်ခန်းကြီးတစ်ခန်း ငှားပေးထားသည်။ အချိန်ရလျှင် ရသလို သွားတွေ့သည်။ ရိုးရိုးမရနိုင်လျှင် ခရီးထွက်ဟန်ဆောင်ပြီး သွားသည်။ ရုံးသို့သွားတိုင်းလည်း ဝင်သည်။ နေ့လယ်ရုံးအားချိန်တွင်လည်း တွေ့

စံအောင်စာ

သည်။

တစ်ကြိမ်တုန်းကဆိုလျှင် အိုင်ဗိုက မယားကြီးနှင့်အတူ နယူးယောက်မြို့သို့ နှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီးဖြင့် ခရီးထွက်ရာတွင် အောက်ထပ် အထူးခန်း၌ မယားငယ်ကိုပါ တိတ်တိတ်ကလေး ခေါ်ယူလာခဲ့သည်။ ထိုငါးရက်အတွေ့အကြုံသည် အိုင်ဗို၏ဘဝတွင် စိတ်တက်ကြွရဆုံး အတွေ့အကြုံပင် ဖြစ်တော့သည်။

တစ်ညနေတွင် ဆီမိုနက်တာက သူမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဟု ပြောသည်။ အိုင်ဗိုမှာ ထခုန်တော့မတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။ နောက်တစ်ပတ်ကြာတော့ ဒိုနာတယ်လာကလည်း အလားတူပင် ပြောလာသည်။ အိုင်ဗို၏ ဝမ်းသာမှုမှာ ခွက်လျှံသွားတော့သည်။ လောကတွင် ငါ့လောက် တုသိုလ်ကံကောင်းတဲ့လူ ရှိနိုင်ပါဦးမလားဟုလည်း တွေးမိသည်။

အချိန်တန်သော ဆီမိုနက်တာက မိန်းကလေးမွေးသည်။ နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ဒိုနာတယ်လာက ယောက်ျားကလေး မွေးသည်။ သို့သော် သူ့တုသိုလ်ကံက ဒီမျှနှင့် မတူနသေး၊ မကြာခင်တွင်ပင် ဒိုနာတယ်လာမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြန်သည်။ နောက်တစ်ပတ်ကြာတော့ ဆီမိုနက်တာကလည်း ကလေးရှိနေပြီဟု ဆိုပြန်သည်။ ကိုးလလွန်သောအခါ ဒိုနာတယ်လာတွင် သားကလေးတစ်ယောက် ထပ်မွေးသည်။ ဆီမိုနက်တာကလည်း သမီးကလေးတစ်ယောက် မွေးပြန်သည်။ နောက်လေးလအကြာတွင် သူ့မိန်းမနှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ဝန် ရှိလာကြပြန်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်နေ့တည်းတွင်ပင် မီးဖွားကြသည်။ အိုင်ဗိုမှာ မိန်းမနှစ်ယောက်ကြား ဗျာများနေသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဒိုနာတယ်လာက ယောက်ျားကလေး၊ ဆီမိုနက်တာက မိန်းကလေး တစ်ယောက်စီ ထပ်မွေးကြပြန်သည်။

အိုင်ဗိုက ဒီအဖြစ်ကို ပြောင်းပြန်လုပ်ပစ်ချင်သည်။ ယခုတော့ မယားငယ်က သားကလေးသုံးယောက်မွေးပြီး မယားကြီးက မိန်းက

လေးသုံးယောက်မွေးသည်။ ဒီအဖြစ်က သူ့ကို သရော်သလိုဖြစ်နေသည်။ သားတွေက အဖေအမေ၊ အဖေလုပ်ငန်း ဆက်ဆံရမည်ဆိုတော့ မယားကြီးက သားကလေးတွေမွေးလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မလဲ။ သို့သော် အိုင်ဗိုက ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဟု ဖြေသည်။ သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်သည်။ သူ့မှာ အိမ်တွင်းအတွက် ကလေးသုံးယောက်၊ အိမ်ပြင်အတွက် ကလေးသုံးယောက် ရှိနေပြီ။ သူက ကလေးတွေကို ငုံထားမတတ် ချစ်သည်။ သမီးကလေးသုံးယောက်ကို အစွဲဘယ်လား၊ အင်နီဒက်တာနှင့် ကမီလာဟူ၍ အမည်ပေးသည်။ သားကလေးသုံးယောက်ကိုတော့ ဖရန်စက်စကို၊ ကာလိုနှင့် လူကာ . . .

ကလေးတွေ ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ အိုင်ဗို၏ အခြေအနေတွေက ခွပ်ထွေးလာရသည်။ မွေးနေ့ပြဿနာ၊ ပွဲတော်ရက်အား ပြဿနာ၊ အနားယူရက် ပြဿနာတွေကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြေရှင်းလာရသည်။ ကျောင်းအပ်ရေး ပြဿနာကိုတော့ လွယ်လွယ်ပင် ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့သည်။ သမီးကလေးတွေကို ပြင်သစ် သီလရှင်ကျောင်း အပ်လိုက်သည်။ သားကလေးတွေကိုမူ ဂျက်ဆူအစ် သာသနာပြုကျောင်း ပို့လိုက်သည်။

သူက ဆရာဆရာမတွေနှင့် မကြာခဏ တရင်းတနှီး သွားတွေ့သည်။ ကလေးတွေ၏ အိမ်စာတွေကိုလည်း ဖေးမ ပြသပေးသည်။ တလေးတွေ ကစားချိန်တွင်လည်း သူပါ ဝင်ကစားသည်။ သူ့ဘဝကား လွယ်သောဘဝ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက နိုင်နိုင်နင်းနင်း စခန်းသွားသည်။ သူသည် ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက်၊ ချစ်သူကောင်းတစ်ယောက်၊ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မွေးနေ့များနှင့် ဘာသာရေးပွဲတော်နေ့များတွင် မိသားစုနှစ်ခုလုံးကို အဆင်ပြေအောင် ပြုစု ဖုယသည်။ မယားကြီးနှင့် မယားငယ်ကို အဖိုးတန်လက်ဆောင်တွေ ဖယ်ပေးသလို သားများနှင့် သမီးများကိုလည်း လက်ဆောင်မျိုးစုံ အလှူဖယ် ဝယ်ပေးသည်။

သူ့ဇနီး နှစ်ယောက်စလုံး တစ်မျိုးစီ လှကြသည်။ တစ်မျိုးစီ တော်ကြသည်။ သားကလေးတွေနှင့် သမီးကလေးတွေကလည်း ရုပ်ရည်

ချောမောကြသည်။ သွက်လက်ချက်ချာကြသည်။ အိုင်ဗိုအဖို့ ဝမ်းသာ
ဂုဏ်ယူ၍ မဆုံးတော့။ သူ့ဘဝကား ပျော်စရာအတိပါတကား။

သို့သော် . . . မကြာမီတွင် ပျော်စရာဘဝမှ ငိုစရာဘဝသို့
ပြောင်းလဲလာခဲ့တော့သည်။

ကြမ္မာဆိုးဟူသည် ဆိုင်းမဆင့် ပုံမဆင့် ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာ
တတ်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မနက်က အိုင်ဗိုသည် နံနက်စာစားပြီးနောက် မယားကြီး
ဆီမိုနက်တာနှင့် ချစ်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ရုံးသို့ တန်းလာခဲ့သည်။
မွန်းလွဲတစ်နာရီထိုးတော့ သူ့အတွင်းရေးမှူးအား အစည်းအဝေးရှိ
သည်ဟု ညာပြီး ရုံးခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက် မိနစ်သုံးဆယ်ကြာလျှင် အိုင်ဗိုသည် သူ့မယားငယ်
အခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ အခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်လျှင် ဖွင့်လိုက်ချင်း
စိုးရိမ်စရာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီဆိုသည်ကို သူ့က ချက်ချင်းသတိ
ပြုလိုက်မိသည်။ ဖရန်စကိုကို ကာလိုနှင့် လူကာတို့ ညီအစ်ကို သုံး
ယောက်သည် သူ့အမေအနီးတွင် ဝိုင်းထိုင်ပြီး တရုတ်နှင့်ငိုနေကြသည်။
ဒိုနာတယ်လာ၏ မျက်နှာတွင်လည်း အမုန်းရိပ်များ ပေါ်လွင်နေသည်။

“အလကားလူ၊ သွား . . . မလာနဲ့”

ဒိုနာတယ်လာက သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း လှမ်းအော်သည်။ အိုင်ဗို
မှာ ကြောဇီတက်တက် ဖြစ်နေသည်။

“ကလေးတွေ ဘာဖြစ်တာလဲကွယ် . . . ကိုယ် ဘာများ လုပ်မိ
သလဲဟင် . . .”

သူမက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ရှင်လုပ်တာ ရှင်ပဲ ကြည့်”

ဒိုနာတယ်လာက မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ဖြင့် အိုင်ဗို၏ မျက်နှာကို
လှမ်း ပေါက်သည်။

အိုင်ဗိုက မဂ္ဂဇင်းကို တမန်းကတန်း ကောက်ကြည့်လိုက်သည်။
“ဟိုက် . . .”

သူက အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။ မဂ္ဂဇင်းအဖုံးတွင် သူနှင့်
ဆီမိုနက်တာ အပါအဝင် သမီးကလေးသုံးယောက်နှင့် စုရိုက်ထား
သော ဓာတ်ပုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဓာတ်ပုံအောက်နားတွင်လည်း
“မိသားစု၏ဖခင်” ဟူ၍ ပုံစာရေးထားသည်။

လအတန်ကြာက မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ သူ့အကြောင်း ဆောင်းပါးရေး
ရန် ခွင့်တောင်းခဲ့ဖူးသည်။ သူက သူ့လုပ်ငန်းနှင့် ကျော်ကြားမှု
အကြောင်းကို သာမန်လောက်သာ ရေးမည်ထင်၍ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ
ပင် သဘောတူခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူ့အဖို့ ငါးပါးကြီးမှောက်ပြီ။

သူက ရှိုက်ငိုနေသော မယားငယ်နှင့် သားကလေးများကို ကြည့်
လိုက်သည်။

“ဒါကို ကိုယ် ရှင်းပြနိုင် . . .”

“ရှင် ရှင်းဖို့ မလိုဘူး၊ ကလေးတွေကို ကျောင်းသားတွေက ရှင်းပြ
လိုက်ပြီးပြီ၊ ကလေးတွေက ငိုပြီး အိမ်ပြန်လာကြတယ်၊ တစ်ကျောင်းလုံး
က အဖေမပေါ်သားတွေလို ခေါ်ကြသတဲ့တော့”

ဒိုနာတယ်လာက ရှိုက်၍ ငိုလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီမှာ အချစ် . . .”

“ဒီက တိုက်ခန်းရှင်နဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေအားလုံးက ကျွန်မတို့
မိသားစုကို အနာကြီးရောဂါသည်တွေလို ဆက်ဆံနေကြပြီး ကလေး
တွေခမျာ မျက်နှာတောင် မဖော်နိုင်ကြတော့ဘူး၊ သူတို့ကို ဒီမှာထားလို့
မဖြစ်တော့ဘူး၊ တစ်နေရာ ခေါ်သွားတော့မယ် . . .”

အိုင်ဗို၏ရင်ထဲ ဒီတခနဲ မြည်သွားသည်။

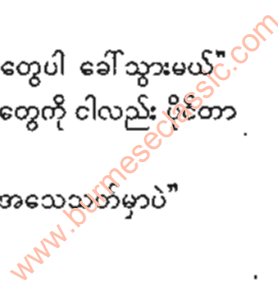
“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲကွာ”

“ကျွန်မ ဒီမှာ မနေတော့ဘူး၊ ကလေးတွေပါ ခေါ်သွားမယ်”

“မင်း ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ကလေးတွေကို ငါလည်း ပို့တာ

၀”

“ကျွန်မကို မတားနဲ့၊ တားရင် ရှင့်ကို အသေသတ်မှာပဲ”

အပြစ်တော့ တကယ်ကို စိတ်ပျက်စရာကြီးပင် ဖြစ်သည်။
 အိုင်ဇိုက သူ့မယားကလေးနှင့် သားငယ်များကို ကြည့်ပြီး ကြောင်
 ကြောင်ကြီး ရုပ်နေသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် မှန်တိုင်းထနေသည်။
 ဒို့နာတယ်လာက အသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
 "ကျွန်မတို့ မသွားခင် ဒေါ်လာတစ်သန်း လိုချင်တယ်၊ ချက်လက်
 မှတ် မဟုတ်ဘူး၊ ငွေသားပဲ လိုချင်တယ်"
 အလိုလေး . . . မဖြစ်နိုင်တာကြီးပဲ၊ အိုင်ဇိုက ရယ်လိုက်သည်။
 "ဒေါ်လာတစ်သန်းတဲ့လား၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား"
 "ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် ရှင်မိန်းမဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ ဒါပဲ"

ဒီဖြစ်ရပ်တွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်မှာ ခြောက်လခန့် ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒို့နာ
 ထယ်လာက သူမ၏ စီမံကိန်းကို အကောင်အထည်တော့ မဖော်သေး၊
 သို့သော် တစ်နေ့ ဖော်ကောင်း ဖော်လိမ့်မည်ဆိုတာကို အိုင်ဇိုက သိ
 သည်။ သူမသည် အိုင်ဇိုအား တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အကြပ်ကိုင်လာ
 သည်။ အလုပ်ရုံးကို မကြာခဏ ဖုန်းဆက်သည်။

"ငွေကို ရှင် ဘယ်လိုရရ ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ရအောင်သာ
 မြန်မြန်လုပ်ပါ"

ဒီမျှ များပြားသော ငွေကို ရနိုင်ရန်မှာ တစ်နည်းသာ ရှိသည်။
 တခြားမဟုတ်၊ ကုမ္ပဏီ အစုရှယ်ယာကို ရောင်းပစ်ရန် ဖြစ်သည်။
 သို့သော် ယင်းသို့ မရောင်းနိုင်အောင် ဆမ်ရိုဖေးက တားဆီးထား
 သည်။ သူသည် အိုင်ဇို၏ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်သည်။
 အနာဂတ်အတွက် ဆူးငြောင့်ခလုတ် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ရပ်တန်းက
 ရပ်အောင် လုပ်ရမည်။ ဒီလုပ်ငန်းအတွက် ဘာမျှ မခက်။ လုပ်နိုင်တဲ့
 လူကို လုပ်ခိုင်းလျှင် ဘာမဆို မဖြစ်နိုင်တာ မရှိ။

အိုင်ဇိုအနေဖြင့် အခံရအခက်ဆုံးမှာ ဒို့နာတယ်လာက သူ့ကို
 သူမအနား လုံးဝ အကပ်မခံခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ကလေးတွေ

ကိုတော့ နေ့တိုင်း တွေ့ရသည်။ သို့သော် ဒို့နာတယ်လာ၏ အိပ်ခန်း
 ထဲကိုတော့ လုံးဝ ဝင်ခွင့်မရ။

"ကျွန်မ တောင်းတဲ့ငွေကိုသာ အရင်ပေးပါ၊ ဒါမှ ရှင် ကျွန်မ
 အနားကပ်ရမယ်"

သူမက ယင်းသို့လျှင် ကတိပေးသည်။

အိုင်ဇိုမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်နေရပြီ။ တစ်ညနေတွင် သူက
 ဒို့နာတယ်လာဆီ ဖုန်းဆက်သည်။

"ငါ ခုချက်ချင်း လာခဲ့မယ်၊ ငွေကိုစွဲလည်း အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ"
 သူက ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ဒို့နာတယ်လာအခန်းထဲ တန်းဝင်
 သည်။ ပြီးတော့ ဒို့နာတယ်လာ၏ အချစ်ကိုရရန် မရပ်မနား ကြိုးစား
 သည်။

သို့သော် သူမက အနားသို့ လုံးဝအကပ်မခံသည့်အပြင် တိရစ္ဆာန်
 မြင်းတစ်ကောင်ပမာ ဒေါသပေါက်ကွဲပြီး သူ့အား သဲသဲမဲမဲ ကုတ်ခြစ်
 တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

ဒို့နာတယ်လာ၏ အခန်းမှ အပြန်တွင် အိုင်ဇိုက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို
 ပြန်တွေးလာခဲ့သည်။ သူက ကားနောက်မှန်တွင် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်
 ထိုက်သည်။ သွေးတော့ ခြောက်သွားပြီ။ သို့သော် ခြစ်ရာများကြောင့်
 ချက်နှာတစ်ခုလုံး ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေသည်။ သူ့အင်္ကျီတွင်လည်း
 သွေးစွန်းရာတွေနှင့် မျက်နှာမှ ဒဏ်ရာတွေနှင့် ကျောကုန်းမှ ဒဏ်ရာ
 တွေကို ဆီမိုနက်တာအား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင်းပြရပါမလဲ။ အမှန်
 အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကောင်းမလား။ ဒီအတွေး သူ့ခေါင်းထဲဝင်
 ထာလျှင် ဝင်လာချင်းပင် သူက ပြန်မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ ဒါမှ
 မဟုတ် စိတ်ဓာတ်ကျနေတုန်း မဆင်ခြင်နိုင်တော့ဘဲ မိန်းကလေးတစ်
 ယောက်နှင့် အိပ်မိပြီး အမှတ်မထင် ကိုယ်ဝန်ရှိသွားရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု
 ပြောပြရမှာလား။ ဒီလိုဆိုရင် ကလေးသုံးယောက်ကိစ္စကော ဘယ်လို

www.burmeseclassic.com

၇၂ ၀ မဟာဗျူဟာ

ပြောမလဲ၊ မဖြစ်ဘူး-ဒုက္ခပဲ။ ငါဘဝတော့ ငါးပြားမတန်အောင် ဖြစ်ရတော့မှာပဲ။ ဒီနေ့ညနေ အိမ်မပြန်၍လည်း မဖြစ်၊ အိမ်တွင် ဧည့်သည်တွေကို ညစာကျွေးဖို့ ဖိတ်ထားပြီးပြီ။ ဆီမိုနက်တာက သူ့ကို စောင့်နေလိမ့်မည်။

အိုင်ဗိုအဖို့ ထွက်ပေါက်မရှိတော့။ လေးဘက်လေးတန် ပိတ်မိနေပြီ။ သူ့အိမ်ထောင်ရေးလည်း ပြိုကွဲခဲ့ပြီ။ သူ့ဘဝကို တန်ခိုးတော်ရှင်မှတစ်ပါး ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်တော့။

ယင်းသို့ တွေးလာရင်း လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ဆိုင်းဘတ်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သူ့ခေါင်းထဲအလင်းရောင်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ သူက ဘရိတ်ကို ရုတ်တရက် အောင့်နှမ်းပြီး ကားကို လမ်းဘေးတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

သူ့ကိုစွဲပြီးတော့ ကားကို ပြန်လည်မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ခြံဝရောက်သောအခါ လုံခြုံရေး အစောင့်များက သူ့မျက်နှာနှင့် သူ့အင်္ကျီတို့ကို တအံ့တဩ ကြည့်ကြသည်။ သို့သော် သူက ဂရုမစိုက်သလိုဖြင့် မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်ရောက်တော့ ကားကို ရပ်သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။

ဆီမိုနက်တာက သူ့ယောက်ျားကိုမြင်တော့ လန့်သွားသည်။
“ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ အိုင်ဗို၊ ကြည့်စမ်း . . . မြင်မလား။ ခေါင်း ရှုမကောင်း၊ ပြောစမ်းပါဦး . . . ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲဟင်”

အိုင်ဗိုက မချီသွားဖြဲ ပြုံးပြသည်။ အပြုံးကြောင့် မျက်နှာမှ နာကျင်မှုကို အောင့်ခံရင်း အရေးမကြီးသလို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ငါက မဟုတ်တရုတ် သွားလုပ်မိလို့ ဆီမိုနက်တာက သူ့အနားကပ်လာပြီး မျက်နှာမှ ဒဏ်ရာတွေကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ သူမ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ရှင့်ကို ဘယ်သူ ကုတ်ခြစ်လိုက်တာလဲ ဟင်”
“ဘယ်သူရမှာလဲ ဒီကောင်ကြီးပေါ့ကွာ။ “ဟဲ . . . ဟဲ” သူက လက်ကို နောက်ပစ်၍ ဝှက်ထားသော ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို ရွေ့

သို့ ထုတ်ပြလိုက်သည်။ “ငါက အစွဲဘယ်လာအတွက် ဝယ်လာခဲ့တာ၊ သူ့ကို ခြင်းထဲထည့်တော့ ခွေမသားကောင်ကြီးက ငါ့ကို သောက်ရမ်းဘုတ်ခြစ်တော့တာပဲ”

“အမလေးတော် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပလေ၊ သာ . . . လာ အပေါ်တက်၊ ခဏ လှဲနေလိုက်ဦး၊ ကျွန်မ ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်မယ်၊ အိုင်အိုဒင်း လိမ်းပေးမယ်၊ ပြီးတော့ . . .”

“နေပါစေကွယ် . . . ရပါတယ်၊ ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ဒီကောင်ကြီးက ငါ့ကျောကုန်းတောင် ကုတ်သေးတာကွ”

“ဟုတ်ပါရဲ့တော် ဘယ်လောက် အခံရခက်လိမ့်မလဲနော်”

“အို . . . သိပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အပေါ်ယံကလေးပါ၊ တကယ်ပြောတာပါ”

အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ကျွန်မ သွားလိုက်မယ်”

“နေပါစေ၊ ကိုယ် သွားလိုက်မယ်၊ အလုပ်က အရေးကြီးတဲ့ စာတွေ လာဖို့တာ ဖြစ်မယ်”

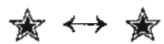
သူက တံခါးဝသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာ လာခဲ့သည်။ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“မစွတာ အိုင်ဗိုပလာဇီပါလား ခင်ဗျား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အပြာရင့်ရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသော စာပို့သမားက စာအိတ်တစ်အိတ် ကမ်းပေးသည်။ အထဲမှာ စာမှ ရိုးစိတ်လျှံထဲမှ လာသော တယ်လီပရင်တာ သံကြိုးစာ ဖြစ်သည်။ အိုင်ဗိုက စာကို ကမန်းထတန်း ဖတ်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးဝတွင် ရပ်နေမိသည်။ အကြာကြီး ရပ်နေမိသည်။

သူက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ရှိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဧည့်သည်များအတွက် ညစာကိစ္စစီစဉ်ရန် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၄)

အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံ
ဘွန်အေးရီမြို့၊
တနင်္လာနေ့၊ စက်တင်ဘာလ ၄ ရက်
သုစု ၃-နာရီ

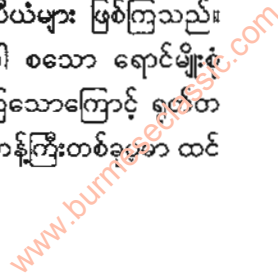
ဘွန်အေးရီမြို့ပြင်ရှိ ကားပြိုင်ကွင်းကြီးထဲတွင် လူထုပရိသတ် ၁၅၀၀၀ ကျော်တို့သည် ကြိတ်ကြိတ်တိုးလျက် ရှိကြသည်။ သူတို့သည် စံချိန်သစ် တင်သော ဗိုလ်လုပွဲကြီးကို လာရောက် အားပေးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကားပြေးလမ်းမှာ စက်ဝိုင်းပုံဖြစ်ပြီး ပြိုင်ပွဲဝင် ကားများသည် ထိုစက်ဝိုင်းကို ၁၁၅ ပတ်တိတိ ပတ်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းခရီး၏ လမ်းပြောင့် အရှည်အလျားမှာ လေးမိုင်နီးပါး ရှိသည်။ ထိုခရီးကို ငါးနာရီနီးပါး ပတ်ရသည်။ ခြစ်ခြစ်တောက် နေပူရှိန်အောက်တွင် ကားပေါင်း ၃၀ ကျော် ပြိုင်ပွဲဝင်ကြရာ နောက်ဆုံးတွင် သုံးလေးစီးမျှသာ ကျန်တတ်သည်။

ဤပြိုင်ပွဲမှာ သမိုင်းဝင်ပွဲကြီး ဖြစ်သည်။ ဤပွဲမျိုး ယခင်က လုံးဝ မရှိခဲ့စဖူး။ နောင်တွင်လည်း ရှိနိုင်မည် မဟုတ်။

ပြိုင်ပွဲဝင်သူ အားလုံးပင် တစ်ပွဲမဟုတ် တစ်ပွဲတွင် ဗိုလ်ခွဲထားသူများချည်း ဖြစ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် နယူးဇီလန်မှ ခရစ်အော့မုန်၊ အင်္ဂလန်မှ ဘရိုင်ယန် ရက်စ်မင်း၊ အီတလီမှ အန်ဒရီယာ အဒါမိစီ၊ ဘရာဇီးမှ ကာလိုစ်မာကို၊ ဘယ်လဂျီယံမှ ဂျက်ကီအိုက်စ်နှင့် ဆွီဒင်မှ နီလာဆင်တို့မှာ ကမ္ဘာကျော် ကားမောင်းချန်ပီယံများ ဖြစ်ကြသည်။

ကားပြေးလမ်းပေါ်တွင် နီ၊ ပြာ၊ ဖြူ၊ ဝါ စသော ရောင်မျိုးစုံ ကားများကို ဂီယာကုန် ဖွင့်၍ မောင်းနှင်နေကြသောကြောင့် ရယ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် လှုပ်ရှားနေသော သက်တန်းကြီးတစ်ခုမှာ ထင်မှတ်ရသည်။

ပြိုင်ပွဲဝင်ကားများသည် စက်ဝိုင်းပုံ ကားလမ်းများကို တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ် အလှအယက် ကျော်တက်ပတ်မောင်းရင်း အများစုမှာ နောက် မြီးဆွဲကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ အချို့က အချင်းချင်း ဝင်တိုက်ကြသည်။ အချို့က မိုးမွှော်ပက်လက် ဖြစ်ကျန်ရစ်ကြသည်။ အချို့မှာ မီးလောင် ကျန်ရစ်ကြသည်။ အချို့မှာ စက်ပျက်ကျန်ရစ်ကြသည်။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြသည်။

အာဂျင်တီးနားမှ အာမန်ဒါရစ်၊ ဆွီဒင်မှ နီလဆင်နှင့် ပြင်သစ်မှ မာတယ်တို့၏ ကားများက အပြတ်အသတ် ရှေ့သို့ ပြေးနေသည်။ အာမန်ဒါရစ်၏ကားက 'ဆူရတီး' အမျိုးအစား၊ နီလဆင်၏ ကားက 'မာတရာ' အမျိုးအစား၊ မာတယ်၏ကားမှာ 'ဖာရာရီ ၃၁၂၊ ဘီ ၂' အမျိုးအစား။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လမ်းပြောင်း၊ လမ်းကွေ့များကို အလှ အယက်ခွန်ကျော် ပြေးတက်ပြီး ထူးထူးချွန်ချွန် အစွမ်းပြနေကြသည်။

အာမန်ဒါရစ်၏ ကားက ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးနေသောကြောင့် အာဂျင် တီးနားပရိသတ်က လက်ခုပ်သံမစဲအောင် ခုန်ပေါက်အားပေးကြ သည်။ နီလဆင်၏ဖြူနီရောင် 'မာတရာ' ကားကလေးက ရှေ့ဆုံးကား နောက်မှ ကပ်လိုက်နေသည်။ နောက်ဆုံးကားမှာ ပြင်သစ်မှ မာတယ် မောင်းလာသော ရွှေဝါရောင်နှင့် အနက်ရောင် 'ဖာရာရီ' ကားကလေး ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး ငါးမိနစ်သာ ကျန်တော့သည့်အချိန်တွင်မှ ပရိသတ် က ပြင်သစ် ကားမောင်းသူကို အာရုံစိုက်လာသည်။ သူ့ကားကလေး သည် ၁၀၊ ၇၊ ၅၊ ၃ စသည်ဖြင့် တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ကျော်တက်လာ နေသည်။

ကားသုံးစီးသည် တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၁၈၀ နှုန်းဖြင့် စက်ကုန်ဖွင့် ၍ ပြေးလျက်ရှိသည်။ ပရိသတ်ကြီးက ရင်တဖိုဖို၊ အသည်းတထိတ် ထိတ်ဖြင့် မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေကြသည်။

အနီရောင် ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသော ဒိုင်လူကြီးက လမ်းဘေး တစ်နေရာတွင် ရပ်လျက် အချက်ပြ ဆိုင်းဘုတ်ကို ကိုင်ထားသည်။

ဆိုင်းဘုတ်တွင် လျှပ်တစ်ပြက် မီးရောင်ဖြင့် '၅-ရစ်' ဟူသော စာတန်း ပေါ်လာသည်။ ပန်းတိုင်ရောက်ရန် နောက်ထပ် '၅-ရစ်' သာ ကျန် တော့သည်ဟူ၍ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

မကြာမီတွင် အာမန်ဒါရစ် (အာဂျင်တီးနား) က ပထမ၊ မာတယ် (ပြင်သစ်) က ဒုတိယ၊ နီလဆင် (ဆွီဒင်) က တတိယနေရာသို့ ရောက် လာသည်။ ဒိုင်လူကြီးက '၃-ရစ်' ဆိုင်းဘုတ် ပြသည်။

အာမန်ဒါရစ်က အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ပြင်သစ် ကားမောင်းသူ၏ အစွမ်းကို သတိပြုမိသည်။ သို့သော် သူသာ အောင် ပွဲခံရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

'၂-ရစ်' စာတန်း ပေါ်လာသည်။

ပြင်သစ်ကားက ကျော်တက်ရန် ကြိုးစားသည်။ အာမန်ဒါရစ်ရှေ့ မှ ဖြတ်ပိတ်သည်။ ပြင်သစ်ကားက ဝင်တိုက်ရန် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာ သည်။ အာမန်ဒါရစ်က အရှိန်ဖြင့် လှည့်၍ ရှောင်လိုက်ရာ လူရော ကားပါ ဒိုင်ဗင်ထိုးပြီး မိုးမွှော်ပက်လက် မှောက်သွားတော့သည်။ ကား ဘီးများက အပေါ်ဘက်တွင် တစ်ဝီ လည်နေဆဲမှာပင် အနီရောင်နှင့် အနက်ရောင် မီးခိုးလုံးများ လျှံထွက်လာသည်။

သို့သော် ပရိသတ်က လူရော ကားပါ မီးလောင်နေသည်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ ဒိုင်လူကြီးက ပြင်သစ်ကားမောင်းသူဆီသို့သာ ညာသံ ပေးရင်း ပြုပြင်သွားကြပြီး ကောင်းချီးထောမနာ ပြုနေကြသည်။

ပြင်သစ် ကားမောင်းသူက ကားပေါ်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လေကာမျက်မှန်ကြီးနှင့် ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက် သည်။

သူကား အမျိုးသားမဟုတ်။ အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။

သူမ၏ ကျန်းမာစောင့်တင်းသော ကိုယ်ကာယမှာ အားကစား ဖယ်၏ အလှမျိုးဖြင့် ထူးထူးခြားခြား လှနေသည်။

သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ သို့သော် မောပန်း သောကြောင့် မဟုတ်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ကားနှင့် အတူ မီးထဲပါသွားသော အာမန်ဒါရစ်၏ မျက်လုံးများကို နောက်ဆုံး

တစ်ခဏတွင် သူမက အနီးကပ် ကြည့်လိုက်ရသည်။ ယင်းမြင်ကွင်းကို သူမ၏ မျက်စိတွင် ပူပူနွေးနွေး မြင်နေရဆဲ ဖြစ်သည်။

ပြိုင်ပွဲကြေညာသူ၏ တုန်တုန်ယင်ယင် အသံကျယ်ကြီးသည် အသံချဲ့စက်မှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဒီနေ့ ကားမောင်းပြိုင်ပွဲမှာ ဗိုလ်စွဲသွားသူကတော့ ‘မာရာရီ’ ပြိုင်ကားနဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင်တဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံက မစွက်ဟယ်လင်ရိုဖေးမာတယ် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာအပ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

နောက် ၂ နာရီခန့် အကြာတွင် ဟယ်လင်ရိုဖေးမာတယ်နှင့် သူ့ယောက်ျား ချားမာတယ်တို့သည် ဘွေခိုအေးရိမြို့လယ်ရှိ ‘ရစ်ဇ်ဟိုတယ်’ မှ သူတို့၏ အခန်းထဲတွင် ရောက်နေကြသည်။ သူတို့ လင်မယားသည် အိပ်ခန်းမီးဖိုခွေရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် . . . ။

ချားမာတယ်သည် ဟယ်လင်ရိုဖေးအား ငွေနှင့်ဂုဏ်ကိုမက်၍ လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဟယ်လင်က သူ့အား ဂုဏ်ကိုသာ ပေးခဲ့သည်။ ငွေကို မပေးခဲ့။ ထိုအခါမှ ချားမာတယ်က သူ့လုပ်ရပ် မှားကြောင်း သိခဲ့ရတော့သည်။

ဟယ်လင်နှင့် စတွေ့ရစဉ်က ချားမာတယ်သည် ပဲရစ်မြို့ရှိ ရှေ့နေလုပ်ငန်းကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် လက်ထောက် ရှေ့နေကလေးအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေသည်။ တစ်နေ့တွင် သူက ဥပဒေစာရွက်စာတမ်းများ ပိုက်ဗြီး စည်းဝေးခန်းသို့ ဝင်လာသည်။ အခန်းထဲတွင် သူ့ဆရာရှေ့နေကြီး လေးဦးနှင့် ဟယ်လင်တို့ကို တွေ့ရသည်။ သူက ဟယ်လင်အကြောင်း ကြားဖူးသည်။ တကယ်တော့ ဥရောပတစ်တိုက်လုံးတွင် ဟယ်လင်အကြောင်းကို မကြားဖူးသူဟူ၍ မရှိ။ သူမသည် နို့ဖေးနှင့်သားများ ကုမ္ပဏီ၏ အမွေစား အမွေခံ သန်းကြွယ်သူဌေးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူမသည် စမိုက်ကြမ်းသည်။ ရဲရင့်သည်။ ထင်ရာ စွတ်လုပ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမအကြောင်း စာနယ်ဇင်းများတွင် မကြာခဏ ဖတ်ကြ

ရသည်။

ဟယ်လင်က စကိတ်စီးချန်ပီယံလည်း ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်မောင်းရာတွင်လည်း နာမည်ကျော်သည်။ နီပေါနိုင်ငံတွင် တောင်တက်ရာ၌လည်း အစွမ်းပြသည်။ မြင်းစီး၊ ကားမောင်းရာတွင်လည်း ဗိုလ်စွဲသည်။ ယောက်ျားတွေကိုလည်း ထည်လဲနှင့် တွဲသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူမ၏ဓာတ်ပုံများကို “ပဲရစ်မက်ချီ” နှင့် “ပြင်သစ်ဂျာနယ်” များတွင် ခဏခဏ မြင်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု သူမသည် လက်ရှိယောက်ျားနှင့် ကွာရှင်းလိုသောကြောင့် ရှေ့နေရုံးခန်းသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ လေးယောက်မြောက်လား၊ ငါးယောက်မြောက်လား ဆိုသည်ကိုတော့ ရှေ့နေကလေး ချားမာတယ်က မသိ။ စိတ်လည်း မဝင်စားမိ။ တစ်ကြောင်းကလည်း နို့ဖေးမိသားစုမှာ သူ့အခြေအနေနှင့်ယှဉ်လျှင် “မမိတဲ့ ပန်း” ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ချားမာတယ်က သူ့ဆရာရှေ့နေကြီးတစ်ဦးအား စာရွက်စာတမ်းများကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူသည် အထူးပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ အခန်းထဲတွင် အလှတူရင်မဟယ်လင်ရိုဖေးသောကြောင့်တော့ မဟုတ်၊ ပညာဂုဏ်အရ အလွန်လေးစားရသော သူ့ဆရာများ၏ ရှေ့မှောက် ရောက်နေသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ အလုပ်သဘောအရ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမှာ အာဏာပိုင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ချားမာတယ်က သူ့ထို့နိုင်းတာကို ဆောင်ရွက်ရသူသာ ဖြစ်သည်။

သူသည် ဝီဇအားဖြင့် လူနိုးလူအေးဖြစ်သည်။ ရသမျှ ဝင်ငွေကလေးဖြင့် အေးအေးလူလူ နေသည်။ သူက တံဆိပ်ခေါင်းစုခြင်းကို ဝါသနာပါသည်။

တကယ်တော့ ချားမာတယ်မှာ ထူးချွန်သော ရှေ့နေတစ်ဦး မဟုတ်။ သို့သော် အရည်အချင်းတော့ မညံ့။ စေ့စပ်သည်။ စိတ်ချရသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်သည်။ သူ့အသက်က ၄၀-ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ လူချောလူလှတစ်ဦးဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း အရုပ်ဆိုးသူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရုပ်မျိုး ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ဟယ်လင်ကို မြင်ခဲ့ရသော်လည်း ချားမာတယ်အနေဖြင့် ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား ခံစားချက် မဖြစ်မိခဲ့။ ဟယ်လင်ကို စိတ်ဝင်စားရလောက်အောင် သူ့မှာ တန်းတူရည်တူ အဆင့်အတန်းရှိသည် ဟုလည်း မထင်မိခဲ့။

ထို့ကြောင့်လည်း နောက်တစ်နေ့ သူ့ဆရာရှေ့နေကြီးက သူ့အား ရုံးခန်းထဲ ခေါ်ပြီး အလုပ်တာဝန် ပေးအပ်သောအခါတွင် သူက အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟယ်လင်က သူ့အမှုကို မောင်ရင်ပဲ ကိုင်စေချင်တယ်၊ လက်ခံလိုက်ပါ”

“ဟာ . . . ဘယ်နှယ် ကျွန်တော့်ကိုပဲ ရွေးပြီး . . .”

“ဒါကတော့ ငါလည်း မစဉ်းစားတတ်ဘူး၊ ငါ့အနေနဲ့တော့ သူ့ကို စာဖတ်တုန်း ကူညီလိုက်ပါလို့ပဲ ပြောချင်တယ်”

ဒီလိုဖြင့် ထိုနေ့မှစပြီး ချားမာတယ်မှာ ဟယ်လင်နှင့် မကြာခဏ တွေ့ဆုံရသည်။ သူမက သူ့အား ဖုန်းဆက်ပြီး အိမ်သို့ ခေါ်သည်။ အမှုကိစ္စ တိုင်ပင်သည်။ ပြီးတော့ ညစာသွားစားကြသည်။ ပြဇာတ်သွားကြည့်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဟယ်လင်က သူ့ကို ကြိုက်နေကြောင်း ချားမာတယ် သိလာရတော့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ သူက အညတရ ရှေ့နေကလေး တစ်ယောက်၊ သူမက ကမ္ဘာသိ သန်းကြွယ် မိသားစုဝင် အမျိုးသမီး။

သို့သော် မကြာမီတွင် ဟယ်လင်က ပြောလာသည်။

“ချား . . . ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ကြစို့”

ဒီတော့မှ ချားမာတယ်က သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်သွားတော့သည်။ ဒါပေမဲ့ သူက အိမ်ထောင်ရေးကို လုံးဝ တွေးသူ မဟုတ်။ သူက မိန်းမတွေကို သဘောမကျ။ မိန်းမတွေနှင့် အဆင်ပြေအောင် မပေါင်းတတ်။ အထူးသဖြင့် ဟယ်လင်ကို မချစ်နိုင်။ မချစ်တာ ထားဦး။ ကြိုက်ကော ကြိုက်ရဲ့လား။ ဒါကိုလည်း သူက အပြတ်မပြောနိုင်သေး။ ပြီးတော့ ဟယ်လင်ကိုယူလျှင် သူ့အနေဖြင့် လောင်းရိပ်မိသွားမည်။

သူမက ခန့်ရှင်၊ ဂုဏ်ကြီးရှင် သူဌေးသမီး မဟုတ်လား။ စရိုက်သဘာဝ ချင်းလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း။ ဟယ်လင်က ခေတ်ဆန်သည်။ ပွေ့ရှုပ်သည်။ သူက လှေကြီးထိုး ရိုးရိုးသမား။

ဟယ်လင်က အသစ်အဆန်းကြိုက်သော ဖက်ရှင်လောက၊ ဆိုရှယ်လောက၏ နှင်းဆီခိုင်။ ချားမာတယ်က လူရိုးလူအေး၊ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် သာမန်ရှေ့နေကလေးတစ်ဦး။ ဒါနဲ့များ ဟယ်လင်က သူ့ကို ဘာကြောင့် ကြိုက်ရသလဲ။ အဖြေကို သူက လုံးဝ တွေးမရ။

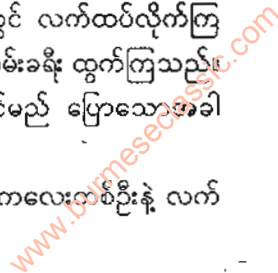
ပြီးတော့ ဟယ်လင်က အန္တရာယ်များပြီး ယောက်ျားတွေနှင့်သာ သင့်တော်သော မြင်းစီး၊ ကားမောင်း အလုပ်များတွင်လည်း ယောက်ျားတွေထက် ထူးချွန်သည်။ ဒါကြောင့်များလား မသိ။ သူမက ယောက်ျားတွေကို လုံးဝ အထင်မကြီး။ ယောက်ျားတွေကို ကစားစရာ အရုပ်လိုသာ သဘောထားသည်။ စီးကရက် ဇီညိုပေးဖို့၊ တံခါး ဖွင့်ပေးဖို့၊ ခိုင်းချင်ရာ ခိုင်းဖို့၊ ရမ္မက်စိတ်ကို ပြေဖျောက်စေဖို့လောက်သာ တန်ဖိုးထားသည်။

ဟယ်လင် တွဲလာခဲ့သမျှ လူတွေထဲတွင် အပျော်ကြား မိန်းမ ပွေ့သူများ၊ ‘တစ်ညအိပ် မယား’ ရှာနေကြသော သူဌေးကြီးများနှင့် လူလည် လူပေါ်လူကြော့များသာ ပါဝင်သည်။ ချားမာတယ်လို လူရိုးလူအေး တစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့စဖူး။

တကယ်တော့ ဟယ်လင်က ချားမာတယ်ကို ရွံတုံးကလေးလို သဘောထားခြင်း ဖြစ်သည်။ လူရိုးလူအေးမို့ သူမ၊ ကြိုက်သလို ပုံသွင်းယူနိုင်မည်။ ကျွေးရာစား၊ ထားရာနေ၊ စေရာလုပ်မည့် လူစားမျိုး ဖြစ်၍ သူမအတွက် အခြားယောက်ျားတွေထက် ပို၍ အသုံးဝင်နိုင်မည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် မကြာမီတွင် လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ မွန်တီကာလိုမြို့သို့ ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်ကြသည်။ ချားမာတယ်က ရှေ့နေလုပ်ငန်း ပြန်ဝင်မည် ပြောသောအခါ ဟယ်လင်က တားသည်။

“မရှူးစမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်မက ရှေ့ဖတ်စာရေးကလေးတစ်ဦးနဲ့ လက်

ထပ်မယ်လို့ ရှင် ထင်သလား၊ ဘယ်ရမလဲ . . . ရှင် ကျွန်မတို့ မိသားစု လုပ်ငန်း ဝင်လုပ်ရမယ်၊ တစ်နေ့ ရှင် ဒီလုပ်ငန်းတစ်ခုလုံး အုပ်ချုပ်ရ မယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းကြီးကို ကျွန်မတို့ပဲ အုပ်ချုပ်ရမယ် . . . ”

ဟယ်လင်၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် ပဲရစ်မြို့ရှိ ရိုဖေးနှင့် သားများကုမ္ပဏီခွဲ အွင် ချားမာတယ် အလုပ်ရသည်။ ကုမ္ပဏီတွင် တွေ့ကြုံရသမျှကို မာတယ်က ဟယ်လင်ကို အစီရင်ခံရသည်။ ဟယ်လင်က သူ့ကို ညွှန် ကြားသည်။ ကူညီသည်။ အကြံပေးသည်။ မာတယ်၏ တိုးတက်မှုမှာ အလွန်မြန်သည်။ မကြာမီတွင် သူသည် ပြင်သစ်ကုမ္ပဏီခွဲ၌ အုပ်ချုပ် ရေးမှု၊ ဖြစ်လာသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်လူကြီးလည်း ဖြစ်လာ သည်။ ဟယ်လင်က သူ့အား သာမန်ရှေ့နေတစ်ဦးဘဝမှ ကမ္ဘာကျော် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ အမှုဆောင်လူကြီးဘဝသို့ ပြောင်းလဲပစ်လိုက် သည်။

စင်စစ် သူ့ဘဝသည် အပျော်လုံး ဆိုရဖို့ ဘဝဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့မှာ သူ့ဘဝအတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေရသည်။ သူတို့ လက်ထပ်သည့်နေ့မှစ၍ ဟယ်လင်က သူ့ကို အနိုင်ယူစီးပွားကြောင်း မာတယ်က သဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။ သူ့စိတ်နှင့်သူ့ဇနီး ဘာမျှလုပ် ပိုင်ခွင့် မရှိ။ အဝတ်အစားဆိုလည်း ဟယ်လင် ဝယ်ပေးမှ ဝတ်ရသည်။ ဖိနှပ်ဆိုလည်း ဟယ်လင်ဝယ်ပေးမှ စီးရသည်။ လခကိုလည်း တစ်ပြား မကျန် ပြန်အပ်ရသည်။ ဟယ်လင်က သူ့အား ကလေးမုန့်ဖိုးပေးသလို ငွေပေးသည်။ သူ့လက်ထဲ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မကျန်သောအခါ ဟယ်လင် ထံ မျက်နှာပြာပြာဖြင့် လက်ဖြန့် တောင်းရသည်။

ပြီးတော့ ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘယ်သွားသွား ဟယ်လင်ထံ အသေး စိတ် အစီရင်ခံ တင်ပြရသည်။ ဘာပဲ လုပ်နေလုပ်နေ၊ ဘယ်ပဲ သွားနေ သွားနေ ဟယ်လင်ခေါ်လျှင် ချက်ချင်း ရှေ့တော်မှောက် အရောက်လာ ရသည်။

ချားမာတယ်သည် အသက် ၃၂ နှစ်အထိ မိခင်အိုကြီးနှင့် နေ လာခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ သူ့မိခင်ကြီးမှာ ကင်ဆာရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန် သွားခဲ့သည်။ နာတာရှည်ဝေဒနာသည်ဘဝတွင် သူက မိခင်ကြီးကို မညည်းမညူ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုမို့ သူက မိခင်ကြီးကို အလွန်ချစ်သည်။ ကြင်နာမြတ်နိုးသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့တွင် မိန်းကလေးတွေနှင့် တွဲနေဖို့ အချိန်မရခဲ့။ မိန်းမယူဖို့ကိစ္စကို လည်း လုံးဝ မစဉ်းစားခဲ့။ သူ့မိခင်ကြီးသည် သူ့အတွက် ကြီးလေး သော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မိခင်ကြီး ကွယ်လွန် လျှင် သူ့အဖို့ ယင်းတာဝန်က ကင်းရှင်းပြီး လွတ်လပ်မှု ရရှိနိုင်လိမ့်မည် ဟု သူက မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့သော် မိခင်ကြီး တကယ်ကွယ်လွန်သွား သောအခါ သူ့မှာ လွတ်လပ်မှုကို မရသည့်အပြင် ဆုံးရှုံးမှုကိုသာ ရင် နှင့်အောင် ခံစားခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး သူသည် လိင်ကိစ္စကိုလည်း လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတော့။ မိန်းမအကြောင်းကိုလည်း လုံးဝ မတွေး တော့။

ဟယ်လင်က လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ပထမဆုံးပြောတော့ သူက လူရိုး လှအ၊ ဖြစ်၍ သူ့ဘဝကို အမှန်အတိုင်းပင် ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမစိတ် ကုန်နေပြီ၊ အားမရှိတော့ဘူး” ဟယ်လင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“အမလေး . . . ချားရယ်၊ သနားစရာပါကလား၊ ဒီကိစ္စအတွက် ပေပါနဲ့၊ ရှင်ကို ကျွန်မ အာမခံပါတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ညားရင် ရှင် ကြိုက်လာ မှာပါ”

သို့သော် မာတယ်က ကြိုက်မလာ၊ အမှန်းသာ ပွားလာခဲ့သည်။ ဟယ်လင်က သူ့မျှော်လင့်သည်ထက် စရိုက်ကြမ်းသည်။ သူက မိန်းမ၊ ဟယ်လင်က ယောက်ျားဘဝမျိုးရောက်နေရသည်။ သူ့မှာ ယောက်ျား သိက္ခာကျရသည်။ တစ်ဘက်ဘက်မှ သိက္ခာတက်လိုတက်ငြား ကြီးစား ခုအောင်ကလည်း ဟယ်လင်က အဆက်ဘက်မှ သူ့ထက်သာနေ သည်။ သူမသည် အလွန်ဉာဏ်ထက်သည်။ ဥပဒေကိုလည်း ကျွမ်း တင်သည်။ စီးပွားရေးကိုလည်း နားလည်သည်။ သူ့သေသည် ကုမ္ပဏီ

ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူနှင့်အကြာကြီး ဆွေးနွေးနိုင်သည်။ ဘယ်တော့မှ ပြီးငွေသည်ဟူ၍ မရှိ။

“ဒီမှာ ကျွန်မပြောမယ် ချား၊ အာဏာဆိုတာ ရှင်သိတယ် မဟုတ်လား၊ ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီမှာ အာဏာရှိတယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်က နိုင်ငံတွေအနက် တစ်ဝက်ကျော်ကျော်ကို မှောက်နိုင်လှန်နိုင်တဲ့ အာဏာရှိတယ်၊ တစ်နေ့ ဒီလုပ်ငန်းကြီးကို ကျွန်မ အုပ်ချုပ်ရမယ်၊ ဒီကုမ္ပဏီကြီးကို ကျွန်မရဲ့ အဘေးက တည်ထောင်ခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မလည်း ပိုင်တယ် . . .”

ဟယ်လင်က အာဏာတွေ ငွေတွေအကြောင်း ဘယ်လောက်ပဲ ပြောပြော မာတယ်တော့ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတော့၊ ဒဏ်မခံနိုင်တော့။ ထို့ကြောင့်လည်း သူက ဟယ်လင်ကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ စိတ်ကုန်လာသည်။ ရွံ့မှန်းလာသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထွက်ပြေးချင်လာသည်။ သို့သော် သူ့မှာ ငွေမရှိ။

တစ်နေ့တော့ ရီနိုဗူးချန်ဆိုသူ မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် နေ့လယ်စာစားရင်း သူ့ငွေဖြစ်နည်းအကြောင်း အလေးအနက် ဆွေးနွေးမိကြသည်။ ဦးချန်က သူ့အကြံကို တင်ပြသည်။

“ကျွန်တော့် ဦးလေးတစ်ယောက်က ဘာဂန်ဒီနယ်မှာ စပျစ်ခြံကြီး ပိုင်တယ်ဗျ၊ သူသေသွားတာ မကြာသေးဘူး၊ မိုးကောင်းမျိုးသန့် ပထမတန်းစား စပျစ်ခင်းကြီးပဲ၊ စုစုပေါင်း ဧကတစ်သောင်းရှိတယ်၊ အဲဒါ အခုရောင်းမလို့ လုပ်နေကြတယ်၊ ကျွန်တော် ဝယ်ရင် ဈေးချိုချိုနဲ့ရမှာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သာ စပ်တူလုပ်ရင်တော့ တစ်နှစ်ထဲ ဝင်ငွေနှစ်ဆတိုးလာမှာပဲဗျ၊ ခင်ဗျား မယုံရင် လာကြည့်စမ်းပါဗျာ . . .”

တကယ်တော့ မာတယ်မှာ ကိုယ်ပိုင်ငွေဆို၍ ခြူးတစ်ပြားမှ ရှိသူမဟုတ်။ သို့သော် မိမိ၏အရိုက်အဝါကို အထင်သေး မခံလို။ ထို့ကြောင့် ဟန်တစ်လုံးဖြင့် ဘာဂန်ဒီစပျစ်ခြံကြီးကို သွားကြည့်သည်။ သူက အကြီးအကျယ် သဘောကျသွားသည်။ ဒါကို ဦးချန်က သတိပြုမိတော့ မာတယ်ကို မီးထိုးပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကိုယ်တွေ့ပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝယ်ပြီး ဖရန်နစ်သန်း အရင်းမြှုပ်လိုက်ရင် တစ်နှစ်အတွင်း တစ်ယောက်လေးသန်းကတော့ ခါးပိုက်ဝင်အိတ်ဝင်ပဲဗျ”

အင်း . . . ဖရန်နစ်လေးသန်းတဲ့။ ဒီငွေရရင် ငါ ဒီဘဝက လွတ်ကျွတ်မယ်၊ ဟယ်လင်ရှာမတွေ့နိုင်တဲ့ တစ်နေရာသွားပြီး ကိုယ်ရောင် ဖောက်နေမယ်။

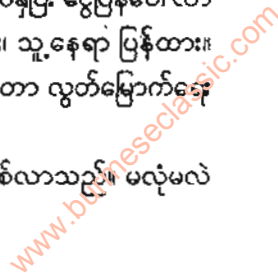
သူက စိတ်ကူးဖြင့် တိုက်ဆောက်နေမိသည်။ “ကောင်းပြီ သူငယ်ချင်း၊ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကြည့်မယ်”

ကတိအတိုင်း သူက အစွမ်းကုန်ကြိုးစားသည်။ နေ့ရောညပါ မအိပ်မနေ ကြိုးစားသည်။ ဒီလို အခွင့်ကောင်းဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ပေါ်လာတတ်သည် မဟုတ်လား။ သို့သော် ငွေလေးသန်း ဆယ်လို့ ရှာမလဲ။ ထိုမျှများပြားသော ငွေကို သူ့အနေဖြင့် ဘယ်မှာမှ ဆွဲငှား၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်။ ရနိုင်သည့်တိုင်အောင် ဟယ်လင်မသိဘဲ နေ။ ရှိသမျှ ပစ္စည်းများအားလုံး ဟယ်လင်နာမည်နှင့်ချည်း ဖြစ်နေသည်။ အိမ်တွေ၊ အဖိုးတန် ရှေးဟောင်းပန်းချီကားတွေ၊ မော်တော်စားတွေ။

စိန်ရွှေရတနာ လက်ဝတ်လက်စားတွေ။

ဟုတ်တယ် . . . သိပ်လှတဲ့ စိန်ရွှေရတနာတွေ . . . ။ ဒါတွေကို ဟယ်လင် တစ်ခါမှ မဝတ်။ မီးခံသေတ္တာထဲမှာသာ အမြဲတမ်း သိမ်းဆည်းထားသည်။ အင်း . . . ဟန်ကျပြီ။ အကြံရပြီ။ အဲဒါတွေ ဟယ်လင် မသိအောင် တတိတို့နဲ့ နည်းနည်း၊ နည်းနည်းစီ ခိုးယူပြီး တော့ သူ့နေရာ မှ အတုတွေ လုပ်ထည့်ထား။ အစစ်တွေကို အပေါင်ခံ။ လိုတဲ့ငွေ ရရော . . . ။ အဲဒီငွေကို စပျစ်ခြံမှာ မြှုပ်နှံပြီး ငွေပြန်ပေါ်လာတဲ့အခါ လက်ဝတ်လက်စား အစစ်တွေ ပြန်ရွေး၊ သူ့နေရာ ပြန်ထား။ ဟယ်လင်လည်း လုံးဝ မသိ။ ငါလည်း တစ်သက်တာ လွတ်မြောက်နေအတွက် ငွေ အလုံအလောက် ရရော . . . ။

ထိုနေ့မှစ၍ မာတယ်မှာ လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်လာသည်။ မလုံမလဲ

ဖြစ်လာသည်။ လူလည်း မငြိမ်၊ စိတ်လည်း မငြိမ် ဖြစ်လာသည်။ အလိုလို လိပ်ပြာ လန့်နေသည်။ တွေးကြောက်နေသည်။ ဟယ်လင့်မျက်နှာ မြင်တိုင်း သူ့မှာ ချွေးပြန်နေမိသည်။ ဟယ်လင့်က မူမမှန်သော သူ့ယောက်ျားအခြေအနေကို သတိပြုမိသည်။ သူမက ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး စမ်းသပ်စေသည်။ ဒီတော့မှ မာတယ်မှာ ပို၍ ရင်ခုန်ရသည်။

“ဘာရောဂါမှ မရှိပါဘူး၊ အလုပ်များလို့ စိတ်ရောကိုယ်ရော နည်းနည်းနွမ်းနယ်နေတာပါ။ တစ်ရက်နှစ်ရက် အနားယူလိုက်ရင် ကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

ဟယ်လင့်က သူ့ယောက်ျားကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ယောက်ျားက ခုတင်ပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး လှဲနေသည်။ ဟယ်လင့်က ပြုံး၍ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာ”

ဆရာဝန် ပြန်သွားပြီးလျှင် ပြီးချင်း ဟယ်လင့်က ခုတင်ပေါ် လှဲချလိုက်သည်။

“ကိုယ် သိပ်နေမကောင်းဘူးကွယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး ကျွန်မ နေကောင်းတယ်”

မာတယ်အဖို့ ဒီအကြိမ်လောက် ဟယ်လင့်ကို စိတ်ကုန် ရွံ့မုန်းမိသော အကြိမ်ဟူ၍ ရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

နောက်တစ်ပတ်ကြာသောအခါ မာတယ်အတွက် အခွင့်အရေးပေါ်လာ သည်။ ဟယ်လင့်က မိတ်ဆွေတွေနှင့် စကိတ်စီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်သည်။

“ကျွန်မ မရှိတုန်း ရှင် ညတိုင်း အိမ်ကို စောစောပြန်နော်၊ ငယ်လုံးပန်းဆက်ကြည့်လို့ မရှိရင်တော့ ဒါပဲ . . .”

မာတယ်က သူ့မိန်းမ ကားမောင်းထွက်သွားသည်ကို တံခါးဝမှ ခုတ်ကြည့်ကုန်ရစ်သည်။ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားလျှင် ပျောက်သွားချင်း

အိမ်ပေါ်ရှိ မီးခံသေတ္တာဆီသို့ တန်းပြေးလာခဲ့သည်။ ဟယ်လင့် ဖွင့်သည်ကို သူ မကြာခဏ ရပ်ကြည့်နေခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် သော့အထပ်ထပ်ကို သူက အခက်အခဲမရှိ ဖွင့်နိုင်သည်။ သူသည် တုန်ယင်နေသာလက်များဖြင့် ရတနာကြွတ်များကို ထုတ်ယူသည်။ အဖိုးတန် ခွေထည်ပစ္စည်းများနှင့် ကျောက်မျက်ရတနာများမှာ ကြယ်ပွင့်ကလေးများပမာ တဖျတ်ဖျတ်လက်လင်းနေကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် တစ်ကြိမ်လျှင် ခွေထည်ပစ္စည်း တစ်မျိုးကျစီ နှီးယူပြီး လက်ဝတ်လက်စားအတုပိဇ္ဇာ ပန်းထိမ်ဆရာကြီး ပီယာချောက်ထံ အပ်နှံသည်။ သူက အတုလုပ်ရခြင်းအကြောင်းကို ပန်းထိမ်ဆရာကြီးအား တုန်တုန်ယင်ယင် မရှင်းမလင်းနှင့် အကြာကြီး ရှင်းပြသည်။

“မွန်ဆီယာ ကျွန်တော်က လူတိုင်းအတွက် အတုလုပ်ပေးနေရတဲ့ လူပါ။ ဒီခေတ်မှာ ဘယ်သူမှ လမ်းပေါ်လျှောက်ပြီး အစစ်ကို မဝတ်ကြပါဘူး”

ပန်းထိမ်ဆရာကြီး၏ စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲ အတော်ကလေး အေးသွားသည်။

သူသည် အတုတစ်ခုပြီးတိုင်း အသစ်နှင့် အစားထိုးယူသည်။ အချိန်မှာ သူ့ပျော်မှုနားသည်ထက် ပို၍ ကြာသွားသည်။ ဟယ်လင့် အပြင်ထွက်တော့မှ ထိုတုလုပ်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး လိုအပ်သော အရေအတွက်ရတော့ အဖိုးရ မြူနီပယ် ငွေနေ့ဘက်တွင် လက်ဝတ်လက်စားအစစ်များကို အပေါင်ခံ၍ ငွေနေ့သည်။ ထိုငွေကို သူ့မိတ်ဆွေ ဒုချန်အား ပေးလိုက်သည်။ သူကား ဝယ်ခြံကြီးတစ်ခုကို တစ်ဝက်ပိုင်ခဲ့ပြီ။ သူ့လုပ်ရပ်ကို ဟယ်လင့်က သိုးသိုးသန့်သန့်ပင် မရိပ်စားမိ။ သူ့ အလွန်ပျော်နေသည်။ သူ့ဘဝ တွတ်လုပ်ရေးရတော့မည်။

သူသည် စပျစ်စိုက်နည်း၊ မြေဩဇာကျွေးနည်းနှင့် ဝိုင်အရက်ချက်နည်း စာအုပ်များကို သဲသဲမဲမဲ လေ့လာဖတ်ရှုသည်။ အလုပ်နဲ့ခန်းစားပွဲထဲတွင် စပျစ်လုပ်ငန်းစာအုပ်တွေနှင့် ပြည့်နေသည်။

မီးပွားဖက်ဖြစ်သူ ဒူးချန်နှင့်လည်း မှန်မှန်တွေ့သည်။ ဒူးချန်၏

စကားကို ကြားရသည်မှာ မစားရ ဝခမန်း ဖြစ်သည်။

“စပျစ်ခင်းအခြေအနေကတော့ မှန်းထားတာထက် ပိုကောင်းနေတယ်ဗျ။ ဝိုင်းအရက်စားကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ မိုးထိ ထိုးတက်တယ်။ ဒီစေ့အတိုင်းသာဆိုရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တော့ ပထမမှာ လှောင်ကန်တစ်ကန်ကို ဖရန့်သုံးသိန်းရမှာ သေချာနေပြီ”

မာတယ်၏ စိတ်ကူးက ယင်းထက်ပင် ပိုသေးသည်။ သူ့မျက်စိထဲတွင် ရွှေရောင်စပျစ်သီးများကို အပြတ်လိုက် အပြတ်လိုက် မြင်ယောင်နေသည်။ သူသည် တောင်ပင်လယ်ကျွန်းများ၊ ပင်နီဒွဲလားနိုင်ငံနှင့် ဘရာဇီးနိုင်ငံများသို့ ခရီးသွားလာရေး လမ်းညွှန်စာစောင်များကို မပြတ်ဝယ်ဖတ်နေသည်။ ထိုနာမည်များကို ကြားရ မြင်ရသည်မှာ သူ့အတွက် ရင်တလှုပ်လှုပ် ခံစားနေရသည်။ အလွန် ပျော်နေမိသည်။

သို့သော် ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေပြန်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီခွဲ မရှိသောနိုင်ငံဟူ၍ ခပ်ရှားရှား ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ သူ ရှောင်ထွက်သွားလျှင် ဟယ်လင် မသိနိုင်သော နေရာမှာလည်း ခပ်ရှားရှားပင် ဖြစ်မည်။ ဟယ်လင်က သူ့နေရာကို တွေ့သွားလျှင် သူ့ကို သတ်မည်မှာ သံသယဝင်စရာ မလို။ ဟယ်လင်က သူ့ကို မသတ်ခင် သူက ဟယ်လင်ကို ပထမဆုံး သတ်မှ ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် သူက လူမသိနိုင်သော သတ်နည်းအမျိုးမျိုးကို နေ့တိုင်း တွေးကြံနေသည်။

ဒီအတောအတွင်း သူ့အမူအရာတွေလည်း ပြောင်းလာသည်။ ဟိုတုန်းက ဟယ်လင်အပေါ်တွင် စိတ်မရှည်ခဲ့သမျှ အခုတော့ အတိုးချ၍ သည်းခံလာသည်။ “ဘယ်အရာမဆို သူက ဟယ်လင်စိတ်ကြိုက် လုပ်ပေးလာသည်။

စပျစ်လုပ်ငန်းတွင် နွေရာသီနှင့် မိုးဦးကာလသည် အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်ကြောင်း ချားမာတယ်က သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စပျစ်သီးများကို စက်တင်ဘာလတွင် ခူးရမည်ဖြစ်၍ နွေရာသီနှင့် မိုးဦးကာလတွင် နေရောင်နှင့်မိုးရေကို မျှမျှတတ ရဖို့လိုအပ်သည်။ နေရောင်များလျှင် အသီးအရသာ ပျက်တတ်သလို မိုးများ

မြန်တော့လည်း အပင်တွေ ရေမြုပ်ကုန်သည်။

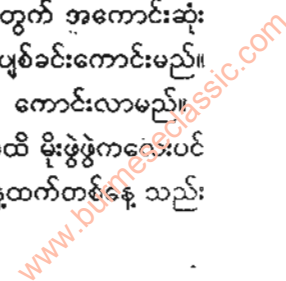
ဇွန်လတွင် ရာသီဥတု အလွန်ကောင်းသည်။ ချားမာတယ်က ဘာဂန်ဒီရာသီဥတုအခြေအနေကို ပထမတွင် တစ်နေ့တစ်ကြိမ်ကျ လေ့လာသည်။ နောက်တော့ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်ကျ လေ့လာသည်။ သူသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ သူ၏ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်အကောင်အထည်ပေါ်ရန် ရက်ပိုင်းမျှသာ လိုတော့သည် မဟုတ်လား။ သူက သူ့ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်လျှင် ဂျပေကာကျွန်းမှ မွန်တီဂိုပင်လယ်အော်ဒေသသို့ ရှောင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်သည်။

ထိုကျွန်းတွင် ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီဌာနခွဲများ လုံးဝ မရှိ။ ထိုအရပ်တွင် သူ့ကိုယ်သူ ဇာတ်မြှုပ်နေမည်။ ဟယ်လင်အနေဖြင့် လုံးဝ ခြေရာခံ၍ ရမည်မဟုတ်။ တောင်ပေါ်ဒေသတွင် အိမ်ကောင်းကောင်း တစ်ဆောင် ဝယ်မည်။ ဒီကျွန်းတွင် အစစအရာရာ ဈေးသက်သာသည်။ ထို့ကြောင့် အစားအသောက် ကောင်းကောင်းလည်း စားရမည်။ အစေ့လည်း ထားရမည်။ ဒီအတိုင်းသာဆိုလျှင် သူ့ဘဝသည် အသိလောက် ဇိမ်ရှိုလိမ့်မလဲ။

ဇွန်လ ပထမရက်များအတွင်း ချားမာတယ်၏ဘဝမှာ ပျော်စရာအတိ ဖြစ်နေသည်။ တကယ်တော့ သူ၏မျက်မှောက်ဘဝသည် ပျော်စရာဘဝမို့ မဟုတ်။ သို့သော် သူက မျက်မှောက်ဘဝတွင် နေနေခြင်းမထုတ်။ အနာဂတ်ကာလတွင် နေနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းအနာဂတ်ကာလသည် ကရေတီယန်ပင်လယ်ထဲမှ နေရောင်လွှမ်းသော လေကောင်းလေသန့်ရသော ကျွန်းကလေးပေါ်တွင် ရှိနေသည်။

ဇွန်လရာသီဥတုသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သာယာကောင်းမွန်သာတော့မယောင် အခြေအနေ ပြုနေသည်။ နေရောင်လည်း ရသည်။ နေရလည်း ရသည်။ စပျစ်သီးကင်းလေးတွေအတွက် အကောင်းဆုံး ရာသီဥတု ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုကောင်းလျှင် စပျစ်ခင်းကောင်းမည်။ ဖုန်းခင်းကောင်းလျှင် ချားမာတယ်၏ကံလည်း ကောင်းလာမည်။

ဘာဂန်ဒီဒေသတွင် ဇွန်လ ၁၅-ရက်နေ့အထိ မိုးဖွဲဖွဲကလေးပင် ခွာနေခဲ့သည်။ ထိုနောက်တွင်ကား မိုးက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သည်း

လာခဲ့တော့သည်။ တစ်နေ့မှ မိုးစဲသည် မရှိ၊ ရက်ဆက်ရွာသည်။ ချားမှာ တယ်မှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားပြီး ရာသီဥတုအခြေအနေ ကိုပင် လုံးဝလေ့လာချင်စိတ် မရှိတော့။

သူ့မိတ်ဆွေ ခူးချွန်က တယ်လီဖုန်းဆက်၍ အားပေးသည်။

“လူလိုင်လလယ်မှာ မိုးစဲသွားရင်တော့ သီးနှံတွေအတွက် မမိုးရိမ် ရပါဘူးဗျ”

သို့သော် ပြင်သစ်မိုးလေဝသဌာန၏ ရာသီဥတုခန့်မှန်းချက်အရ လူလိုင်လမှာ မိုးအကြီးဆုံးလ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သြဂုတ်လဆန်းတော့ ချားမာတယ်အဖို့ သူ့ခိုးယူခဲ့သမျှ ငွေအားလုံးမှာ တစ်ပြားမကျန် မိုးရေ ထဲ ပါသွားလေတော့သည်။ သူ့တစ်သက်တွင် ဒီမျှကြောက်စိတ်ပေါ်ခဲ့ ရသော အချိန်မှာ ဒီတစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်တော့သည်။

“ကျွန်မတို့ နောက်လမှာ အာရှင်တီးနားကို သွားကြမယ်၊ အဲဒီမှာ ကားပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ ကျွန်မ စာရင်းသွင်းထားတယ်”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ဘွေနှိအေးရိစ်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဟယ်လင်က ဖာရာရီပြိုင်ကားကလေးဖြင့် စက်ဝိုင်းလမ်းကို စက် ကုန်ဖွင့်ပြီး မောင်းပြေးနေသည်။ မာတယ်က အသည်းတယားယားဖြင့် မှက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲကလည်း “ကားမှောက် လိုက်စမ်းပါ၊ မှောက်လိုက်စမ်းပါ၊ ဒါမှ ငါ့ဒုက္ခ အေးမယ်” ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိသည်။

သို့သော် အခြားလူမှ မဟုတ်ပဲ၊ ဟယ်လင်ရိုဖေးမာတယ်ပဲ၊ ဘဝ ဇာတ်ဆရာက ချားမာတယ်ကို “ဆုံးရှုံးသူ” နေရာ၌ ထားသော်လည်း ဟယ်လင်ကိုတော့ “အောင်နိုင်သူ” နေရာသို့ ပို့ခဲ့သည်မဟုတ်လား။

ဒီပွဲတွင် အောင်နိုင်လိုက်ခြင်းအတွက် ဟယ်လင်က ယခင်အခါ များကထက် ပို၍ ဝမ်းသာနေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြိုင်ပွဲပြီးလျှင်ပြီးချင်း

သူတို့လင်မယား ဟိုတယ်သို့ တန်းပြန်ကြသည်။ ဟိုတယ်ရောက်တော့ ဟယ်လင်က အဝတ်အစားပင် မလဲဘဲ သူ့ယောက်ျားကို အိပ်ခန်းထဲ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“ခက်တော့တာပဲ . . . တစ်ဆိတ်လောက် သည်းခံပါကွယ်၊ ဘိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

မာတယ်က သူ့ဇနီးထံ တောင်းပန်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ပြီ”

ဟယ်လင်က မကျေနပ်သံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နားစွင့် နေသည်။ တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ တစ်ဆက်တည်း လူခေါ်သံ ကြားရသည်။

“မစ္စတာ မာတယ် ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

“ဒီမှာပဲ နေ”

ဟယ်လင်က အမိန့်သံဖြင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်မှ အမန်းကတန်း လူးလဲထသည်။ ပြီးတော့ ပိုးသားဝတ်ရုံကြီးကို ကောက် ထပ်ပြီး တံခါးဆီသို့ လာခဲ့သည်။ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ပြာလဲ့လဲ့ သူနီဖောင်းဝတ်စုံဖြင့် ဟပိုသမားကို တွေ့ရသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ခွဲတံပိတ်စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ကိုင်ထားသည်။

“မစ္စတာမာတယ်နဲ့ မစ္စမာတယ်တို့အတွက် အရေးကြီးတဲ့ စာ တစ်စောင် ပါလာပါတယ် ခင်ဗျာ”

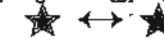
ဟယ်လင်က စာအိတ်လှမ်းယူပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ သူမက စာအိတ်ကို ဖောက်ဖွင့်လိုက်သည်။ စာကို ဖတ်ကြည့် သည်။ နောက်တစ်ခေါက် ဖြည်းဖြည်းကလေး ထပ်ဖတ်ကြည့်သည်။

“ဘာအကြောင်းလဲ”

မာတယ်က အိပ်ရာပေါ်မှ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဆမ်ရိုဖေး သေပြီတဲ့”

ဟယ်လင်၏မျက်နှာတွင် အပြုံးပန်းပွင့်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၅)

ဆက်လက်နိုင်ငံ

လန်ဒန်မြို့

တနင်္လာနေ့၊ စက်တင်ဘာလ ၇ ရက်

ခွန်းလွဲ ၂-နာရီ

လန်ဒန်မြို့ ပစ်ကာဒီလီရပ်ကွက်၊ စိန့်ဂျိမ်းလမ်းထိပ်ရှိ ကမ္ဘာကျော် "ပွိုက်ကလပ်" ၏ စားသောက်ခန်း တစ်နေရာတွင် ပါလီမန်အမတ် ဆာအလက်နီခိုးလ်သည် ဂျွန်ဆွင်တန်ဆိုသူ ဧည့်သည်တစ်ဦးနှင့်အတူ နေ့လည်စာ သုံးဆောင်လျက်ရှိသည်။ ဆာအလက်မှာ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် အသက် ၄၀ ကျော်၊ ၅၀ နီးပါးအရွယ် ဖြစ်သည်။ သူသည် ရိုဖေးနှင့်သားများ ကုမ္ပဏီ၏ အစုရှယ်ယာပိုင် တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်လူကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

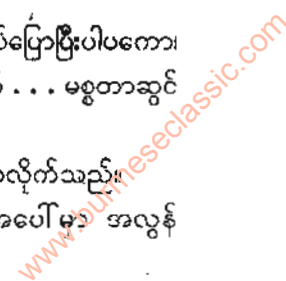
ဆာအလက်သည် ဂလောက်စက်စတာရှိုင်းယားနယ်တွင် အိမ်ကြီးရခိုင်ဖြင့် တခမ်းတနား နေထိုင်သည်။ အရေးကြီးသော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတစ်ခုကို ဆွေးနွေးရန် ပွိုက်ကလပ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဒါနဲ့ . . . ဆာအလက်၊ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ကိစ္စကလေး ဆက်လိုက်ကြရအောင်"

ဧည့်သည်ဖြစ်သူ ဂျွန်ဆွင်တန်က ပါးစပ်ကို စက္ကူလက်သုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်ရင်း စပြောသည်။

"ခင်ဗျားကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်က ကျုပ်ပြောပြီးပါပကော၊ ဒီကိစ္စအတွက် ကျုပ် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေပါတယ် . . . မစ္စတာဆွင်တန်၊ ကျုပ်ကို အချိန်တော့ နည်းနည်းပေးပါ"

ဆာအလက်က လေအေးအေးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။
"ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်တွေက လူကြီးမင်းအပေါ်မှာ အလွန်

၉၄ ○ မာရ်ဆီယံ

သက်သက်ညာညာ စဉ်းစားကြပါတယ် ဆာအလက်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ အချိန်က လိုအပ်တာထက် ပိုသွားပြီ၊ သူတို့က စိတ်မရှည်ကြတော့ဘူး၊ ဒီလူတွေက စိတ်ဆိုးရင် ကောင်းတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ လူကြီးမင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် အကျိုးယုတ်ဖို့သာ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် ပြောတာ သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်မှာ လောလောဆယ် ပေးစရာ ငွေမရှိဘူး”

ဤတွင် ဆွမ်တန်က အသံထွက်အောင် ရယ်ပြီး . . .

“ဟန်ဆောင် မနေပါနဲ့ဗျာ၊ လူကြီးမင်းရဲ့ မိခင်က ရှိဖေးမိသားစု ဝင်တစ်ဦးပဲ၊ လူကြီးမင်းမှာ ဧကတစ်ထောင် ခြံမြေလည်းရှိတယ်၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ အိမ်ကြီးလည်း ရှိတယ်၊ ရိုးလ်ရွိုက်စံကားလည်း ရှိတယ်၊ လူကြီးမင်း ဒီလောက်တောင် မဆင်းရဲသေးပါဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောတာ မှားသလား . . . ”

ဆာအလက်က ဘေးဘီသို့ မျက်လုံးကစားလိုက်သည်။ သူ အလွန် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါတွေက လက်ပြောင်းလက်လွှဲ ရောင်းလို့ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါတွေကို ကျုပ် . . . မ . . . ”

“ဒါပေမဲ့ လူကြီးမင်းရဲ့ ဇနီးချောကလေး ဝီဗီယံက လက်ပြောင်းလက်လွှဲ လုပ်လို့ ရပါတယ်၊ သူ့မှာ ဘရစ်စတိုမြို့ မြင်းကြီးနှစ်ကောင်တောင် ရှိတာပဲ”

ဆာအလက်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားသည်။ သူ အလွန် ဒေါသထွက်သွားသည်။ ဒီလူပါးစပ်မှ သူ့ဇနီး နာမည်ကို ပြောလိုက်ခြင်းသည် မလေးမစား စော်ကားမော်ကားပြုခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူက ယူဆသည်။ သို့သော် ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်ဆိုတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောသာ၊ ငုံ့ခံရုံသာ ရှိတော့သည်။

ဆာအလက် အိမ်မှ ထွက်လာစဉ်က ဝီဗီယံမှာ အိပ်ရာမှပင် မနိုးသေး။ သူတို့လင်မယားသည် အိပ်ခန်းခွဲ၍ အိပ်ကြသည်။ သူက ကိုယ့်မိန်းမအခန်းသို့ လူပျိုလှည့်သလို တမင်တကာ သွားရသည်ကို အလွန်ပျော်သည်။

ဝီဗီယံမှာ ယောက်ျားတိုင်း ငေးကြည့်ရသော မိန်းမချောကလေး တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အပြာနုရောင် မျက်လုံး၊ ရွှေဝါရောင် ဆံပင်၊ ဖြူဖွေးသော အသားအရေ၊ အိမ်စက်ဝင်းပသော ကိုယ်လုံးတို့သည် သူမ၏ အလှရတနာများ ဖြစ်ကြသည်။

ဆာအလက်သည် သူမနှင့် ကပ္ပဲတစ်ခုတွင် စတင်ဆုံကြစဉ်က ဝီဗီယံမှာ ဇာတ်ရုံမင်းသမီးကလေးဘဝ ဖြစ်သည်။ သူမကို မြင်မြင်ချင်း ဆာအလက်က အစွဲကြီးစွဲသွားသည်။ သူမက သူ့ထက် အသက် ၂၀ ခန့်မျှ ငယ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အသက်ချင်းကွာသလောက် ခန့်ကိုချင်းလည်း မတူကြ။ ဆာအလက်နှင့်ဆိုလျှင် တခြားစီ ဖြစ်နေသည်။ ဆာအလက်က အရှက်အကြောက်ကြီးသော အတွေးသမား။ ဝီဗီယံက သွက်လက်မြူးကြွသော လက်တွေ့သမား။

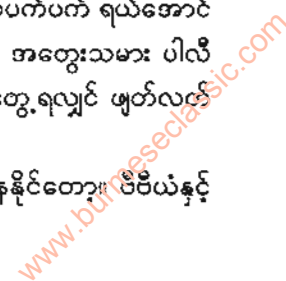
သူတို့နှစ်ယောက် စတင် သိကျွမ်းရပြီး နှစ်ပတ်အကြာတွင် ဆာအလက်က ဝီဗီယံအား အရဲစွန့်ကာ ဖုန်းဆက်သည်။ သူက ပြဇာတ်ကြည့်ပြီး ညစာသွားစားကြရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဝီဗီယံက လွယ်လွယ် ထူထူ လက်ခံသောအခါ ဆာအလက်က အံ့ဩဝမ်းသာ ဖြစ်မိရသည်။ ညစာစားပြီးတော့ ဝီဗီယံကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့သည်။

“အိမ်ထဲ မဝင်တော့ဘူးလား”

ဝီဗီယံက ပြန်ဖိတ်သောအခါတွင်လည်း ဆာအလက်က အံ့ဩ နေသာ လက်ခံသည်။ ထိုည ဝီဗီယံ၏ ခုတင်တွင်ပင် အတူအိပ်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဆာအလက်၏ဘဝသစ် စတင်ခဲ့တော့သည်။ သူ့ဘဝတွင် ဝီဗီယံလို ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မိန်းမမျိုးဆို၍ ဝီဗီယံတစ်ယောက်သာ ရှိသည်ဟု ထင်မိသည်။

ဝီဗီယံမှာ အခြားအရည်အချင်းတွေလည်း ရှိသေးသည်။ ရှက်ဆတ်သော ဆာအလက်ကို ဝီဗီယံက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်အောင် ထုခိုင်းသည်။ တည်တည်ခန့်ခန့်နေတတ်သော အတွေးသမား ပါလီနန် အမတ်မင်း ဆာအလက်သည် ဝီဗီယံနှင့် တွေ့ရလျှင် ဖျတ်လတ်ဆတ်ကြွလာသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့မှာ ဝီဗီယံကို မမြင်ရ မနေနိုင်တော့။ ဝီဗီယံနှင့်

ခဏခဏ တွဲလာသည်။ အိမ်သို့သွား၍ မတွေ့လျှင် သူက စိတ်ပူလာသည်။ တခြားယောက်ျားတွေနှင့် တွဲမည်ကို ဝန်တိုစိတ် ဝင်လာသည်။

သူက ဝီဇီယံအား လက်ထပ်ခွင့် တောင်းရန် စိတ်ကူးကြည့်သည်။ မိမိက များများမတ်နယ် ပါလီမန်အမတ်၊ ရိုဖေးမျိုးဆက်ဝင် အထက်တန်းလွှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး။ ဝီဇီယံက ဒုတိယတန်းစား ဂီတသမား မိဘများမှ မွေးဖွားလာသူ အညတရ မင်းသမီးကလေး။ ပိုက်ဆံမရှိ၊ ပညာလည်း မတတ်။

ထို့ကြောင့် သူက သူ့စိတ်ကို ထိန်းကြည့်သည်။ သို့သော် မရ။ ဝီဇီယံမှ ဝီဇီယံ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ကြိုက်တာကိုယ်ယူတယ်ဆိုပြီး ဝီဇီယံကို လက်ထပ်လိုက်တော့သည်။

လက်ထပ်ပြီးနောက် ဆာအလက်က သူ့ဇနီးချောကလေးအား ဂလောက်စက်စတာနယ်ရှိ မိသားစုအိမ်ကြီးသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးမှာ သုံးထပ်တိုက်အိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး ရဲတိုက်တမျှ ခမ်းနားသည်။ ရွှေပန်းချီကားများ၊ ကြွေထည် ငွေထည်ပစ္စည်းများ၊ အဖိုးတန် နိုင်ငံခြားလုပ် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများဖြင့် ပြည့်နေသည်။

ရက်သတ္တပတ် သုံးပတ်ကြာသောအခါ ဝီဇီယံက သူ့လင်တော်မောင်အား ပြောသည်။

“ကျွန်မတို့ ဒီနေရာက ထွက်ကြရအောင်”

ဆာအလက်က အံ့ဩသွားသည်။

“ဘယ့်နယ် လန်ဒန်ကလာတာမှ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတာ . . . ခုပဲ လန်ဒန်ပြန်သွားချင်တယ်ဆိုတော့ . . .”

“ကျွန်မက အပြီးအပိုင် ပြောင်းသွားဖို့ ပြောနေတာ”

ဆာအလက် စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် သွားရပ်ပြီး မြစ်မ်းရောင် မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူသည် ဤနေရာ၊ ဤဒေသတွင် မွေးဖွားလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“ဝီဇီယံ . . . ဒီနေရာက ပိုပြီး အေးချမ်းပါတယ်ကွယ် . . .”

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ အဲဒါကိုပဲ ကျွန်မ မကြိုက်တာ၊ သူ့သာန်တစ်ပြင် ကျနေတာပဲ”

ဒီလိုနှင့် နောက်တစ်ပတ်တွင် သူတို့လင်မယား လန်ဒန်သို့ ပြန်ပြောင်းလာခဲ့ကြလေသည်။

လန်ဒန်မြို့စွန့်တွင် ဆာအလက်ပိုင် လေးထပ်တိုက်ကြီး၌ နေကြသည်။ ဒီအိမ်တွင်လည်း အသုံးအဆောင်၊ ပရိဘောဂနှင့် အိမ်စေ ဘာမှ လိုသေးသေးမရှိ။ မကြောင့်မကြ မတောင့်မတ လိုတရ ဘဝ။

ဝီဇီယံသည် ပထမနှစ်ပတ်တွင် သူ့ယောက်ျားနှင့် တစ်ခုတင်ထား အိပ်သည်။ တစ်နေ့တော့ သူမက ဆိုသည်။

“အလက် ရှင့်ကို ကျွန်မ ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိပ်ရာထဲ ယောက်တာကိုတော့ ကျွန်မ မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ အိပ်ပါရစေ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်”

ဘယ့်နယ် စိတ်မရှိလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ အကြီးအကျယ် စိတ်ရှိတာပေါ့။ ငါ့ယုံမိန်းမနှင့်အတူ မအိပ်ရတာကို ယောက်ျားတိုင်း လက်မခံနိုင်။

သို့သော် ဆာအလက်ကတော့ မယားချောကလေး မျက်နှာညှိုးမည် နဲ့ ကျိတ်ပြီး လက်ခံလိုက်ရသည်။

“ရပါတယ်ကွယ် ကိုယ်နားလည်ပါတယ်”

ပထမတွင် ဆာအလက်က ဝီဇီယံအား လွှတ်တော်စည်ခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ သူ မိန့်ခွန်းပြောနေစဉ် ဇနီးချောကလေးက စိတ်ဝင်

အားနားထောင်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ သူက အလွန်ဂုဏ်ယူသည်။ နောက်တော့ သူ့မိန့်ခွန်းမဆုံးခင် ဝီဇီယံက ထပြန်သွားတတ်သည်။

ထိုအခါ ဆာအလက်မှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျမိသည်။ ဝီဇီယံမှာ ဂဏှာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီအတွက် သူက ဗီဗီယံအား အပြစ်မတင်။ သူ့ကိုယ်သူသာ အပြစ်မြင်သည်။ သူ့ဇနီးကလေးမှာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ သူ့အပေါင်း အသင်း အဖိုးကြီးတွေနှင့် ပေါင်းရသည်ကို မပျော်တာ ဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဗီဗီယံ၏ လူငယ်အပေါင်းအသင်းများကို အိမ်ခေါ်ပြီး စိတ်ကြိုက်ပြုစုစေသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှ အကြောင်းထူးမလာ။ ဗီဗီယံမှာ ပင်ကိုယ်ဗီဇကိုက စိတ်မတည်သော၊ အပြောင်းအလဲ မြန်သော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဗီဗီယံမှာ အလည်လွန်လာခဲ့သည်။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ လောင်းကစားပွဲများသို့ မမြတ်ရောက်လာသည်။ ငွေကို ရေလို သုံးလာသည်။ အဝတ်အစား၊ လက်ဝတ်လက်စားနှင့် ကားကို ခုတစ်မျိုး ခုထစ်မျိုး ပြောင်းသည်။ ဆာအလက်က သူမအား မတားချင်။ သူ့ခံမှာ ဆင်းရဲခဲ့ရှာလို့ အခွင့်အရေးသာတုန်း သုံးရှာတာပဲဟုသာ မယားဘက်မှ မဲတင်း၍ ဖြေသိမ့်နေခဲ့သည်။ ကြာတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ။ သူ့လခမှာ အမြတ်ခွန်ဖြတ်၍ တစ်ပြားမှ မကျန်။ ရိုးဖေးနှင့် သားများကုမ္ပဏီရှိ အစုရှယ်ယာ ဆိုသည်မှာလည်း ရောင်းလိုရသည် မဟုတ်။

ဆာအလက်က သူ့ဇနီးလေးအား အခြေအနေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြသည်။ သို့သော် ဗီဗီယံက လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ ကြားရလျှင် သူမက ခေါင်းမူးလာတတ်သည်။ ဒီလိုနှင့် ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေတော့ သဘောဖြင့် ဆာအလက်က လုံးဝ လွတ်ပေးထားလိုက်တော့သည်။

တစ်နေ့တွင် 'တွတ်ကလပ်' လောင်းကစားပွဲပိုင်ရှင် တွတ်မိုက်ကယ် ပေါက်လာသည်။

"ဝမ်းနည်းပါတယ် ဆာအလက်၊ လူကြီးမင်းရဲ့ ဇနီးဆိုမှာ

ကျွန်တော် ပေါင်တစ်ထောင် အကြွေးရစရာ ရှိပါတယ်၊ ကြွေကစားတာ မှာ ရုံးလို့ ကျွန်တော့်ဆီက ချေးသွားတဲ့ ငွေပါ။"

ဆာအလက်မှာ ဓာတ်လိုက်ခံလိုက်ရသူလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူက အကြွေးကို ဆပ်လိုက်သည်။ ထိုညတွင် လင်မယား စကားများသည်။

"ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငါ မွဲလိမ့်မယ်၊ ငါ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ မင်းက ဇာတာထက် ပိုသုံးနေတယ်"

"စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ သမီးလေး တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်ကို ဒီလို မဖြစ်စေရတော့ပါဘူး"

ဗီဗီယံက ဒေါသထွက်နေသော သူ့ယောက်ျားလည်ပင်းကို သိမ်းဖက်လိုက်သည်။

ဆာအလက်၏မျက်နှာတွင် ဒေါသငွေ့တွေ ချက်ချင်းပြေပျောက် သွားပြီး အချစ်ငွေ့တွေ စို့တက်လာသည်။

နောက်နှစ်ပတ်အကြာတွင် တွတ်မိုက်ကယ် ရောက်လာပြန်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တွင်မူ အကြွေးငွေက ပေါင်ငါးထောင်၊ ဆာအလက် ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲတော့သည်။

"ခင်ဗျားတို့က ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ငွေချေးရတာလဲ"

"မချေးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ခင်ဗျာ၊ သူက ဆာအလက်ရဲ့ဇနီး မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို ငြင်းနိုင်ပါ့မလဲ"

"ကျုပ်မှာ ငွေရစရာ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မရှိသေးဘူး"

"ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ချေးငွေသဘောပဲ ထားလိုက်ပါ၊ ရတဲ့အခါ ငွေသင့်တဲ့အတိုးနဲ့ ပြန်ဆပ်ရင် ဖြစ်ပါတယ်"

ဆာအလက် ရင်အေးသွားသည်။

"ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် မစ္စတာတွတ်"

ဒီတိုင်းက တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဆောင့်ဝင်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်လအကြာတွင် ဗီဇိယံမှာ နောက်ထပ်အကြောင်း ပေါင် နှစ်သောင်းခွဲ ရှိနေပြန်ပြီဟူသော သတင်းက ဆာအလက်နားသို့ ဆောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ဒါနှင့် မပြီးသေး။ တစ်ပတ်လျှင် အတိုးငွေက ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း ပါသေးသတဲ့။ ဆာအလက်အဖို့ လဲသေလိုက်ရန်သာ ရှိတော့သည်။ ရင်ဝ ဆောင့်ကန်လိုက်သလို ခံစားရသည်။

သူ့မှာ ဘာပစ္စည်းမှ ရောင်းစရာ မရှိ။ အိမ်၊ ကား၊ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်း အားလုံးမှာ ကုမ္ပဏီပိုင်များသာ ဖြစ်သည်။

သူကား အတိုးကြီးစား ငွေရှင်ကြေးရှင် 'ငမန်းများ' ပါးစပ်ထဲ ရောက်သွားခဲ့ပြီ။ ဘယ်လိုပင် ကြိုးဆပ်သော်လည်း မကျေနိုင်တော့။

အကြွေးရှင်များ၏ ခါးပိုက်ဆောင် လူမိုက်များက တစ်နေ့မပြတ် ရောက်လာပြီး အကျပ်ကိုင်လာကြသည်။ အမြန်ဆုံး ပြန်ဆပ်ဖို့ တောင်း ဆိုလာကြသည်။ ဆာအလက်က ရဲမင်းကြီး အကူအညီကို ယူပြီး ၎င်းတို့အား ပြန်လည် အကျပ်ကိုင်ရန် စိတ်ကူးမိသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အကျပ်ကိုင်ရင် ကျုပ်ကလည်း ပြန်ကိုင်ရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်မှာ 'အထက်ပိုင်း' မှာ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သိပါတယ်၊ သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း 'အောက်ပိုင်း' မှာ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်ဆိုတာ သိစေချင်တယ်”

ဆာအလက်မှာ ကြောက်ချီးတုန်ပြီး ကျောချမ်းသွားမိလေသည်။ ယခုလည်း ဆာအလက်မှာ အကြွေးရှင်များ၏ ခါးပိုက်ဆောင် လူမိုက်တစ်ယောက်ရှေ့ ရောက်နေပြန်ပြီ။ သူ့မျက်နှာမှာ ပြူရော်နေ သည်။ ဂုဏ်လည်း မရှိတော့၊ သိက္ခာလည်း မရှိတော့။

“ကျုပ်က သူတို့ရသင့်တာထက် ပိုပေးပြီးပါပြီ၊ နောက်ထပ် . . .”

“အဲဒါက အတိုးငွေပါ ဆာအလက်၊ အရင်းငွေက တစ်ပြားမှ မပေးရသေးပါဘူး။”

ဂျွန်ဆွင်တန်က လေအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါတော့ အဓမ္မ ငွေညစ်တာပဲဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆရာကို ဒီအတိုင်းပဲ ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

ဆွင်တန်က ထိုင်ရာမှ ထ၊ရန်ပြင်သည်။

“အို . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ခဏ ထိုင်ပါဦး”

ဆာအလက်က ကမန်းကတန်း လိုက်တားသည်။

“ဒီစကားမျိုး မသုံးပါနဲ့ ဆာအလက်”

ဆွင်တန်က ပြန်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။

“ဒီစကားမျိုး နောက်ဆုံးသုံးသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကြမ်း ပြင်ပေါ် ခူးထောက်သွားခဲ့ပြီ”

မှန်သည်။ ဒီအကြောင်းတွေကို စာနယ်ဇင်းတွေထဲမှာ ဆာအလက် ဖတ်ခဲ့ရဖူးသည်။ ငွေရှင်ကြေးရှင်များသည် အကြွေးမဆပ်နိုင် သူများအား သိက္ခာကျအောင်၊ အရှက်ရအောင် မှတ်လောက်သား ဇလောက် ဒဏ်ခတ်တတ်ကြသည်။ ယခု သူ ဆက်ဆံနေရသော သူများ မှာလည်း အကြင်နာကင်းသော လူရိုင်းများ ဖြစ်သည်။ သူသည် တွေးမိ ရင်း လည်ချောင်းထဲ ဆို့ကျပ်လာသလိုပင် ခံစားမိသည်။

“ကျုပ် ဆိုလိုတာက တစ်မျိုးပါ၊ ခု လောလောဆယ် ငွေမပြည့် သေးဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ”

သူက စိတ်ကို ထိန်း၍ အေးအေးသာသာ ပြောသည်။

ဆွင်တန်က သူ့စီးကရက်မှပြာကို ဆာအလက်ရှေ့မှ အရက်ခွက် ထဲ တောက်ချွေလိုက်ရင်း . . .

“ဒါပေမဲ့ လူကြီးမင်းမှာ ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီ အစုရှယ်ယာ တွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါက ရောင်းလို့ မရဘူး၊ ပြောင်းရွှေ့လို့ မရဘူး၊ ရိုဖေးနှင့်သားများ ကုမ္ပဏီက မိသားစုပိုင်ကုမ္ပဏီ ဖြစ်တယ်၊ အပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဖွင့်မပေးဘူး”

ဆွင်တန်က စီးကရက်ကို တစ်ဖွာရှိုက်လိုက်သည်။

“အပြင်ကို ဖွင့်မပေးဘူးလား”

“ဒါက ဆမ်ရိုဖေးလက်ထဲမှာ ရှိတယ်၊ ကျုပ် . . . ကျုပ်က သူ့ကို ဖွင့်ပေးဖို့ စည်းရုံးနေပါတယ်”

“ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ”

“မစ္စတာတွတ်ကို ပြောပြပါ။ သူ့ငွေကို ပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကိုတော့ နောက်ထပ် ဖြစ်ခြောက်မနေပါနဲ့လို့”

“အလို . . . ဖြစ်ခြောက်နေတယ် ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ဆာအလက် ဒါ ဖြစ်ခြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်ခြောက်ရင် လူကြီး မင်းပိုင် မြင်းစောင်းတွေ ပြာကျကုန်လိမ့်မယ်၊ မြင်းသားကျပ်ကင် စားရ လိမ့်မယ်၊ လူကြီးမင်းရဲ့အိမ်နဲ့ လူကြီးမင်းမိန်းမလည်း ပြာဖြစ်သွားလိမ့် မယ်၊ ဒါနဲ့ . . . လူကြီးမင်း မိန်းမကင် စားဖူးသလား”

ဆွင်တန်က ပြောင်ချော်ချော်ဟန်ဖြင့် ခနဲလိုက်သည်။

“အိုး . . . အိုး . . . ကျေးဇူးပြုပြီး ဒါတော့ မလုပ် . . . မလုပ် လိုက်ပါနဲ့”

ဆာအလက်၏ မျက်နှာတွင် သွေးဆုတ်နေပြီ။

“စိတ်ချပါ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာ မရောက်မချင်း မလုပ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဆာအလက်ကို နောက်နေတာပါ။ တွတ် မိုက်ကယ်ဟာ လူကြီးမင်းရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ၊ မိတ်ဆွေဆိုတာ အချင်းချင်း ကူညီရမှာပဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မှန်ရဲ့လား၊ မနက်က ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တော့ သူက ပြောတယ်၊ ‘ဆာအလက်က လူကောင်းပါ၊ သူ့မှာ ငွေမရှိတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ တစ်နည်းနည်းနဲ့ရအောင် ရှာလိမ့် မယ်တဲ့’”

ဆာအလက်၏ မျက်ခုံးအပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားသည်။

“ဘာ . . . ဘာ . . . တစ်နည်းနည်းနဲ့ . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . လူကြီးမင်းလို လူတော်တစ်ယောက်အနေနဲ့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ငွေရအောင် လုပ်နိုင်တာပေါ့-မဟုတ်ဘူးလား၊ ဆေး ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုလုံး ပိုင်နေတဲ့လူပဲ . . . မဟုတ်ဘူးလား၊ စကား အဖြစ်ပြောရရင် လူကြီးမင်းက ကိုကင်းဘိန်းလိုဟာတွေ လုပ်နိုင်တာပဲ၊ ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ လူကြီးမင်းပဲ သိမှာ၊ အဲဒါတွေ လုပ်ပြီး ကုမ္ပဏီပိုင် ဆေးထုပ်တွေနဲ့ ရောပို့ရင် ဘယ်သူသိမှာလဲ၊ လိုတဲ့ ငွေလည်း မလိုချင်သလောက် ရရောပေါ့”

ဆာအလက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ခင်ဗျား ရူးနေပြီလား၊ ဒါမျိုး . . . ကျုပ် . . . ကျုပ် လုံးဝ မလုပ် နိုင်ဘူး”

“လုပ်သင့်တဲ့အခါ လုပ်နိုင်ပါတယ်” ဆွင်တန်က ပြောရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ . . . တိုတိုပဲပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော်တို့ငွေကို ရအောင်ရှာ ရင် ရှာပါ၊ ဒါမှမဟုတ် . . . ကိုကင်းထုပ်တွေ ဘယ်နေရာမှာ ချရမယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့က ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ . . . ဒါပါပဲ”

ဆွင်တန်က စီးကရက်တို့ကို ဆာအလက်၏ ပန်းကန်ပြားထဲ ဝင်ထည့်လိုက်သည်။

“အို . . . ဒါနဲ့ . . . ဝီဗီယံကိုလည်း နှုတ်ဆက်တယ်လို့ ပြောပြ ပါ . . . ခွင်ပြုပါ . . . ဆာအလက်”

ထို့နောက် ဂျွန်ဆွင်တန် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ဆာအလက် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကျန်ရစ်သည်။ သူ ယခု နောက်နေသောနေရာမှာ သူနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသော နေရာဖြစ်သည်။ သို့သော် ယင်းတို့မှာ အတိတ်ကာလကသာ ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်တွင် ယင်းတို့အားလုံးမှာ သူ့အဖို့ သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေကြပြီ။ သူနှင့်လုံးဝ ခေတ်သက်သလို ဖြစ်နေကြပြီ။

သူသည် သူ့ပန်းကန်ပြားထဲမှ ရေစိုနေသော စီးကရက်တို့ ထလေးကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူတို့က သူ့ကို အရှက်ကွဲအောင် လုပ်နေကြပြီ။ ဒီလိုဘဝမျိုးထဲ ဘယ်လိုကြောင့် ရောက်လာရပါလိမ့်။ သူ့ဘဝကား တရားမဝင် မြေအောက် မှောင်ခိုဂိုဏ်းထဲ ရောက်မှန်း ခေသိ ရောက်နေပါရောလား။

တကယ်တော့ သူတို့က သူ့ထံမှ ငွေလိုချင်၍ မဟုတ်။ သူတို့ တောင်းနေသောငွေမှာ သူ့ကို များနေသော ငါးမျှားချိတ်မှ “မျှားစာ” သာ ဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ဆေးကုမ္ပဏီနှင့် ပတ်သက်နေခြင်းကို သူတို့အကျိုးအတွက် အသုံးချလို၍သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့က သူ့ကို အေးစာခံလုပ်ပြီး ဘိန်းမှောင်ခိုလုပ်ကာ စီးပွားရှာလို၍သာ ဖြစ်သည်။ မြေအောက်မှောင်ခိုဂိုဏ်းလက်ထဲ သူ ရောက်သွားကြောင်း လူသိရှင်

ကြား ပြစ်ကုန်လျှင် သူ ကိုယ်စားပြုသော နိုင်ငံရေးပါတီမှလည်း ပြုတ်
မည်။ ပါလီမန် အမတ်ရာထူးမှလည်း လျှော့မည်။ ပြီးတော့ သူ့ဂုဏ်၊
ခန့်အပ်ချက်၊ အလုပ်ဂုဏ်၊ တွေးပင် မတွေးမိခဲ့တော့။

သူ့အခြေအနေကား အရှုံးမီးပိုင်း ကြုံနေရပြီ။ ထွက်ပေါက်မရှိ
ဖြစ်နေရပြီ။ သူတို့အကြွေး ဆပ်နိုင်မှ ဒီအန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းနိုင်မည်။

သူက ဆမ်ရီဖေးအား ကုမ္ပဏီအစုရှယ်ယာတွေကို ရောင်းချခွင့်
ပြုရန် အကြိမ်ကြိမ် တိုက်တွန်းခဲ့ဖူးသည်။ သူ့အဖို့ ဒီလမ်းမှတစ်ပါး
အခြားမရှိတော့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆမ်ရီဖေးက သူ့ကို
ဘားသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေ ထားလိုက်စမ်းပါ . . . အလက်၊ ရှယ်ယာ
တွေ ရောင်းလိုက်ရင် အပြင်လူတွေ ဝင်လာပြီး ကုမ္ပဏီကို မောင်ပိုင်
ခံးရတော့မှာပေါ့။ မောင်ရင် . . . ဘာလို့ ဒီကိစ္စ လောနေရတာလဲ၊
မောင်ရင်မှာ လခလည်း သုံးမကုန်အောင်ရပြီ၊ ပြီးတော့ အပိုသုံးခွင့်
ပြုငွေတွေလည်း နည်းတာမှမဟုတ်တာ၊ မောင်ရင်မှာ ငွေမလိုပါဘူး။”

သူ့မှာ သေလုမျောပါး ငွေလိုနေကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ရန် ဆာ
အလက်က အားယူမိသေးသည်။ သို့သော် ထူးလာမည် မဟုတ်။ ဆမ်ရီ
ဖေးသည် ကြင်နာမှုကင်းသော စီးပွားရေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ယခုလို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ပြဿနာတွေရှိကြောင်း ဆမ်ရီဖေး သိသွား
လျှင် သူ့ကို အလုပ်မှ ချက်ချင်းထုတ်ပစ်မည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ။

ဆာအလက်မှာ တွေးရင်း အသက်မရှူနိုင် ဖြစ်လာသည်။
သူ့ဘဝ ပျက်တော့မှာလား။

ပိုက်ကလပ်မှ ဧည့်ကြိုလှလင်က ဆာအလက်၏ စားပွဲသို့ လျှောက်လာ
သည်။ သူ့နောက်မှ စာပို့သမားဝတ်စုံဖြင့် လူတစ်ယောက် ပါလာ
သည်။ စာပို့သမား လက်ထဲတွင် ချိတ်ပိတ်စာအိတ်တစ်အိတ် ကိုင်ထား
သည်။

“ခွင့်ပြုပါ . . . ဆာအလက်” ဧည့်ကြိုလှလင်က ခွင့်တောင်း
သည်။ “ဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ လူကြီးမင်းအတွက် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စာတစ်
စောင် ပါလာပါတယ်”

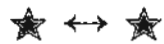
“ကျေးဇူးပါပဲ . . .”

စာပို့သမားက စာအိတ်ကို လှမ်းပေးသည်။ ထို့နောက် ဧည့်ကြို
လှလင်က စာပို့သမားကို တံခါးဆီသို့ ပြန်ခေါ်သွားသည်။

ဆာအလက်က စာအိတ်ကို ဖောက်မဖတ်ဘဲ အကြာကြီး ထိုင်
နေသည်။ ပြီးတော့မှ စာကို ဖတ်ကြည့်သည်။

သုံးကြိမ်တိတိ ဖတ်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် စာကို သူ့လက်ဖြင့်
ဆွဲထွေး ဆုပ်ခြေလိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်တွေ စို့လာကြသည်။ #

အခန်း (၆)

အခန်းတစ်ခိုင်းစ
အနောက်တိုင်း၊
အနောက်ပိုင်း၊ စက်တင်ဘာလ ၅ ရက်
အနောက် ၁၁-မှာရီ။

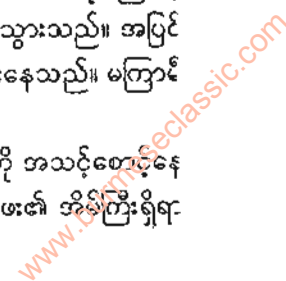
အောက် ၇၀၇-၃၂၀ ကိုယ်ပိုင် ဘိုးအင်းဂျက်လေယာဉ်ကြီးသည် ကနေဒါ
လေယာဉ်ကွင်းသို့ ဦးတည် ထိုးဆင်းလာသည်။ တစ်ညလုံး တစ်နေရာမှ
အေးခဲ့ဘဲ ခရီးရှည်စီးလာခဲ့ရသောကြောင့် ရိုးစိတ်လျှံမှာ ကိုယ်ရေး
အိမ်ထဲ နှမ်းနယ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ဆမ်ရိုဖေးနှင့်အတူ ဒီလေယာဉ်
ကြီးဖြင့် မကြာခဏ ခရီးထွက်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် လေယာဉ်ပေါ်
၌ ဆမ်ရိုဖေး ရှိနေသလို ထင်မှတ်မိသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်ရိုဖေးက သူ့ကို မျှော်နေလိမ့်မည်။ ဒီနေ့ သူ
အထက်လာမည့်အကြောင်းကို သူက အိစတန်ဘူမြို့မှ ကြိုတင်သံကြား
ရရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူမ၏ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားခြင်း
အကြောင်းကို သူက အက်လစ်ဇဘက်အား တယ်လီဖုန်းဖြင့် တိုက်ရိုက်
အကြောင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ပင်။ သို့သော် သူမအား ထိုနည်းဖြင့်
အကြောင်းကို သူက မလိုလား။

လေယာဉ်သည် ပြေးလမ်းပေါ်သို့ ငြိမ်ခနဲ ဆင်းလိုက်ပြီးနောက်
အနောက်တိုင်းဆီသို့ ဘီးလိုမိုလာနေသည်။

ရိုးစိတ်မှာ အထုပ်အပိုး များများစားစား မပါ။ ထို့ကြောင့်
အောက်ဌာနမှ စစ်ဆေးမှုကိစ္စများ မြန်မြန်ပြီးစီးသွားသည်။ အပြင်
အထက်တွင် ကောင်းကင်တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး ပြာမှိုင်းနေသည်။ မကြာခင်
အထက်ပင်လာပေတော့မည်။

အထမတန်းစား ဇိမ်ခဲကားကြီးတစ်စီးက သူ့ကို အသင့်စောင့်နေ
သည်။ သူသည် ကားပေါ်တက်ပြီးနောက် ဆမ်ရိုဖေး၏ အိမ်ကြီးရှိရာ

လောင်းအိုင်လင်းခြံကြီးဆီသို့ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

သူ့ဖခင်၏သတင်းဆိုးကြီးကို အယ်လစ်ဘက်အား ခရီးရောက် မဆိုက် ရုတ်တရက် ပြောပြလိုက်လျှင် သူမအနေဖြင့် ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်စကားကို ဘယ်လို စပြောရပါဟု ရိုးစိတ်လျှံက တစ်လမ်းလုံး တွေးလာခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် အိမ်ရှေ့တံခါး ဝတွင် အယ်လစ်ဘက်၏မျက်နှာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောခဏ၌ပင် သူ့ပါးစပ်မှ စကားလုံးများ ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်သွားကြတော့သည်။

အယ်လစ်ဘက်ကို မြင်ရတိုင်း ရိုးစိတ်မှာ တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ထူးထူးခြားခြား လှလာသည်ဟု ထင်ရ သည်။ သူမသည် မိခင်ဖြစ်သူ၏ အလှကို အမွေရခဲ့သည်။ အချို့ အဆစ် ပြေပြစ်ပြီး ကျက်သရေရှိသော ကိုယ်လုံး ထူထည်သော မျက် တောင်ရှည်ကြီးများဖြင့် အလှဆင်ထားသော မဟူရာမျက်လုံး၊ နက် မှောင်တောက်ပနေသော ဆံကေသာနှင့် ဖြူဖွေးနူးညံ့သော အသား အရေတို့က မြင်ရသူ ရှုမဝနိုင်စရာ ဖြစ်သည်။ သူမသည် လည်ပင်းဖွင့် နို့နှစ်ရောင် ဘလောက်စံအင်္ကျီနှင့် ပြာလဲ့ရောင် ဇာတွန့်ဖလန်နယ် ဂါဝန်တို့ကို ဝတ်ဆင်ပြီး ညိုဝါရောင်အပေါ်ဖွင့် ရှူးဖိနပ်ကို စီးထား သည်။

သူမ၏ရုပ်သွင်တွင် လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်ခန့်က ရိုးစိတ်မြင်ခဲ့ရသော ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် အပျိုဖျန်းမလေးဆန်သော အမူအရာများ လုံးဝ မတွေ့ရတော့။ ယခုတွေ့ရသော အယ်လစ်ဘက်ကား တည်ငြိမ် သော၊ လေးနက်သော အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေလေပြီ။

သူမက ရိုးစိတ်အား ချစ်စရာအပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုသည်။ သူမအလွန် ဝမ်းသာနေသည်။

“လာ . . . ရိုးစိတ်၊ အခန်းထဲ သွားရအောင်”

သူမက ရိုးစိတ်၏လက်ကို လှမ်းကိုင်ရင်း ပြောသည်။ ထို့နောက် ဝက်သစ်ချသားကာ စာကြည့်ဆောင်ကြီးထဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့ သည်။

“ဖေဖေလည်း ပါတယ်နော် . . .”

အေးအေးသက်သာ ပြောနေပုံ အခြေအနေ မပေးတော့။ ရိုးစိတ် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“မင်းဖေဖေ သတင်းကတော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲ . . . လစ်လ်”

သူမ၏မျက်နှာ ရုတ်တရက် ညှိုးကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ သည်။ သူမက ရိုးစိတ်၏စကားဆက်ကို စောင့်နေသည်။

“သူ မရှိတော့ဘူး . . .”

“ဘာ . . . ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့ . . .”

သူမ၏ပါးစပ်မှ လေသံသဲ့သဲ့မျှ ထွက်လာသည်။ သူမသည် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို မတုန်မလှုပ် ရပ်နေသည်။

“ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဆိုတာ အသေးစိတ် မသိရသေးဘူး။ သူက ‘ဆာင့်တလန်’ တောင်တန်း သွားတက်စာယ်၊ ကြီးပြတ်ကျတယ်၊ ရေခဲ ဆောင်ကြားထဲ ကျသွားတယ် . . . ဒါလောက်ပဲ သိရတယ်”

“အလောင်းကို တွေ့ရသလား”

သူမက မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့မှ ငြိန်ဖွင့်သည်။

“အသူတစ်ရာ ချောက်ကြီးထဲ ကျသွားတာ . . .”

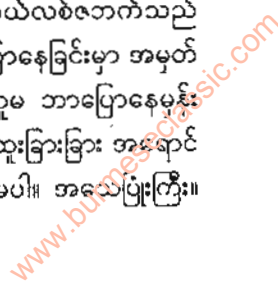
သူမ၏ မျက်နှာတွင် သွေးဆုတ်သွားသည်။ ရိုးစိတ်က ထိတ်ထိတ် ဖျာဖျာ ဖြစ်သွားသည်။

“လစ်လ် . . . လစ်လ် . . . ဘာ ဘာဖြစ် . . .”

သူမက တက်တက်ကြွကြွ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ . . . လက် အင်ရည်လား၊ ဘာစားမလဲ”

ရိုးစိတ်က သူမအား တအံ့တဩ ကြည့်နေမိသည်။ ခဏကြာတော့ မှ သူက အဖြစ်မှန်ကို နားလည်လာသည်။ အယ်လစ်ဘက်သည် ခုတ်တရက် သွေးလန့်သွားသည်။ သူမ စကားပြောနေခြင်းမှာ အမှတ် မထင် ပါးစပ်မှ ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူမ ဘာပြောနေမှန်း သူမကိုယ်တိုင် မသိ။ သူမ၏မျက်လုံးများက ထူးထူးခြားခြား အနောက် ထွက်နေသည်။ သူမ၏အပြုံးကလည်း အသက်မပါ။ အသေပြုံးကြီး။

“ဖေဖေက နာမည်ကျော် အားကစားသမားပဲ၊ သူ့ရတဲ့ ဆုတံဆိပ်
ခွေ့ ရှင် တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ သူကပဲ အမြဲတမ်း နိုင်တာပဲ။ ဟိုတုန်း
က ‘မောင့်ဘလန်’ ကို ဖေဖေတက်ဖူးတာ ရှင် သိသလား။”

ရိုးစစ်၏ပါးစပ်မှ “လစ်လ် . . .” လောက်သာ ထွက်လာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ရှင် သိပါတယ်၊ တစ်ခါက ရှင်နဲ့ပဲ သွားကြ
ဘာပဲဟာ . . . မဟုတ်ဘူးလား။”

ရိုးစစ်က ဘာမှ ပြန်မပြောတော့။ သူမ ပြောချင်ရာသာ ပြောပါစေ
တော့ဟု လွှတ်ထားလိုက်သည်။ ဒါမှ သူမ ခံစားနေရသော ဝေဒနာ
သက်သာရာရပေလိမ့်မည်။ ဟိုတုန်းက အယ်လစ်ဇဘက်က ငိုလွယ်
ချယ်လွယ် မိန်းကလေး၊ အရှက်ကြီးသော မိန်းကလေး။ အခု အယ်လစ်
ဇဘက်ကား လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ သူမသည် ပြင်းထန်သော
ဝေဒနာကို အတွင်းကျိတ်ခံစားနေရပြီ။ သူမ၏ဟန်မူရာမှာ အပြင်က
ဘည်မြိမ်နေသော်လည်း အတွင်းတွင် အကြီးအကျယ် လှုပ်ရှားနေလေ
ပြီ။ ယင်းသို့တွေးရင်း ရိုးစစ်က အလွန်စိုးရိမ်သွားမိသည်။

“ငါ ဆရာဝန် သွားခေါ်လိုက်မယ်၊ လိုလိုမယ်မယ်ပေါ့”

“အို . . . နေပါစေ၊ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်၊
ရှင် စိတ်မရှိရင် ကျွန်မ ခဏ ခုတင်ပေါ် လှဲနေလိုက်မယ်၊ နည်းနည်း
မာသလိုပဲ”

“ငါ စောင့်နေရဦးမှာလား”

“ကျေးဇူးပဲ . . . မလိုပါဘူး”

သူမက ရိုးစစ်အား တံခါးဝထိ လိုက်ပို့သည်။ ရိုးစစ်က ကားပေါ်သို့
အတက်တွင် သူမက လှမ်းခေါ်သည်။

“ရိုးစစ် . . .”

ရိုးစစ်က ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် လာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဘုရားရေ . . . . .။

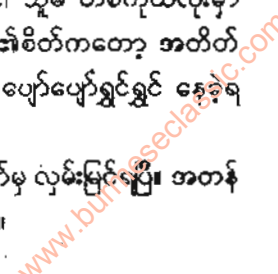
ဒီစိတ်လှုံ့ ထွက်သွားပြီးနောက် အယ်လစ်ဇဘက်ရိုးဖေးသည် အိပ်ခန်းထဲ
သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမသည် အခန်းမျက်နှာကြက်ကို ငေးစိုက်ကြည့်
လိုက်၊ ပြတင်းပေါက်မှကျော်ကာ အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ဖြင့်
ခုတင်ပေါ်တွင် အတော်ကြာကြာ လှဲနေခဲ့သည်။

ဝေဒနာသည် တဖြည်းဖြည်းဖြင့် သူမကို ဖိစီးလာသည်။ သို့ပေ
မယ့် သူမက စိတ်ငြိမ်ဆေး လုံးဝ မစား၊ သူမက ဝေဒနာကို ပကတိ
အတိုင်း ခံစားကြည့်ချင်သည်။ ကျေးဇူးရှင် ဖခင်ကြီးတစ်ယောက်လုံး
ဆုံးရှုံးသွားခြင်းအတွက် သမီးဖြစ်သူက ဝမ်းနည်းကြေကွဲရမည်မှာ
ခမ္မတာဖြစ်သည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်
သူမက ဝေဒနာကို ခံနိုင်စွမ်းရှိသည်။ သူမသည် စိတ်ဓာတ်စွမ်းအား
ပြင်းထန်ကြီးမားသော ဆစ်ရိုးဖေး၏သမီး မဟုတ်လား။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး အိပ်ရာပေါ်တွင်
လှဲနေသည်။ သူမသည် တစ်ခါတစ်ရံ အသိအာရုံ ကင်းမဲ့သွားပြီး
ဘာကိုမျှ သတိမရ တစ်ခါတစ်ရံ အားလုံးကို သတိရသည်။ ခံစားရ
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူမက ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ငိုပစ်
လိုက်သည်။ သူမကိုယ်သူမ ရူးများရူးသွားလေပြီလားဟူ၍လည်း
စဉ်းစားမိလေသည်။

သန်းခေါင်လောက်တွင် ဝိုက်ထဲက မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆာ
လောင်လာသည်။ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ အသားညှပ်မုန့်ကြီး
တစ်ခုကို အဝမ်းမရ ကောက်စားလိုက်သည်။ ဘာအရသာမျှ မတွေ့၊
ပြန်ပစ်ချလိုက်သည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် နေရာအနှံ့ ဖိစီးနေသော
ဝေဒနာကို ဘယ်အရာကမှ မဖြေဖျောက်နိုင်၊ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ
မီးကင်ခံနေရသလို ပူလောင်နေသည်။ သူမ၏စိတ်ကတော့ အတိတ်
ကို ပြန်ရောက်နေသည်။ ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့ရ
သော ကာလများကို သတိရနေသည်။

ရောင်နီတက်လာသည်ကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်ရပြီ။ အတန်
ကြာတော့ အိမ်ဖော် တံခါးလှည့်ခေါက်သည်။

၁၂ ○ မျှော်လင့်ချက်

“သွား . . . ကျွန်မအခန်း ဘယ်သူမှ မလာနဲ့”

တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တယ်လီဖုန်းကို ကမန်းကတန်း လှမ်းကိုင်သည်။

“ဖေဖေနဲ့ တူတယ်”

ချက်ချင်း သတိပြန်ဝင်လာသည်။ လက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ တယ်လီဖုန်းဆက်တော့မည် မဟုတ်။

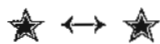
ဖေဖေ အသံကို ဘယ်တော့မှ ကြားရတော့မည် မဟုတ်။ ဖေဖေကို ဘယ်တော့မှ မြင်ရတော့မည် မဟုတ်။

အသူတစ်ရာရေခဲတောင်ကြား . . . ။

အသူတစ်ရာ . . . ။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင်ပင် ရှိနေသေးသည်။

အတိတ်ရေစီးထဲ မောပါနေသည်။ အားလုံးကို သတိရနေသည်။ အရာ တိုင်းကို သတိရနေသည်။ ။

အခန်း (၇)

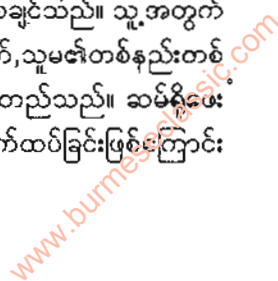
အယ်လစ်ဇဘက် ရိုဝန်ရိုဖေး . . . ။

သူမကို မွေးဖွားစဉ်က ဆမ်ရိုဖေးမိသားစုအဖို့ နှစ်ထပ်ကွမ်း ဝမ်း နည်းခဲ့ကြရသည်။ သူမကို မွေးဖွားပြီးလျှင်ပြီးချင်း မိခင်သေဆုံးခဲ့သော ကြောင့်လည်း ဝမ်းနည်းခဲ့ကြရသည်။ ယောက်ျားကလေး မမွေးဖွားဘဲ မိန်းကလေး မွေးဖွားလာခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း ဝမ်းနည်းခဲ့ကြရသည်။

မိခင်ဝမ်းဗိုက် အမှောင်တိုက်ထဲမှ ထွက်မလာခင်ကဆိုလျှင် ဘုရားကုန် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ရိုဖေးနှင့်သားကုမ္ပဏီကြီး၏ အမွေ တို့ ဆက်ခံမည့်သူအဖြစ် သူမကို ကိုးလတိုင်တိုင် မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာ ဖြင့် စောင့်ခဲ့ကြသည်။

ဆမ်ရိုဖေး၏ဇနီး ပက်ထရီရှာမှာ ပိတုံးရောင်ဆံပင်နှင့် အလှ ဘုရင်မကလေးတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆမ်ရိုဖေးအား သူ၏ရာထူးဂုဏ် ဇနီးဂုဏ်တို့ကြောင့် မိန်းမတိုင်းက လက်ထပ်ချင်ကြသည်။ သို့သော် ထည်း သူက ပက်ထရီရှာကိုသာ လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ပက်ထရီရှာကို ထက်ထပ်ခြင်းမှာ လှလွန်း၍ မဟုတ်။ အလုပ်သဘောအရ လက်ထပ် ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ့လုပ်ငန်းအတွက် ပက်ထရီရှာကို လက်ထပ်သင့် သောကြောင့် လက်ထပ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဆမ်တွင် မိသားစုအတွက် အချိန်မရှိ။ မိသားစုကို တယုတယ ပြုစုနေလိုသော စိတ်ထားလည်း မရှိ။ သူ့ဘဝတွင် ရိုဖေးနှင့်သားများ ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းသာ အဓိကဖြစ်သည်။ သူသည် ကုမ္ပဏီကို အသက် အမှု တွယ်တာသည်။ သူနှင့် ဆက်စပ်သမျှ လူတွေကိုလည်း တစ်နည်း ထပ်လမ်းအားဖြင့် ကုမ္ပဏီအတွက် အသုံးဝင်စေချင်သည်။ သူ့အတွက် ပက်ထရီရှာ၏ အရေးပါမှုသည် ကုမ္ပဏီအတွက် သူမ၏တစ်နည်းတစ် ထည်း အထောက်အပံ့ပြုနိုင်မှုအပေါ်တွင်သာ တည်သည်။ ဆမ်ရိုဖေး သူမအား ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လက်ထပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူမက အချိန်လွန်မှ သိခဲ့ရသည်။

ဆစ်က သူမအား က၊ခိုင်းသည်။ သူမက လှလှပပ ကသည်။ သူမသည် စံပြအိမ်ရှင်မ ဖြစ်သည်။ စံပြမစွက်ဆစ်ရိုးဖေး ဖြစ်သည်။ သို့သော် လင်ယောက်ျားထံမှ အချစ်ကို မရ။ နောက်တော့ သူမက လည်း ဘယ်သူ့ကိုမျှ မချစ်တတ်တော့။ သူမက ဆစ်ကို အလုပ်အကျွေး ပြုသည်။ ကုမ္ပဏီ၏ အနိမ့်ဆုံးအမှုထမ်းတစ်ဦးသဖွယ် ခိုင်းရာလုပ် သည်။ သူမသည် ၂၄ နာရီ အသင့်ဖြစ်နေရသည်။ ဆစ်ရိုးဖေးက တစ် နေရာမှ လှမ်းခေါ်လျှင်လည်း လေယာဉ်ဖြင့် ချက်ချင်းလိုက်သွားရ သည်။ ကမ္ဘာခေါင်းဆောင်များကို အကောင်းဆုံးညစာစားပွဲဖြင့် ဧည့်ခံ ရာတွင် အလှဆုံးစံပြအိမ်ရှင်မအဖြစ် တာဝန်ထမ်းရသည်။

သူမကား ရိုးဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီပိုင် စာချုပ်မဝင်သော ပစ္စည်း တစ်ခုပမာ ဖြစ်နေသည်။ အလှမပျက်အောင် နေရသည်။ လေ့ကျင့် ခန်း မှန်မှန်လုပ်ရသည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် အစားအသောက်ကို ရွေးချယ်စားရသည်။ အဝတ်အစားနှင့် လက်ဝတ်လက်စားများကို လည်း နိုင်ငံအရပ်ရပ်မှ ကမ္ဘာကျော်ဖက်ရှင်တိုက်ကြီးများနှင့် ကမ္ဘာ ကျော် ပန်းထိမ်ဆရာများထံမှ အထူးတလည် မှာယူဝတ်ဆင်ရသည်။

သူမမှာ အချိန်အားဟူ၍ မရှိ။ အချိန်တိုင်း အလုပ်များနေသည်။ သို့သော် သူမမှာ လိုဘ မပြည့်။ ပျော်ရွှင်မှု မရှိ။ သူမဘဝသည် ဟာနေ သည်။ ဘာလားနတ္ထိ ဖြစ်နေသည်။

သူမ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတော့ အားလုံး ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ဆစ်ရိုးဖေးသည် ရိုးဖေးမျိုးဆက်၏ နောက်ဆုံးအမွေခံသား ယောက်ျား ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အမွေကို ဆက်ခံနိုင်ရန် ဆစ်ရိုးဖေး က သားယောက်ျားကလေးတစ်ဦးကို သွေးရူးသွေးတန်း တောင့်တနေ သည်။ ဒါကို ပက်ထရီရှာက ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သည်။ သူက သူမအား အထူးအားကိုးနေသည်။ အထူး မျှော်လင့်နေသည်။ ယခုအခါ သူမသည် မယ်တော်မိဘုရားကြီးဘဝ ရောက်နေသည်။ တစ်နေ့တွင် ခမည်းတော် အရိုက်အရာကို ဆက်ခံပြီး တိုင်းပြည်အုပ် ချုပ် မင်းလုပ်ရမည့် သားတော်တစ်ပါး မွေးဖွားလာဖို့ အရေးကိုသာ နေ့ရှိသမျှ တောင့်တနေရသည်။

ပက်ထရီရှာအား ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ဖြင့် သားဖွားခန်းသို့ ခေါ် သွားချိန်တွင် ဆန်ရိုးဖေးက သူမ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြောလိုက် သေးသည်။

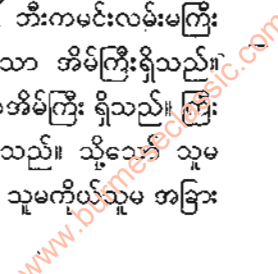
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . အချစ်ရယ်”

နောက် မိနစ်သုံးဆယ်အကြာတွင် သူမသည် သွေးကြောပိတ်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ သူမသည် ခင်ပွန်းသည်၏ ကြီးစွာသောဆန္ဒကို မပြည့်စွမ်းနိုင်ခဲ့ဟူသော အချက်ကို မသိဘဲ သေဆုံးသွားခြင်းမှာ သူမ အဖို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေတော့သည်။

ဆစ်ရိုးဖေးသည် နာရီမလပ် တရစပ် အလုပ်များနေရသည့်အထဲ မရအရ အချိန်ယူပြီး ဇနီးသည်၏ အသုဘကို တခမ်းတနား သင်္ဂြိုဟ် သည်။ ပြီးတော့ မွေးကင်းစ သမီးကလေးအတွက် အထူးဂရုစိုက်၍ အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်သည်။ တစ်ပတ်အကြာတွင် အယ်လစ်ဇဘက်ကို ဆေးရုံမှအိမ်သို့ ယူလာသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ကလေးထိန်း “နန်နီ” တွေတစ်ပုံကြီး လက်ထဲ လွှဲအပ်လိုက်တော့သည်။

ပထမ ငါးနှစ်အတွင် အယ်လစ်ဇဘက်သည် သူ့ဖေဖေကို မြင်ဖူး တွေ့ဖူးရုံလောက်သာ ရှိသည်။ ခဏလှာလိုက် ပြန်ထွက်သွားလိုက်ဖြင့် သုခိမ်းတစ်ရံဆဲထက် နည်းနည်းသာ ပိုသည်။ တစ်ခါတွင် အယ်လစ် ဇဘက်သည် လောင်းအိုင်လင်းကျွန်းမှ သူတို့၏စံအိမ်ကြီးထဲ ရောက် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်တစ်ပတ်ကြာတော့ ပြင်သစ်နိုင်ငံ အနောက်တောင်ပိုင်း ဘီယာရစ် ကမ်းခြေမြို့ရှိ သူတို့၏တောအိမ်ကြီး သို့ ရောက်နေပြန်သည်။ ခြံမြေဧက ၃၀ ကျယ်၍ အခန်းပေါင်း ၅၀ နီးသောအိမ်ကြီးထဲရောက်နေသောအခါ အယ်လစ်ဇဘက်မှာ သမုဒ္ဒရာ ကြီးထဲ ငါးကလေးတစ်ကောင်တည်း နေရသလို ဖြစ်နေတော့သည်။

ထို့ပြင် ဆစ်ရိုးဖေးတွင် နယူးယောက်မြို့၊ ဘီးကမင်းလမ်းမကြီး ခေါ်တွင်လည်း အခန်းပေါင်းများစွာ ပါဝင်သော အိမ်ကြီးရှိသည်။ အီဘလီနိုင်ငံ ဆာဒင်နီးယားကျွန်းတွင်လည်း စံအိမ်ကြီး ရှိသည်။ ကြီး ထူးယံခမ်းနားမှု အလယ်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူမ သည် အဖော်မဲ့နေသလို အမြဲပင် ခံစားရသည်။ သူမကိုယ်သူမ အခြား

လူတွေနှင့်မတူသော အပြင်လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ဟုထင်သည်။

စဉ်းစားတတ်သောအရွယ် ရောက်လာတော့ ဆစ်ရိုဖေး၏သမီး ဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းမစားမျိုးဖြစ်ရမည် ဆိုသည်ကို အယ်လစ်ဇဘက်က နားလည်လာသည်။ သူမ၏မေမေသည် ကုမ္ပဏီကို အလုပ်အကျွေး ပြုခဲ့ရသည်။ သူမလည်း ကုမ္ပဏီကို အလုပ်အကျွေးပြုရမည်ပင်။ သူမ မှာ မိသားစုဘဝ မရှိဟုဆိုလျှင် မိသားစု မရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

မိသားစုဘဝ ရှိသည်ဟုဆိုလျှင် သူမ မိသားစုမှာ လခစားအိမ် ဖော်များနှင့် အမြဲတမ်း ရပ်ဝေး တစ်နေရာရာသို့ ရောက်နေတတ်သော သူမ၏ ဖခင်ကြီးတို့သာ ဖြစ်သည်။ ဖခင်ကြီးမှာလည်း သမီးထက် အလုပ်ကိုပိုချစ်သူဖြစ်သည်ဟု သူမက စွဲပိုက်ထားသည်။ သူမ၏မိခင် သည် ကြုံလာရသော အခြေအနေကို လက်ခံနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့သည်။ ဒါပေ မယ့် . . . လူမမယ် သမီးကလေးအဖို့တော့ အလွန်အခံရခက်လှသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူတွေက သူမကို ကြည့်စပြုလာကြသည်။ မုန်းစ ပြုလာကြသည်။ ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမည်ဆိုတာလည်း လုံးဝ မစဉ်းစားတတ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်သူမပြု မိမိဟုသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မိတော့သည်။

သူမသည် ဖခင်ကြီး၏ အချစ်ကိုရရန် အချိန်ရတိုင်း ပျာပျာသလဲ ကြိုးစားသည်။ ကျောင်းနေချိန်ရောက်တော့လည်း ထွေထွေရာရာ ရုပ်ပုံ ကလေးများနှင့် ရေဆေးပန်းချီပုံကလေးများ ဆွဲသည်။ စက္ကူဆေးလိပ် ပြာခွက်ကလေးများ လုပ်သည်။ ယင်းတို့ကို သူမက ရင်အုပ်မကွာ အမြတ်တနိုး သိမ်းထားသည်။ ဖခင်ကြီး နိုင်ငံခြားခရီးမှ ပြန်လာလျှင် လက်ဆောင်ပေးမည်။ သူ့သမီး လက်ရာများကို မြင်ရတော့ ဖခင်ကြီး က အံ့ဩဝမ်းသာဖြင့် “လှလိုက်တာ . . . သမီးရယ်၊ သမီးလေးက သိပ်တော်တာပဲ” ဟု သူမကို ရင်ခွင်တွင် ပွေ့ပိုက်ရင်း ချီးမွမ်းပေလိမ့် မည်။

သို့သော် လက်တွေ့ဘဝကတော့ အယ်လစ်ဇဘက် တွေးသလို မဟုတ်။ ဖခင်ကြီးက သူ့သမီးငယ်၏ လက်ဆောင်များကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ခေါင်းခါသည်။ ပြီးတော့ . . .

“သမီး ဘယ်တော့မှ အနုပညာသမား မဖြစ်နိုင်ပါဘူး . . . သမီး ရယ်” တဲ့။

တစ်ခါတစ်ရံ အယ်လစ်ဇဘက်သည် သန်းခေါင်ချိန်တွင် အိပ်ရာ မှ ရုတ်တရက် နိုးလာတတ်သည်။ သူမသည် လေတဟူးဟူးတိုက်နေ သော လှေကားရှည်ကြီးမှ တစ်လှမ်းချင်းဆင်းကာ ကျယ်ဝန်းသော ခန်းဆောင်ကြီးကို ဖြတ်လျှောက်လာပြီး ဖခင်ကြီး၏ အခန်းဆီသို့ ရှေးရှု လာခဲ့သည်။ သူမသည် ဘုရားဆောင်တစ်ခုသို့ ဝင်ရသည့်ခံစားချက် ခိုးဖြင့် ဖခင်ကြီး၏အခန်းသို့ ဝင်လာသည်။

ဤအခန်းသည် ဖေဖေကြီးအခန်းဖြစ်သည်။ ဤအခန်းတွင် ဖေ ဖေကြီး အလုပ်လုပ်သည်။ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အရေးကြီးသော စာရွက် တတမ်းများကို ဤအခန်းတွင်ပင် ဖေဖေကြီး လက်မှတ်ထိုးသည်။ ဤအခန်းမှထိုင်ကာ ဖေဖေကြီးသည် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ ကုမ္ပဏီ ခွဲများကို အုပ်ချုပ်သည်။ အယ်လစ်ဇဘက်သည် သားရေကွပ် စားပွဲကျယ်ကြီး ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ စားပွဲကို သူမ၏လက်ဖြင့် အသာအယာ ပွတ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သားရေဖုံး ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သူမသည် ဖေဖေကြီးအနားသို့ ရောက်နေသလို ထင်မှတ်မိ သည်။

အခန်းထဲတွင် ဖေဖေကြီး ရှိနေသလို ထင်ရသည်။ စိတ်ကူးထဲ တွင် ဖေဖေကြီးနှင့် စကားပြောကြည့်သည်။ သူမ ပြောသမျှကို ဖေဖေ ကြီးက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

တစ်ညတွင် အယ်လစ်ဇဘက်သည် ထုံးစံအတိုင်း မှောင်ကြီးမဲမဲ ထဲမှ ဖေဖေကြီး စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်။ ရုတ်တရက် အခန်းမီးလင်း သွားသည်။ တံခါးဝတွင် ဖေဖေကြီး ရပ်နေသည်။ ညအိပ်ဝတ်ရုံကြီး ဝတ်ကာ သူ့စားပွဲ၌ ထိုင်နေသော သမီးငယ်အား ဖေဖေကြီးက စိုက် ကြည့်နေသည်။

“မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ . . . သမီး”

ထို့နောက် ဖေဖေကြီးက သမီးငယ်ကို ပွေ့ချီပြီး အိပ်ခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ သူမကို ခုတင်ပေါ်တွင် ပြန်သိပ်ပေးသည်။

ထိုနေ့က အယ်လစ်ဘောက်သည် အိပ်မပျော်ဘဲ မိုးစင်စင်လင်းလင်း သွားခဲ့သည်။ သူမအား ဖေဖေကြီး ပွေ့ချီခဲ့သည်ကို တွေးပြီး အလွန်ပျော်နေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်လည်း သူမသည် ဖေဖေကြီး အခန်းသို့ ညတိုင်း ဆင်းသွားပြီး ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ ဖေဖေကြီးအလာကို မျှော်သည်။ သို့သော် ဖေဖေကြီးကား နောက်ထပ် ပေါ်မလာတော့။

သူမ၏ မေမေအကြောင်းကို တစ်အိမ်လုံးတွင် ဘယ်သူမှ စကားစပ် ဖော်မပြောကြ။ မေမေ၏ လှပသော ကိုယ်လုံးပေါ်ဓာတ်ပုံကြီးကတော့ ဧည့်ခန်းတွင် အမြဲရှိနေသည်။ မေမေဓာတ်ပုံကို သူမက အကြာကြီး ရပ်ကြည့်နေတတ်သည်။ ပြီးတော့ သူမကိုယ်သူမ မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်မိသည်။ သူမက မေမေလောက် မလှ။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေကြီးက သူမကို ဂရုမစိုက်တာပဲဟု တွေးမိသည်။ ထိုအခါ သူမသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ နွမ်းခွေပျော့ကျသွားတော့သည်။

အယ်လစ်ဘောက် ၁၂ နှစ်သမီးအရွယ်ရောက်တော့ နယူးယောက်မြို့ အရှေ့မင်ဟက်တန်ရပ်ကွက်မှ နာမည်ကြီး အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းတွင် စတင် ပညာသင်ရသည်။ သူမသည် ရိုးလ်ရွိုက်စိကားကြီးဖြင့် ကျောင်းသို့ ရောက်လာသည်။ အခန်းထဲဝင်ပြီး စားပွဲတွင် ထိုင်သည်။ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသည်။ ဘယ်သူနှင့်မျှ စကားမပြော။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရု မစိုက်။ မသိတာကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မေးခွန်း မထုတ်။ ဆရာက အတင်း မေးခွန်းထုတ်ပြန်တော့လည်း ဘာကိုမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မဖြေနိုင်။

နောက်တော့ ဆရာတွေက သူမကို ပေယျာလကန် ပစ်ထားလိုက်တော့သည်။ ဆရာတွေက အယ်လစ်ဘောက်အား အလိုလိုက် လွန်း၍ ပျက်စီးနေသော မိန်းကလေးဟု သဘောထားလိုက်ကြသည်။ အတန်းပိုင်ဆရာက ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးထံသို့ ပညာရည်ပြ

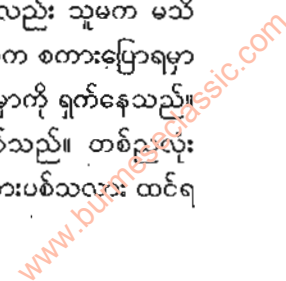
သို့ဝက်အစီရင်ခံစာ တင်ရာတွင်လည်း . . .

“အယ်လစ်ဘောက်ရှိဖေးအား တိုးတက်အောင်လုပ်ရန် မလွယ်ပါ။ သူမသည် အတန်းသူများနှင့် မတူမတန်သလို ပြုမူနေထိုင်သည်။ စပေါင်းလုပ်ငန်းများတွင် လုံးဝ ပါဝင်ခြင်း မရှိ။ မိတ်ဆွေဖွဲ့ရန် စိတ်မဝင်စား။ သူမ၏ ပညာရည်မှာလည်း ကျေနပ်စရာ မရှိ။ မကြိုးစား၍လား၊ မလိုက်နိုင်၍လား ဆိုသည်ကို သိရန် ခက်သည်။ သူမသည် အကျိုးဆောင် စေတနာရှင်ကြီးတစ်ဦး မဟုတ်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်က သူမအား ကျောင်းထုတ်ပစ်ရန် လေးလေးနက်နက် ထောက်ခံမည် ဖြစ်ပါသည်” ဟု၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

အဖြစ်မှန်ကတော့ အစီရင်ခံစာနှင့် တခြားစီဖြစ်သည်။ စင်စစ် သူမသည် အထီးကျန် အဖော်မဲ့နေသော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ သူမသည် အကာအကွယ်မရှိသလို ခံစားနေရသည်။ သူမကိုယ်သူမ တန်ဖိုးမရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် မမြင်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုတွေးပြီး အားငယ်စိတ်ပျက်နေသည်။ မိတ်ဆွေဖွဲ့ရမည်ကို ကြောက်နေသည်။ သူမ၏ အထီးကျန်ဘဝ၊ တန်ဖိုးမဲ့သောဘဝကို သူမစိမ်းတွေ သိကုန်မည် ကြောက်နေသည်။

တကယ်တော့ သူမသည် ဗီအေးဖြင့် မာနကြီးသူ မဟုတ်။ အတွင်းစိတ်က အရှက်လွန်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လန့်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူမသည် သူမ၏ဖခင်ကြီး နေထိုင်သော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မတူမပတ်သက်ဟု ထင်နေသည်။ သူမသည် ဘယ်ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဘယ်အသိုင်းအဝိုင်းနှင့်မျှ မဆိုင်ဟု ထင်နေသည်။ ရိုးလ်ရွိုက်စိကားကြီးဖြင့် ကျောင်းတက်ရသည်ကို သူမ မကြိုက်။ သူမနှင့် မထိုက်တန်ဟု ထင်သည်။

တသင်ခန်းထဲတွင် ဆရာများ မေးသမျှကိုလည်း သူမက မသိဘဲ တစ်ခုမကျန် သိသည်ပင်။ သို့သော် သူမက စကားပြောရာမှာ ကြောက်နေသည်။ သူမကို လူတွေ ဝိုင်းကြည့်မှာကို ရှက်နေသည်။ အမှန်က သူမသည် အလွန်စာဖတ်သူဖြစ်သည်။ တစ်ညလုံး စာဖတ်လေ့ရှိသည်။ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် စားပစ်သလည်း ထင်ရ

မတတ် ဖတ်သည်။

သူမသည် အချိန်တိုင်း နေ့ခင်းကြောင်တောင် စိတ်ကူးအိပ်မက် မက်နေတတ်သည်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ဖန်ဆင်း ထားတာမို့ သူမ၏အိပ်မက်များမှာ အလွန်ချစ်စရာ ကောင်းကြသည်။

သူမသည် ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့တော်သို့ ရောက်သွားသည်။ တစ်နေ့တွင် သားအဖနှစ်ယောက် မြင်းရထားဖြင့် မြို့လယ်လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ပြီး ကုမ္ပဏီရုံးခွဲသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ရုံးခန်း ကြီးမှာ စိန်ပတ်ထရစ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းခန်းမကြီးတမျှ ကျယ်ပြော ခမ်းနားသည်။ အမှုထမ်းတွေက စာရွက်စာတမ်းများနှင့် ဖိုင်တွဲများကို ပိုက်ကာ ဆင်ရိုဖေးစားပွဲသို့ လာတင်ကြသည်။

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါ။ ငါ အလုပ်များနေတာ မင်းတို့ မမြင်ဘူးလား၊ ငါသမီး အယ်လစ်ဇဘက်နဲ့ ငါ စကားပြောနေတယ်” ဆင်ရိုဖေးက အမှုထမ်းများကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သားအဖနှစ်ယောက် ဆွစ်ဇာလန်သို့သွားပြီး ရေခဲပြင် စကိတ်စီးကြသည်။ မတ်စောက်သော ဆင်ခြေလျှောက်တစ်နေရာတွင် နှစ်ယောက်သား ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး စီးဆင်းလာကြသည်။ ရုတ်တရက် ဖခင်ကြီး ချော်လဲသွားသည်။ နာလွန်း၍ အော်ညည်းလိုက်သည်။ သူ့ ခြေထောက် ကျိုးသွားခဲ့ပြီ။ အယ်လစ်ဇဘက်က မျက်ကလူးဆန်ဟု ဖြစ်သွားပြီး “ဖေဖေ ကိစ္စမရှိဘူး၊ သမီး ပြုစုမယ်၊ မကြာခင် ကောင်း သွားမှာပါ” ဟု ဖခင်ကြီးအား အားပေးစကား ပြောလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူမက စကိတ်စီးပြီး ဆေးရုံသို့ ကမန်းကတန်း လာခဲ့ သည်။ “မြန်မြန်လုပ်ကြပါ . . . မြန်မြန် . . . မြန်မြန်၊ ကျွန်မဖေဖေ ခြေထောက်နာသွားတယ်”

ဝတ်ရုံဖြူဝတ် လူပေါင်းတစ်ဒါဇင်လောက်က ဆင်ရိုဖေးကို လူနာ တင်ကားပေါ်တင်ပြီး ဆေးရုံသို့ သယ်လာခဲ့ကြသည်။ အယ်လစ်ဇဘက် မှာ ဖခင်ကြီးခုတင်နားမှ တစ်ဖဝါး မခွာ။ ၂၄ နာရီ မထတမ်း ပြုစုဆေး နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူမ၏မိခင်သည် တစ်နည်းနည်းဖြင့် အသက် ပြန်ရှင်လာပြီး ဆေးရုံခန်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဖခင်ကြီးက ရှောင်

ဘရက် အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။

“သွား . . . သွား . . . မင်းကို ငါ မကြည့်ချင်ဘူး၊ ဒီမှာ ငါ့သမီး အယ်လစ်ဇဘက် ရှိနေပြီ၊ ငါ ပြောနေတယ်၊ မြန်မြန် ပြန်ထွက်သွား”

တစ်ခါတစ်ရံ သူမ၏စိတ်ကူးအိပ်မက်သည် ဆာဒင်းနီးယားကျွန်း ပေါ်မှ စံအိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်သွားတတ်သည်။ အိမ်ကြီးတွင် အိမ်ဖော် တွေ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ သူမနှင့် ဖခင်ကြီးတို့သာ ရှိနေကြသည်။ သူမကိုယ်တိုင်ပင် မီးဖိုထဲဝင်သည်။ ဖခင်ကြီးကြိုက်တတ်သော ဟင်း လျာတွေကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်သည်။ ဖခင်ကြီးက သူမ ချက်ကျွေး သော ဟင်းမျိုးစုံကို ပလုပ်ပလောင်း စားရင်းမှ . . .

“မြန်လိုက်တာ သမီးရယ်၊ ဖေဖေသမီးကြီးက အမေထက်တောင် ဘော်နေပါရောလား”

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့တံခါးမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ကြား ညိုက်ရသည်။ သူမ၏ဖခင်ကြီး အရပ်ထက်မြင့်သော လူတစ်ယောက် ခင်လာသည်။ ထိုလူက အယ်လစ်ဇဘက်အား လက်ထက်ခွင့်တောင်း သည်။ ဤတွင် ဖခင်ကြီးက “ဖေဖေကို ပစ်မသွားပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးကို ဖေဖေ မခွဲနိုင်ပါဘူးကွယ်”

အယ်လစ်ဇဘက်ကလည်း ဖခင်ကြီးအား ဘယ်တော့မှမခွဲရန် တတိပြုသည်။ သို့သော် ဒါတွေက တကယ်မဟုတ်။ အယ်လစ်ဇဘက် နဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်မျှသာ။

အယ်လစ်ဇဘက် နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသော အိမ်များအနက် သူမ အကြိုက်ဆုံးမှာ ဆာဒင်းနီးယားမှ စံအိမ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ဒီအိမ်ကြီးက နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ကြီးလည်းကြီးသည်။ ခမ်းလည်း ခမ်းနားသည်။ သူမအဖို့ နေသားအကျဆုံး အိမ်ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ အယ်လစ်ဇဘက်က စံအိမ်ကြီးကိုသာ သဘော တွေ့သည်မဟုတ်။ ဆာဒင်းနီးယားကိုလည်း သဘောကျသည်ပင်။

www.burmeseclassic.com

ဆာခင်းနီးယားမှာ ကျောက်ဆောင် ကျောက်ကမ်းပါးများ ဝိုင်းရံလျက် ရှိပြီး အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းသော ကျွန်းတစ်ကျွန်း ဖြစ်သည်။ အနောက်တောင် အီတလီကမ်းရိုးတန်းမှ မိုင် ၁၆၀ အကွာတွင် တည် ရှိသည်။ ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း တောင်တန်းတောင်စွယ်များ၊ ပြာလဲ့လဲ့ ပင် လယ်ရေပြင်နှင့် စိမ်းစိုသော ယာခင်းကြီးများကို မြင်ရသည်မှာ မျက်စိ ပသာဒလှသလောက် ရင်ထဲတွင်လည်း အေးငြိမ်းမှုရသလိုခံစားရသည်။

သဘာဝအလျောက် ပူးပွင့်နေကြသော ပန်းမျိုးစုံတို့၏ ရနံ့များနှင့် လှိုင်းပုတ်သံများက ကျွန်း၏အလှကို ပို၍ လှအောင် ပြည့်စွက်ပေးနေ သလို ထင်မှတ်ရသည်။

အထူးသဖြင့် တောပန်း၊ တောင်ပန်းများနှင့် ပင်လယ်ရေပြင်တို့ ကို ကျော်ဖြတ်လာသော လေညှင်း မြမြကလေးကို ရှုရှိုက်ရသည်မှာ မဝနိုင်အောင် ရှိလှသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ရာသီလိုက်၍ လေပြင်းများနှင့် မုန်တိုင်းငယ်များ လည်း တိုက်ခတ်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆာဟာရ သဲကန္တာရမှ လာသော လေပူများကိုလည်း ရှုရှိုက်ရသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်က အဲဒါတွေ အားလုံးကို သဘောကျသည်။ နှစ်သက်သည်။

ရိုဖေးစံအိမ်ကြီးကို ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသော ကြောင့် ပင်လယ်ပြင်ကို အပေါ်စီး မြင်နေရသည်။ အောက်ဘက်ခပ် လှမ်းလှမ်းရှိ စိမ်းလန်းသော ကုန်းမြင့်ကလေးများကြားမှ သင်္ဘောဆိပ် ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် လက်ရာမြောက်သော ရေဆေးပန်းချီ ကားတစ်ချပ်ကို ကြည့်ရသလို ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ် ခံစားရသည်။

စံအိမ်ကြီးကို ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုမဟာ ကျောက်သားများဖြင့် ခိုင်ခံ့ စွာ ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ခမ်းနားလှသော အခန်းကျယ်ကြီးများမှာ နန်းဆောင်တမျှ ထင်ရသည်။ အခန်းတိုင်းတွင်လည်း နိုင်ငံခြားဖြစ် အဖိုးတန် ပန်းချီကားများ၊ ပရိဘောဂများ၊ ကော်ဇောများနှင့် ပြည့်နှက် နေသည်။ ဧည့်ခန်းမကြီးနံရံတွင် အယ်လစ်ဇဘက်၏ ဘီဘင်များဖြစ် ကြသော ဆင်မြူရယ်ရိုဖေးနှင့် တီရင်နီယာရိုဖေးတို့၏ ကိုယ်လုံးပေါ် ပုံတူကားကြီးကို ထည်ဝါခန့်ညားစွာ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

တစ်အိမ်လုံးတွင် အယ်လစ်ဇဘက် အကြိုက်ဆုံးမှာ ဆင်ခြေ လျှောအုတ်ကြွပ်မိုးထားသော အပေါ်ဆုံးထပ် မျှော်စင်ခန်း ဖြစ်သည်။ သင်းအခန်းသို့ ဒုတိယထပ်ရှိ ကြောင်လိမ်လှေကားမှ တက်ရသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်၏ဖခင် ဆမ်ရိုဖေးက ဤအခန်းကို စာကြည့်ခန်း အဖြစ် အသုံးပြုသည်။ အခန်းထဲတွင် အလုပ်စားပွဲကြီးတစ်လုံးနှင့် ဆုံလည်ကုလားထိုင် တစ်လုံးရှိသည်။ အခန်းနံရံများတွင် စာအုပ်များ ပြည့်နေသော နံရံကပ်စီရိုများနှင့် မြေပုံကားချပ်ကြီးများ ရှိသည်။ မျှော် စင် လသာဆောင်ကလေးမှ အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်လျှင် မြင်ရသော ခူခင်းမှာ ရင်သပ်ရွှမောစရာ ဖြစ်သည်။

အယ်လစ်ဇဘက် ၁၃ နှစ် သမီးအရွယ်တွင် သူမ၏မျိုးရိုးဇစ်မြစ် ကို ဒီစံအိမ်ကြီး၌ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။ ထိုအချိန် ထိုကာလမှစ၍ သူမသည် ရိုဖေးမျိုးဆက်ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း၊ ရိုဖေးမျိုးဆက်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း၊ ပထမဆုံးအကြိမ် အတိအကျ သိရှိခဲ့ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က အယ်လစ်ဇဘက်၏ ဖေဖေသည် အော်လဘီးယားသို့ ကား ဖြင့် ထွက်သွားခဲ့သည်။ အယ်လစ်ဇဘက်သည် စံအိမ်ကြီး၏ အပေါ် ထပ်ရှိ မျှော်စင်ခန်းသို့ ကြောင်လိမ်လှေကားမှ တက်လာခဲ့သည်။

သူမသည် နံရံကပ်စီရိုများမှ စာအုပ်များကို လုံးဝ စိတ်ဝင်စား ခြင်း မရှိ။ ဒီစာအုပ်များမှာ အားလုံးလိုလို ဆေးပညာဆိုင်ရာ ခေတ် ဟောင်း ခေတ်သစ်ကျမ်းများ၊ စီးပွားရေး စာအုပ်များနှင့် နိုင်ငံတကာ ဥပဒေစာအုပ်များသာဖြစ်ကြောင်း သူမက သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဒီလို ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်များကို ဖတ်ရသည်မှာ အလွန်ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းသည်ဟု သူမက ထင်သည်။

အချို့မှာ ရှားပါးလက်ရေး စာမူများ ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့ကို မှန်စီရို များတွင် တရိုတသေ သိမ်းဆည်းထားသည်။ အလယ်ခေတ်က ရေး

www.burmeseclassic.com

သားခွဲသော လက်တင်ဘာသာ ဆေးကျမ်းများလည်း ရှိသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်မှာ လက်တင်ဘာသာ သင်ယူနေသူဖြစ်၍ လက်တင် ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော ဆေးကျမ်းစာအုပ်ကို အမှတ်မထင် ကြည့်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် သူမက ဗီရိမှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုစာ အုပ်နောက်တွင် အခြားအမည်မသိ စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ကို ရုတ်တ ရက် မျက်စိကျမိသည်။ သို့ဖြင့် သူမက ယင်းစာအုပ်ကို လှမ်းယူလိုက် သည်။ သေသေသပ်သပ် ချုပ်ထားသော သားရေဖုံး စာအုပ်ထူကြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် အပေါ်ဖုံးတွင် စာအုပ်နာမည်ကိုတော့ ရေးမထား။

အယ်လစ်ဇဘက်က သိလိုလော့ဖြင့် စာအုပ်ကို လှန်ဖွင့်လိုက် သည်။ ထိုအချိန်ကာလသည် သူမအဖို့ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခု၏တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုစာအုပ်မှာ တခြားစာအုပ် မဟုတ်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေး သား၍ သိုးကလေးသားရေပေါ်တွင် အထူးစပယ်ရှယ်ပုံနှိပ်ထားသော အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကြီး၊ သူမ၏ဘိဖြစ်သူ ဆင်ဖြူရယ်ရီဖေး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

စာအုပ်တွင် စာရေးဆရာနာမည် မပါ။ ရေးသားပြီးစီးသော ခုနှစ် သက္ကရာဇ်ကိုလည်း ဖော်ပြမထား။ သို့သော် ဒီစာအုပ်ကြီး၏သက်တမ်း မှာ အနည်းဆုံးနှစ်ပေါင်း တစ်ရာတော့ ရှိပေရော့မည်ဟု အယ်လစ် ဇဘက်က ခန့်မှန်းသည်။ နှစ်ကာလတာရှည်၍ အချို့စာမျက်နှာများ တွင် စာလုံးများ မှေးမှိန်နေကြပြီ။ အချို့မှာ နဂိုရောင်ပျက်ပြီး ဝါကျွန် ကျန်ဖြစ်နေကြပြီ။ အချို့လည်း ဆွေးရိစပြုနေကြပြီ။

သို့သော် ဒါတွေက အရေးမဟုတ်။ စာအုပ်တွင် ရေးသားထား သော အကြောင်းအရာ ဇာတ်လမ်းသာ အဓိကဖြစ်သည်။ ဒီဇာတ် လမ်းသည် အောက်ထပ် ခန်းမဆောင်နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပုံတူ ကားကြီးများကို အသက်သွင်းပေးလိုက်သည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ အယ်လစ်ဇဘက်သည် သူမဘီဘင်များ၏ ပုံတူကားကြီးများကို အကြိမ် ပေါင်းတစ်ရာမက ကြည့်ခဲ့ မြင်ခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အဘိမှာ

ဦးရည်ချောမောသူ တစ်ဦးမဟုတ်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာတွင် ကြီးမား သော အားမာန်နှင့် အသိဉာဏ်တို့ကို မြင်တွေ့ရသည်။ ဆံပင်ကောင်း ကောင်း၊ မေးရိုးကားကားနှင့်စူးရှသော မျက်လုံးပြာများက ခန့်ညား သော ရုပ်သွင်ကို ဖော်ပြနေသည်။

အဘွားကတော့ အလှမယ်တစ်ပါး ဖြစ်သည်။ နက်မှောင်သော ဆံပင်၊ ညက်ညောသော အသားအရေနှင့် မဟူရာ မျက်လုံးတို့၏ ဝိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးတို့သည် ယခင်က အယ်လစ်ဇဘက် အဖို့ သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ သူမနှင့်ဘာမှ မပတ်သက်သလို အဆက်ပြတ်နေခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ယခုတော့ သူမ အမှတ်မထင် တွေ့ရသော အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ကြီးကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည့် အချိန်မှစ၍ ဆင်ဖြူရယ်ရီဖေးနှင့် တီရင်နီယာရီဖေးတို့မှာ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာခဲ့ကြသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်မှာလည်း သူမ၏ ဘီဘင်များနှင့်အတူ ဟိုလွန် လေးပြီးသော ၁၈၈၅ ခုနှစ်ကာလမှ ပိုလန်နိုင်ငံ၊ ကရာကိုးမြို့သို့ ရောက် ရှိသွားခဲ့သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က စာအုပ်ကြီးကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် အငမ်း မရ လှန်လှောဖတ်ရှုနေသည်။ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း သူမသည် သူမ၏ မိသားစု မျိုးဆက်သမိုင်းကို ပို၍ပို၍ သိလာရသည်။

သူမ၏ အဘိဖြစ်သူ ဆင်ဖြူရယ်ရီဖေးကား သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး မဟုတ်။ “ရီဖေးနှင့်သားများ ကုမ္ပဏီကြီး” ကို လက်မွန်မဆွ တည် ထောင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးဉာဏ် ဆန်းပြားသော စွန့်စားလိုစိတ် ပြင်းပြသော ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် . . . ထို့ပြင် . . . လူသတ်သမား တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည် ဟူ၍။ ။

အခန်း (၈)

အယ်လစ်ဘောက်သည် အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ဆက်ဖတ်နေသည်။

၁၈၅၅- ခုနှစ်။ ဂျူးလူမျိုးများအား အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ် ပြုတ်နေသော ကာလ။

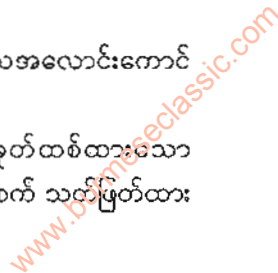
ထိုအချိန်က ဆင်မြူရယ်ရိုဖေးမှာ ငါးနှစ်သာအရွယ်မျှသာ ရှိသေး သည်။ သို့သော် သူ့မိခင်ကြီး အသတ်ခံရပုံကို သူက မနေ့တစ်နေ့က လိုပင် မြင်ယောင်နေသေးသည်။

တစ်မြို့လုံး နေရာအနှံ့ ဆူပူသတ်ဖြတ်မှုများ ဖြစ်ပွားနေချိန်တွင် ဆင်မြူရယ်သည် ကရာကိုးမြို့စွန်ရှိ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်မှ သူတို့မိသား ဇု၏ သစ်သားအိမ်ကလေးထဲတွင် ပုန်းနေခဲ့သည်။ အချိန်အတန်ကြာ ချီ ဆူပူမှုများ၊ ငြိမ်းအေးသွားသောအခါ ဆင်မြူရယ်ကလေးသည် သူ့မိခင်ကို ရှာဖွေရန် ပုန်းနေရာမှ လမ်းကြားထဲသို့ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းကြားထဲတွင် အသံဗလံဆို၍ မသေဘဲ ကျန်ရစ်သူများ၏ ငိုကြွေး သံများကိုသာ ကြားနေရသည်။

အခြေအနေမှာ တစ်ကမ္ဘာလုံး မီးလောင်တိုက်ထဲ အမြိုက်ခံရ သလို ထင်ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် မည်းနက်သောမီးခိုး လုံးကြီးများသာ ပိတ်ဖုံးနေသည်။ မီးရောင်ကြောင့် ကောင်းကင်တစ်ခွင် ကပ်ပြင်စုံ နီရဲနေသည်။ ပောက်ကုံးမိန်းမ အရွယ်စုံလူအုပ်ကြီးသည် ဦးတည်ရာသို့ သွေးရူးသွေးတန်း လျှောက်ပြေးနေကြသည်။ သူတို့သည် ယောက်ဆုံးနေသော မိသားစုကြီးအား ရင်ဘတ်စည်တီး ငိုကြွေးချက်မ ငှာဖွေနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘယ်နေရာပဲကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် လူသေအလောင်းကောင် များကိုသာ တွေ့ရသည်။

မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ရိုက်သတ် ခုတ်ထစ်ထားသော အလောင်းများ . . . ၊ မုဒိမ်းကျင့်ပြီး ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ထား

သော အဝတ်မပါ ဗလာကိုယ်တီး အမျိုးသမီးများ . . . သေခြင်းဆိုး ဖြင့် မရှုမလှ သေနေကြသော လူမမယ်ကလေးငယ်လေးများ . . . မသေမရှင် သွေးဗွက်ထဲ လူးလိမ့်နေကြသော ယောက်ျားမိန်းမ ကလေးလူကြီးများ၊ ကြားရသူ ရင်ပွင့်မတတ် ခံစားရသော ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းသံများ . . . ။

“မေမေ . . . မေမေ”

မေမေက မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်သည်။ သားငယ်၏ မျက်နှာကို မြင်ရပြီ။ စကားပြောရန် အားတင်းကြိုးစားသည်။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းများသာ လှုပ်ရှားနိုင်တော့သည်။ စကားလုံးများ ထွက်မလာ တော့။ သူက မေမေအသက်ကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ကယ်တင်လိုသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုကယ်ရမည်ကို သူ မသိ။

ထို့ကြောင့် အမေမျက်နှာမှ သွေးများကို လက်ဖြင့် အသာအယာ သုတ်ပေးသည်။ ထိုခဏ၌ပင် မေမေသည် သူမ၏ အသက်တမျှ ချစ် မဝသော သားငယ်နှင့်တကွ လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ လေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဆင်မြူရယ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ဆရာဝန်ဖြစ် အောင် ကြိုးစားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဆင်မြူရယ်တို့မိသားစုသည် သုံးထပ်သစ်သားအိမ်တစ်ဆောင် တွင် အခြားမိသားစုရှစ်ခုအတူ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း နေထိုင်ကြရ သည်။ ဆင်မြူရယ်၊ သူ့ဖခင်နှင့် သူ့ဒေါ်လေး ရာချယ်တို့က အခန်း ကျဉ်းကလေး တစ်ခန်းရသည်။ ဆင်မြူရယ်၏ ဘဝတွင် အခန်းတစ် ခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ကျယ်ကျယ်သာသာ နေခဲ့ရသည်ဟူ၍ တစ်ခါမျှ မရှိခဲ့စဖူး။ ဆူဆူညူညူ အသံဗလံမျိုးစုံကို မကြားရဘဲ အေး အေးလူလူ နေခဲ့ရသည်ဟူ၍လည်း တစ်ခါမျှ မရှိခဲ့စဖူး။ တကယ်တော့ သူက တစ်ကိုယ်တည်း အေးအေးလူလူ နေရမည့်ဘဝမျိုးကိုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မတောင့်တခဲ့ချေ။

အကြောင်းကတော့ . . . သူတို့လောကတွင် ထိုဘဝမျိုးသည် ဘယ်တော့မှ မရှိနိုင်ဟူ၍ အသည်းစွဲအောင် ခံယူထားသောကြောင့်

ဖြစ်သည်။ သူသည် အမိဝမ်းမှ ကျွတ်ကတည်းကပင် ဆူဆူညူညူ ကျပ် ကျပ်တည်းတည်းဘဝတွင် ထာဝစဉ် နေခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

နေဝင်ချိန်ရောက်တိုင်း ရပ်ကွက်အဝင်အထွက် နှစ်ထပ်ဂိတ် တံခါးမကြီးများကို သော့ခလောက်ကြီးများဖြင့် ပိတ်လိုက်ကြသည်။ နေထွက်ချိန်တွင် တံခါးများ ပြန်ပွင့်လာပြီး ဂျူးလူမျိုးကုန်သည်များအား ဘရာကိုးမြို့တွင်းသို့ဝင်၍ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ခွင့်ပြုသည်။ သို့သော် သူတို့သည် မြို့တွင်း၌ ညအိပ်ညနေ နေခွင့်မရှိ နေမဝင်မီ မိမိတို့နေထိုင် ရာ ရပ်ကွက်သို့ အမြဲတမ်း ပြန်လာကြရသည်။ ထို့နောက်တော့ ထုံးစံ အတိုင်း တံခါးပိတ် ခြံလှောင်ခံကြရသည်။ ဤသည်ကား သူတို့တစ် ဘေ့၏ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲသော နေ့စဉ်ဘဝ . . . ။

ဆင်မြူရယ်၏ ဖခင်သည် ရှေးနှိုင်းကီင်မြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့ရာမှ ဂျူးလူမျိုးများအား နှိပ်စက်မှုကြောင့် ပိုလန်နိုင်ငံ ကရာကိုးမြို့သို့ ပြေး သာခဲ့သည်။ ကရာကိုးတွင် ဖူးစာရှင်နှင့် တွေ့ရပြီး အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် အဝတ်အထည်များ၊ အလှကုန်များနှင့် ပန်းကန် နွက်ယောက်များကို လက်တွန်းလှည်းပေါ်တင်၍ တစ်လမ်းဝင် တစ် လမ်းထွက်လှည့်လည်ရောင်းချခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခဲ့ရ၏။

ဆင်မြူရယ် ၁၂ နှစ်သားအရွယ်တွင် သူ့ဖခင်က ကရာကိုးမြို့ထဲ သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ဂျူးအမျိုးသားများအား အချိန် အကန့်အသတ်ဖြင့်သာ ဝင်ခွင့်ပြုသော မြို့ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်လည် ဟတ်ခွင့်ရသောကြောင့် ဆင်မြူရယ်ကလေးမှာ အထူးပင် စိတ်လှုပ်ရှားမိ သည်။ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်မိသည်။

ကရာကိုးမြို့သူမြို့သားများမှာ သူတို့ ဂျူးအမျိုးသားများနှင့် တခြားစီ ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစား၊ အသွင်အပြင်မှစ၍ နေရာတကာ တွင် သူတို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်ကြသည်။

ဈေးကြီးများတွင် လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြသည်။ အဖိုးတန် ၁စွည်းမျိုးစုံကို ဝယ်ချင်တိုင်း ဝယ်နေကြသည်။ မိုးမျှော် ဘုရားရိုးခိုး ခကျောင်းကြီးများနှင့် တိုက်တာအဆောက်အအုံများမှာလည်း ခုဘနန်း ကြီးကျယ်လှသည်။ ဒီလို ခန့်ညားကြီးကျယ်မှုများကို ဆင်မြူရယ်အနေ

ဖြင့် ဒီတစ်ကြိမ်သာ မြင်ဖူးသေးသည်။

ကရာကိုးမြို့မှ လူနေအဆောက်အအုံများမှာ သူတို့ရပ်ကွက်မှ နေအိမ်များလို ပြင်သိပ်ရှုပ်ထွေးမနေကြ။ ကိုယ့်ခြံကိုယ့်ဝန်းနှင့် သပ်ယပ် သာယာလှသည်။ အိမ်တိုင်းလိုလိုတွင် ရေကန်များ၊ ပန်းဥယျာဉ် ကလေးများ ရှိကြသည်။ ဒီလူတွေနှင့် ဒီအဆောက်အအုံကြီးတွေကို မြင်ရသောအခါ ဆင်ဖြူရယ်လေးမှာ လွတ်လပ်မှုနှင့် သာယာကျယ် ပြောမှုအရသာကို အသက်ရှူမှားမတတ် တအံ့တဩ ခံစားရသည်။ “ဒီမြို့ကြီးထဲက လူတိုင်းဟာ သူဌေးကြီးတွေ ဖြစ်မှာပဲ” ဟုလည်း တွေးမိ သည်။

ဆင်ဖြူရယ်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်သည် ကုန်စုံဆိုင်အတော် များများသို့ သွားရောက်ကာ လိုအပ်သော ကုန်ပစ္စည်းများ ဝယ်ကြ သည်။ ကုန်ပစ္စည်းများကို ချယ်ဂါရီ အပြည့်တင်ပြီးသောအခါ သား အဖနှစ်ယောက် အိမ်သို့ပြန်ရန် ဦးလှည့်ကြသည်။

“ဖေဖေ သားတို့ ဒီမှာ နေလို့ ရသေးသလား”

ဆင်ဖြူရယ်က စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် ဖခင်မျက်နှာ မော်ကြည့် ရင်း မေးသည်။

“မရတော့ဘူး သား၊ ဖေဖေတို့ အိမ်ပြန်ကြရတော့မယ်”

ဖခင်က ညှိုးဝယ်သော မျက်နှာဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

ဆင်ဖြူရယ်မှာ လောလောဆယ်တွင် အိမ်ပြန်ချင်စိတ် မရှိတော့။ သူ့ဘဝတွင် ဒီတစ်ကြိမ်သာ အပြင်လောကသို့ ရောက်ဖူးခြင်း ဖြစ် သည်။ အပြင်လောကကို မြင်ရတော့ သူ့ဘဝသည် လှောင်အိမ်မှ လွတ်မြောက်လာသော ငှက်ငယ်ပမာ ခံစားရသည်။ ကရာကိုးမြို့သူမြို့ သားတွေက သူတို့လုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်ကြတယ်၊ သွားချင်ရာသွားနိုင် ကြတယ်၊ ငါတို့ကတော့ ဘာကြောင့်များ ခြံလှောင်ခံနေကြပါလိမ့်”

ဒီလို မတန်မရာ အတွေးမျိုးကို တွေးမိသောကြောင့် ဆင်ဖြူရယ် မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ပြန်ရှက်သွားမိသည်။

ထိုနေ့ညတွင် ဆင်ဖြူရယ်သည် အိမ်မပျော်တော့။ သူ့မျက်စိထဲ တွင် ကရာကိုးမြို့မှ လှပသော တိုက်တာအဆောက်အအုံများ၊ ရေကန်

များနှင့် ပန်းဥယျာဉ်များကိုသာ မြင်ယောင်နေမိတော့သည်။

ငါလည်း သူတို့လို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်တဲ့ဘဝရောက် အောင် လုပ်ရမယ်။

သူ၏ အတွေးစိတ်က မသိမသာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိသည်။ ဒီ အကြောင်းကို တခြားတစ်ယောက်နှင့် တိုင်ပင်ကြည့်ချင်လာသည်။ ဆွေးနွေးကြည့်ချင်လာသည်။ သို့သော် သူ့ခံစားချက်ကို နားလည်မည့် သူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် စာအုပ်ကြီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ သူမ၏ ချက်လုံးများကိုလည်း မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ဆင်ဖြူရယ်ကလေး၏ ခုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်လာသည်။ ဆင်ဖြူရယ်ကလေး၏ အထီးကျန် ဘဝ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် မိမိဘဝကို မိမိမကျေနပ်မှုများကို ကိုယ်ချင်းစာ ခံဘဲဖြင့် မျှဝေခံစားနေမိသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ အယ်လစ်ဇဘက်သည် သူမ၏အဘီကို ထင်ထင် ဇူးရှား မြင်ခဲ့ရသည်။ နှလုံးသားဖြင့် နှစ်နှစ်ကာကာ နားလည်ခဲ့ရ သည်။ သူဟာ ငါ့အဘီအရင်း၊ ငါဟာ သူ့မြစ်အရင်း၊ ငါဟာ သူ့သွေး အစစ် ဆိုသည်ကိုလည်း လေးလေးနက်နက် သဘောပေါက်မိသည်။

အိမ်ရှေ့တွင် ဖေဖေ၏ကားဝင်လာသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ စာ အုပ်ကြီးကို ကမန်းကတန်း ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ အယ်လစ် ဇဘက်သည် စာအုပ်ကြီးကို ဖတ်ခွင့်မရတော့။ ဖေဖေ ဘယ်မှမသွား သောကြောင့် ခိုးဖတ်ချိန် လုံးဝ မရတော့။

သို့သော် . . . နယူးယောက်မြို့သို့ အပြန်ခရီးတွင်တော့ သူမက ထိုစာအုပ်ကြီးကို သူမ၏ အဝတ်သေတ္တာထဲတွင် ဝှက်၍ ယူလာခဲ့လေ သည်။

www.burmeseclassic.com

ဘခန်း (၉)

ဆားဒင်းနီးယား၏ ဆောင်းကာလသည် နေရောင်ဖြင့် နွေးထွေးသော်လည်း နယူးယောက်မြို့တော်၏ ဆောင်းကာလကတော့ ဆိုက်ဘေးနီးယား ရာသီဥတုနှင့် တစ်ထေရာတည်း တူနေသည်။ လမ်းတကာတွင် ဆီးနင်းများသာ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ ဘယ်နေရာပဲကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ရေခဲပြင်ကြီးကိုသာ မြင်နေရသည်။ “အီးစ်” မြစ် ရေပြင်ကို ကျော်ဖြတ်တိုက်ခတ်လာသော လေကလည်း အရိုးကွဲမတတ် စိမ့်အေးလှသည်။ သို့ပေမယ့် အယ်လစ်ဇဘက်ကတော့ ယင်းအရာတွေကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်။

တကယ်တော့ ယခုအချိန်တွင် သူမသည် သူမ၏ အဘိဖြစ်သူနှင့်အတူ လွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်ကာလမှ ပိုလန်နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဒါကြောင့်လည်း သူမသည် ညနေ ကျောင်းဆင်းတိုင်း သူမ၏ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကြီးကိုသာ ကောက်ကိုင်လေ့ရှိသည်။

ဒီစာအုပ်ကြီးမှာ အယ်လစ်ဇဘက်အဖို့ အံ့တစ်ပါးဖြစ်နေသည်။ ဒီစာအုပ်ကြီးကို ဖတ်ရခြင်းကြောင့် သူမအနေဖြင့် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် စိတ်အားတက်ကြွလာခဲ့သည်။ သူမ၏ဘဝနှင့် အဘိဏ် ဘဝသည် တစ်ထပ်တည်း တူနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ အဘိဏ်ဘဝသည် အထီးကျန် တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ၏ခံစားချက်များကို ရင်ဖွင့်ပြောပြရန် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ။

“သူလည်း ငါ့လိုပါပဲလား” ဟူ၍ . . . ။

အယ်လစ်ဇဘက်က သူမ၏ အဘိအပေါ်တွင် စာနာစိတ် ဖြစ်ပေါ်မိသည်။

သူမနှင့်အဘိတို့မှာ ခေတ်ကာလအားဖြင့် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်အကြာကတည်းက အဘိအပေါ်တွင် စာနာစိတ် ဖြစ်ပေါ်မိသည်။

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်မှာ အရွယ်တူ၊ ဘဝတူများ ဖြစ်နေကြတော့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူမ၏ဘဝသည် အဘိုး၏ဘဝနှင့် တစ်ထပ်တည်း တူနေသည်ဟူ၍ သူမက ခံယူမိခြင်း ဖြစ်သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် စာအုပ်ကြီးကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုလေသည်။

ဆင်မြူရယ်သည် ဆရာဝန်ဘဝကိုသာ နေ့ရှိတိုင်း တောင့်တနေသည်။

သူတို့ရပ်ကွက်သည် မြို့စွန့်ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်ဖြစ်၍ ရောဂါဘယ အလွန်ထူပြောသည်။ သူတို့ရပ်ကွက်တွင် လူဦးရေ သောင်းနှင့်ချီ၍ ရှိသော်လည်း သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက ဆရာဝန်သုံးဦးကိုသာ သူတို့ရပ်ကွက်တွင် ဆေးဝါးကုသခွင့် ပြုထားသည်။ ထိုသုံးဦးအနက် ဒေါက်တာ ဇီနိုဝါးမှာ အထင်ရှားဆုံးနှင့် အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာဝါး၏ အိမ်ကြီးမှာ ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ အိမ်စုတ်အိမ်နုတ်များအလယ်တွင် ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုသဖွယ် ထည်ဝါခမ်းနားလှသည်။

အိမ်ကြီး၏ ပြတင်းပေါက်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် သစ်လွင်သန်ရှင်းသော စားပွဲကုလားထိုင်များနှင့် လှပသော ဇာခန်းဆီးများကို မြင်ရသည်။ ဆင်မြူရယ်က ထိုအိမ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး အိမ်ထဲတွင် ဒေါက်တာဝါးက လူနာများအား ဆေးကုသနေပုံကို စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းကြည့်နေတတ်သည်။ ဒေါက်တာဝါးလို ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးဦးကသာ သူ့အား ကူညီမည်ဆိုလျှင် သူလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်မည်မှာ သေချာသည်ဟုလည်း စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။

သို့သော် လောလောဆယ် အခြေအနေတွင် သူ့ဘဝနှင့် ဒေါက်တာဝါး၏ ဘဝမှာ မိုးနှင့်မြေကြီးပမာ ကွာဝေးလှသည်။ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်၍ မရနိုင်သော အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဆင်မြူရယ်သည် ဒေါက်တာဝါး၏ အိမ်ကြီးရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားစဉ် ဒေါက်တာဝါးနှင့် သမီးကလေးတို့ လမ်းလျှောက်ဆွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကောင်မလေးမှာ သူနှင့်သက်တူရွယ်တူခန့် ဖြစ်သည်။ သူ့တစ်သက်တွင် ဒီလောက်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီတစ်ကြိမ်သာ မြင်ဖူးသေးသည်ဟူ၍ ဆင်မြူရယ်က တွေးလိုက်မိသည်။ မိန်းကလေး၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည့် တစ်ခဏတွင်ပင် ဆင်မြူရယ်၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ အသစ်တစ်ခု လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်လာသည်။

သူကလေးသည် တစ်နေ့သောအခါ သူ့ဇနီးဖြစ်ရမည်ဟူသော အသိပင်ဖြစ်သည်။ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ဖြစ်လာမည် ဟူသော အချက်ကိုမူ သူ မသိ။ သို့သော် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်ဟူ၍ ယုံကြည်လိုက်မိသည် ဘတော့ အမှန်ပင်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဆင်မြူရယ်သည် အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ အိမ်ကြီးနားသို့ နေ့တိုင်းသွားသည်။ သူကား သူ့စိတ်ကူးထဲမှ ဇနီးလောင်းကလေးကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

တစ်ညနေတွင် ဆင်မြူရယ်သည် အိမ်ကြီးရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားစဉ် အိမ်ထဲမှ စန္ဒရားတီးသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ကောင်မလေး၏ လက်သံဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ သူက ကောင်မလေးကို အနီးကပ် ကြည့်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ နီးနားဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်ရ။ သို့နှင့်အိမ်ကြီးဘေးနားကပ်လာခဲ့သည်။ ဂီတသံမှာ အပေါ်ထပ်မှ ဖြစ်သည်။

ဆင်မြူရယ်က နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ပြီး နံရံအနေအထားကို အကဲခတ်လေ့လာကြည့်သည်။ အိမ်နံရံကို ချိတ်တက်ရန် လက်ကိုင်စရာက နည်းလှသည်။ သို့သော် သူသည် အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ တွေ့ရာရာကို လှမ်းဆွဲပြီး အိမ်နံရံကို ချိတ်တက်တော့သည်။ ဒုတိယထပ်မှာ သူထင်တာထက် ပိုမြင့်နေသည်။

သူသည် မြေကြီးမှ ဆယ်ပေအမြင့်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ပြတင်းပေါက်ကို မရောက်သေး။ အောက်သို့ ပြန်ပြန်ကြည့်လိုက်

သည်။ ခေါင်းထဲက မှူးနှောက်နှောက် ဖြစ်လာသလို ခံစားရသည်။ ထိုအချိန်တွင် စန္ဒရားသံက ပို၍ကျယ်လာသည်။ ကောင်မလေးက သူ့ကို ရည်ညွှန်းပြီး တီးခတ်နေသည်ဟု သူက တွေးလိုက်သည်။ သူသည် အိမ်နံရံပေါ်မှ နောက်ဆုံးလက်ကိုင်တစ်ခုကို လှမ်းဆွဲပြီး အားသွန် ထိုးတက်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်ကို ရောက်ခဲ့ပြီ။ ပြတင်းဝမှာ ခေါင်းဖြူပြီး အထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းကြီးမှာ သစ်လွင်လှပသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။ ရွှေရောင်နှင့် အဖြူရောင် စန္ဒရားကြီးရှေ့တွင် ကောင်မလေးက ထိုင်နေသည်။ သူကလေး၏နောက်မှ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရင်း စာဖတ်နေသူကတော့ ဒေါက်တာဝါး။

ဆင်ဖြူရယ်က အဖိုးကြီးကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်၊ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ စန္ဒရားရှေ့မှ အလှနတ်သမီးကလေးကိုသာ သူက မျက်လုံးကျွတ်ကျွတ် မတတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူကား ကောင်မလေးကို အသည်းနှစ်မျှ စွဲချစ်သွားမိလေပြီ။ ကောင်မလေးနှင့်သာ ဖူးစာဆုံရမည်ဆိုပါက သူ့ဘဝတွင် ဘာကိုပဲ လုပ်ရလုပ်ရ တကယ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေတော့မည်။

အတွေးများ မဆုံးသေးမီတွင်ပင် ပြတင်းဘောင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်များ လျော့ပြေသွားပြီး ဆင်ဖြူရယ်မှာ မြေကြီးပေါ်သို့ လိမ့်ကျသွားလေတော့သည်။

သူ သတိပြန်ရလာသောအခါ ဒေါက်တာဝါး၏ ခွဲစိတ်ခန်းစားပွဲပေါ် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါက်တာဝါးက အနံ့ဆိုးသော ဝှမ်းစတစ်ခုကို ဆင်ဖြူရယ်၏ နှာခေါင်းဝနားကပ်ပြီး ကိုင်ထားသည်။ ဆင်ဖြူရယ်က အသက်ရှူကျပ်လာသဖြင့် စားပွဲပေါ်တွင် ထထိုင်လိုက်သည်။

“ငါက မင်းခေါင်းထဲက ဦးနှောက်တွေကို ထုတ်ပစ်လိုက်မလို့ပဲ။

ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ ဦးနှောက်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူးထင်လို့ မလုပ်တော့ဘူး။ တိုင်း . . . ဆိုစမ်းပါဦး . . . ဒီမှာ မင်း ဘာခိုးမလို့ လာတာတုန်း”

“ဘာမှမခိုးပါဘူး” ဆင်ဖြူရယ်က စိတ်ဆိုးသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မင်း နာမည် ဘယ်လိုခေါ်တုန်း . . . ”

“ဆင်ဖြူရယ် ရှိဖေ”

ဒေါက်တာဝါးက ဆင်ဖြူရယ်၏ ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်ကို သူ့လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်သည်။ ဆင်ဖြူရယ်က နာလွန်း၍ အော်သည်။

“ဟင်း . . . မင်းတော့ လက်ကျိုးသွားပြီ . . . ဆင်ဖြူရယ်၊ မင်းကို ရဲလက်ထဲ အပ်လိုက်ရင် ဒီလက် ကောင်းသွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဆင်ဖြူရယ်က အသံကုန် အော်ညည်းလိုက်သည်။ ရဲတွေက သူ့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားလျှင် ဒေါ်လေးရာချယ် ရင်ကွဲပေတော့မည်။ သူ့ဖခင်ကလည်း သူ့ကို သတ်တော့မည်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက အရေးမကြီး၊ ပို၍အရေးကြီးတာက ကောင်မလေးအချစ်ကိုရအောင် ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူက ရာဇဝတ်ကောင်ပြစ်နေပြီ။ လူဆိုးလူမိုက် ဖြစ်နေပြီ။ လက်ဆစ်က ဒုတ်ခနဲ မြည်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူက ဒေါက်တာဝါး၏ မျက်နှာကို အလန့်တကြား မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“မပူပါနဲ့၊ မင်းလက် ငါ ပြန်ဆက်ပေးလိုက်ပြီးပြီ” ဒေါက်တာက လက်ကို ပတ်တီးစည်းပေးနေသည်။ “မင်း ဒီအနားမှာ နေသလား”

“မနေပါဘူး ခင်ဗျား”

“နောက်ကို ဒီအနားမှာ မင်းကို မြင်ရဦးမှာလား”

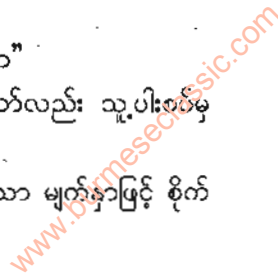
“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကျွန်တော် ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

ဒီစကားကို ပြောရန် လုံးဝမရည်ရွယ်သော်လည်း သူ့ပါးစပ်မှ အလိုလို ထွက်သွားမိသည်။

ဒေါက်တာဝါးက သူ့ကို မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာဖြင့် စိုက်

ကြည့်နေသည်။

“ဒါကြောင့်မို့လို့ မင်းက ငါ့အိမ်ကို သူ့ခိုးကြမ်းပိုးလို လာတက်တာ ပေါ့ . . . ဟုတ်စ”

ဤတွင် ဆင်မြူရယ်က သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းကို ပြောပြမိရက်သား ဖြစ်သွားသည်။ သူက သူ့မိခင်ကြီး လမ်းပေါ်တွင် အသတ်ခံရပုံကို ပြောပြသည်။ သူ့ဖခင်အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြသည်။ သူနှင့် သူ့ဖခင်တို့ ကရာကိုးမြို့သို့ သွားကြပုံ၊ သူတို့ရပ်ကွက်ထဲတွင် ညအခါ တိရစ္ဆာန်တွေလို ခြံလှောင်ခံရ၍ စိတ်ညစ်ရပုံတွေကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြသည်။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာဝါး၏သမီးငယ်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိပုံကိုလည်း ရင်ဖွင့်ပြောသည်။

ဒေါက်တာဝါးက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။ သူ့ဇာတ်လမ်း ဆုံးသွားသောအခါ ဆင်မြူရယ်က “ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျား . . . ” ဟူ၍ တောင်းပန်စကား ဆိုသည်။

ဒေါက်တာက သူ့ကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ . . .

“ငါလည်း ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ၊ မင်းအတွက်၊ ငါ့အတွက်၊ အားလုံးအတွက် ငါ ဝမ်းနည်းမိတယ်၊ လူတိုင်းဟုာ အကျဉ်းသားတွေ ဖြစ်နေကြတာပဲ၊ အဆိုးဆုံးကတော့ လူတစ်ယောက်ဆီမှာ အခြားလူ တစ်ယောက်က အကျဉ်းသား ဖြစ်နေရတာ အဆိုးဆုံးပေါ့”

ဆင်မြူရယ်က နားထွေးသွားသည်။

“ဘယ်လို . . . ဘယ်လိုပါလိမ့် ခင်ဗျာ”

ဒေါက်တာက ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။

“တစ်နေ့ကျတော့ မင်း နားလည်လာပါလိမ့်မယ်” ဒေါက်တာက စားပွဲနား လျှောက်သွားပြီး ဆေးတံကိုယူကာ ဆေးစာဖြည့်နေသည်။

“မင်းအတွက် အများကြီး နစ်နာမှာကိုတွေ့ပြီး ငါ စိုးရိမ်မိတယ် . . . ဆင်မြူရယ်”

သူက မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်ပြီး ဆေးတံကို ညှိသည်။ မီးကို ပြန်မှုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ . . . ဆင်မြူရယ်ဘက်ကို လှည့်လာသည်။

“မင်း လက်ကျိုးတာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါက မကြာခင် ကောင်းသွားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းအဖို့ တစ်သက်လုံး ကုစားလို့ မရနိုင်တဲ့ ဒဏ်ရာတစ်ခုကို ငါက ပေးရတော့မလို ဖြစ်နေပြီ”

ဆင်မြူရယ်က မျက်လုံးပြူးကြီးများဖြင့် ဒေါက်တာကို ကြည့်နေသည်။ ဒေါက်တာက သူ့ဘေးနားသို့ ကပ်လာသည်။ ပြီးတော့ လေသံ အေးအေးဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“လောကမှာ ရည်မှန်းချက်ရှိတဲ့လူ ရှားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ တော့ ရည်မှန်းချက်က နှစ်ခုတောင် ရှိနေတယ်၊ အဲဒီနှစ်ခုစလုံးကို ငါက ဖျက်ဆီးပစ်ရမှာကိုတွေ့ပြီး ငါ စိတ်မကောင်းဘူး”

“ကျွန်တော် . . . မ . . . မ . . . ”

“ငါပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်၊ မင်း ဆရာဝန် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီနေရာမှာ မင်းဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အားလုံးပေါင်းမှ တို့သုံးယောက်ပဲရှိတယ်၊ တို့သုံးယောက်ကိုသာ ဒီရပ်ကွက်မှာ ဆေးကုခွင့် ပြုထားတယ်၊ ဒီမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ဆရာဝန်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်၊ အဲဒီအနားယူတဲ့အခါ သူတို့ဝင်လာကြလိမ့်မယ်၊ မင်းအတွက် လမ်းမရှိတော့ဘူး၊ အခွင့်အရေး မရှိတော့ဘူး၊ မင်းက မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ ဟုတ်တဲ့အချိန်မှာ မွေးလာခဲ့တာကိုး၊ ငါပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား သူငယ်”

ဆင်မြူရယ်က တံတွေးကိုမျိုချရင်း . . .

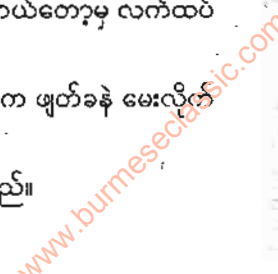
“ဟုတ်ကဲ့ . . . ခင်ဗျာ”

ဒေါက်တာက အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်နေဟန်ပြုပြီးမှ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ပြီးတော့ မင်းရဲ့ ဒုတိယရည်မှန်းချက် . . . ဒါက ပိုတောင်မဖြစ်နိုင်သေးဘူး၊ တီရင်နီယာကို မင်းတစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ခွင့်ရနိုင်စရာ မရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျာ . . . ” ဆင်မြူရယ်က ဖျတ်ခနဲ မေးလိုက်သည်။

ဒေါက်တာဝါးက သူ့က စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် မင်း ဆရာဝန် မဖြစ်နိုင်လို့ပဲပေါ့။ တို့မှာ မျိုးရိုးအလိုက် စည်းကမ်းတွေ ရှိ တယ်။ တို့မျိုးရိုးက စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ နေကြတယ်။ ငါ့သမီးက သူနဲ့အဆင့် အတန်းတူတဲ့ လူကိုမှ လက်ထပ်လိမ့်မယ်။ သူ့ဘဝ၊ သူ့အခြေအနေ အတိုင်း တစ်သက်လုံး နေထိုင်သွားနိုင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့လူ ကိုမှ သူက လက်ထပ်လိမ့်မယ်။ သူဟာ အတတ်ပညာရှင်၊ ရှေ့နေ၊ ဆရာဝန် . . . ဒါမှမဟုတ် ရဟူဒီဓမ္မဆရာ တစ်ယောက်ယောက်ကို သာ လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဒီအကြောင်း မင်းခေါင်းထဲ စဉ်းစား မနေပါနဲ့တော့”

“ဒါပေမဲ့ . . .”

ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာဝါးက ဆင်ဖြူရယ်အား ဆက်ပြောခွင့်မပြု တော့။ ဆင်ဖြူရယ်၏ ပခုံးကို လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးဝသို့ သာ တန်း၍ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့တော့သည်။

“နောက်သုံးလေးရက်ဆိုရင် ပတ်တီးခွာနိုင်ပြီ၊ ဒီကြားထဲ ပတ်တီး ကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်းထားပါ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ခင်ဗျား၊ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာဝါးက ရည်မှန်သော၊ ရုပ်ရည်ခန့်ညားသော၊ သွက် လက်ချက်ချာသော လူငယ်ကလေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကိုင်း . . . သွားပေးဦးတော့ ဆင်ဖြူရယ်”

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် ဆင်ဖြူရယ်က ဒေါက်တာဝါး၏ အိမ်တံခါးဝ တွင် ရပ်ကာ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာဝါး က သူ့ကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဒေါက်တာက သူ့ကို မောင်းထုတ်လိမ့်မည်ဟု ဆင်ဖြူရယ်က ထင်သည်။ သို့သော် . . .

“ဝင်ပါစေ . . . ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ”

ဒေါက်တာက အိမ်ဖော်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

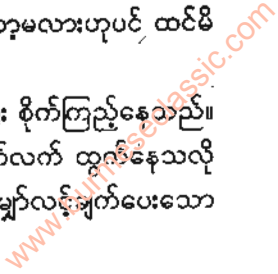
ထို့နောက်တွင်တော့ ဆင်ဖြူရယ်သည် ဒေါက်တာ၏အိမ်သို့ တစ်ပတ်တွင် နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက်မျှ မှန်မှန်ရောက်လာတော့သည်။ သူက ဒေါက်တာ့အတွက် လက်တိုလက်တောင်း ကိစ္စကလေးများကို ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ အပြန်အလှန်သဘောဖြင့် ဒေါက်တာကလည်း သူ့ကို အခွင့်အရေးပေးလာသည်။ ဒေါက်တာက လူနာများအား စမ်းသပ်နေစဉ်၊ ဆေးဝါးကုသနေစဉ်၊ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ဆေးဝါးဖော်နေစဉ် ဆင်ဖြူရယ်မှာ အနီးကပ်လေ့လာခွင့် ရလာသည်။ သူက အရာရာကို အထူးစိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် လေ့လာသည်။ သင်ယူ သည်၊ မှတ်သားသည်။

ဆင်ဖြူရယ်၏ စိတ်အားတက်ကြွနေပုံကို မြင်ရသောအခါ ဒေါက်တာဝါးမှာ ဝမ်းသာရမည့်အစား ဝမ်းနည်းခြင်းသာ ဖြစ်ရသည်။ မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်မိသူအဖြစ်လည်း မြင်မိ သည်။ ဆင်ဖြူရယ်အနေဖြင့် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်သော အရာတစ်ခု တို့ မိမိက မြှောက်ပေးနေသလိုများ ဖြစ်နေပြီလားဟူ၍ ဒေါက်တာက သံသယဝင်မိသည်။ သို့သော် သူက အပြစ်မဲ့သော၊ စိတ်အားတက်ကြွ နေသော လူငယ်ကလေးတစ်ဦးအား ဘယ်လိုလုပ် မောင်းထုတ်ရဲပါ လဲလဲ။

ဆင်ဖြူရယ်အဖို့ ကံကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရမည်လား မသိ။ ဒေါက်တာဝါးအနားတွင် ရှိနေတိုင်း တီရင်နီယာကလေးကလည်း သူတို့အနားတွင် အမြဲတမ်းလိုလို ရစ်သီရစ်သီဖြင့် လမ်းသလားနေ စာတ်သည်။

တစ်ခါတွင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်သား မီးဖိုခန်းတွင် ပက်ပင်း တိုးကြသည်။ ဆင်ဖြူရယ်မှာ ရင်တွေပန်းတွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေမိ သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ရုတ်တရက် လဲကျသွားတော့မလားဟုပင် ထင်မိ သည်။

တီရင်နီယာက ဆင်ဖြူရယ်ကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူကလေး၏ မျက်လုံးများမှာ အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသလို ထင်ရသည်။ အားတက်စရာ အကြည့်မျိုး မျှော်လင့်ချက်ပေးသော

အကြည့်မျိုး ဖြစ်သည်။ တီရင်နီယာက ခေါင်းကို မသိမသာ ညိတ်ပြပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

အဖြစ်မှန်ကတော့ သူကလေးက ဆင်မြူရယ်ကို သဘောကျ သွားပြီ။ ဒါကို ပါးစပ်က ပြောစရာ မလို၊ သူကလေး၏ မျက်လုံးခြုံကြီး တွေက ပြောသွားခဲ့ပြီ။ ဆင်မြူရယ်အဖို့ ပထမဆင့်တွင်တော့ အောင်ပွဲ ခံလိုက်ရပြီ။ ကျန်အဆင့်တွေက အရေးမကြီးတော့။ အချိန်ကာလက ကြည့်လုပ်ပေးသွားလိမ့်မည်။

ဆင်မြူရယ်က သူ့အခြေအနေကို လုံးဝ သံသယ မရှိတော့။ ကံတရားက သူ့ဘက်တွင် ရှိနေပြီ မဟုတ်လား။ သူ၏ အနာဂတ် စိတ်ကူးယဉ်ဗိမာန်တွင် တီရင်နီယာမှာ အဓိက ဦးတည်ချက် ဖြစ်လာခဲ့ ပြီ။

ယခုအချိန်တွင် သူသည် သူ့တစ်ယောက်တည်းအတွက်သာ မစဉ်းစားတော့ဘဲ တီရင်နီယာအတွက်ပါ စဉ်းစားလာရတော့သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူသည် ငရဲနှင့်တူသော အကျဉ်းထောင်နှင့်တူ သော သူတို့ရပ်ကွက်မှ ထွက်ပြေးရန် နည်းလမ်းကို ကြံဆလာသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ထွက်ပြေးရန် မဟုတ်။ တီရင်နီယာနှင့်အတူ ထွက်ပြေးရန် ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ ထွက်ပြေးကြပြီးနောက် ချစ်သူမောင်မယ်နှစ်ဦးတို့ စီးပွား ဖြစ်ထွန်းကာ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြရပုံများကိုလည်း သူက အကြိမ် များစွာ စိတ်ကူးယဉ်နေမိလေသည်။

သို့သော် စိတ်ကူးသည် စိတ်ကူးသာ ဖြစ်သည်။ လက်တွေ့ မဟုတ်သေး။ တကယ် ဖြစ်မလာသေး။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် စာအုပ်ကြီးကို ဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ မိုးလင်း၍ အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ စာအုပ်ကြီးကို လုံခြုံရာတွင် ဖွတ် ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျောင်းသွားရန် ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစား

လဲသည်။ သို့သော် သူမ၏စိတ်အာရုံကတော့ အဘိဖြစ်သူဆိုသို့သာ ရောက်နေသည်။

တီရင်နီယာကလေးကို သူ ဘယ်လိုရအောင် ယူလိုက်သလဲ။ သူတို့ရပ်ကွက်မှ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်ပေါက် ရှာသွားသလဲ။ သူ ဘယ်လိုကြီးပွား ချမ်းသာသွားသလဲ။

အယ်လစ်ဇဘက်က ဒါတွေကို အလွန် သိချင်ဇောက်နေသည်။ စာအုပ်ကြီးက သူမကို ခွာမရအောင် ညှို့စားထားပြီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် စာအုပ်ကြီးကို တစ်ထိုင်တည်းနှင့် ဆုံးအောင် ဖတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် အခြေအနေက မပေး။ စာအုပ်ကြီးကလည်း ထူလွန်းသည်။ အခြား မလွဲမရှောင်သာ လုပ်စရာကိစ္စတွေကလည်း ရှိနေသေးသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူမက စာအုပ်ကြီးကို ပြီးအောင် မဖတ်နိုင်ခြင်း အတွက် စိတ်တိုနေမိသည်။

ကပ္ပဲရုံထဲတွင် ပရိသတ်များ ပြည့်လျှံနေသည်။ ကျောင်းကပ္ပဲဖြစ်၍ ဆရာမိဘများနှင့် ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟတွေ စုံစုံညီညီ တက်ရောက်ကြ သည်။

ဇာတ်ခုံတစ်ဘက်ရှိ စန္ဒရားကြီးနှစ်လုံးမှ ပေါ်ထွက်လာသော ဂီတ သံတ မြိုင်ဆိုင်လှသည်။ ဇာတ်ခုံပေါ်မှ ကျောင်းသူကျောင်းသား အလေးများ၏ ကကြိုးကကွက်များကလည်း ညက်ညောလှသည်။ ထောင်းသူကလေးများသည် “စင်ဒရယ်လာ” ပုံပြင်နှင့် “ငန်းတို့ပျော်ရာ ဇရာန်သာ” ဇာတ်ကွက်များကို ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်စွာ ကပြနိုင်ကြသည်။ အထည် နည်းပြဆရာမကြီး မဒမ်နက်ထရိုဗာမှာ ဇာတ်ခုံဘေးစွန်းမှ မိတ္တာ သူ့တပည့်ကလေးများ၏ အနုပညာစွမ်းရည်ကို ဝမ်းသာမနှိုး ခမ်းပြီးပြုံးနှင့် စောင့်ကြည့်လျက် ရှိသည်။

ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်တွင်မူ အယ်လစ်ဇဘက်မှာ ရင်တွေ နှိုးတွေ တုန်နေမိသည်။ သူမက ကန့်လန့်ကာကို အသာလှစ်ပြီး

ပရိသတ်ဆီသို့ တိတ်တခိုးကလေး ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ ဖခင်ကြီးသည် ရှေ့ဆုံး ဒုတိယခုံတန်း အလယ်တွင် ထိုင်နေသည်။

မကြာမီတွင် သူမ အလှည့်ရောက်လာတော့မည်။ သူ့ကကွက်က မခက်သော်လည်း မလွယ်သော ကကွက်မျိုး၊ တစ်ယောက်တည်း စခန်းသွားရမည့် တစ်ပင်တိုင်အက။ တိုနဲ့နဲ့ ကိုယ်ကျပ်အကီကို ဝတ်ထားရသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ မလုံမလဲ ဖြစ်နေမိသည်။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေမိသည်။ ဒီကပွဲသို့ ဖခင်ကြီးကို ဖိတ်ခေါ်လာမိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူလည်း အပြစ်တင်မိသည်။ သူမ အရှက်တကွ ဖြစ်ရမည့်ပွဲကိုမှ ဖခင်ကြီးကို ခေါ်လာမိလေခြင်းဟူ၍ နောင်တရနေမိသည်။

သို့ပေမယ့် သူ့အခန်းက တစ်မိနစ်မျှသာ ကြာမည်ဖြစ်၍ တော်ပေသေးသည်။ သူ့ကကွက်မှားသွားသည့်တိုင်အောင် အချိန်တိုသောကြောင့် ပရိသတ်က သတိထားမိမည် မဟုတ်ဟူ၍ တွေးပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်ရသည်။

“ကဲ . . . အယ်လစ်ဇဘက်ရေ . . . မင်းအလှည့်ပဲ၊ ခြေဖျားကလေးထောက်ပြီး ရွှေရွက်လေးသာ ထွက်ပါတော့ . . .”

ဒီစကားသံများနှင့်အတူ မဒမ်နက်ထရီဇာ၏ အေးစက်သော လက်တစ်ဖက်က သူမ၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ရှုတ်တရက်မို့ အယ်လစ်ဇဘက်၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ကြက်သီးတွေ သိမ့်ခနဲ ခုန်သွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာမ” ဟု သူမက ပြန်ပြောရန် ကြိုးစားသော်လည်း စကားလုံးများက လည်ချောင်းထဲတွင်ပင် တစ်ဆို့ရပ်ဆိုင်းသွားကြသည်။

စန္ဒရားနှစ်လုံးမှ ဂီတသံများက တစ်ပင်တိုင်ကကွက်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်က ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်တွင် ငူငူကြီး ရပ်နေသည်။ မှင်တက်မိသလို မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။

“ကဲ . . . ထွက်တော့လေ”
မဒမ်နက်ထရီဇာက လေသံဖြင့် ပြောရင်း အယ်လစ်ဇဘက်၏

နောက်ကျောမှ တွန်းပို့လိုက်သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် ဇာတ်ခုံအလယ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ မလုံတလုံ ပါးပါးလျားလျား မင်းသမီး အဝတ်အစားနှင့်မို့ ရှက်စိတ်က လွမ်းမိုးနေသည်။ သူမသည် ပရိသတ်ကို လုံးဝ မကြည့်။ ကြည့်လျှင် သူမဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို မြင်မိမည် စိုးသည်။ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် တပြုံး ဇာတ်ခုံနောက် ဝင်ပြေးရန်သာ စိတ်စောနေမိသည်။ သူမ၏ တကွက်မှာ ခက်ခက်ခဲခဲ မဟုတ်။ ရိုးရိုးလွယ်လွယ်ကလေးသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ပင်တိုင်ဘဲလေးကကွက်အတိုင်း ခြေလက်များကို ကွေးလိုက် ဆန့်လိုက်၊ ရှေ့တိုးလိုက် နောက်ဆုပ်လိုက် ခုန်လိုက် ပျံလိုက် လုပ်ရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။

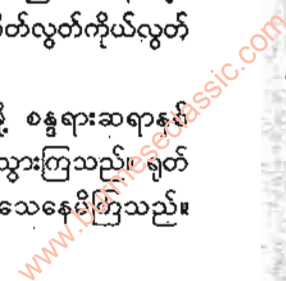
အယ်လစ်ဇဘက်က တီးတွက်အလိုက် ခြေထောက်များကို စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ထိုနောက်တွင်တော့ ပရိသတ်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘဲ စိတ်ရှိုတိုင်းသာ ခုန်ပျံလှုပ်ရှားနေလေတော့သည်။

အချိန်စေ့သွား၍ အကရပ်လိုက်သည်။ ပရိသတ်များ၏ လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ဆူညံသွားသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က ရှေ့ပိုင်း ဒုတိယခုံတန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အပြုံးပန်းတွေ ရွှန်းရွှန်းဝေနေသော ဖခင်ကြီးမျက်နှာကို မြင်ရသည်။ ဖခင်ကြီးက ဂုဏ်ယူဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေသည်။ လက်ခုပ်တီး၍ အားမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ရှုတ်တရက်အားဖြင့် အယ်လစ်ဇဘက်၏ စိတ်ထဲတွင် အသိစိတ်အစ်ခု လက်လင်းသွားသည်။ ဂီတသံများ လုံးဝ ရပ်သွားကြပြီ။ သို့သော် အယ်လစ်ဇဘက်က ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်ဘဲ ပြုန်းစားကြီးနှင့် ဆောက်ကာငင်ကာ ကပြန်လေတော့သည်။ သူမသည် ပတ်ဝန်းကျင်အစ်ခုလုံးကို လုံးဝမေ့နေသလို ခုန်ပျံဖြူးတူးသော စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်အချင်တိုင်း ကနေတော့သည်။

လုံးဝ မမျှော်လင့်သော အခြေအနေမျိုးမို့ စန္ဒရားဆရာနတ်ဇာနည်ကလေးသည် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားကြသည်။ ရှုတ်တရက်အားဖြင့် မှင်တက်မိသလို ကြက်သေ သေနေမိပြီဟူသည်။

တစ်အောင်လောက် ကြာတော့မှ စန္ဒရားဆရာတစ်ယောက်က ရုတ်တရက် သတိဝင်လာပြီး စန္ဒရားခလုတ်ကို စတင်နှိပ်တော့သည်။ ဒီတော့မှ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း သံယောင်လိုက်ကာ တီးခတ်တော့သည်။

အကနည်းပြဆရာမကြီး မဒမ်နက်ထရိုဗာမှာတော့ ဇာတ်ခုံထိပ်စွန်းမှ ရပ်ကာ အယ်လစ်ဇဘက်အား ဆက်မကရန် မျက်ကလူးဆန်ယှာ အချက်ပြလျက် ရှိနေလေသည်။ ဒေါသစိတ်ကြောင့် သူမ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း နီရဲနေသည်။ သို့သော် အယ်လစ်ဇဘက်က သူ့ဆရာမကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်၊ တစ်လောကလုံးတွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေသည့် ဟန်မျိုးဖြင့် အဝမ်းမရ ကပြီးရင်းကရင်း ကနေတော့သည်။

“ကျွန်မတို့ ကျောင်းအနေနဲ့ ဒီလိုအပြုအမူမျိုးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ် . . . မစ္စတာရိုဖေး . . . ဒါကို လူကြီးမင်း သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်”

မဒမ်နက်ထရိုဗာ၏အသံက တုန်နေသည်။ ဒေါသစိတ်ကို မနည်းကြီးထိန်းပြီး ပြောနေရသည်။

“လူကြီးမင်းရဲ့သမီးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ အချိုးမျိုးနဲ့ သူ လုပ်ချင်တာ လုပ်သွားတာပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ တကယ် နိုင်ငံကျော် မင်းသမီးကြီးပုံမျိုးနဲ့ ပရိသတ်ကိုရော၊ ကျောင်းကိုပါ ဇော်ကားသွားတာပဲ . . .”

မစ္စတာရိုဖေးက သမီး၏မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သမီးဖြစ်သူက ဖခင်မျက်နှာ မကြည့်ရဲ၍ ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူမ ကျူးလွန်မိခဲ့သော ပြစ်မှုမှာ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ မရှိဆိုသည်ကို အယ်လစ်ဇဘက်က သဘောပေါက်ပါသည်။

သို့သော် ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးတော့။ ထိုအချိန်က သူမကိုယ်သူမ

ဘယ်လိုမှ ထိန်း၍ မရနိုင်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေတော့ဟူသော သဘောဖြင့် စိတ်ကို လွှတ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်အဖြစ်မှန်ကတော့ သူမအနေဖြင့် ဖခင်ကြီးအတွက် ထူးထူးခြားခြား အစွမ်းပြချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဖခင်ကြီးက သူမကို သဘောကျစေချင်သည်။ အထင်ကြီးစေချင်သည်။ ဂုဏ်ယူစေချင်သည်။ နောက်ဆုံး သူမတို့ ချစ်စေချင်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဖခင်ကြီးအတွက် စေတနာတွေ ဝိုက်က စိတ်ကူးပေါက်ရာ လုပ်မိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာမပြောတာ မှန်ပါတယ်”

မစ္စတာရိုဖေးက မဒမ်နက်ထရိုဗာကို ထောက်ခံစကားဆိုသည်။

“ကျွန်တော် သင့်တော်သလို ကြည့်ပြီး အပြစ်ပေးပါမယ်”

မဒမ်နက်ထရိုဗာက အယ်လစ်ဇဘက်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အကြည့်က အောင်နိုင်သူတစ်ဦး၏ ဂုဏ်ယူဝင်ကြားသည့်အကြည့်မျိုး။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . မစ္စတာရိုဖေး၊ ဒီကိစ္စအတွက် လူကြီးမင်းလက်ထဲကိုပင် လုံးဝ လွှဲအပ်ပါတယ် . . .”

ထို့နောက်တော့ အယ်လစ်ဇဘက်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် မဒမ်နက်ထရိုဗာ၏ ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းရှေ့မှာ အတန်ကြာမျှ ရပ်နေမိကြသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူကလည်း သမီးဖြစ်သူအား ဘာစကားမျှ မပြော။ တကယ်တော့ သမီးဖြစ်သူက တောင်းပန်စကား ပြောရန် စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့သော် ပြော၍ မထွက်၊ ပြောတော့ကော ဘာထူးမှာလဲ။

သူမ၏ ဖခင်ကြီးက လူတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဘူးဆို ဖရုံမသီးသော လူစားမျိုး။ သူ ဒေါသထွက်လျှင် ဘယ်သူနှင့်မှ မတူ၊ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည်။ သူ့အမိန့်ကို မနာခံသူများ၊ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့လွန်သူများအား နည်းနည်းကလေးမှ ညှာတာစိတ်ရှိသူ မဟုတ်။ ဒါကြောင့်လည်း အယ်လစ်ဇဘက်က ဖခင်ကြီး ဘေးနားတွင် ရပ်ကာ ကျရောက်မည့် ပြစ်ဒဏ်ကိုသာ စောင့်စားလျက်ရှိသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက သမီးဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ ပြီးတော့

၁၄၈ ○ မောင်မောင်

လေသံအေးအေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ . . . သမီးရေ၊ တို့ ဟိုတယ်သွားပြီး တစ်ခုခု သွားစားကြ ရအောင်”

ဒီတော့လည်း အယ်လစ်ဇဘက်မှာ စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်မိုးကိုသာ ဖြိုင်ဖြိုင်ကြီး ရွာချလိုက်မိလေတော့သည်။

ထိုနေ့ညက အယ်လစ်ဇဘက်သည် အိပ်ရာထဲတွင် မျက်စိကို လုံးဝ မှိတ်၍ မရ၊ အိပ်ချင်စိတ်လည်း လုံးဝ မရှိ။ ညနေက အဖြစ်အပျက်များ က သူမ၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးလုံးကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူမ၏ စိတ်သည် အလွန်လှုပ်ရှားနေသည်။ တကယ်တော့ ညနေက အဖြစ် အပျက်များသည် စိတ်ကူးမဟုတ်။ ညနေတုန်းက သူမ၏ဖခင်ကြီးနှင့် အတူ ဝက်ဝံသားရေ၊ ဆင်သားရေ၊ ခြင်္သေ့သားရေနှင့် မြင်ကျားရေ များဖြင့် တခမ်းတနား မွမ်းမံခြယ်သထားသော ဟိုတယ်ခန်းထဲတွင် ထိုင်ကာ ညစာစားနေပုံကို မြင်ယောင်လာသည်။

ဖခင်ကြီးက ကျောင်းကိစ္စ၊ ကပွဲကိစ္စများကို လုံးဝ မပြော၊ လော လောဆယ် သူ သွားခဲ့သော ဂျပန်ပြည်ခရီးအတွေ့အကြုံကိုသာ သမီး ဖြစ်သူအား အလေးအနက် ပြောပြနေသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က ပွဲသိမ်းအချို့ပွဲအဖြစ် နောက်ဆုံးအိုက်စ ကရင်တစ်စွန်းကို စားပြီးသောအခါမှ ဖခင်ကြီးက ရုတ်တရက် မေး လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ . . . ကပွဲမှာ သမီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အဲဒီလို ဘာလို့ လုပ်တာလဲ”

ဒီတော့မှ အယ်လစ်ဇဘက်မှာ အကြီးအကျယ် လန့်ဖြတ်သွားမိ တော့သည်။ သွားပါပြီ၊ ငါ့ဘဝတော့ ပျက်ပါပြီဟုလည်း အထိတ် တလန့် တွေးလိုက်မိသည်။ ဖခင်ကြီးအား လူပုံအလယ်တွင် အရှက်ခွဲ ခဲ့သော သမီးမိုက်ကို ဖခင်ဖြစ်သူက ရက်ရက်စက်စက် အပြစ်ပေးတော့

မည်ဟု သူမက တွေးလိုက်မိသည်။ သူမက စိတ်ကို အားတင်းပြီး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“တခြားလူတွေထက် ပိုပြီး တော်ချင်လို့ပါ ဖေဖေ”

ပြီးတော့ . . . အသံမထွက်ဘဲ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ပြောလိုက်မိ ပါသေးသည်။ “အဲဒီလို တော်ချင်တာကလည်း ဖေဖေအတွက်ပါ၊ ဖေဖေသမီးအတွက် ဖေဖေ ဂုဏ်ယူနိုင်အောင်လို့ပါ”

ဖခင်ကြီးက သမီးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ အကြာ ကြီးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ အားရပါးရ ရယ်လိုက်သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . သမီး လုပ်လိုက်တာ လူတိုင်း ကို အော့ချယူရတာပဲ”

ဖခင်ကြီး၏ စကားတွင် ဂုဏ်ယူသည့် လေသံမျိုး ပါဝင်နေသည် တို့ အယ်လစ်ဇဘက်က သတိပြုလိုက်မိသည်။ ရှက်စိတ်ကြောင့် သူမ ၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲသွားသည်။ သူမက အရဲစွန့်၍ မေးလိုက် သည်။

“ဖေဖေက သမီးကို စိတ်မဆိုးဘူးပေါ့နော်”

ဖခင်က သမီးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ယခင်က ကြည့်ခဲ့ ဖူးသော အကြည့်မျိုး မဟုတ်၊ အလွန်ထူးခြားသော အကြည့်ဖြစ် ကြောင်း အယ်လစ်ဇဘက်က သတိပြုမိသည်။

ဖခင်က လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။

“သမီးက အတော်ဆုံးဖြစ်ချင်လို့ အဲဒီလို လုပ်တာကိုး၊ ဟုတ်စ၊ အေး . . . အဲဒါ ရှိဖေးမိသားစုရဲ့ မွေးရာပါ ရည်မှန်းချက်ပဲ သမီးရဲ့”

ပြီးတော့ ဖခင်က သမီးဖြစ်သူ၏ လက်ဝါးကို လှမ်းကိုင်ပြီး အား ပါးတရ ဖျစ်ညှစ်နေသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က အိပ်ရာထဲတွင် လဲရင်း အတွေးရုပ်ရှင်ကား တို့ ကြည့်နေသည်။

တကယ်တော့ ဖေဖေဟာ ငါ့ကို ချစ်တာပဲ။ တကယ်ချစ်တာပဲ။ နောက်ဆိုရင် တို့သားအဖနှစ်ယောက် အတူတူ နေကြရတော့မယ်။ ဖေဖေက သူသွားရာ ငါ့ကို ခေါ်သွားမှာပဲ။ ဖေဖေနဲ့အလုပ်ကိစ္စတွေ

နိဂုံးအိမ်အိမ်

ကျွန်းကျွန်း

www.burmeseclassic.com

၁၅၀ ○ ဖျော်ဖြေရေး

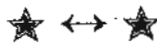
လည်း အများကြီးပြောမယ်၊ တခြားကိစ္စတွေလည်း အကြာကြီးပြောမယ်။ ငါတော့ အပျော်ကြီးပျော်ရတော့မယ် . . . ပျော်ရတော့မယ်။

ဒီအတွေးများအဆုံးတွင် အယ်လစ်ဇဘက်သည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

နောက်နေ့ညနေပိုင်းတွင် သူမ ဖခင်ကြီး၏ အတွင်းရေမှူးက အယ်လစ်ဇဘက်အား ခရီးထွက်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားရန် လာပြောသည်။

သူမအား ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံတွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား သွားအပ်ရန် အားလုံးစီစဉ်ပြီးပါပြီတဲ့။ ။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် “လိမ္မော်နိုင်ငံတကာ မိန်းကလေး အထက်တန်းကျောင်း” တွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား နေရသည်။ ထိုကျောင်းသည် “စိန်ဘလဲ” ရွာတွင် တည်ရှိပြီး သာယာလှသော “နျူချာတယ်” ရေအိုင်ကြီးကို အပေါ်စီးမြင်နေရသည်။ ကျောင်းသူကလေးများမှာ ၁၄ နှစ်မှ ၁၈ နှစ်အတွင်း အရွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဤကျောင်းသည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံတွင် ပညာသင်ကြားရေး၌ အကောင်းဆုံးနှင့် အကျော်ကြားဆုံး ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် အယ်လစ်ဇဘက်ကတော့ ဒီကျောင်း၌ နေရသည်ကို ထစ်စက်ကလေးမှ မပျော်။

သူ့ကိုယ်သူ တစ်ကျွန်းပို့ခံနေရသူလိုသာ ခံစားနေရသည်။ သူမသည် မွေးရပ်မြေနှင့် အဝေးကြီးသို့ ရောက်နေရသည်။ ဘာဖြစ်မှုမှ မတူလွန်မိသော လူတစ်ယောက်ကို ပြည်နှင့်ခက်ခက်ကာ မဲအပို့ထားသလို ခံစားနေရသည်။ တမြန်နေ့ညနေက ဟိုတယ်တွင် ဖခင်ကြီးနှင့် အတူ ညစာစားခဲ့စဉ်ကမူ သူမကလည်း ဖခင်ကြီးကို နားလည်ခဲ့သည်။ ဖခင်ကြီးကလည်း သူမကို နားလည်ခဲ့သည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ ဖခင်ကြီးအပါးမှာ တစ်ဖဝါးမကွာ အမြဲတမ်း နေနေရတော့မည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။

ယခုတော့ အထင်နှင့်အမြင် တခြားစီ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဖခင်ကြီးနှင့် အေးတွာလှသော တစ်ပြည်တစ်ရွာတွင် ရောက်နေပြီ။

အယ်လစ်ဇဘက်အဖို့ ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြွပ် မမြင်ရသော်လည်း သတင်းစာများနှင့် မဂ္ဂဇင်းများတွင်တော့ သူမဖခင်ကြီးအကြောင်း မကြာခဏ ဖတ်ရှုရသည်။ ဖခင်ကြီး၏ ဓာတ်ပုံကိုလည်း မကြာခဏ မြင်တွေ့ရသည်။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှ သမ္မတနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဝန်ကြီးချုပ်နှင့်သော်လည်းကောင်း လက်ဆွဲ ဓာတ်ဆက်နေသောဖခင်ကြီး၏ ဓာတ်ပုံအဖိုးပျိုးကို မြင်တွေ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

တစ်ခါတွင်လည်း ဘုံဘေမြို့တွင် ကုမ္ပဏီရုံးခွဲသစ် ဖွင့်ပေးနေသော ဖခင်ကြီးကို မြင်တွေ့ရသည်။ တစ်ခါတွင်မူ ဖခင်ကြီးက အယ်လ်ပိုင်းတောင်ထွတ်များဆီသို့ ရောက်နေသည်။ တစ်ခါတွင်မူ ဖီရန်ပြည် ရှင် ရှားဘုရင်နှင့်အတူ ညစာစားနေပုံကို မြင်တွေ့ရသည်။

အယ်လ်စီဇာကသည် ဖခင်ကြီးအကြောင်းပါသော သတင်း၊ ဆောင်းပါးများနှင့် ဓာတ်ပုံများကို ဖြတ်ယူပြီး မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်တွင် သေသေသပ်သပ် ကပ်ထားသည်။ ပြီးတော့ ယင်းမှတ်စုစာအုပ်ကို သူမအဘီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကြီးနှင့်အတူ တရိုတသေ သိမ်းဆည်းထားလေသည်။

အယ်လ်စီဇာကသည် အခြားကျောင်းသူကလေးတွေနှင့် ရောရောနှောနှော မရှိ။ သူတစ်ယောက်တည်း တစ်ဘာသာ ဖြစ်နေသည်။ အခြားကျောင်းသူများက နှစ်ယောက်တစ်ခန်း၊ သုံးယောက်တစ်ခန်း စသည်ဖြင့် နေထိုင်ကြပေမယ့် အယ်လ်စီဇာကတော့ တစ်ယောက်တည်း တစ်ခန်း နေသည်။

ရံဖန်ရံခါ ကျောင်းအားရက်များတွင် ဖခင်ထံသို့ စာရှည်ရှည်ကြီးတွေ ရေးလေ့ရှိသည်။ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ သူ့ခံစားချက်တွေကို တစ်ခုမကျန် ဖွင့်အန် ရေးသားမိသောအခါ ရေးပြသမျှကို ဆုတ်ဖြုတ်တတ်သည်။ ဖခင်ကြီးထံမှလည်း သူ့ထံသို့ မကြာခဏဆိုသလို စာတွေ လာတတ်သည်။ သူမ၏မွေးနေ့တိုင်းတွင်လည်း အထုပ်ကြီး အထုပ်ငယ်များဖြင့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းမျိုးစုံ ရောက်လာတတ်သည်။ ယင်းပစ္စည်းတွေကို သူ့ဖခင်ကြီး၏ အတွင်းရေးမှူးက ဖခင်ကြီး၏ အမိန့်အရ ဝယ်ယူပေးပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ပစ္စည်းတွေ တစ်ပြုံကြီး ရောက်လာသောအခါတိုင်း အယ်လ်စီဇာကမှာ ဖခင်ကြီးကိုသာ အဝမ်းမရတောင့်တမိတော့သည်။ ဖခင်ကြီးကိုသာ အလွန်အမင်း အောက်မေ့နေမိတော့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လာမည့်ခရစ်စမတ်ပွဲတော်ရက်အတွင်း ဆာဒင်းနီးယားအိမ်ကြီးသို့ပြန်ပြီး ဖခင်နှင့်အတူ သွားနေမည်ဟု သူမ အားခဲထားလေသည်။ ပွဲတော်ရက်ကို ကြိုတင်၍ လက်ချိုးရေတွက်နေရ

သည်မှာ သူမအဖို့ မသက်သာလှ။ ပွဲတော်ရက် နီးလာလေလေ အအောင့်နိုင်စိတ်က ပြင်းပြလာလေလေဖြစ်သည်။ သူမအဖို့ ဖခင်ကြီးနှင့် တွေ့ချင်စိတ်က အရူးအမူး ပြင်းပြနေလေသည်။

ဖခင်ကြီးနှင့်တွေ့သောအခါ ဖခင်ကြီးသဘောကျ သမီးအလိမ္မာထစ်ဦး ဖြစ်လာဖို့အတွက်လည်း သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ စည်းကမ်းတွေ၊ ဝညတ်ချက်တွေ ထုတ်ပြီး မှတ်စုစာအုပ်တွင် ကျကျနန ရေးမှတ်ထားသည်။

နွဲ့ဆိုး မဆိုးပါနှင့်။

တစ်ခုခုကို အမြဲတမ်း စိတ်ဝင်စားပါ။

ဘာအကြောင်းမှ မကောင်းမပြောနှင့်။ အထူးသဖြင့် ကျောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှ မပြောနှင့်။

တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဘဝ ဖြစ်နေရကြောင်း လုံးဝ မပြောနှင့်။

ဖခင်ကြီး စကားပြောနေတုန်း ဘာမှ ဖြတ်မပြောနှင့်။ ဂရုစိုက်၍ နားထောင်ပါ။

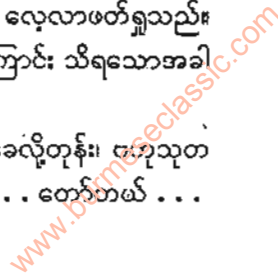
အမြဲတမ်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနှင့် ကြည့်ရရ နေထိုင်ပါ။

အမြဲတမ်း ပျော်ရွှင်နေသည်ဟု ထင်အောင် မကြာခဏ ဟက်အက်ပက်ပက် ရယ်မောပါ။

တကယ်တော့ ဒီစည်းကမ်းချက်များမှာ သူမ၏ ဆုတောင်း ပတ္တနာပင် ဖြစ်လေသည်။ ဒီစည်းကမ်းချက်တွေကို လိုက်နာကျင့်သုံးလျှင် မိမိဖြစ်စေချင်သော ဘဝမျိုး ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟုလည်း ယုံကြည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူမသည် တတိယကမ္ဘာအကြောင်းနှင့် ဖွံ့ဖြိုးဆဲ ၁၉ နိုင်ငံများအကြောင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာဖတ်ရှုသည်။ သူ့သမီးကြီး အထွေထွေဗဟုသုတနှင့် ပြည့်ဝကြောင်း သိရသောအခါ သူ့ဖခင်ကြီးက . . .

“အံ့မယ် . . . ဖေဖေသမီးကြီးက ဘယ်ခေလို့တုန်း၊ ငါ့ဘုရားတွေနဲ့ တော်တော် ပြည့်စုံနေပြီပဲ၊ တော်တယ် . . . တော်ဘယ် . . .

သမီး တော်တယ် . . . .”

ဟု ဆိုးကျူးရင်း သူ့အတွင်းရေးမှူးဘက်သို့ လှည့်ပြီး . . .

“ဟေ့ သမီးကို ကျောင်းဆက်ထားဖို့ မလိုတော့ဘူး ထင်တယ်၊ ငါနဲ့ပဲ ဒီမှာ အတူနေပါစေတော့လား . . . .” ဟူ၍ ပြောကောင်းပြောပေလိမ့်မည်။

ဒါက တကယ်တော့ မဟုတ်သေး။ အယ်လစ်ဇဘက်၏ စိတ်ကူး၊ အယ်လစ်ဇဘက်၏ ဆုတောင်းမှုသာ ဖြစ်ပေသေးသည်။

မိသားစုပိုင်ဂျက်လေယာဉ်ပျံကြီးက ဇူရစ်မြို့လေဆိပ်မှ အယ်လစ်ဇဘက်ကို တင်ဆောင်ကာ အော်လဘီးယားလေဆိပ်သို့ ပျံသန်းလာခဲ့သည်။

အော်လဘီးယား လေဆိပ်တွင် အဖိုးတန် ဇိမ်ခံကားသစ်ကြီး တစ်စင်းက အယ်လစ်ဇဘက်အား အသင့်စောင့်လျက် ရှိသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က ကားမောင်းသူအား စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ကားနောက်ပိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဒူးများ တုန်နေမည်စိုး၍ ဒူးနှစ်ဘက်ကို ပူးကပ်ကာ တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေသည်။

“ဖေဖေနဲ့ တွေ့ရင်တော့ မငိုမိအောင် ကြိုးစားရမှာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ဟိုမှာ နေရတာ လွမ်းနာကျနေတယ်ဆိုတာတော့ ဖေဖေလုံးဝ မရိပ်မိအောင် ဟန်ဆောင်ထားရမှာပဲ . . . .”

ကားသည် လေတဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသော တောင်ပေါ်လမ်းမရှည်ကြီးအတိုင်း အရှိန်နှင့် ပြေးလျက်ရှိသည်။ တစ်နေရာသို့ ရောက်၍ တစ်ကွေ့ ကွေ့လိုက်သောအခါ တောင်ထိပ်လမ်းသည် အလွန်ကျဉ်းသွားသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်က ဒီလမ်းကို အလွန်ကြောက်သည်။ ဒီလမ်းက မြင့်လည်း မြင့်သည်။ ကျဉ်းလည်း ကျဉ်းသည်။ တစ်ဘက်က တောင်စောင်း။ တစ်ဘက်က အသူတစ်ရာနက်သော

ဆောက်ကမ်းပါးကြီး။

ကားသည် အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းထဲတွင် ရပ်သွားသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်က ကားပေါ်မှ ကမန်းကတန်း ဆင်းပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးဝသို့ ခပ်သူတ်သူတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးကို လာဖွင့်သူက ဆာဒင်းနီးယန်း အမျိုးသမီး အိမ်နော်မကြီး မာဂရစ်တာ။

“ဟယ်လို . . . မစ္စ အယ်လစ်ဇဘက်”

မာဂရစ်တာက သံတံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း ဝမ်းပန်းတသာ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဖေဖေ ရှိသလား . . . .”

“မရှိဘူး၊ အရေးပေါ်ကိစ္စနဲ့ ဩစတြေးလျကို သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် . . . မပူပါနဲ့၊ ဖေဖေကြီးက လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ တစ်ပုံကြီး ထယ်ထားခဲ့ပါတယ်၊ ခရစ်စမတ်ပွဲတော်ကျတော့ သိပ်ပျော်စရာကောင်းအောင်”

အယ်လစ်ဇဘက်၏ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်သွားသလို ခံစားရသည်။

အခန်း (၁၁)

အယ်လစ်ဇဘက်သည် အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကြီးကို သူမနှင့် တစ်ပါတည်း သူလာခဲ့သည်။ သူမသည် ဆာဒင်းနီးယား စံအိမ်ကြီး၏ ခန်းမဆောင် ကြီးထဲတွင် ရပ်နေသည်။ နံရံတွင် သူမ၏ အဘိဖြစ်သူ ဆင်ဖြူရယ် နို့ဖေး၏ ပုံတူပန်းချီကားချပ်ကြီး ရှိသည်။ အဘွားဖြစ်သူ တီရင်နီယာ ၏ ပုံကိုလည်း ကပ်လျက်သား ချိတ်ဆွဲထားသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်၏ စိတ်ထဲတွင် သူမ၏အဘီနှင့် အဘွားများ ဆက်ရှင်လှုပ်ရှားလာသလို ခံစားမိသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း သက်ရှင် ထွပ်ရှားနေသော အဘီနှင့် အဘွားတို့၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်နေ သလို ထင်မိသည်။

အတန်ကြာသောအခါ နေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပြီး ကြောင်လိမ် လှေကားအတိုင်း အပေါ်ဆုံးထပ် မျှော်စင်ဆောင်ဆီသို့ တက်လာခဲ့ သည်။ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ကြီးကိုလည်း ယူလာခဲ့သည်။

သူမသည် နေ့တိုင်းလိုလို မျှော်စင်ခန်း၌သာ အချိန်ကုန်သည်။ ထစ်ချိန်လုံးတွင်လည်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ကြီးကိုသာ ဖတ်နေမိတော့ သည်။ တချို့အခန်းများကို ဖတ်ပြီးသော်လည်း အားမရနိုင်၍ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ပြန်ဖတ်သည်။ ဖတ်တိုင် ဖတ်တိုင်းတွင်လည်း သူမ၏ စိတ် နှင့် ကိုယ်မှာ ဆင်ဖြူရယ်နှင့်တီရင်နီယာတို့ဆီသို့သာ ရောက်နေတော့ သည်။

သူမ၏ဘဝသည် သူတို့ဘဝနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်နေတော့ သည်။ သူမ၏ ဘီဘင်များနှင့် အချိန်ကာလ ကွာခြားမှုမှာ စင်စစ်အား ဖြင့် ရာစုနှစ် တစ်နှစ်တာမျှ ကွာခြားသော်လည်း အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကြီး တို့ ဖတ်နေချိန်တွင်မူ ယင်းကွာဝေးမှုသည် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ လေတော့သည်။

အယ်လစ်ဘက်က အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ကြီးကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုလေသည်။

ဆင်ဖြူရယ်သည် ဒေါက်တာဝါး၏ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ဆေးဖော်ဆေးစပ်လုပ်ငန်းများကို နှစ်အတော်ကြာမျှ လေ့လာဆည်းပူးသည်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ တီရင်နီယာကလေးကိုသာ အမြဲတမ်း စွဲလမ်းနေမိသည်။ သူ ကြိုးစားသမျှသည် တီရင်နီယာအတွက်သာ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တော့ တီရင်နီယာကို သူ ပိုင်ရမည်ဟုလည်း လေးလေးနက်နက် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားသည်။

ယခုအချိန်တွင် သူ့အပေါ်မှာ ဒေါက်တာဝါးကလည်း အလွန်ကျေနပ်နေလေပြီ။ သူကလည်း ဒေါက်တာခိုင်းသမျှ မညည်းမညူကြည်ကြည်ဖြူဖြူနှင့် တာဝန်ကျေပွန်စွာ လုပ်ပေးသည်။ တပည့်ဝတ်နှင့်အညီ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် အထွေထွေကိုလည်း မလစ်ဟင်းရအောင် အမြဲကြိုးစားသည်။

သို့သော် တီရင်နီယာ၏မိခင်ကြီးကတော့ ဆင်ဖြူရယ်ကို များစွာ သဘောမကျ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အိမ်ကပင် မောင်းထုတ်ပစ်ချင်သည်။ အဘိုးကြီးကို မလွန်ဆန်နိုင်၍သာ အဘွားကြီးက လက်ပိုက်ကြည့်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်ဖြူရယ်ကတော့ စီမံကိန်းဖြင့် ပန်းတိုင်သို့ ချီတက်နေသူဖြစ်၍ ကိုယ့်ဘက်က မမှားအောင် သတိဝီရိယကြီးစွာ ထားလေသည်။

သူသည် ဒေါက်တာဝါးထံတွင် နည်းနာခံရင်း ဆေးဝါးများ၏ ဓာတ်သဘာဝနှင့် ဆေးပညာသမိုင်းကို အထူးဂရုစိုက် လေ့လာသည်။ ဓာတုဗေဒပညာရပ်ကို စတင်ဖော်ထုတ်ခဲ့သော ရှေးဟောင်း အီဂျစ်လူမျိုးတို့၏ ဆေးပညာမှတ်တမ်းများကိုလည်း စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် လေ့လာမှတ်သားသည်။

ဆင်ဖြူရယ်တို့ ခေတ်တုန်းကဆိုလျှင် ကရာကိုးမြို့တွင်းနှင့် မြို့ပြင်ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များရှိ ပရဆေးဆိုင်များမှာ အလွန်အလွန် အဆင့်အတန်းနိမ့်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ရှိသမျှပုလင်းများနှင့် စဉ်အိုးစဉ်ခွက်

များထဲမှ ပရဆေးအားလုံးလိုလိုမှာ လုံးဝ မစမ်းရသေးသော ဆေးများနှင့်သာ ပြည့်နှက်နေသည်။

အချို့ဆေးထွေမှာ လုံးဝ အသုံးမဝင်။ အချို့ကျတော့ လူနာအတွက် အလွန်အန္တရာယ်များသော ဆေးတွေသာ ဖြစ်နေသည်။ ဆေးဝါးတွေကိုယ်တိုင်က အသုံးမဝင်ရသည့်အထဲ လုပ်ကိုင်ဖော်စပ်ရာတွင် သန့်ရှင်းမှု မရှိခြင်း၊ သိုလှောင်သိမ်းဆည်းရာတွင် မသန့်ရှင်းခြင်းတို့ကြောင့် ပိုးမွှားအညစ်အကြေးများနှင့် ရောပြွမ်းနေခြင်းမှာ ပို၍ပင် ဆိုးရွားသေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူနာများမှာ ဆေးကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပိုးမွှားကြောင့်သော်လည်းကောင်း တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးကြရလေသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်က ထုတ်ဝေကြသော ဆေးပညာမဂ္ဂဇင်းများကို ဖတ်ခွင့်ရသဖြင့် ဆင်ဖြူရယ်အဖို့ အသိပညာ တိုးတက်မှုအတွက် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ သူသည် ယင်းမဂ္ဂဇင်းများကို ဝါးစားသလို အငမ်းမရ ဖတ်ရှုပြီးနောက် မရှင်းသော သဘောတရားများကို ဒေါက်တာဝါးနှင့် ဆွေးနွေးလေ့ရှိသည်။

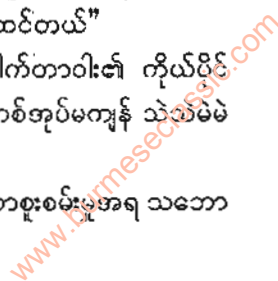
“တကယ်တော့ အနာရှိရင် ဆေးရှိရမှာပဲ ဆရာကြီး၊ ကျန်းမာခြင်းဟာ သဘာဝဖြစ်တယ်၊ ထာဝရလည်း ဖြစ်တယ်၊ ရောဂါဆိုတာက သဘာဝ မဟုတ်ဘူး၊ ထာဝရလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်ရောဂါမဆို ကုနိုင်တဲ့ဆေးနည်းဆိုတာလည်း ရှိမှာပဲ”

တစ်နေ့တွင် ဆင်ဖြူရယ်က ဒေါက်တာဝါးနှင့် ဆွေးနွေးရင်း သူ့ယုံကြည်ချက်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် တင်ပြလိုက်သည်။

“ဒါလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အတွေ့အကြုံအရတော့ ငါဖော်စပ်ထားတဲ့ ဆေးသစ်ကို လူနာအများစု စမ်းသပ်မခံရဲကြဘူးကွဲ့၊ ငါတော့ သူတို့မှန်တယ်လို့ ထင်တယ်”

ထို့နောက်တော့ ဆင်ဖြူရယ်သည် ဒေါက်တာဝါး၏ ကိုယ်ပိုင်ဓာတ်ကြည့်တိုက်မှ ဆေးပညာစာအုပ်မှန်သမျှ တစ်အုပ်မကျန် သဲသဲမဲမဲဖတ်ရှုတော့၏။

ထိုအချိန်က သိပ္ပံပညာရှင်များ၏ လေ့လာစူးစမ်းမှုအရ သဘော

တရားတစ်ရပ် ခေတ်စားနေသည်။ ရောဂါဖြစ်ခြင်း အကြောင်းတရားကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်သော တန်ပြန်စွမ်းအားတစ်ရပ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်လျှင် မည်သည့်ရောဂါမဆို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင်သည်ဟူသော သဘောတရားဖြစ်သည်။

ဤသဘောတရားသည် ခေတ်သစ် ဆေးပညာ တိုးတက်ရေး အတွက် တော်လှန်သော အတွေးအခေါ် သဘောတရားတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ဤအတွေးအခေါ်သည် ဆင်ဖြူရယ်၏ ဦးနှောက်တွင် သိပ္ပံနက်ထားသလို စွဲနေသည်။

ဒေါက်တာဝါးကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ကြိမ်က စမ်းသပ်မှုတစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူက ဆုံဆို့နာဖြစ်နေသော ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးထံမှ သွေးကို မြင်းတစ်ကောင်၏ ကိုယ်ထဲသို့ သွင်းသည်။ မြင်းသေသွားသောအခါ သူ၏စမ်းသပ်မှုကို ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ လုံးဝ စွန့်လွှတ်လိုက်တော့သည်။ သို့သော် ဆင်ဖြူရယ်ကတော့ ဒေါက်တာဝါး၏ လုပ်ရပ်သည် လမ်းမှန်ပေါ်မှာရှိသည်ဟု ယုံကြည်နေဆဲဖြစ်သည်။

“ဆရာကြီး အဲဒီနည်းကို အခု ဆက်လုပ်ကြည့်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အောင်မြင်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်”

သို့သော် ဆရာကြီးက ခေါင်းခါသည်။

“မင်းအသက်က ၁၇ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ် ဆင်ဖြူရယ်၊ မင်းလည်း ငါ့အရွယ်ရောက်ရင် ငါ့လိုပဲ ယုံကြည်လာမှာပဲ . . . ၊ ဒါတွေ မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ သူငယ်ရယ်”

သို့သော် ဆင်ဖြူရယ်ကတော့ မမေ့နိုင်။ သူက ဆရာကြီးလက်လျှော့သွားသောနည်းကို ဆက်လက် စမ်းသပ်ကြည့်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူလက်လှမ်းမီရာ ကြောင်ကလေး၊ ကြက်ကလေးများနှင့် စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ စမ်းသပ်ပြီး မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ယင်းတိရစ္ဆာန်ကလေးတွေ သေကုန်ကြသည်။

သို့သော် ဆင်ဖြူရယ်က စိတ်မပျက်။ အစမ်းသပ်ခံ တိရစ္ဆာန်တွေက သေးလွန်းလို့သာ ဤသို့ဖြစ်ရသည်ဟူ၍ စဉ်းစားမိသည်။ မြင်းဖြစ်စေ၊ နွားဖြစ်စေ၊ သိုးဖြစ်စေ ရလျှင် စမ်းသပ်မှု အောင်မြင်မည်ဟု

လည်း ယုံကြည်သည်။ သို့သော် ထိုတိရစ္ဆာန်ကြီးများကို သူ့အနေဖြင့် ဘယ်မှာ ရနိုင်ပါ့မလဲ။

ကံကောင်းချင်တော့ တစ်နေ့တွင် ဆင်ဖြူရယ် အိမ်သို့ ပြန်သွားတော့ ရှေးဟောင်းလှည်းတစ်စီးနှင့် မြင်းတစ်ကောင်ကို အိမ်ရှေ့တွင် တွေ့ရသည်။ လှည်း၏ဘေးနံရံတွင်လည်း “ရိုဖေးနှင့် သား” ဟူသော စာတန်းကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသည်။ သူက အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားပြီး ဖခင်ဖြစ်သူအား မေးကြည့်သည်။

“အဖေဝယ်လာတဲ့ မြင်းပေါ့ . . . သားရဲ့၊ မြင်းလှည်းနဲ့ဆိုတော့ အလုပ်ပိုတွင်တာပေါ့၊ နောက်လေးငါးနှစ်ဆိုရင် နောက်တစ်ကောင် ထပ်ဝယ်နိုင်မှာပဲ”

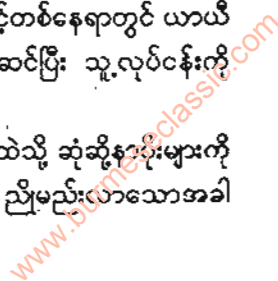
ဖခင်ကြီးက သူ့စီမံကိန်းကို သားဖြစ်သူအား ဂုဏ်ယူဝမ်းသာစွာ ဖြင့် ပြောပြသည်။ ဆင်ဖြူရယ်ကတော့ သူတို့ရပ်ကွက်ထဲက ရွံ့ငွက်တွေ၊ အညစ်အကြေးတွေထဲ မြင်းနှစ်ကောင်၊ လှည်းနှစ်စီးနှင့် အိုကြီးအိုမ သူ့ဖခင်ကြီး ရုန်းနေရမည့်အဖြစ်ကို တွေးကြည့်ပြီး ငိုချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာမိသည်။

ထိုနေ့ည လူတိုင်းအိပ်ပျော်နေချိန်တွင် ဆင်ဖြူရယ်သည် မြင်းဇောင်းသို့ တိတ်တဆိတ်သွားပြီး မြင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ မြင်းတမျိုးကောင်းမျိုးသန်အစားထဲက မဟုတ်သည့်အပြင် ရှုနာရှိုက်ကုန်းမြင်းအိုမကြီး ဖြစ်သည်။ မြင်းမကြီးကြည့်ရတာ သူ့ဖခင်ကြီးလမ်းလျှောက်တာတောင် လိုက်မီနိုင်မည့်ပုံမျိုး မဟုတ်ဘူးဟူ၍ ဆင်ဖြူရယ်က တွေးလိုက်မိသည်။

သို့သော် ဒါက အဓိကမဟုတ်။ သူ့ဓာတ်ခွဲခန်းအတွက် အစမ်းသပ်ခံ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ရတာသာ အဓိက မဟုတ်လား။

သို့ဖြင့် ဆင်ဖြူရယ်က မြင်းဇောင်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ယာယီဓာတ်ခွဲခန်းကလေးတစ်ခုကို ဖြစ်သလို ပြင်ဆင်ပြီး သူ့လုပ်ငန်းကို တောင်လုပ်ကိုင်တော့သည်။

ပထမဦးစွာ သူသည် စွပ်ပြုတ်ရည်ခွက်ထဲသို့ ဆုံဆို့နာပိုးများကို ဓွေးမြှူသည်။ စွပ်ပြုတ်ရည် အရောင်အဆင်း ညိုမည်းလာသောအခါ

အခြားထည့်စရာ ခွက်တစ်ခုထဲသို့ ပြောင်းထည့်ပြီး အရည်ကျသွားအောင် မီးတွင် သင့်ရုံမျှ နွေးသည်။ ပြီးလျှင် အရေပြားအောက် ထိုးရသည့် ပြွန်အပ်ထဲသို့ ထိုအရည်ကို ထည့်သည်။ ထို့နောက် ဒေါက်တာဝါး ပြုလုပ်သည်ကို မြင်ဖူးသည့်အတိုင်း ပြွန်အပ်ထဲမှ အရည်များကို မြင်းမကြီး၏ ပခုံးအရေပြားအောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ဆင်မြူရယ်၏ ခန့်မှန်းချက်အရဆိုသော် နောက် ၇၂ နာရီအတွင်း မြင်းမကြီးကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း ရောဂါပိုးများ ပျံ့နှံ့သွားကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် အရည်ပို၍ များသော ပြွန်အပ်ဖြင့် ဝှက်ယအကြိမ် ထပ်ထိုးမည်။ ပြီးတော့ နောက်ထပ် တတိယအကြိမ် ထပ်သွင်းဦးမည်။

အကယ်၍ ပိုးကို ပိုးချင်းသတ်နိုင်သည်ဟူသော အဆိုသာ မှန်ခဲ့လျှင် မြင်းမကြီးကိုယ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သော အရည်များသည် ရောဂါပိုးကို သတ်နိုင်သော အမာခံသွေးအုပ်စုများ ဖြစ်လာကြမည်။ ဤတွင် သူ့အတွက် ဆုံဆို့နာပျောက်ဆေးကို ရလေပြီ။

သို့သော် တကယ်အဖြစ်ကတော့ ဆင်မြူရယ် မျှော်မှန်းသလို ဖြစ်မလာခဲ့။

တံဆိုးချင်တော့ သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် မြင်းမကြီး ကောက်ကာငင်ကာ သေပါလေတော့သည်။ မြင်းမကြီး သေရခြင်း အကြောင်းရင်းကို မသိရာသော ဆင်မြူရယ်၏ ဖခင်ကြီးမှာ သေခါနီး မြင်းပိန်မကြီးကို ရောင်းလိုက်သူ အား “တွေ့တဲ့နေရာမှာ အသေသတ်ပစ်မယ်” ဟူ၍သာ တစ်ကြိမ်းတည်း ကြိမ်းနေတော့သည်။

အကြောင်းရင်းအမှန်ကို သိသူ တရားခံ ဆင်မြူရယ်မှာလည်း မိမိ၏အပြစ်အတွက် ယူကြုံးမရ ဖြစ်ရရှာလေသည်။ သူ့လက်ချက်ကြောင့် မြင်းမကြီးလည်း ဆုံးရသည်။ ဖခင်ကြီးလည်း စိတ်သောက ရောက်ရမည်။ ထို့ထက် ပိုဆိုးသည်ကတော့ သူ၏ဘဝရည်မှန်းချက် ဝိမာန်ကြီးပါ တစ်ခါတည်း ပြိုကွဲသွားခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ရည်မှန်းချက် မအောင်မြင်လျှင် သူ မြတ်နိုးလှသော တီရင်နီယာကလေးနှင့် တစ်သက်လုံး ဝေးရပေတော့မည်။ ဆင်မြူရယ်၏ အခြေအနေကတော့ ဓားမလည်းဆုံး ဖွတ်လည်းဆုံးကိန်းမျိုး ဆိုက်ခဲ့လေပြီ။

သို့သော် ကြမ္မာဆိုးက ဒီမျှနှင့် အားမရသေး။

မြင်းမကြီး သေပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် တီရင်နီယာကလေးအား ရဟူဒီဓမ္မဆရာတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်တော့မည်ဟူသော သတင်းတို့ ဆင်မြူရယ် ကြားသိရပြန်လေသည်။ သူ့အဖို့ လဲရာဖိထောင်းခံလိုက်သလို အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရလေတော့သည်။

သို့ဖြင့် သူသည် သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် တီရင်နီယာတို့ အိမ်ကြီး ဆီသို့ ပြေးလာခဲ့လေသည်။ တီရင်နီယာ၏မိဘများကို ဧည့်ခန်းတွင် အသင့်တွေ့ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ ခင်ဗျာ . . . တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ထင်ပါတယ်။ အမှန်က တီရင်နီယာက ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်မလို့ ဧည့်ခွယ်ပြီးသားပါ”

ဆင်မြူရယ်က ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပြောခဲ့လိုက်သည်။ ဒေါက်တာဝါးနှင့် ဇနီးတို့က ဘာမှ ပြန်မပြော။ ဆင်မြူရယ်၏ မျက်နှာကိုသာ အံ့သြခြင်း ကြီးစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ တီရင်နီယာနဲ့ မတန်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါဇာယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကလွဲပြီး အခြားတစ်ယောက်နဲ့ ထက်ထပ်ရင် သူ့အနေနဲ့ တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲတော့မှာပဲ။ ဓမ္မဆရာကြီးက အသက်ကြီးလှပါပြီ ခင်ဗျာ”

ဆင်မြူရယ်က သူ့ခံစားချက်ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်လေး . . . ခုချက်ချင်း ထွက်သွား ထွက်သွား . . .”

တီရင်နီယာ၏ မိခင်ကြီးက အော်၍ နှင်ထုတ်သည်။

နောက် တစ်မိနစ်အတွင်းတွင် ဆင်မြူရယ်မှာ လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်နေတော့သည်။ တီရင်နီယာကလေး၏အိမ်သို့ ဘယ်တော့မှ မလာရတော့ဟုလည်း လုံးဝပြည်နှင့်ဒက် ခတ်ခံခဲ့ရလေပြီ။

ထိုညက ဆင်မြူရယ်မှာ တစ်ညလုံး တစ်မေးမှ မမေးရဘဲ မိုးစင်စင်လင်းလင်းသွားခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် ဒေါက်တာဝါးက ဆင်ဖြူရယ်အား အိမ်သို့ လာခဲ့ရန် အခေါ်လွှတ်လိုက်သည်။

ဆင်ဖြူရယ် ရောက်သွားသောအခါ ဧည့်ခန်းထဲတွင် သားမိ သားဖ သုံးယောက်စလုံး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အခု . . . တို့မှာ ပြဿနာတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြီ၊ တီရင်နီယာက တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းကလေး၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သူက မင်းကို သဘောကျခဲ့မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို တကယ့်အချစ်၊ တကယ့်မေတ္တာလို့ မခေါ်နိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဒီအရွယ်မှာ အချစ်စစ်အချစ်မှန်ကို မသိနိုင်သေးလို့ပဲ၊ သူက ဓမ္မဆရာကို လက်မ ထပ်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းနေတယ်၊ သူက မင်းကိုပဲ လက်ထပ်ချင်သတဲ့”

ဒေါက်တာဝါးက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောပြသည်။

ဆင်ဖြူရယ်က တီရင်နီယာ၏မျက်နှာကလေးကို တိတ်တခိုး ကလေး ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ တီရင်နီယာက ပြုံးပြသည်။ ဆင်ဖြူရယ် တစ်ကိုယ်လုံး ပီတိတွေ ဖုံးသွားသည်။ သို့သော် မကြာပါချေ။

“ဒါနဲ့ . . . မင်းက ငါ့သမီးကို ချစ်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဟုတ်စ . . .”

အဘိုးကြီးက ခပ်တည်တည်နှင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ပါ . . . တယ်၊ ခင်ဗျာ” ဆင်ဖြူရယ်အသံက တုန်နေသည်။ သူက အားတင်း၍ ပြန်ပြောလိုက် သည်။ “ဟုတ်ပါတယ် . . . ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းကို ငါ တစ်ခုမေးမယ်၊ တီရင်နီယာ တစ်ဘဝလုံး မှာ-ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဈေးသည်တစ်ယောက်ရဲ့ မယားဘဝနဲ့ နေသွား ရတာကို မင်း ကျေနပ်နိုင်ပါ့မလား . . .”

ဆင်ဖြူရယ် ထောင်ချောက်ကို ချက်ချင်း သတိပြုလိုက်မိသည်။ သို့သော် သူ့အဖို့ ထွက်ပေါက်မရှိ။ သူက တီရင်နီယာမျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ . . .

“မကျေနပ်နိုင်ပါဘူး . . . ခင်ဗျာ”

“အေး . . . ဒီလိုဆိုရင် မင်းလည်း ပြဿနာကို မြင်ပြီပဲ၊ ခြေသလုံး အိမ်တိုင် ဈေးသည်တစ်ယောက်နဲ့ တီရင်နီယာလက်ထပ်တာကို ဘယ်သူမှ မမြင်ချင်ဘူး၊ ဒီတော့ . . . မင်းကလည်း ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဈေးသည်တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား . . . ဆင်ဖြူရယ် . . .”

“တစ်သက်လုံး ဒီလိုချည်းပဲ မနေပါဘူး . . . ဆရာကြီး”

ဆင်ဖြူရယ်၏ အသံက မာလည်း မာသည်။ ယုံကြည်ချက်က ထည်း ပါသည်။

“ဒီလိုချည်း မနေရင် မင်း ဘယ်လိုနေမလဲ၊ မင်း မိဘတွေလည်း ခြေသလုံးအိမ်တိုင်၊ မင်းလည်း ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ပဲပေါ့၊ ငါ့သမီးကို ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ကောင်မီးနဲ့တော့ လုံးဝ မပေးစားနိုင်ဘူးဟေ့ ဒါပဲ”

ဆင်ဖြူရယ်က သူတို့သားမိ သားဖ သုံးယောက်ကို မျက်နှာငယ် လေးနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျ သွားမိသည်။

ဒေါက်တာဝါးက ဆတ်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းကို သနားလို့ တို့က ကတိတစ်ခုတော့ ပေးမယ်၊ မင်းကို အချိန်ခြောက်လ ပေးမယ်၊ ဒီခြောက်လအတွင်း မင်းကိုယ်မင်း ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝက လွတ်အောင်သာ ကြိုးစားပြပေတော့၊ ခြောက်လကုန်လို့မှ မင်း ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူးဆိုရင် တီရင်နီယာကို မင်းနဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူး၊ ဓမ္မဆရာနဲ့ပဲ ပေးစားမယ်”

ဆင်ဖြူရယ်က ဆရာကြီး၏မျက်နှာကို ကြောင်ကြောင်ကြီး ကြည့် နေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း “ခြောက်လ . . . ခြောက်လ” ဟူ၍ တိုးတိုး ထလေး ရွတ်နေမိသည်။

တကယ်တော့ ခြောက်လဆိုသော အချိန်ကာလမှာ တိုတောင်း ဇွန်းလှသည်။ ခြောက်လအတွင်း လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ဆိုသည်မှာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ လွယ်သော အလုပ်မဟုတ်၊ အထူးသဖြင့် ကရာကိုးမြို့စွန် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တွင် ခြေသလုံးအိမ် တိုင် ဈေးသည်ကလေးဘဝဖြင့် နေနေရသော ဆင်ဖြူရယ်လို လူငယ် တစ်ဦးအဖို့ရာတွင် ပို၍ ပို၍ မလွယ်။

“ငါပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ခင်ဗျာ”

ဟုတ်ပါသည်။ သူ့အား လုံးဝ ထွက်ပေါက်မရှိသော ထောင်
ချောက်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ကြောင်း ဆင်ဖြူရယ်က ကောင်းကောင်းကြီး
နားလည်ပါသည်။ သူသည် သူ့လည်ပင်းတွင် ကျောက်တုံးကြီး ဆွဲ
လိုက်သလို ခံစားမိသည်။ သူ ယခုကြုံရသော အခက်အခဲအတွက်
ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာကိုသော်လည်းကောင်း၊ အဖြေတစ်ခုခုကို
သော်လည်းကောင်း သူက မလိုချင်တော့ပေ။ တန်ခိုးကုက္ကိပါဒ် စွမ်းအား
ကိုသာ တောင့်တမိပါတော့သည်။

‘ခြောက်လ စီမံကိန်း’ ကြီးကား စတင်ခဲ့လေပြီ။ စီမံကိန်းအစတွင်
ဆင်ဖြူရယ်ဘဝကတော့ ဖခင်ကြီးအား ကူညီနေရသော ခြေသလုံး
အိမ်တိုင်ဘဝ၊ ဈေးသည်ဘဝမှာပင် ရှိနေသေးသည်။ သူသည် လက်
တွန်းလှည်းတစ်စီးဖြင့် ကရာကိုးမြို့ထဲ သွားပြီး ထွေရာကမာကုန်သေး
ကုန်မွှားကလေးတွေကို တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက် ဝယ်ယူရသည်။

သို့သော် ညနေစောင်း၍ သူတို့ရပ်ကွက် ဂိတ်တံခါးဝသို့
အမှောင်ရိပ်သန်းလာလျှင် သန်းလာချင်း အိမ်သို့ရောက်အောင် အမြန်
သုတ်ခြေတင်၊ ညစာထမင်းကို ကြုံရာဟင်းနှင့် ကမန်းကတန်းစားပြီး
တော့ သူ့ဓာတ်ခွဲခန်းကလေးထဲဝင်ပြီး ညဉ့်နက်သန်းခေါင် တကုန်း
ကုန်းနှင့်သာ ကြိုးစားလုပ်ကိုင် နေတော့သည်။ သူသည် ထိုးဆေးရည်
အမျိုးမျိုးကို တီထွင်ဖော်စပ်ပြီး ယုန်များ၊ ကြောင်များ၊ ခွေးများနှင့်
ငှက်များကို ထိုးစမ်းကြည့်သည်။ သို့သော် ယင်းတိရစ္ဆာန်တွေအားလုံး
သေကုန်ကြသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ဒီတိရစ္ဆာန်တွေဝယ်လို့ ဒီလိုဖြစ်တာ
တိရစ္ဆာန်ကြီးကြီးရရင် ငါ့အကြံအောင်မှာပဲဟု သူက တွေးသည်။

သို့သော် သူ့မှာ တိရစ္ဆာန်ကြီးကြီးဆို၍ နွားတစ်ကောင်ပင် မရှိ။
အချိန်ကလည်း တစ်ရက်တစ်ရက်နှင့် ကုန်လွယ်လှတော့သည်။

တစ်နေ့အာရုဏ်တက်တွင် ဆင်ဖြူရယ်သည် ရပ်ကွက်ဂိတ်တံခါး
တွင် အခြားဈေးသည်များနှင့်အတူ တံခါးအဖွင့်ကို ရပ်စောင့်နေ
သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ကတော့ တစ်နေရာသို့ ရောက်နေသည်။
အခြားလူတွေကိုလည်း မမြင်၊ သူတို့အသံကိုလည်း မကြား။ သူမြင်တာ
တီရင်နီယာ။ သူ့ကြားတာက တီရင်နီယာအသံ။

“ဟေ့ . . . ဂျူးနာကလေး . . . ထမင်းငြီးပြီ ထင်တယ်၊ မြန်မြန်
သွင်း”

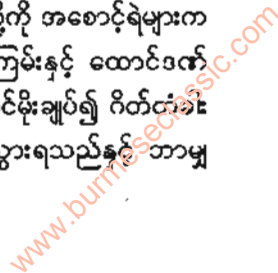
ဆင်ဖြူရယ်က အပေါ်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဂိတ်တံခါး ပွင့်နေ
ပြီ။ သူ့လှည်းက လမ်းမတွင် ပိတ်ဆို့နေသည်။ ဂိတ်စောင့်ရဲသားက
သူ့အား စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဟိန်းဟောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤဂိတ်တွင် အမြဲလိုလို အစောင့်ရဲသားနှစ်ဦး ချထားလေ့ ရှိ
သည်။ သူတို့သည် အထူးတံဆိပ် တပ်ထားသော အစိမ်းရောင် ယူနီ
ဖောင်းများကို ဝတ်ထားကြသည်။ ခါးတွင် ခြောက်လုံးပြုသေနတ်ချိတ်
ထားသည်။ လက်ထဲတွင်တော့ နံပါတ်တုတ်ကြီးတွေ ကိုင်လို့ အစောင့်
တစ်ဦး၏ခါးတွင် ဂိတ်ဖွင့်သောကြီးကို သံကြိုးနှင့် ချည်ထားသည်။

ဆင်ဖြူရယ်တို့ ရပ်ကွက်ဘေးတွင် ချောင်းရိုးကလေးတစ်ခု ရှိ
သည်။ ချောင်းရိုးကလေးပေါ်တွင် သစ်သားတံတားဟောင်းကလေး
နဲ့သည်။ တံတားတစ်ဘက်တွင် ရပ်ကွက်စောင့်ရဲသားများနေသော
အောင်းရှိသည်။

အစောင့်ရဲသားများက ဂျူးတွေကို တံတားပေါ်ဖြတ်ပြီး ဒရွတ်
ချိတ်ဆွဲခေါ်သွားသည်ကို ဆင်ဖြူရယ်က ခဏခဏ မြင်ဖူးသည်။ ယင်း
ချိတ်ဆွဲခေါ်သွားခံရလျှင်လည်း သူတို့အဖို့ ပြန်လမ်းမရှိတော့။ ဥပဒေအရ
နေဝင်လျှင် ဂျူးလူမျိုးမှန်သမျှ ရပ်ကွက်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ကြရသည်။

နေဝင်၍ အပြင်မှတွေ့ရသော ဂျူးလူမျိုးတို့ကို အစောင့်ရဲများက
အဆီးပြီး အကျဉ်းစခန်းများသို့ပို့ကာ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်
အပြစ်ပေးသည်။ ဂျူးအမျိုးသားတစ်ဦးအဖို့ နေဝင်မိုးချုပ်၍ ဂိတ်တံခါး
အပြင်ဘက်တွင် အဖမ်းခံရလျှင် ငရဲပြည်သို့ သွားရသည်နှင့် ဘာမျှ
မကြားတော့။

ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် အစောင့်ရဲသားနှစ်ဦးသည် တစ်ညလုံး ပတ္တရောင်လှည့်ရင်း ဂိတ်တံခါးကို လုံခြုံရေး ကင်းစောင့်ကြရသည်။ သို့သော် ဂျူးအမျိုးသားတွေ ရပ်ကွက်ထဲဝင်ပြီး နောက်ဂိတ်တံခါးတွေ ပိတ်လိုက်ပြီးသောအခါ ရဲသားနှစ်ဦးတို့က အချင်းချင်းနားလည်မှုယူကာ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ မြို့ထဲဝင်ပြီး အပျော်လိုက်ကြသည်။ မိုးလင်းခါနီးမှ ပြန်လာပြီး တစ်ယောက်တံခါးဖွင့်သည်ကို တစ်ယောက်က ကူညီလေ့ရှိသည်။ ဒီအကြောင်းတွေကို ဆင်ဖြူရယ်တို့ ရပ်ကွက်မှ လူတိုင်း သိနေကြသည်။

အမြဲတမ်း တာဝန်ကျလေ့ရှိသော ဂိတ်စောင့်နှစ်ယောက်မှာ ပေါလ်နှင့် အာရမ်တို့ ဖြစ်သည်။ ပေါလ်က အေးဆေး၍ စိတ်သဘော ကောင်းသည်။ အာရမ်တော့ ပေါလ်နှင့် စရိုက်ချင်း ပြောင်းပြန်ဖြစ်သည်။ လူနှင့်မတူ တိရစ္ဆာန်နှင့်သာ တူသည်။ အာရမ်မှာ ရုပ်ကြမ်းသလောက် စိတ်လည်း ကြမ်းသည်။ သူက ဂျူးတွေမြင်လျှင် မုဆိုးအမဲလိုက်သလို လိုက်သည်။ ဂိတ်ဝတွင် အာရမ်ရှိနေလျှင် ဂျူးတွေရပ်ကွက်ထဲ အစောကြီး ပြန်ဝင်လေ့ရှိသည်။

ဂိတ်တံခါးပိတ်ခါနီး အနည်းဆုံးအချိန်တစ်မိနစ်မျှ နောက်ကျလျှင်ပင် အာရမ်က ခွင့်လွှတ်သည်မဟုတ်။ သူသည် ဂျူးတွေကို တံခါးအပြင်ဘက်တွင်ထားပြီး ဂိတ်တံခါးကြီး ပိတ်လိုက်ရသည်ကို အလွန်ပျော်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူက နံပါတ်တုတ်နှင့် ရိုက်နှက်ပြီး တံတားပေါ်ဖြတ်ကာ ရဲကင်းသို့ ဒရူတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။

ယနေ့နံနက်တွင်လည်း အာရမ်က ဂိတ်တံခါးဖွင့်ပြီးနောက် ဂိတ်ဝတွင်ရပ်ကာ ဆင်ဖြူရယ်အား လှည်းကို မြန်မြန်တွန်းသွားရန် ဆူပူဟိုန်းဟောကံနေသည်။ ဆင်ဖြူရယ်မှာ အထိတ်တလန့်ဖြင့် လှည်းကို ကမန်းကတန်း တွန်းကာ ဂိတ်အပြင်ဘက် ပြေးထွက်လာခဲ့ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ အာရမ်က ဝါးစားတော့မတတ် မျက်လုံးနီကြီးတွေနှင့်သူ ကျောပြင်ကို ရပ်ကြည့်နေရစ်မှာပဲဟု တွေးပြီး နောက်သို့ပင်တစ်ချက်မျှ ပြန်လှည့်မကြည့်ခဲ့တော့။

ခြောက်လမှ ဝါးလ၊ ဝါးလမှ လေးလ၊ လေးလမှသုံးလသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုကာလအတွင်း ဆင်ဖြူရယ်သည် တစ်ရက်၊ တစ်နာရီ၊ တစ်မိနစ်မှလျော့ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင် အချိန်ကုန်ကာ သူ့ဆေးနည်းကိုသာ သဲသဲမဲမဲ စမ်းသပ်တီထွင်နေလေသည်။

ဆင်ဖြူရယ်က သူတို့ရပ်ကွက်ထဲမှ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ကုန်သည်ကြီးများအား သူ့အကြံကို ပြောကြည့်သည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ငွေကြေးအကူအညီ လိုချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အများစုက သူ့စကားကိုပင် ဆုံးအောင် နားမထောင်ကြ။ အချို့ကလည်း သူ့အတွက် ဘာမှ အကျိုးမရှိသော အကြံဉာဏ်များကို ပေးကြသည်။

“မင်းက ပိုက်ဆံလိုချင်တယ် မဟုတ်လား၊ ပိုက်ဆံလိုချင်ရင် မူးစုပဲစုက စုရတယ်ကွ၊ အဲဒီလို နေ့တိုင်းစုသွားရင် တစ်နေ့တော့ မင်းလည်း ငါ့လို ကုန်စုံဆိုင်ကြီး ပိုင်လာမှာပေါ့”

သူတို့အဖို့ကတော့ ပြောရလွယ်တာပေါ့။ သူတို့က မွေးကတည်းက ချမ်းသာလာကြတဲ့ လူတွေပဲ။ အခုမှ တစ်မူးတစ်ပဲက စုရမယ့်လူအဖို့တော့ မိုးပေါ်က ကြယ်ဆွတ်ရသလို ရှိတော့မပေါ့။

တစ်ခါတစ်ရံ ကြံရာမရတော့ တီရင်နီယာကို မိုးပြီး တစ်နေရာထွက်ပြေးရ ကောင်းမလားဟူ၍ ဆင်ဖြူရယ်က စိတ်ကူးသည်။ သို့သော် ဘယ်နေရာ သွားမလဲ။ အဲဒီနေရာ ရောက်တော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ နေမှာပဲ။ ကိုယ့်မှာက ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိတာ။

ဒီလိုနှင့် အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်သွားခဲ့ရပြန်သည်။ သုံးလမှ နှစ်လ၊ နှစ်လမှတစ်လသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဒီကြားထဲ တစ်ပတ်လျှင် သုံးကြိမ်လောက် တီရင်နီယာနှင့် တွေ့ခွင့်ရ၍ ဖြေသာပါသေးသည်။ တီရင်နီယာနှင့် တွေ့ရတိုင်းလည်း ဆင်ဖြူရယ်မှာ အားတွေတက်လာသည်။ ငါ့အကြံ အောင်ကို အောင်ရမည်ဟုလည်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိရှိငြာန်ချမိသည်။

တစ်ညတွင် ဆင်ဖြူရယ်၏ ဓာတ်ခွဲခန်းကလေးသို့ တီရင်နီယာ နှစ်ဦးစားစား ရောက်လာသည်။ သူမက ဆင်ဖြူရယ်၏ ပခုံးပေါ်သို့

လက်တင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးကြစို့လား”

တီရင်နီယာ၏ ချစ်မေတ္တာအတိမ်အနက်ကို သိရသဖြင့် ဆင်ဖြူ
ရယ်မှာ အထူးပင် ဝမ်းသာမိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တီရင်နီယာ၏
နောင်ရေးအတွက် သူ့မှာ ပို၍တွေးပူမိလေသည်။

“မဖြစ်သေးဘူး တီရင်နီယာ၊ တို့နှစ်ယောက် ဘယ်ပဲပြေးပြေး
ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝ မလွတ်နိုင်သေးပါဘူး”

“ကျွန်မကတော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

ဆင်ဖြူရယ်၏ စကားကြားရတော့ တီရင်နီယာက နေရာမှ ချာ
ခနဲ လှည့်ပြီး ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ခြောက်လပြည့်ရန် ရက်သတ္တသုံးပတ်သာ လိုတော့သည်။

ထိုနေ့နံနက်တွင် ဆင်ဖြူရယ်သည် လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်လာရင်း
ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းဟောင်း အိုင်ဆက်နှင့် တွေ့သည်။ အိုင်
ဆက်သည် သူ့မြင်းအိုကြီး “လိုတီ” ကို ဆွဲလာသည်။ သူ့မြင်းမှာ
မျက်လုံးတစ်ဖက်သာ ရှိသည်။ ရှုနာရိုက်ကုန်းနှင့် နာတာရှည်မြင်းအို
ကြီး ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ . . . သူငယ်ချင်း”

“ဟာ . . . အိုင်ဆက် . . . ဒါနဲ့မင်းက ဒီမြင်းပိန်ကြီးနဲ့ ဘယ်
သွားမလို့လဲကွ”

“သားရေစက်ရုံ သွားရောင်းမလို့ကွ . . .”

ဆင်ဖြူရယ်က တစ်စုံတစ်ရာ ဖျက်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။

“သူတို့က ဘယ်လောက်ပေးနိုင်လို့လဲကွာ”

“ငါလည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လေးငါးနှိုလင်အောက် ရရင်
တော်ပါပြီကွာ . . . ငါက တွန်းလှည်းတစ်စီး ဝယ်ချင်လို့ပါ”

ဆင်ဖြူရယ်က အထူးဝမ်းသာသွားမိသည်။ သူ့ရင်က တဒိတ်

ဒိတ် ခုန်နေသည်။

“ဟာ ဒီလိုဆိုရင် ဟန်ကျတာပဲကွ၊ မင်းလည်း စက်ရုံသွားမနေရ
တော့ဘူးပေါ့၊ ငါ့လှည်းနဲ့ မင်းမြင်းနဲ့ လဲရအောင်ကွာ”

ဒီနောက်တော့ ငါးမိနစ်အတွင်း သူတို့နှစ်ယောက် အလုပ်ဖြစ်
သွားကြတော့သည်။

ဆင်ဖြူရယ်က သူ့ဖခင်ကြီးအား နားဝင်အောင် ရှင်းပြသည်။
သူက လှည်းသစ်တစ်စီး ထပ်လုပ်ရန် မခက်ကြောင်း ပြောပြသည်။
ဖခင်ကြီးကလည်း ရှော့ရှော့ရှုရှုပင် သဘောတူလေသည်။

ဆင်ဖြူရယ်က ရွှင်မြူးဝမ်းသာစွာဖြင့် မြင်းပိန်ကြီးကို မြင်းလောင်း
ထဲ သွင်းသွားသည်။ သူက မြင်းလည်ဆံမွေးများကို တယုတယပွတ်
သပ်ရင်း ပြောသည်။

“ကဲ . . . လိုတီရေ စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့၊ မင်းဟာ ဆေးပညာ
သမိုင်းသစ်ကို မကြာခင် ဖော်ထုတ်ရတော့မှာပါ”

ဆင်ဖြူရယ်သည် အချိန်မဆိုင်းဘဲ သူ့ဆေးနည်းသစ်ကို စတင်
ရေးသပ်ရန် အလုပ်စခန်း ဝင်ပြန်လေတော့သည်။

ဆင်ဖြူရယ်တို့ ရပ်ကွက်တွင် လူဦးရေလည်း ထူပြောကျပ်တည်းသည်။
ဖတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေးသည် လုံးဝ မရှိ။ ထို့ကြောင့် လူအသေအ
ဗျောက်များသော ကပ်ရောဂါများ မကြာခဏ ဖြစ်ပွားလေ့ရှိသည်။

လောလောဆယ်တွင်လည်း ကြောက်စရာကောင်းသော အဖျား
ရောဂါတစ်မျိုး ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသည်။ ယင်းရောဂါ ဖြစ်လာလျှင် လူနာ
မှာ ချောင်းဆိုးရင်ကျပ်ပြီး အဖုအကျိတ်များ ရောင်ရမ်းကာ သေဆုံး
သွားတတ်ကြသည်။ ဆရာဝန်များအနေဖြင့် ဤရောဂါဖြစ်ရခြင်း အ
ကြောင်းရင်းကို လုံးဝ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ ထို့
ကြောင့် ဘယ်ဆေးနှင့် ကုသရမည် ဆိုသည်ကိုလည်း လုံးဝ မသိကြ။
အိုင်ဆက်၏ ဖခင်ကြီးသည် အဖျားလွန် ချောင်းဆိုးရင်ကျပ်ရော

www.burmeseclassic.com

ဝါနှင့် အိပ်ရာထဲ ဘုံးဘုံးလဲနေကြောင်း သိရသောအခါ ဆင်မြူရယ်က တမန်းကတန်း သွားကြည့်သည်။

“ဆရာဝန်လည်း ခုပဲ လာသွားသေးတယ် . . . ဆင်မြူရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့ကွာ . . .”

အိုင်ဆက်က မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ပြောပြသည်။ ထိုအချိန်တွင် အပေါ်ထပ်မှ ချောင်းဆိုးသံကို တဟုတ်ဟုတ်နှင့် အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ကို တစ်ခုလုပ်ပေးစမ်းကွာ၊ မင်း အဖေရဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါ တစ်ထည်လောက် ငါ လိုချင်တယ်”

“ဘယ်လို လက်ကိုင်ပုဝါမျိုးလဲ”

“အခု မင်းအဖေ သုံးနေတဲ့ဟာပေါ့၊ သတိထားပြီးလည်း ယူလာဦးကွာ၊ အဲဒီအထဲမှာ ရောဂါပိုးတွေ အများကြီး ရှိလိမ့်မယ်”

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဆင်မြူရယ်သည် မြမ်းဇောင်းထဲ ရှိ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ပြန်ရောက်နေသည်။ သူသည် လက်ကိုင်ပုဝါမှ ရောဂါပိုးများကို စွပ်ပြုတ်ရည်ခွက်ထဲသို့ ပြောင်းထည့်လိုက်သည်။

သူသည် ထိုနေ့တစ်ညလုံး မအိပ်မနေ သူ့ဆေးနည်းကို စမ်းသပ် တီထွင်နေသည်။ နောက်တစ်နေ့၊ ပြီးတော့ နောက်တစ်နေ့အထိ ဆက်တိုက် အလုပ်လုပ်နေသည်။ သူ စမ်းသပ်ဖော်စပ်ထားသော ဆေးရည်ကို မြင်းအိုကြီး လိုတီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ရည်ရွယ်ချက်မှာ အိုင်ဆက်၏ ဖခင်ကြီးအသက်ကို ကယ်တင်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူ့အသက်ကို ကယ်တင်ရန်လည်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဘုရားသခင်က သူ့ကိုပဲ ဖန်ဆင်းလိုက်လေသလား။ ဒါမှမဟုတ် မြင်းအိုကြီး လိုတီကိုပဲ ဖန်ဆင်းလိုက်လေသလားဆိုသည်ကို ဆင်မြူရယ် အနေဖြင့် လုံးဝ မစဉ်းစားတတ်တော့ပါ။ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင်တော့

“ကံတရားက ဖန်ဆင်းလိုက်တာပါပဲ” ဟူ၍သာ ပြောရပါတော့မည်။ မှန်ပါသည်။ ကံတရားက ဖန်ဆင်းလိုက်တာဟူ၍ပင် ဆိုရပါတော့မည်။

မြင်းအိုကြီး လိုတီသည် ထိုးဆေးဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံနိုင်ခဲ့သည်။ ဆေးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ထိုးသွင်းသော်လည်း မြင်းအိုကြီးသည် သေခဲ့ပါ။

နောက်ဆုံးတော့ ဆင်မြူရယ်၏ တီထွင်မှုကြီး အောင်မြင်ခဲ့လေပြီ။ သူသည် ငန်းမန်းဖြေဆေးကို တီထွင်အောင်မြင်ခဲ့လေပြီ။

နောက်တစ်ဆင့်တွင် အိုင်ဆက်၏ဖခင်ကြီးအား သူ့ဆေးနှင့် စမ်းသပ်နိုင်ရန် ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောပြဖို့သာ ကျန်ပေတော့သည်။

ဆင်မြူရယ်သည် အိုင်ဆက်တို့ အိမ်သို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ လူနာဘေးတွင် မိသားစုတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေ ဝိုင်းနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူနာ အသက်ငင်နေပြီ၊ သေတော့မည်၊ ကြောမီ သေတော့မည်။

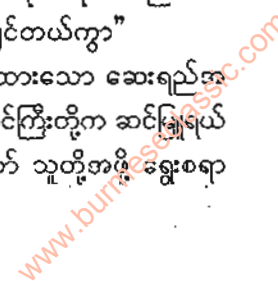
“ဖေဖေတော့ ဒီတောင်က မကျော်နိုင်တော့ပါဘူးကွာ၊ မိနစ်ပိုင်း ထောက်ပံ့ ကျန်ပါတော့တယ် . . .”

အိုင်ဆက်က ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ပြောရှာပါသည်။ “ကဲ . . . တို့သွားကြည့်ကြရအောင်ကွာ . . .”

နှစ်ယောက်သား အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့ကြသည်။ လူနာသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် အရပ်ကြီးပြတ်ကြီး စန့်နေသည်။ မျက်နှာတွင် သွေးအနီတော့။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချစ်ချစ်တောက်ပူနေသည်။ ချောင်းကလည်း တဟုတ်ဟုတ် ဆိုးနေသည်။

ဆင်မြူရယ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ “မင်းနဲ့ မင်းအဖေကို ငါ တစ်ခု ပြောချင်တယ်ကွာ”

သူက ယင်းသို့ နိဒါန်းချိကာ သူတီထွင်ထားသော ဆေးရည်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ အိုင်ဆက်နှင့် သူ့မိခင်ကြီးတို့က ဆင်မြူရယ် အပေါ်တွင် လုံးဝ အယုံကြည်မရှိကြ။ သို့သော် သူတို့အဖို့ ရွေးစရာ အခွင့်အလမ်းသာ ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ . . . ကွာ မင်းကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပါတော့”

အိုင်ဆက်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်သံဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ဆင်ဖြူရယ်က အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ သူ့ဆေးရည်ကို လူနာ၏ ကိုယ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ပြီးတော့ သူက လူနာနံ့ဘေးတွင် သုံးနာရီတိတိ ထိုင်စောင့်နေသည်။ အခြေအနေ ဘာမှ မထူးခြား။ ဆေးသတ္တိ လုံးဝ မပြု။ သို့သော် လူနာသည် ယခင်ကထက် ပို၍ချောင်းဆိုးလာသည်ကတော့ ထင်ရှားသည်။ အိုင်ဆက်က ဆင်ဖြူရယ်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဆင်ဖြူရယ်က အိုင်ဆက်၏ မျက်လုံးဖက် မခံနိုင်တော့။

သို့ဖြင့် သူသည် လူနာဘေးမှ ထပြေး ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ အရက်တက်တွင် ဆင်ဖြူရယ်သည် ကုန်ဝယ်ရန် ကရာကိုးမြို့သို့ လာခဲ့သည်။ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် ကုန်တွေဝယ်ခြမ်းနေစဉ် သူ့စိတ်ကတော့ အိုင်ဆက်၏ဖခင်ကြီးဆီကိုသာ ရောက်နေသည်။ အခုအချိန်ဆိုရင် သေပြီးရောပေါ့။

မွန်းစောင်း၍ လှည်းပေါ်တွင် ကုန်တွေ ပြည့်သွားသောအခါ ဆင်ဖြူရယ်သည် လှည်းကို တွန်းပြီး သူတို့ရပ်ကွက်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

သူတို့ရပ်ကွက် ဂိတ်တံခါးနှင့် နှစ်မိုင်ခန့်အဝေးသို့ ရောက်တော့ လှည်းတွင် ဘီးတစ်ဖက် တစ်ခြမ်းပုံပြီး ပြုတ်ထွက်သွားတော့သည်။ ကုန်ပစ္စည်းတွေလည်း အားလုံး မြေကြီးပေါ်တွင် ပြန့်ကြဲကုန်လေသည်။ မကြာမီတွင် လူအုပ်ကြီးက ဝိုင်းလာသည်။ သူတို့က ပြန်ကြနေသော ပစ္စည်းတွေကို လိုချင်မျက်စိဖြင့် အငမ်းမရ ကြည့်နေကြသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က စလိုက်လျှင် အားလုံးဝင်လုကြတော့မည်ဟု သေချာသည်။

ဆင်ဖြူရယ်မှာ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်

နေသည်။ ကံကောင်းချင်တော့ ရဲသားတစ်ယောက် လူအုပ်ထဲ ရောက်လာသည်။ လူတွေနောက်သို့ ရဲသွားကြသည်။

“မင်းလှည်း ဘီးသစ်တပ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

ရဲသားက ကြင်နာသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“လှည်းဘီး ရောင်းတဲ့နေရာ သိသလား”

“မသိပါဘူး ခင်ဗျာ”

ရဲသားက စာရွက်တစ်ရွက်ထုတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ရေးမှတ်သည်။

ပြီးတော့ . . .

“ဒီ လိပ်စာအတိုင်းသွား၊ အဲဒီမှာ မင်းလိုချင်တာ ပြောပြ”

“ကျွန်တော့် လှည်းကို ဒီမှာ . . . ထား . . .”

“ထားခဲ့ပါ . . . ရပါတယ်”

ရဲသားက လူအုပ်ဘက်သို့ မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း . . . ။

“ငါ စောင့်နေပါ့မယ်၊ ကဲ . . . မြန်မြန်သာ ပြေးပေးတော့”

ဆင်ဖြူရယ်သည် ရဲသားပေးသော လိပ်စာအတိုင်း သုတ်ခြေတင်ထားခဲ့သည်။ မကြာမီတွင် ပန်းပဲဖိုတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ သင့်တော်သော ဘီးကို ကမန်းကတန်း ရွေး၊ ကျသင့်ငွေကို သုတ်သီးသုတ်ဖျာ ချွန်ပြီးနောက် လှည်းဘီးကို လှိမ့်ရင်း ပြေးလာခဲ့သည်။

ရဲသားကို နေရာတွင်ပင် တွေ့ရသည်။ လူအုပ်လည်း ရှင်းသွားပြီ။ ကုန်တွေလည်း အားလုံးပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိနေသည်။ ရဲသား၏ အကူအညီဖြင့် လှည်းဘီးကို ပြန်တပ်ပြီးနောက် အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

ဆင်ဖြူရယ်သည် နေမဝင်မီ အိမ်သို့ ရောက်နိုင်ရန် ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့သည်။ သူတို့နေထိုင်သော ဂျူးရပ်ကွက်သို့ ရောက်ရန် တစ်မိုင်ခန့်ခန့်သာ

www.burmeseclassic.com

၁၇၆ ○ မျှော်လင့်ချက်

တုန်တော့သည်။ သူက ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ရပ်ကွက် တို့ ကာရံထားသော အုတ်နံရံအမြင့်ကြီးကို ကောင်းကင် နောက်ခံဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရပြီ။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် နေလုံးသည် အနောက်ဘက် မိုးကုပ် စက်ပိုင်းပေါ်တွင် ဝှက်လှီးသွားပြီး၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အမှောင် ထူထူ လွှမ်းခြုံသွားခဲ့သည်။ သည်အချိန်ဆိုလျှင် ရပ်ကွက်တံခါးတွေ ပိတ်သွားပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူ့ရင်သည် ပြုတ်ကျတော့မတတ် ခုန်လှသည်။ လှည်းကို အား ကုန်တွန်းပြီး ရှေ့သို့သာ စွတ်ပြေးနေတော့သည်။

သူတို့ရပ်ကွက်ဂိတ်ဝသို့ ရောက်သောအခါ သူ့မှာ အမောသာ အဖတ်တင်တော့သည်။ ဂိတ်တံခါးကြီး ပိတ်သွားလေပြီ။ ယခုလို ဂိတ် တံခါးကြီး ပိတ်သွားသည်ကို သူ့အနေဖြင့် တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ရစဖူး။ ပိတ်သွားသော ဂိတ်တံခါးကြီးကို ဂိတ်အပြင်ဘက်မှလည်း တစ်ကြိမ်မှ မမြင်ခဲ့ရစဖူး။

သူသည် ကြောက်စိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးသည် ကျွမ်းသန္တာလန်ကာ ပြိုကွဲသွား သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူကား မိသားစုနှင့်လည်းကောင်း၊ သူ့ဘဝ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်းကောင်း လုံးဝ အဆက်ပြတ်ရပေတော့မည်။

သူသည် ကြောက်စိတ်ကို ထိန်းပြီး ဂိတ်တံခါးနားသို့ ကပ်သွား သည်။ ဟိုဟိုသည်သည် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လှည့်ပတ်ကြည့် သည်။ အစောင့်ရဲသား တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ။ ဟန်ကျပြီ။ တစ်နည်း နည်းဖြင့် ဂိတ်တံခါးကို ဖွင့်ဝင်မည်။ ဒါမှ မဟုတ် အုတ်နံရံကြီးကို ကျော်တက်မည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ရပ်လိုက်”

ဆင့်မြူရယ်၏ အတွေးပင် မဆုံးသေး။ မှောင်ရိပ်ထဲမှ အစောင့် ရဲသားတစ်ယောက်၏ အသံက ကြောက်စရာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရဲသား၏ မျက်နှာကို မမြင်ရ။ သို့သော် ဆင့်မြူရယ်က အသံကို မှတ်မိ သည်။ ထိုရဲသားမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ အာရမ် ဖြစ်သည်။

“ကဲ . . . လာခဲ့စမ်း . . . လာခဲ့စမ်း”
ဆင့်မြူရယ်က တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်။ အာရမ်၏ မျက်နှာပေါ်မှ စပ်ဖြူအပြုံးက သူ့ကို မကြောက်၊ ကြောက် အောင် ပြုချောက်နေသလို ထင်ရသည်။

“ဗိုလ် . . . ဗိုလ်ကြီးရယ် . . . ကျွန် . . . ကျွန်တော် လမ်းမှာ သည်းပျက်သွားလို့ပါ”

ဆင့်မြူရယ်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် တောင်းပန်နေ သည်။

အာရမ်က ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး ပြုတ်တူကြီးလို သူ့လက်ကြီးဖြင့် ဆင့်မြူရယ်၏ အင်္ကျီဂုတ်ပိုးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လက် နှီး အပေါ်သို့ မြှင့်တင်လိုက်ရာ ဆင့်မြူရယ်မှာ မြေကြီးပေါ် ခြေမကျ ဆဲ ရုပ်သေးရုပ်လို တွဲလောင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ . . . ဂျူးမသားကလေး မင်းပြောတာ ငါ ဘာမှနားမလည် တဲ့ အခု မင်း ဂိတ်အပြင်ဘက် ရောက်နေပြီ။ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား”

ဆင့်မြူရယ်က ဇီးရွက်လောက် မျက်နှာသေကလေးဖြင့် ခေါင်းကို ခြုံလိုက်သည်။

“အေး . . . မသိရင် ငါ ပြောမယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဥပဒေ အစစ်ခု အသစ်ထုတ်ထားတယ်၊ ဂိတ်တံခါးပိတ်ပြီးလို့ အပြင်ဘက်မှာ တော့တဲ့ ဂျူးတွေအားလုံးကို သင်္ဘောနဲ့ တင်ပြီး ဆိုင်လေးရှားနယ်ကို ခို့ရမယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ် ၁၀နှစ် ကျခံရမယ်တဲ့၊ အသံနယ်လဲ . . . သဘောကျရဲ့လား”

ဆင့်မြူရယ်က အာရမ်ပြောတာကို မယုံနိုင်။ ထို့ကြောင့် . . .

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိတာ၊ ကျွန်တော် . . .”

အာရမ်က ဆင့်မြူရယ်၏ပါးပြင်ကို လက်ဝါးနှင့် တအားဖြတ်ရိုက် နှိပ်သည်။ ပြီးတော့ ပခုံးကိုကိုင်ပြီး ဆင့်မြူရယ်အား မြေကြီးပေါ်သို့ သွန်းလှဲချလိုက်သည်။

“မြန်မြန်ထစမ်း . . . အချိန် မရှိဘူး၊ သွားမယ်”

“ဘယ် . . . ဘယ်ကို”

“ဘယ်ကိုရမှာလဲကွ၊ ရဲကင်းကိုပေါ့၊ မနက်ကျတော့ မင်းကိုလည်း တကြားကောင်တွေနဲ့အတူတူ သင်္ဘောနဲ့ တင်ပို့ရမှာပဲ၊ ကဲ . . . ထစမ်း”

ဆင်မြူရယ်က မြေကြီးပေါ်တွင် ရို့ရို့လေးထိုင်နေရင်းမှ . . .

“ကျွန်တော့်ကို အိမ်ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်အဖေ နဲ့ အဒေါ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးမှ . . .”

“မလိုပါဘူးကွ”

“ဒါဆိုရင်လည်း သတင်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ပို့ခွင့်ပြုပါ ဗိုလ်ကြီးရယ်”
အာရမ်က ဆင်မြူရယ်အား တက်နင်းတော့မလို အပေါ်စီး၍ ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လေသံအေးအေးဖြင့် . . .

“ဟေ့ကောင် ဂျူးစုတ် . . . ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ထစမ်း . . . မြန်မြန်ထစမ်း၊ နို့မဟုတ်ရင် မင်းပေါင်ကြားထဲ ငါ ပိတ်ကန်မိလိမ့်မယ် . . . သိရဲ့လား”

ဆင်မြူရယ်က ဖြည်းဖြည်းချင်း ထသည်။ အာရမ်က ဆင်မြူရယ်၏လက်ကို ပြုတ်တူဖြင့် ညှပ်သလို တအားဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရဲစခန်းဘက်သို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

ဆိုင်လေးရှားမှာ အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ် ၁၀နှစ်တဲ့။

ရောက်ရင် ဘယ်သူမှ ပြန်လမ်းမရှိတော့ဘူး။

“ဗိုလ်ကြီးရယ် . . . ကျွန်တော့်ကို သနားပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရယ်”

“အေး . . . ဂျူးစုတ်ကလေး . . . တောင်းပန်စမ်း၊ တောင်းပန်စမ်း၊ ငါက ဂျူးတွေ တောင်းပန်တာကို သိပ်သဘောကျတယ်၊ ဆိုင်လေးရှား အကြောင်း မင်း ကြားဖူးမှာပေါ့၊ မင်း အဲဒီကို ဆောင်းရာသီအမီ ရောက်သွားမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ မကြောက်ပါနဲ့၊ မြေအောက်သတ္တုဓိုင်း ထဲမှာက နွေးပါတယ်၊ မင်းအဆုတ်ထဲ ကျောက်မီးသွေးမှုန့်တွေ ဝင်ပြီး ချောင်းဆိုးသွေးပါ ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာတော့ မင်းကို အလုပ်မခိုင်းတော့ပါဘူး၊ မင်း မာလကီဂျောင်းတဲ့အထိ ရေခဲပြင်ထဲ ပစ်ထားကြမှာပဲ”

ဆင်မြူရယ်က အာရမ်ပြောနေသော စကားကို စိတ်မဝင်စား။

သူ့စိတ်က သူ့မိသားစု၊ တီရင်နီယာနှင့် အိုင်ဆက်၏ဖခင်ကြီးတို့ဆီ ဘာ ရောက်နေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူများအသတ်တော့ မခံဘူး။ ငါ လွတ်အောင် ငြိမယ်။

သူသည် အောက်ဘက်တွင် ရေတွေတဝေါဝေါ စီးဆင်းနေသော ဆံတားပေါ်လျှောက်ရင်း အကြံထုတ်နေသည်။

တံတားကျော်ပြီးသောအခါ အာရမ်က ဆင်မြူရယ်၏ လက်ကို ထခင်ထက် ပြင်းပြင်းညစ်ပြီး ကျောက်စရစ်လမ်းကလေးအတိုင်း ခပ်သူတ်သူတ် လျှောက်သွားသည်။

ရဲစခန်းရောက်ရန် ဂိုက် ၃၀ လောက်သာ ကျန်တော့သည်။ ခန်းမှ ရဲသားတွေ စကားပြောသံကိုပင် ကြားနေရပြီ။ လုပ်စရာရှိသည် ဆို အခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်။

အချိန်မှာ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ကျန်တော့သည်။

ဆင်မြူရယ်က ညာဘက်လက်ဖြင့် သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ကို နှိုက် ခိုက်သည်။ ပိုက်ဆံအကြွေများ ထည့်ထားသော အဝတ်ပိုက်ဆံအိတ်မှ ခပ်စည်းကြီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြည့်သည်။ ပြီးတော့ . . . ပိုက်ဆံ အိတ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်သည်။ တချွတ်ချွတ်မြည် ဘာ ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ်တွင် ပိုက်ဆံအကြွေတွေ ပြန်ကြသွားလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

အာရမ်က ရုတ်တရက် တုံ့ခနဲရပ်လိုက်သည်။

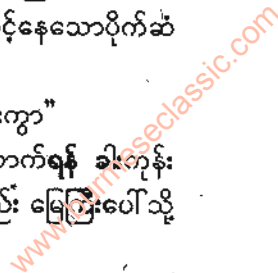
“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

ဆင်မြူရယ်က ခပ်တည်တည် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

အာရမ်က မြေကြီးပေါ်သို့ကြည့်လိုက်သည်။ ပွင့်နေသောပိုက်ဆံ အိတ်မှ ပိုက်ဆံအကြွေတွေကို မြင်သည်။

“မင်းသွားရမယ့်နေရာက ပိုက်ဆံ မလိုပါဘူးကွာ”

သူက ပြောရင်းဆိုရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်ရန် ခါးဘုန်း ခိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဆင်မြူရယ်ကလည်း မြေကြီးပေါ်သို့

ငုံကာ ခါးကုန်းလိုက်သည်။ သို့သော် သူက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်ရန် မဟုတ်။ အနီးရှိ ကျောက်ခဲကြီးကို ကောက်ရန်သာ ဖြစ်သည်။

အာရမ်က ဆင်မြူရယ်၏ ဘယ်ဘက်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းမှ ပိုက်ဆံကြွေများကို တကုန်းကုန်းဖြင့် ကောက်ယူနေတုန်း ဆင်မြူရယ်က ကျောက်တုံးကြီးကို ဇတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီး အာရမ်၏ ဦးခေါင်းကို တအား ထုခွဲလိုက်လေသည်။ ဆင်မြူရယ်က တစ်ကြိမ်မက သုံးလေးငါးကြိမ်အထိ ဆက်တိုက်ထုချလိုက်သည်။ အာရမ်မှာ အသံ ဖင် မထွက်နိုင်တော့ဘဲ နေရာတွင် ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေတော့သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ဆင်မြူရယ်က အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ လုပ်စရာရှိသည်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု စက်ရပ်လို ဆက်တိုက်လုပ်သွားသည်။

သူသည် အာရမ်၏ခါးတွင် သံကြိုးဖြင့်ဆွဲထားသော ဂိတ်တံခါးသော့ကြီးကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အာရမ်၏အလောင်းထိ ခြေထောက်မှ ဒရူတ်တိုက်ဆွဲသွားပြီး ရေစီးသန်သော ချောင်းထဲသို့ ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သွေးစသွေးနုများကို ဖုံးဖိဖျောက်ဖျက်သည်။ သက်သေခံ ကျောက်တုံးကြီးကိုလည်း ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။

ဆင်မြူရယ်သည် ဂိတ်တံခါးသို့ သုတ်ခြေတင် ပြန်လာခဲ့သည်။ ဂိတ်တံခါးကြီးကို ခက်ခက်ခဲခဲဖွင့်ပြီး လှည်းကို တွန်းဝင်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးကို လက်ရာမပျက် ပြန်ပိတ်ခဲ့ပြီး အိမ်သို့ လာခဲ့လေသည်။

အိမ်ရောက်တော့ သူ့ဖခင်နှင့်အဒေါ်တို့အား ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတိုင်းတိုင်းတိတိတိ ပြောပြပြီး ဘယ်သူ့ကိုမျှ မပြောရန် နှုတ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ အာရမ်၏ လက်စွဲတော် ဂိတ်တံခါးသော့ကြီး ခြံဝင်းထဲ တစ်နေရာတွင် လက်စပျောက် မြှုပ်နှံလိုက်လေသည်။

မနက် အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ဂိတ်တံခါးဝ၌ ဈေးသည်တွေ စုပြုံနေကြသည်။ သူတို့က တံခါးဖွင့်ပေးရန် အော်ဟစ်တောင်းဆိုနေကြသည်။

ရဲသားများနှင့် စစ်သားများမှာ သော့ရှာမရ၍ ဒေါင်းတောက်နေကြသည်။ ယမန်နေ့ညက အာရမ်နှင့်အတူ တာဝန်ကျသော ရဲသားပေါလ်က ညတုန်းက သူ ကရာကိုးမြို့ထဲ သွားလည်နေကြောင်း မြောင့်ချက်ပေးသဖြင့် သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

သို့သော် ပြဿနာမှာ ဒီမျှနှင့် မပြီးသေး။ အာရမ် ဘယ်မှာလဲ။ အသတ်ခံရတာလား။ ထွက်ပြေးသွားသလား။ အာရမ် အသတ်ခံရကြောင်း သက်သေအထောက်အထားတွေလျှင် ဂျူးရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး တပ်ကြီးဆိုက်သွားနိုင်သည်။ ဂျူးတွေကို တစ်ယောက်မကျန် သတ်ပစ်ကြလိမ့်မည်။ သို့သော် အာရမ် အသတ်ခံရကြောင်း ဘာအထောက်အထားမျှ မတွေ့ရ။ ဂိတ်တံခါးကြီးကလည်း လက်ရာမပျက် ပိတ်လျက်သား ရှိနေသည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှ ဂျူးတွေလည်း အပြင်မှာ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ အားလုံး ရပ်ကွက်ထဲမှာပင် ရှိနေကြသည်။

ထို့ကြောင့် အာရမ် အသတ်ခံရတာ မဖြစ်နိုင်။ ဒီအကောင်အလွန် မိန်းမပွေသည်။ အမျှောင်မယားငယ် တစ်ဒါဇင်လောက် နှိုသည်။ ဧကန္တ သူ့ကောင်မတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ထွက်ပြေးသွားတာ ဖြစ်မည်။

ရဲဘက်နှင့် စစ်ဘက် အာဏာပိုင်များက ယင်းသို့လျှင် မှတ်ချက်ချကြလေသည်။

ညတုန်းက စိတ်ရောကိုယ်ပါ အကြီးအကျယ် ပင်ပန်းခဲ့ရသောကြောင့် ဆင်မြူရယ်မှာ သန်းခေါင်ကျော်မှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

နေအတန်မြင့်မှ သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အနီးတွင် အိုင်ဆက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟဲ့ . . . ဆင်မြူရယ်၊ ထ၊စမ်းပါဦးကွ၊ မြန်မြန်၊ ငါ့အဖေကြီး

ချောင်းမဆိုးတော့ဘူးကွ၊ ချောင်းဆိုး လုံးဝ ရပ်သွားပြီ၊ မင်း လိုက်ပြီး ကြည့်စမ်းပါဦးကွ၊ ငါ့အဖေကြီး မင်း . . . မင်း . . . ”

အိုင်ဆက်က ပြူးတူးပြုတ်ဖြင့် မနားတမ်း ပြောနေသည်။

ဆင်မြူရယ်က အိုင်ဆက်စကားမဆုံးခင် အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်း လူးလဲထလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရောက်သွားချိန်တွင် လူနာမှာ အိပ်ရာပေါ် ထထိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အဖျားလည်း လုံးဝ မရှိတော့။ ချောင်းဆိုးလည်း ရပ်သွားခဲ့ပြီ။

ဆင်မြူရယ်က လူနာအနီးသို့ ကပ်သွားသည်။

“ငါ ကြက်သားစွပ်ပြုတ်ကလေး တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင် လိုက်တာကွယ် . . . . ”

အဘိုးကြီး၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ဆင်မြူရယ်မှာ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ကြူးကြူးပါအောင် ငိုချလိုက်လေတော့သည်။

တကယ်တော့ သူသည် တစ်နေ့တည်း လူတစ်ယောက်အသက်ကို သတ်ပြီး အခြားတစ်ယောက်၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဆင်မြူရယ်၏ ဆေးစွမ်းကြောင့် အိုင်ဆက်၏ဖခင်ကြီး ကျန်းမာသွားပြီဟူသော သတင်းသည် ကျွန်ုပ်ရပ်ကွက်အတွင်း တောမီးပမာ ပြန့်သွားသည်။ ဆင်မြူရယ်တို့ အိမ်တွင် နေ့ချင်းညချင်း လူနာတွေ ဝိုင်းအုံလာကြသည်။ ဆင်မြူရယ်မှာ ဆေးစပ်၍ မလောက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

ဆင်မြူရယ်က လူနာတွေနှင့် မအားနိုင်သည့်အထဲမှ အချိန်လုပြီး ဒေါက်တာဝါးဆီသို့ လာခဲ့သည်။ ဆရာကြီးက သူ့သတင်း အစုံအလင် ကြားသိထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက် ရှိနေသေးသည်။

“ငါ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ရမှ ငါ ယုံမယ်၊ မင်းဆေး ပေးစမ်းပါ၊ ငါ့လူနာတွေကို စမ်းကြည့်မယ်”

ဆရာကြီးက မျှော်လင့်ချက်မရှိသော အသည်းအသန် လူနာတစ်ယောက်ကိုရှေးပြီး ဆင်မြူရယ်၏ဆေးကို ထိုးပေးလိုက်သည်။ သေးငယ်စေနှင့် အိပ်ရာပေါ် စန့်စန့်ကြီး မျောနေသော လူနာသည် ၂၄ နာရီအတွင်း ငေါက်ခနဲ ထထိုင်သည်။

ဒေါက်တာဝါးက အလွန်ကျေနပ်သွားပြီး ဆင်မြူရယ်၏ ဓာတ်ခွဲခန်းကို လိုက်ကြည့်သည်။ သူက မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဆင်မြူရယ်အတွက် ဝမ်းသာမဆုံး၊ ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်နေသည်။

“အေး . . . ငါ့တပည့်ကြီး တော်ပါပေတယ်ကွယ်၊ ဂုဏ်ယူထောက်ပါပေတယ်၊ မင်း . . . အောင်မြင်ပါပြီ၊ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအဖြစ် ဘာလိုချင်သလဲ . . . ပြော”

ဆင်မြူရယ်က မယုံကြည်နိုင်သော အကြည့်ဖြင့် ဆရာကြီး၏ မှတ်နားကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ . . . မလုံမလဲ အမူအရာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“နောက်ထပ် မြင်းတစ်ကောင်ပဲ လိုချင်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ထိုနှစ်သည် ၁၈၆၈ ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်သည် ‘ရိုဖေးနှင့်သားများ ဆေးကုမ္ပဏီ’ ကို စတင်မွေးဖွားလိုက်သော နှစ်လည်း ဖြစ်သည်။

ထိုနှစ်တွင်ပင် ဆင်မြူရယ်နှင့် တီရင်နီယာတို့ လက်ထပ်ကြသည်။ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအဖြစ် မြင်းခြောက်ကောင်ရသည်။ ခေတ်မီပစ္စည်းကိရိယာအစုံအလင်နှင့် ဓာတ်ခွဲခန်းအသစ်တစ်ခုလည်း ရသည်။

ဆင်မြူရယ်သည် ဆေးမျိုးစုံကို တီထွင်ထုတ်လုပ်နိုင်သဖြင့် ကြာမီအတွင်း ဝေးနီးဝန်းကျင် ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။ စီးပွားဥစ္စာသည် ဒီရေအလား တိုးတက်လာခဲ့သည်။ သူက ဆင်းရဲသားများအား အခမဲ့ ကုသပေးသည်။

“ဆေးပညာဆိုတာ ရောဂါပျောက်အောင် ကုသဖို့အတွက် ဖြစ်သော်လည်း ငွေရအောင် စီးပွားရှာဖို့ မဟုတ်ပါဘူး”

၁၀၄ ၀ မြေမြှုပ်နှံခြင်း

ဤကား သူ၏ လက်သုံးစကားဖြစ်သည်။

စီးပွားဖြစ်ထွန်းလာသည်နှင့်အမျှ ဆေးတိုက်ခွဲများလည်း အနှံ့အပြားဖွင့်လှစ်နိုင်လာခဲ့သည်။ ယခင်က သူ့အား ငွေကြေးအကူအညီမပေးလိုခဲ့သော လူချမ်းသာများ ရောက်လာပြီး အစုရှယ်ယာဝင်ခွင့်တောင်းလာကြသည်။ သို့သော် ဆင်ဖြူရယ်က လက်မခံ။

“မိတ်ဆွေယောင် ဆောင်လာတဲ့ မြေခွေးကို ကိုယ့်ကြက်ခြံထဲဝင်ခွင့် မပြုသင့်ဘူး၊ တစ်နေ့ မြေခွေးက ကြက်တွေကို စားပစ်လိမ့်မယ်” ဟူသော စကားမှာ အစုရှယ်ယာကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သော ဆင်ဖြူရယ်၏ ခံယူချက်ဖြစ်သည်။

နှစ်များမကြာမီတွင် အစိုးရက ဂျူးအမျိုးသားများအား ကရာကိုးမြို့တွင်း၌ လွတ်လပ်စွာ စီးပွားရေး လုပ်ကိုင်ခွင့်ပြုသောအခါ ဆင်ဖြူရယ်သည် မြို့တွင်း၌ ခမ်းနားလှပသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ဝယ်လိုက်သည်။ ဆေးတိုက်ကြီး တစ်တိုက်ကိုလည်း ဖွင့်လှစ်သည်။

ဆင်ဖြူရယ်နှင့် တီရင်နီယာတို့တွင် အောဘရာဟင်၊ ဂျိုးဇက်၊ အန်တွန်၊ ဂျန်နှင့် ပီတာဟူ၍ သားငါးယောက် ထွန်းကားသည်။ သားတစ်ယောက်မွေးတိုင်း ဆေးတိုက်တစ်ခုစီအသစ် ဖွင့်လှစ်သည်။ နောက်ဖွင့်သော ဆေးတိုက်က ယခင်ဆေးတိုက်ထက် ပို၍ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည်။

သားတွေ ကြီးလာသောအခါ ကိုယ်ပိုင်ဆရာတွေ ငှားပြီး ပညာသင်ပေးသည်။ သားတစ်ယောက်စီကို နိုင်ငံခြားဘာသာစကား တစ်မျိုးစီ ခွဲခြားသင်ယူစေသည်။ အောဘရာဟင်နှင့် ဂျန်တို့က အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ ဂျိုးဇက်က ဂျာမန်ဘာသာ၊ အန်တွန်က ပြင်သစ်ဘာသာနှင့် ပီတာက အီတာလျံဘာသာတို့ကို အသီးသီး သင်ယူကြရသည်။ သားတွေ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ်ရောက်သောအခါ ဖခင်နှင့်အတူ ပြည်တွင်းပြည်ပခရီး သွားကြရသည်။ သူတို့အား စီးပွားရေး လက်တွေ့ပညာကို အနာဂတ်အတွက် မျိုးစေ့ချပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သားကြီး အောဘရာဟင် အသက် ၂၁ နှစ်ပြည့်သောနေ့တွင် ဆင်ဖြူရယ်က သားအားလုံးကို ခေါ်ပြီး ဩဝါဒပေးသည်။

“အောဘရာဟင်က အမေရိကကို သွားရမယ်၊ အဲဒီမှာ ဆေးထုတ်လုပ်ရေး စက်ရုံဖွင့်ပြီး သားကြီးကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ရမယ်၊ ပြီးတော့... ဂျိုးဇက်က အသက် ၂၁ နှစ်ပြည့်ရင် ဘာလင်မြို့ကိုသွားပြီး စက်ရုံထည်ရမယ်၊ အဲဒီလိုပဲ အန်တွန်က ပြင်သစ်၊ ဂျန်က အင်္ဂလန်၊ ပီတာက အီတာလီကိုသွားပြီး စက်ရုံကြီးတွေ ဆောက်ကြရမယ်”

ဒီလိုနှင့် နောက်ခုနှစ်နှစ်အတွင်းတွင် နိုင်ငံကြီး ငါးနိုင်ငံ၌ ‘ရီဖေး’ နှင့်သားများကုမ္ပဏီ’ ခွဲများကို အောင်မြင်စွာ တည်ထောင်နိုင်ခဲ့သည်။

နိုင်ငံခြားရှိ သားတွေကို အိမ်ကြီးရခိုင်တွေ ဝယ်ပေးသည်။ လခကောင်းကောင်း ပေးသည်။ ရသမျှ အမြတ်ငွေကို မိသားစုပိုင် အစုရှယ်ယာအဖြစ် လုပ်ငန်းတွင် အရင်းပြန်မြှုပ်ကြရသည်။ မည်သူမျှ တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်း အစုရှယ်ယာ ရောင်းချခွင့်မပြု။ ထိန်းချုပ်ရှယ်ယာအများကို အကြီးဆုံးသားနှင့် ၎င်း၏အမွေကို ဆက်ခံသူက ပိုင်ရမည်။ ထိန်းချုပ်ရှယ်ယာကို ပိုင်သူ၏ ခွင့်ပြုချက်မရလျှင် မည်သူမျှ မိမိ၏အစုရှယ်ယာကို သူစိမ်းတစ်ရံဆံအား ရောင်းချခြင်း မပြုနိုင်။

ဤသည်မှာ ဆင်ဖြူရယ် ချမှတ်ပေးသော ရီဖေးနှင့်သားများ ကုမ္ပဏီ၏ သံမဏိစည်းကမ်း ဖြစ်သည်။ ဤစည်းကမ်းကို မည်သူမျှ ဖောက်ရ၊ သားစဉ်မြေးဆက် အသက်ထက်ဆုံး ထိန်းသိမ်းကြရမည် ဖြစ်သည်။

အချိန်တန် အရွယ်ရောက်သောအခါ ဆင်ဖြူရယ်၏သားတွေ အိမ်ထောင်ပြုကြသည်။ ရာစုနှစ် တစ်ပတ်လည်တော့ ဆင်ဖြူရယ်မျိုးဆက်တွင် မြေးတွေ၊ မြစ်တွေ ပြန့်ပွားလာခဲ့သည်။ သားကြီး အောဘရာဟင်သည် အမေရိကန်သူနှင့် လက်ထပ်သည်။ ဝုဒရောအမည်နှင့် သားတစ်ယောက် ထွန်းကားသည်။ ဝုဒရောမှ မွေးဖွားလာသော သားကြီး ဆင်ဖြူရယ်ဟု နာမည်မှည့်သည်။

ဂျိုးဇက်က ဂျာမန်သူနှင့် ရသည်။ ၎င်းတို့မှ သားတစ်ယောက်နှင့်

သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားသည်။ သားဖြစ်သူ အိမ်ထောင်ပြု၍ အန်နာအမည်ဖြင့် သမီးတစ်ယောက်ထွန်းကားသည်။ အန်နာက ဂျာမန် အမျိုးသား ဝေါ်လသာဝက်စနာနှင့် လက်ထပ်သည်။

ထိုပြင် တတိယသား အန်တွန်က ပြင်သစ်သူနှင့် လက်ထပ်၍ သားနှစ်ယောက် မွေးဖွားသည်။ သားတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားသည်။ ကျန်သောသားက အိမ်ထောင်ပြု၍ ဟယ်လင် အမည်ဖြင့် သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားသည်။ ဟယ်လင်မှာ အိမ်ထောင်ဆက်များသော်လည်း သားသမီး မထွန်းကား။

စတုတ္ထသားဂျွန်က အင်္ဂလန်သူနှင့် လက်ထပ်သည်။ သမီးတစ်ဦး ထွန်းကား၍ မျှော်စင်စာအုပ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ၎င်းတို့မှ အလက်နိဗ္ဗာန်အမည်ဖြင့် သားတစ်ယောက် မွေးဖွားသည်။

သားထွေး ပီတာက အိတာလျံနှင့် ညားသည်။ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် ရသည်။ သားဖြစ်သူ အိမ်ထောင်ပြု၍ ဆီမိုနက်တာအမည်ဖြင့် သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားသည်။ ဆီမိုနက်တာက အိတာလျံ အမျိုးသား ဝိသုကာကလေး အိုင်ဗိုပလာဒီနှင့် လက်ဆက်သည်။

ဤသည်မှာ ဆင်ဖြူရယ်ရိုဖေးနှင့် တီရင်နီယာတို့မှ ပေါက်ဖွားလာသော မိသားစု မျိုးဆက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် 'ရိုဖေးနှင့်သားများ ကုမ္ပဏီ' ၏ 'မျိုးဆက်သွေး' လည်း ဖြစ်သည်။

ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီသည် စတင်တည်ထောင်သည်မှ စ၍ ရာစုနှစ်တစ်ဝက်ခန့်အကြာတွင် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်၌ ကုမ္ပဏီများ ဖွင့်လှစ်နိုင်သည်အထိ ကြီးကျယ်တိုးတက်လာခဲ့လေသည်။ တကယ်တော့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ကျူးအမျိုးသားကလေးဆင်ဖြူရယ်နှင့် သူ၏မြင်းအိုကြီး 'လိုတ်' တို့က ကမ္ဘာကျော် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအင်ပိုင်ယာ မျိုးဆက်ကြီးတစ်ခုကို အုတ်မြစ်ချ တည်ထောင်ပေးခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

အယ်လစ်ဘောက်သည် 'စာအုပ်ကြီး' ကို ဖတ်၍ ပြီးသွားသည်။ ဤတစ်ကြိမ်သည် ငါးကြိမ်မြောက် ဖတ်ပြီးခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမသည် စာအုပ်ကြီးကို မှန်စီရိုထဲတွင် တရိုတသေ ပြန်သိမ်းလိုက်သည်။

သူမအဖို့ သည်စာအုပ်ကို နောက်ထပ် ဖတ်စရာ မလိုတော့ပေ။ သူမကိုယ်တိုင်က သည်စာအုပ်ကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်သလို သည်စာအုပ်ကြီးသည်လည်း သူမ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါဘူး။

သူမ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ဖြစ်သည်။ ဘယ်က ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာသည်ဆိုတာကို သူမဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အရင်းအမြစ်မှ မြေ သိရှိခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၂)

အယ်လစ်ဇဘက်၏ ၁၅ နှစ်မြောက်မွေးနေ့တွင် အယ်လစ်ဇဘက်တို့ ကျောင်းသို့ ရိုးစိပ်လှုံ ရောက်လာသည်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေလည်း တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး ယူလာသည်။ အမှန်က သမီးဖြစ်သူ၏မွေးနေ့ အတွက် ဖခင်ကြီးပေးလိုက်သော ပစ္စည်းများကို လာပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူ့ကိုယ်တိုင် လာပို့မလို့တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်တွေက သိပ်များ နေတယ်”

အယ်လစ်ဇဘက်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသော်လည်း မျက်နှာ မပျက် ဟန်ဆောင်ကာ ထိန်းထားလိုက်သည်။ သို့သော် ရိုးစိတ်တော့ အယ်လစ်ဇဘက်၏ အတွင်းစိတ် အခြေအနေကို အကဲခတ်မိပါသည်။ သူမသည် သူငယ်နှစ်စားအရွယ် မဟုတ်တော့။ အရာရာကို သိတတ် သော၊ ခံစားတတ်သော အပျိုကြီးဖားဖားအရွယ်သို့ ရောက်နေပြီ။

“တို့နှစ်ယောက် ညစာ သွားစားရင် မကောင်းဘူးလား”

ထိုစကားသည် ရိုးစိတ်ပေးစပ်မှ မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် ရုတ်တရက် ထွက် သွားသည်။ တော်တော်ပိုင်တဲ့ အကြံပဲဟု အယ်လစ်ဇဘက်က တွေး ထိုက်မိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . နေပါစေ၊ စာကြည့်စရာ နည်းနည်း နှိနေလို့ပါ”

သူမ၏အသံက နည်းနည်းမာသလို ထင်ရသည်။

သို့သော် ရိုးစိတ် ဆန့်ကျင်ဘက်အဖြေကို လိုချင်သူ မဟုတ်။ သူက အယ်လစ်ဇဘက်အတွက် ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့မွေးနေ့ပေါင်းများစွာကို အဖော်မပါဘဲ တစ်ကိုယ်တော် ကျင်းပခဲ့ ချူးသည်။ ထို့ကြောင့် သူက အယ်လစ်ဇဘက်၏ တစ်ကိုယ်တော် ငြင်းဆိုချက်ကို လက်မခံ။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးထံ ခွင့်တောင်းပြီး အယ်လစ်ဇဘက်ကို အတင်းခေါ်လာခဲ့သည်။

အသင့်ရပ်ထားသော ရိုးစိတ်ကားထဲသို့ နှစ်ဦးသား ဖင်ထိုင်လိုက်

ကြသည်။ ကားသည် လေယာဉ်ကွင်းဆီသို့ ဦးတည်ပြေးနေသည်။

“ဒါက နျူချာတယ်ကို သွားတဲ့လမ်းမှ မဟုတ်ဘဲ”

အယ်လစ်ဇဘက်က ပြောလိုက်သည်။

“နျူချာတယ်ကို သွားမယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောလို့တုန်း”

ရီးစ်က အယ်လစ်ဇဘက်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ အခု အယ်သွားကြမှာလဲ”

“ပါရီကို သွားမယ်လေ၊ မက်ဇင်ဟိုတယ်က ၁၅ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပဖို့ အကောင်းဆုံး နေရာပေါ့”

သူတို့သည် ကိုယ်ပိုင်ကျက်လေယာဉ်ဖြင့် ပါရီမြို့သို့ လာခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား မက်ဇင်ဟိုတယ်၏ စပယ်ရှယ်အကောင်းဆုံး ဟင်းလျာမျိုးစုံဖြင့် ညစာကို မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် စားကြသည်။ နောက်ဆုံး ရှန်ပီနီအရက်နှင့် မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ကြီးတို့ဖြင့် ပွဲသိမ်းလိုက်ကြသည်။ စားသောက်ပြီးတော့ ရီးစ်က အယ်လစ်ဇဘက်အား ပါရီမြို့တွင်းအနှံ့ ကားဖြင့် လိုက်ပြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အတော်ညဉ့်နက်မှ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့အတွေ့အကြုံသည် အယ်လစ်ဇဘက်အဖို့ ဖျော်စရာ အကောင်းဆုံး အတွေ့အကြုံတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ရီးစ်ကလည်း တော်ပါပေသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်အား ပျော်အောင် ပြုစုနိုင်သည်။ သူ့စကားကို ကြားရသည်မှာလည်း ပျော်စရာကောင်းသည်။ သူ့အမှုအရာကို မြင်ရသည်မှာလည်း စိတ်ချမ်းသာသည်။

ကျောင်းခြံဝတွင် ကားရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ အဆင်းတွင် အယ်လစ်ဇဘက်က . . .

“ကျွန်မ ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး၊ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်မဘဝမှာ အပျော်ဆုံးမွေးနေ့ပေါ့”

“မင်းဖေဖေကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါ၊ ဒါဟာ သူ့စိတ်ကူးပါ”

သို့သော် အယ်လစ်ဇဘက်ကတော့ မယုံ။ ရီးစ်က ညာပြောသည်ဟုသာ သဘောပိုက်လိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင် ရီးစ်ဟာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် တော်တဲ့ လူပဲ၊ လူက တော်သလောက် ရုပ်ရည်ကလည်း ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိတယ်ဟူ၍ အယ်လစ်ဇဘက်က မှတ်ချက်ချလိုက်မိလေသည်။

ထိုညက အယ်လစ်ဇဘက်သည် တော်တော်နှင့် အိပ်၍မရ။ ရီးစ် ဝီလျံအကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။ အိပ်မပျော်တော့ သူမက အိပ်ရာထပြီး ပြတင်းနားက စားပွဲကလေးဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ စာရွက်နှင့် ဖောင်တိန်ယူကာ ရေးခြစ်လိုက်လေသည်။

“မစွက် ရီးစ်ဝီလျံ”

သူမသည် ထိုစာတန်းကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။

ထိုနေ့က ရီးစ်ဝီလျံသည် ပြင်သစ်ရုပ်ရှင် မင်းသမီးချောကလေး တစ်ယောက်နှင့် ချိန်းထားသည်။ သို့ပေမယ့် လုံးဝမရည်မှန်းဘဲ သူက အိပ်စပ်ဆော့ပြီး အယ်လစ်ဇဘက်အား ညစာစားရန် ဖိတ်ခေါ်မိခဲ့သောကြောင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကလေးအတွက် ၂၄ နာရီ နောက်ကျသွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် ရီးစ်က လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ ရသမျှ အချိန်ပိုင်းကလေးအတွင်း မင်းသမီးကလေးအား မက်ဇင်ဟိုတယ်မှာပင် ပြုစုလိုက်သည်။

ရီးစ်ကတော့ အယ်လစ်ဇဘက်နှင့်အတူ မွေးနေ့ပွဲကျင်းပခဲ့ရတာ အ ပို၍ပင် ပျော်စရာကောင်းသေးသည်ဟု တွေးနေမိသည်။

တကယ်တော့ အယ်လစ်ဇဘက်သည် တစ်နေ့သောအခါ အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟူသောအချက်ကို ရီးစ်က ခန့်မှန်းထားပြီးသား မဟုတ်ပါလား။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ရုပ်ရော စိတ်ပါ ပြောင်းလဲလာသည်။ ဒီလိုပြောင်းလဲလာသည်မှာ အဘိုးကြီး သင်ပြုရယ်

ကြောင့်လား။ ဒါမှမဟုတ် နီးစပ်လျှော့ကြောင့်လား ဆိုတာကတော့ သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း ကွဲကွဲပြားပြား မသိ။ သို့ပေမယ့် မိမိ၏စိတ်ပိုင်းရော နှစ်ပိုင်းပါ ပြောင်းလဲလာခြင်းအတွက်တော့ သူမက ဂုဏ်ယူမိသည်။

သူမသည် ယခင်ကလို အစားမကြီးတော့၊ အစာကို လျော့စား လာသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူမ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ဘုတ်ပွ ကြီး ဖြစ်မနေတော့ဘဲ တစ်နေ့တခြား ကိုယ်အလေးချိန် လျော့လာပြီး ကြည့်ပျော်ရွှေပျော် အနေအထားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် သူမသည် အခန်းထဲအောင်းကာ စာအုပ်တွေ နှင့် အဖော်ပြုနေခဲ့သည်။ ယခုတော့ ယင်းသို့ မဟုတ်တော့။ ကျောင်း အားကစားပွဲများတွင် ပါဝင်လာခဲ့သည်။ အခြားကျောင်းသူတွေနှင့် လည်း အပေါင်းအသင်း လုပ်လာသည်။ သူတို့က အယ်လစ်ဇဘက်၏ ပြောင်းလဲမှုကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ ဟိုတုန်းက သူတို့၏ပါတီပွဲများသို့ အယ်လစ်ဇဘက်ကို ဖိတ်ပေးမယ့် ဘယ်တော့မှ မလာခဲ့ဖူး မဟုတ်လား။

တစ်ညတွင်တော့ ကျောင်းသူအချင်းချင်း 'ကျိတ်ပိုင်း' တစ်ခု သို့ အယ်လစ်ဇဘက်-တက်လာခဲ့သည်။ သူမအား ဘယ်သူကမျှ မျှော် လင့်ထားသည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အားလုံးကပင် အံ့ဩနေကြသည်။ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကဆိုလျှင် "မင်းလာမယ်လို့ တို့ လုံးဝ မယုံဘူး ဒါကြောင့် တို့အလောင်းအစားတောင် လုပ်နေကြသေးတယ်" ဟူ၍ပင် ပြောလိုက်သေးသည်။

သူတို့ ကျိတ်ပိုင်းမှာ 'ပဂျားမား ပါတီပွဲ' ဟုခေါ်သော ဝိုင်းဖြစ် သည်။ ရင်းနှီးသူချင်းချင်း ချိန်းပြီး ညအိပ်ဝတ်ရုံကြီးတွေဝတ်ကာ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုစားသောက်ရင်း သန်းခေါင်ကျော်သည် အထိ အချိန်ဖြုန်းသောဝိုင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ကပွဲကို ကျောင်းသူလေးယောက် ပေါင်းနေသော အခန်း တစ်ခန်းတွင် ပြုလုပ်သည်။ စုစုပေါင်း ကျောင်းသူ နှစ်ဒါဇင်နီးပါး တက် ရောက်လာကြသည်။

တစ်ခန်းလုံးတွင် စူးရှသင်းပျံ့သော စီးကရက်မီးခိုးနံ့များနှင့် မှန်

နေသည်။ ကျောင်းသူအများစုသည် ဆေးခြောက်ရှူလေ့ရှိကြောင်း အယ်လစ်ဇဘက်က သိထားသည်။ သို့သော် သူမအနေဖြင့် တစ်ခါမှ ခစမ်းခဲ့ဖူး။ ထိုညက ပါတီပွဲရှင်မှာ ရေနီတိုကာအမည်ရှိ ပြင်သစ်အမျိုး သမီးကလေး ဖြစ်သည်။

ရေနီက အညှိရောင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ကိုက်ရင်း အယ်လစ် ဇဘက်အနားသို့ လျှောက်လာသည်။ သူမက စီးကရက်ကို တစ်ချက် နှိပ်လိုက်ပြီး အယ်လစ်ဇဘက်အား ကမ်းပေးသည်။

"သောက်တတ်တယ်နော်"

သူ့စကားက မေးခွန်းနှင့် မတူ။ တိုက်တွန်းသံ ပါနေသည်။

"သောက်တတ်တာပေါ့"

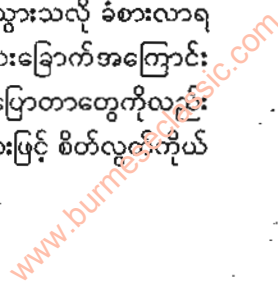
အယ်လစ်ဇဘက်က မသောက်တတ်ဘဲနှင့် ညာပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

သူမက စီးကရက်ကို လက်ကြားညှပ်ထားရင်း ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေသည်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်တွင် တပ်ပြီး တစ်ဖွာ ရှိုက်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အစိမ်းရောင်ပြောင်းသွားသလို ထင်လိုက် ခုသည်။ မီးခိုးငွေ့တွေက အဆုတ်ထဲ မွေ့နှောက်ထိုးဖောက်သွားကြ သည်။

သူမက ကြိုးစားပြီး ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"မဆိုးဘူး"

ရေနီက အယ်လစ်ဇဘက်အနားမှာ ပြန်ထသွားသည်။ အတန် ကြာတော့ အယ်လစ်ဇဘက်မှာ ခုတင်ပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး လဲနေလေ ပြီး ပထမတော့ ခေါင်းထဲက မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာသလို ခံစားရ သည်။ ခဏကြာတော့ အမူးပြေသွားသည်။ သူမက နောက်ထပ် တစ်ဖွာ ထပ်ဖွာလိုက်သည်။ ခေါင်းထဲတွင် ပေါ့သွားသလို ခံစားလာရ သည်။ အယ်လစ်ဇဘက်သည် ယခင်က ဆေးခြောက်အကြောင်း စာအုပ်တွေထဲမှာလည်း ဖတ်ဖူးသည်။ သူများပြောတာတွေကိုလည်း ကြားဖူးသည်။ ဆေးခြောက်သတ္တိက တစ်ဒဂ်အားဖြင့် စိတ်လွတ်ကိုယ် လွတ် ဖြစ်သွားစေသည်။

သူမက နောက်ထပ်တစ်ဖွာ ထပ်ဖွာလိုက်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခါတိုင်းထက် ခပ်ပြင်းပြင်း ရှိုက်လိုက်သည်။ သူမသည် လေထဲတွင် လွင့်မျောနေသလို ခံစားနေရသည်။ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားသလို ထင်နေရသည်။ အခန်းထဲတွင် သူ့အဖော်တွေကို မြင်နေရသည်။ စကားပြောသံတွေကိုလည်း ကြားနေရသည်။ သို့သော် သူတို့ရုပ်တွေကို ပြတ်ပြတ်သားသား မမြင်ရ။ အားလုံး မှုန်ဝါးနေကြသည်။ စကားသံတွေကလည်း မပီမသ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ပြတ်ပြတ်သွားကြသည်။ အဝေးကြီးမှလာသော အသံတွေလို ထင်နေရသည်။

အလင်းရောင်ကလည်း မခံရပ်နိုင်အောင် စူးရှသွားသည်။ သူမက မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူမသည် လဟာပြင်ထဲ မျောပါသွားသည်။ စိတ်ထဲ အလွန်ပျော်မြူးနေသည်။ သူမသည် ကျောင်းခေါင်မိုးပေါ်က လဟာပြင်ထဲ ပျံဝဲနေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မိုးမြင့်နတ်ထံ ပျံတက်လာခဲ့သည်။ ဆီးနှင်းဖုံးသော အယ်လ်ပိုင်းတောင်ထွတ်များပေါ် ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ ဝှမ်းစိုင့်တွေ လွှမ်းမိုးထားသော ပင်လယ်ပြင်ပေါ် ရောက်လာပြန်သည်။

တစ်ယောက်ယောက်က သူမနာမည် အော်ခေါ်သံ ကြားရသည်။ မြေပြင်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ရန် ခေါ်နေသည်။

မိုးစင်းနေသော မျက်တောင်များကို မဖွင့်ချင်ဖွင့်ချင် ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရေနံက အယ်လစ်ဇဘက်ကိုယ်ပေါ်တွင် မှီဖက်ထားသည်။ သူမက အယ်လစ်ဇဘက်အား ရီဝေနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် တရှိုက်မက်မက် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ . . . အိုကေရဲ့လား . . . ”

အယ်လစ်ဇဘက်က ယုံယုံကလေး ပြုံးနေသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်တို့ မိန်းကလေးကျောင်းနှင့် ယောက်ျားကလေးကျောင်းမှာ များစွာ မဝေးလှ။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးများက လစ်လျှင်

လစ်သလို ယောက်ျားကလေးများနှင့် ချိန်းတွေ့ကြသည်။ ကျောင်းသူချင်းဆုံမိလျှင် အများဆုံးပြောကြသော အကြောင်းအရာမှာလည်း သူတို့နှင့်တွဲသော ယောက်ျားကလေးတွေအကြောင်းသာ ဖြစ်နေတတ်သည်။

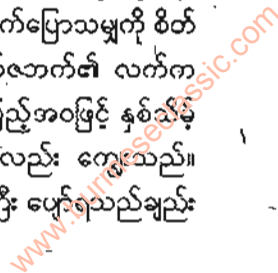
အဆိုးဆုံးကတော့ အပျိုဖော်ဝင်စ မိန်းကလေးတို့ သဘာဝအတိုင်း လိင်စိတ်ဖြေဖျော်မှုကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရယူခံစားနေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် အယ်လစ်ဇဘက်ကတော့ မိမိ၏ အပျိုစင်ဘဝကို အစွမ်းကုန် ထိန်းထားသည်။ ဘယ်ယောက်ျားကလေးနှင့်မှလည်း ချိန်းတွေ့၊ ဘယ်လိုလိင်စိတ်ဖြေဖျော်မှုမျိုးကိုမှလည်း မခံစား။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်၏ လိင်စိတ်ကတော့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပြင်းပြလာသည်မှာ အမှန်ပင်။ ဤသည်မှာ ပတ်ဝန်းကျင် စေ့ဆော်မှုကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ အရွယ်ကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ဖွဲ့မီးလို တငွေ့ငွေ့လောင်နေသော ယင်းစိတ်ကို ဆွပေးလိုက်သူကတော့ ဆရာမကလေး မစ္စတာရီယော့ ဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာရီယော့မှာ အယ်လစ်ဇဘက်နှင့် အသက်ချင်း သိပ်မကွာသူ။ နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်စန့် သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် ရုပ်ရည်ချောမောသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူက အယ်လစ်ဇဘက်အပေါ် ထူးထူးခြားခြား ခင်မင်မှုပြသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်ကလည်း သူ့ဆရာမကလေးကို ထူးထူးခြားခြား သံယောဇဉ်တွယ်နေမိသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်သည် အဆိုးအကောင်း အကြောင်းကိုစွဲ တစ်ခုခုပေါ်တိုင်း ဆရာမကလေးဆီသို့သာ သွားပြီး ရင်နှင့်လေ့ရှိသည်။ ဆရာမကလေးက အယ်လစ်ဇဘက်ပြောသမျှကို စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်သည်။ ပြီးတော့ အယ်လစ်ဇဘက်၏ လက်ကလေးကို တယုတယ ပွတ်သပ်ရင်း ကြင်နာမှု အပြည့်အဝဖြင့် နှစ်သိမ့်စားဆိုင်သည်။ ချောကလက်နှင့် ကိုက်မုန့်တွေလည်း ကျွေးသည်။ ဒီလိုအခါမျိုးတိုင်း အယ်လစ်ဇဘက်အဖို့ အပျော်ကြီး ပျော်ရသည်ချည်း

ပင် ဖြစ်သည်။

မစ္စဟာရီယော့က ပြင်သစ်ဘာသာဆရာမ၊ ပြီးတော့ ဖက်ရှင်ဝတ် စားဆင်ယင်မှု ဘာသာရပ်များကိုလည်း သင်ပြသည်။ မိန်းကလေးတွေ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွင် 'စတိုင်' ခေါ် 'ဟန်'၊ အရောင်အသွေး လိုက် ဖက်မှုနှင့် ပစ္စည်းချင်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု သင့်လျော်ကိုက်ညီမှုတို့ကို အထူး တလည် ဂရုစိုက်ကြရန် သူမက အလေးအနက်ပြု၍ သင်ပြလေ့ရှိ သည်။

“အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေ မှတ်ထားဖို့က အတွဲအစပ်မညီ ညွတ်ရင် အပျံ့စား ဝတ်စားထားတောင်မှ အညံ့ဆုံး ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုမျိုး ဖြစ်သွားနိုင်တယ် . . .”

'အတွဲအစပ် ညီညွတ်မှု' ဟူသော စကားမှာ မစ္စဟာရီယော့၏ လက်သုံးစကား ဖြစ်သည်။ ဒီစကားကို သူမက အမြဲလိုလို ထည့်ပြော လေ့ရှိသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် လိင်စိတ်ပေါ်လာတိုင်း သူ့ဆရာမ ကလေး မစ္စဟာရီယော့ကိုသာ အမြဲလိုလို သတိရနေတတ်သည်။ မစ္စ ဟာရီယော့က သူမမျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစား စိုက်ကြည့်နေပုံ၊ သူမ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို တယုတယ ပွတ်သပ်ကစားနေပုံတို့ကို မြင် ယောင်လာသည်။

ပြီးတော့ မစ္စဟာရီယော့က သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြီး ပွေဖက်လိုက်ပုံ၊ ကျောပြင်ရင်သားမကျန် နေရာအနှံ့ကို ပွတ်သပ်ကစား နေပုံတို့ကို သတိရလာသည်။ ပထမတုန်းကတော့ အယ်လစ်ဇဘက်က မစ္စဟာရီယော့၏ အပွေ့အဖက်ကို အမှတ်မထင် သာမန်အပွေ့အဖက် မျိုးဟုသာ ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ နောက်တော့မှ သာမန်မဟုတ်ဘဲ ထူးခြား သော၊ ရည်ရွယ်ချက်ရှိသော အပွေ့အဖက်မျိုးဖြစ်ကြောင်း တစ်စတစ်စ သိလာခဲ့ရသည်။ တို့ပြန်မှု လိုချင်သောအပွေ့အဖက်မျိုးဖြစ်ကြောင်း သိလာခဲ့ရသည်။

ထိုအခါတွင်းမှ အဖြစ်မှန်ကို သိခဲ့ရပေသည်။ ဒီလိုအဖြစ်မှန်ကို သိရသောကြောင့်လည်း သူမစိတ်ထဲတွင် အတော်ကလေး တုန်လှုပ်

သွားမိသည်။

အဖြစ်မှန်ကတော့ သူမသည် မိန်းမစစ်စစ်မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျား လျာတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။

ထို့ကြောင့်လည်း အယ်လစ်ဇဘက်က ယောက်ျားကလေးတွေကို လုံးဝ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ မိန်းကလေးတွေကိုသာ စိတ်ဝင်စားခြင်း ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးတွေ ဆိုရာတွင်လည်း မိန်းကလေးတိုင်းကိုတော့ တေတယ်။ မစ္စဟာရီယော့လို အာရုံခံစားတတ်သော၊ နားလည်မှုရှိသော မိန်းကလေးမျိုးကိုမှ သူမက စိတ်ဝင်စားသည်။

ယောက်ျားလျာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ လူ့အဖွဲ့အစည်း ထဲ ဝင်၍ အများတကာနှင့် ရောနှောဆက်ဆံရာတွင် အနှောင့်အယှက် အခက်အခဲတွေ တစ်ပုံတပင်ကြီး ရှိကြောင်းကို အယ်လစ်ဇဘက်က ချစ်စိနှင့်လည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်ဖူးသည်။ စာအုပ်တွေထဲမှာ ထည်း ဖတ်ဖူးသည်။

ယောက်ျားလျာတွေကို လောကလူ့အဖွဲ့အစည်းက လူရာ သွင်း၊ သူတို့အား သဘာဝတရားက ပြစ်ဒဏ်ခတ်ထားသော တရားခံ များလို ဆက်ဆံကြသည်။

ဒါပေမဲ့ အယ်လစ်ဇဘက်က စဉ်းစားကြည့်သည်။ လောကမှာ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်တာနဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်ကို ချစ်တာ ဘာကွာခြားသလဲ။

အရေးကြီးဆုံးက ချစ်ခြင်းမေတ္တာပဲ မဟုတ်လား။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အပြည့်အဝရှိတဲ့ လိင်တူတစ်ယောက်ကို ချစ်တာထက် အချစ်မရှိတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးကို ချစ်တာက ပိုပြီး ကောင်းနိုင်ပါ့မ သား။

သူမ၏ စိတ်ထားပြောင်းလဲမှုကို ဖခင်ကြီးသိသွားရင်တော့ ရင်ကွဲ ရွာတော့မှာပဲဟူ၍ အယ်လစ်ဇဘက်က တွေးပူလိုက်မိသည်။ သို့သော် တိစ္ဆမရှိ။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပေါ့။ မီးစင်ကြည့်ပြီး က၊ရမှာပေါ့။ သူမသည် အခြားမိန်းကလေးတွေလို သာမန်မိန်းကလေးဘဝ

ဖြင့် ဘယ်တော့မှ လင်ယူသားမွေး ပြုနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ သူမ ဘယ်ပဲသွားသွား၊ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းက ဝိုင်းပယ်ခံရတော့မည်မှာ သေချာနေသည်။

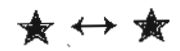
အို . . . ဒါတွေ တွေးပူနေလို့ အလကားပဲ။ ပေါက်တဲ့နဖူး မထူး တော့ပါဘူး။ မစ္စဟာရီယော့နဲ့ပဲ အတူနေတော့မယ်။ ချစ်သူနှစ်ယောက် အေးအေးလူလူနေနိုင်အောင် အခန်းကလေး တစ်ခန်း၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ကလေးတစ်ဆောင် ရှာမယ်။ အိမ်ကလေးကို နေချင်စဖွယ်ဖြစ် အောင် ပန်းချီကားတွေ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေနဲ့ ကျကျနန ပြင် ဆင် မှမ်းမဲမယ်။

ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း ယောက်ျားလျာနဲ့ တူအောင် မနေဘူး။ ယောက်ျားလျာ အဝတ်အစားမျိုးတွေကို လုံးဝမဝတ်ဘဲ နေမယ်။ ငါ့အပြုအမူ အနေအထိုင်နဲ့ အပြောအဆိုတွေအားလုံး မိန်းကလေး နဲ့တူအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေထိုင်မယ်။

ညနေကျရင် နှစ်ယောက်သား မီးဖိုဘေးမှာ ပွေ့ပက်ပြီး ရင်ငွေ့ လှိုင်း ခံစားမှု ကဗျာတွေ ရွတ်ကြမယ်။

အချိန်ကာလဆိုတာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ ရန်သူပါပဲ။ ချမ်းမြေ့တဲ့ တို့ရဲ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးတာလည်း သူပါပဲ။ တို့ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တို့ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ တို့ရဲ့ကြေကွဲမှုတွေ တို့ရဲ့မျက်ရည်တွေနဲ့ပဲ တိုင်းတာလို့ ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့များ ချစ်သူ တွေဟာ သူတို့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို နေ့တွေ၊ ညတွေ၊ လတွေ၊ နှစ်တွေ နဲ့ တိုင်းတာနေကြတာ ဘာသဘောပါလိမ့်။

အယ်လစ်ဇဘက်က သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပြန်ပြုပြင်ရှည်လျားသော အနာဂတ်ခရီးလမ်းကို မျှော်မှန်းတွေ့တော့ရင်း လန်းဆန်းရွှင်မြူးနေ လေသည်။ ။

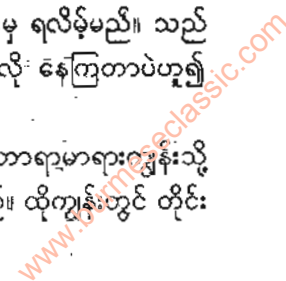
အယ်လစ်ဇဘက်သည် သူမ၏ အထက်တန်းကျောင်းသူဟု နောက် ဆုံးနှစ်တွင် ၁၈ နှစ် ပြည့်သည်။ ထိုနှစ် 'အီစတာပွဲတော်' ကျောင်း ဝိတ်ရက်တွင် ၁၀ ရက်ခန့် အနားယူရန် ဆာဝင်းနီးယား စံအိမ်ကြီးသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူမသည် ကားမောင်းတတ်နေပြီဖြစ်၍ အားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး တစ်ကျွန်းလုံး အနှံ့အပြား လျှောက်လည် ဆည်။

သဲသောင်ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လျှောက်မောင်းသည်။ အင်းခြေတံငါရွာလေးများသို့ သွားလည်သည်။ နေ့လည်ချိန်တွင် နွေး ဆွေးသော မြေထဲပင်လယ်ဒေသ နေရိုက်အောက်တွင် ရေကူးသည်။ ညအချိန်တွင် အိပ်ယာထ လှဲရင်း ကမ်းစပ်ကျောက်ဆောင်၏ ကြေကွဲ နှယ် သီချင်းညည်းသံကို နားထောင်ရင်းသည်။

သူမသည် တင်ပီယိုရွာတွင် ကျင်းပသော 'ဝါဆိုပွဲတော်' သို့လည်း သွားကြည့်သည်။ ပွဲတော်တွင် တစ်ရွာလုံး ခိုးရာဝတ်စုံကိုသာ ဝတ်ကြရသည်။ ဒိုမီနိုဝတ်ရုံဖြင့် မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်ထားကြသော မိန်း ကလေးများက သူတို့နှင့်တွဲကရန် ယောက်ျားကလေးများကို ဖိတ်ခေါ် ကြသည်။ သည်အချိန်တွင် လူတိုင်း လွတ်လပ်နေကြသည်။ လုပ်ချင်ရာ ကို လွတ်လပ်စွာ လုပ်နိုင်ကြသည်။ ထိုညအဖို့ ယောက်ျားကလေး နှစ်ယောက်က သူနှင့်အိပ်ရန် ခေါ်လျှင်လည်း မိန်းကလေးက သဘောတူလျှင် အားလုံး အဆင်ပြေနေပြီ။ သို့သော် နောက်နေ့မနက် နှင်တော့ ထိုမိန်းကလေးကို သွားခေါ်၍ ရချင်မှ ရလိမ့်မည်။ သည် အပြစ်ကိုမြင်ရတော့ တစ်ရွာလုံး တိရစ္ဆာန်တွေလို နေကြတာပဲဟူ၍ အယ်လစ်ဇဘက်က ပေးမိသည်။

ပြီးတော့ အယ်လစ်ဇဘက်သည် ပွန်တာရာမာရားကျွန်းသို့ သွား ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပြီး သွားလည်သည်။ ထိုကျွန်းတွင် တိုင်း

ရင်းသားများက သိုးကလေးတစ်ကောင်လုံး မီးကင် စားသောက်ကြသည်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ တိုင်းရင်းသားများက ကျွေးမွေးသော ပျားရည်မှန်တစ်မျိုးကိုလည်း စားသည်။ ထိုကျွန်းထွက် နာမည်ကျော် ပိုင်အရက်ကိုလည်း သောက်သည်။

အယ်လစ်ဇဘက် အကြိုက်ဆုံးနေရာတစ်ခုကတော့ 'ပေါ်တိုကာဗိုကျွန်းမှ' 'ခြင်္သေ့ထမင်းဆိုင်' ဖြစ်သည်။ ထမင်းဆိုင် အောက်ထပ်တွင် ရှေးရိုးပုံစံ အရက်သောက်ခန်းတစ်ခုနှင့် စားပွဲဆယ်လုံးဆုံ ထမင်းစားခန်းတစ်ခု ရှိသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က ဝါဆိုပွဲတော်ကို 'ယောက်ျားလေးပွဲတော်' ဟူ၍ နာမည်ပေးထားသည်။ ပွဲတော်ရက်တွင် လူကုတ်သုဋ္ဌေးသားတွေ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လာကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ရေကူး ပါတီပွဲများနှင့် မြင်းစီးပါတီပွဲများကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ကျင်းပပြီး အပျော်ကြား ဖြိုးတူးကြသည်။ သူတို့က အယ်လစ်ဇဘက်ကိုလည်း ပါတီပွဲသို့ အလှအယက် ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။ တကယ်တော့ သူတို့ပွဲမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲမဟုတ်ဘဲ စိတ်လိုက်ပွဲများသာ ဖြစ်သည်။ အယ်လစ်ဇဘက်က မှတ်ချက်ချသည်။

" ဒီကောင်လေးတွေက 'လူတော်ကလေးတွေပါ' "

အယ်လစ်ဇဘက်၏ဖခင်ကြီးက သည်လိုပင် အားပေးအားမြှောက် စကားဆိုသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်ကတော့ သူမဖခင်ကြီး ထင်သလို မထင်အားလုံး ငတုံးတွေဟုသာ ယူဆသည်။ သူတို့ကအရက်ကိုလည်း အမှအမှ သောက်ကြသည်။ စကားကိုလည်း လေကြီးမိုးကြီး ပြောကြသည်။ ပြီးတော့ သူမကိုလည်း အရူးအမှူး လိုက်ကြသည်။ တကယ်တော့ သူတို့က သူမကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေကြသည်မှာ အံ့သြစရာကောင်းသော တန်ဖိုးရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို လိုချင်၍မဟုတ် ဆိုတာ ဟိုဟော့ ဟောင်းစွာ သဘောပေါက်သည်။ ရှိဖေးမျိုးဆက်အမွေခံ မိန်းကလေးတစ်ဦးမို့လို့ သည်လောက်အထိ အလေးထားနေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူတို့က အယ်လစ်ဇဘက်အား အရေးတယူ ဖိတ်ခေါ်ပြီး အရက်တိုက်ကြသည်။ ထမင်းကျွေးကြသည်။ သူတို့နှင့် လိုက်အိပ်ရန် အတင်းရော အဓမ္မရော စည်းရုံးကြသည်။ တကယ်တော့ သူတို့က အယင်မှားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့က အယ်လစ်ဇဘက်ကို ယင်ဖိုတောင် မသန်းဖူးသေးသော အပျိုးစစ်စစ် နုနုထွတ်ထွတ်ကလေးဟု ထင်နေကြသည်။ သူတို့နှင့် တစ်ညလောက် အိပ်ဖူးသွားလျှင် သူတို့အပေါ် တန်းတန်းစွဲသွားပြီး သူတို့ခိုင်းသလို ဘာမဆိုလုပ်မယ့် မိန်းကလေးဟု ထင်နေကြသည်။

ဒါပေမဲ့ အယ်လစ်ဇဘက်က သူတို့ထင်ထားတဲ့ မိန်းမစားအိမ် မဟုတ်။ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်က "လာပါ အချစ်ရယ် တီယံအခန်း သွားကြစို့" စကားခေါ်လာတိုင်း "နေပါစေ . . . ခြည်းဖြည်းပေါ့၊ အချိန်တွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်" စသည်ဖြင့် လိမ္မာယဉ်ကျေးစွာ အမြဲတမ်း ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်မကုန်မီ နိုးစိတ်လုံလည်း ဆာဒင်းနီးယားခဲအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ နိုးစိတ်မြင်တွေ့ရတော့ အယ်လစ်ဇဘက်အဖို့ အတော်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိသည်။ ဝမ်းလည်း အလွန်သာမိသည်။ နိုးစိတ်သည် ယခင်ကထက် ပို၍ 'ချောလာသည်ဟု သူမ ထင်သည်။

နိုးစိတ်ကလည်း သူမကိုတွေ့တော့ ဝမ်းသာနေပုံ ရသည်။

"မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

နိုးစိတ်က အယ်လစ်ဇဘက်၊ ဘက်ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ရင်း မေးသည်။

"ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ"

"မင်း သိပ်မကြာခင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲမှာ ကြည့်မိရဲ့ ထား"

"မကြည့်မိပါဘူး"

နိုးစိတ်က မစ္စတာဆမ်ရိုဖေး၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း "ကောင်လေးတွေအားလုံး နားပင်း၊ ဆွံ့အ မျက်မမြင်တွေ

သာ မဟုတ်ကြရင် အယ်လစ်ဇဘက်ဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သိပ်ပြီး ကြာကြာနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး”

ရိုးစိက 'ကျွန်တော်တို့' ဟူ၍ သုံးလိုက်သည်ကို အယ်လစ်ဇဘက်က တော်တော် သဘောကျသွားသည်။ အမှန်ကတော့ ရိုးစိက စကားမှာ အယ်လစ်ဇဘက်အား ယောက်ျားကလေးတွေနှင့် ဆက်ဆံပုံကို အားမရ၍ စောင်းပြောလိုက်သော စကားဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စကားတွင် ရင်းနှီးခင်မင်မှု ပါဝင်နေသောကြောင့် အယ်လစ်ဇဘက် အနေဖြင့် သဘောကျမိခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းရက်များတွင် အယ်လစ်ဇဘက်မှာ ဆာအင်ဒီးယား စံအိမ်ကြီးတွင် စံပြအိမ်ရှင်မ ဖြစ်နေလေသည်။

သူမသည် ဖခင်ကြီးနှင့် ရိုးစိတို့အနားမှာ တစ်ဖဝါးမခွာဘဲ တတ်နိုင်သမျှ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုနေသည်။ သူတို့အတွက် အရက်စားပွဲ ပြင်ပေးသည်။ ထမင်းစားပွဲ ပြင်ပေးသည်။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ဟိုဟိုသည်သည် ခိုင်းလျှင်လည်း ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပြီး သွားလိုက်သေးသည်။

တစ်ခါတလေ သူမ၏ဖခင်ကြီးနှင့် ရိုးစိလျှံတို့နှစ်ယောက် သား အလုပ်ကိစ္စများကို အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးနေချိန်တွင် အယ်လစ်ဇဘက်က ဘေးမှထိုင်ပြီး စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်နေတတ်သည်။

သူတို့က ကုမ္ပဏီခွဲများ ပူးပေါင်းရေး၊ စက်ရုံသစ် ဖွင့်လှစ်ရေး အရောင်းသွက်သော ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် လူမကြိုက်သော ကုန်ပစ္စည်းများအကြောင်းကို ဆွေးနွေးဝေဖန်ကြသည်။ ပြီးတော့ အပြိုင်ကုမ္ပဏီတွေအကြောင်း၊ စီမံကိန်း မဟာဗျူဟာနှင့် တန်ပြန်မဟာဗျူဟာအကြောင်းတွေကို ဆွေးနွေးကြသည်။ သည်အကြောင်းအရာတွေအားလုံးမှာ အယ်လစ်ဇဘက်အဖို့တော့ စိတ်ဝင်စားစရာတွေချည်းဖြစ် နေသည်။

အထူးသဖြင့် ရိုးစိနှင့် သည်လို နီးနီးကပ်ကပ်နေရပြီး သူ့မျက်နှာကို ကြည့်နေရသည်ကပင် သူမအဖို့ ပျော်စရာကြီး ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့တွင် အပေါ်ဆုံးထပ် 'မျှော်စင်ဆောင်၌ ဆစ်ရိုဖေး အလုပ်လုပ်နေတုန်း ရိုးစိက အယ်လစ်ဇဘက်အား အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်စားသွားစားကြရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ အယ်လစ်ဇဘက်၏ ဆန္ဒအရ 'ခြင်္သေ့နီ စားသောက်ဆိုင်' သို့ လာခဲ့ကြသည်။ ရိုးစိက ပစ်မှတ်အောင် မြားပစ်ကစားနည်းကို အခြားလူတွေနှင့် ကစားသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကြည့်နေသည်။

ရိုးစိသည် စားသောက်ဆိုင်တွင် လူတိုင်းနှင့် အဆင်ပြေနေသည်။ စားသောက်ဆိုင်ကိုလည်း ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပုံရသည်။ ထယ်တော့ သူသည် ဘယ်နေရာမှာမဆို အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နေသူ ဖြစ်ယောက် မဟုတ်လား။

နှစ်ယောက်သား အခန်းထောင့်မှာ စားပွဲလေးတစ်ခုတွင် နေထိုင်ပြီး စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောကြသည်။ ရိုးစိက အယ်လစ်ဇဘက်တို့ကျောင်းအကြောင်း မေးသည်။

“ကျောင်းက သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအဖို့တော့ အဝညာမှ သိပ်ရတယ်လို့ မထင်ဘူး”

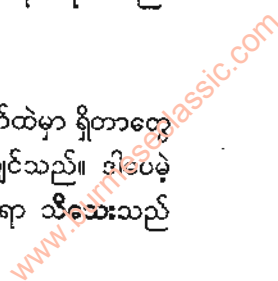
ရိုးစိက ပြုံးသည်။
“ဒီအဆင့်ထိ လူတိုင်း မရောက်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ . . . လာမယ့် နှစ်လဆိုရင် စာမေးပွဲပြီးတော့မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့မယ်”
“ဟင့်အင်း . . . ဘာမှ မစဉ်းစားရသေးဘူး”

“ယောက်ျားယူဖို့ စိတ်ကူးသလား”
မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းမို့ အယ်လစ်ဇဘက်အဖို့ ရင်ထဲတွင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ အသံထွက်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

“လျှို့ဝှက်ချက်လား” ရိုးစိက မေးသည်။
“လျှို့ဝှက်ချက်” သူမ ပြန်ဖြေသည်။

တကယ်တော့ အယ်လစ်ဇဘက်က သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိတာတွေ ရိုးစိအား အမှန်အတိုင်း ပြောင်ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းကို သူမအနေဖြင့် ဘာမှ ရေရေရာရာ သိသေးသည်

မဟုတ်၊ လုံးဝ မသိရသေးဆိုလျှင် ပို၍ မှန်ပေလိမ့်မည်။

ရိုးစိက ရုပ်ချောသည်။ စီးပွားရေးတွင် အလွန်တော်သည်။ သူမ၏ဖခင်ကြီးက လက်ရုံးတစ်ဆူ အားထားနေရသူ ဖြစ်သည်။

သူမက သည်လောက်ပဲ သိသည်။ ရိုးစိကိုယ်ရေးရာအဝင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှ မသိရသေး။ ရိုးစိသည် တယ်လီလူစားမျိုးဆို သည်ကိုလည်း လုံးဝ မခန့်မှန်းနိုင်သေး။ အမှန်တော့ ရိုးစိသည် အကဲ ခတ်ရ မလွယ်ကူသော လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ သူ၏ ပြင်ပအပြုအမူ အပြောအဆိုများကိုကြည့်ပြီး သူ၏ အတွင်းစိတ်ခံစားမှုအမှန်ကို ဆုံး ဖြတ်၍မရနိုင်သော လူစားမျိုးဖြစ်သည်။

ရိုးစိ၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေရင်း အယ်လစ်ဇဘက်က သည်အတိုင်းပင် တွေးမိလေသည်။

အောင်လက်မှတ်အပ်နှင်းပွဲ အခမ်းအနား ပြီးလျှင်ပြီးချင်း အယ်လစ် ဇဘက်သည် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူမ၏အသက်မှာ ၁၈ နှစ် အင်းတင်း ပြည့်ခဲ့လေပြီ။

သည်တစ်ကြိမ် သူမ လာခဲ့သော အိမ်မှာ နယူးယောက်မြို့၊ ခင်တတ်တန်ရပ်ကွက်၊ ဘဲကမန်ရပ်သာရှိ ခန်းတွဲအိမ်ကြီး ဖြစ်သည်။

ရိုးစိလည်း ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရောက်နေလိမ့် မည်ဟုလည်း သူမက မျှော်လင့်နေခဲ့သည်။

အယ်လစ်ဇဘက် ရောက်သွားချိန်တွင် သူမဖခင်နှင့် ရိုးစိ ညီတ စာကြည့်တိုက်ခန်းထဲတွင် စကားပြောနေကြသည်။ သူမက အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ထိုင်ရာမှထ၍ ကြိုဆိုကြ သည်။

“သမီး . . . အခုပဲ ရောက်လာသလား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဖေဖေ”

“အား . . . ဒီလိုဆို ကျောင်းပြီးသွားပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဖေဖေ”

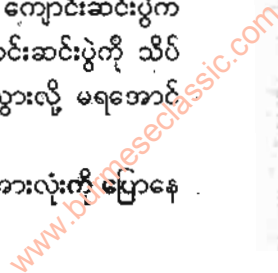
“အေး . . . ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်”

ဖခင်ကြီးက သမီးဖြစ်သူကို ပြုံးကြည့်နေသည်။

ရိုးစိက အယ်လစ်ဇဘက်အနားသို့ လျှောက်လာသည်။ သူ မျက်နှာက ပြုံးလျက်။ သူသည် အယ်လစ်ဇဘက်အား တွေ့ရသည်ကို အတယ်လည်း ဝမ်းသာနေပုံ ပေါ်သည်။

“လစ်ဇက ပိုချောလာသလိုပဲ၊ ဒါနဲ့ . . . ကျောင်းဆင်းပွဲက အော်တော်စည်ရဲ့လား၊ မင်းဖေဖေကလည်း ကျောင်းဆင်းပွဲကို သိပ် အော်တော်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်က လုံးဝ ထွက်သွားလို့ မရအောင် ဖြစ်နေတယ်”

ရိုးစိက သူမ၏ဖခင်ကြီးပြောမည့် စကားအားလုံးကို ပြောနေ

ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖခင်ကြီးမလာ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့မိခြင်းအတွက် အယ်လစ်ဇဘတ်က သူမကိုယ်ကို သူမ ပြန်ပြီး အပြစ်တင်မိသည်။

တကယ်တော့ ဖခင်ကြီးက သူမအား မချစ်၍ မဟုတ်။ သူ့အသက်နှင့်တမျှ ချစ်မြတ်နိုးသော လုပ်ငန်းကြီးအတွက် စိတ်ရောကိုယ်ပါ မြှုပ်နှံလုပ်ကိုင်နေရသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ အမှန်က သူ့အတွက် သားတစ်ယောက် ရှိသင့်သည်။ သမီးက သူ့ဘဝ၊ သူ့လောကအတွက် သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်နေမလား”

အယ်လစ်ဇဘတ်က တံခါးဆီသို့ ပြန်လှည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ခဏနေပါဦး” ရိုးစိက ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဆစ်ရိုဖေးဘက်သို့ လှည့်ရင်း . . . “လစ်ဇရောက်လာတာ အချိန်မီပဲ၊ စနေနေ့ည ဧည့်ခံပွဲမှာ သူ ကောင်းကောင်း ကူညီနိုင်တယ်”

ဆစ်က သမီးဖြစ်သူအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ မိခင်ဖြစ်သူနှင့် တစ်ရပ်တည်း။ ချောတာ လှတာမှာလည်း တူသည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တာမှာလည်း တူသည်။ ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီအတွက် တကယ်အသုံးဝင်မည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးပါပဲ။

“သမီးမှာ ပွဲထိုင်အဝတ်အစားတွေ ရှိရဲ့လား”

“ကျွန်မ . . .”

အယ်လစ်ဇဘတ်က အံ့ဩဟန်ဖြင့် စကားတုံ့နေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သမီး စိတ်ကြိုက် သွားဝယ်ပါ။ သမီး ဧည့်ခံပွဲပေးတတ်ပါ့မလား”

ဆွစ်ဇာလန် မိန်းကလေး အထက်တန်းကျောင်းကို စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။ သူတို့ကျောင်းက သိပ္ပံဝိဇ္ဇာဘာသာရပ်များအပြင် လူမှုဆက်ဆံရေး ကျင့်စဉ်များကိုလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သင်ပေးသည် မဟုတ်လား။

“ရပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီး ကောင်းကောင်း ဧည့်ခံတတ်မိ”

တယ်”

“ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ် . . . ဆော်ဒီအာရေဗျက ဧည့်သည်တွေကို ဖေဖေ ဖိတ်ထားတယ်၊ စုစုပေါင်း . . .” ဆစ်က အားဖြတ်ပြီး ရိုးစိက လှည့်လိုက်သည်။

ရိုးစိက အယ်လစ်ဇဘတ်အား ပြုံးကြည့်ရင်း . .

“စုစုပေါင်း လူ ၄၀ လောက်ရှိမယ်၊ အပိုအလိုရှိရင်လည်း တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ပေါ့”

“အားလုံး ကျွန်မ တာဝန်ထားပါ ဖေဖေ”

အယ်လစ်ဇဘတ်က မိမိကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်အမြည့်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဧည့်ခံပွဲနေ့တွင် အယ်လစ်ဇဘတ်သည် အလွန်ပျော်နေသည်။ စားသောက်စရာ အားလုံးကို သူမကိုယ်တိုင်ပင် ဦးဆောင်ကာ စီမံခန့်ခွဲရသည်။ ဧည့်သည်များအား ကော့ကတ်ဂဏန်းပေါင်း၊ အာလူးတတ်တလိပ်နှင့် အကောင်းဆုံး ဝိုင်အရက်တို့ဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံရန် စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင်အား သူမက အထူးတလည် ညွှန်ကြားထားသည်။

သို့သော် ဧည့်သည်တွေ စားပွဲတွင် ထိုင်ကြသောအခါမှာ တော့ သူမအဖို့ ပျော်ရဖို့နေနေသာသာ ချုံးပွဲချပြီး ငိုရမည့်ကိန်းနှင့်သာ ကြုံရလေသည်။

ကံဆိုးချင်တော့ အာလူးကတ်တလိပ်ထဲတွင် ဝက်သားပါနေသောကြောင့် အာရပ်အမျိုးသား ဧည့်သည်များမှာ ဘယ်ဟင်းခွက်ကို မှ လက်နှင့်မထိဘဲ ငုတ်တုတ်ကြီးသာ ထိုင်နေကြတော့သည်။ သူတို့က ဟင်းကိုဂရုမက အရက်ကိုလည်း ကစ်ကျိုက်တစ်ငုံမှ မသောက်ကြတော့။

ဤတွင် အိမ်ရှင်မအဖြစ် လုံးဝတာဝန်ယူ၍ ဧည့်ခံပြုစုရသော

www.burmeseclassic.com

အယ်လစ်ဇဘက်မှာ ရှက်စိတ် အားနာစိတ်များကြောင့် ဘာမှ မကြံ တတ်တော့ဘဲ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေလေသည်။

ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းသောရိုးစိက အချိန်မီ ဝင်ကယ်လိုက် သောကြောင့် တော်ပါသေး၏။

အခြေအနေမကောင်းတော့မှန်း အကဲခတ်မိလျှင် ခတ်မိ ချင်း ရိုးစိက အလုပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး တယ်လီဖုန်းကောက်ဆက်လိုက် သည်။ မကြာမီတွင် သူပြန်ရောက်လာကာ ဧည့်သည်များအား ရယ် စရာ မောစရာတွေပြောပြီး ဟန်မပျက် ဧည့်ခံနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် စားပွဲတိုးများက စားပွဲပေါ်ရှိ ပန်းကန်များကို ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် အမြန် ပြန်သိမ်းကြသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းပင် ဟိုတယ်ထရပ်ကားတစ်စီး ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာပြီး မော်တိုဇာအတတ်ဖြင့် ဖန်ဆင်းလိုက်သည့်အလား စားပွဲပေါ် တွင် သိုးကလေးကင်း ကြက်သားလုံးကြော်၊ ငါးဟင်း၊ ထမင်း၊ ဒိန်၊ အချိုလုံးများနှင့် လတ်ဆတ်သော သစ်သီးမျိုးစုံ ရောက်လာတော့ သည်။

စားစရာတွေကို အားလုံးပင် မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် စားသုံးကြ သည်။ သို့သော် အယ်လစ်ဇဘက်ကတော့ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး တစ်လုပ် မှ မျှီမကျ။ သူမ တစ်ချိန်လုံး ရိုးစိတ်မျက်နှာကိုသာ အကဲခတ် စောင့် ကြည့်နေသည်။ သူမ၏အရှက်ကို ကာကွယ်ပေးလိုက်သောကြောင့် အယ်လစ်ဇဘက်က ရိုးစိတ်အား စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး အထူးပင် ကျေးဇူး တင်နေမိသည်။

မိုးလင်းခါနီး ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားသောအခါ ဧည့်ခန်း ထဲတွင် သူတို့သုံးယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်၍ ဖခင်ကြီး ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ။

“ဉာဏ်စားပွဲကိစ္စအတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ရိုးစိတ် သာ မကယ်လိုက်ရင်တော့ . . .”

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ . . . နောက်တစ်ခါဆိုရင် သမီး

ဒီထက် ပိုကောင်းအောင် စီစဉ်နိုင်မှာပါ”

သူမဖခင်ကြီး၏ စကားအတိုင်း တကယ်ပင် မှန်ပါသည်။ နောက်ပိုင်းဧည့်ခံပွဲများတွင် အယ်လစ်ဇဘက်မှာ ‘ပါရဂူ’ ဖြစ်နေတော့ သည်။ ဧည့်သည်လေးယောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လေးရာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမအဖို့ ဘာမှ အခက်အခဲ မရှိတော့။

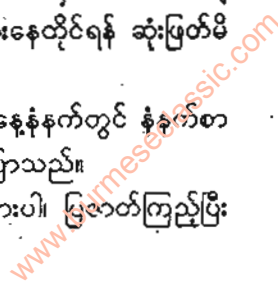
ဧည့်ခံပွဲလုပ်တော့မည်ဆိုလျှင် သူမ ဧည့်သည်တွေကြိုက်တာ နှင့် မကြိုက်တာကို အရင်လေ့လာသည်။ သူတို့ ဘယ်အစားအစာမျိုး ကြိုက်သလဲ၊ ဘယ်အရက်မျိုး နှစ်သက်သလဲ၊ ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ဧည့်ခံတာ ကို ကြိုက်သလဲ စသည်ဖြင့် သူမ ဧည့်သည်တစ်ဦးစီအတွက် မှတ်တမ်း အတတ်ပြားတစ်ခုစီ ဖွင့်ထားသည်။

ဧည့်ခံပွဲကျတော့ ဧည့်သည်တွေမှာ သူတို့အကြိုက်ဆုံး ဝိုင် အရက်၊ ဝီစကီအရက်၊ စီးကရက်နှင့် အစားအစာများကို စားသုံးရန်မျှ တော့ သူတို့လုပ်ငန်းနှင့် ပါတ်သက်၍လည်း အယ်လစ်ဇဘက်က နှိမ့်စစ်စစ် ပါဝင်ဆွေးနွေးနိုင်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ အထူးတလည် ကျေနပ်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရသည်။

ဧည့်ခံပွဲလုပ်တိုင်း ရိုးစိတ် ပါသည်ချည်းပင်။ အများအားဖြင့် သူက မိန်းမချောကလေးတွေအနားမှာ ရှိနေတတ်သည်။ ဒါကိုမြင်ရ တော့ အယ်လစ်ဇဘက်အဖို့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်အောင် မနာလိုဖြစ်ရ သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမက ရိုးစိတ်နှင့်တွဲသောမိန်းကလေး၏ ဆံထုံး ခြုံစံမျိုး လိုက်ထုံးသည်။ ထိုမိန်းကလေးဝတ်သော အဆင်မျိုး လိုက် တော်သည်။ ထိုမိန်းကလေး ပြုမူပြောဆိုသလို ပြုမူပြောဆိုသည်။ သို့သော် သူမလုပ်သမျှကို ရိုးစိတ်က စိတ်ဝင်စားမှု မပြု။ သူက လုံးဝသတိ ပြုမိဟန်ပင် မတူ။ သည်တော့မှ အယ်လစ်ဇဘက်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျ သွားပြီး ကိုယ့်ဟန်ကိုယ်မှုအတိုင်းပင် ဝတ်စားနေတိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်မိ တော့သည်။

သူမအသက် (၂၁)နှစ်မြောက် မွေးနေ့နံနက်တွင် နံနက်စာ စားပွဲပိုင်းသို့ ဆင်းလာတော့ ‘ဖခင်ကြီးက ပြောသည်။

“ဒီနေ့ည ပြဇာတ်လက်မှတ်ဝယ်ထားပါ။ ပြဇာတ်ကြည့်ပြီး

တော့ တွစ်တီဝမ်း (၂၁) ဟိုတယ်မှာ ညစာစားကြမယ်”

ဖေဖေက သူ့သမီးကို သတိရသားပဲဟု တွေးမိပြီး အယ်လစ်
ဇောက်က ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာသွားမိသည်။

ဖခင်ကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“အားလုံး လူပေါင်း ၁၂ ယောက် ရှိမယ်၊ တို့ ဘော်လီဗီယား
နိုင်ငံနဲ့ လုပ်ငန်းသစ်တွေ လုပ်စရာရှိတယ်”

အယ်လစ်ဇောက်က သူမမွေးနေ့ကိစ္စ ဘာမှမပြော။ ကျောင်း
နေဖက်မိတ်ဆွေများဆီမှ မွေးနေ့သဝဏ်လွှာ သံကြိုးစာတွေ တဖွဲဖွဲ
ရောက်လာကြသည်။ ညနေ၆နာရီကျတော့ သူမအတွက် ပန်းစည်း
တွေ တပွေ့တပိုက်ကြီး ရောက်လာသည်။ သူမ၏ဖခင်ထံမှ မွေးနေ့
လက်ဆောင်မှန်း သူမ အတတ်သိသည်။ သို့သော် ကတ်ပြားတွင်
ရေးသားထားသော စာတန်းအောက်မှ လက်မှတ်မှာ နီနီ၏လက်မှတ်
ဖြစ်နေသည်။ စာတန်းကတော့ ‘ချစ်စရာကောင်းသော အမျိုးသမီး
အတွက် ချစ်စရာအကောင်းဆုံး နေ့တစ်နေ့ပါပဲတဲ့။’

ထိုနေ့ည ၇ နာရီတွင် သူမ၏ဖခင်ကြီး ပြဇာတ်ရုံသို့ ထွက်
သွားသည်။ ခြံထဲမှ မောင်းထွက်သွားသော ကားကြည့်ပြီး အယ်လစ်
ဇောက်က စိတ်ပျက်ကျန်ရစ်သည်။ လူ့ဘဝမှာ ၂၁ နှစ် အရွယ် ဆိုတာ
အရေးကြီးသော မှတ်တိုင်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဒါဖြင့် ၂၁ နှစ် မြောက်မှာ
သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိ။ ဘယ်သူမှလည်း မရှိ။ သူမ
၏ တစ်ဦးတည်းသော ဘဝအဖော်ဖြစ်သူ ဖခင်ကြီးမှာလည်း သူ့
လုပ်ငန်း အောင်မြင်ရေးအတွက် ဘော်လီဗီယန်းဧည့်သည်များနှင့်
ပြဇာတ်ကြည့်ရန် ထွက်သွားလေပြီ ။

အကယ်၍ သူမသာ သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဖြစ်
ခဲ့လျှင် ဖခင်ကြီးက မွေးနေ့ရက်မြတ်မင်္ဂလာမှာ သည်လိုပဲ အမှုမဲ့
အမှတ်မဲ့ ပစ်ထားပါ့မလား။

“ညစာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ မမလေး”

စားပွဲထိုးက အနားလာပြီး ပြောသည်။

“မဆာသေးဘူး”

စားပွဲထိုး ပြန်ထွက်သွားသည်။

တကယ်တော့ သူမသည် အထီးကျန်ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်
ဘဝ ကိုယ်တွေးပြီး ဝမ်းနည်းနေသည်။ လွန်ခဲ့သော မွေးနေ့တွေမှာ
လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ အဖေလည်း မရှိ၊ အမေလည်း မရှိ။ ဝမ်းနည်း
စိတ်ကို တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ဖြေရင်းနဲ့ပဲ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရတာပါပဲ။

၁၀ နာရီထိုးတော့ အယ်လစ်ဇောက်က ညအိပ်ဝတ်ရုံကြီး
ဝတ်ပြီး မှောင်မည်းနေသော ဧည့်ခန်းမှ မီးဖိုရုံမှာ တစ်ယောက်တည်း
ထိုင်နေသည်။

“မင်္ဂလာမွေးနေ့ပါ . . . လင်”

ထိုအသံနှင့်အတူ မီးများ လင်းသွားသည်။ နီးစပ်သည် သူမ
အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။ သူက အပြစ်တင်သံဖြင့် ပြောသည်။

“ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ ဒီလိုပဲ နေရသလား၊ မိန်းကလေး တစ်
ယောက်အဖို့ (၂၁) နှစ်မြောက်မွေးနေ့ကို ဘယ်နှစ်ခါ ကြိုရမှာမို့လဲ”

“ရှင် . . . ရှင် . . . ဒီည ဖေဖေနဲ့အတူ ရှိနေမယ်လို့ပဲ
တွန်းမ ယူဆထားတာ” သူမက အံ့ဩသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒါပေမဲ့ သူက ဒီည မင်းတစ်ယောက်
တည်း ပျင်းနေလိမ့်မယ်၊ သွားလိုက်ပါဆိုတာနဲ့ . . . ၊ ကဲ . . . အဝတ်
အစား လဲပါ။ တို့ ညစာ သွားစားကြရအောင်”

အယ်လစ်ဇောက်က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နီနီ၊ ကျွန်မ မဆာလို
ပါ . . . တကယ်ပါ”

“ငါ . . . ငါ တစ်ယောက်တည်း မစားချင်ဘူး၊ မင်းကို
အဝတ်လဲချိန် ၅ မိနစ် ပေးမယ်၊ နို့မဟုတ်ရင်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ ခေါ်
သွားရလိမ့်မယ်”

သည်လိုနှင့် မငြင်းသာတော့ဘဲ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ သူတို့
နှစ်ယောက် ဟောင်းအိုင်းလင်းပျွန်းပေါ်က ဟိုဟယ်မှာ စားကြသည်။
မင်းတွေက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စုံလင်လှသည်။ ပါရီမြို့က မက်လင်တိုတယ်
မှာ စားခဲ့စဉ်ကထက်ပင် မြိန်သေးသည်ဟု အယ်လစ်ဇောက်ထင်သည်။

ရိုးစိက သူမကို ဂရုတစိုက် ဆက်ဆံသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို မိန်းမတွေ သဘောကျကြတာပဲဟု အယ်လစ်ဇဘက်က တွေးလိုက်မိသည်။ သူ့ရှုပ်ရှည်ကြောင့် သူ့ကို မိန်းမတွေ စွဲတာ မဟုတ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က မိန်းမတွေကို အမှန်တကယ် စွဲလမ်းသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ သူက မိန်းမတွေနှင့် နေရတာကို ပျော်သည်။

ရိုးစိ၏ အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုများကြောင့် အယ်လစ်ဇဘက်သည် သူမကိုယ်သူမ လောကတွင် တကယ်အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လို ယူဆလာသည်။ ရိုးစိကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း တစ်လောကလုံးတွင် သူမနှင့်အတူ နီးနီးကပ်ကပ်နေရသည်ကို အပျော်ဆုံးဟု ခံယူထားသလို ထင်ရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ဟာ ယိုးတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်နေတာပဲဟူ၍ အယ်လစ်ဇဘက်က တွေးမိသည်။ ရိုးစိက စားရင်းသောက်ရင်း ဝေလနယ်တွင် ငယ်စဉ်က သူ့ဘဝ တစ်စွန်းတစ်စကို ပြောပြသည်။

“ငါက အားလုံးကို မြင်ချင်တယ်၊ ကြည့်ချင်တယ်၊ အားလုံးကို လှုပ်ရှားပေးဖို့၊ လူတိုင်းလို ဖြစ်ချင်တယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ အားမရဘူး၊ ဒါကြောင့် အိမ်က ထွက်ပြေးခဲ့တယ်၊ ငါပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား။”

မေးစရာပင် မလို၊ အယ်လစ်ဇဘက်က သဘောပေါက်တဲ့အပြင် ဟိုဘက်တောင် လွန်သွားသေးသည်။

“အိမ်က ပြေးလာပြီးတဲ့နောက် ပန်းခြံတွေမှာ အလုပ်သမားဝင်လုပ်တယ်၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာလည်း ကျပမ်းအလုပ်တွေ ဝင်လုပ်တယ်၊ တစ်နေ့မှာတော့ ရှိစိလီကိုဖြတ်ပြီး ခရီးသည်တွေကို ငှက်ကလေးနဲ့ ပို့ပေးတဲ့အလုပ် လုပ်ခဲ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ . . .”

“နေပါဦး ရှိစိလီဆိုတာက ဘာလဲ၊ ငှက်ကလေးကကော”

“ရှိစိလီဆိုတာက မြစ်ရဲ့နာမည်၊ အင်မတန် ရေစီးသန်ပြီး အန္တရာယ်များတဲ့ မြစ်ပေါ့၊ ငှက်ကလေးဆိုတာကတော့ သစ်သားနဲ့ တိရစ္ဆာန်သားရေနဲ့စပ်ပြီး လုပ်ထားတဲ့ ဂျေးဟောင်းလှေကလေးတစ်မျိုး၊ ရှိမန်ခေတ်မတိုင်မီက အသုံးပြုခဲ့တဲ့ လှေတစ်မျိုးပေါ့၊ မင်း ဝေလနယ် ရောက်ဖူးသလား”

အယ်လစ်ဇဘက်က ခေါင်းခါပြသည်။

“မင်းရောက်ဖူးရင် သိပ်ပျော်မှာပဲ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးလည်း ရှိတယ်၊ ရှုခင်းသာတဲ့ တောတောင်စိမ့်စမ်းတွေလည်း တစ်ပုံပဲ၊ သဘာဝအလှတွေစုပြုံနေတဲ့ ဒေသတစ်ခုပဲ ဆိုပါတော့”

“ဒါနဲ့တောင်များ သူက ထွက်ပြေးလာရသေးတယ်နော်”

ရိုးစိက သူမအား ပြုံးပြရင်း . . .

“ဟုတ်တယ်၊ ငါက ငါ့ကိုယ်ကိုယ်မှ မကျေနပ်နိုင်တာပဲ၊ ငါက ကမ္ဘာကြီးကို ခါးစောင်းတင်ချင်တာကိုး”

နောက် သုံးနှစ်ခန့်ကြာသောအခါ အယ်လစ်ဇဘက်မှာ သူ့ဖခင်ကြီးအတွက် မရှိမဖြစ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဆင့်သို့ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ သူမ၏ အဓိကတာဝန်က ဖခင်ကြီးအား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုခြင်းနှင့် သူ့အလုပ်ကိုသူ ဦးစီးမိတ္တ အာရုံစိုက်၍ လုပ်နိုင်အောင် အစစအရာရာ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။ ဖခင်ကြီးကလည်း အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့် ပတ်သက်၍ သော်လည်းကောင်း လုပ်ငန်းအဝဝကို သမီးဖြစ်သူနှင့်သာ လုံးဝလွှဲအပ်ထားတော့သည်။

အလုပ်သမားခန့်ရာ ဖြုတ်ရာတွင်လည်း အယ်လစ်ဇဘက် သဘောပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး အယ်လစ်ဇဘက်သည် ဖခင်ကြီးအတွက် နားမျက်စိ သဖွယ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက်နှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စ ဆွေးနွေးပြီးသောအခါတိုင်း ထိုလူ့အပေါ် အယ်လစ်ဇဘက်၏အမြင်ကို ဖခင်ကြီးက အမြဲတမ်း မေးတတ်သည်။ ထိုသူ၏အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုနှင့် သဘောထားကို သုံးသပ်ခိုင်းသည်။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုလျှင်လည်း ဖခင်ကြီးက သမီးဖြစ်သူ၏ အကြံဉာဏ်ကို ယူပြီးမှ ဆောင်ရွက်သည်။

www.burmeseclassic.com

နိုင်ငံအကြီးအကဲတွေက သူတို့နိုင်ငံတွင် ရှိဖူးနှင့်သားများ ကုမ္ပဏီပိုင် စက်ရုံသစ်တစ်ခု တည်ဆောက်ရန် သူမဖခင်ထံ တောင်းပန် လာကြသည်။ အချို့လည်း သူတို့နိုင်ငံရှိ စက်ရုံကို ပိတ်မပစ်ရန် မေတ္တာ ရပ်ခံကြသည်။

တစ်ခါက ယင်းသို့သော ဆွေးနွေးပွဲတစ်ခု အပြီးတွင် အယ်လစ် ဇောက်က ပြောလိုက်သည်။

“တကယ့်ကို မယုံကြည်နိုင်စရာပါပဲလား ဖေဖေ၊ တကယ်တော့ ဖေဖေဟာ နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်နေရသလိုပဲနော်”

ဖခင်ကြီးက သဘောကျ၍ ရယ်သည်။

“ရှိဖူးနှင့်သားများကုမ္ပဏီရဲ့ ဝင်ငွေဟာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံလေးပုံ သုံးပုံခန့် ဝင်ငွေထက်တောင် ပိုပါသေးတယ် သမီးရဲ့”

သူမဖခင်ကြီး ခရီးထွက်သောအခါ အတူလိုက်ပါရင်း အယ်လစ် ဇောက်သည် အခြားရှိဖူးမိသားစုဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီး လာခဲ့သည်။ အယ်လစ်ဇောက်တို့၏ အိမ်များသို့ လာလည်ကြသည်။ အယ်လစ်ဇောက်ကလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် သူတို့ဆီသို့ သွားလည်တတ်သည်။

အိတ်လီနိုင်ငံ ရောမမြို့တွင် နေထိုင်သော မစ္စဆီမိုနက်တာနှင့် သူမ၏ခင်ပွန်း အိုင်ဗိုပလာဇီတို့မှာ ပွင့်လင်း၍ အယ်လစ်ဇောက်အပေါ် ခင်မင်မှု ရှိကြသည်။ အိုင်ဗိုပလာဇီက အိတ်လီနိုင်ငံဆိုင်ရာ ရှိဖူးနှင့် သားများကုမ္ပဏီခွဲကို တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်နေရသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်သလို လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုလည်း ရှိသည်။

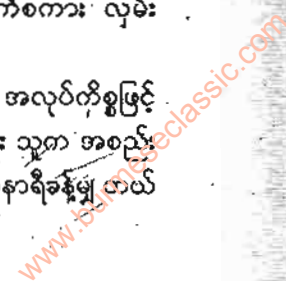
ပါရီမြို့တွင် ဟယ်လင်ရှိဖူးနှင့် သူမ၏ခင်ပွန်း ချားမာတယ်တို့ ရှိကြသည်။ အယ်လစ်ဇောက်က ဟယ်လင်ကို ယခုတိုင်နားမလည် သေး။ ဟယ်လင်က သူမအပေါ် ကောင်းရှာသော်လည်း အယ်လစ် ဇောက်ကတော့ ဟယ်လင်ကို တစ်မျိုးကြီး မြင်နေသည်။ ချားမာတယ် မှာ ပြင်သစ်ကုမ္ပဏီခွဲ၏အကြီးအကဲ ဖြစ်သည်။ ချားမာတယ်အား သူမ ၏ဖခင်က အုပ်ချုပ်ရေးညံ့သည်ဟု ခဏခဏ ပြောသံကြားရသည်။ သို့သော် အယ်လစ်ဇောက်အနေဖြင့်တော့ ချားမာတယ်ကို အရည်အ

နှင့်ရှိသူတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ အမှန်က သူသည် အိမ်နီးအတိုင်းကောင်းစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်သူသာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပိုင် နိုင်ငံတွင်းဉာဏ်တော့ မရှိ။ သူ့လုပ်ငန်းအောင်မြင်နေသည်မှာ သူ့မိန်းမ အယ်လင်က နောက်ပိုင်းမှ ဦးဆောင် ညွှန်ကြားနေသောကြောင့် ဖြစ် သည်ဟု အယ်လစ်ဇောက်က ယုံကြည်သည်။

ဂျာမနီမှ အန်နာရီဖေးတို့ လင်မယားအပေါ်တွင် အယ်လစ် ဇောက်က ခင်မင်မှု ရှိသည်။ ဝေါလသာ ဂက်စနာက သူ့ထက်အသက် ငါးသော် အန်နာကို ငွေမက်သည်ဟု ဝေဖန်ပြောဆိုသံ ကြားဖူးသည်။ သို့သော် အယ်လစ်ဇောက်ကတော့ ဝေါလသာကို မြင်မြင်ချင်း ခင်မင် သည်။ ဝေါလသာက ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်လို ရုပ်ချောသည်။ သို့သော် ဘဝင်မမြင့်၊ ဟန်ဆောင်မှု မရှိ။ သူ့မိန်းမကိုလည်း တကယ် ချစ်မြတ်နိုးသည်။ သူတို့လင်မယားအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆောင်းသတင်းတွေ ပြန်နေသော်လည်း အယ်လစ်ဇောက်ကတော့ သူ့အပေါ် မယုံ။

ဆွေမျိုးတွေအားလုံးအနက် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ဆာအလက်နီဒိုးလ် တို့ကတော့ အယ်လစ်ဇောက်က အခင်မင်ဆုံးဖြစ်သည်။ သူမတွင် သူ့အဖေကဲ့သို့သော အလက်နီဒိုးလ်ကိုသာ အမြဲတမ်း ဖွင့်ဟတင် ဆက်ဆံသည်။ အလက်ကလည်း အယ်လစ်ဇောက်အား စေတနာ ဖြည့်ဖြင့် တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံသည်။ လိုအပ်တာရှိလျှင် လိုက် လိုက်လှလှ ကူညီသည်။ တစ်ခါက ကြုံခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို အယ်လစ်ဇောက်က မှတ်မိနေသေးသည်။ အယ်လစ်ဇောက်က သူမ၏ ဖခင်ကြီးအပေါ် စိတ်ကောက်ပြီး အိမ်က ထွက်ပြေးရန် ကြံသည်။ သို့သော် အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ဆင်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း လန်ဒန်ရှိ ဆာအလက် နီဒိုးလ်ထံသို့ တယ်လီဖုန်းဖြင့် နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်စကား လှမ်း ပြောသည်။

ထိုအချိန်တွင် အလက်မှာ အရေးကြီးသော အလုပ်ကိစ္စဖြင့် နေထိုင်ပြီး အဝေး တက်နေချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူက အစဉ်း အစဉ်းမှ ချက်ချင်းထလာပြီး အယ်လစ်ဇောက်နှင့် တစ်နာရီခန့်မျှ ဟယ်

လိမ္မော်ခွက် ဝတ်ပြောသည်။ အလက်နှင့် စကားပြောပြီးသောအခါ အယ်လစ်လောက်က ဖခင်ကြီးအပေါ် ခွင့်လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

အလက်၏ဇနီးဖြစ်သူ ပီပီယံနှင့် ဆက်ဆံရေးကျတော့ ပုံစံတစ်ခု ဖြစ်သည်။

အလက်က စိတ်ကောင်းသည်။ အေးဆေးသည်။ ရက်ရောသည်။ အတွေးအခေါ် ရှိသည်။ ဗီဇိယံကတော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆံ့သည်။ ဦးနှောက်ဉာဏ် မရှိ။ ကိုယ့်ဖို့သာ သိတတ်သော မိန်းမဟုတ် အယ်လစ်လောက်က ယုံကြည်ထားသည်။

အယ်လစ်လောက်က သူမဖခင်၏ အတွင်းရေး ပြဿနာများကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍ပို၍ သိလာခဲ့ရသည်။ သူမ ဖခင်ကြီးသည် လောလောဆယ်တွင် အရေးကြီးသော ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ရင်ဆိုင်နေရသည်ဟု သူမက ခန့်မှန်းမိသည်။ သို့သော် ဘာပြဿနာဆိုတာကိုတော့ တိတိကျကျ မသိ။ ဖခင်ကြီးကို မေးကြည့်တော့လည်း “အရေးမကြီးပါဘူး... သမီးရယ်၊ အသေးစားဖွဲ့ကိစ္စပဲ။ နောက်တော့မှ ဖေဖေပြောပြမယ်” ဟူ၍သာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြန်ဖြေတတ်သည်။

သူမ၏ ဖခင်ကြီးသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ လျှို့ဝှက်လာခဲ့သည်။ အလုပ်ကိစ္စများကိုလည်း တစ်ယောက်တည်းသာ ကျိတ်လှုပ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့် လျှို့ဝှက်အလုပ်ကိစ္စများကို အယ်လစ်လောက်အနေဖြင့် အသိရခက်လာသည်။

တစ်နေ့တော့ သူမ၏ ဖခင်ကြီးက ...

“သမီးရေ... မနက်ဖြန် ဖေဖေ ချာမိုးနီးတောင်တန်း သွားပြီး အနားယူရင်း တောင်သွားတက်မယ် ...”

အယ်လစ်လောက်က တော်တော်ဝမ်းသာသွားသည်။ ဖခင်ကြီးအလုပ်ပင်ပန်းလှပြီ။ အနားယူခရီးထွက်သင့်ပြီဟု သူမက ယူဆသည်။ ဖခင်ကြီး၏ ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ယခုတလော အတော်ကလေး တစ်သွားသည်။ အသားအရေလည်း ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် တည်းခိုဖို့ နေရာထိုင်ခင်းအတွက် သမီး စီစဉ်

ဆိုက်မယ်လေ”

“မလိုတော့ဘူး... သမီး၊ အားလုံး စိစဉ်ပြီးပြီ”

သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဖခင်ကြီးသည် ချာမိုးနီးထောင်တန်းသို့ ခရီးထွက်သွားခဲ့သည်။ ထိုနေ့သည်ကား၊ သူမ၏ ဖခင်ကြီးအား နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရသောနေ့ပင် ဖြစ်တော့သည်။

အယ်လစ်လောက်သည် မှောင်မည်းနေသော အခန်းထဲမှ အိပ်ရာပေါ်၌ လှဲရင်း အတိတ်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေသည်။

သူမ၏ ဖခင်ကြီး တွယ်လွန်သွားပြီ ဆိုသည်ကို မယုံနိုင်အောင် ခြေနေသည်။ သူမ၏စိတ်ထဲတွင် ဖခင်ကြီး အသက်ထင်ရှားရှိနေသေးသည်ဟု ထင်မှတ်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ဖခင်ကြီးကား သူမကလွဲလျှင် ရိုဖေးမိုးဆတ်၏ နောက်ဆုံး အမွေပုံပိုယ် ဖြစ်သည်။

ယခု သူ မရှိတော့။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးတွင် ယုံနဲ့နေသော အမွေပုံပိုယ်လုပ်ငန်းကြီး၏ အနာဂတ်ခရီးကို ဘယ်လို စခန်းသွားရမည် ဆိုသည့် ကုမ္ပဏီ၏ ထိန်းချုပ်အစုရှယ်ယာကို ချုပ်ကိုင်ထားသူမှာ သူမ၏ ဖခင်ကြီးသာ ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

“ထိန်းချုပ်ရှယ်ယာကို ဖေဖေက တစ်ယောက်ယောက်ကိုများများ စွဲစားအမွေခံအဖြစ် ကြိုတင်လွှဲပြောင်းထားခဲ့ပါရဲ့လား”

အယ်လစ်လောက်က အတွေးဖြင့် မေးခွန်းထုတ်နေမိလေသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူမ ဖခင်ကြီး၏ရှေ့နေရောက်လာသော အဖြေထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်းဖေဖေရဲ့ သေတမ်းစာကို ငါ ယူလာတယ်၊ အဖေကြီးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရတဲ့ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ လာပြီး နှောင့်ယှက်တာတို့တော့ ခွင့်လွှတ်စေချင်တယ်၊ ငါက ဒီကိစ္စကို မင်းအနေနဲ့ ချုပ်ချင်း သိထားဖို့ လိုအပ်တယ်ထင်လို့ လာခဲ့တာပါ၊ မင်းဟာ မင်း

www.burmeseclassic.com

ဖေဖေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အမွေစားအမွေခံပဲ။ ဆိုလိုတဲ့သဘောတရားဟာ ရှိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီရဲ့ ထိန်းချုပ်အစုရှယ်ယာကို ပိုင်ဆိုင်ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ . . . ”

ကြားရသော စကားကို အယ်လစ်ဇဘက်က မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။ သူမအနေဖြင့် ဒီမျှကြီးကျယ်သော လုပ်ငန်းကြီးကို စီမံခန့်ခွဲ ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်ရလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့သည်မှာလည်း အမှန်ပင်။

“ဘာကြောင့်များ ကျွန်မကိုမှ လွှဲခဲ့တာပါလိမ့်”

အယ်လစ်ဇဘက်က မိမိဘာသာ မိမိတွေးသလိုဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ရှေ့နေက အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ . . .

“ဒီမှာ . . . မစ္စရိုဖေး၊ အမှန်ပြောရရင် မင်းဖေဖေဟာ အသက်မကြီးလှသေးပါဘူး။ အရွယ်ကောင်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သူ့ကိုယ်လည်း ဒီအရွယ်နဲ့ မသေသေးဘူးလို့ တွက်ထားမှာပဲလို့ ငါယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့် အချိန်တန်တဲ့အခါကျတော့ သင့်တော်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှဲအပ်တဲ့သေတမ်းစာတစ်ခု သူ ရေးကောင်းရေးလိမ့်ဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်မှာတော့ ဒီကိစ္စကို သူ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ရှေ့နေက စကားကို ခေတ္တဖြတ်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ဒါက . . . စိတ်ကူးနဲ့ မှန်းကြည့်တဲ့သဘောပါ။ အဖြစ်မှန်တွေမှာ ခုအချိန်မှာ အဓိကပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မင်းပါပဲ။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး မင်းလက်ထဲ ရောက်နေပြီ။ ဒီတော့ ဒီကုမ္ပဏီကြီးကို မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ပေးမလဲ၊ လောလောဆယ် ဒါကိုပဲ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မယ် . . . ”

ရှေ့နေက စကားဖြတ်ပြီး အယ်လစ်ဇဘက်အား အကဲခတ်လော့နေသည်။ ပြီးတော့မှ . . .

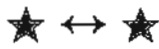
“ဟိုတုန်းက၊ ရှိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှာ မိန်းမတစ်ယောက်မှ မပါဝင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ . . . ခုနေအခါမှာတော့

မင်းက မင်းဖေဖေနေရာကို ဝင်ယူလိုက်ပြီးပြီ။ လာမယ့် သောကြာနေ့ ဆိုရင် ဂူးရစ်မြို့မှာ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အစည်းအဝေး ကျင်းပလိမ့်မယ်။ မင်း တက်နိုင်ပါ့မလား”

အယ်လစ်ဇဘက်က ရုတ်တရက် အဖြေမပေး။ အတွေးဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။ သူမ၏ စိတ်ဗျက်စိတွင် အတိုးကြီးဆင်ဖြူရယ်၏ ရုပ်ပုံလွှာကို မြင်ယောင်လာသည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး အားမာန်တွေအပြည့် ဝင်ရောက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် သူမက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ တက်နိုင်ပါတယ်”

အခန်း (၁၅)

ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ

ဆွစ်ဇာလန်မြို့

အောက်တိုဘာလ ၁၁ ရက်

နေ့စွဲ ၁၂-နာရီ

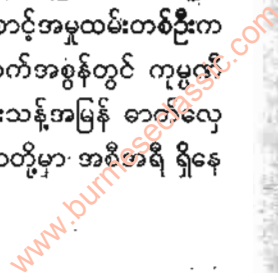
ဒီဇေယျာနှင့်သားများကုမ္ပဏီ၏ နိုင်ငံတကာဌာနချုပ်သည် ဇူလိုင်လမြို့၊ အနောက်ဘက်အစွန်ရှိ စပရက်တင်ဘက်နယ်မြေတွင် တည်ရှိသည်။

မှန်သားအတိအကျဖြင့် ၁၂ ထပ်ရှိသော အုပ်ချုပ်ရေးဌာန အဆောက်အအုံကြီးက အခြားအဆောက်အအုံများကို စီးမိုးထားသည်။ သူတေသန အဆောက်အအုံများ၊ ထုတ်လုပ်ရေး စက်ရုံများ၊ ဓာတ်ခွဲခန်း အဆောက်အအုံများ၊ စီမံကိန်း အဆောက်အအုံများနှင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ဌာနများကလည်း ကျယ်ပြန့်စွာ နေရာယူထားကြသည်။

ဤနေရာရှိ အဆောက်အအုံအားလုံးကား ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွင် ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း ကျော်ကြားသော ရိုဗေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီကြီး၏ ဗဟိုချက်ချာ ပင်မ သွေးကြောကြီးများပင် ဖြစ်သည်။

အုပ်ချုပ်ရေးဌာနဧည့်ခန်းမှာ ခေတ်မီပရိဘောဂများဖြင့် အလွန်ခမ်းနားလှသည်။ တစ်ခန်းလုံးကို အဖြူရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်တို့ဖြင့် ဖြင်ရသူ စိတ်ကြည်နူးစရာ မွမ်းမံခြယ်သထားသည်။

အခန်းတစ်နေရာရှိ မှန်သားစားပွဲတစ်လုံးတွင် ဆက်သွယ်ရေးစာရေးမတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ သူမထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရပြီးနောက် အခြားဌာနများသို့ သွားလိုသောပုဂ္ဂိုလ်များအား အစောင့်အမှုထမ်းတစ်ဦးက ထိတ်ပို့ရသည်။ ဧည့်ခန်းမကြီး၏ လက်ယာဘက်အစွန်တွင် ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌတစ်ဦးသာလျှင် အသုံးပြုခွင့်ရှိသော သီးသန့်အမြန် ဓာတ်လှေထား အပါအဝင် ဓာတ်လှေကားပေါင်း များစွာတို့မှာ အစီအရီ ရှိနေကြသည်။

ယနေ့နံနက်တွင်မူ ဥက္ကဋ္ဌ၏ ကိုယ်ပိုင်ဓာတ်လှေကားကို အုပ်ချုပ်
နေအဖွဲ့ဝင်အားလုံးပင် အသုံးပြုနေကြသည်။ သူတို့သည် ဂျက်
လေယာဉ်၊ ရဟတ်ယာဉ်၊ မီးရထားနှင့် ဇိမ်ခံကားစသည့် အဆင်ပြေ
ရာယာဉ်များဖြင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာကြသည်။

ဝက်သစ်ချသား မှန်ကူကွက်ခံ မျက်နှာကြက်မြင့်မြင့် ခန်းမကျယ်
ကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ အင်္ဂလန်မှ ဆာအလက်
နီဒါလ်၊ ဂျာမနီမှ ဝေါလသာဂက်စနာ၊ အီတလီမှ အိုင်ဗိုပလာဇီ၊ ပြင်
သစ်မှ ချားမာတယ်နှင့် နိုဗီဝီလုံတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့အနက် အုပ်
ချုပ်နေအဖွဲ့ဝင် မဟုတ်သူမှာ နိုဗီဝီလုံတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

စားပွဲပေါ်တွင် အဖျော်ရည်များ၊ အရက်များနှင့် စားစရာမျိုးစုံ
ချထားသည်။ သို့သော် ယင်းတို့ကို ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားကြ။
အားလုံးလိုလိုပင် မျက်နှာထား တင်းမာနေကြသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေ
ကြသည်။ တိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်နေကြသည်။

အသက်လေးဆယ်ကျော်ကျော်ခန့်ရှိ ဆွစ်အမျိုးသမီး နွဲအကူ
အတွင်းရေးမှူး ကိတ်အားလင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“မစွရိုဖေးရဲကား ရောက်လာပါပြီရှင်”

သူမက ယင်းသို့လျှင် သတင်းပို့ ကြေညာပြီးနောက် အစည်း
အဝေးစားပွဲကြီးပေါ်တွင် လိုအပ်သမျှ ပစ္စည်းတွေ နေသားတကျ အစုံ
အလင် ရှိမရှိ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝင့်၍ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
မစွကိတ်အားလင်းကား မစွတာရိုဖေး၏ နွဲအကူအတွင်းရေးမှူးအဖြစ်
၁၅ နှစ်တိုင်တိုင် အမှုထမ်းလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ နွဲလုပ်ငန်းတွင် အထူး
ကျွမ်းကျင်သောကြောင့် အထက်အောက်လူတိုင်းက လေးစားရသူ ဖြစ်
သည်။ ယနေ့တွင် သူမ၏ အလုပ်ရှင်ကြီး မစွတာဆမ်ရိုဖေး မရှိတော့
သော်လည်း သူမ၏ သိက္ခာနှင့် အဆင့်အတန်းမှာ ယခင်အတိုင်းပင်
အပြည့်အဝ ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။

သူမသည် စည်းဝေးခန်း အပြင်အဆင်ကို ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့်
ဦးခေါင်းကို မသိမသာ တစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ
ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

အောက်ထပ်တွင်မူ အုပ်ချုပ်ရေးရုံးကြီးရှေ့၌ အယ်လစ်ဇဘက်
နိုဖေးသည် ဇိမ်ခံကားသစ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ သူမသည်
အပြုရောင်ဘလောက်စ်နှင့် အနက်ရောင်ဂါဝန်ကို ဝတ်ထားသည်။
ဗျက်နာတွင် စိတ်ကပ်ခြယ်သထားခြင်း လုံးဝ မရှိ။ သူမ၏အသက်မှာ
၂၄ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရှုပ်သွင်က အသက်ထက် နုပျိုနေသည်။
သို့သော် သူမ၏ ပြုမူရောင်ရော်မျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းမှုအရိပ်အရောင်
များကတော့ ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။

တိုက်ပေါင်းစုံမှ သတင်းထောက်တွေက သူမကို စောင့်နေကြ
သည်။ တိုက်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှုပ်မြင်သံကြား
ဌာန၊ အသံလွှင့်ဌာနနှင့် သတင်းစာတိုက်များမှ ဓာတ်ပုံဆရာများ၊
ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်နှင့် သတင်းထောက်များက ကင်မရာတွေ၊ ဗိုက်
ထရိုဖန်းတွေဖြင့် သူမတို့ ဝိုင်းထားကြသည်။

“ကျွန်တော်က ‘လာယူရော့ပီ’ သတင်းစာတိုက်ကပါ . . . မစွ
နိုဖေး ကျွန်တော်တို့ကို အချက်တစ်ချက်လောက် ပြောပြနိုင်ပါသလား။
အခု ဒီကုမ္ပဏီကြီးကို ဘယ်သူက အုပ်ချုပ်သွားမှာပါလဲ”

“ဒီဘက်ကို နည်းနည်း လှည့်လိုက်ပါ . . . မစွရိုဖေး၊ ကျွန်တော်
တို့ သတင်းစာပရိသတ်တွေက ခင်ဗျားရဲ့အပြုံးကို မြင်ချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်က အေပီသတင်းဌာနကပါ။ ခင်ဗျား ဖခင်ကြီးရဲ့
ဆွေတမ်းစာကို သိပါရစေ”

“ကျွန်တော်က နယူးယောက် ‘ဒေးလီနယူးစ်’ သတင်းစာကပါ။
ခင်ဗျားဖခင်ကြီးက တောင်တက်ပီဇွာတစ်ယောက် မဟုတ်လား။
အယ်လိုဖြစ်တာဆိုတာ သိပါရစေ”

“ကျွန်တော်က ‘ဝေါစထရီဂျာနယ်’ ကပါ။ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဘဏ္ဍာရေး
အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိပါသလဲ”

“လန်ဒန် ‘တိုင်း’ ကပါ။ ရိုဖေး ကုမ္ပဏီအကြောင်း ဆောင်းပါး
တစ်ပုဒ် ရေးမလို့ပါ”

အယ်လစ်ဇဘက်သည် သတင်းစာသမားများက ပိတ်လှုပ်ပိုင်းအုံ
ဖြူတစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးမြန်းနေသည့်ကြားမှ လျံဖြူနေအစောင့်

သုံးယောက်၏ အခြံအရံဖြင့် နှစ်ခန်းသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ လာခဲ့ရသည်။

“နောက်တစ်ပုံလောက် ရိုက်ပါရစေဦး . . . မစွရိမေး”

အယ်လစ်ဇဘက်သည် ဓာတ်လှေကားသို့ ရောက်လာသည်။ ဓာတ်လှေကားတံခါး ပိတ်သွားသည်။ သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ် ထုတ်လိုက်သည်။

မကြာမီတွင် အယ်လစ်ဇဘက်သည် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ စည်းဝေး ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆာအလက်နီနီးလ်က မထမဆုံး ထ၍ နှုတ်ဆက်သည်။ သူက အယ်လစ်ဇဘက်ကို ပွေ့ဖက်လိုက်ရင်း . . .

“စိတ်မကောင်းပါဘူး . . . အယ်လစ်ဇဘက်၊ တို့အားလုံးပဲ မယုံကြည်နိုင်အောင် ခံစားကြရတယ်၊ ဝီဗီယံနဲ့ ငါတို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်မလို့ ကြံသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . .”

“ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . အလက်၊ ပေးလိုက်တဲ့ စာအတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထို့နောက် အိုင်ဗိုပလာဇီ ထလာသည်။ သူမ၏ ပါးနှစ်ဖတ်ကို မွှေးပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်၊ မင်း နေ ကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကောင်းပါတယ်၊ ကျေးဇူးပဲ . . . အိုင်ဗို” သူမက တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဟဲလို . . . ချား”

“အယ်လစ်ဇဘက် . . . ဟယ်လင်နဲ့ ငါတို့ အထူးပဲ စိတ်မ ကောင်း ဖြစ်ကြရတယ်ကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထို့နောက် ဝေါလသာဂတ်စနာက အယ်လစ်ဇဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“မင်းဖေဖေကြီးအတွက် အန်နာရော ငါပါ အထူးဝမ်းနည်းကြရ ပါတယ် . . . လစ်ဇ်”

အယ်လစ်ဇဘက်က ခေါင်းကို ညိတ်ရင်း . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . ဝေါလသာ”

တကယ်တော့ အယ်လစ်ဇဘက်က သည်နေရာတွင် မနေ ချင်တော့ပါ။ အရာရာတိုင်းက သူမ၏ဖခင်ကြီးကိုသာ သတိရအောင် လှုံ့ဆော်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။ သူမတစ်ယောက်တည်းသာ နေချင်သည်။ သည်နေရာက ထွက်ပြေးချင်လှပြီ။

ရိုးစိတ်လျှံက တစ်ထောင့်တွင် ရပ်ရင်း အယ်လစ်ဇဘက်အား ကြည့်နေသည်။ အတွေး နက်နေသည်။ ဒီလူတွေ ဒီအတိုင်း ဆက်ပြော နေကြရင် ဒီသူငယ်မ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်။

သို့ဖြင့် သူက ရှေ့သို့လျှောက်လာပြီး လက်ကို အပေါ်မြှောက် ရင်း . . .

“ဟဲလို . . . လစ်ဇ်”

“ဟဲလို . . . ရိုးစိတ်”

ရိုးစိတ်သည် မစွတာဆစ်ရီးမေး ကွယ်လွန်သွားကြောင်း သတင်း သို့ အယ်လစ်ဇဘက်ထံသို့ အိမ်တိုင်ရာရောက် လာပြောခဲ့သည်။ ထို အကြိမ်သည် သူ့အား နောက်ခုံးဆုံခဲ့ရသော အကြိမ်ဖြစ်သည်။ သူမ က နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဟု ထင်ခဲ့သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ရှိသေး သည်ဟုလည်း ထင်နေသည်။ တကယ်တော့ ရက်သတ္တပတ်ပင် ကြာခဲ့ ပြီ ဖြစ်သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်အနေဖြင့် အခြေအနေအရ ကျေနပ်မပျက် အောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ဖို့လိုအပ်ကြောင်း ရိုးစိတ်က သဘောပေါက် သည်။ ထို့ကြောင့် သူက အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ . . .

“ကဲ . . . လူလည်း စုံပြီပဲ၊ လုပ်ငန်း စရအောင်၊ သိပ်မကြာ မလေး”

အယ်လစ်ဇဘက်က ရိုးစိတ်အားလှမ်းကြည့်ပြီး အပြုံးဖြင့် ကျေးဇူးတင်လိုက်သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးက ရိတ်တင်ပုံစံ ဝက်သစ်ချသားစားပွဲကြီး တွင် နေရာယူကြသည်။ ရိုးစိတ်က အယ်လစ်ဇဘက်အား စားပွဲထိပ် တွင် နိုင်ဆောင်ခေါ်ယူလာပြီး ကုလားထိုင်ကို ရွှေပေးလိုက်သည်။

“ဒါ . . . ဖေဖေကလားထိုင်ပဲ” ဟု အယ်လစ်ဇဘက်က တွေးလိုက်မိသည်။ ‘ဖေဖေဟာ ဒီကလားထိုင်ပေါ်က ထိုင်ပြီး စည်းဝေး ပွဲတွေကို ဦးဆောင်ကျင်းပခဲ့တာ . . .’

ချားမာတယ်က စတင်ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ . . . ဒီအစည်းအဝေးမှာ သဘာပတိ . . .” ခေတ္တ စကားရပ်သွားပြီး ဆာအလက်ဘက်သို့ လှည့်ရင်း . . .။

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်တာလဲ’

ဆာအလက်က ပရိတ်သတ်အားလုံး၏မျက်နှာကို ငွေကြည့် လိုက်သည်။ ခေါင်းချင်းရိုက် တီးတိုးပြောသံများ ထွက်လာသည်။

“ကောင်းပါတယ်”

အားလုံးကပင် သဘောတူကြသည်။

ဤတွင် ဆာအလက်က သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှ လူခေါ်ခလုတ် ကို နှိပ်လိုက်သည်။ မှတ်စုစာအုပ်ကိုင်ပြီး နူးအဖွဲ့အတွင်းနေ့များ ကိတ် အားလင်း ဝင်လာသည်။ သူမက ကလားထိုင်လွတ်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး မှတ်စုစာအုပ်ကို ထုတ်ကာ အသင့်ပြင်ဆင်ထားသည်။

ဆာအလက်က ဆက်ပြောသည်။

“ဒီနေ့စည်းဝေးပွဲမှာ အခြေအနေအရ အစဉ်အလာ လုပ်ရိုး လုပ်ထုံးတွေကို ယာယီအားဖြင့် ချွင်းချန်ထားရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်၊ အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော့်တို့အားလုံး ကြီးမားတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေကြရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . ရှိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီ အတွက် ကနေ့ အဓိကလိုအပ်ချက်ကတော့ ဂုဏ်သိက္ခာ အပြည့်အဝ ရှိကြောင်း လူထုရှေ့မှာ ပြဖို့ပါပဲ”

ဤတွင် ချားမားတယ်က ဖြတ်၍ . . .

“မကြာခင်ကပဲ ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီကို သတင်းစာတွေက အပုပ် ချခဲ့ကြပြီ”

အယ်လစ်ဇဘက်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .” ဟု မေးလိုက်သည်။

နိုးစ်က ဝင်ရှင်းသည်။

“ကုမ္ပဏီဟာ လောလောဆယ်မှာ မကြုံစဖူးလောက်အောင် ငွေကြေးအခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ် . . . လစ်စ်၊ ကုမ္ပဏီကို အရေးစွဲ ခံထားရလို့ အစိုးရကလည်း စစ်လားဆေးလား လုပ်နေတယ်၊ ဘဏ်တိုက်တွေကလည်း ချေးငွေတွေကို အတင်းပြန်တောင်းနေကြ တယ်၊ ဆိုလိုတာကတော့ ဒီအချက်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီ အတွက် ကောင်းတဲ့လက္ခဏာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ လူထုက ကျွန်တော် တို့ကုမ္ပဏီကို ယုံကြည်တယ်၊ ယုံကြည်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဆေးဝါးတွေကို ဝယ်ယူသုံးစွဲကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ယုံကြည်မှု ခန့်တော့တဲ့အခါ ဝယ်သူလည်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

အိုင်ဗိုပလာဇီက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ ရှင်းမရနိုင်တဲ့ ပြဿနာမျိုး မရှိပါဘူး၊ အရေးကြီးတာကတော့ ကုမ္ပဏီကို အမြန်ဆုံး ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းဖို့ပါပဲ”

“ဘယ်လို ဖွဲ့မလဲ” အယ်လစ်ဇဘက်က မေးလိုက်သည်။

“အစုရှယ်ယာတွေကို လူထုကို ချရောင်းလိုက်ရင် ဖြစ်တာ ဆို” ဟု ဝေါလသာက ဝင်ပြောသည်။

ဤတွင် ချားမာတယ်က . . .

“အဲဒီလိုလုပ်ရင် ဘဏ်ချေးငွေတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့် ဆာကိုယ် တာဝန်ယူပြီး ကုမ္ပဏီအတွက် အရင်းအနှီး လုံလုံလောက် လောက် ချန်ထားနိုင်မယ်”

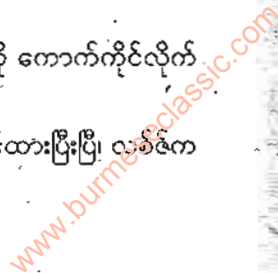
အယ်လစ်ဇဘက်က ဆာအလက်ကို ကြည့်ရင်း . . .

“ဒီအဆိုကို အလက် သဘောတူသလား”

“အားလုံး သဘောတူကြတယ်လို့ ထင်တယ် . . . လစ်စ်” အယ်လစ်ဇဘက်က ကိုယ်ကို ကလားထိုင်နေောက်သို့ ပစ်မှီ ထိုင်သည်။ သူမ စည်းစားနေသည်။

နိုးစ်က သူ့ရှေ့မှ စာရွက်စာတမ်းများကို ကောက်ကိုင်လိုက် ပြီး အယ်လစ်ဇဘက်အနီးသို့ လာခဲ့သည်။

“ဒီမှာ လိုအပ်တာတွေအားလုံး ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ၊ လစ်စ်က ဆက်မှတ်ထိုးရုံပါပဲ”

အယ်လစ်ဘောက်က သူမရှေ့ရှိ စာရွက်များကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ . . .

“ကျွန်မ လက်မှတ်ထိုးရင် ဘာဖြစ်လာမလဲ”

ချားမာတယ်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီကို ဝယ်ချင်တဲ့သူတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့တောင်းတဲ့ဈေးနဲ့ အစုရှယ်ယာတွေကို ဝယ်ကြမှာပါ။ အဲဒီလို အစုရှယ်ယာ ဖွင့်ပေးလိုက်ရင် အသင်းအဖွဲ့တွေရော ပုဂ္ဂလိကကုမ္ပဏီတွေပါ အများကြီး ပေါ်လာနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှာ သူတို့လူတွေကို ထည့်ကြတော့မှာပေါ့”

“ဒါက ထုံးစံပဲ”

“အဲဒီတော့ ရှိဖူးနှင့်သားများကုမ္ပဏီကို သူတို့ ကြီးကြပ်တော့မှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ရှိနေကြဦးမှာပေါ့” အိုင်ဗိုပလာဇိက ဝင်ပြောသည်။

အယ်လစ်ဘောက်က ချားမာတယ်ဘက် လှည့်ရင်း ထပ်မံလိုက်သည်။

“ရှယ်ယာပွဲစားတွေ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး အကြံထုတ်နေတယ်လို့ စောစောက ပြောခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီတော့ ခု ဘာကြောင့် သူတို့လုပ်ငန်း မစသေးတာလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ် မသိဘူး”

“ဒီကုမ္ပဏီကို မိသားစုလက်ထဲက လွတ်ပြီး အပြင်လူတွေ လက်ထဲ ထည့်ပေးဖို့ကိစ္စကို အားလုံး သဘောတူတယ်ဆိုရင် ဟိုတုန်းကတည်းက ဘာကြောင့် မလုပ်ခဲ့ကြတာလဲ”

ခေတ္တ ငြိမ်သက်သွားသည်။ အတန်ကြာတော့မှ အိုင်ဗိုပလာဇိက . . .

“အများသဘောတူဖို့ လိုအပ်ပါတယ် . . . လစ်ဇ် အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင်တိုင်း သဘောတူရပါမယ်”

“သဘောမတူတဲ့လူ ဘယ်သူ ရှိမလဲ”

ဘယ်သူမှ မဖြေ။ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

နောက်ဆုံးမှ ရီးစ်က ပြောလိုက်သည်။

“ဆမ်ရိုဖေး”

“ဆမ်မှာ သူ့ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူး ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူက အင်မတန် ခေါင်းမာတဲ့ လူပါ” ဟု ဝေါ်လသာက ပြောသည်။

အင်း . . . ဒါ အဘိုးကြီးဆင်မြူရယ်နှင့် တူလို့ပေါ့ဟု အယ်လစ်ဘောက်က တွေးလိုက်မိသည်။ ကိုယ့်ကြက်ခြံထဲကို မိတ်ဆွေ ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ မြေခွေး ဘယ်တော့မှ ဝင်ခွင့်မပြုဘူး။ တစ်နေ့ သူက ခြံဖောက်ပြီး ကြက်တွေကို ဝင်စားမှာ။ ဖေဖေဟာ အစုရှယ်ယာ တွေကို မရောင်းချင်ဘူး။ အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။

“တို့ကို ယုံကြည်စမ်းပါ . . . လစ်ဇ် ဒီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး ချီတို့ပဲ ကြည့်လုပ်လိုက်ပါ့မယ်။ မင်းက ဝိကိစ္စတွေ ဘာမှ နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး” ဟု အိုင်ဗိုပလာဇိက ဆိုသည်။

အယ်လစ်ဘောက်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ နားလည်အောင် လုပ်ကြည့်ချင်တယ်”

“ဒီကိစ္စအတွက် မင်း ဘာကြောင့် ခုကဲ့သို့ခံနေရတာလဲ။ မင်းပိုင်တဲ့ အစုရှယ်ယာတွေ ရောင်းလိုက်ရင် ငွေတွေ သုံးမကုန်အောင် များပါ။ အဲဒီအခါမှာ မင်းသွားချင်တဲ့နေရာ သွားပြီး လုပ်ချင်တာကို လုပ်နိုင်တာပေါ့”

ဝေါ်လသာ၏စကားသည် ယုတ္တိရှိနေသည်။ ဇာတ်ရှုပ်ကြီးထဲ သူမ ဘာဖြစ်လို့ ပါဝင်ပါတယ်သက်နေရမှာလဲ။ သူမရှေ့ရောက်နေသော စာရွက်တွေကို လက်မှတ်ထိုးပြီး ထွက်သွားရုံပဲ မဟုတ်လား။

ချားမာတယ်က စိတ်မရှည်သံဖြင့် . . .

“အယ်လစ်ဘောက် . . . တို့ အချိန်ဖြုန်းသလို ဖြစ်နေပြီ မင်း နေနဲ့ ရွေးစရာလမ်း မရှိတော့ပါဘူး”

အယ်လစ်ဇဘက်ကတော့ ရွေးစရာနည်းလမ်းရှိသည်ဟု ယုံကြည်သည်။ သူ့ဖခင်ကြီးမှာလည်း ရွေးစရာနည်းလမ်းတွေ အမြဲတမ်း ရှိခဲ့သည် မဟုတ်လား။ သူမမှာလည်း ရွေးစရာနည်းလမ်း ရှိပါသည်။ ပထမလမ်းက စာရွက်တွေပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ကုမ္ပဏီကို သူတို့ လက်ထဲ ဝကွက်အပ်လိုက်ရမည့် နည်းလမ်း . . . ။ ဒုတိယနည်းလမ်းကတော့ သူတို့တစ်တွေက အစုရှယ်ယာတွေကို ဘာကြောင့် လောက်တောင် အလောတကြီး ရောင်းချင်နေရသလဲဆိုတာကို သိအောင် စောင့်ကြည့်ဖို့ နည်းလမ်း။

သူတို့အားလုံး တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ကြံတည်း ညှိထားသလို သူမကို အတင်းတိုက်တွန်းနေကြပြီ။ သူမသည် အတွန်းခံနေရပြီး အခန်းထဲရှိ လူတိုင်းလူတိုင်းက သူမအား စာရွက်တွေပေါ်တွင် လက်မှတ်ထိုးစေချင်နေကြပြီ။

သူမက ဇိုးစ်၏မျက်နှာကို တစ်ချက်ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အမူအရာက ဘာမှ မထူးခြား၊ ခပ်တည်တည်ပင်။

ကိတ်အားလင်း၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူမသည် ဖခင်ကြီး၏ယုံကြည်စိတ်ချရသော အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် အကြီးကြီး လုပ်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ အယ်လစ်ဇဘက်က ကိတ်အားလင်းအား ဖြင့် ပြောလိုတာရှိရင် ပြောစေချင်သည်။

အားလုံးက အယ်လစ်ဇဘက်၏မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်ကြသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်က တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် သူမ၏ဆန္ဒ ကြေငြာလိုက်သည်။

“ကျွန်မ လက်မှတ်မထိုးသေးဘူး၊ ခု မထိုးသေးဘူး”
တစ်ခန်းလုံး အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ငါတော့ နားမလည်နိုင်အောင်ကို ဖြစ်သွားတယ် . . . အယ်လစ်ဇဘက်”

သူ့မျက်နှာက ဖြူရော်နေသည်။

“တကယ်တော့ မင်း လက်မှတ်ထိုးမှ ဖြစ်မယ်၊ ထိုးမှ ဖြစ်မယ်၊ ထိုးကို ထိုးရမယ်၊ အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ”

ချားမာတယ်က စိတ်ဆိုးသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“ဝေါ်လသာ ပြောတာ မှန်တယ်၊ မင်း လက်မှတ် ထိုးရမယ်”
တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် အယ်လစ်ဇဘက်ကို ဝေဖန်ထိုးနှက်ရင်း အခန်းထဲတွင် ရွစ်ရွစ် ဖြစ်နေကြသည်။

“မင်း ဘာကြောင့် လက်မှတ်မထိုးတာလဲ”
အိုင်ဗိုပလာဇီက အမိန့်ပေးသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မဖေဖေက မထိုးစေချင်လို့ ကျွန်မ မထိုးတာပေါ့၊ အခုလို အားလုံးက ကျွန်မကို အတင်းထိုးခိုင်းနေကြလို့ ကျွန်မ မထိုးတာပေါ့” ဟူ၍ အယ်လစ်ဇဘက်က ပြောင်ပြောင်ပင် ပြောချလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ယင်းသို့ပြောလိုက်လျှင် သူမ မှားသွားမည်ဟု ယုံကြည်သည်။ သူမက အခြေအနေမှန်ကို တိတိကျကျ သိရအောင် စောင့်ကြည့်ချင်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူမက . . .

“ကျွန်မ နည်းနည်း အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားစေချင်လို့ပါ” ဟူ၍ သာ မြေမသေတုတ်မကျိုးနည်းကို သုံးလိုက်ရသည်။

အားလုံးပင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အချိန်က ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”
အိုင်ဗိုပလာဇီက မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ . . . ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ခွင်းရှင်းလင်းလင်းသိအောင် ကျွန်မ စဉ်းစားရဦးမှာ”
ဤတွင် ဝေါ်လသာက ပေါက်ကွဲတော့သည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ တို့ မစောင့်နိုင်ဘူး”
“အယ်လစ်ဇဘက်ပြောတာ မှန်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

ဇိုးစ်၏ တည်ငြိမ်သော အသံ။

အားလုံးက ဇိုးစ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဇိုးစ်က ခပ်တည်တည် ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“သူ့အနေနှင့် အချိန်ယူသင့်တယ်၊ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီ

RJ ○ **အောင်မိမိ**

ရှင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာတစ်ရပ်လုံးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိနိုင်မယ်၊ အဲဒီတော့မှ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်မယ်”

အားလုံး ငြိမ်နေကြသည်။ အားလုံး တွေ့နေကြသည်။

“ဒါကို ကျွန်တော် သဘောတူတယ်”

ဆာအလက်က ထောက်ခံလိုက်သည်။

ဤတွင် ချားမာတယ်က အသံမာမာဖြင့် . . .

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျား . . . အဖြစ်မှန်ကတော့ ကျွန်တော်

တို့ သဘောတူတာ၊ မတူတာ အဓိကမဟုတ်တော့ပါဘူး။ အခုအချိန် တစ်ပြေး ကုမ္ပဏီဟာ အယ်လစ်ဇဘက်လက်ထဲ ရောက်သွားပါပြီ”

“လစ်စ် . . . အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ချစေချင်ပါတယ်” ဟု

အိုင်ဗိုပလာဇီက တောင်းပန်သည်။

“စိတ်ချပါ . . . ချပါမယ်” အယ်လစ်ဇဘက်က ဂုတ်တီး

လိုက်သည်။

အားလုံးပင် အယ်လစ်ဇဘက်ကို ကြည့်နေကြသည်။ ကိုယ့်

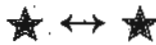
အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်နေကြသည်။

တစ်ဦးသောပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်ထဲတွင်မူ ထူးဆန်းသော အတွေး

တစ်ခု ဝင်လာလေသည်။

‘ဘုရားရေ . . . ဒီသူငယ်မလည်း သူ့အဖေလို ကိုယ့်သေ

တွင်း ကိုယ်တူးနေပြန်ပကော’

အခန်း (၁၆)

အယ်လစ်ဇဘက်သည် ဖခင်ကြီး၏ဇူးရစ်ဌာနချုပ်သို့ ယခင်က ခဏ ခဏ လာရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က သူမမှာ အိမ်ရှင်နှင့်မတူ ဧည့်သည်နှင့်သာ တူနေသည်။

ထိုစဉ်က ဌာနချုပ်ကြီး၏ ဩဇာအာဏာကို သူမ၏ဖခင်ကြီး က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ ယင်းဩဇာအာဏာမှာ သူမ လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေပြီ။

သူမက ရုံးခန်းကြီးအနံ့ မျက်လုံးကစားလိုက်သည်။ သူမ တို့ယံသူမ အယောင်ဆောင်တစ်ယောက်လို ထင်မိသည်။

ရုံးခန်းကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းသလောက် ခမ်းနားလှသည်။

ရုံးခန်းထောင့်တစ်နေရာ ကမ္ဘာကျော် ရွန်လျင်ကုမ္ပဏီလုပ် သံမဏိကက်ဘီနက်ဗီဂျီကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။ ယင်းအပေါ်မှ နံရံတွင် ဝဂေ ရာစု ပြင်သစ်ပန်းချီကျော် ဖရန်ဇွာမီလေး နေဆွဲသော တော တောင်ရွှေခင်း ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ တစ်နေရာတွင် မူ အနွေးဓာတ်ပေး မီးဖိုတစ်ခု၊ မီးဖိုရှေ့တွင် တောင်ဆိတ်ရေခင်း ဆိုဖာ တုလားထိုင် တစ်လုံး၊ စားပွဲကြီးတစ်လုံးနှင့် အခြားကုလားထိုင်ငယ် လေးလုံး ရှိသည်။

အခန်းနံရံများ ပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း ရေးနွား၊ ချွန်းလ်၊ တလီးနှင့် ဘော်ဘက် စသောကမ္ဘာကျော်ပန်းချီဆရာကြီးများ၏ ရွှေခင်း စုံ ပန်းချီကားချပ်ကြီးများ . . . ။

အခြားတစ်နေရာတွင်တော့ အနက်ရောင် မဟော်ဂနီစာရေး စားပွဲတစ်လုံး။

ယင်းစားပွဲနောက်တွင်မူ တယ်လီဖုန်းနှင့် အခြားဆက်သွယ် ရှေ့ကိရိယာများမှာ ကမ္ဘာတဝှန်းရှိ ကုမ္ပဏီခွဲများနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက် သွယ်ရာတွင် အသုံးပြုသော ကိရိယာများပင် ဖြစ်သည်။

အဆိုပါစားပွဲကြီးနောက်မှ နံရံတွင်ကား ဆင်ခြုံရယ်မိုး၏

ပုံတူပန်းချီကားကြီး တစ်ချပ်။

ရုံးခန်းနှင့်တွဲလျက်အခန်းများမှာ အဝတ်အစား လဲခန်း၊ ရေခဲခန်း၊ အားကစားခန်း၊ ဆေးခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ ဆံပင်ညှပ်ခန်း၊ နှင့် သူမဖခင်ကြီးကိုယ်ပိုင် အနားယူခန်းများ။

အယ်လစ်ဇဘက်က ရုံးခန်းစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဖိုင်တွဲများ၊ မှတ်တမ်းများ၊ စာရင်းဇယားများနှင့် အစီရင်ခံစာများ စသောလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းများ တောင်လိုပုံနေသည်။ ယင်းတို့ကိုကြည့်ရင်း အယ်လစ်ဇဘက်က ဖခင်ကြီးကို သတိရလာသည်။

ဤစားပွဲတွင် ဖခင်ကြီး ထိုင်ခဲ့သည်။ ဖခင်ကြီးကား လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုတွင် ရှာမှရှားသူ ဖြစ်သည်။ ခုနေခါ ဖခင်ကြီး ရှိနေလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိမ့်မလဲ၊ အယ်လစ်ဇဘက်က ဆုံးရှုံးမှုအတိုင်း အတာကိုတွေးမိပြီး ရင်ထဲတွင် ဆို့တက်လာသည်အထိ ခံစားနေရသည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင် ဆာအလက်က လန်ဒန်သို့ မပြန်မီ ပြောသွားသောစကားကို ကြားယောင်လာသည်။

“အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားပါ . . . လစ်ဖ်၊ ဘယ်သူပြောတာကိုမှ နားမယောင်ပါနဲ့၊ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ဆုံးဖြတ်ပါ”

အလက်သည် သူမ၏ခံစားချက်ကို နားလည်သည်ဟု သူမက ယုံကြည်သည်။

“ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီကို အပြင်လူတွေလက်ထဲ လွှဲအပ်ဖို့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသင့်တယ်လို့ ထင်သလား . . . အလက်”

“ဒါက ပြောရမှာခက်တယ် လစ်ဖ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အနေနဲ့ကတော့ ငါ့အလုပ်ငါ့ လုပ်ရမှာပဲ၊ တို့အစုရယ်ယာတွေကို မရောင်းရင် တို့အဖို့ ဘာမှ အကျိုးမရှိသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်သင့် မလုပ်သင့် ဆုံးဖြတ်ရမှာ မင်းပဲ၊ မင်း အဓိကပဲ”

အယ်လစ်ဇဘက်က ရုံးခန်းကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရင်း အလက်နှင့် ပြောခဲ့သောစကားကို ပြန်လည်သတိရလာသည်။

အလက်ထံသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ချင်စိတ် ရှုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။ သို့သော် သူမ ပြောမည့်စကားကတော့ “အလက် . . . ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ” ဟူ၍သာ ဖြစ်သည်။

တယ်လီဖုန်းစားပွဲကို ကြည့်လိုက်သည်။ “နိမ့် ဝီလျံ” ဟူသော စာတန်းကို သွားမြင်မိသည်။

သူမက အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့ . . . နိမ့်၏ တယ်လီဖုန်းခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်လေသည်။

နိမ့်သည် အယ်လစ်ဇဘက်၏ စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်ကာ သူမကို အကဲခတ်နေသည်။ နိမ့်၏ခေါင်းထဲတွင် ဘာကို စဉ်းစားနေမှန်း အယ်လစ်ဇဘက်က သိနေသည်။ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းအရာကိုသာ တွေးနေကြသည်။ သူတို့ တွေးနေသည်မှာ အယ်လစ်ဇဘက်အနေဖြင့် အထူးတာဝန်မရှိဘဲ သည်နေရာသို့ လာစရာမလိုဟူသော အကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။

“မနက်က အစည်းအဝေးမှာ မင်းက ဗုံးဖောက်ခွဲလိုက်တာပဲ” နိမ့်က စတင်ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာကို ကျွန်မ မလိုလားပါဘူး”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရုံ ဘယ်ကမလဲ၊ မင်း လုပ်လိုက်တာကြောင့် အားလုံး လန်ဖြန့်သွားကြတယ်၊ သူတို့က မင်းကို တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားကြတာ၊ အစည်းအဝေးပြီးပြီးချင်း သတင်းထုတ်ပြန်ဖို့တောင် အဆင်သင့် လုပ်ထားကြပြီးပြီ၊ ဒါနဲ့ မင်း ဘာကြောင့် လက်မှတ်မထိုးတာလဲ . . . လစ်ဖ်”

သူမ နှလုံးသားက မထိုးပါနဲ့ဟု တိုက်တွန်းနေလို့ဟု ပြောလျှင် နိမ့်က ရယ်ချင်ရယ်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူမက မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူမဖခင်ကြီးအနေဖြင့် ကုမ္ပဏီကို သိသားစုလက်

www.burmeseclassic.com

ထဲတွင်သာ အမြဲရှိနေစေချင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် ဖခင်ကြီး ဆန္ဒ ပြည့်ဝအောင် သူမအနေနှင့် နည်းလမ်းရှာဖွေရပေမည်။

ဇော်ဝေလှိုင် ဆက်ပြောသည်။

“မင်းရဲ့အဘီဟာ ဒီလုပ်ငန်းကို မိသားစုအဖြစ် စပြီး တည်ထောင်ခဲ့တယ်။ အပြင်လူကို လုံးဝ ခွင့်မပြုခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့လက်ထက်က အခုလို မကြီးကျယ်သေးဘူး။ အခုတော့ အခြေအနေတွေ ပြောင်းသွားပြီ။ တို့ကုမ္ပဏီဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံး ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။ မင်းအဖေကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ လူဟာ ဒီကုမ္ပဏီနဲ့ပတ်သက်သမျှ လုပ်ငန်းအားလုံးအတွက် နောက်ဆုံးအဆုံးအဖြတ်ပေးရမယ့် လူပဲ။ ဒီတာဝန်ဟာ အကြီးအကျယ် ခက်ခဲတဲ့ တာဝန်ကြီးပဲ”

အယ်လစ်ဇဘက်က ဇော်ဝေလှိုင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဇော်ဝေလှိုင်က သူမအား ကုလားထိုင်ပေါ်က များ ဆွဲချချင်နေသလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“ရှင် . . . ကျွန်မကို အကူအညီ ပေးမလား”

“မင်း သိပါတယ် . . . ငါ ကူညီမှာပေါ့”

အယ်လစ်ဇဘက်က ရင်ထဲတွင်ပေါ့သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“တို့ ပထမဦးဆုံး လုပ်ရမယ့်အလုပ်က ဒီက စက်ရုံကြီးတစ်ခုလုံး နှံ့အောင် လျှောက်ကြည့်ဖို့ပဲ။ ဒီကုမ္ပဏီက လုပ်နေသမျှ လုပ်ငန်းတွေအကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရဲ့လား”

“သိပ်မသိသေးဘူး”

တကယ်တော့ သူမက လျှော့ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူမသည် လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်ခန့်မှ၍ သူမ၏ ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ အစည်းအဝေးတိုင်းသို့ တက်ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီ၏ လုပ်ငန်းဌာနများအကြောင်းကို အတော်ပင် နှံ့စပ်စပ် သိရှိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် သူမက ဇော်ဝေလှိုင် ပြောပြချက်ကို နားထောင်ချင်သေးသည်။

“တို့က ဆေးဝါးတွေအပြင် တခြားပစ္စည်းတွေလည်း အများကြီး ထုတ်လုပ်သေးတယ်။ ဓာတုဗေဒပစ္စည်းတွေ၊ ရေမွှေးတွေ၊ ဆံသဆီတွေ၊ ဝိုးသတ်ဆေးတွေလည်း ထုတ်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းလိမ်းဆီတွေ ဆရာဝန်သုံးပစ္စည်းတွေလည်း ထုတ်သေးတယ်။ စည်သွတ်စားကုန်သောက်ကုန်တွေလည်း ထုတ်တယ်”

ဒါတွေအားလုံး အယ်လစ်ဇဘက် သိသည်။ သို့ပေမယ့် သူမက ဘာမျှ မပြော။ ဇော်ဝေလှိုင်က ငြိမ်၍သာ နားထောင်နေသည်။

“ပြီးတော့ . . . ဆရာဝန်တွေအတွက် သတင်းလွှာမဂ္ဂဇင်းလည်း ထုတ်သေးတယ်။ တိပ်ပလာစတာတွေလည်း ထုတ်တယ်”

ဇော်ဝေလှိုင်က စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြနေသည်။ သူ့လေသံတွင် ဂုဏ်ယူသံလည်း ပါနေသည်။

“ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီက ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်း တစ်ရာကျော်မှာ စက်ရုံတွေ၊ ကုမ္ပဏီခွဲတွေ ဖွင့်ထားတယ်။ စက်ရုံတိုင်း ကုမ္ပဏီခွဲတိုင်းက ဒီဇိုင်းချုပ်ကို အချိန်မှန်မှန် အစီရင်ခံစာတွေ ပေးပို့ရတယ်။ အဘိုးကြီး ဆင်ဖြူရယ်ဟာ မြင်းကလေး တစ်ကောင်၊ ဖန်ပြွန် တစ်ခုနဲ့ ဒီလုပ်ငန်းကို စတင်ခဲ့တယ်။ အခုဆိုရင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးမှာ စက်ရုံပေါင်း (၆၀) သုတေသန ဆယ်ခု၊ အရောင်းစာရေးနဲ့ အခြားအမှုထမ်းပေါင်း ထောင်သောင်းချီပြီး ရှိနေပြီ။

မနှစ်ကဆိုရင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တစ်ခုတည်းမှာပဲ ဆေးဝါးပစ္စည်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ၁၄,၀၀၀ သုံးစွဲခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ တို့မှာ လိုသလောက်ရနိုင်တဲ့ ဈေးကွက်တွေ ဆိုလုံလောက်လောက် ရှိပါတယ်”

သို့နှင့်ပင် ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီသည် ဘဏ်ချေးငွေများအတွက် ပြဿနာတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေရသလား။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။

အယ်လစ်ဇဘက် စိတ်ထဲက တွေးလိုက်မိလေသည်။

အယ်လစ်လောက်နှင့် ဇိပ်တို့နှစ်ယောက်သား စက်ရုံဝင်းအတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြသည်။ ဇူးရစ်ဌာနချုပ်တွင် စက်ရုံပေါင်း တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိသည်။ ဧက ၆၀ မျှ ကျယ်ဝန်းသော ဌာနချုပ်အတွင်း အဆောက်အအုံကြီးငယ်ပေါင်း ၇၀ ကျော်မျှရှိရာ သီးခြားကမ္ဘာလေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

သူတို့သည် ထုတ်လုပ်ရေး ဌာန၊ သုတေသန ဌာန၊ ဓာတ်ခွဲဌာနနှင့် ကုန်လှောင်ရုံများကို စစ်ဆေးကြည့်ကြသည်။

ထို့နောက် ဇီဝဗေဒဌာနနှင့် ဆေးရည်သိုလှောင်ရာဌာနများသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဆေးရည်ဌာနတွင် ဆေးရည်ထည့်ထားသော ဧရာမ ဖန်တိုင်ကီကြီး ၅၀-ခန့် ရှိသည်။ ယင်းဆေးရည်များမှာ ပုလင်းသွင်းရန် နောက်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ . . . ဆေးပြား ပုံသွင်းဌာန။

ဆေးမှုန့်များကို ဆေးပြားအဖြစ် ပုံသွင်းပြီးနောက် အရွယ်အစား ညှိခြင်း၊ ကုမ္ပဏီတံဆိပ် ရိုက်ခြင်း၊ အိတ်သွင်းခြင်း၊ လေဘယ်တံဆိပ် ကပ်ခြင်း အားလုံးကို အော်တိုမက်တစ်စက်များက ဇယ်ဆက်သလို အလိုအလျောက် လုပ်သွားကြသည်။

စက်ရုံအလုပ်ရုံများအပြင် လူနေအဆောက်အအုံတွေကလည်း မနည်းလှ။

“ဒီမှာ သိပ္ပံပညာရှင်ပေါင်း သုံးရာကျော် ရှိတယ်” ဇိပ်က လမ်းလျှောက်ရင်း မတ်တတ်ပြောလာသည်။ “အားလုံးလိုလို ပါရဂူဘွဲ့ ရတွေချည်းပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒေါ်လာသန်း ၁၀၀-ခန်းကို ကြည့်ဦးမလား”

အယ်လစ်လောက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ယင်းအခန်းမှာ သီးခြားအုတ်တိုက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ တိုက်ဝဲတွင် ယူနိုဖောင်းဝတ် အစောင့်တစ်ဦးက သေနတ်ထမ်းပြီး ရပ်နေသည်။ ဇိပ်က လုံခြုံရေးကတ်ပြားကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ အစောင့်ထံမှ ငှင်းတို့နှစ်ဦးအား ရှည်လျားသော စကြိုလမ်းအတိုင်း ရှေ့ဆောင်ခေါ်လာခဲ့သည်။ စကြိုဆုံးမှ သံမဏိတံခါးကြီးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။

အစောင့်က တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

အခန်းတွင် ပြတင်းပေါက် လုံးဝ မရှိ။ ကြမ်းပြင်မှ မျက်နှာကြက်အထိ သံစင်များတွင် ပုလင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

“ဒီအခန်းကို ဒေါ်လာသန်း ၁၀၀ ခန်းလို့ ဘာကြောင့် ခေါ်တာလဲ”

အယ်လစ်လောက်က မေးလိုက်သည်။

“ဒေါ်လာသန်း ၁၀၀ ကုန်လို့ပေါ့။ ဒီစင်တွေပေါ်က ဆေးပုလင်းတွေမှာ သီးခြားနာမည် မရှိဘူး။ လေဘယ်ပေါ်မှာ နံပါတ်ပေးထားတယ်။ ဒီဆေးတွေက အလုပ်မဖြစ်ဘူး၊ စမ်းသပ်မှု မအောင်မြင်ဘူး”

“ဒါနဲ့များ သန်း ၁၀၀ တောင်မှ . . .”

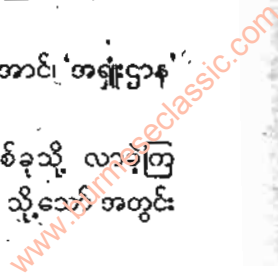
“တချို့ဆေးတွေက ဆယ်နှစ်လောက်စမ်းပြီးမှ အလုပ်မဖြစ်ဘူးလို့ လက်လွှတ်လိုက်ရတယ်။ သုတေသနအဆင့်မှာပဲ ‘ဆေးတစ်မျိုး’ အတွက် ဒေါ်လာငါးသန်းက ဆယ်သန်းအထိ သုံးစွဲရတာမျိုး ရှိတယ်။ ဒါနဲ့လည်း အခြား အပြိုင်ကုမ္ပဏီတွေက ဖြတ်ထုတ်သွားလို့ ကိုယ်က အနိုင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဆေးတွေကို တို့က ဖျက်ဆီးမပစ်ဘူး၊ ခုလိုပဲ နှစ်တကျ သိမ်းဆည်းထားတယ်။ တစ်နေ့မှာ ပိုပြီးတော်တဲ့ ဆေးတွေပညာရှင်တွေ ပေါ်လာပြီး ပြန်လည်သုတေသနပြုကြည့်လို့ အောင်မြင်ရင် အလုပ်ဖြစ်နိုင်သေးတာပေါ့”

တစ်နေ့တွင် အလုပ်ပြန်ဖြစ်နိုင်သေးတာကတော့ ဟုတ်ချင်တာပဲပါလိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် ငွေတွေ သန်းချီပြီး ရေထဲထုတ်ပစ်ရတာကတော့ ကြောက်မမန်းလိလိပါပဲလား။

အယ်လစ်လောက်က ယင်းသို့တွေးရင်း အကြီးအကျယ် စိတ်နှလုံးမသာ ဖြစ်သွားမိသည်။

“ကဲ . . . လာ၊ ဒီဘက် လျှောက်ကြည့်ရအောင်၊ ‘အရှုံးဌာန’ ဆိုတဲ့ သွားကြံမယ်”

သူတို့သည် အခြားအဆောက်အအုံတစ်ခုသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဤအဆောက်အအုံတွင် အစောင့်တော့ မရှိ။ သို့သော် အတွင်း

၂၄၀ ○ မျှော်လင့်ချက်

ဝင်သွားသောအခါတွင်ကား စောစောကလိုပင် ပုလင်းပေါင်းများစွာ တင်ထားသော စင်များကို တွေ့ရသည်။

“ဒါတွေက ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ ငွေတွေပေါ့၊ ဘယ်ရွှေဘယ်မျှဆိုတာ ရေတွက်လို့တော့ ရနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တို့က ဒါကိုလည်း ဆက်လုပ်နေတာပဲ”

“ကျွန်မကတော့ ဘာမှ နားမလည်တော့ဘူး၊ ဘယ်လိုသဘောပါလိမ့်”

နိုးစ်က ပြန်မဖြေသေးဘဲ စင်နားသို့ လျှောက်သွားပြီး ပုလင်းတစ်လုံးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပုလင်းတွင် ‘အဆိပ်တောက်ခြင်း’ ဟူ၍ လေဘယ်ကပ်ထားသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က အမေရိကတစ်ပြည်လုံးမှာ အစားပေးတဲ့ အဆိပ်တောက်ဝေဒနာရှင်ပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ သိထားမိရဲ့လား၊ စုစုပေါင်း ငါးဆယ်နှစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်၊ ဒီဆေးတစ်မျိုးတည်း ဖော်စပ်သိမ်းဆည်းထားရတာပဲ၊ ဒေါ်လာ သန်းခန့် ကုန်တယ်”

နိုးစ်က နောက်ထပ် ဆေးတစ်ပုလင်း ယူလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါက ခွေးရူးအဆိပ် ပြေဆေး၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ဒီလိုဆေးတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မြွေဆိပ် ပြေဆေး၊ သစ်ပင်ဆိပ် ပြေဆေးမျိုးနဲ့ပါပဲ၊ တို့က ဒီဆေးတွေကို စစ်တပ်တွေနဲ့ ဆေးရုံတွေကို အလှူလှူတယ်၊ ကုသိုလ်ဖြစ် သဘောပေါ့၊ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရဘူး၊ ကြောင့်မို့ ဒီအခန်းကို ‘အရှုံးဌာန’ လို့ ခေါ်တာ”

“မဆိုးဘူး၊ ဒါမျိုး ကျွန်မလည်း သဘောကျတယ်”

တကယ်တော့ သူမ၏အဘီအဘိုးကြီးဆင်ဖြူရယ်လည်း မျိုးကို သဘောကျလိမ့်မည်ဟု အယ်လစ်ဇဘက်က တွေးလိုက်မိသည်။

ထို့နောက် နိုးစ်က အယ်လစ်ဇဘက်အား အိတ်စွပ်တောင့်လုပ်ငွာနသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲသို့ သူတို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ပိုးသတ်ထားပြီးသော ပုလင်းခွဲများတွင် ဆေးတောင့်ကများ ထည့်နေသည်။ ဤလုပ်ငန်းကိုလည်း စက်ဖြင့်ပင် အ

လျှောက် လုပ်သွားသည်။ ပုလင်းများတွင် ဆေးတောင့်များ ထည့်ပြီး သောအခါ တံဆိပ်တပ်ခြင်း၊ ဝှမ်းဆို့ခြင်းနှင့် အဖုံးပိတ်ခြင်းတို့ကိုလည်း စက်ဖြင့်ပင် ပြုလုပ်သွားသည်။

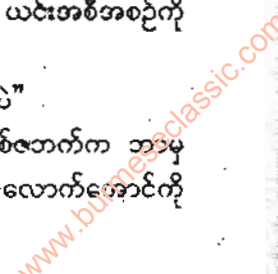
ပြီးလျှင် ပုလင်းခွဲလုပ်သော ဌာန၊ ဗီသုကာ ဌာနနှင့် အဆောက်အအုံ ဌာနများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြပြန်သည်။ အခြားအဆောက်အအုံတစ်ခုတွင်မူ စာရေးနေကြသော လူပေါင်းများစွာကို တွေ့ရသည်။ ပုံနှိပ်စက်သံများက ဂျိုးဂျိုးဂျက်ဂျက် ဆူညံနေသည်။ ဤဌာနသည် ပြန်ကြားရေးနှင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးဌာန ဖြစ်သည်။ ဤဌာနမှ ကုန်ပစ္စည်းလမ်းညွှန်စာစောင်အမျိုးမျိုးကို ဘာသာစကားပေါင်း ၅၀ ကျော်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ချိရသည်။

ဆေးဝါးထုတ်လုပ်သော လုပ်သားများအား ရောဂါပိုးမွှားနှင့်စင်ရာအခန်းများတွင် ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်မီးချောင်းများ ထွန်းထားသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်မှာ မျက်စိအကျင့် မရှိ၍ ရုတ်တရက်နှင့် မကြည့်တတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အခန်းများကို အဖြူရောင်၊ အနီရောင်နှင့် အပြာရောင်များ သုတ်ထားသည်။ အလုပ်သမားများအလည်း အခန်းရောင်နှင့် လိုက်လျောညီထွေ တူညီဝတ်စုံများ ခပ်အေးအေးကြသည်။

သူတို့သည် အလုပ်ခန်းသို့ ဝင်တိုင်းတွင်လည်းကောင်း၊ အခန်းမှ ပြန်ထွက်တိုင်းတွင်လည်းကောင်း ရောဂါပိုးသတ်ခန်းမှ ဖြတ်သွားကြရသည်။ ဝတ်စုံပြာလုပ်သားများဆိုလျှင် ပိုးသတ်ခန်းတွင် တစ်ခင်းလုံး လျှောင်ပိတ်ခံကြရသည်။ သူတို့သည် ထမင်းစားရန်၊ အလုပ်အရန်၊ အိမ်သာဝင်ရန်ရှိသောအခါတိုင်း ဝတ်စုံများကိုချွတ်၍ အစိမ်းရောင်ကြားနေခန်းသို့ ဝင်ကာ ရိုးရိုးဝတ်စုံဝတ်ပြီးမှ အပြင်ထွက်ကြရသည်။ အလုပ်ခန်းသို့ ပြန်ဝင်သောအခါတွင်လည်း ယင်းအစီအစဉ်ကို ခြင်းပြန်လုပ်၍ ဝင်ကြရသည်။

“ဒါတွေမြင်ရတော့ မင်း စိတ်ဝင်စားမှာပဲ”

နိုးစ်က ပြောသည်။ သို့သော် အယ်လစ်ဇဘက်က ဘာမှ မပြော။ တကယ်တော့ သူမက ပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင်ကို

စိတ်ဝင်စားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် သုတေသနဌာနအဆောက်အအုံ စင်္ကြံလမ်း အတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။ 'ကန့်သတ်၊ မဝင်ရ' ဟူသော စာတန်း ခြိတ်ဆွဲထားသော အခန်းတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။

ဇိုးစံက တံခါးကို တွန်းလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား အခန်း ထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်က နောက်မှ လိုက်လာသည်။ တစ်ခန်းလုံး မီးရောင်မှိန်မှိန်သာ လင်းနေသည်။ အခန်းထဲတွင် မောက်လယ်ကြွက်၊ ကြောင်နှင့် ကြွက်ဖြူမျိုးစုံကို လှောင်အိမ်များနှင့် ထည့်ထားသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်၏ စိတ်ထဲတွင် တောကြီးမျက်မည်းထဲ ရောက်လာသလို ထင်မိသည်။

တချို့တိရစ္ဆာန်များကို တစ်ခေါင်းလုံး ပြောင်နေအောင် တတုံးရိတ်ထားပြီး သူတို့၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ စမ်းသပ်ကိရိယာများ ထိုးစိုက်ခံနေကြရသည်။ တချို့က ငြိမ်သက်နေပြီး တချို့ကလည်း လှောင်အိမ်တွေထဲတွင် ဆူညံအော်ဟစ်နေကြသည်။ တချို့ကလည်း ပြေးလွှား လှုပ်ရှားနေကြသည်။ သူတို့၏ ဆူညံသံနှင့် အနံ့အသက်ထဲ လည်း မခံနိုင်အောင် ဆိုးရွားလှသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က လှောင်အိမ်တစ်ခုအနီးသို့ ကပ်သွားသည်။ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်၏ ဦးနှောက်ဖွင့်ပြီး ပလပ်စတစ်ဖြင့် ထုပ်ထားသည်။ လျှပ်စစ်ကြိုးတွေလည်း တစ်ခါလင်လောက် ထပ်ထားသည်။ လှောင်အိမ်ရှေ့တွင် ပါးသိုင်းမွှေးနှင့် အရပ်ရှည်ညှစ် လူငယ်တစ်ဦးရပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ရေးမှတ်နေသည်။

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

အယ်လစ်ဇဘက်က လူငယ်သိပ္ပံပညာရှင်ကလေးအား မေးလိုက်သည်။

“စိတ်ငြိမ်ဆေးတစ်မျိုး ဖော်မလို စမ်းသပ်နေတာပါ”

“အောင်မြင်ပါစေ . . . အောင်မြင်ရင် ကျွန်မလည်း သုံးနိုင်တာပေါ့”

သူမက အတည်လိုလို၊ အရွှမ်းလိုလို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ပြီးတော့ တစ်ခေါင်းလုံး အံ့ပြီး မူးနောက်နောက်ဖြစ်လာ၍ အခန်းထဲမှ ကမန်းကတန်း ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဇိုးစံက စင်္ကြံလမ်းတွင် အယ်လစ်ဇဘက်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ် လျှောက်လာသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား . . . လစ်ဇ်”

အယ်လစ်ဇဘက်က သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး

“နေ . . . နေကောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ခုနဟာတွေက တကယ် အလုပ်ဖြစ်ရဲ့လား၊ ငလိုကော လိုအပ်သလား”

“ဘယ့်နဲ့ယုံ ပြောပါလိမ့်၊ သိပ်လိုအပ်တာပေါ့၊ ဒီစမ်းသပ်မှု တွေကြောင့်ပဲ လူ့အသက်ပေါင်းများစွာကို ကယ်နိုင်ခဲ့ပြီပဲ၊ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ မွေးလာတဲ့လူတွေထဲက သုံးပုံတစ်ပုံကျော်ဟာ ဒီလို ခေတ်မီဆေးဝါးတွေကြောင့် အသက်ရှင်နေကြတာပေါ့ လစ်ဇ်၊ ဒီအချက်ကို မင်း တွေးကြည့်စမ်းပါ . . .”

အယ်လစ်ဇဘက်က တွေးကြည့်နေလေသည်။

ဌာနချုပ်ရှိ အရေးပါသော စက်ရုံအလုပ်ရုံများသို့ သွားရောက်လေ့လာရာတွင်ပင် ခြောက်ရက်တိတိ အချိန်ကြာသည်။ လုပ်ငန်းခွင် လေ့လာရေးပြီးတော့ အယ်လစ်ဇဘက်မှာ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ခြေကုန်လက်ပန်း ဖျာသွားသည်။ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံး၏ ကြီးကျယ်မှုကို တွေးပြီး သူမခေါင်းထဲတွင် လေးလံနေသလို ခံစားရသည်။ သူမအနေဖြင့် ယခု မြင်ရသည်မှာ ရှိဖူးနှင့်သားများကုမ္ပဏီ၏ အလုပ်ဌာန တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်သေးသည်။

ကြားသိခဲ့ရသော ကိန်းဂဏန်းများနှင့် အချက်အလက်များ ထလည်း လန့်စရာပင် ကောင်းလှသည်။

“ဆေးဝါးအသစ်တစ်မျိုး ထုတ်လုပ်ရောင်းချနိုင်ဖို့အတွက် အနည်းဆုံး ငါးနှစ်ကနေပြီး (၁၀)နှစ်အထိ ကြာတတ်ပါကယ်၊ စမ်းသပ်

ဖော်စပ်တဲ့ ဆေးအမျိုးပေါင်း နှစ်ထောင်လောက်ထဲက သုံးမျိုးလောက်သာ ထုတ်လုပ်ရောင်းချနိုင်တာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။

ဒီဌာနချုပ်က ပစ္စည်းအရည်အသွေးထိန်းသိမ်းရေးဌာနကလေးတစ်ခုမှာပဲ အမှုထမ်းပေါင်း ၃၀၀ကျော် ရှိပါတယ်။

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအားလုံးက အမှုထမ်းတွေ အားလုံးပေါင်းကတော့ ငါးသိန်းကျော်ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က အသားတင် ဝင်ငွေစုစုပေါင်းကတော့ . . . ”

အယ်လစ်ဇဘက်မှာ ခိုးစံပြောနေသမျှကို မှတ်မိအောင် မနည်းကြီး ဂရုစိုက် နားထောင်နေရသည်။ တကယ်တော့ ရိုးဖေးနှင့် သားများကုမ္ပဏီမှာ ကြီးကျယ်လှပါသည်။ သို့သော် 'ကြီးကျယ်သည်' တူသော ဝေါဟာရမှာ ယေဘုယျဆန်၍ မြင်သာအောင် မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။ ဝေါဟာရကို လူအင်အား၊ ငွေအင်အားနှင့် အစားထိုး ဖော်ပြလိုက်တော့မှသာ အံ့အားကြီးသင့်ရလောက်အောင် ရုပ်လုံးက ပေါ်လာလေသည်။

ယုံညဟ အယ်လစ်ဇဘက်သည် အိပ်ရာထဲတွင် အဝေးမှ နက်နေမိသည်။ သူမ မြင်ခဲ့သမျှ ကြားခဲ့သမျှတွေကို ပြန်တွေးနေမိသည်။ ဤမျှ ကြီးကျယ်လှသော ကုမ္ပဏီကြီးနှင့် သူမ၏ စွမ်းဆောင်နိုင်အားကို နှိုင်းယှဉ် သုံးသပ်ကြည့်မိသောအခါ လှည်းနှင့်ဝန် မနိုင်ရင် ကန်ဖြစ်နေသလို ခံစားမိသည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင် အစည်းအဝေးနေ့က သူမဦးလေးတော်များ ပြောသွားသော စကားများကိုလည်း ကြားယောင်လာသည်။

“ငါပြောတာ ယုံစမ်းပါကွယ်၊ ဒီတာဝန်ကို ငါတို့ကို လွှဲအပ်လိုက်တာက ပိုပြီး အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်၊ မင်းက ဒီလုပ်ငန်းတွေ ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး . . . ” ဟူသော အိုင်ဗိုလ်လာဇီ၏ အထင်သေးစကား။

“အခုရှယ်ယာတွေကို ရောင်းဖို့ မင်းအနေနဲ့ သဘောတူသင့်ဟယ်ယို့ မှီလူမဟယ်၊ မါပေမဲ့ ငါကတော့ ငါ့အလုပ်ငါ လုပ်ရမှာပဲ” ဟူသော ဆာအလက်နီဦးလ်၏ မရေမရာ စကား။

သူတို့ပြောတာ မမှားဘူး၊ သူတို့အားလုံး မှန်တယ်။ ငါထွက်

သွားတာ ကောင်းတယ်။ ငါ့ကုမ္ပဏီကို သူတို့လက်ထဲ ထည့်ခဲ့မယ်။ သူတို့ လုပ်ချင်သလိုလုပ်ကြပါစေတော့။ ခုလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ငါနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။

အယ်လစ်ဇဘက်က ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူမ၏ ရင်ထဲမှ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး လျှော့ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ချက်ချင်းပင် သူမ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ရောက်တစ်နေ့သည် သောကြာနေ့ ဖြစ်သည်။ သည်တစ်ရက်လွန်လျှင် မုက်သတ္တပတ်အဆုံး နားမုက်နှစ်မုက် ပျောက်ပေတော့မည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် ရုံးခန်းသို့ အစောကြီး ရောက်သွားသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ခိုးစံလုံ့လျှို ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြေငြာချက် ထုတ်ပြန်လိုက်တော့မည်။

“မစ္စတာဝီလျံ ခရီးထွက်သွားပါဟယ်၊ မနေ့ညကပဲ နိုင်ငံခြား ဗြိတိန်ကို လေယာဉ်နဲ့ ထွက်ခွာသွားပါတယ်”

ရုံးအဖွဲ့မျှ မစ္စကိတ်အားလင်းက လာပြောသည်။

“အင်္ဂါနေ့မှ ပြန်လာမယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်၊ တခြား တစ်ယောက်ယောက်များ ခေါ်ပေးရပါမလား”

အယ်လစ်ဇဘက်က ခဏမျှ တွေ့နေသည်။ ပြီးတော့မှ . . .

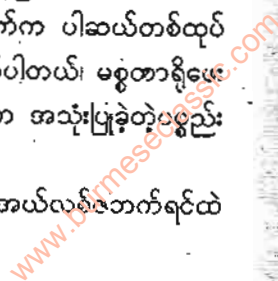
“ဆာအလက်ဆီ ဖုန်းခေါ်ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ . . . ”

မစ္စကိတ်အားလင်းက ခဏမျှ ရပ်နေပြီး . . .

“မစ္စအယ်လစ်ဇဘက်လိပ်စာနဲ့ မနက်က ပါဆယ်တစ်ထုပ် ရောက်နေပါတယ်၊ ရဲဌာနက ပို့လိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်၊ မစ္စတာရိုဖေး ချာမိုနီးတောင်တက်စခန်းမှာ မကွယ်လွန်ခင်က အသုံးပြုခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေ ပါပါတယ်”

ဖခင်ကြီးနာမည် ကြားလိုက်ရတော့ အယ်လစ်ဇဘက်ရင်ထဲ

တွင် ရုတ်တရက် ဆိုတက်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

မစ္စကိတ်အားလင်းက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီပစ္စည်းကို မစ္စအယ်လစ်ဇဘက်ရဲ့ စာပို့သမားနဲ့ မပေးလိုက်ရတာကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့လည်း ရဲဌာနက တောင်းပန်ထားပါတယ်”

အယ်လစ်ဇဘက်က မျက်ခုံးချိုလိုက်သည်။

“ဟင် . . . ကျွန်မစာပို့သမား ဟုတ်လား”

“မစ္စအယ်လစ်ဇဘက်က ဒီပစ္စည်းကို ယူဖို့ ချာမိုနီးစခန်းကို လွှတ်လိုက်တဲ့ စာပို့သမားကို ပြောတာပါ”

“အလို . . . ဘုရားရေ၊ ငါလည်း ဘယ်သူမှ မလွှတ်ရပါလား” တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ဝင်နှောက်ပြီ ထင်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ . . . အဲဒီပစ္စည်း”

“မစ္စအယ်လစ်ဇဘက်ရဲ့ သီးသန့်ခန်းထဲမှာ ကျွန်မ ထားခဲ့ပါတယ်”

အယ်လစ်ဇဘက်သည် သူမ၏သီးသန့်ခန်းထဲသို့ လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင် သူမဖခင်ကြီး၏ အဝတ်အစားများ ထည့်ထားသော သေတ္တာတစ်လုံးနှင့် သော့ပိတ်ထားသော ခရီးဆောင် လက်ဆွဲသေတ္တာတစ်လုံး ရှိသည်။ သေတ္တာတွင် သော့တွဲတန်းလန်း ချိတ်ထားသည်။ ဤသေတ္တာထဲတွင် ကုမ္ပဏီအစီရင်ခံစာများ ရှိကောင်း ရှိပေလိမ့်မည်။ ၎င်းတို့ကို ရိုးစဲအား ရှင်းခိုင်းမှ ဖြစ်မည်။ ရိုးစဲ ခရီးထွက်နေမှန်း သူမက ချက်ချင်း သတိရမိသည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ခရီးထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ သူမက လက်ဆွဲသေတ္တာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဖခင်ကြီး၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပစ္စည်းကလေးတွေ ရှိကောင်းရှိနိုင်သည်။ ဟုတ်ပြီ . . . ငါကိုယ်တိုင်ဖွင့်ကြည့်မှပဲ။

ထိုအခိုက် မစ္စကိတ်အားလင်း ဝင်လာပြီး . . .

“ခွင့်ပြုပါ . . . မစ္စအယ်လစ်ဇဘက်၊ ဆာအလက် ရုံးခန်းထဲမှာ မရှိပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့ရောက်လာရင် ကျွန်မကို ပြန်ခေါ်ဖို့ ပြောထားလိုက်ပါ။ ကျွန်မ ဆာဒင်နီးယားစံအိမ်မှာ ရှိနေမယ်၊ တစ်ခါတည်း”

ပဲ မစ္စတာပလာဇီ၊ မစ္စတာဂက်စနာ၊ မစ္စတာမာတယ်တို့ကိုလည်း အဲဒီကို ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ‘သတင်း’ ပို့ထားပါ”

သူတို့ထံမှ တယ်လီဖုန်းလာလျှင် သူမ ထွက်သွားတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အစုရှယ်ယာတွေကိုလည်း သူတို့သဘောကျ လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်ကြောင်း . . . သူမက အပြီးအပိုင် ပြောပြလိုက်တော့မည် ဖြစ်သည်။

သူမသည် ဆာဒင်နီးယားစံအိမ်သို့သွား၍ ရက်ကြာကြာ အနားယူချင်နေသည်။ ဤစံအိမ်သည် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းသည်။ ဤစံအိမ်တွင် အေးအေးလူလူ အနားယူရင်း သူမ၏နောင်ရေးအတွက် စီမံကိန်းချရမည်။

အဖြစ်အပျက်များက တစ်ခုပြီးတစ်ပြီး အလွန်လျင်မြန်စွာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကြသည်။ သူမအနေဖြင့် ပြတ်ပြတ်သားသား သုံးသပ်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းလည်း မမြင်၊ အချိန်လည်း မပေး။

လောလောဆယ် ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာအားလုံးကို ပြုန်းစားကြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၍ ဖြေရှင်းဖို့ဆိုသည်မှာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သောကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သူမလို အတွေ့အကြုံ လုံးဝ မရှိသေးသော ကျောင်းထွက်စ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်သော ဧရာမကိစ္စကြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူမသည် ထိုနေ့ညနေတွင်ပင် ဆာဒင်နီးယားသို့ လေယာဉ်ဖြင့် ချက်ချင်း ထွက်ခွာခဲ့သည်။ သူမနှင့်အတူ ဖခင်ကြီး၏ ခရီးဆောင်လက်ဆွဲသေတ္တာကိုလည်း ယူဆောင်လာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၇)

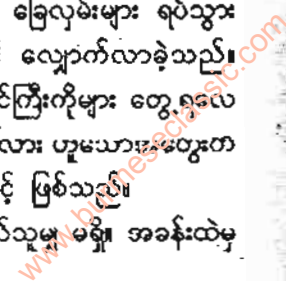
အယ်လစ်ဘောက်သည် လေယာဉ်ကွင်းမှ အငှားကားတစ်စီး ငှားလာ ခဲ့သည်။ စံအိမ်ကြီးတွင် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ သူမ ယခင်တစ်ခေါက် ပြန်လာတည်းက ပိတ်ထားခဲ့သည်။ သူမ လာမည်ဆိုသည်ကိုလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြောင်းမကြားခဲ့။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ဖွင့်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ဝင် သည်။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသား အခန်းကျယ်ကြီးများထဲတွင် တစ် ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေမိသည်။ သူမစိတ်တွင် ဘာမှ မထူးခြား။ နေ့စဉ် နေနေကျ အိမ်လိုပင် ထင်မှတ်သည်။ သူမသည် သည်အိမ်ကြီးနှင့် ရက်အတန်ကြာ တွဲကွာနေခဲ့ရသည်ဟုလည်း လုံးဝ မထင်မိ။ သည်အိမ်ကြီးမှာ သူမနှင့်အရင်းနှီးဆုံး ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဖော်စရာကောင်းလှသော ကလေးအုတ်ကို သည်အိမ်ကြီးမှာပင် ကုန် လွန်ခဲ့ရသည်။

ဟိုတုန်းကဆိုလျှင် သည်အိမ်ကြီးတွင် အိမ်ဖော်တွေ အများ ကြီး ရှိခဲ့သည်။ ယခုမူ ဘယ်သူမှ မရှိတော့။ သူမတစ်ယောက်တည်း သာ ရှိတော့သည်။ အတိတ်၏ ပဲ့တင်သံများသာ ရှိတော့သည်။

သူမသည် ဖခင်ကြီး၏လက်ဆွဲသေတ္တာကို အောက်ထပ်စည် ခန်းတွင် ထားခဲ့ပြီး သူမ၏အဝတ်သေတ္တာကို အပေါ်ထပ်သို့ ယူလာခဲ့ သည်။ သူမသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ အကျင့်ပါနေသည့်အလျောက် သူမ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ပင် တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဖခင်ကြီး၏အခန်းကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ခြေလှမ်းများ ရပ်သွား သည်။ ပြီးတော့ ဖခင်ကြီးအခန်းဆီသို့ပင် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထံခါးကို ဖြည်းဖြည်းကလေး ဖွင့်သည်။ ဖခင်ကြီးကိုများ တွေ့ရလေ မလား။ ဖခင်ကြီး၏အသံကိုများ ကြားရမလဲမလား ဟုမသားအတွေးတ သူမဦးနှောက်ထဲ ဝင်ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ အခန်းထဲတွင် ဘယ်သူမျှ မရှိ။ အခန်းထဲမှ

၂၁၀ ။ ။

အရာဝတ္ထုအားလုံး နဂိုအတိုင်းပင် လက်ရာခြေရာ မပျက် ရှိနေကြသည်။ ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိ။

အခန်းထဲတွင် နှစ်ယောက်အိပ် ခဲ့တင်ကြီး တစ်လုံး၊ အဝတ်ဗိနို တစ်လုံး၊ မှန်တင်ခုံ တစ်ခု၊ ဆိုဖာကုလားထိုင် နှစ်လုံးနှင့် အနွေးပေးမီးဖိုရှေ့တွင် ဆိုဖာညောင်စောင်း တစ်ခု ရှိသည်။

အယ်လစ်လောက်က အဝတ်သေတ္တာကို ချထားခဲ့ပြီး ပြတင်းပေါက်နားသို့ လျှောက်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တောင်တန်းများဆီမှ လေနှုအေးကလေး ဝင်လာသည်။ သည်ညသည်အခန်းမှာပဲ သူမ အိပ်တော့မည်။

သူမသည် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ပြီး စာကြည့်တိုက်ခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သားမေဖုံး ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်လက်တန်းများကို သူမလက်များဖြင့် ပွတ်သပ်တစားနေသည်။ သူမ၏ဖခင်ကြီးနှင့် အလုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးကြတိုင်း သည်ကုလားထိုင်တွင် နိုးစံ အမြဲထိုင်လေ့ရှိသည်။

သူမသည် နိုးစံအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ခုနေခါဒီမှာ သူ့ရှိနေယင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟုလည်း တောင့်တမိသည်။ နိုးစံက သူမအား ပါရီမြို့သို့ ညစာစားရန် ခေါ်သွားပြီးနောက် ကျောင်းသို့ ပြန်ပို့ပေးပုံ၊ သူမက အဆောင်ထဲပြန်ရောက်တော့ သူမကိုယ်သူမ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး 'မစွက်နိုးစံလှ' ဟူသော နာမည်ကို ခဏခဏ ရေးနေခဲ့မိပုံများကို သတိရမိသည်။

ချက်ချင်းပင် သူမသည် စာရေးစားပွဲသို့ ထသွားပြီး ကလောင်တံကို ယူကာ 'မစွက်နိုးစံလှ' ဟူ၍ ရေးနေမိပြန်သည်။ သူမသည် နာမည်ကို သဘောကျစွာ ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေမိလေသည်။

ထို့နောက် မီးဖိုခန်းထဲ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ အထဲတွင် ဘာပစ္စည်းမှ မရှိ။ သူမခိုက်ထဲ ဆာသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ကြောင်အိပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အသေးစားငါးသေတ္တာ နှစ်ဘူး၊ နက်စ်ကဖီး ဘူးဝက်ခန့်နှင့် ဘီစကွတ် တစ်ထုပ် တွေ့ရသည်။

မျိုးဆက်လေး ၀ ၂၁၁

သူမသည် သည်အိမ်ကြီးတွင် ရက်အတန်ကြာ နေဦးမည်။ အရေးသောက်ရေးအတွက် နေ့တိုင်း အပြင်ထွက်စားနေရလျှင် ဒုက္ခများမည်။ ထို့ကြောင့် ဈေးသွားပြီး ရိက္ခာအပြည့်အစုံ ဝယ်ထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အိမ်ဘေးကားရုံထဲတွင် အထွေထွေအိမ်သုံး ဂျစ်ကားတစ်စီး အမြဲတမ်း ထားသည်။ ယခု ယင်းကား ရှိနေသေးသလား။

သူမသည် မီးဖိုခန်းနောက်ဘက်သို့ လာခဲ့သည်။ ထိုမှ ကားနံ့သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ တော်ပါသေးရဲ့ . . . ကားရုံထဲတွင် ဘုတ်ကား ရှိနေသည်။

မီးဖိုခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကြောင်အိမ်နောက်မှ နံရံတွင် ဆော့တွဲများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဂျစ်ကားသေဘုကို ယူပြီး ကားရုံသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကားမှာ ဓာတ်ဆီမှ ရှိပါသေးရဲ့လား။ ကမန်းကတန်းအားသော့ဖွင့်ပြီး စက်နှိုးကြည့်လိုက်သည်။ ကားစက်သံ တစ်ဝီ မြည်လာသည်။ ဟုတ်ပြီ . . . ပြဿနာတစ်ခုတော့ ရှင်းသွားပြီ။ မနက်ဖြူထဲသွားပြီး လိုအပ်သမျှ မီးဖိုချောင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်မည်။

ပြီးတော့ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းမကြီးထဲ ဝင်လာသည်။ တစ်ခန်းလုံး ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူမ၏ ခြေသံကိုသာ တရှုပ်ရှုပ် ကြားနေရသည်။

သည်အချိန်မှာ ဆာအလက်ဆီက တယ်လီဖုန်းလာရင် သိပ်ဆောင်းမှာပဲဟု တောင့်တမိသည်။ သူမ အတွေးမဆုံးခင်မှာပင် တယ်လီဖုန်းသံ တကယ်ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူမစိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

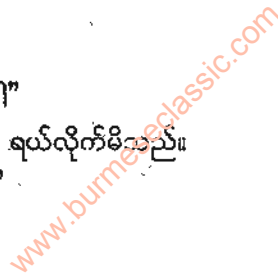
တယ်လီဖုန်းစားပွဲသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး တယ်လီဖုန်းကို ဆာအလက်ဆီက ကိုင်လိုက်သည်။

"ဟဲ့လို . . ."

"အယ်လစ်လောက်လား . . . အလက်ပါ"

အယ်လစ်လောက်က အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်မိသည်။

"ဘာတွေများ ရယ်စရာ တွေ့နေလို့လဲ"

၁၂၁ ○ ဖျော့မတ်စွန်း

“ကျွန်မပြောရင် အလက် ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ . . . အခု ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ”

“ဂလောက်ဆက်စတာကပေါ့”

အယ်လစ်ဘောက်သည် ဆာအလက်နှင့် တွေ့ချင်စိတ်ပေါ် လာသည်။ ကုမ္ပဏီနှင့်ပတ်သက်သော သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး ပြောပြလိုက်ချင်သည်။

“ဒီမှာ . . . အလက် ကျွန်မအတွက် တစ်ခုခု ဆောင်ရွက်ပေးပါလား”

“ရပါတယ် . . . ဆောင်ရွက်ပေးမှာပေါ့”

“လာမယ့် ရက်အားမှာ ကျွန်မဆီ လာခဲ့စေချင်တယ်။ တိုင်ဝင်စရာတွေ ရှိလို့ပါ”

ဆာအလက်ဘက်မှ အသံထွက်မလာ။ ခဏကြာတော့မှ . . .

“ကောင်းပြီ . . . လာခဲ့မယ်”

ဆာအလက်က သူ့မှာ အခြားကိစ္စတွေရှိသေးလို့ ခွင့်လွှတ်ပေး ဟု မပြော။ ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်ဟုသာ ဆိုသည်။

“ဒါမှ . . . အလက်” ဟု အယ်လစ်ဘောက်က ကျိတ်ပြော

ချီးကျူးလိုက်မိသည်။

“ဒါနဲ့ ဗီဗီယံပါ ခေါ်လာခဲ့ပါလား . . . အလက်”

“မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်။ သူက ထုံးစံအတိုင်း လန်ဒန်မှာ အလုပ် ရှုပ်နေတယ်။ ငါ မနက်ဖြန် မနက် လာခဲ့မယ်။ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ဘယ်အချိန် ရောက်မလဲ။ ကျွန်မ လေဆိပ် လာကြိုမယ်လေ . . .”

“နေပါစေ . . . ငါ့ဟာငါ ကားငှားပြီး လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပြီလေ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . .”

အလက်၊ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အယ်လစ်ဘောက်က တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ သူမရင်ထဲတွင် ပေါ့သွားသလို ခံစားရသည်။

“စစ်ချိန်တည်းတွင် သူမအတွေးသည် အလုပ်ကိစ္စဆီ

ဖျော့မတ်စွန်း ○ ၁၂၃

ရောက်သွားသည်။ နောက်တက်လာမည့် ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌက ဘယ်သူ များ ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ တကယ်တော့ ဤကိစ္စကို အုပ်ချုပ်ရေးဘုတ်အဖွဲ့ စသော ဆုံးဖြတ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

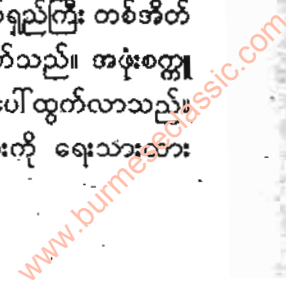
သို့သော် သူမက ဖခင်ကြီးသဘောထားဘက်မှ ရပ်တည်ပြီး ဆွေးနွေးကြည့်နေသည်။ နီးစပ်လျှက်ကို သွားပြီးသတိရမိသည်။ အခြားပုဂ္ဂိုလ် များမှာ ကိုယ့်လုပ်ငန်းလောက်တွင်သာ တော်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ နီးစပ်ကတော့ ကမ္ဘာနှင့်ချီ၍ လုပ်ကိုင်နေရသော ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း တစ်ခု နှစ်ခုကို ပတ်ပတ်နပ်နပ် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အလွန် ဆော်သူ ဖြစ်သည်။ အလွန် အရည်အချင်းပြည့်ဝသူ ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ပြဿနာမှာ နီးစပ်က ဥက္ကဋ္ဌရာထူးနှင့် မတန် သော အချက်မဟုတ်။ သူသည် ရိုဖေးမိသားစုဝင် မဟုတ်ခြင်းသာ အဓိက ပြဿနာ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ရိုဖေးမိသားစုဝင် တစ်ဦးဦး နှင့် အိမ်ထောင်ပြုထားခြင်း မဟုတ်ခြင်းကသာ ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ ဤကြောင့် သူသည် ဥက္ကဋ္ဌရာထူး ရဖို့ မဆိုထားနှင့်ဦး။ အုပ်ချုပ်ရေး ဘုတ်ဝင် ဖြစ်ဖို့ပင် အင်အားပြည့်စုံသူတစ်ဦး မဟုတ်သေး။

အယ်လစ်ဘောက်သည် အတွေးတန်းလန်းဖြင့် ဧည့်ခန်းမကြီး ဆီသို့ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဖခင်ကြီး၏ လက်ဆွဲသေတ္တာကို တွေ့ ရသည်။ ဖွင့်ကြည့်လျှင် ကောင်းမည်လား။ ဆာအလက် ရောက် လာမှ ဖွင့်ခိုင်းရမည်လား။ ဒါပေမဲ့ ဒီအထဲ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ တွင် ရှိနိုင်တယ်။

သူမက သေတ္တာကို ကောက်ယူပြီး စာကြည့်တိုက်ခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ သေတ္တာကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။

သော့တွဲကို ဖြုတ်သည်။ ဘေးပတ်ပတ်လည် သော့ပေါက် ကို ဖွင့်သည်။ သေတ္တာထဲတွင် မနီလာစာအိတ်ရှည်ကြီး တစ်အိတ် ရှိနေသည်။ သူမက စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖောက်လိုက်သည်။ အဖုံးစက္ကူ ကောက်တွင် လက်နှိပ်စက်ရိုက် စာရွက်တစ်တွဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။ စက္ကူပေါ်တွင်တော့ အောက်ပါစာတန်းများကို ရေးသားထား ရသည်။

၂၁၄ ○ ဓမ္မာပေါ်တို့

ဗုဒ္ဓက ဆမိဂိုပေး

“ထိပ်တန်း ဟိုဂုဏ်”

စိတ္တူ အပိုမရှိ။

သည်စာရွက်များမှာ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အစီရင်ခံစာ တစ်ခု ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် အမည်နာမ တစ်စုံတစ်ရာ ရေးသားထားခြင်း မရှိ။ သည်အစီရင်ခံစာကို အယ်သူရေးသလဲ။

သူမက စာရွက်များကို ကမန်းကတန်း ခပ်မြန်မြန်ကလေး လှန်ဖတ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဖြည်းဖြည်း ဖတ်ကြည့်သည်။ ခဏ ရပ်လိုက်သည်။

သူမကိုယ်သူမ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

လက်တင်ကုလားထိုင်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ သူမ၏ခြေထောက် မှ ဖိနပ်ကိုလည်း ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ခြေထောက်များကို ကိုယ် အောက်သို့ ရုပ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စာရွက်များကို ဖြန့်ဖတ် လိုက်သည်။

ဖြည်းဖြည်းကလေး ဖတ်သည်။ ပျစ်လုံးချင်း ဖတ်သွားသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားမိလေသည်။

သူမ ဖတ်နေသော စာရွက်များမှာ လန့်စရာ ကောင်းလှသော အတွင်း ရေး မှတ်တမ်းများ ဖြစ်နေသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်အတွင်းက ပေါ်ပေါက် ခဲ့သော ပြဿနာများနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းတွေ့ရှိချက်များကို ရေး သားထားသည့် လျှို့ဝှက်အစီအရင်ခံစာ ဖြစ်နေသည်။

ဒီလိုနိုင်ငံရှိ ရိုးဖမ်းနှင့်သားများပိုင် စက်ရုံတစ်ခုတွင် ရုတ်တ ရက် ပေါက်ကွဲမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် စတုရန်း ၁၀ မိုင် ပတ်ဝန်းကျင်အတွင်း အဆိပ်ဖြစ်နိုင်သော ဓာတုဓာတ် ပစ္စည်းများ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ လူ ၁၂ ယောက်သေဆုံးပြီး တစ်ရာထောင် ဆေးရုံတင်ပို့ခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် မွေးမြူရေးတိရစ္ဆာန်များ အများအပြား

သေဆုံးပြီး သီးနှံစိုက်ခင်းများလည်း အဆိပ်သင့်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းဒေသတစ်ဝိုက်မှာ လုံးဝ လုပ်ကိုင်စားသောက်၍ မဖြစ်တော့ လောက်အောင် ပျက်စီးသွားခဲ့လေသည်။

ဤဖြစ်ရပ်အတွက် ယက်ဆိုင်ရာအစိုးရက ကုမ္ပဏီကို တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ လျော်ကြေးငွေပေါင်း သိန်းသန်းချီ၍ ပေးခဲ့ရသည်။

သည်ထက်ပို၍ ဆိုးသည်ကား ပေါက်ကွဲမှုသည် မတော်တ ဆ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း မဟုတ်၊ တမင်ကြံစည် လုပ်ဆောင်ချက်ကြောင့် ဖြစ် သည်ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

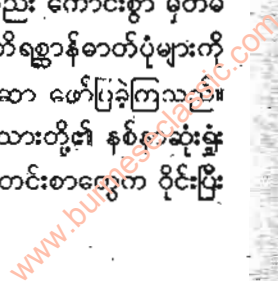
ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အစီရင်ခံစာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားသည်။

စက်ရုံတွင်း ပေါက်ကွဲမှုကို ဒီဗီအိုအစိုးရ၏ စုံစမ်းစစ်ဆေး ရေး အဖွဲ့ဝင်များက အပေါ်ယံ သဘောမျှသာ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ အစိုးရ၏ သဘောမှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။

ကုမ္ပဏီသည် အလွန်ချမ်းသာသည်။ ခံရသော လူထုမှာ အလွန်ဆင်းရဲသည်။ ထို့ကြောင့် လူထု၏နစ်နာမှုအတွက် ထိုက် သင့်သော လျော်ကြေးကို ကုမ္ပဏီက ပေးစေလိုသည်။

ပေါက်ကွဲမှုသည် အမည်မသိသူ တစ်ဦးကသော်လည်း ကောင်း။ လူတစ်စုကသော်လည်းကောင်း ပလတ်စတစ်ဗုံးများကို အသုံးပြု၍ တမင် ကြံစည် လုပ်ဆောင်မှုကြောင့် ဖြစ်ရသည် ဟူသော အချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့က သံသယမရှိ ယုံကြည်သည်။ သို့ရာတွင် အလုပ်ရုံရှိ အမှုထမ်းများအတွင်း အချင်းချင်း ပြိုင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်မှု ပြင်းထန်နေသောကြောင့် ဤအမှုအတွက် ခိုင်ခိုင် မာမာ သက်သေ ထုတ်ပြရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဤဖြစ်ရပ်ကို အယ်လစ်ဇဘက်ကလည်း ကောင်းစွာ မှတ်မိ နေသေးသည်။ သေဆုံးသွားသော လူနှင့် တိရစ္ဆာန်ဓာတ်ပုံများကို စာနယ်ဇင်းများက မျက်နှာဖုံးတွင် ဝေဝေဆာဆာ ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ ကုမ္ပဏီအနေဖြင့် တာဝန်မဲ့လုပ်ကိုင်နေပြီး လူသားတို့၏ နစ်နာဆုံးရှုံး မှုကို လက်လွတ်စပယ် ပြုခဲ့သည်ဟုလည်း သတင်းစာတွေက ဝိုင်းပြီး

စွပ်စွဲခဲ့ကြသည်။ ဤအချက်ကြောင့် ကုမ္ပဏီ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ အကြီးအကျယ် ကျဆင်းသွားခဲ့ရသည်။

အစီရင်ခံစာ၏ နောက်တစ်ခန်းတွင် ကုမ္ပဏီပိုင် အဓိက သုတေသန စီမံကိန်းကြီးများအကြောင်းကို ဖော်ပြထားသည်။ ယင်းတို့မှာ သိပ္ပံပညာရှင်များက နှစ်ပေါင်းများစွာ စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်နေသော လုပ်ငန်းကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

စုစုပေါင်း စီမံကိန်းကြီးလေးခု ပါဝင်သည်။ ဤစီမံကိန်းကြီးများအားလုံး အောင်မြင်လျှင် ကုမ္ပဏီအတွက် ငွေတွေ ကုဋေကုဋေချီ ပြီး ဝင်လာမည် ဖြစ်သည်။ စုစုပေါင်း မြှုပ်နှံရင်းနှီးရသော စရိတ်မှာ ဒေါ်လာငွေ သန်း ၅၀ ကျော်သည်။

သို့သော် လောလောဆယ် မှင်ဆိုင်နေမသော ပြဿနာမှာ အဆိုပါစီမံကိန်းကြီးများအရ ထုတ်လုပ်ရန် စမ်းသပ်သုတေသနပြုနေသော ကုန်ပစ္စည်းအားလုံးကိုပင် အပြိုင်ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ တစ်ခုကလည်း အစိုးရထံတွင် မှတ်ပုံတင် လျှောက်ထားပြီး ရိုဖေးတုမ္ပဏီမှ စမ်းသပ်နေသော 'ဖော်မြူလာ' နည်းနာအတိုင်းပင် ရိုဖေးကုမ္ပဏီထက် ဦးအောင် ထုတ်လုပ်ရန် ကြံစည်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အစီရင်ခံစာတွင် ရေးသားထားသည်မှာ . . .

ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုတည်းတွင်သာ ယခုကဲ့သို့ ဆန့်ကျင်ဘက် ကုမ္ပဏီနှစ်ခုတို့ တိုက်ဆိုင်မှုရှိကြသည်ဆိုလျှင် ယင်းဖြစ်ရပ်မှာ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှုဟူ၍ ဆိုနိုင်သည်။ တူညီသော လုပ်ငန်းများကို အပြိုင်အဆိုင် လုပ်ကိုင်နေကြသော ကုမ္ပဏီပေါင်းများစွာ ရှိကြသောကြောင့် ကုမ္ပဏီအားလုံးက မလွဲမရှောင်သာ တိုက်ဆိုင်ပြီး၊ ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုတည်းကို တစ်ပြိုင်တည်း ထုတ်လုပ်နေတတ်သော အဖြစ်မျိုး ရှိကောင်းရှိနိုင်သည်။

သို့သော် ယခုမူ ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်ရန် စမ်းသပ်နေသော ကုန်ပစ္စည်းလေးမျိုးလုံးကို အခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုကလည်း ဤမျှတိုတောင်းလှသော ကာလအတွင်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထုတ်လုပ်ရန် စီစဉ်နေခြင်းကိုကား ကျွန်ုပ်တို့

အနေဖြင့် သွေးရိုးသားရိုး တိုက်ဆိုင်မှုအဖြစ် မယူဆနိုင်ပေ။ ကေန္တ လျှို့ဝှက်သုတေသန ဖော်မြူလာကို ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီ အမှုထမ်းတစ်ဦးဦးက ပြိုင်ဘက်ကုမ္ပဏီသို့ ခိုးယူပေးလိုက်သောကြောင့် သို့မဟုတ် မောင်းချလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်မည်မှာ သံသယ ဖြစ်စရာ မလို။

စမ်းသပ်မှုများမှာ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်ခြင်းနှင့် ဓာတ်ခွဲရုံအများအပြားတွင် လုံခြုံရေးအစောင့်အကြပ် ထူထပ်စွာ ချထား၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ကြောင့် ဤလုပ်ငန်းနှင့် သက်ဆိုင်သူအားလုံးကို ရုံးဝင်ရုံးထွက်တိုင်း အထူးတလည် စစ်ဆေးခြင်း ပြုပြီးမှ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ယခုကိစ္စတွင် အဓိကတရားခံမှာ ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီမှ ထိပ်တန်းအမှုဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ လေးလေးနက်နက် ယုံကြည်သည်။

သည်မျှသာ မဟုတ်သေး။ ကုမ္ပဏီပိုင် အဆိပ်ဆေးများစွာကို လေဘယ်ဟံဆိပ်ဟုမဟုတ်ဘဲ ပြီး ဟင်ပိုဗျောင်းချီသော မြေဟက်စရာ ဖြစ်ရပ်ကြီးလည်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့သေးသည်။ အဖြစ်မှန်ကို နောက်မှ သိကြရသောကြောင့် ဆေးဝါးသုံးစွဲသူတွေ အတော်များများ သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ကုမ္ပဏီမှာလည်း လံရာဖိထောင်းသလို အကြီးအကျယ် နာမည်ပျက်သွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် လေဘယ်ဟံဆိပ်ဟုတွေကို ဘယ်သူတွေက ဘယ်နေရာမှ ကပ်ပေးလိုက်ကြောင်းကို ယနေ့တိုင် စုံစမ်းစစ်ဆေး၍ မရနိုင်သေး။

ပြီးတော့ အခြားဝန်းမန်း အဆိပ်ဖြေဆေး တစ်မျိုးမှာလည်း လုံခြုံရေးအစောင့်အကြပ် ထူထပ်စွာ ချထားသည့် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ဆေးပျောက်ဆုံးသွားပြီး တစ်နာရီအတွင်းမှာပင် အမည်မသိ တစ်ယောက်ယောက်က သတင်းစာတိုက်များသို့ ယက်ထောက်ချလိုက်သောကြောင့် တိုင်းပြည်အနှံ့ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

နေရာထဲသို့ အမှောင်ရိပ်များ ထူထဲလာခဲ့ပြီ။ ညဦးလေကလည်း တဖြည်းဖြည်း အေးစိမ့်လာသည်။ သို့သော် အယ်လစ်ဇဘက်မှာ ထိုင်ရာမှ မထသေး။ လက်ထဲမှ အစီရင်ခံစာတွင်သာ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ နှစ်ခြည်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

သူမသည် စာကြည့်မီးလုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အစီရင်ခံစာကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုသည်။ ပို၍ပို၍ လန့်စရာ ကောင်းသော ပြစ်ရပ်များသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တွေ့နေရတော့သည်။

အစီရင်ခံစာ၏ လေသံမှာ တည်တည်ပြတ်ပြတ်ဟန် ပေါ်နေသော်လည်း စိုးရိမ်စရာအဖြစ်ကိုတော့ လုံးဝ မဖုံးကွယ်နိုင်။ အချက်တစ်ခုကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ပေါ်လွင်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ရှိဖူးနှင့်သားများကုမ္ပဏီကို အကြံပိုင်ပိုင် ပိပိရိရိဖြင့် ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်နေပြီဆိုတာကတော့ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်နေပြီ။

အစီရင်ခံစာ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာ၏ ဘေးသားကွက်လပ်ပေါ်တွင် သပ်ရပ်ပြင်သော မစ္စတာဆမ်ရိုဖေး၏လက်ရေးဖြင့် . . .

ကုမ္ပဏီကို အပြင်လူများအား ရောင်းချပစ်ရန် ကျွန်ုပ်ကို အတုတ်ကိုင်တာလား။ ကမြင်းမသား သစ္စာဖောက် . . . နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာဟူ၍ ရေးသားထားသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က ဖခင်ကြီး၏အဖြစ်ကို တွေးပြီး သနားမိသည်။ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက် သောကတွေ ရောက်လိမ့်မလဲ။

ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ယုံကြည်လို့မရတဲ့ အဖြစ်မျိုးပါကလား။ သူမက အစီရင်ခံစာ ရှေ့ပိုင်းကို ပြန်လှန်လိုက်သည်။

“ထိပ်တန်း ဟိုဂျက်၊ မိစ္ဆာ၊ အပိုမရှိ”

ဤအစီရင်ခံစာကို ပြင်ပစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဌာနတစ်ခုခုအား ငှားရမ်းပြီး စုံစမ်းစစ်ဆေး ရေးသားပြုစုစေခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အယ်လစ်ဇဘက်က သံသယကင်းစွာ ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤမှတ်တမ်းကို သူမ၏ဖခင်ကြီး တစ်ဦးတည်းသာ သိလိမ့်မည်။ ယခုဆိုလျှင် သူမပါ သိရပြီ။ တရားခံကတော့ သူ့ကိုယ်သူ လုံလှပြီဟု စိတ်ချ

နေပေလိမ့်မည်။ ယင်းတရားခံ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ သူမဖခင်ကြီး သိထားပြီလား။

အယ်လစ်ဇဘက်ကတော့ ဘာကိုမှ မသိတော့။ သူမ သိသည်မှာ အတွင်းရန်သူ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိနေပြီဟူသော အချက်ကိုသာ ဖြစ်သည်။

“ထိပ်တန်းအုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက တစ်ယောက်ယောက် . . . တစ်ယောက်ယောက် . . .”

သူမက အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အစည်းအဝေးကို ပြန်လည် စဉ်းစားမိသည်။ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်များ ဖြစ်နေပြီလား။

ယင်းသို့တွေးမိပြီး ရုတ်တရက် အားငယ်စိတ်များ ပေါ်လာမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျယ်လောင်သော တယ်လီဖုန်းသံကြောင့် လန့်ဖျက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားမိသည်။ သူမသည် တယ်လီဖုန်းစားပွဲသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

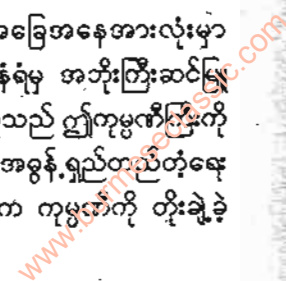
“ဟလို . . .”

“လစ်ဇလား . . . ကိုယ်ပါ။ ခုတင်ပဲ မင်းပို့ထားတဲ့ သတင်းရလို့ ချက်ချင်း ပြန်ဆက်တာ . . .”

ရိုးစိတ်အသံကို ကြားလိုက်ရ၍ သူမ အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင်ပင် ရိုးစိတ်ကို သူမ ဘာကြောင့် တယ်လီဖုန်းခေါ်ခဲ့ခြင်း အကြောင်းရင်းကိုလည်း သတိရမိသည်။

ကုမ္ပဏီအား လက်လွှဲရောင်းချရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သော စာရွက်စာတမ်းများကို သူမက လက်မှတ်ရေးထိုးပါတော့မည်ဟူ၍ ပြောရန် ရိုးစိတ်အား ဖုန်းခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုအချိန်တွင်ကား အခြေအနေအားလုံးမှာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ သူမက အခန်းနံရံမှ အဘိုးကြီးဆင်ဖြူဖယ်၏ ပုံတူကားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် ဤကုမ္ပဏီကြီးကို စတင် တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ဤကုမ္ပဏီကြီး အခွန်ရှည်တည်တံ့ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ သူမ၏ဖခင်ကြီးက ကုမ္ပဏီကို တိုးချဲ့ခဲ့

သည်း ဤကုမ္ပဏီသည် သူ့ဘဝ၊ သူ့အသက်။

သူ့ဘဝ၊ သူ့အသက်သည် ဤကုမ္ပဏီ။

“ဒီမှာ နိစ် . . . အင်္ဂါနေ့မှာ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အစည်းအဝေး လုပ်ချင်တယ်။ အချိန်က မွန်းလွဲ ၂ နာရီ၊ အဲဒီအတွက် အားလုံး အဆင်သင့် ပြင်ပေးထားပါလား။”

“အင်္ဂါနေ့ - ၂ နာရီ ဟုတ်ပြီ နောက် ဘာများ ရှိသေးသလဲ” အယ်လစ်ဘောက်က အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းနေသည်။

ပြီးတော့မှ . . .

“မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒါလောက်ပါပဲ . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

သူမက တယ်လီဖုန်းကို ဖြည်းဖြည်းပြန်ချလိုက်သည်။

သူမအနေဖြင့် တိုက်ပွဲဝင်တော့မည်။ သူတို့ကို အပြတ် အသတ် တိုက်ခိုက်တော့မည်။

အယ်လစ်ဘောက်သည် ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ တောင်ပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ သူမက ဖခင်ကြီးဘေးတွင် ရပ်နေသည်။

“အောက်ကို မကြည့်နဲ့ . . . သမီး”

ဖခင်ကြီးက သတိပေးသည်။ သူမက နားမထောင်။ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အောက်တွင် ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ အသူတစ်ရာ နက်စောက်လှသော ဟင်းလင်းပြင်ကြီးသာ ရှိနေသည်။

ရုတ်တရက် နားကွဲမတတ် မိုးခြိမ်းသံကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။ လျှပ်စီးများ တဖျပ်ဖျပ် လက်သည်။ လျှပ်စီးတန်းတစ်ခုသည် ဖခင်ကြီး၏ခါးတွင် ချည်ထားသော တောင်တက်ကြိုးကို လာထိပြီး ပွင့်သွားသည်။ ဖခင်ကြီးသည် ကြိုးပြတ်ပြီး လဟာပြင် ချောက်ကြီးထဲသို့ ယိမ်းကျသွားတော့သည်။

အယ်လစ်ဘောက်သည် ချောက်ကြီးထဲသို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားသော ဖခင်ကြီးအား တောင်ထိပ်မှ ဆီး၍ ကြည့်နေသည်။

သူမက ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် အသံကုန် အော်လိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် သူမအော်သံမှာ မိုးခြိမ်းသံများကြားတွင်သာ နစ်မြုပ်ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

အယ်လစ်ဘောက်သည် အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ သူမ၏ ညအိပ်ဝတ်ရုံမှာ ဇောချွေးတွေနှင့် စို၍နေသည်။ ရင်မှာလည်း တဖျပ်ဖျပ် လှိုင်းခတ်နေသည်။ မိုးခြိမ်းသံကြီးတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာပြန်သည်။ သူမက ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်တွင် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာသွန်းလျက် ရှိသည်။ လေပြင်းကလည်း တဟူးဟူး တိုက်ခိုက်နေသည်။ အခန်းတွင်းသို့ မိုးနှင့်လေနှင့် တရကြမ်း ဝင်လာသည်။

သူမသည် အိပ်ရာမှ ကပျာကသီ ထပြီး ပြတင်းဆီသို့ လာခဲ့သည်။ လေပြင်းဒဏ်ကြောင့် တံခါးရွက်များကို တအားတွန်းထားရသည်။ အပြင်တွင် တစ်မိုးလုံး ပိန်းပိတ်အောင် မည်းမှောင်နေသည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ဖြတ်ကာ လျှပ်စီးများ တလက်လက် ပြက်နေသည်။

သို့သော် ယင်းအရာတွေကို အယ်လစ်ဘောက် လုံးဝ မမြင်ရ။

သူမသည် စောစောကလို အိမ်မက်ဆိုးအကြောင်းကိုသာ အထိတ်တလန့် တွေးနေမိသည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ မုန်တိုင်း လုံးဝ စဲသွားပြီ။ တစ်ကျွန်းလုံးလည်း ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ မိုးဖွဲမိုးပေါက်ကလေးများသာ ကျန်တော့သည်။

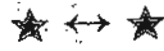
အယ်လစ်ဘောက်က ဆာအလက်ကို သတိရလာသည်။ သူသည် ယခုလို ရာသီဥတုဆိုးရွားမှုကြောင့် သူမထံ မလာဘဲနေမည်တော့ မဟုတ်ဟုလည်း တွေးမိသည်။ သူမအနေဖြင့် လျှို့ဝှက်အစီရင်ခံစာကို ဖတ်ပြီးကတည်းက တစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားပြောချင်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်နေခဲ့သည်။ အစီရင်ခံစာကို လုံခြုံသော

၂၂ ၊ ဝ ဝ ဝ ဝ ဝ ဝ ဝ ဝ

တစ်နေရာတွင် သိမ်းဆည်းထားရမည်ဟူသော အသိက ရှုတ်တရက်
ဝင်ရောက်လာသည်။ စံအိမ်ကြီး၏ အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ မျှော်စင်ဆောင်
ခန်းတွင် မိခင်သေတ္တာတစ်လုံး ရှိသည်။ အစီရင်ခံစာကို ယင်းသေတ္တာ
ထဲတွင် သိမ်းဆည်းထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

သူမသည် လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်သွားအောင် ရေခိုးချိုးပစ်
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် အစီရင်ခံစာကို ယူရန်
စာကြည့်တိုက်ခန်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

အခန်းထဲတွင် အစီရင်ခံစာ မရှိတော့။

အခန်း (၁၈)

အခန်းတံခါးအားလုံး ဟင်းလင်းပွင့်ပြီး အခန်းထဲရှိ ပစ္စည်း
များမှာလည်း မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းအောင် ဖရိုဖရဲ ပြန်ကျနေကြ
သည်။ အစီရင်ခံစာမှ စာရွက်အချို့မှာ စိုရွဲနေသော ကြမ်းခင်း ကော်
လောပေါ် ရောက်နေသည်။ အခြားစာရွက်များမှာ စားပွဲပေါ်တွင် ဘာ
တစ်ခုမျှ မရှိတော့။ တစ်ညလုံး ကြောက်ခမန်းလိလိ သဘောရှိ တိုက်
ခဲ့သော လေပြင်းနှင့် ပါသွားမည် သေချာသည်။

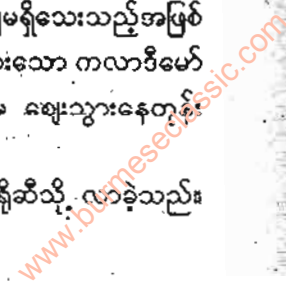
အယ်လစ်ဇဘက်က ပြတင်းပေါက်နားသွားပြီး မြက်ခင်းထဲ
သွန်းကြည့်လိုက်သည်။ စာရွက်နှင့် တူသောအရာဆို၍ ဘယ်အရာကို
မျှ မတွေ့ရ။ တောင်စွန်းတစ်ဘက်သို့ လေပြင်းနှင့်ပါသွားတာ ဖြစ်နိုင်
သည်။

“ဗီတာ့ အပီဗရို”

ယင်းအတွေးကြောင့် သူမစိတ်ထဲ အထူးပင်စိုးရိမ်သွားမိ
သည်။ သို့ပေမယ့် အရေးမကြီး၊ ဖခင်ကြီး ငှားရမ်းထားခဲ့သော စုံစမ်း
စစ်ဆေးရေးဌာနအမည်ကို သိလျှင် အပီဗီတာ့တစ်စောင်ကို တောင်း
ယူနိုင်သေးသည်။ ယင်းဌာနကို အတွင်းရေးမှူး မစ္စကိတ်အားလင်း
သီကောင်းထံနဲ့ပေးသည်။ သို့သော် ကျန်းသေပေါက် ပြောလို့တော့ မရ။
အင်ကြီးက သူမကို ယုံချင်မှ ယုံမည်။ သည်ကိစ္စက လွယ်တိုက်စွ
မဟုတ်။ မတော်လျှင် ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသလို ဖြစ်သွားနိုင်
သည်။ ကိုယ်ကကနူး ကိုယ့်ဦးတောင် ယုံရသည်မဟုတ်။ သတိကြီးစွာ
အပြော ပိပိရီရီ လုပ်နိုင်ကာမှ တော်ရာကျမည်။

ယခုတော့ အိမ်ထဲတွင် စားစရာ ဘာမျှမရှိသေးသည့်အဖြစ်
ကို အယ်လစ်ဇဘက် သတိရမိသည်။ များစွာမဝေးသော ကလာဒီမော်
ရီဇာလေးသို့ သွားပြီး ဈေးဝယ်ရဦးမည်။ သူမ ဈေးသွားနေတုန်း
အာအလက် ရောက်ချင်ရောက်လာနိုင်သည်။

သူမသည် ဧည့်ခန်းမကြီးထဲမှအဝတ်စုံရိတ်သို့ လာခဲ့သည်။

၂၆၄ ○ ဆွမ်းပွဲ

မိုးကာအင်္ကျီနှင့် ခေါင်းစည်းပဝါကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ မိုးစဲသွားတော့မှ ပျောက်နေတဲ့ စာရွက်တွေ ရှာကြည့်ရဦးမည်ဟုလည်း သတိပေးလိုက်မိသည်။

ထို့နောက် မီးဖိုခန်းထဲလာခဲ့ပြီး သော့ချိတ်မှ ဂျစ်ကားသေတ္တာကို ဖြုတ်ယူကာ အိမ်ဘေးရှိ ကားရုံသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

လမ်းမပေါ်တွင် ကားအသွားအလာ မရှိသလောက် ရှည်ကြာသည်။ သို့ပေမယ့် လမ်းဘေးတောင်စောင်း တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တော့ လူနေအိမ်များကို ကြိုးကြားကြိုးကြား တွေ့ရသည်။ ကားပြတင်းပေါက်မှ လက်ဝဲဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ တိုင်ချောင်းပင်လယ်ပြင်ကို မြင်ရသည်။ ညတုန်းက လေပြင်းမုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ဤပင်လယ်ပြင်တွင် လှိုင်းလုံးကြီးတွေ တုန်ခါနေနေနှင့် အကြီးအကျယ် ဒေါသပူနံ့ ထခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် ကားကို အရှိန်သတ်ပြီး ဘီးလို့က်ပျံ မောင်းလာခဲ့သည်။ ဤနေရာသည် အလွန်အန္တရာယ်များသည့် ပေးပေးမောင်းကို ဖြတ်၍ လမ်းနှစ်သွယ် ဖောက်လုပ်ထားသည့် နှစ်လမ်းစလုံး အလွန်ကျဉ်းသည်။ ကားသွားလို့ ရရုံတမယ်သာ တစ်ခုရှိသည်။ အတွင်းလမ်းက ကျောက်တောင်ကြီးနှင့် ပိုနီးသည်။ အပြင်လမ်းကတော့ ပင်လယ်ပြင်နှင့် ပိုနီးတပ်နေသည်။

သူမသည် အတွင်းလမ်းမှ ရှောင်နေသည်။ တောင်စောင်းလမ်းဖြစ်၍ ကားဘရိတ်ကို သတိကြီးစွာ ထိန်းပြီး ဖြည်းဖြည်းကောင်းမောင်းနေရသည်။

တစ်နေရာတွင် လမ်းကွေ့တစ်ခုနှင့် လာတိုးသည်။ ကားကို လျှော့ရန် ဘရိတ်ကို ရှုတ်တရက် နှင်းလိုက်သည်။ ဘရိတ်က ထိုအုပ်၍ မရတော့။

အတော်ကြီး အားစိုက်ပြီး ဘရိတ်ကို နှင်းပြန်သည်။ ထိုအခါတွင် တောင်စောင်းလမ်းကွေ့သို့ ရောက်လာသဖြင့် စတီယာရင်က တအား ကွေ့မောင်းလိုက်သည်။ ကားက အရှိန်နှင့် တအားပြေးသွားသည်။ သူမက ဘရိတ်ကို နှင်းသည်။ သို့သော် ကားမရပ်တော့ ။

ရှေ့တွင် လမ်းကွေ့တစ်ခုကို မြင်ရပြန်ပြီ။ သူမသည် မိုင်နှုန်းနှုန်းခွက်ကို မကြည့်ရဲကြည့်ရဲနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်မြှောင်လက်က အပေါ်ဘက်သို့ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ထိုးတက်နေသည်။ လမ်းကွေ့အရှိန်နှင့် ပတ်မောင်းလိုက်သည်။ ရှေ့လမ်းလှမ်းမှာက မတ်စောက်သော တောင်စောင်းကြီး . . . ။

အယ်လစ်ဇဘက်က ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ရင် ကောင်းသားဟု စဉ်းစားမိသည်။ မိုင်နှုန်းက တစ်နာရီ မိုင် ၇၀ နှုန်း။

သူမအဖို့ ထွက်ပေါက်မရှိတော့။ အသူတစ်ရာ ချောက်ကြီးထဲ သူမကားပါ မိုင်ပင်ထိုးချရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့။

ဤတွင် သူမခေါင်းထဲသို့ လျှပ်စီးလက်လိုက်သလို အသံတစ်ခု ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာသည်။

ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက် ကြံစည်ပြီး သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီ ဖေဖေလည်း အသတ်ခံခဲ့ရပြီ။

သို့သော် လူသတ်သမားသည် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်မည်ဟူ၍ သူမ မတွေးတတ်နိုင်။ သူစိမ်းလူဖြစ်လျှင် ကောင်းမည်။ အတွင်းလူဆိုလျှင်တော့ အဖြစ်က အလွန်ဆိုးတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူသတ်သမားသည် အတွင်းလူပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

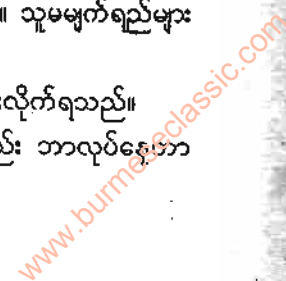
အယ်လစ်ဇဘက် မျက်နှာတွေကို မြင်ယောင်မိသည်။ ဆာအလတ်၊ အိုင်ဗိုပလာဇီ၊ ဝေါလသာဂတ်စနာ . . .

အာမာတယ် . . . ။ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက ထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဦးတဲ့ . . . ။

ယခု သူမ သေသွားလျှင်လည်း ဖခင်ကြီးကဲ့သို့ပင် မတော်သော သေတာဟူ၍ သတင်းလွှင့်ကြဦးမည်မှာ သေချာသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က ကိုတံ၍ ငိုမိသည်။ သူမမျက်ရည်များသည် မြူခိုးများနှင့် ရောသွားကြသည်။

ထိုခဏတွင် ဖခင်ကြီး၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ “မှောင်ကြီးမည်းမည်း တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ သမီး”

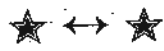

ပြီးတော့ ဖခင်ကြီးက သူမကို ကောက်ချီပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ လာခဲ့သည်။ ဆက်တိုက်လိုပင် မြင်ကွင်းတစ်မျိုး ပြောင်းသွားပြန်သည်။ သူမသည် ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ခုန်ပြီးရင်း ခုန်နေသည်။ ဆရာမကြီး မအိမ် နက်ထရိုဇာက သူမကိုကြည့်ပြီး သံကုန်လှမ်းအော်နေသည်။

ပြီးတော့ ရိုးစိမ့်များကို မြင်ယောင်လာသည်။ သူမက အသံ ကုန်ဟစ်၍ ရိုးစိမ့်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံး သူမ သတိရလိုက်တာကတော့ ပေါက်ကွဲသံကြီး တစ်ခု မြည်ဟီးသွားခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ တစ်လောကလုံး အဖြူရောင်လွှမ်းငြိမ်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားလေတော့သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ ဆေး ရုံပေါ် ရောက်နေသည်။ သူမဘေးနားတွင် ရပ်နေသူက ဆာအလက်။

“အိမ်ထဲမှာ စားစရာ ဘာမှ မရှိဘူး . . . အလက်”

သူမက ယင်းသို့ပြောရင်း ငိုပါလေတော့သည်။

ဆာအလက်က စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့် အယ်လစ်ဇဘက်ကို ဖက်ထားသည်။

“အယ်လစ်ဇဘက်”

“ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ် . . . အလက်၊ ဘာမှ မဖြစ် တော့ပါဘူး”

သို့သော် သူမမှာ ကိုင်ရိုက်ထားသလို တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင် နေသည်။ အသက်မသေလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ သူမသည် ကိုယ့်အဖြစ် ဟို ဟိုယ်မယုံကြည်နိုင်ဖူးဟန် ဖြစ်နေသည်။ တောင်ဖောင်းချောက်ယံ ထားရော လူပါ ထိုးကျသွားသည့်အဖြစ်ကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသလို ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ”

သူမအသံမှာ အားနည်းပြီး တိုးတိုးလေးသာ ထွက်လာသည်။

“သူတို့ ဒီကိုယူလာတာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ၊ အဲဒီတည်းက လုံးဝ သတိမရခဲ့ဘူး၊ ဆရာဝန်တွေကတော့ တော်တော်အံ့ဩနေတယ်၊ မြင် ရတဲ့လူတွေ အပြောအရဆိုရင် မင်းဟာ လုံးဝ အသက်ရှင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး၊ အလုပ်သမားတစ်အုပ်က တွေ့လို့ ဆေးရုံကို ယူလာကြတာ၊ အရိုးတွေဘာတွေ လုံးဝ မထိခိုက်မိတာ သိပ်ပြီး တံကောင်းတယ်၊ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးပါပဲ”

ဆာအလက်က အယ်လစ်ဇဘက်၏ မျက်နှာကို တွေ့ကြည့် ရင်းမှ . . .

“မင်းက ဒီလောက်အန္တရာယ်များတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ဘာသွား

လုပ်နေရတာလဲ”

အယ်လစ်ဇဘက်က အကြောင်းစုံကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဆာအလက်မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်စိတ်များ မြင်ရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကြံ့ခွဲရသလို ခံစားနေရပုံမျိုး ပေါ်လွင်နေသည်။

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း လစ်လဲရယ်၊ မင်းဟာ တော်တော်မိုက်မဲတဲ့ သူငယ်မပဲ၊ အင်း . . . တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ် . . .”

“ဒါပေမယ့် . . . ဒါ မတော်တဆဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး အလက်”

ဆာအလက်က ရုတ်တရက် တွေဝေသွားသည်။

“ဘယ်နှယ့် . . . ဘာပြောတယ်၊ မင်းပြောတာ ငါ သဘော မပေါက်ဘူး”

“တစ်ယောက်ယောက်က ကားဘရိတ်ကို ဖျက်ထားလို့ ဖြစ်ရ တာ”

ဆာအလက်က ခေါင်းကို ခါယမ်းနေသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဘယ်သူက ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်ရမလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ . . .”

သူမက စကားကို ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ ဘာ ကြောင့်ဆိုတာကို ဆာအလက်အား သူမ မပြောနိုင်သေး၊ သူ့ကို အားလုံးထက် ယုံကြည်သော်လည်း စကားကုန်ပြောလို့ မဖြစ်သေး။ ပြောသင့် မပြောသင့်ဆိုတာကို အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားရဦးမည်။ ထို့ကြောင့် သူမက စကားကို လွှဲပြောလိုက်ရသည်။

“အဲဒါတော့ ကျွန်မ အတိအကျ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်တာဆိုတာတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အလိုလို သိနေတယ်”

သူမက ဆာအလက်မျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ ပေါ်တွင် အရိပ်တွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်ကို မြင်ရ သည်။ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း . . . ပြီးတော့ ဒေါသဖြစ်ခြင်း။

“ကောင်းပြီ . . . ဒီလိုဆိုရင်တော့ အဖြစ်မှန်ပေါ်အောင် စုံစမ်းရမှာပဲ”

သူ့အသံက မာနေသည်။

ထို့နောက် သူ ရဲစခန်းသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်သည်။

“ကျုပ် အလက်နီဦးလိပါ၊ . . . ကျုပ် . . . ဟုတ်ပါတယ်၊ အခြေအနေ ကောင်းနေပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျုပ် သူ့ကို ပြော လိုက်ပါ့မယ်၊ ကျုပ် အဲဒီဂျစ်ကားကို ကြည့်ချင်တယ်၊ ‘ခု ဘယ်မှာ ရှိလဲ၊ . . . ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီမှာပဲ သိမ်းထားပါ’ စက်ဆရာကောင်းကောင်း တစ်ယောက် ရှာထားပါ၊ နာရီဝက်အတွင်း ကျုပ် လာခဲ့ပါမယ်”

သူက တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချရင်း . . .

“ကားကို ရဲစခန်းမှာပဲ သိမ်းထားသတဲ့၊ ငါ . . . အဲဒီ သွား ကြည့်လိုက်မယ်” ဟု အယ်လစ်ဇဘက်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မလည်း လိုက်မယ်”

ဆာအလက်က လန့်သွားသည်။

“ဘယ်နှစ်မလဲ . . . ဆရာဝန်က ပြောထားတာပဲ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက် နေရဦးမယ်တဲ့၊ မင်း . . . မဖြစ်ပါဘူး”

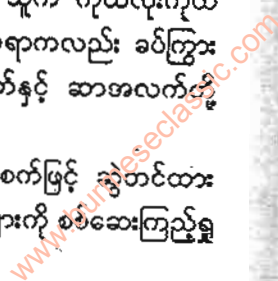
“ကျွန်မ လိုက်မယ်”

အယ်လစ်ဇဘက်က မရမက တောင်းဆိုနေသည်။

သို့ဖြင့် နောက် ၄၅ မိနစ်အကြာတွင် အယ်လစ်ဇဘက်သည် ဆာအလက်နှင့်အတူ ရဲစခန်းသို့ ရောက်နေလေသည်။

ရဲမှူးလူကိဖာရိုရာမှာ ၀၀ဖိုင်ဖိုင် ဗိုက်ရွဲရွဲနှင့် လူလတ်ပိုင်း အရွယ် ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ၅၀ ဝန်းကျင် ခန့်မှန်း ရသော မှုခင်းစုံထောက် ဘရူနိုကမ်ပက်နား။ သူက ကိုယ်လုံးကိုယ် ခေါက် ထွေးကျိုင်းသလို အပြောအဆို အမူအရာကလည်း ခပ်ကြား ကြားဟန် ရှိသည်။ သူသည် အယ်လစ်ဇဘက်နှင့် ဆာအလက်တို့ ဘေးတွင် ရပ်နေသည်။

စက်ပြင်ဆရာက ဟိုင်ဒရောလစ်မြှင့်စက်ဖြင့် ဆွဲတင်ထား သော ဂျစ်ကား၏အောက်ပိုင်း အတွင်းပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှု

နေသည်။ ကားတွင် ရှေ့ပိုင်းလက်ဝဲဘက်နှင့် ရေတိုင်တီများ ပျက်စီးနေသည်။ ပျက်စီးနေသော ကားကို ပထမဦးဆုံး မြင်လိုက်ရတော့ အယ်လစ်ဇဘက်ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး လဲကျသွားတော့လေး ထင်လိုက်ရသည်။

ဆာအလက်က ပျားယိုးပျာယာ ဖြစ်သွားပြီး . . .

“ဒီမှာ ရပ်နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား . . . လစ်လဲ”

“ဖြစ်ပါတယ် . . . ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်”

တကယ်တော့ သူမက ညာပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူမ အတော်လေး အားနည်းနေသေးသည်။ မောလည်း အတော်မောနေသည်။ သို့သော် စက်ဆရာ စစ်ဆေးတာကို သူမကိုယ်တိုင် ကြည့်ချင်စိတ်က ပြင်းပြနေသည်။

စက်ဆရာက စက်ဆီပေနေသော သူ့လက်များကို အဝတ်စုတ်နှင့် သုတ်ရင်း လူ့အုပ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

တော်တော်အံ့ဩစရာ ကောင်းတာပဲ။ ဒီကားမျိုး နောက်ထပ်လုပ်လို့တောင် ရမယ် မထင်တော့ဘူး။ တခြားကားသာဆိုရင် ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ တစ်ပိုင်းစီ တစ်စစီ ဖြစ်ကုန်မှာ သေချာတယ်”

“ဘရိတ်အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

ဆာအလက်က မေးလိုက်သည်။

“ဘရိတ်လား . . . ဘရိတ်က ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အကောင်းပကတိပဲ ရှိနေပါတယ်”

ဤတွင် အယ်လစ်ဇဘက်၏ စိတ်ထဲတွင် လုံးဝမဖြစ်နိုင် ဟူသော အသိက ရုတ်တရက်ဝင်ရောက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူမက . . .

“ဘာ . . . ဘာ . . . ရှင် ဘာ ပြောတယ်”

“ဘရိတ်က လုံးဝ မပျက်ဘူး။ ကားမှောက်ပေမယ့် ဘရိတ်က နဂိုအတိုင်းပဲ ရှိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီလိုကားမျိုး သူတို့ နောက်ထပ် လုပ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ စောစောက ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာပေါ့”

“ဒါ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

အယ်လစ်ဇဘက်က ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဘရိတ်မကောင်းလို့ ဒီလို ဖြစ်ရတာပဲ”

“မစ္စအယ်လစ်ဇဘက်က ကားဘရိတ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဖျက်ထားတာလို့ ပြောလိုတာ”

ရဲမှူး ဖာရီရာက ကြားဝင်၍ ရှင်းပြသည်။

စက်ဆရာက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ”

သူက ပြောရင်း ဂျစ်ကားနား ပြန်လျှောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကားအောက်ပိုင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း . . .

“ဘရိတ်ကို ဖျက်ချင်ရင် ဒီနှစ်လမ်းပဲ ရှိပါတယ်”

စက်ဆရာက အယ်လစ်ဇဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ . . . ကားမှာ ဘရိတ်ကို ဝက်အူစုပ်ထားပါတယ်။ ဘရိတ်ကို ဖျက်ချင်ရင် ဘရိတ်နဲ့ဆက်စပ်နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဖြတ်ပစ်လိုက်လို့လည်း ရပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဝက်အူရစ်ကို လျှော့ထားလို့လည်း ရပါတယ်”

စက်ဆရာက ကားအောက်ပိုင်းမှ သတ္တုပစ္စည်းကလေး တစ်ခုတို့ ညွှန်ပြရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ပြီးတော့ . . . ဘရိတ်ဆီကို ထုတ်ပစ်လိုက်ရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ဒီမှာ အခုမြင်ရတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ဒီပစ္စည်းက ခုပျက် ရှိနေပါတယ်။ ဘရိတ်ဆီကိုလည်း ကျွန်တော် စစ်ကြည့်ပြီးပါပြီ။ အပြည့်ကြီး ကျန်ပါသေးတယ်”

ဤတွင် ရဲမှူးက အယ်လစ်ဇဘက်ကို ကြည့်ပြီး လေအေးအလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့များ ဒီလိုဖြစ်ရတာကို ကျွန်တော်တော့ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်မိပါတယ်”

“ဒါနဲ့ . . . ကျုပ် တစ်ခု မေးပါရစေဦး”

ဆာအလက်က ပြတ်ပြောလိုက်သည်။ သူက စက်ဆရာဘက် လှည့်ပြီး . . .

“ခုနက စက်ဆရာပြောတဲ့ ဘရိတ်နဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဖြတ်ထားပြီး ပြန်တပ်ထားလို့ကော မရနိုင်ဘူးလား။ ပြီးတော့ . . . မူလဘရိတ်ဆီကို သွန်ပစ်ပြီး နောက်ထပ် ပြန်ဖြည့်ထားတယ် ဆိုရင်တော့ . . .”

စက်ဆရာက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီမှာ . . . ဆရာ၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူမှ လက်နဲ့တောင် မထိရသေးပါဘူး။”

သူက ပြောရင်း ဘရိတ်ဆီ ဝက်အူခေါင်းကို အဝတ်စုတ်နှင့် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ တွေ့လား . . . ဒါကို တစ်ယောက်ယောက်က ချွတ်ထားမယ်ဆိုရင် ဝက်အူလှည့်ရာတွေ ထင်နေမှာ သေချာတယ်။ ဒီဝက်အူကို လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လအတွင်း ဘယ်သူမှာ လက်နဲ့တောင် မထိရသေးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောရဲပါတယ်။ ဘရိတ်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ဘာမှ ချွတ်ယွင်းချက် မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြပါမယ်။”

သူက နံရံနား လျှောက်သွားပြီး ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။ စက်သံ တစ်စုံတစ်ခုလုံးဖြင့် ဆွဲတင်ထားသော ဂျစ်ကားမှာ အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာသည်။ မြေကြီးပေါ် ကားရောက်တော့ စက်ဆရာက ကားပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုးသည်။ သူက ကားနံရံနှင့် ထိသည်အထိ နောက်ကို ဆုတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ပထမဝိယာထိုးပြီး လီဘာကို နင်းလိုက်သည်။ ကားက ဟူးခနဲ ရှေ့သို့ ပြေးသွားပြီး မှုခင်းစုံထောက်ကြီးကို တိုက်လုခမန်း ဖြစ်သွားသောကြောင့် အယ်လစ်ဇဘက်က လန့်အော်တော့မလို ပါးစပ်ပင် ဟလိုက်မိသည်။ စုံထောက်ကြီးကလည်း စက်ဆရာကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် . . . စက်ဆရာက လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့အလုပ်ကိုသာ ဟန်မပျက် ဆက်လုပ်သည်။

“တွေ့လား . . . ဒီဘရိတ်က ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အားလုံး အကောင်းကြီး အတိုင်းပဲ”

အားလုံးပင် အယ်လစ်ဇဘက်မျက်နှာကိုသာ ကြည့်နေကြ

သည်။ သူတို့အားလုံး ဘာတွေ တွေးနေသည်ကို အယ်လစ်ဇဘက်ကလည်း အလိုလို သိနေသည်။ သို့သော် သူမအနေဖြင့်တော့ ကြုံခဲ့ရသော ကြောက်စရာအတွေ့အကြုံကို လုံးဝ မေ့လို့မရနိုင်။ ထိုနေ့က ကားဘရိတ်ကို တအားနင်းသော်လည်း ဘရိတ်မှာ လုံးဝ အလုပ်မလုပ်ကြောင်းကိုသာ သူမက သိနေသည်။ သို့ပေမယ့် ရဲစခန်းမှ စက်ဆရာကတော့ ဘရိတ်ပစ္စည်းအားလုံး ကောင်းနေပါသည်။ ဘာတစ်ခုမျှ မချွတ်ယွင်းပါဟု အခိုင်အမာ သက်သေပြနေပါပြီ။

“ငါတော့ ရှေးနေပြီ ထင်တယ်”

အယ်လစ်ဇဘက်က စိတ်ထဲက ကျိတ်တွေးလိုက်မိသည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာလည်း စက်ရုပ်ပမာ ငူငူကြီး ဖြစ်နေသည်။

“အယ်လစ်ဇဘက် . . .”

ဆာအလက်က ဖျတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အဲဒီတုန်းက ဒီဘရိတ်တွေ လုံးဝ အလုပ် မလုပ်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါတော့ . . . ကျွန်မ အသေအချာ ပြောနိုင်တယ်”

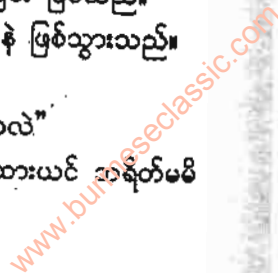
ဆာအလက်က အယ်လစ်ဇဘက်မျက်နှာကို အတော်ကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ စက်ဆရာဘက် လှည့်ပြီး . . .

“ကဲ . . . ဒီလိုဆိုရင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဆိုကြပါစို့ . . . ဒီကားမှာ ဘရိတ်ပစ္စည်းတွေကို တစ်ယောက်ယောက်က ကြိုတင် ဖျက်ထားတယ်လို့ပဲ ဆိုပါတော့ . . . အဲဒီလိုဆိုရင် သူ့အနေနဲ့ ဘယ်လို ဖျက်နိုင်မလဲ”

“ဘရိတ်လိုင်နာကို စိုအောင် လုပ်ထားရင် ဖြစ်နိုင်တာပေါ့” မှုခင်းစုံထောက်ကြီးက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အယ်လစ်ဇဘက်၏ ရင်ထဲတွင် သိမ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့နှင့် သူမက မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီလို လုပ်ထားရင် ဘာဖြစ်နိုင်ပါသလဲ”

“ဘရိတ်ဆီဘူးကို ဘရိတ်လိုင်နာနဲ့ ဖိထားယင် ဘရိတ်မမိတော့ဘူး”

စုံထောက်ကြီးစကားကို စက်ဆရာကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြီး ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . သူပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ ခွဲတယ် . . .”

သူက အယ်လစ်ဘောက်ကို ကြည့်ရင်း . . .

“ကားကို စမောင်းတုန်းက ဘရိတ်ကောင်းမကောင်း သတိ ပြုမိပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အစတုန်းကတော့ ဘရိတ်တွေ ကောင်းနေ တယ်”

“ဒီလိုဆို အဖြေထွက်နေပြီပဲ”

စက်ဆရာက အောင်မြင်သော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အဖြစ်မှန်က မိုးရွာလို့ ဘရိတ်စိုသွားတာပါ”

“နေပါဦး”

ဆာအလက်က ဖြတ်ပြောသည်။

“အစကတည်းက တစ်ယောက်ယောက်က ဘရိတ်ကို ခို အောင်လုပ်ထားတယ်ဆိုရင်ကော ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

“အစကတည်းက ဆာရိတ်စိုအောင် လုပ်ထားရင် အစက တည်းက လုံးဝ ဘရိတ်အုပ်လို့မရဘဲ နေမှာပေါ့”

ဤတွင် ရဲမှူးက အယ်လစ်ဘောက်ဘက်ကို လှည့်ရင်း . . .

“ဟုတ်ပါတယ် . . . မစွအယ်လစ်ဘောက်၊ မိုးက တော်တော် ဒုက္ခပေးနိုင်ပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် ဒီလို တောင်ပေါ်လမ်းကျဉ်းတွေ ပေါ်မှာ ပိုဆိုးတယ်၊ ဒီအဖြစ်မျိုးတွေ ဇောဇောလည်း ဖြစ်တတ်ပါ တယ်”

ဆာအလက်က အယ်လစ်ဘောက်မျက်နှာကို ကြည့်နေ သည်။ သူက နောက်ထပ် ဘာပြောလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ သည်။ အယ်လစ်ဘောက်မှာတော့ လူပုံအလယ်မှာ အရူး ဖြစ်နေပြီ။ အရှက် ကွဲရပြီ။ သူမဖြစ်ရပ်က လုပ်ကြံမှုကြောင့် ဖြစ်ရသော ဖြစ်ရပ် မဟုတ်တော့ဘဲ မတော်တဆ အဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်သွားရပြီ။ သူမသည်

နေရာမှ ထွက်ပြေးချင်ပြီ။ သူမက ရဲမှူးဘက် လှည့်ရင်း . . .

“ကျွန်မ အခုလို ဒုက္ခပေးမိတာ သိပ်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ ပါတယ်ရှင်”

“အို . . . ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါ စိတ်မကောင်းစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ချမ်းသာစရာပါ။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက အခုလိုဖြစ်ရတာ စိတ် ကောင်းစရာ ဖြစ်ပေမယ့် အကူအညီပေးရတာကတော့ စိတ်ချမ်းသာ စရာ ကောင်းပါတယ်၊ ကဲ . . . မှုခင်းစုံထောက်ဆရာကြီးက အိမ်အ နောက် ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပါလိမ့်မယ်၊ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့သာ ကြံ ကြပေတော့”

ဆာအလက်က ပြောသည်။

“ဒီမှာ . . . အယ်လစ်ဘောက်၊ ငါပြောတာကို စိတ်တော့ ဆိုပါနဲ့၊ မင်းကြည့်ရတာ အခြေအနေ သိပ်ဆိုးနေတယ်၊ ဒီတော့ . . . ဘာမှတွေးပူမနေနဲ့၊ အိပ်ရာထဲမှာသာ နေပြီး အေးအေးဆေး ဆေး အနားယူပါဦး၊ ဈေးဝယ်စရာတွေကို ငါ တယ်လီဖုန်းနဲ့ လှမ်းမှာ ခိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ အိပ်ရာထဲ လှဲနေရင် ဘယ်သူ ထမင်းချက်မလဲ”

“ငါ ချက်မှာပေါ့”

ဆာအလက်က ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

တကယ်လည်း ထိုနေ့ ထိုညနေစာကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ချက် သည်။ ချက်ပြီးတော့ အယ်လစ်ဘောက်အား အိပ်ရာထဲမှာပင် သူ့ကိုယ် တိုင် ပြင်ဆင်ပြီး ကျွေးမွေးသည်။

“ငါက ထမင်းဟင်းတော့ သိပ်မချက်တတ်ဘူးကွဲ့”

ဆာအလက်က အယ်လစ်ဘောက်ရှေ့တွင် ထမင်းပွဲကို ချရင်း သိပ်ပြီး ပြောသည်။

တော်သေးတာပေါ့၊ လုံးဝ မချက်တတ်ရင်တော့ စားလို့

www.burmeseclassic.com

၂၇၆ ○ ဇော်စိန်စိန်

တောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး... ဟူ၍ တွေးပြီး အယ်လစ်ဇဘက်က ဖြေလိုက်မိသည်။

တကယ်လည်း ဟင်းခွက်တိုင်းလိုပင် အရသာ ပျက်နေတာ ချည်း ဖြစ်သည်။ ဟင်းတစ်မျိုးက တူးနေသည်။ အခြားတစ်မျိုးက မကျက်သေး။ နောက်တစ်မျိုးက ဆားတုံး။

ဒါပေမဲ့ သူက ကျိတ်မှိတ်ပြီး မျှီချသည်။ တစ်ကြောင်းက သူမ အလွန်ဆာနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ကြောင်းက တော့ ဆာအလက်၏ စေတနာကို ငဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အယ်လစ်ဇဘက် ထမင်းစားနေစဉ် ဆာအလက်က အနားထိုင်ကြည့်နေသည်။ သူမ စိတ်ချမ်းသာအောင် ရောက်တတ်ရာ စကားတွေကို ကျားလျှောက် တထွတ်ထွတ် ပြောနေသည်။ သို့မဟုတ် ရဲစခန်းတွင် သူမကိုယ်သူမ အရူးဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့သည့် အကြောင်းတွေကိုတော့ တစ်ခွန်းမှ မဟ။ ဒါကြောင့်လည်း သူမ ဆာအလက်ကို တခြားလူတွေထက် ပိုပြီး ချစ်ခင်လေးစားနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆာအလက်နှင့် အယ်လစ်ဇဘက်တို့နှစ်ယောက် ဆာဒင်နီးယား စံနှစ်ကြီးတွင် ရက်အတန်ကြာနေခဲ့ကြသည်။ ထိုရက်များအတွင်း အယ်လစ်ဇဘက်က အိပ်ရာထဲမှာပင် အနားယူသည်။ ဆာအလက်ကတော့ အယ်လစ်ဇဘက် စိတ်ချမ်းသာရေးအတွက် အစစအရာရာ တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ပြုစုနေရသည်။ ထမင်းဟင်းလည်း ချက်ပြုတ်ရသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်အား ဝတ္တုစာအုပ်များလည်း ဖတ်ပြရသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်အဖို့ အနားယူနေသည်ဆိုပေမယ့် တစ်ခါလုံး တယ်လီဖုန်းသံ မြည်နေသဖြင့် နားရသည်ဟူ၍ပင် မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ အိတ်လီမှ အိုင်ဗိုလလာဇီနှင့် ဆီမိုနက်တာတို့ လင်မယားတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်ပြီး သတင်းမေးနေသည်။ ပြင်သစ်မှ ချား

ဖျိုးဆစ်လွှာ ○ ၂၇၇

အယ်လစ်ဇဘက်ဟယ်လင်တို့ လင်မယား၊ ကျာမနီမှ ဝေါလသဂတ်စနာနှင့် အနီနာတို့ လင်မယားကလည်း အလားတူပင် ဖြစ်သည်။ အဆုံးစွန် ပြောရလျှင် အယ်လစ်ဇဘက်နှင့် များစွာ မျက်နှာကြော မတည့်သော ဝီလီယံ (ဆာအလက်၏ ဇနီး) ကပင် အင်္ဂလန်မှ နေပြီး မဏဇက ဖုန်းဆက်သည်။ အားလုံးကပင် သူမအား သူတို့အသီးသီး၏ အိမ်သို့ ဆာရောက် အနားယူရန် ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။

“အခု ကျွန်မ လုံးဝ နေကောင်းသွားပါပြီ၊ ဘယ်မှ လာဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ဇူးရစ်ကို ပြန်တော့မှာပါ” သူမက ၎င်းတို့အားလုံးကို ယင်းသို့ပင် ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ နှစ်စိလျှံထံမှလည်း တယ်လီဖုန်း မပြတ်လာသည်။ သူ့အသံ ကြားရတော့မှ အယ်လစ်ဇဘက်က နိုးစိတ်ကို ပို၍ သတိရလာမိသည်။ သူ့မျက်နှာကို မြင်ချင်လာမိသည်။

“မင်း... ဟယ်လင်နဲ့ ကားမောင်းပြိုင်တယ်လို့ ငါသတင်း ကြားတယ်” အဲဒါ... ဟုတ်သလား... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...” နိုးစိတ် လှမ်းနောက်သော်လည်း သူ့အသံမှာ အတည်ပေါက် အသံလို ထင်ရသည်။

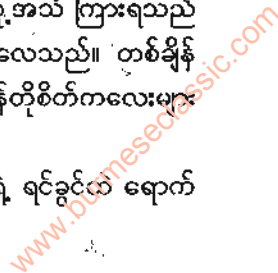
“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟယ်လင်က မြေညီပြင်မှာပဲ ပြိုင်တာ၊ ကျွန်မ က သူ့ထက် စွမ်းတယ်၊ တောင်ထိပ်တို့ တောင်ကုန်းတို့ ပေါ်မှာမှ ပြိုင်တာ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...”

အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ အနောက်အရွှန်းစကားတွေ ပြောနိုင်သည်ကိုပင် သူမကိုယ်သူမ အံ့ဩမိရသည်။

“မင်း နေကောင်းသွားပြီဆိုလို့ ငါ အလွန်ဝမ်းသာပါတယ် ဆစ်စ်”

အယ်လစ်ဇဘက်အဖို့ သူ့စကားနှင့် သူ့အသံ ကြားရသည် နှင့်ပင် ရင်ထဲတွင် နွေးထွေးသွားသလို ခံစားမိလေသည်။ တစ်ချိန် တည်းတွင် မဆီမဆိုင် အတွင်းကျိတ် ချစ်သဝန်တို့စိတ်ကလေးများ သည်း ဝင်ရောက်လာသည်။

ခုနေဆို သူ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်

နေရာပေါ့။ ဘယ်ကောင်မများ ဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ။ ထုံးစံအတိုင်း အလှ
မယ်ကလေး တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကဲပါ . . . ဘယ်ကောင်မပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ငါက ဘာလို့ ဂရုစိုက်နေရမှာလဲ။

“ဒါနဲ့ . . . မင်းအကြောင်း သတင်းစာတွေက စာလုံးမည်း
ကြီးတွေနဲ့ ရေးနေကြတာ သိပြီးပလား?”

“ဟင့်အင်း . . .”

“ဒါဖြင့် နားထောင် . . . ငါ မှတ်မိသလောက် ပြန်ရွတ်ပြမယ်။

“ ‘သူဌေးကြီးသမီး ကားမှောက်၊ ကံကောင်းထောက်မလို
အသက်မပျောက်၊ ကမ္ဘာကျော်ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်ပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်း
နောက်ထပ် ကြမ္မာငင်ခံလိုက်ရခြင်း’ တဲ့၊ နောက်ပိုင်း ဇာတ်လမ်းကို
တော့ မင်းဟာမင်းပဲ ဆက်ရေးလိုက်ပါတော့”

သူတို့နှစ်ယောက် နာရိဝက်ခန့်မျှ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။
တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ပြီးသောအခါ အယ်လစ်ဇဘက်အဖို့
အတော်ကလေး နေကောင်းထိုင်သာ ရှိသွားသည်။ စိတ်လန်းကိုယ်
လန်း ဖြစ်သွားသည်။ ရိုးစိသည် သူမအပေါ်တွင် တကယ်လည်း
စေတနာရှိပုံ ရသည်။ စိတ်ဝင်စားပုံလည်း ပေါ်သည်။ ဒီနည်းတွေနှင့်
ပဲ သူက မိန်းမတွေအပေါ် အခွင့်ကောင်းယူနေတာ ဖြစ်မှာပဲ ဟုလည်း
တွေးမိသည်။

တကယ်တော့ ရိုးစိက တကယ်လည်း စွဲမက်စရာ ကောင်း
သော ယောက်ျားတယောက်ပါပဲ။ သူမမွေးနေ့တုန်းက နှစ်ယောက်
သား ပျော်ခဲ့ရသည်ကိုလည်း ပြန်လည်သတိရမိသည်။ ပြီးတော့ . . .
သူမကိုယ်သူမ စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး “မစွက် ရိုးစိလျံ” ဟူ၍ စာရွက်ပေါ်
မှာ ရေးခဲ့မိတာကိုရော . . .

သူတို့ စကားပြောနေတုန်း အခန်းထဲသို့ ဆာအလက် ဝင်လာ
သည်။

“ပြုံးလှချည်လား . . . လစ်လဲ၊ ဘာတွေများ သဘောထူး
နေလို့လဲ၊ မင်းကြည့်ရတာ မှိုရတဲ့ မျက်နှာလိုပါလား . . .”

ဆာအလက်က ပြောင်သလိုလို အတည်လိုလိုဖြင့် ပြော

ပြောလိုက်သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်ကတော့ တယ်လီဖုန်း ပြန်ချသင်း . . .

“ဟုတ်လား . . .” လောက်သာ ပြန်ပြောလိုက်နိုင်သည်။

ခါတိုင်းလည်း ရိုးစိက သူမအား အမြဲလိုလိုပင် ပြုံးရွှင်အောင်
လုပ်နိုင်စွမ်းခဲ့သည်ပင် ဖြစ်သည်။

လျှို့ဝှက်အစီရင်ခံစာကိုစွဲကိုလည်း ရိုးစိကိုပင် ဖွင့်ပြောလိုက်
ရမည်လားဟု အယ်လစ်ဇဘက်က စိတ်ကူးမိလေသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်နှင့် ဆာအလက်တို့ ဇူးရစ်မြို့သို့ပြန်ရန် အစီအစဉ်
လုပ်ကြသည်။ ဆာအလက်ကုမ္ပဏီပိုင် ဂျက်လေယာဉ်တစ်စင်းကို
တယ်လီဖုန်းဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မင်းကို ငါ ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး ပြန်ခေါ်မသွားချင်သေး
ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေအရ မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဟိုမှာက
အရေးပေါ် ချက်ချင်း လုပ်စရာတွေ ရှိနေတယ်”

ဆာအလက်က အယ်လစ်ဇဘက်အား တောင်းပန်သံဖြင့်
ပြောနေသည်။

သူတို့အဖို့ ဇူးရစ်သို့ အပြန်ခရီးမှာ မျှော်လင့်ထားသလို တိတ်
တိတ်ဆိတ်ဆိတ်တော့ မဖြစ်။ လေဆိပ်တွင် သတင်းထောက်တွေ ဝှူ
စောင့်နေကြ၏။ အယ်လစ်ဇဘက်မှာ မရှောင်သာတော့ဘဲ သူမ ကား
မှောက်သည့်အမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး တုံ့တိုတုတ်တုတ်ပင် ရှင်းလင်းပြော
ပြလိုက်ရသည်။

ထို့နောက်ဆာအလက်က သူမအား ဖေးမပြီး အသင့်စောင့်
နေသော ကားပေါ်သို့ တက်စေသည်။ သူတို့သည် သေရေးရှင်နေ
ပြဿနာကြီးကို ရင်ဆိုင်ရန် ကုမ္ပဏီဌာနချုပ်သို့ လာခဲ့ကြပြီတည်း။

www.burmeseclassic.com

အစည်းအဝေးခန်းမထဲသို့ အယ်လစ်ဇဘက် ရောက်နေပြီ။ အခြား အုပ်ချုပ်နေအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများလည်း စုံစုံလင်လင် တက်ရောက်ကြ သည်။ နိစ်လည်း ရှိသည်။

အစည်းအဝေးမှာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် သုံးနာရီခွဲခန့် အချိန်ကြာသွားခဲ့သည်။ တစ်ခန်းလုံးတွင်လည်း ဆေးပြင်းလိပ်နှင့် စီး တရက်မီးခိုးနံ့များဖြင့် မွန်နေသည်။ သေမင်းလက်မှ သီသီလေး ပြန် လွတ်လာခဲ့သူ အယ်လစ်ဇဘက်မှာ သူမ၏ သွေးပျက်စရာ ကောင်း သော အတွေ့အကြုံကို သတိရနေဆဲဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ စူးရှပြင်းပြသော ဆေးလိပ်မီးခိုးနံ့များကို တစ်ချိန်လုံး ရှူရှိုက်နေရ သည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် တစ်ခေါင်းလုံး တိုက်ခဲပြီး ကွဲထွက် လုမတတ် ခံစားနေရသည်။

သို့ပေမယ့် သူမက စိတ်မပျက်၊ ဝေဒနာကို ကျိတ်မှိတ်ခံပြီး အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သတိကြီးစွာဖြင့် အကဲခတ်လျက်ရှိလေသည်။

သူမက တစ်ခန်းလုံးကို မျက်စိကစားကြည့်လိုက်သည်။ မြင်ရ သမျှ မျက်နှာအားလုံးမှာ တင်းမာနေကြသည်။ ဒေါသ မျက်နှာများ။

“ကုမ္ပဏီကို မရောင်းဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

အစည်းအဝေးအစတွင် သူမက ယင်းသို့လျှင် ပြတ်ပြတ် သားသား ကြော်ငြာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သူတို့က သူမအား ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အထင်ကြီးသူ၊ ခေါင်းမာသူ ဟူ၍ ထင်ကောင်းထင်ကြလိမ့်မည်။ လက်လျှော့လိုက်တော့မလို အခြေအနေမျိုးအထိ စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့ရ သော သူမ၏ အပြစ်ကိုတော့ သူတို့က လုံးဝ တွေးမိခဲ့ကြမည်မဟုတ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအခြေအနေရောက်နေမှတော့ သူမအနေဖြင့် လက် လျှော့ အရှုံးပေး၍ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့။ ဒီအခန်းထဲမှာ ရန်သူ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေပြီ။ ယခုအခြေအနေတွင် သူမအနေဖြင့် ကုမ္ပဏီမှ လုံးဝ ထွက်ခွာသွားမည်ဆိုလျှင် ယင်းရန်သူကို အရှုံးပေး သလို ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ရန်သူက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံမောင်း ခတ်လိမ့်မည်။

သူတို့အားလုံးပင် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် သူမအား အမျိုး မျိုး အဖုံဖုံ ဖျောင်းဖျန်းချခဲ့ကြသည်။

“ခုနေအခါမှာ ရိုးဖမ်းနှင့်သားများကုမ္ပဏီဟာ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်တဲ့ ဥက္ကဋ္ဌမျိုးကို အရေးတကြီး လိုအပ်နေတယ် . . . အယ်လစ်ဇဘက်၊ ဒါကြောင့်မို့ မင်းအကျိုးအတွက်ကိုရော၊ တခြား လူတွေ အားလုံးအတွက်ကိုပါ ဝဲပြီး မင်း ဒီနေရာက ထွက်သွားပါလို့ ငါ အလေးအနက် တောင်းပန်ပါတယ်”

ဆာအလက်က ကျိုးကြောင်းညီညွတ်သော စကားကို ပြောချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်းဟာ ရုပ်ချောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါကွယ်၊ တစ် ကမ္ဘာလုံးဟာ မင်းလက်ခုပ်ထဲက ရေပဲ၊ မင်းလုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်ပါ တယ်၊ ဒါနဲ့တောင်များ အင်မတန်စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းတဲ့ ဒီလုပ်ငန်းမှာ မင်းက ကျွန်လုပ်ချင်တာ အံ့စရာကောင်းပါရဲ့၊ ငါဆိုလိုတာက ဒီအလုပ် က ထွက်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကို ကောင်းကောင်းအသုံး ချဖို့၊ ကမ္ဘာအနှံ့ ခရီးသွားဖို့ . . .”

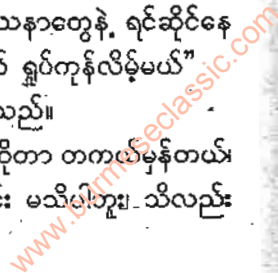
အိုင်ဗိုပလာဇီကလည်း သူ့ထုံးစံအတိုင်း မြောက်ထိုးပင့် ကော် လုပ်ပြန်သည်။

“ကျွန်မ ခရီးသွားခဲ့ပြီးပါပြီ”
အယ်လစ်ဇဘက်က တိုတိုပင် ပိတ်ပြောလိုက်သည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဝမ်းနည်းစရာ ကြုံလာရတဲ့ဖြစ်ရပ် ကြောင့် မင်းဟာ ထိန်းချုပ်ရှယ်ယာကိုပိုင်ရတဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက် လာရတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို မင်း အုပ် ချုပ်မယ် ဆိုတာကတော့ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လောလောဆယ် တို့မှာ သေရေးရှင်ရေး ပြဿနာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေ ရတယ်၊ ဒီအထဲ မင်း ဝင်လာရင် ရှုပ်သထက် ရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ်”

ချားမာတယ်၏ ထင်မြင်ချက် ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီ ဒုက္ခရောက်နေပြီဆိုတာ တကယ်မှန်တယ်၊ ဘယ်အထိ ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုတာ မင်း မသိပါဘူး၊ သိလည်း

မသိနိုင်ပါဘူး။ ကုမ္ပဏီကိုရောင်းရင်ရောင်း မရောင်းရင် အချိန်နှောင်း သွားလိမ့်မယ်”

ဝေါ်လသာဂတ်စနာက ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းပင် ပြောလိုက် သည်။

ငါ့ကိုတော့ သူတို့အားလုံး ဝိုင်းတိုက်ကြပြီ။

အယ်လစ်ဘောက်က ယင်းသို့ပင် ခံစားလိုက်မိသည်။ သူမက သူတို့စကားတွေကို သေသေချာချာ နားစိုက်ထောင်သည်။ သေသေ ချာချာ စဉ်းစားသည်။ ဘယ်စကားက အမှန်၊ ဘယ်စကားက အမှားဆို သည်ကိုလည်း ဝေဖန်သုံးသပ်သည်။

သူတို့အားလုံးကပင် ကုမ္ပဏီကောင်းကျိုး လိုလားကြပါ သည်ဟု တစ်လေတည်း ထုတ်ဖော်ကြေညာနေကြသည်။ သို့သော် သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ သစ္စာဖောက်နေပြီ။ ကုမ္ပဏီကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကျိတ်ကြံနေပြီ ။

အားလုံးကိုခြံ၍ သုံးသပ်ကြည့်လိုက်လျှင် အချက်တစ်ချက် တတော့ သိသိသာသာကြီး ပေါ်လွင်နေသည်။ ယင်းအချက်မှာ တခြား မဟုတ်။ သူတို့အားလုံးက ကုမ္ပဏီမှ ထွက်သွားစေချင်သည့်အချက်။ သူတို့အစုရှယ်ယာတွေကို ရောင်းချခွင့် ပြုစေချင်သည့် အချက် . . . ။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းထဲသို့ အပြင်လူတွေကို ရှယ်ယာဝင်ခွင့် ပြုစေချင်သည့် အချက် . . . ။

ယင်းအချက်ကို ခွင့်ပြုလိုက်လျှင် ယင်းသို့ခွင့်ပြုလိုက်သည့် အချိန်ကစပြီး သူမအနေဖြင့် အခွင့်အရေးကြီးတစ်ရပ်ကိုလည်း တစ်ပြိုင်နက် လက်လွတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် ကုမ္ပဏီကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်နေသော အတွင်းရန်သူ ဘယ်သူဘယ် ဝါ ဆိုသည်ကို သူမအနေဖြင့် တစ်သက်လုံး သိခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်။ သူမ သည်နေရာတွင် ဆက်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ သည်လုပ်ငန်းထဲ ဝင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သစ္စာဖောက် အဖျက်သမား ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာကို သိနိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းက အမြဲတမ်း ရှိနေမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမအနေဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ နေနိုင်သမျှ ဆက် နေရမည်။ မျက်နှာလွှဲ ခဲပစ် ထွက်သွားလို့ လုံးဝ မဖြစ်။

ပြီးတော့ သူတို့ပြောသလို သူမသည် နလပိန်းတုံးတစ် ယောက်လည်း မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်အတွင်း ဖခင်ကြီးနှင့် တပူးတွဲတွဲ နေထိုင်ခဲ့ရစဉ်အတွင်းက ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းအရပ်ရပ်ကို သူမ တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ဝင်စားစွာ လေ့လာဆည်းပူးထားခဲ့သည်။ လုပ်သက် ရင့် အမှုထမ်းများ၏ အကူအညီကိုယူပြီး လုပ်ကိုင်သွားလျှင် ဖခင်ကြီး ချမှတ်ခဲ့သော လုပ်ငန်းစဉ်များကို အောင်မြင်စွာ အကောင်အထည် ဖော်သွားနိုင်မည်မှာ သေချာသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများက သူမအား ကုမ္ပဏီမှ ထွက်သွားစေလိုသော အကြပ်ကိုင်မှုကြောင့် သူမ အဖို့ စိတ်ဓာတ် လုံးဝကျမသွားသည့်အပြင် ပို၍ပင် အားတက်လာမိ သည်။

ယခုအခါ အစည်းအဝေးကို ရုပ်သိမ်းရန် အချိန်တန်ပြီဟု သူမက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

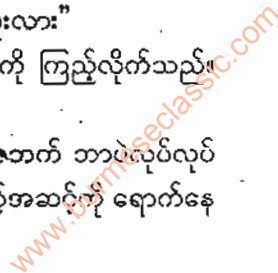
“ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကုမ္ပဏီကို ကျွန်မတစ် ယောက်တည်း မအုပ်ချုပ်ပါဘူး။ ကျွန်မအနေနဲ့ လေ့လာစရာတွေ အများကြီး ရှိနေပါသေးတယ်။ အားလုံးရဲ့အကူအညီကို ကျွန်မ ယူပါ မယ်၊ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာတွေကို တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ ကျွန်မတို့ ဇူပေါင်း ဖြေရှင်းသွားရင် မဖြစ်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး။”

ဤတွင် အိုင်ဗိုပလာဇီက သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် လက်များကို အပေါ်သို့မြှောက်ယင်း . . .

“ကိုင်း . . . ကြည့်လုပ်ကြပါဦးဗျို့၊ ဒီသူငယ်မကို သဘော သက်အောင် တစ်ယောက်မှ မပြောနိုင်ကြဘူးလား။”

မိုးစံက အယ်လစ်ဘောက်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ မြီးတော့ ပြုံးရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ . . . အယ်လစ်ဘောက် ဘာပဲလုပ်လုပ် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပူးပေါင်းကူညီရတော့မယ့်အဆင့်ကို ရောက်နေ

ပါဠိလို ယူဆပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . ရိုးစ”

အယ်လစ်ဇဘက်က အားလုံးကို မျက်စိကစားရင်း . . .

“နောက် လုပ်စရာတစ်ခု ကျွန်ုပ်ပါသေးတယ်၊ ယခုအချိန်က ဝမ်းဗျား ကျွန်မဟာ ဖေဖေနေရာကို ယူထားပါပြီ၊ ဒါကြောင့် လုပ်ငန်း သဘောအရ လုပ်ရတော့မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်”

“မင်းက ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကို ဆိုလိုတာလား”

ချားမာတယ်က မေးလိုက်သည်။ ဆာအလက်က ဖြတ်ပြီး

...

“အစစ်ပေါ့ . . . တကယ်တော့ အယ်လစ်ဇဘက်ဟာ အုပ်စုပေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်နေပါပြီ၊ သူက ကျွန်တော်တို့ကို လေးစားတဲ့ အနေနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ သာမန်လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆက်ဆံနေတာ ပါ”

ချားမာတယ် ခဏမျှ စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် . . .

“ကောင်းပြီ . . . ဒီလိုဆိုရင် ရှိဖူးနှင့်သားများကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် အယ်လစ်ဇဘက်ကို ကျွန်တော်ကပဲ အဆိုပြုပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ထောက်ခံပါတယ်”

ပေါ်လသာဂတ်စနာက အဆိုကို မဆိုင်းမတွ ထောက်ခံ လိုက်သည်။

သို့ဖြင့် အယ်လစ်ဇဘက်အား ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အားလုံးသဘော တူ တင်မြှောက်လိုက်ကြလေသည်။

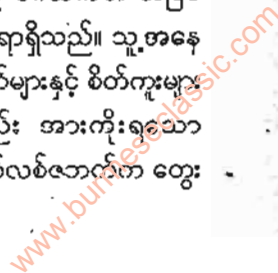
သူမပန်းပေါ်သို့ ရောက်လာသော လုပ်ငန်းကြီး၏ တာဝန်ကြီးလေးမှ အတိုင်းအတာကို အယ်လစ်ဇဘက်မှတစ်ပါး “မည်သူမျှ အတိအကျ သိကြမည် မဟုတ်။ ယခုအခါ ထောင်ပေါင်းများစွာသော အမှုထမ်း များ၏ အလုပ်တာဝန်များသည် သူမအပေါ်တွင်သာ မှီခိုရပ်တည်နေ ကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဤလုပ်ငန်းကြီးကို အောင်မြင်စွာ အုပ်ချုပ်နိုင်ရန် သူမအဖို့ အကူအညီ အများကြီး လိုသည်။

သို့သော် ဘယ်သူ့ဆီမှာ အကူအညီ တောင်းရမှာလဲ . . . ဘယ်သူ့ကို ယုံရမှာလဲ . . . သူမ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်မိသည်။ ဦးစားမိသလောက်ဆိုလျှင် သူမအနေဖြင့် ဆာအလက်၊ အိုင်ဗိုနှင့် နိုင်တို့ သုံးဦးကိုသာ ယုံကြည်မည်ဆိုက ယုံကြည်နိုင်စရာ ရှိသည်။ သို့သော် သူမ စိတ်ချလက်ချ မယုံကြည်နိုင်သေး။ အချိန် မတန်သေး၊ စောလွန်းနေသေးသည်ဟု သူမ တွေးမိသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က ရုံးအတွင်းရေးမှူး မစ္စကိတ်အားလင်း ထံ ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မစ္စအယ်လစ်ဇဘက်”

မစ္စကိတ်အားလင်းက အခန်းဝတွင် လာရပ်သည်။ အယ်လစ် ဇဘက်က ဘယ်ကစ၍ ဘာကိုပြောရမည်ကို မသိအောင် ဖြစ်နေ သည်။ မစ္စအားလင်းသည် ဖခင်ကြီးလက်ထက်မှစ၍ လုပ်သက်ရင့် မှုထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပီရိုမြစ်သက်သော လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှု မျက်နှာပြင်အောက်မှ ရှုပ်ထွေးပွေလီနေသည့် ဝဲဂယက်၏ အဖြစ် ကို မစ္စအားလင်းအနေဖြင့် သိကောင်းသိနိုင်စရာရှိသည်။ သူ့အနေ ဖြင့် ကုမ္ပဏီ၏ အတွင်းရေး၊ ဖခင်ကြီး၏ ခံစားချက်များနှင့် စိတ်ကူးများ သိကောင်းသိနိုင်သည်။ မိမိအတွက်လည်း အားကိုးရစွာ သာ နေထိုင်ကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု အယ်လစ်ဇဘက်က တွေး သည်။

ထို့ကြောင့် သူမက နိဒါန်းချိမနေတော့ဘဲ တိုက်ရိုက်ကြီးပင် နေလိုက်တော့သည်။

“ဖေဖေမှာ လျှို့ဝှက်အစီရင်ခံစာတစ်စောင် ရှိခဲ့တယ် ကိတ် အဲဒီအကြောင်း ရှင် ဘာတွေ သိသလဲ”

မစ္စအားလင်းက ခဏမျှ စဉ်းစားနေသေးသည်။ ပြီးတော့ မှ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး . . .

“အဲဒီအကြောင်း သူ ကျွန်မကို ဘာမှ မပြောဖူးပါဘူး . . . မစ္စ အယ်လစ်ဘောက်”

အယ်လစ်ဘောက်က နောက်တစ်နည်း စမ်းကြည့်ပြန်သည်။

“ဖေဖေအနေနဲ့ လျှို့ဝှက်စုံစမ်းရေးတွေ ဘာတွေ လုပ်ရင် ဘယ်သူ့ကို တာဝန်ပေးတတ်သလဲ”

သည်တစ်ခါတော့ မစ္စကိတ်အားလင်း မဆုတ်မဆိုင်း အပြော ပေးသည်။

“ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီက လုံခြုံရေးဌာနကိုပဲ တာဝန်ပေးပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ . . . သွားနိုင်ပါပြီ”

စားပွဲပေါ်တွင် ဘဏ္ဍာရေး အစီရင်ခံစာတစ်စောင် တွေ့ရသည်။ အယ်လစ်ဘောက်က အစီရင်ခံစာကို စိတ်မပါစွာဖြင့် ဖတ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ . . . ကုမ္ပဏီစာရင်းကိုင်ချုပ်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

စာရင်းကိုင်ချုပ်အမည်မှာ ဝိလတန်ကရောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် အယ်လစ်ဘောက် ထင်ခဲ့သလို အဘိုးအိုကြီးတစ်ဦး မဟုတ်။ လူလက်ပိုင်းအရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ သူ့အမူအရာမှာ သွက်လက် ဖျတ်လတ်ပြီး ပညာမာနရှိပုံ ပေါ်သည်။ ဝှာတန်တက္ကသိုလ်ထွက်သော်လည်းကောင်း၊ ဟားဟားတက္ကသိုလ်ထွက်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟူ၍ အယ်လစ်ဘောက်က ခန့်မှန်းလိုက်သည်။

“ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီတစ်ခုအနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်

ဘဏ္ဍာရေးအခက်အခဲ တွေ့နိုင်သလဲ”

သူက အယ်လစ်ဘောက်၏မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပခုံးတစ်ချက် ဆွန်လိုက်သည်။ သူ့အနေဖြင့် အမျိုးသမီး အထက်လူကြီးတစ်ယောက် အား ယခင်က အစီရင်ခံခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးဟန် မတူ။ သူက အပေါ်စီး လေသံမျိုးဖြင့် . . .

“အော် . . . အဲဒါလား၊ အဲဒါကို . . . အကွရာ တစ်လုံး အည်းနဲ့ ရှင်းရှင်းကလေးပြော . . .”

“လိုရင်းကို တိုတို ပြောစမ်းပါ”

အယ်လစ်ဘောက်က အသံမာမာဖြင့် ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်အထိ ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီဟာ နယ်ပိုင်အရင်းအနှီးနဲ့ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့တယ် . . .”

သူမက စာရင်းကိုင်ချုပ်၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို အကဲ ဆို စောင့်ကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မှန်ပါတယ် မဒဒ်”

“ဒီတော့ အခု ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ ဘဏ်ကြေးတွေ ဝင်လာရတာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်များက ကုမ္ပဏီကို အတော်ပဲ တိုးချဲ့ခဲ့ပါတယ်။

သူ့တာဝန်ပေးနဲ့ တခြားအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် လူကြီးတွေက အဲဒီအတွက် အရင်းနှီးငွေကို ဘဏ်တွေဆီက အချိန်တိုချေးငွေအဖြစ် ချေးယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ အခုအထိ ဘဏ်တိုက်ပေါင်းစုံက ချေးထားတဲ့ ငွေ ပေါင်း ဒေါ်လာ ခြောက်ထောင်နဲ့ငါးကုဋေ ရှိနေပါတယ်။ တချို့ဆိုရင် အဆပ်ဖို့ အချိန်ရောက်နေပါပြီ။”

“ရက်လွန်နေပြီ ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ရက်လွန်နေပါပြီ”

“ကျွန်မတို့က မူလအတိုးအပြင် အပိုတိုး တစ်ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ လွန်တိုးတွေကိုပါ မှန်မှန်သွင်းနေတာပဲနဲ့ ဒါနဲ့တောင် တခြား လွန်တိုးတွေနဲ့ အခြားချေးငွေတွေ ဘာဖြစ်လို့ လျော့မသွားရမှာလဲ” စာရင်းကိုင်ချုပ်က အဲဒါအားဖြင့် သင့်သွားမိသည်။

“အကြောင်းက... အကြောင်းကတော့... လောလောဆယ်
မမျှော်လင့်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကြောင့်... ကုမ္ပဏီပိုင် ငွေသားလက်ကျန်
ကလည်း မျှော်လင့်တာထက် အလွန်နည်းသွားပါတယ်။ သာမန် အခြေ
အနေမျိုးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က ဘဏ်တိုက်သွားပြီး ရက်ပို တောင်
လိုက်ရုံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော်တို့ကို ရဲက လောလောဆယ်
ပြဿနာတွေ၊ တရားစွဲဆိုခံရတာတွေ အမျိုးမျိုး၊ ဓာတ်ခွဲခန်း စမ်းသပ်မှု
တွေ မအောင်မြင်လို့ ဆုံးရှုံးရတာတွေ... ပြီးတော့လည်း...”

စာရင်းကိုင်ချုပ်၏အသံမှာ တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်သွားသည်။
အယ်လစ်ဇဘက်က စာရင်းကိုင်ချုပ်ကို လေ့လာသလို စိုက်
ကြည့်နေသည်။ သူ... ဘယ်သူ့ဘက်တော်သားလဲဆိုတာကို အထိ
ခတ်နေသည်။ ထို့နောက် သူမက ငွေစာရင်းရှင်းတမ်းကို ကြည့်လိုက်
သည်။ အမှားကို ရှာကြည့်လိုက်သည်။ လက်ကျန်ရှင်းတမ်းတွင်
အတော်ကြီး လိုငွေပြနေသည်။ အမှုဖြစ်၍ လျော်ကြေးတွေ ဖို့နှံ
ပေးခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်းငွေတွေကို ‘အထူးကုန်ကျငွေ
အရုံး’ ဟူသောခေါင်းစဉ်နှင့် ဖော်ပြထားသည်။

“ဒီစာရင်းအရဆိုရင်... ကျွန်မတို့ပြဿနာတွေက ယာယီ
ပြဿနာတွေပါ။ ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီက တခြားကုမ္ပဏီ မဟုတ်ဘူး
‘ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီ’။ ကျွန်မတို့က တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဘယ်ဘဏ်
တိုက်နဲ့မဆို ထိပ်တန်းကျကျ ဆက်ဆံလို့ ရတယ်”

သည်တစ်ချို့တော့ စာရင်းကိုင်ချုပ်အလှည့် ရောက်လာခဲ့ပြီး
သူက အယ်လစ်ဇဘက်ကို လေ့လာရမည့် အချိန်သို့ ရောက်လာပြီး
ယခုအချိန်တွင် သူ၏အပေါ်စီးအမှုအရာတွေလည်း လုံးဝ ပျောက်
သွားခဲ့လေပြီ။ သို့သော် သူက စိုးရိမ်စိတ်ကိုတော့ ပျောက်၍ မရသေး။

“ဒီလို ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ပြောသည်။

“ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ
က အဲဒီကုမ္ပဏီက ထုတ်တဲ့ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေလိုပဲ အလွန် အရေးကြီး
ပါတယ်”

သည်စကားမျိုးကို သူမလည်း ယခင်က ကြားခဲ့ဖူးသည်။
ဘယ်သူပြောမှန်းတော့ မသိတော့။ ဖခင်ကြီးလား... ရီးစလား...။

“ဆက်ပြောပါ မစ္စတာ ကရောက်”

“ဒီတော့... ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာတွေက ဘူးပေါ်သလို
ပေါ်နေပြီ။ လူတိုင်း သိနေကြပြီ။ စီးပွားရေးလောကဆိုတာ တောနက်
ကြီးနဲ့ တူပါတယ်။ တောနက်ကြီးထဲမှာ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ အချင်းချင်း
ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်း သတ်ဖြတ်နေကြတယ်။ လက်ဦးတဲ့ လူ၊ အားကြီးတဲ့
သူ အနိုင်ယူစတမ်းဆိုတဲ့ ‘တောတွင်း ဥပဒေ’ ကို ကျင့်သုံးနေကြတယ်။
ကျွန်တော်တို့ စီးပွားရေးလောကမှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ကုမ္ပဏီ
ဆစ်ခု အားနည်းပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တခြားအပြိုင်ကုမ္ပဏီတွေက
ဒိုင်းသတ်ကြတော့တာပဲ”

“ဒါနဲ့ အပြိုင်ကုမ္ပဏီတွေကလည်း ကျွန်မတို့ဆက်ဆံတဲ့
ဆက်တွေနဲ့ပဲ ဆက်ဆံကြသလား”

“အစစ်ပေါ့...။ ဘဏ်တိုက်တွေမှာက ထုတ်ချေးဖို့ ငွေကို
အသန်ရန်ပုံငွေအဖြစ်နဲ့ သတ်မှတ်ထားကြတာ။ ဒီတော့... သူတို့
က ကုမ္ပဏီ ‘အေ’ က ကုမ္ပဏီ ‘ဘီ’ ထက် သာတယ်ထင်ရင်...”

“သူတို့က ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီကို ဘယ်လို သဘောထားသလဲ”
စာရင်းကိုင်ချုပ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သူ့ခေါင်းကို လက်နှင့်
ကွပ်ကွပ်...။

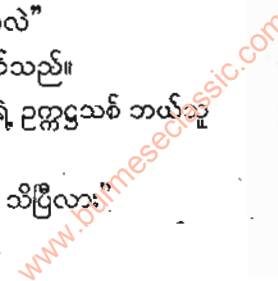
“မစ္စတာရိုဖေး ကွယ်လွန်ပြီးသွားကတည်းက ဟားဂျူးလီး
ဆတ် ဘရွတ်ဆိက တယ်လီဖုန်း ခဏခဏ ဆက်နေပါတယ်။ သူက
ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆက်ဆံနေတဲ့ ဘဏ်တိုက်ပေါင်းစုံအဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ
ဖြစ်ပါတယ်”

“သူက ဘာလိုချင်လို့ ဖုန်းဆက်ရတာလဲ”

သူမက သိလျက်နှင့် တမင် မေးလိုက်သည်။

“သူက အခု ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌသစ် ဘယ်သူ
ဆိုတာ သိချင်ပါတယ်”

“ရှင်ကတော့ ဥက္ကဋ္ဌ ဘယ်သူဆိုတာ သိပြီလား”

“မသိသေးဘူး”

“မသိသေးရင် မှတ်ထားပါ။ ကျွန်မ ဥက္ကဋ္ဌပဲ”

စာရင်းကိုင်ချုပ်က သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အံ့ဩရိပ်ကို တမင်
ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားလိုက်ကြောင်း သူမက သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ဒီသတင်းကို ဟားဘရတ်သိရင် ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မယ်လို့
ထင်သလဲ”

“သူက ကျွန်တော်တို့ကို အမဲဖျက်တော့မှာပေါ့”

စာရင်းကိုင်ချုပ်က ပြောင်ပြောင်ပင် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သူနဲ့ စကားပြောမယ်”

သူမက ကိုယ်ကိုနောက်ပစ်၍ ကုလားထိုင်တွင် မှီထိုင်လိုက်
သည်။ ပြီးတော့ ပြုံးရင်း . . .

“ကော်ဖီ သုံးခဲဆောင်ပါလား”

“အင် . . . အော် . . . ယုတ်ကဲ့ . . . ကောင်းပါတယ်၊ ကျေးဇူးပါ”

အယ်လစ်ဇဘက်က မစ္စတာကရောက်ကို အကဲခတ်
လာနေသည်။ သူ့ကို အယ်လစ်ဇဘက်က ပညာစမ်းနေကြောင်း
မစ္စတာ ကရောက်ကလည်း သိသည်။ သူ အစမ်းသပ်ခံနိုင်ခဲ့ပြီ ဆို
ကိုလည်း သူ သိခဲ့ရပြီ။

“ကျွန်မ ရှင့်ဆီက အကြံဉာဏ် လိုချင်တယ်၊ ရှင်သာ တွေ့
နေရာမှာ ရှိမယ်ဆိုရင် ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ရှင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အော် . . . ငါလား . . . သိပ်လွယ်ပါတယ်၊ ရှိဖူး
သားများကမူ့ဇာနည်မှာ ရပိုင်ခွင့်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိတာပဲ၊ အစုရှယ်ယူ
အများစုကို အပြင်လူတွေကို ရောင်းပစ်လိုက်ရင် ဘဏ်ကြွေးတင်
အရင်းငွေတောင် တိုးလာဦးမှာပဲ”

ဤတွင် ဒီလူ . . . ဘယ်သူ့ဘက်တော်သားဆိုတာ
အယ်လစ်ဇဘက် သိရလေပြီတည်း။

ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ

ဦးရစ်မြို့

တနင်းလာနော့၊ အောက်တို့ဘာ ၄ ရက်

နံနက် ၁၀ - မှာရီ

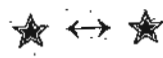
အယ်လစ်ဇဘက် ရုံးခန်းရောက်တော့ စားပွဲပေါ်တွင် သူမအမည်ဖြင့်
ဒွိတ်ပိတ်စာအိတ်တစ်အိတ် တွေ့ရသည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် ‘ထိပ်တန်း
လျှို့ဝှက်’ ဟူ၍ ရေးသားထားသည်။ သူမက စာအိတ်ကို ဖောက်ဖွင့်
လိုက်သည်။ ဓာတုဗေဒဓာတ်ခွဲခန်းမှ ပို့လိုက်သော အစီရင်ခံစာ ဖြစ်
သည်။ အစီရင်ခံစာအောက်ဆုံးတွင် ‘အီဗီလ် ဂျီပလီ’ ဟူ၍ လက်မှတ်
ထိုးထားသည်။

အစီရင်ခံစာတစ်စောင်လုံးတွင် သိပ္ပံဝေါဟာရများဖြင့် ပြည့်
နှက်နေသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်က လျှောက်ဖတ်သွားရာ တစ်လုံးမျှ
နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဆုံးသွားတော့ နောက်တစ်ခေါက်
ပြန်ဖတ်သည်။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပြန်ဖတ်သည်။ တစ်လုံးချင်း
ပြည်းပြည်း ဖတ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဆိုလိုချက်ကို သဘော
ပေါက်လာသည်။

“ကျွန်မ နောက်တစ်နာရီကြာမှ ပြန်လာမယ်”

သူမက ကိတ်အားလင်းအား လှမ်းပြောလိုက်ပြီး အီဗီလ်
ဂျီပလီရှိရာ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သိပ္ပံပညာရှင်ကလေး ဂျီပလီမှာ အရပ်ရှည်ရှည် ဝိန်ဝိန်ပါးပါး
နှင့် ၃၅ နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ မျက်နှာသွယ်ပြီး ထိပ်ပြောင်နေ
သည်။ အယ်လစ်ဇဘက်ကို မြင်လိုက်ရတော့ ဂျီပလီမှာ ပျာယိုးဖျာယာ
နှင့် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ဆိုင်းမဆင့်
ဝင်မဆင့် ရောက်လာသည်ကို တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ရှင်အစီရင်ခံစာကို ကျွန်မ ဖတ်ပြီးပြီ၊ နားမလည်တာတွေ တစ်ဝိုက်ပဲ။ ရှင် ရှင်းပြနိုင်မလားလို့ လာခဲ့တာ”

ဂျိုးပလီ၏အမူအရာမှာ ချက်ချင်းပင် တည်ငြိမ်သွားသည်။ သူက ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ရင်း ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ အနည်းငယ် ကိုင်း လိုက်သည်။

“မြို့ကိုပေါ်လီသတ္တရိုက်နဲ့ အင်ဇိုင်းဓာတ် ပိတ်ဆို့နည်းတွေ သုံးပြီး ကော်လာဂျင် ခြားနားချက်မြန်နှုန်းကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တဲ့ ဆေးနည်းတစ်မျိုးကို ကျွန်တော် စမ်းသပ်နေတာ အတော်ကြာပြီ။ တကယ်တော့ ကော်လာဂျင်ဟာ ဆက်သွယ်အသားမျှင်အားလုံးရဲ့ အခြေခံကျတဲ့ အဓိက အသားဓာတ်တစ်မျိုးပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့”

ဟုတ်တာပေါ့ဟုသာ ပြောလိုက်ရပေမယ့် အယ်လစ်ဇဘက် က ဂျိုးပလီပြောသည့်အထဲမှ ဆေးပညာဝေါဟာရများကို လုံးဝ နားမ လည်သေးပါ။ သို့ပေမယ့် နားလည်သလောက်ဆိုလျှင်တော့ ဤစီမံ ကိန်းမှာ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းကို တားဆီးရေး စီမံကိန်းကြီး ဖြစ်သည်။ ဂျိုးပလီ၏ စမ်းသပ်ချက်အောင်မြင်လျှင် ဇရာတားဆေးကို အောင်မြင် စွာ ထုတ်လုပ်နိုင်မည်။ တကယ်တော့ ဤစီမံကိန်းမှာ ကြားရရှိမှုနှင့်ပင် အားတက်စရာ ကောင်းလှသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် ဂျိုးပလီပြောပြချက်များကို ငြိမ်ပြီး နား ထောင်ရင်း အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသည်။ သည်ဆေးနည်း အောင်မြင် လျှင် တစ်ကမ္ဘာလုံး လူသားတွေ အသက်ရှည်ရှည် နေကြရတော့မည် ဟု တွေးပြီး သူမက စိတ်ကြည်နူးနေသည်။ ဂျိုးပလီ၏ စကားအတိုင်းဆို လျှင် လူတိုင်း အသက် တစ်ရာ၊ တစ်ရာငါးဆယ်၊ နှစ်ရာအထိ နေနိုင် မည်ဟု ဆိုသည်။

“ဆေးမထိုးရဘဲ ဆေးလုံးမျိုးချလိုက်ရုံနဲ့ ခရီးရောက်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစား စမ်းသပ်နေပါတယ်”

သူ့စကားက မစားရဝခမန်း ဖြစ်သည်။ အားတက်စရာ လည်း ကောင်းလှသည်။ အားတက်စရာ ကောင်းအောင်လည်း အခြေ

အနေတွေက ပေးနေသည်ဟု ဆိုသည်။ ဤစီမံကိန်း အောင်မြင်လျှင် လူမှုပြောင်းလဲရေး တော်လှန်ရေးကြီးတစ်ရပ် အောင်မြင်ခြင်းပင် ဖြစ် ပေလိမ့်မည်။ ရိုးမေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီအဖွဲ့ ဝေါ်လာငွေတွေကို တင်း နှင့်ခြင်၍ ယူရလိမ့်မည်။ ဤဆေးကို ကိုယ်တိုင်လည်း ထုတ်လုပ်မည်။ အခြားကုမ္ပဏီတွေကိုလည်း လိုင်စင်နှင့် ထုတ်လုပ်ခွင့်ပေးမည်။

အယ်လစ်ဇဘက်မှာ စိတ်ကူးဖြင့် ရွှင်မြူးနေသည်။ သူမ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မဖုံးကွယ်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေသည်။

“ဒီလုပ်ငန်း လုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ကျွန်တော့်အစီရင်ခံစာတွေထဲမှာ ဖော်ပြထားတဲ့အတိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ စမ်းသပ်နေတာ လေးနှစ် ရှိသွားပါပြီ။ အခုအထိ စမ်း သပ်ပြီးတာတွေအားလုံး အလားအလာ ကောင်းနေပါစာယ်။ မကြာ ခင်မှာ လူတွေနဲ့ စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့အဆင့်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဂျိုးပလီက စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြနေသည်ကို ကြည့်ပြီး

အယ်လစ်ဇဘက်က အလွန်ကျေနပ်နေသည်။

“ဒီကိစ္စ ဘယ်သူ သိသေးလဲ”

“မစွတာရိုးမေး သိပါတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းကို ‘ဖိုင်တွဲနီ စီမံကိန်း’ ဆိုပြီး နာမည်ပေးထားပါတယ်။ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌနဲ့ အခြားအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် လူကြီးတစ် ယောက်ဆိုကိုပဲ ကျွန်တော် အစီရင်ခံစာ တင်သွင်းရပါတယ်”

အယ်လစ်ဇဘက် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူမက ကမန်းကတန်း မေးလိုက်သည်။

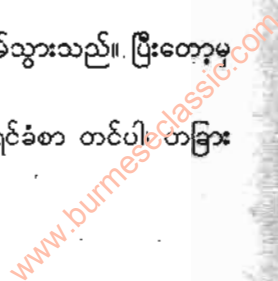
“အခြားအဖွဲ့ဝင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“မစွတာ ဝေါ်လသာဂတ်စနာ”

အယ်လစ်ဇဘက်သည် ခေတ္တမျှ ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ

... “ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မဆီကိုပဲ အစီရင်ခံစာ တင်ပါ။ တခြား ဘယ်သူ့ဆီကိုမှ မတင်ပါနဲ့တော့”

ဂျိုးပလီ အံ့အားသင့်သွားပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့ မစ္စအယ်လစ်ဇဘက်”

ဒါနဲ့ ဒီဆေးကို ဈေးကွက်မှာ ဘယ်တော့လောက် တင်နိုင်
လေ”

“အားလုံး ချောချောမောမောဖြစ်ရင် ၁၈ လ၊ ဒါမှမဟုတ်
၂၄ လအတွင်း တင်နိုင်မှာပဲ”

“ကောင်းတယ်၊ လိုတာရှိရင် ပြောပါ။ ငွေလိုသလား၊ ပစ္စည်း
လိုသလား၊ ဘာပဲလိုလို ကျွန်မကို အသိပေးပါ။ တတ်နိုင်သမျှ
မြန်မြန်လည်း လုပ်စေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . လုပ်ပါမယ် စိတ်ချပါ”

အယ်လစ်ဇဘက်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်း
မှာပင် ဂျီပလီကလည်း ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဆင်းရပ်လိုက်သည်။

“အခုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော်က မစ္စတာ
ရိုဖေးကိုလည်း ကြည့်ညှိပါတယ်”

ဂျီပလီက မဝံ့ရဲဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မကလည်း ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါ
တယ်”

သူမဖခင်ကြီးသည် စီမံကိန်းကြီးကို အစအဆုံး သိသူ ဖြစ်
သည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း သူက ကုမ္ပဏီကို မရောင်းလိုခြင်း ဖြစ်နိုင်
သည်။

ဂျီပလီက အယ်လစ်ဇဘက်အား တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ရင်း

. . .

“ကျွန်တော် လူတွေနဲ့ စမ်းသပ်ကြည့်တော့မယ်”

“ကောင်းတယ် . . . မြန်မြန်သာ လုပ်ပါ။ အောင်မြင်ပါစေ”

“ဖိုင်တွဲနဲ့ စီမံကိန်း လုပ်ပုံကို ပုံကို ပြောပြစမ်းပါ”

အယ်လစ်ဇဘက်က မစ္စကိတ်အားလင်းအားမေးလိုက်သည်။

“အစက ပြောရမှာလား”

“အစက ပြောပါ”

“ဒီလိုပါ . . . မစ္စအယ်လစ်ဇဘက် သိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်မ
တို့မှာ စမ်းသပ်တဲ့အဆင့်မှာပဲ ရှိနေသေးတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ အမျိုးမျိုး
ရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေ . . .”

“အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူက တာဝန်ခံရသလဲ”

“အသုံးစရိတ် အနည်းအများလိုက်ပြီး တချို့ကို သက်ဆိုင်ရာ
ဌာနအကြီးအကဲတွေက တာဝန်ယူရပါတယ်”

“သူတို့က ငွေဘယ်လောက်အထိ တာဝန်ယူနိုင်သလဲ”

“ဒေါ်လာငါးသောင်းအထိ တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်”

“ဒီထက် များရင်ကော . . .”

“ဒီထက်များရင် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ခွင့်ပြုချက် ရယူပါတယ်။
အမှန်က စီမံကိန်းတစ်ခုဟာ ပထမအဆင့်ကို ကျော်လွန်ပြီးမှ သာ
‘ဖိုင်တွဲနဲ့ စီမံကိန်း’ ထဲ ဝင်လာပါတယ်”

“ဆိုလိုတာက ထုတ်လုပ်အောင်မြင်နိုင်မယ့် အခြေအနေရှိမှ
ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီစီမံကိန်းကို ဘယ်လို အကာအကွယ်ပေးထားသလဲ”

“အရေးကြီးတဲ့ လုပ်ငန်းအဆင့်ကို ရောက်လာရင် လုပ်ငန်း
တစ်ခုလုံးကို ထိပ်တန်းလုံခြုံမှုရှိတဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုခုကို ပို့လိုက်ပါ
တယ်။ အဲဒီပစ္စည်းနဲ့ ပတ်သက်သမျှ စာရွက်စာတမ်းအားလုံးကိုလည်း
တစ်ပေါင်းတည်း စုစည်းပြီး ‘ဖိုင်တွဲနဲ့’ ထဲမှာ ထည့်ပါတယ်။ သက်
ဆိုင်ရာ စီမံကိန်းတာဝန်ခံ သိပ္ပံပညာရှင်ရယ်၊ ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌရယ်၊
ပြီးတော့ တခြားအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ရယ် . . . အဲဒီ
ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးသာ ဖိုင်တွဲနဲ့ကို ထုတ်ယူ အသုံးပြုခွင့်ရှိပါတယ်”

“အဲဒီတခြားအဖွဲ့ဝင်ကို ဘယ်သူက ရွေးချယ်သလဲ”

“မစ္စတာရိုဖေးက ဝေါ်လသာဂတ်စနာကို ရွေးချယ်ခဲ့ပါတယ်”

မစ္စကိတ်အားလင်းက ပြောပြီးမှ သူ့စကား မှားသွားမှန်း

သိလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် အတန်ကြာ ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ အယ်လစ်ဇဘက်က လေ အေးအေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိတ် . . . ဒါလောက်ပါပဲ”

အယ်လစ်ဇဘက်က ဂျီပလီ၏ စီမံကိန်းအကြောင်းကို တစ်ခွန်း တစ်ပါဒမျှ မဟလိုက်။ သို့သော် မစွဲကိတ်ကတော့ သိပြီးသား ဖြစ်လိမ့်မည်။ ယင်းသို့ သိနိုင်ရန်အတွက် အကြောင်းနှစ်ချက်တော့ ရှိလိမ့်မည်။ တစ်ကြောင်းက မစ္စတာရိုဖေးက သူမကို ယုံပြီး ဂျီပလီ စီမံကိန်းအကြောင်း ဖွင့်ပြောကောင်း ပြောနိုင်သည်။ နောက် တစ်ကြောင်းကတော့ သူမကိုယ်တိုင် ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်ဖြင့် တိတ် တိတ် ခိုးကြည့်ထားလို့ သိတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ယင်းသို့ ခိုး ကြည့်တာကလည်း သူမ၏ တိုက်ရိုက်အကျိုးခံစားခွင့်အတွက် မဟုတ် ဘဲ တစ်ယောက်ယောက်က စေခိုင်းသောကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင် သည်။

အခြေအနေကတော့ မလွယ်တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေ ပြီ။ ခြေလှမ်းတစ်ချက် အမှားမခံနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး။ အစစ အရာရာ သတိကြီးစွာထားပြီး လုပ်နိုင်မှ တန်ကာကျမည်။ လျှို့ဝှက် လုပ်ငန်း မှန်သမျှ သူမကိုယ်တိုင် ကိုင်မှ ဖြစ်တော့မည်။

လောလောဆယ်တွင် ဝေါလသာနှင့် စကားပြောရမည်။ သူမ လက်က တယ်လီဖုန်းကို သွားကိုင်မိသည်။ လက်ကို ချက်ချင်း ပြန် ရုပ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခု ပေါ်လာသောကြောင့် ဖြစ် သည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် အယ်လစ်ဇဘက်သည် လေယာဉ်ဖြင့် ဘာလင်မြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

ဝေါလသာသည် အတော်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပါပီလုံဟိုတယ် အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်း အစ်ခန်း၏ ထောင့်စွန်းစားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေကြသည်။ ခါတိုင်း ဆိုလျှင် အယ်လစ်ဇဘက် ဘာလင်သို့ရောက်တိုင်း သူတို့အိမ်တွင်သာ ထမင်းစားရန် ဝေါလသာနှင့် အန်နာတို့လင်မယားက အမြဲတမ်း ဖိတ် ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ယခုတော့ ယင်းသို့မဟုတ်။ ဝေါလသာက ယင်းကိစ္စ ကို လုံးဝမပြော။ အယ်လစ်ဇဘက်က ဟိုတယ်မှ ဖုန်းလှမ်းဆက်သော အခါ ဝေါလသာက ဟိုတယ်တွင်ပင် ဆုံရန် အကြံပေးခဲ့သည်။ သို့သော် သူက အန်နာကိုတော့ ခေါ်မလာခဲ့။

ဝေါလသာကား ဇာတ်လိုက်မင်းသား တစ်ယောက်လို ခန့် ချော ချောတုန်းပင်။ သို့သော် သေသေချာချာ ကြည့်လျှင်တော့ သူမုက် နှာတွင် သောကရိပ်များကို မြင်တွေ့နိုင်သည်။ သူ့လက်တွေကလည်း ဇနာ မငြိမ်၊ အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားနေသည်။ သူ၏ အတွင်းစိတ်သည် အတော်ကြီး ယောက်ယက်ခတ်နေပုံပေါ်သည်။ အယ်လစ်ဇဘက်က အန်နာအကြောင်း မေးတော့လည်း သူက ဝါးတားတားသာ ဖြေသည်။

“အန်နာ သိပ်နေမကောင်းလို့ လိုက်မလာဘူး”

“တော်တော် နေမကောင်းဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး . . . နေကောင်းသွားမှာပါ။

သူ အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ သူ့ကို ခေါ်လိုက်မယ်လေ၊ ပြီးတော့ သည်း . . .”

“နေပါစေ သူ့ကို အနှောင့်အယှက်မပေးတာ ပိုကောင်းပါ တယ်”

သည်တစ်ကြိမ် ဝေါလသာနှင့် စကားပြောရသည်မှာ တော်တော်လေး လက်ဝင်သည်။ သူ အတော်လေး ပြောင်းလဲနေပြီ။ ဟိုတုန်းကဝေါလသာ မဟုတ်တော့။ ဟိုတုန်းကဝေါလသာက နှင့်လင်းသည်။ ဟန်ဆောင်ခြင်း လုံးဝ မရှိ။

အယ်လစ်ဇဘက်က အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ဂျီပလီ၏

၂၀ ၊ ဖျော်ဖြေရေး

လုပ်ငန်းအကြောင်းကို စတင် ပြောလိုက်သည်။

“သူ လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းက ကျွန်မတို့အတွက် အလွန်လိုအပ်
နေတဲ့ လုပ်ငန်းပါပဲ”

ဝေါ်လသာက ခေါင်းညိတ်ရင်း . . .

“ဟုတ်တယ် . . . လုပ်ငန်းကြီးပဲ”

“အစီရင်ခံစာကို ကျွန်မက လွဲပြီ။ ဘယ်သူ့ဆီမှ စာမတင်ပါနဲ့
လို့ သူ့ကို ကျွန်မ ပြောလိုက်ပြီပြီ”

ဝေါ်လသာ၏ လှုပ်ရှားနေသော လက်တွေ့ ချက်ချင်း ရပ်
သွားကြသည်။ သူက အယ်လစ်ဇဘက်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး
မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဒီလို ဘာကြောင့်လုပ်တာလဲ”

“ဝေါ်လသာမို့လို့ ကျွန်မက ဒီလိုလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး
တခြားလူဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲ ကျွန်မ လုပ်မှာပဲ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရ
ရင် . . . ဒီကိစ္စ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကိုင်ချင်လို့ပါ”

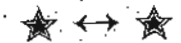
ဝေါ်လသာက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်။

“ငါ နားလည်ပါပြီ။ မင်းမှာ အာဏာရှိတာပဲ။ မင်း လုပ်ချင်
တာ လုပ်နိုင်ပါတယ်”

သူက မချိပြီး ပြုံးရင်း . . .

“ဒီမှာ အယ်လစ်ဇဘက် . . . အန်နာအနေနဲ့ ကုမ္ပဏီ
အစုရှယ်ယာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ မင်း သဘောမတူရင် သူ
မရောင်းနိုင်ပါဘူး။ သိပ်ပြီး အရေးကြီးနေလို့ပါ။ ငါ . . . .”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် . . . ဝေါ်လသာ၊ ဒါတော့ ကျွန်မ လုံး
သဘောမတူနိုင်လို့ပါ”။

အခန်း (၂၂)

ဟားဂျူးလီးယက်ဘရွတ်မှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပါးပါး
သွယ်သွယ်နှင့် လူဖြောင့်စိတ်တိုတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် ဝတ်စုံ
အနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာ အမူအရာမှာ တင်းမာနေ
သလို ထင်ရသည်။ သူက ရှိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီ အစည်းအဝေး
အဖွဲ့ဝင် စားပွဲကြီးတွင် အယ်လစ်ဇဘက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေ
သည်။

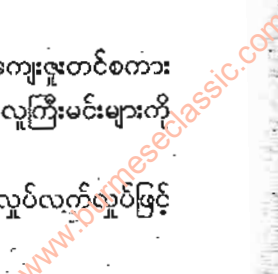
သူတို့နှင့်အတူ ဘက်လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ငါးဦးလည်း ပါလာ
သည်။ သူတို့အားလုံးလည်း အနက်ရောင်ဝတ်စုံကိုပင် ဝတ်ထားကြ
သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က မျက်လုံးများကို တစ်ချက်ဝင်ပြီး အကဲ
ခတ် ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာများမှာ အေးစက်
နက်နက်ပြီး ခံစားချက်မရှိသလို ဖြစ်နေကြသည်။ သူမ အတော်ကလေး
တစ်ယောက်သွားမိသည်။

အစည်းအဝေးမစမီ မစွဲကိတ်အားလင်းက ပူနွေးလတ်ဆတ်
သော မုန့်မျိုးစုံနှင့် ကော်ဖီပန်းကန်များ လာချသည်။ သူတို့အားလုံး
အသက်ရန် စိတ်မပါသလို ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေကြသည်။ သည်လို
ခြင်းမှာ ၎င်းတို့အား အယ်လစ်ဇဘက်က နံနက်စာဖြင့် ဧည့်ခံ
သည်ဟု ဖိတ်ကြားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဒါ မကောင်းတဲ့
အကောင်အထည်ဟူ၍ အယ်လစ်ဇဘက်က တွေးလိုက်မိသည်။ ဤနေရာသို့
အဆိုလာကြခြင်းမှာ ထမင်းစားရန် လာကြခြင်း မဟုတ်။ အကြွေး
ဆင်းရန် လာကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ပထမဦးဆုံး ပြောရမယ့် စကားကတော့ ကျေးဇူးတင်စကား
ပဲ။ ဒီနေ့ ဒီနေရာကို ကြုံရောက်လာကြတဲ့အတွက် လူကြီးမင်းများကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူတို့အားလုံးပင် ယဉ်ကျေးမှုအရ ခေါင်းလှုပ်လက်လှုပ်ဖြင့်

မရေရာ တုံ့ပြန်သော အမူအရာများ ပြလိုက်ကြသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိက်လိုက် နောက် . . . ။

“လူကြီးမင်းများကို ဒီနေ့ ဖိတ်ခေါ်ရတာကတော့ ရှိနေသော သားများကုမ္ပဏီက ဆပ်စရာရှိတဲ့ ကြေးကိစ္စကို ဆွေးနွေးဖို့ပဲ ဖြစ်တယ် . . .”

ဟားဘရတ်က ခေါင်းကို တညိတ်ညိတ် ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် . . . မစ္စရိုဖေး၊ ဒီကိစ္စ ပြောစရာတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့က အရင်တည်းက အကြောင်းကြားထားပြီဆိုတော့”

“ကျွန်မ စကားမဆုံးသေးပါဘူး”

သူမက စားပွဲတစ်ခုလုံးကို မျက်စိကစားလိုက်သည်။

“ကျွန်မသာ လူကြီးမင်းနေရာမှာဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်း ငြင်းမှာပါပဲ”

သူတို့က အယ်လစ်ဇဘက်မျက်နှာကို ကြည့်နေကြသည်။ ပြီးတော့ ဘာမှမသိသလို တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က ဆက်ပြောသည်။

“ဒီကုမ္ပဏီကို ကျွန်မဖေဖေ အုပ်ချုပ်နေတုန်းက လူကြီးများနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်၊ လူကြီးမင်းများ သိတဲ့အတိုင်း ဖေဖေထူးချွန်တဲ့ စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီတော့ . . . အဲဒီလို အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးနဲ့တောင် ဆက်ဆံခဲ့ပါလျက်နဲ့ ကျွန်မလို စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံ မရှိသေးဘဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အတွက် ဘာဖြစ်လို့များ ကြေးဆပ်ရက်တိုးမပေးနိုင်ကြတာပါလိမ့်”

“မစ္စရိုဖေးက ကိုယ့်မေးခွန်း ကိုယ် ပြန်ဖြေပြီးပြီလို့ ထင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ . . .”

ဟားဘရတ်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ စကားမဆုံးသေးပါဘူး”

သူတို့အားလုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က သူတို့မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး သူတို့၏

တွင်းစိတ်ကို လေ့လာနေသည်။ သူတို့ကား ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံမှ

တက်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးလောက

၌ တစ်ခုလုံးတွင် လေးစားခံရသော၊ မနာလိုခံရသော အရင်းရှင်

လူကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ပြီး

အယ်လစ်ဇဘက်၏စကားကို ဂရုတစိုက် နားထောင်နေကြသည်။ မူလ

သူတို့၏ စိတ်မရှည်သော အမူအရာများမှာ ယခုတော့ အံ့သြသော

အရာသို့ ပြောင်းလဲသွားကြပြီဖြစ်သည်။

“လူကြီးမင်းများဟာ ရှိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီနဲ့ ဆက်ဆံ

ခဲ့ကြတာ ကာလအတန်ကြာခဲ့ပါပြီ၊ လူကြီးမင်းများ အားလုံးလိုလိုပဲ

ကျွန်မရဲ့ဖေဖေအကြောင်းကို သိကြပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို သိကြ

ရင် လူကြီးမင်းများအနေနဲ့ ဖေဖေကို လေးစားကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ

ကြည်ပါတယ်”

အချို့က ခေါင်းညိတ်ပြီး ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

“ဖေဖေနေရာမှာ ကျွန်မ ရောက်လာပြီဆိုတာကို သိရတော့

လူကြီးမင်းတို့အားလုံး မနက်ပိုင်း ကော်ဖီသောက်ရင်း အသက်ရှူ

သွားကြလေမလားလို့ ကျွန်မ တွေးကြည့်မိပါတယ်”

ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးက အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်

သည်။ ပြီးတော့ . . .

“မစ္စရိုဖေးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ တကယ်လည်း ကျုပ်တို့

အားလုံး . . . ဘာတဲ့ မစ္စရိုဖေး ပြောတဲ့စကား အဲ . . . အဲ . . .

ကျုပ်တို့အားလုံး ကော်ဖီသောက်ရင်း အသက်ရှူရသွားကြတာ အမှန်

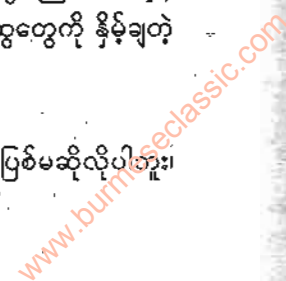
ပဲ . . . ။ ကျုပ် ဒီလို ပြောလိုက်တာ ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေကို နှိမ့်ချတဲ့

သဘော မပါပါဘူး”

အယ်လစ်ဇဘက်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကလည်း လူကြီးမင်းများကို အပြစ်မဆိုလိုပါဘူး၊

ကျွန်မဆိုရင်လည်း လူကြီးမင်းတို့လိုပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ”

တခြားတစ်ယောက်က ဖြတ်ပြီး . . .

“ကျုပ်တော့ တော်တော် အံ့ဩနေတယ် . . . မစ္စရိုဖေး ဒီအစည်းအဝေးကို ကျုပ်တို့လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျုပ်တို့အားလုံး သိကြတယ်။ ဒီနေရာကို ကျုပ်တို့ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

“အော် . . . ဒီကို လာကြတာလား . . . လူကြီးမင်းတို့ ဒီလို လာကြတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အထင်ပေါ်ဆုံး ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်တွေ ဒီနေရာမှာ ရောက်နေကြလို့ပါပဲ။ လူကြီးမင်းတို့အားလုံးဟာ အရာရာတိုင်း ဒေါ်လာငွေတွေ ဆင့်ငွေတွေနဲ့ တွက်ချက်ပြီး လုပ်လာကြလို့ ဒီအောင်မြင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်။ အဲဒီလိုအောင် ဆိုရင် လူကြီးမင်းတို့လုပ်ငန်းတွေကို စာရင်းကိုင်တွေ လုပ်ရင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဘဏ်လုပ်ငန်းမှာ အဲဒါထက် အရေးကြီးတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်လို့ ကျွန်မ ယူဆပါတယ်”

“မှန်ပါတယ် . . . မစ္စရိုဖေး”

တစ်ယောက်က မပွင့်တပွင့် ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့က စီးပွားရေးသမားတွေပါ။ ပြီးတော့ . . .

“ပြီးတော့ . . . ရိုဖေးနှင့်သားများ ကုမ္ပဏီလည်း စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးပါ။ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေ ဖေဖေကုလားထိုင် ဝင်ထိုင်ရတော့မှ ကျွန်မတို့လုပ်ငန်း ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သဘောပေါက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီကုမ္ပဏီဟာ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က လူသားတွေရဲ့ အသက်ပေါင်းများစွာကို တည်တင်ခဲ့ပါတယ်။ ဆေးသိပ္ပံပညာ တိုးတက်ရေးအတွက် အများကြီး အထောက်အကူ ပြုခဲ့ပါတယ်။ လူပေါင်းများစွာတို့ရဲ့ စားဝတ်နေရေး အသက်ရှင်ရေးတွေဟာ ဒီကုမ္ပဏီအပေါ်မှာ လုံးဝ မှီတည်နေပါတယ်။ ဒီတော့ . . .”

“ဒါတွေအားလုံး ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ပါဘူး”

ဟားဘရွတ် က ဝင်ဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ အစည်းအဝေးအစီအစဉ်က လွတ်တူတဲ့ အစည်းအဝေးပဲ။ ရိုဖေးကုမ္ပဏီအနေနဲ့ အစုရှယ်ယာတွေကို လွတ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်”

မယ်။ ဒီကိစ္စကို မစ္စရိုဖေးကို အကြံပေးခဲ့ကြပြီးပြီဆိုတာ ကျုပ်သိရတယ်” ဒီနေရာမှာ ဟားဘရွတ်အနေနဲ့ ပထမဆုံး ခြေလှမ်းမှားတာပဲ ဟု အယ်လစ်ဇဘက်က တွေးလိုက်သည်။

တကယ်တော့ ယင်းအကြံပေးချက်ကို အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အစည်းအဝေးတွင်သာ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထိုအစည်းအဝေးမှာလည်း ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက် အစည်းအဝေးသာ ဖြစ်သည်။ အစည်းအဝေး တက်ခဲ့သော တစ်ယောက်ယောက်က ဤစကားကို အပြင်သို့ ထုတ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်မည်မှာ သေချာသည်။ ယင်းတစ်ယောက်ယောက်မှာလည်း အခြားသူ မဟုတ်။ သူမအား ဘေးကျပ်နံ့ကျပ်တွေ အောင် တမင်လုပ်ကြံဖျက်ဆီးနေသူပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကို ပေါ်အောင် ဖော်ထုတ်ရဦးမည်။

“လူကြီးမင်းများကို ကျွန်မ တစ်ခု မေးပါရစေ၊ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ အကြွေးကို ဆပ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်ကငွေနဲ့ဆပ်ဆပ် ကျေနပ်နိုင်ပါ့မလား”

ဟားဘရွတ်က အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ ဖြေသည်။

“ဘယ်ကငွေပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့အကြွေး ပြန်ဆပ်ရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

ဤတွင် အယ်လစ်ဇဘက်က တက်ကြွစွာဖြင့် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ပြီး . . .

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင်းနေတာပဲ။ ကုမ္ပဏီအစုရှယ်ယာတွေ ရောင်းလို့ရတဲ့ ငွေနဲ့ပဲ ဆပ်ဆပ်။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီပိုင် အခြားငွေနဲ့ပဲ ဆပ်ဆပ် လူကြီးမင်းတို့က ငွေရရင် ကျေနပ်နေပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီဟာ စီးပွားရေးလောကကို စွန့်ခွာသွားဖို့ မရည်ရွယ်ဘူးဆိုတာ လူကြီးမင်းများအားလုံး သိကြပါတယ်။ ဒီနေ့လည်း မစ္စရိုဘူး၊ မနက်ဖြန်လည်း မစ္စရိုဘူး၊ ကျွန်မ အခု တောင်းပန်နေတာက အချိန်ကလေး နည်းနည်းပေးဖို့ ပြောနေတာပါ”

“ကျုပ်ပြောတာ ယုံပါ မစ္စရိုဖေး၊ တကယ်တော့ . . . ကျုပ်တို့ အနေနဲ့လည်း အကြင်နာတရား မမဲ့ပါဘူး။ မစ္စရိုဖေးဟာ ဒိတ်မချမ်းသာ

ဧရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကို ကြုံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကျုပ် နားလည်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ . . .”

“သုံးလတော့ ပေးပါ၊ ရက် (၉၀) တည်းပါ၊ တိုးရင်းအပြင် အပိုခက်တိုးလည်း ပေးပါမယ်”

အားလုံး ငြိမ်သွားသည်။ သို့သော် ကောင်းသော ငြိမ်ခြင်း နှိုင်း မဟုတ်။ သူတို့မျက်နှာတွေက အေးစက်နေကြသည်။ တင်းမာနေကြသည်။

ဤတွင် အယ်လစ်ဇဘက်က နောက်ဆုံးဝှက်ဖဲတစ်လက်ကို အရဲစွန့်ပြီး ဒိုင်ကိုင်လိုက်ရတော့သည်။

“ဒီ . . . ဒီကိစ္စကို ပြောသင့်၊ မပြောသင့် ဆိုတာတောင် တွန့်မ မသိတော့ပါဘူး။”

သူမက ခေတ္တရပ်နေလိုက်ပြီးမှ ဆက်လက်ပြီး . . .

“အခု ကျွန်မ ပြောတာကို ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်အဖြစ် လူကြီးမင်းတို့က သဘောထားစေချင်ပါတယ်”

သူမက စားပွဲကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် နားရွက်ခတ်လာကြသည်။

“အခုလောလောဆယ်မှာ ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီဟာ ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးမှာ စံချိန်သစ် တင်ရမယ့် သမိုင်းဝင် တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းကြီးကို ဖော်ထုတ်လုဆဲဆဲ အခြေအနေမှာ ရှိနေပါတယ်”

သူမက ခေတ္တရပ်ပြီး အကဲခတ် ကြည့်နေလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ . . .

“အခု ဈေးကွက်မှာ ရောင်းချကြတဲ့ ဆေးအားလုံးထက် အပြတ်အသတ် အရောင်းသွက်စေမယ့် ဆေးသစ်တစ်မျိုးကို ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီက မကြာခင်မှာ ထုတ်ဝေဖို့ စီစဉ်နေပါပြီ . . .”

အခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို သူမ သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ဘယ် . . . ဘယ်လို ဆေးမျိုး . . .”

ဟားဘရွတ်က သိချင်စေဖြင့် ကမန်းကတန်း မေးလိုက်သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က ခေါင်းကို အသာယမ်းရင်း . . .

“စိတ်မရှိပါနဲ့ . . . ကျွန်မ တောင်းပန်ပါရစေ၊ အခုတောင်မှ မပြောသင့်တာတွေ ကျွန်မ အများကြီး ပြောခဲ့မိပါပြီ၊ ကျွန်မတို့ ထုတ်မယ့် ဆေးဟာ ဆေးဝါးလောကမှာ အကြီးကျယ်ဆုံး တီထွင်အောင်မြင်မှုကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာလောက်ပဲ ကျွန်မကို ပြောခွင့်ပြုပါ၊ ဒီလုပ်ငန်းအတွက် ကုမ္ပဏီအများကြီး တိုးချဲ့ရရှိနိုင်ပါတယ်၊ နှစ်ဆ မက၊ သုံးလေးဆအထိ တိုးချဲ့ရလိမ့်မယ်၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်မတို့က တိုးချဲ့လုပ်ငန်းကြီးအတွက် ဘဏ္ဍာရေးအကူအညီသစ်တွေ ရှာနေပါတယ်”

ဘဏ်သူဌေးကြီးတွေက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အသံမပြုဘဲ အချင်းချင်း အရိပ်လက္ခဏာ ပြနေကြသည်။

ဟားဘရွတ်က တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က ရက်ပေါင်း ၉၀ တိုးပေးရင် ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီ အနာဂတ်တိုးချဲ့လုပ်ငန်းအတွက် လိုငွေအကူအညီယူတဲ့အခါ ကျုပ်တို့ကို အဓိကထားပြီး စဉ်းစားမယ်လို့ မျှော်လင့်ရမှာလား . . .”

“ဒီမေးခွန်းဟာ အလွန်သဘာဝကျပါတယ်ရှင်”

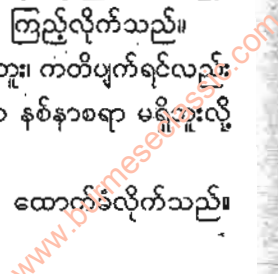
“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ ရစရာရှိတဲ့ ငွေတွေကို ရက်ပေါင်း ၉၀ ပြည့်တဲ့နေ့မှာ အတိုးရော အရင်းပါ အကျေအလည် ပေးဆပ်ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိကို ပေးပြီ ဆိုပါတော့”

“မှန်ပါတယ်ရှင်”

ဟားဘရွတ်က အယ်လစ်ဇဘက်မျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့မိတ်ဆွေများ၏ မျက်နှာတွေကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့တော့ ငြင်းစရာ မရှိပါဘူး၊ ကတိပျက်ရင်လည်း ဖြစ်ဒဏ်တိုး ရှိနေတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ဘက်က နှစ်နာစရာ မရှိဘူးလို့ တျပ် ယူဆပါတယ်”

အခြားတစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံလိုက်သည်။

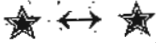
၃၀၆ **မေတ္တာစိန်**

“ဟားဘရွတ် သဘောတူရင် ကျုပ်တို့ကလည်း တခြား ပြော
စရာ မရှိတော့ပါဘူး”

ဤတွင် သေနတ်တစ်ချက် မဖောက်ရဘဲနှင့် တိုက်ပွဲကြီး
တစ်ခု ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က စိတ်ရော ကိုယ်ရော နွမ်းနယ်သွားသည်
ကို ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ရင်း ကိုယ်ကို ကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် မှီချ
လိုက်သည်။

သူမ ရက် ၉၀ ရခဲ့ပြီ။ သည်အချိန်မှစ၍ သူမအနေဖြင့်
တစ်မိနစ်မျှပင် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေ၍ မရတော့။

အခန်း (၂၂)

ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် အခန်းထဲတွင် မုန်တိုင်းတိုက်ထားသလို
ထင်မှတ်ရသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်၏ စားပွဲတွင် အားလုံး စုပုံ ရောက်ရှိနေကြ
သည်။ ကုမ္ပဏီဌာနချုပ်ရှိ မြောက်မြားစွာသော ဌာနများ၊ ဇိုင်ယာနိုင်ငံ
မှ စက်ရုံများ၊ ဂရင်းလန်ကျွန်းရှိ ဓာတ်ခွဲဌာနများ၊ ဩစတြေးလျနှင့်
ယိုးဒယားနိုင်ငံများရှိ ရုံးခွဲများ . . . စသော ကမ္ဘာ့အရပ်လေးမျက်နှာ
ရှိ ဌာနပေါင်းများစွာတို့မှ စာရွက်စာတမ်းပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့မှာ
အယ်လစ်ဇဘက်၏ စားပွဲပေါ်တွင် အားလုံး လာရောက် စုပုံနေကြ
သည်။ စားပွဲပေါ်တင်သာမက ရုံးခန်းတစ်ခုလုံးရှိ နေရာအနှံ့အပြား
တွင်လည်း ဟိုတစ်ပုံ သည်တစ်ပုံဖြင့် ရှုပ်ပွန်ကြွလျက် ရှိနေကြသည်။
ယင်းတို့ကား ကုန်ပစ္စည်းသစ်၊ အရောင်းအဝယ်၊ စာရင်းအင်း၊
ကြော်ငြာ၊ သုတေသနလုပ်ငန်း စသည့်လုပ်ငန်းပေါင်းစုံနှင့် ပတ်သက်
သော အစီရင်ခံစာများ၊ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများပင် ဖြစ်ကြသည်။

ထို့ပြင် အဆောက်အအုံသစ် ဆောက်လုပ်ရေး၊ ကုန်ပစ္စည်း
အဟောင်းများ ပြန်လည်ရောင်းချရေး၊ ကုမ္ပဏီသစ်များ ဝယ်ယူရေး
အမှုထမ်းများ ခန့်ထားရေးနှင့် ထုတ်ပယ်ရေးကိစ္စများအတွက်လည်း
မှတ်ချက်ရေး၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရာ တစ်ပုံကြီး ရှိနေသေးသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် ယင်းလုပ်ငန်းအားလုံးကို ဆောင်
ရွက်ရာတွင် သက်ဆိုင်သူ တာဝန်ခံအမှုထမ်း အားလုံးထံမှ အဖိုးတန်
အကြံဉာဏ်များကို အမြဲတမ်း ရယူသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ နောက်ဆုံး
အဆင့်အဖြစ် သူမက ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်သည်။ သူမဖခင်
ကြီးသည်လည်း ဤနည်းအတိုင်းပင် ကုမ္ပဏီကို အုပ်ချုပ်သွားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဖခင်ကြီးနှင့် သုံးနှစ်သုံးမိုးမျှ လက်တွဲဆောင်ရွက်ခွင့် ရခဲ့ခြင်း
အတွက် ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်မိသည်။

ယခုအခါ သူမအနေဖြင့် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းများကို ယခင်က

www.burmeseclassic.com

ထက် ပို၍ သိလာခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းတစ်ရပ်လုံး၏ အတိုင်းအတာ ပမာဏကို အတွင်းကျကျ သိရသောအခါ သူမအဖို့ အံ့ဩ၍ မဆုံးနိုင် အောင် ဖြစ်ရသည်။ ယခင်က ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ရပ်လုံးကို သူမ တ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ဖူးသည်။ ယခု အနီးကပ် မြင်ရ သောအခါ၌မူ သာမန်မျှသာ မဟုတ်တော့ဘဲ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ၏ ဌာန ချုပ်ရုံးကို ဘုရင်ဧကရာဇ် မင်းမြတ်၏ ဗဟိုချက်ချာ နန်းစိုက်ရာ ဌာန အဖြစ် ထားရှိပြီး ဘုရင်ခံချုပ်များ၊ ဘုရင်ခံများနှင့် အခြားလက်အောက် အရာထမ်း အမှုထမ်းပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ဖြင့် လုပ်ကိုင်နေရသော အလွန်ကျယ်ဝန်းသည့် လုပ်ငန်းကြီးဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သဘော ပေါက်မိလေသည်။

သူမ၏ ဦးလေးတော် အသီးသီးတို့မှာလည်း မိမိတို့မြို့ရှိ ကုမ္ပဏီခွဲများကို တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်ရသည့်အပြင် နိုင်ငံရပ်ခြားရှိ လက်အောက်ခံ လုပ်ငန်းများသို့လည်း မကြာခဏ ခန့်ထွက်ပြီး ကွပ်ကဲ ညွှန်ကြားနေကြရသည်။

အလုပ်ဝင်ပြီးနောက် မကြာမီတွင်ပင် အယ်လစ်ဇဘက် သည် မလွဲမရှောင်သာသော နိယာမပြဿနာကြီးတစ်ရပ်နှင့် ကြုံရ လေသည်။

ယခုအချိန်တွင် သူမသည် ယောက်ျားများ ကြီးစိုးသော လောကသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ယင်းလောက၏ ခြားနားချက်များကို သိလာခဲ့ရသည်။ ယောက်ျားများ အနေဖြင့် မိန်းမများ၏ အားနည်းမှုနှင့် စိတ်အားငယ်မှုတို့ အပေါ်တွင် အခွင့်ကောင်းယူကြလိမ့်ဟု သူမက ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့။

ယခုတော့ အဖြစ်မှန်ကို သူမ သိခဲ့ရပါပြီ။ တကယ်တော့ ယောက်ျားတွေက ယင်းအခြေအနေကို ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူ အရာဖြင့် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းတော့ ဘယ်တော့မှ ဖော်မပြကြ။ သို့သော်လည်း အယ်လစ်ဇဘက်မှာတော့ ယင်းအဖြစ်ကို နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ရင်ဆိုင်နေရသည်။ ဤသည်မှာ လူ့သမိုင်းနှင့်ချီ၍ အနိမ့်စွဲ လာခဲ့သော ယောက်ျားများ၏ အယူသည်းမှု၊ ဘက်လိုက်မှုပင် ဖြစ်

သည်။ ရှောင်လွဲ၍ မရနိုင်သော ယောက်ျား၏ မွေးရာပါ ညဉ့်ဆိုးတစ်ခု ပင် ဖြစ်သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ အမိန့်ကို ယောက်ျားတွေက မခံယူချင် ကြ။ သူတို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ မိန်းမတစ်ယောက်က စောဒကတက်လျှင်လည်း သူတို့က မကြိုက်ချင်။ သူတို့၏ အတွေး အခေါ်နှင့် အတူလာ၍ လုပ်နေတာကို သူတို့က လုံးဝ မလိုလားကြ။

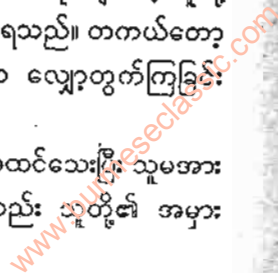
အယ်လစ်ဇဘက်သည် ဌာနပေါင်းများစွာမှ တာဝန်ခံအကြီး အကဲများနှင့် နေ့တိုင်း တွေ့ဆုံပြီး လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ကိစ္စများကို အမြဲ တမ်း ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းလေ့ရှိသည်။ သူမအပေါ်တွင် ထိုသူတွေအား လုံး ဆန့်ကျင်အာခံကြသည်တော့ မဟုတ်။ သို့သော်လည်း အများစုက တော့ မိန်းမသားမို့ အနိုင်ကျင့်ချင်ကြသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကုလားထိုင်တွင် ရာရာစစ ဝင်ထိုင်နေသော မိန်းမချောကလေးအား ကိုရွှေယောက်ျား တို့၏ စရိုက်ပါသနာအရ အချောင်နှိုက်ချင်တတ်ကြသည်။ အဖွေးမြင် အပင်သိဆိုသလို အယ်လစ်ဇဘက်ကတော့ သူတို့၏ စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာ ကြီးတွေ မြင်လိုက်ကတည်းက သူတို့ခေါင်းထဲ ဘာတွေ တွေးနေသည် ဆိုတာကို အကွင်းအကွင်း မုန့်တီဟင်းကဲ့သို့ အစင်းသား မြင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

“ဒီသူငယ်မတော့ ငါနဲ့ တစ်ညလောက် အိပ်လိုက်ရယင် ငါ လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်သွားမှာပါ”

သူတို့၏ ရွှေညာဏ်တော်အတွေးက သည်လောက်ထိ စူးရှ ကြပါသည်။ မြင့်မြတ်ကြပါသည်။

တချို့ယောက်ျားတွေက အယ်လစ်ဇဘက်၏ပျော့ကွက် ရှာ ပြီး အပေါ်စီး အနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူတို့ သာ အယ်လစ်ဇဘက်အောက် ရောက်သွားကြရသည်။ တကယ်တော့ အယ်လစ်ဇဘက်၏ အသိညာဏ်ကို သူတို့က လျော့တွက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ သူတို့၏ အမှား။

အချို့ကလည်း သူမ၏စွမ်းရည်ကို အထင်သေးပြီး သူမအား ချုပ်ကိုင်ရန် အားထုတ်ကြသည်။ ဤသည်လည်း သူတို့၏ အမှား

တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

အချို့ကမူ သူမအား သတ္တိမရှိဟု ထင်ကြသည်။ ဤသည် တား သူတို့၏ အကြီးဆုံးသော အမှား။

တကယ်တော့ သူမက သာမန်မိန်းကလေး မဟုတ်။ ကမ္ဘာ တော် ရှိဖေးမိသားစုမျိုးဆက်ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီး ဆင်ဖြူ ရယ်နှင့် ဖခင်ကြီး ဆင်ရီဖေးတို့၏ မျိုးဆက်သွေးပါသော ရဲရဲတောက် မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ သူမတွင် သူမ၏ အဘီနှင့် ဖခင်ကြီးတို့၏ တိကျသော ရည်မှန်းချက်နှင့် ပြင်းပြသော စိတ်ဓာတ်အင်အား အပြည့် အဝ ရှိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယောက်ျားတွေက သူမအား အသုံးချဖို့ လာကြတိုင်း သူမက တန်ပြန်အသုံးချပစ်လိုက်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ သူမက အမှုထမ်းသက်ရင့် ပညာရင့် ယောက်ျားများထံမှ အကြား အမြင် ဗဟုသုတ၊ အတွေ့အကြုံနှင့် အတွေးအခေါ်တွေကို မသိမသာ ပညာသားပါဝါဖြင့် 'ညှစ်' ယူသည်။ 'နှိုက်' ယူသည်။ ပြီးတော့ ဝင်းတို့ကို သူမ၏ ကိုယ်ပိုင်အဖြစ် အသုံးချသည်။

ယောက်ျားတွေကို စကားပြောစေပြီး သူမက နားထောင် သည်။ မေးခွန်း ထုတ်သည်။ အဖြေကို မှတ်ထားသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူမအဖို့ ပညာ ပြည့်ဝခဲ့လာသည်။

ညတိုင်းညတိုင်း အလုပ်ပြီး၍ အိမ်သို့ ပြန်လျှင် လေ့လာစရာ စာရွက်စာတမ်းတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးကို လက်ဆွဲအိတ်ကြီး နှစ်လုံး ဖြင့် အပြည့်ထည့်ယူသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူမသည် မနက် လေး နာရီအထိ အလုပ်လုပ်သည်။ တစ်ညနေတွင် သူမသည် လက်ဆွဲအိတ် ကြီး နှစ်လုံးကို မနီင့်တနိုင် ဆွဲလာသော ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူး နှင့်အတူ နူးအဆောက်အအုံရှေ့သို့ ထွက်လာတုန်း သတင်းစာတိုက်မှ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တစ်ယောက်က လျှပ်တစ်ပြက်ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူ လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် သတင်းစာတွင် သူမ၏ဓာတ်ပုံ ပါလာ သည်။ ဓာတ်ပုံအောက်က စာတန်းကတော့ 'အလွန် အလုပ်လုပ်တဲ့

အမွေခံ သူဌေးသမီးကလေး' တဲ့။

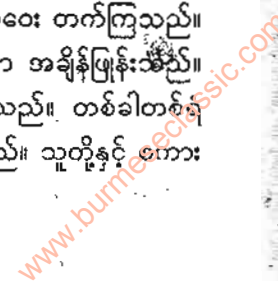
သည်လိုနှင့် အယ်လစ်ဘောက်မှာ နေချင်းညချင်း ကမ္ဘာ ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်များစာရင်း ဝင်သွားတော့သည်။

ငွေကြေးပမာဏအားဖြင့် ကုဋေကုဋာတန်ဖိုးရှိသော စက်မှု လုပ်ငန်းကြီးနှင့် ယောက်ျားသားများပင် မလုပ်နိုင်သော အုပ်ချုပ်ရေး လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို ခြေနိုင်လက်နိုင် လုပ်ကိုင်နေသည်ဟူသော သတင်းစကားမှာ လူတိုင်းပါးစပ်ဖျား ရောက်နေတော့သည်။ စာနယ် ဇင်းတွေကလည်း သူမအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းလို တစ်မျိုး၊ ဆောင်းပါးဇာတ်လမ်းလို တစ်ဖုံ သူ့ထက်ငါ စုံအောင် အလှအယက် ရေးသားဖော်ပြကြသည်။

ရေးလည်း ရေးထိုက်ပါပေသည်။ အယ်လစ်ဘောက်က ရုပ် ချောသည်။ အသိဉာဏ် ရှိသည်။ အတွေးအခေါ် ကောင်းသည်။ ဤ အရည်အချင်းများသည် ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းတွင် တစ်ပြိုင်တည်း စူးပေါင်း၍ ရှိတတ်ခဲ့သည်။

သူမက လိုအပ်သောအခါတိုင်း သတင်းစာဆရာတွေကို အကူအညီ ပေးသည်။ သိက္ခာကျနေသော ကုမ္ပဏီကို သိက္ခာတက် အောင် ကြိုးစားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သတင်းစာဆရာတွေက သူမကို လေးစားလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သတင်းထောက် တစ်ယောက်၏ မေးခွန်းကို သူမအနေဖြင့် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်သော အဖြစ်မျိုး ကြုံရတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အနီးရှိ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး အမှုထမ်းတစ်ယောက်ယောက်အား မေးမြန်းရန်ကို ဝလည်း သူမက ဝန်မလေးတတ်။

သူမ၏ ဦးလေးတော်များကလည်း လေယာဉ်ဖြင့် တစ်ပတ် တစ်ကြိမ် ဇူးရစ်မြို့သို့ ရောက်လာပြီး အစည်းအဝေး တက်ကြသည်။ သူမကလည်း တတ်နိုင်သမျှ သူတို့တတွေနှင့်သာ အချိန်ဖြုန်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အားလုံး မျက်နှာစုံညီ တွေ့ဆုံသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တော့လည်း တစ်ယောက်စီ သီးခြား တွေ့ဆုံသည်။ သူတို့နှင့် စကား ပြောရင်း သူတို့ကို လေ့လာသည်။

ဗုံးဖောက်ခွဲပြီး လူတွေ သေအောင် လုပ်တာ ဘယ်သူလဲ၊ တစ်ဦးကို လျှို့ဝှက်ဆေးနည်းတွေကို ခိုးရောင်းတာ ဘယ်သူလဲ၊ ရိုးဖန် သားများကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးကို အခြေပါမကျန် ဖြိုချပစ်ချင်တဲ့လူက ဘယ်သူလဲ၊ အဲဒီလူကို သိအောင် သူမက အခွင့်သာတိုင်း သဲလွန်စရာ သည်။

အဲဒီလူက တခြားလူ မဖြစ်နိုင်။ သူမ၏ ဦးလေးထော် တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မည်။

အိုင်ဗို ပလာဇီ . . . . သူက သိပ်ပြီး ဖော်ရွေသည်။ လောကဝတ် ကောင်းသည်။

ဆာအလက် နီခိုးလ် . . . . သူကတော့ တည်ကြည်သည်။ လူကြီးလူကောင်း ဆန်သည်။ အယ်လစ်ဇဘက် အကူအညီတောင်း တိုင်း စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကူညီတတ်သည်။

ချား မာတယ် . . . . သူက အာဏာရှင် ဆန်သည်။ ဒေသကြီးသည်။ ဒေါသကြီးတဲ့လူတွေက အကျပ်အတည်းနှင့် တွေ့လျှင် အလွန် ကြောက်စရာကောင်းသည်။

ပြီးတော့ ဝေါလသာ ဂတ်စနာ . . . အလွန် ဂျာမန်သွေးဝါစွာ လူတစ်ယောက်။ ရုပ်ချောသည်။ အပြင်ပန်းအားဖြင့် အလွန်ဖော်မော် သည်။ အထဲမှာတော့ ဘာရှိသလဲ။ သူက အန်နာကို ယူထားသည်။ အန်နာက ရိုးဖမ်းမျိုးဆက်ဝင် သန်းကြွယ်သူဌေးသမီး၊ သူ့ထက် အသက် ၁၃ နှစ်ကြီးတဲ့ မိန်းမ၊ သူ တကယ်ချစ်လို့ ယူတာလား။ ငွေမက်လို့ ယူတာလား။

သည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တွေ့ရတိုင်း အယ်လစ်ဇဘက်က အတမ်း အကဲခတ်သည်။ သူတို့ပြောသမျှ ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်သည်။ ပြီးမှ တာ့ သဲလွန်စအတွက် စကားနှိုက်သည်။ သူမက ချီလီနိုင်ငံ ဗုံးပေါက်ကွဲမှုအကြောင်း စကားခေါ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူမ အပြောအဆိုနှင့် အမူအရာကို အကဲခတ်သည်။ အလားတူပင် အခြား ရသော ဆေးနည်းဖော်မြူလာကိစ္စကိုလည်း စကားပျိုးကြည့်သည်။ မပြီးပြတ်သေးသော တရားစွဲဆိုမှုများနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဆွေးနွေး

ကြည့်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ အချည်းနှီးသာ။ သူမ လိုချင်တာ ဘာမှ မရှိ။ တရားခံက တော်တော်လည်တဲ့ လူပဲ။ တစ်ချက်ကလေးမှ အလစ် မခံဘူး။ သူ့ကို ထောင်ဖမ်းရမည်။ လျှို့ဝှက်အစီအရင်ခံစာ ဘေးသား ဆရာမှာ သူမမခင်ကြီး ရေးထားတဲ့ မှတ်ချက်ကို သွား၍ သတိရမိ သည်။

'ခွေးမသား သစ္စာဖောက် . . . နေနှင့် ဦးပေါက္ကာ' တဲ့။ သူမအနေဖြင့်လည်း နည်းလမ်း ရှာဖွေရပေဦးမည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး လုပ်ငန်းတစ်ရပ်လုံး၏ အတိုင်းအတာနှင့် အကျိုး သက် ရောက်မှုတို့ကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပို၍ပို၍ သိရှိလာခဲ့ရသည်။ ဝင်းသို့ သိရှိလာခဲ့ရသည်နှင့်အမျှ လုပ်ငန်းခွင်တွင်လည်း တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပို၍ ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။

ကြီးကျယ်လှသော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ရပ်ကို ဦးဆောင်လုပ် ဆောင်ရသည်မှာ ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသလောက် စိတ်ပျက်စရာတွေနှင့် လည်း နေ့စဉ်လိုလို ကြုံနေရသည်။ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကြောင့်သာ စိတ် ပျက်စရာ ကြုံရသည် မဟုတ်။ သူတစ်ပါးလုပ်ငန်းကြောင့်လည်း စိတ် ပျက်စရာ ကြုံရတတ်သေး၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ပြိုင်ဘက်ဆေးကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှ ထုတ်လုပ် သောဆေးကြောင့် လူနာတစ်ဦး အသက်ဆုံးရှုံးသွားရကြောင်း သတင်း သိရတတ်ပေါ့လားသောအခါ အယ်လစ်ဇဘက်မှာ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ပေမယ့် ဝမ်းငြိမ်နေ၍ မရ။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ သူတို့ကုမ္ပဏီခွဲများမှ တာဝန်ခံများ ကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တယ်လီဖုန်းဖြင့် သတင်းပို့ကြ၊ သတင်းမေးကြနှင့်ပင် သူမအဖို့ တယ်လီဖုန်းကိုသာ တစ်နေ့တုန်း နိုင်လိုက် ချလိုက် လုပ်နေရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

လုပ်ငန်းတို့ ပြိုင်ဘက်ကုမ္ပဏီများမှာ အပြင်ဝန်းအားဖြင့် အဆောင်ပေါင်းနေသော်လည်း အတွင်းကတော့ 'သူဦး သူချို ငါဦး ငါချို စနစ်ကို ခြေပုန်းခတ် ကျင့်သုံးနေကြသည်။ အစဉ်အလာအားဖြင့် ကုမ္ပဏီကြီးမှ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ အကျိုးတူပြဿနာများကို တရားဝင် သဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ အလွှာပသလွှာပသဘောဖြင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလေ့ ရှိကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အယ်လစ်ဇဘက်မှာ ယောက္ခမတစ်ယောက်ထံ၌ တစ်ဦးတည်းသောအမျိုးသမီးဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်နေတတ်သည်။

တစ်ခါက ဆွေးနွေးပွဲတစ်ခုအပြီးတွင် ပြိုင်ဘက်ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုမှ ဥက္ကဋ္ဌတစ်ဦးသည် အယ်လစ်ဇဘက်နောက်မှ လျှောက်လှိုက်လာသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် လူကြားတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး မလိုက်ရာတွင် နာမည်ကြီးသူလည်း ဖြစ်သည်။

"အစိုးရကလည်း ကျုပ်တို့လုပ်သမျှ လိုက်ပြီး ဥပဒေတွေနဲ့တိုင်းလိုလို ချုပ်ချယ်နေတာပဲဗျ။ မနက်ဖြန် သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးက အက်စပရင်ဆေးတစ်မျိုး တီထွင်ထုတ်လုပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် အင်္ဂလန်က တော်တော်နဲ့ မှတ်ပုံတင် ရောင်းချခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ . . . အက်စပရင်ကို ကျုပ်တို့ ဘယ်တုန်းက စထုတ်ခဲ့သလဲ၊ ခင်ဗျား သိလား။"

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က လေလုံးထွားထွားဖြင့် အယ်လစ်ဇဘက်အား ပြုံး၍ ပညာစမ်းလိုက်သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်ကလည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။
"ခရစ်မပေါ်မီ ဘီစီလေးရာစုနှစ်မှာ ဟစ်ပိုကရတ္တီက ခိုပင်ရဲ့ အခေါက်ထဲက ဆလီစင်ဂလူးကိုးစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒါ အချိန်ကစပြီး အက်စပရင်လည်း ပေါ်ခဲ့တာပေါ့။"

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က အယ်လစ်ဇဘက်အား ခေတ္တမျှ စိုက်ကြည့်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာတွင် ပြုံးရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
"ဟုတ်တယ် . . . မှန်ပါတယ်"

ထို့နောက် နေရာမှ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။
ကုမ္ပဏီကြီးများအနေဖြင့် ရင်ဆိုင်ရသော အကြီးဆုံး

ပြဿနာမှာ မဖြစ်ညစ်ကျယ် ကိုယ်ကျိုးရှာ အချောင်သမား ငိုဘာများနှင့် ကြောင်သူတော် လုပ်ငန်းရှင်ကလေးများ၏ နှောင့်ယှက်မှုပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့က ကုမ္ပဏီကြီးများမှ ဆေးစွမ်းကောင်း ဖော်မြူလာများကို ခိုးယူကြသည်။ ဆေးနာမည်တစ်မျိုးပြောင်းပြီး ဈေးကွက်တွင် အလှအယက် ထိုးဖောက်ရောင်းချကြသည်။ ဤလုပ်ရပ်များကြောင့် နာမည်ရပြီး ဆေးကုမ္ပဏီကြီးများမှာ နှစ်စဉ် ဒေါ်လာသိန်းသန်းချီပြီး ဆုံးရှုံးနှစ်နာကြရသည်။

အီတလီနိုင်ငံမှာဆိုလျှင် သူတစ်ပါးဆေးနည်းတွေကို ခိုးယူစရာတောင် မလို။ တရားဝင်လုပ်ငန်းကြီးတစ်ရပ်လို ပြောင်ပြောင်ပင်လုပ်ကိုင်နေကြသည်။

"အီတလီမှာ အသစ်ထုတ်လုပ်တဲ့ ဆေးဝါးတွေကို ကာကွယ်မယ့် မှတ်ပုံတင်ဥပဒေတောင် မရှိဘူး"

ပြိုင်ဘက်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ အမှုဆောင်လူကြီးတစ်ဦးက အယ်လစ်ဇဘက်အား ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။

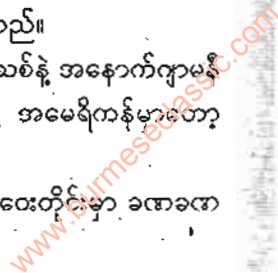
"သက်ဆိုင်တဲ့လူတွေကို ငွေလေး သုံးထောင်လောက်ပေးလိုက်ရင် လိုချင်တဲ့ ဖော်မြူလာကို အချိန်မရွေး ရနိုင်တယ်။ ဖော်မြူလာရရင် ကျန်တဲ့အပိုင်းက ဘာမှ မခက်တော့ဘူး။ ဆေး ဖော်စပ်၊ နာမည်တံဆိပ်ကပ်ပြီး ဈေးကွက် အမြန်ဆုံး ချလိုက်ရုံပဲ။ တွေးကြည့်ရင် တော်တော်ရင်နာဖို့ ကောင်းတယ်။ ကျုပ်တို့က ဒေါ်လာငွေတွေ တင်းနဲ့ ခြပ်ပြီး သုတေသနလုပ်ငန်းတွေ တပင်တပန်း လုပ်ကြရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အကျိုးအမြတ်ကို သူတို့က အချေအတင်နည်းနဲ့ လုယူသွားကြတယ်"

"အီတလီနိုင်ငံတင်ပဲလား"

အယ်လစ်ဇဘက်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

"အီတလီနဲ့ စပိန် အဆိုးဆုံးပေါ့။ ပြင်သစ်နဲ့ အနောက်ဥရောပက သူတို့လောက် မဆိုးသေးဘူး။ အင်္ဂလန်နဲ့ အမေရိကန်မှာတော့ ဒီပြဿနာမျိုး တော်တော်ကင်းရှင်းတယ်"

သည်လိုစကားမျိုးတွေကို အစည်းအဝေးတိုင်းမှာ ခဏခဏ

ဤတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို အယ်လစ်ဇဘက်က စိတ်ဝင်စားစွာ ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့တတွေမှာ ဥပမိရုပ်တွေကလည်း လေးစား လောက်ပါသည်။ သို့သော် အယ်လစ်ဇဘက်ကတော့ လူကြီးလူ တောင်း စီးပွားရေးသမား အမည်ခံ သည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို လုံးဝ အယုံ အကြည် မရှိ။ ရိုးဖမ်းနှင့်သားများကုမ္ပဏီပိုင် ဆေးဝါးဖော်မြူလာတွေကို နိုးထုတ်ရောင်းချနေရာတွင် ဤပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ပါကောင်းပါနိုင် သည်ဟူ၍သာ သံသယစိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာမိတော့သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်မှာ နေ့စဉ်သေ့ လေယာဉ်ပျံပေါ်တွင်သာ အများဆုံး အချိန်ကုန်နေရတော့သည်။ သူ့လုပ်ငန်းတွေကလည်း ကမ္ဘာအရပ်ရပ် ပြန်ကြနေသည့်အပြင် အရေးတကြီး ချက်ချင်း ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းမျိုးတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူမ၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ရုံးခန်းထဲမှ စားပွဲအံ့ဆွဲ အမြဲတမ်း အရံသင့် ဆောင်ထားရသည်။ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ ကမန်းကတန်းဖြင့် အရေးပေါ်တယ်လီဖုန်း သတင်းပို့ချက်တွေ ရောက်လာတတ်သည်။ ထိုသတင်းမှာ ကိုင်ရို သို့မဟုတ် ဂွာတေမာလာ သို့မဟုတ် တိုကျိုမြို့များမှလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ် မည်။ ယင်းသို့ ရပ်ဝေးတယ်လီဖုန်း သတင်းလာပြီး နာရီပိုင်းအကြာမှာ ပင် အယ်လစ်ဇဘက်မှာ နောက်ပါရုံးအမှုထမ်း ဒါဇင်ဝက်ခန့်နှင့်အတူ လေယာဉ်ပျံပေါ် ရောက်နေတတ်သည်။

သူမသည် ဘုံဘေကဲ့သို့ မြို့ကြီးများမှ စက်ရုံမန်နေဂျာများနှင့် လည်း တွေ့သည်။ သူတို့၏ မိသားစုများကိုလည်း ဝင်ရောက်နှုတ် ဆက်သည်။ ဗြူတိုမာလာလို ဆိပ်ခေါင်တောင်ဖျား ဒေသများသို့ လည်း ရောက်သည်။ သည်လိုနှင့် ရိုးဖမ်းနှင့်သားများကုမ္ပဏီမှာ သာမန် မိသားစုပိုင်ကုမ္ပဏီတစ်ခု မဟုတ်တော့ဘဲ ကမ္ဘာနှင့်ချီသော ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုဘဝသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်အနေဖြင့်လည်း အစီရင်ခံစာတွေ၊ စာရင်း ဇယားတွေဆိုသည်မှာ သူမ ထင်ခဲ့သလို သက်မဲ့ရုပ်ဝတ္ထုတွေ မဟုတ် တော့ဘဲ သက်ရှိလူသားတွေလိုပဲ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

'ဂွာတေမာလာ' ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသော အစီရင်ခံစာ ကို ဖတ်ရလျှင် သူမက အီမိလ်ရှူးနော့စ်နှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ် သော ဝဝပိုင်ပိုင် သူမိန်းမအပြင် သူ့ကလေးဆယ်နှစ်ယောက်ကိုပါ မြင်ယောင်လာသည်။ 'ကုပင်ဟေဂင်' ဆိုလျှင်လည်း နီးလ်အဂျန်နှင့် သူ၏ဒုက္ခိတမိခင်ကြီးကို လှမ်းမြင်မိသည်။ 'ရီရီဒီဂျနေရိုး' ဆိုပြန် တော့လည်း အလက်ဇန်ဒရီဂျူးဘားလ်နှင့် သူ၏ ပျံနေအောင်လှသော မယားငယ်တို့နှင့်အတူ ညစာစားခဲ့ရသည်များကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ယောင်လာမိသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ အလုပ်ကိစ္စနှင့် မည်မျှပင် ခရီးထွက်ရ ထွက်ရ . . . သိပ္ပံပညာရှင်ကလေး ဂျီပလီနှင့် အမြဲတမ်း အချိန်မှန်မှန် အဆက်အသွယ် လုပ်သည်။ သူမ၏ကိုယ်ပိုင် တယ်လီဖုန်းဖြင့် အမြဲတမ်း စကားပြောသည်။ ညနေအလုပ်သိမ်းလျှင် လည်း ဂျီပလီ၏ အိမ်ခန်းကလေးသို့ ခဏခဏ ရောက်သွားတတ် သည်။

စင်စစ်က သူမက ဂျီပလီထံ တယ်လီဖုန်းဆက်ရသည်ကိုပင် သိပ်ပြီး လိပ်ပြာလုံသည် မဟုတ်။

"ဘယ်အခြေအနေ ရောက်နေပြီလဲ"

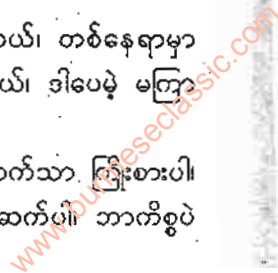
"ကျွန်တော် ထင်တာထက် နည်းနည်း နှေးနေတယ် မစွ

ရိုဖေး"

"ဘာလိုသေးလဲ"

"ဘာမှ မလိုပါဘူး။ အချိန်ပဲ လိုပါတယ်။ တစ်နေရာမှာ တွန့်တော် နည်းနည်းအခက်အခဲနဲ့ သွားတိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာ ပါဘူး ပြေလည်သွားမှာပဲ"

"ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ်။ ဆက်သာ ကြိုးစားပါ။ တိစ္စရှိရင် အချိန်မရွေး ကျွန်မဆီ တယ်လီဖုန်းဆက်ပါ။ ဘာကိစ္စပဲ

“ကျွန်တော် ဆက်ပါမယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစွရိမေး”

အယ်လစ်ဇဘက်က တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ သူမက ဂျိပလီကို အတတ်နိုင်ဆုံး တွန်းခိုင်းချင်သည်။ ဘဏ်သူဌေးများနှင့် စာချုပ်ထားသော အချိန်အကန့်အသတ်က တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ သို့ပေမယ့် ဂျိပလီကို အတင်းတွန်းနေခြင်းမှာ လောလောဆယ်ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာအတွက် အဓိကအဖြေ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်နေရသည်။ ဘဏ်ကြွေးငွေများ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မအောင်မြင်နိုင်သေးဟု သူမက ကြိုတင်မှန်းဆထားပြီး ဖြစ်သည်။

သူမက လုံးဝ မစိုးရိမ်၊ သူမမှာ အကြံရှိပြီး ဖြစ်သည်။ အဖြေရှာထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူမ၏အဖြေကတော့ အခြားမဟုတ်။ ဘဏ်သူဌေးကြီး ဟားဘရွတ်အား လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထုတ်ပြောလိုက်မည်။ သူ့ကို ဓာတ်ခွဲခန်းထဲ ခေါ်သွားမည်။ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီက ဘာတွေလုပ်နေသည်ဆိုတာကို အကုန်လုံး ထုတ်ပြလိုက်မည်။ ဤနည်းဖြင့် သူမ လိုချင်သမျှ အချိန်ကို တတ်နိုင်သလောက် ဆွဲထားမည်ဖြစ်သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် ရိုးစိပ်လျှံနှင့် ပို၍ပို၍ နီးစပ်မှု ရှိလာခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းအရ မရှောင်မလွှဲသာဘဲ အတူတူ လုပ်ကိုင်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့နှစ်ယောက် သန်းခေါင်ကျော်အထိပင် ရုံးခန်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ ညစာကိုလည်း များသောအားဖြင့် ရုံးမှာပင် စားဖြစ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း အယ်လစ်ဇဘက်၏ အိမ်ခန်းသို့ သွားစားကြသည်။

ရိုးစိပ်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် အချိန်ကြာကြာ နေလာရတော့မှ သူ့အကြောင်းကို ပိုသိလာရသည်။ သူက မိန်းမတွေအဖို့ သံလိုက်ဓာတ်လို ဆွဲအားကောင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့်

သူက တော်တော်ဟန်ဆောင်ကောင်းသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်ကို ဖုတ်လေသည်ထိ ရိုတယ်လို့မှ မထင်သလို နေနေသည်။ ပြောဆို ဆက်ဆံရာတွင်တော့ အမြဲတမ်း ယဉ်ကျေးပျူငြာသည်။ ရင်းနှီး ခင်မင်မှုပြသည်။

တကယ်တော့ အယ်လစ်ဇဘက်က ရိုးစိတ်ပေါ် မှီခိုချင်သည်။ အစစ အရာရာ အားကိုးချင်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သတိထားရဦးမည် ဆိုတာကိုလည်း သူမ သိသည်။ ကုမ္ပဏီကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ရန် ကြံစည်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍ ရိုးစိတ်အား ဖွင့်ပြောလှမတတ် အခြေအနေမျိုးကို တစ်ကြိမ်မက ကြံခဲ့ရသည် ။

သို့သော် သူမက စိတ်ကိုထိန်းပြီး အတင်းနောက်ပြန်ဆုတ်နေခဲ့သည်။ ယခုအချိန်တွင် သည်အကြောင်းတွေကို ဘယ်သူနှင့်မျှ မဆွေးနွေးချင်သေး။ ဆွေးနွေးရန်လည်း အချိန်မတန်သေးဟု သူမက ထင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမက သတိထားပြီး တစ်ချိန်လုံး ရေငုံနေခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူမအနေနှင့် သည်အကြောင်းကို ပို၍ပို၍ သိလာအောင် အများကြီး လေ့လာရဦးမည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု တိုးလာခဲ့သည်။ တစ်နေ့တုန်းက အရောင်းဌာန အစည်းအဝေးတွင် ဆံပင်မှုတ်စက်ကိစ္စ ဆွေးနွေးကြသည်။ ထိုပစ္စည်းကို ထုတ်လုပ်သည်မှာ ဘာမျှ မကြာသေး။ သို့သော် ဈေးကွက်တွင် လုံးဝ မတိုးနိုင်အောင် အခြေအနေ ဆိုးနေသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်က တွန်းရောင်းရန် ဆိုင်ရာတာဝန်ခံများကို တိုက်တွန်းသည်။ သည်ပစ္စည်းမှာ တခြားအပြိုင်ကုမ္ပဏီများထုတ်ပစ္စည်းထက် သာကြောင်း သူမကောင်းစွာ သိသည်။

“ဆိုင်တွေက နေ့တိုင်းလိုလို ပြန်ပို့နေပါတယ်။ ဒီပစ္စည်းကို လူ မသိသေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အများကြီး ကြော်ငြာပို့ လိုနေပါသေးတယ်”

အရောင်းတာဝန်ခံ အရာရှိတစ်ဦးက ယင်းသို့ တင်ပြသည်။
“ကြော်ငြာလျာထားငွေတွေထက် ပိုနေပြီ၊ တခြားနည်းလမ်း
တစ်ခုကို မင်း စဉ်းစားသင့်ပါတယ်”

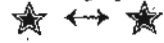
နိမိတ်က ကန့်ကွက်ရင်း အဆိုတင်သွင်းလိုက်သည်။
“ဒီပစ္စည်းတွေကို ဆိုင်တွေက အားလုံးပြန်သိမ်းပါ”
အယ်လစ်ဘောက်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်။
“ဘယ့်နှယ့် ဖြစ်လို့လဲ”
အားလုံးကပင် အယ်လစ်ဘောက်မျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်လိုက်
ကြသည်။

“ဒီပစ္စည်းမျိုးက သိပ်ပေါနေတယ်”
အယ်လစ်ဘောက်က နိမိတ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ . .
“ကျွန်မကတော့ ကြော်ငြာတိုက်ပွဲ ဆက်လုပ်သင့်တယ်လို့
ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တခြားဘယ်ဆိုင်မှာမှ မတင်နဲ့၊ အလှပြင်ဆိုင် တွေပဲ
တင်ပါ။ ဒီပစ္စည်းကို တန်ဖိုးရှိလာအောင် လုပ်ပါ။ ရှာရခက် အောင်
လုပ်ပါ။ ဒါမှ လူတွေ မက်လာလိမ့်မယ်”
နိမိတ်က ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေမိသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတညိတ်
ညိတ် လုပ်ရင်း . . .

“ဒီနည်း ကျွန်တော် သဘောကျတယ်၊ စမ်းကြည့်ကြစို့”
သည်လိုနှင့် အရောင်းထိုင်းသော ဆံပင်မှုတ်စက်မှာ နေ့ချင်း
ညချင်း ရောင်းမလောက် ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုအဖြစ်သို့ ရောက်သွားခဲ့
ရသည်။

နောက်တော့ အယ်လစ်ဘောက်၏ ထိုးထွင်းဉာဏ်နှင့်
ဆုံးဖြတ် ခဲ့ခြင်းတို့အတွက် နိမိတ်က လှိုက်လှဲစွာ ဝမ်းသာဂုဏ်ပြုစကား
ဆိုသည်။

“ဒါဟာ မင်းမျက်နှာမှာ အလှထပ်တိုးလိုက်သလိုပါပဲ”
နိမိတ်က ပြောပြီးတော့ ကြည့်နူးပြုံး ပြုံးနေသည်။ သူ့ထံ
ခုတော့မှ အယ်လစ်ဘောက်၏အလှကို သတိပြုမိတော့သည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ
လန်ဒန်မြို့၊
သောကြာနေ့၊ နိုဝင်ဘာလ ၂ ရက်
ညနေ - ၅ မှာရီ။

ဆာအလက်နီးခိုးလ်သည် ‘ဝိုက်ကလပ်’ ရေချိုးခန်းထဲတွင်
တစ်ယောက်တည်း ရေချိုးနေသည်။ ထိုစဉ် အခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး
ရေခန်းငွေများနှင့် ပြည့်နေသော အခန်းထဲသို့ လူစိမ်းတစ်ယောက်
ဝင်လာသည်။ ထိုသူ၏ခါးတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ ပတ်ထားသည်။
သူသည် ဆာအလက်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး သစ်သားခုံရှည်တွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။

“အပါး . . . ဟူး . . . ပူမှ ပူပဲ . . . မဟုတ်ဘူးလား . . .
ဆာအလက်”

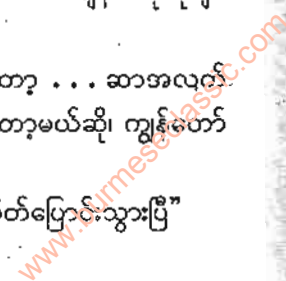
ဆာအလက်က ထိုသူအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အခြား
သူ မဟုတ်။ လောင်းကစားဝိုင်းပွဲစား ဂျွန်ဆွင်တန်။

“ခင်ဗျား ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ”
ဆာအလက်က ခတ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။
ဆွင်တန်က မျက်ခုံးတစ်ချက် ချီလိုက်ပြီး . . .

“ဆာအလက်က ကျွန်တော်ကို တွေ့ချင်နေတာမဟုတ်လား”
“ခင်ဗျားကို မတွေ့ချင်ပါဘူး၊ ကျုပ်က အချိန်ပဲ ပိုလိုချင်
တယ်”

“ဆာအလက် ကျွန်တော့်ကို ပြောတော့ . . . ဆာအလက်
တူမကလေးက အစုရှယ်ယာတွေကို ရောင်းတော့မယ်ဆို၊ ကျွန်တော်
တို့အကြွေး မဆပ်ရသေးဘူးနော်”

“သူ . . . သူ မရောင်းတော့ဘူး၊ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ”

၃၂၂ ၀ ဇော်ဇော်ဇော်

“အား . . . ဒီလိုဆိုရင် ဆာအလက်က သူငယ်မကို ထပ်ပြီး စည်းခွဲဦးပေါ့”

“ကျုပ် ကြိုးစားကြည့်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက”

“ပြဿနာကတော့ ဆာအလက်ဆီက အကြွေးမြန်မြန်ရဖို့ပဲ”
ဆွင်တန်ကပြောရင်း ဆာအလက်နားသို့ ရွှေ့လာသည်။
ပြီးတော့ . . .

“ကျွန်တော်က ဆာအလက် စိတ်မချမ်းသာအောင် မလုပ် ချင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် လွှတ်တော်ထဲမှာ ဆာအလက်လို မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ရှိတာ ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပြော တာ သဘောပေါက်ရဲ့လား၊ ဒါပေမဲ့ တန်သတ်ချက်ဆိုတာ ရှိရမှာ ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

သူက သူ့ကိုယ်ကို ဆာအလက်ကိုယ်နှင့် မှီလိုက်သည်။ ဆာ အလက်က ဘေးသို့ ရွှေ့ဖေးလိုက်သည်။ ဆွင်တန်က ဆက်ပြောသည်။

“ဆာအလက်ကို ကျွန်တော်တို့ အများကြီး ညှာခဲ့တယ် ဒါပေမဲ့ အချိန်က လွန်နေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ပိုက်ဆံ ပြန်ပေးဖို့အခွင့် ရောက်ပြီ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မူးယစ်ဆေးဝါးထုပ်တွေကို သဘော တစ်ခေါက်လောက် ပို့ပေးနိုင်မလား၊ ဆာအလက်တို့ကုမ္ပဏီထုတ် ဆေးတွေနဲ့ ရောတင်လိုက်ရင် မီးသေပါတယ်၊ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘဲ ဘူး”

“ဟာ . . . ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး ကျုပ် ဒါမိန်း မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ မလုပ်နိုင်ဘူး”

ဆွင်တန်က ခုံတန်းပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း သူ့ကိုယ်ကို တဖြည်း ဖြည်း ရွှေ့ရွှေ့လာသည်။ ဆာအလက်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခုံတန်း အစွန်းသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့ဘေးတွင် မီးကျောက်ခဲများ ပြင် နေသော သတ္တုမီးဖိုကြီးသာ ရှိတော့သည်။

“ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦးဗျ၊ ဒီမှာ . . . ကျွန်တော်”

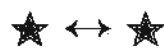
ဆွင်တန်က ဆာအလက်စကားကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆာ အလက်၏ လက်ကို ဇတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ညှစ်ထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ မီးကျောက်ခဲပေါ်သို့ အတင်းဆွဲကပ်လိုက်သည်။ ဆာ အလက်မှာ သူ့လက်မှ အမွှေးအမျှင်များကို မီးဟပ်သွားသဖြင့် အလန် အကြား ဖြစ်သွားပြီ . . .

“ဟေ့လူ . . . ဟေ့လူ . . . ဘယ်လို လုပ်တာလဲဗျ၊ မလုပ် ခါနဲ့ဗျ”

သို့ပေမယ့် ဆွင်တန်က မရပ်၊ ဆာအလက်၏ လက်များကို မီးကျောက်ခဲများပေါ်တွင် တင်၍ မီးကင်လိုက်သည်။ ဆာအလက်မှာ အပူဒဏ်ကို မခံနိုင်လွန်း၍ တအားအော်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ခုံစွန်း ဆီမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ကျသွားသည်။

ဆွင်တန်က ဆာအလက်ပေါ်မှာ စီးမိုးပြီး ရပ်လိုက်သည်။
“အဲဒါပဲ . . . ခင်ဗျား နည်းလမ်းရှာပါ၊ ကျုပ်နဲ့ ခဏခဏ တွေ့မယ်”

အနိန္ဒာ

အလင်္ကျာ

အနိန္ဒာ ၊ နိုင်ငံဘာလ ခုရက်

၂၀၁၆ - ခုရက် ၊

အနိန္ဒာရိုဖေး ဂတ်စနာသည် အရှင်လတ်လတ် ဝရဲပြည် ရောက်နေရ
သော သူမအဖြစ်ကို တွေးပြီး မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

သူမမှာ ကိုယ့်အိမ်ထဲတွင်ကိုယ် အကျဉ်းသားဘဝ ရောက်နေ
သည်။ သန့်ရှင်းရေးမိန်းမကြီး လာချိန်မှတစ်ပါး အခြားအချိန်များ
တွင် အနိန္ဒာနှင့်ကလေးတွေသာ အိမ်ထဲမှာ ရှိကြသည်။ သူတို့တစ်တွေ
ဆ ဝေါလသာဂတ်စနာ၏ လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်နေကြသည်။ သူ
ဗြဟ္မာ့ နုရပြီး သူလုပ်သလို ခံနေကြရသည်။

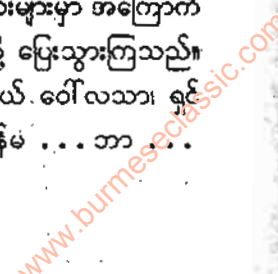
ယခုတော့ ဝေါလသာမှာ သူ့ဒေါသကို ထိန်းထား၍ မရနိုင်
တော့။ ပေါက်ကွဲသောအဆင့်သို့ ရောက်နေပြီ ။

အနိန္ဒာသည် ကလေးတွေနှင့်အတူ အခန်းထဲတွင် သီချင်း
ဆတ်ပြားဖွင့် နားထောင်နေသည် ။

ထိုချိန်တွင် ဝေါလသာက ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် အခန်းထဲ
ဝင်လာသည်။

“လုပ်ပြန်ပြီ . . . ငါမကြိုက်ပါဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”
သူက ဓာတ်စက်မှ ဓာတ်ပြားကို ဇတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီး
ပြန်ပြင်ပေါ်တွင် ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။ ကလေးများမှာ အကြောက်
မရှိပြီး မျက်ကလူးဆန်ဖျာဖြင့် အခန်းထောင့်သို့ ပြေးသွားကြသည်။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဝေါလသာ၊ ရှင်
. . . ရှင် အိမ်မှာရှိမှန်း ကျွန်မ မသိလိုပါ။ ကျွန်မ . . . ဘာ . . .
သာလုပ်ပေးရမလဲ . . . ဟင် ”

အန်နာက သူ့ယောက်ျားကို ပျာပျာသလဲဖြင့် မျက်ရည်ခဲထဲ နေရာသည်။

ဝေါလသာက အန်နာအနီးသို့ လျှောက်လာသည်။ သူ့ မျက်လုံးများက မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

“ဟေ့ . . . ဒီမှာ အန်နာ၊ ဒီကလေးတွေကို ရှင်းပစ်ရမယ်”

အော် . . . ကလေးတွေမျက်စိရှေ့မှာ ဒီစကားမျိုး ပြော ပြောရက်ပလေတယ် . . . ဝေါလသာရယ်။

သို့သော် အန်နာက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကျီတင်ငိုရုံမှတစ်ဆင့် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။

ဝေါလသာက အန်နာပခုံးပေါ် လက်တင်လိုက်သည်။

“ဒီအိမ်ထဲမှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူး။ အိမ်ထဲထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ”

ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ချက်၊ ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ချက်၊ ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ချက်

သည်စကားလုံးများက သူမခေါင်းထဲတွင် မြင်းပြေးသလို ပြေးလွှားနေကြသည်။ တစ်ခေါင်းလုံး ကွဲထွက်တော့မတတ် တုန်ခါနေ သလို ထင်ရသည်။

ဝေါလသာ၏ လက်နှစ်ဖက်က အန်နာ၏လည်ပင်းပေါ် ရောက်လာသည်။ မကြာမီတွင် အသက်ရှူကြပ်လာပြီး မေ့မြောသွား လေတော့သည်။

အန်နာ သတိပြန်ရလာသည်။ သူမ အိပ်ယာထ ရောက်နေသည်။ မှန်ပြတင်းများကို ပိတ်ထားသည်။ အိပ်ယာဘေးက နာရီကို ကြည့် လိုက်သည်။ ညနေ ၆ နာရီ။

တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အပ်ကျသံပင် ကြား လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ပထမဦးဆုံး ကလေးတွေကို သတိရမိသည်။ ပြီးတော့ သူမ ခံစားခဲ့ရသော အဖြစ်ဆိုး။

သူမသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှ ထရပ်လိုက် သည်။ တံခါးပေါက်သို့ ဒယ်ဒယ် လျှောက်ခဲ့သည်။ တံခါးကို ဖွင့်မရ အပြင်က ပိတ်ထားသည်။ တံခါးရွက်နှင့် နားနှင့် ကပ်ပြီး အသံပလံများ နားထောင်ကြည့်သည်။ ဘာသံမှ မကြားရ။ ကလေးတွေအသံလည်း မကြားရ။

ဘုရား . . . ဘုရား . . . ကလေးတွေ ရှိမှရှိပါသေးရဲ့လား။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး နတ်ကျသလို တုန်လာသည်။ ရင်ဘတ် ပွင့်ထွက်တော့မတတ် နှလုံးတွေ ခုန်လာသည်။

အားတင်းပြီး တယ်လီဖုန်းဆီသို့ လာခဲ့သည်။ အသံမထွက် ဘဲ ဘုရားကို အာရုံပြုလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တယ်လီဖုန်းကို ကောက် ကိုင်လိုက်သည်။

တယ်လီဖုန်းမှ ကြားနေကျ ခိုင်ခွက်မြည်သံများကို ကြားရ သည်။ သူမ ခဏတော့ ရပ်နေသေးသည်။ ဝေါလသာ ဝင်လာ၍ တွေ့သွားရင်တော့ ခုကွဲပဲဟု တွေးပြီး ကြက်သီးတွေ ထသွားသည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ပြီး အစွဲစွန့်ကာ ခိုင်ခွက်ကို လှည့်လိုက်သည်။

ဖုန်းနံပါတ် ၁၁၀။

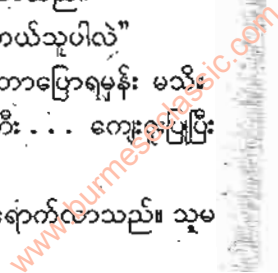
လက်တွေ အရမ်းတုန်နေသည်။ နံပါတ်များတွေကို လှည့်မိ နေသည်။ ကမန်းကတန်း ထပ်လှည့်သည်။ ထပ်မှားပြန်သည်။ သူမ ငိုမိသည်။ အချိန် သိပ်မရှိတော့။ မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ တံတွေးတွေ မျိုးချလိုက်သည်။ စိတ်ကို အစွမ်းကုန် အားတင်းလိုက် သည်။ ပြီးတော့ ခိုင်ခွက်ကို မြည်းမြည်းကလေး လှည့်သည်။

တစ်ဘက်တွင် တယ်လီဖုန်းမြည်နေသံ ကြားရသည်။ ဆက် တိုက်လိုပင် ယောက်ျားသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရဲစခန်းကပါ . . . ဘာကိစ္စပါလဲ၊ ဘယ်သူပါလဲ”

အန်နာပါးစပ်မှ ဘာမှ ထွက်မလာ၊ ဘာပြောရမှန်း မသိ၊ “ကျွန်မ . . . ကျွန်မ . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ကေးဇူးပြုပြီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . အို . . .”

သူမရှေ့သို့ ဝေါလသာ ဝုန်းခနဲ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူမ

လယ်စို တယ်လီဖုန်းကို လှည့်လိုက်ပြီး သူမကို ခုတင်ပေါ်သို့ တွန်းပစ် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တယ်လီဖုန်းကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပေါက်ခွဲလိုက် သည်။ ခဏခဏအားဖြင့် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူသည်။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်း ကြိုးကို အခန်းခံရံမှ ဆွဲဖြတ်လိုက်သည်။ သူက အန်နာအနီးသို့ ကပ် လာသည်။

“ကလေးတွေ ဘယ်မှာလဲဟင် . . .”

အန်နာက လေသံဖြင့် မေးသည်။

“ကလေးတွေကို ရှင် ဘာလုပ်လိုက်သလဲ”

ဝေါလသာက ဘာမှ မဖြေ။

ဘာလင်ရဲအဖွဲ့ မှုခင်းထောက်လှမ်းရေးဗဟိုဌာနရှိ အရေးပေါ် တယ်လီဖုန်းမှာ ခေတ်မီအော်တိုမက်တစ်နည်းဖြင့် တပ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းတယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်သူပင်ခေါ် ခေါ်၊ ဘယ်လောက်ပင် အချိန်တိုတို ဖုန်းခေါ်သူကို လွယ်လွယ်ကူကူ နှင့် စုံစမ်း၍ ရသည်။ ဤတယ်လီဖုန်းစနစ်မှာ နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီ သိပ္ပံနည်းအရ ခက်ခက်ခဲခဲ တပ်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်၍ ရဲအဖွဲ့အနေဖြင့် လည်း အလွန်ဂုဏ်ယူသည်။

အန်နာက ရဲစခန်းသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ငါးမိနစ်အကြာတွင် ရဲစခန်းမှ မှုခင်းစုံထောက်ပေါလန်းသည်။ ရဲမှူးဗိုလ်မှူးဝေဂျမန်း၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ လက်ထဲတွင် ကက်ဆက်တစ်လုံး ပါလာ သည်။

“ဒါကလေး နားထောင်ကြည့်ပါ ဗိုလ်မှူး”

ပေါလန်းက တက်ဆက်ခလုတ်ကို ဂျောက်ခနဲ တစ်ချက်နှိပ် လိုက်သည်။ မိန်းမအသံတစ်သံ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ထွက်ပေါ်လာ သည်။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ကျေးဇူးပြုပြီး

. . . ဟီး . . . ဟီး . . . အို . . .”

ထို့နောက် ဖျတ် . . . ဖျတ် . . . ဘုံး . . . ဘင်း . . . ခွပ် . . .

ခွက် . . . အသံများ ပေါ်လာပြီး တယ်လီဖုန်းသံ ပြတ်သွားသည်။

ဗိုလ်မှူးဝေဂျမန်းက စုံထောက်မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက် သည်။

“ဒီအသံ မင်း ဖမ်းထားလိုက်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အသံ ဘယ်အိမ်ကလာတယ်ဆိုတာ ကျွန် တော်တို့ သိပါတယ်”

“ဒီလိုဆို . . . အဲဒါ ပြဿနာပေါ့ကွ၊ ချက်ချင်း သွားစုံစမ်းကွာ”

“ဗိုလ်မှူးအမိန့် အရင် လိုချင်လို့ပါ”

စုံထောက်ပေါလန်းက ဗိုလ်မှူးရှေ့သို့ စာရွက်ကလေး တစ်ရွက် ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ဘုရားရေ . . . မင်းဥစ္စာက သေချာရဲ့လားကွာ . . . ဟုတ်

မှလည်း လုပ်ပါနော့”

“ခိတ်ချပါ . . . ဗိုလ်မှူး၊ သေချာပါတယ်”

ဗိုလ်မှူးက သူ့ရှေ့မှ စာရွက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ တယ်လီ ဖုန်းနံပါတ်မှာ ဝေါလသာဂတ်စနာအိမ်မှ နံပါတ်ဖြစ်သည်။ ဝေါလသာ ဝတ်စနာဆိုတာ ရှိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီ၏ ဂျာမနီနိုင်ငံဆိုင်ရာ တာဝန်ခံ။ ဒီကုမ္ပဏီက ဂျာမနီတစ်ပြည်လုံးမှာ အကြီးအကျယ်ဆုံး စက်မှုစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခု။

သည်ကိစ္စအတွက် ဘာမှ အထူးစဉ်းစားနေစရာ မရှိ။ မတော် လျှင် မီးခဲကိုင်မိတာထက် ဆိုးရွားသွားနိုင်သည်။ တစ်ချက် မှားလိုက် ရုံနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ပြုတ်ပြီး နေချင်းညချင်း သူတောင်းစား ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ရဲမှူးဝေဂျမန်းက ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ . . .

“ကိုင်း . . . စိန်လိုက်ကွာ၊ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပေါ့၊ မင်းကိုယ်တိုင် သွားပါ၊ ဒါပေမဲ့ . . . ချေးတော့ မနင်းမိအောင် သတိကြပ်ကြပ် ထားကွ၊ ငါ ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ် ဝိုင်းများ”

မူခင်းစုံထောက်ပေါလန်းသည် သံဆွေးကြီးများ ကာထားသော အမေ
နိုတန်ဗဟိုထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ (စီအိုင်အေ) အဆောက်အအုံရှေ့မှ
ကားကို ဖြတ်မောင်းလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် အမေရိကန် စစ်ဌာနချုပ်
ကို ဖြတ်ပြီး ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် အရှည်ဆုံးလမ်းကြီးဖြစ်သော ‘နိုပါတ်
(၁) လမ်းမကြီး’ အတိုင်း ဘယ်လဂျီယံနိုင်ငံ နယ်စပ်ဘက်သို့ ဦးတည်
မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

သူ၏ လက်ယာဘက်တွင် ‘စည်းလုံးရေး တံတားကြီး’ ကို
မြင်ရသည်။ ဤတံတားမှာ သမိုင်းဝင်တံတား ဖြစ်သည်။ ဤနေရာတွင်
ရုရှသူလျှို အေဘယ်နှင့် အမေရိကန်ယူ-တူး ထောက်လှမ်းရေး
လေယာဉ်များ ဝေရီပီဝါတို့အား အပြန်အလှန် လဲလှယ်ခဲ့ကြသည်။

စုံထောက်ပေါလန်းသည် ကားကို လမ်းမကြီးပေါ်မှ ကွေ့
မောင်းပြီး ဂတ်စနာဒြဲကြီးရှိရာ တောအုပ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်လိုက်
သည်။ ဂတ်စနာဒြဲကြီးမှာ ဘာလင်မြို့ အနောက်တောင်ဘက် ဆင်ခြေ
ဖုံးတွင် တည်ရှိသည်။

ဤဒေသရှိ တိုက်အိမ်ကြီးများမှာ ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသည်။
ရဲတိုက်ကြီးများသဖွယ် ထင်ရသည်။

ပေါလန်းသည် ဂတ်စနာဒြဲကြီးထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ခြံဝင်းကြီး
မှာ ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းလောက် ကျယ်ဝန်းပြီး သစ်တောများ ဥယျာဉ်
များ၊ ပန်းခင်းများဖြင့် နန်းတော်တမျှ ခမ်းနားလှသည်။ ဤခြံကြီးထဲ
ငွေကိုသာ ပြောနေသည် မဟုတ်၊ အာဏာကိုလည်း ဖော်ပြနေသည်။
ရိုးဖေးမျိုးဆက်ကား နယ်နယ်ရရ မဟုတ်၊ အစိုးရအဖွဲ့ကိုပင် ဖြုတ်ခွင့်
နိုင်သော စွမ်းပကားနှင့် ပြည့်စုံသည့် ဧရာမမျိုးဆက်ကြီး ဖြစ်သည်။
ဝိုင်းများဝေဂျမန်းပြောသော စကားသည် မမှား။ ထို့ကြောင့် အစစအရာ
ရာ သတိကြီးစွာထားမှ ဖြစ်မည်။

စုံထောက်ပေါလန်းသည် သုံးထပ်တိုက်ကြီး၏ မျက်နှာစာ
တွင် ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ဦးထုပ်ကို
ချွတ်သည်။ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်သည်။

သူက ရပ်စောင့်နေသည်။ ဘာသံမှ မကြားရ။ ဘယ်သူမှ
မလာ။ ခေါင်းလောင်းကို ထပ်နှိပ်လိုက်သည်။

ဘာသံမှ မကြားရ။ တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ပြန်လှည့်သွားရ ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားနေတုန်းမှာပင်
တံခါး ပွင့်လာသည်။ တံခါးဝတွင် မိန်းမရွယ်တစ်ယောက် လာရပ်
သည်။ သူမ၏ရုပ်သွင်မှာ ဘာမှထူးခြားမှု မရှိ။ သာမန်အဝတ်အစား
နှင့် သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

စုံထောက်ပေါလန်းက အိမ်ဖော်ဖြစ်မှာပဲဟု တွေးလိုက်
သည်။ သူက မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား ထုတ်ပေးရင်း . . .

“ကျွန်တော် မစွဝေါ်လသာနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်၊ ကျေးဇူး
ပြုပြီး စုံထောက်ပေါလန်းလို့ ပြောပေးပါ”

“ကျွန်မ မစွဝက်စနာပဲ”

ပေါလန်းက အံ့ဩခြင်းကို မနည်းဖုံးထားလိုက်ရသည်။
သူမမှာ ဤမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော စံအိမ်ကြီး၏ အိမ်ရှင်မရုပ်ရည်
မျိုး လုံးဝမရှိ။

“တော်တော်လောက်က . . . ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော်တို့
ရဲစခန်းကို တယ်လီဖုန်း ခေါ်ပါတယ်”

သူမက စုံထောက်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ သူမ
မျက်နှာတွင် ဘာခံစားချက်မှ မမြင်ရ။

“ကျွန်တော်တို့ဆီကို ဖုန်းခေါ်တာ မစွက်ဂက်စနာပါလား
ခင်ဗျား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . မှားခေါ်မိတာပါ”

သူမအသံက အေးစက်နေသည်။ စောစောက ဖုန်းခေါက်သံ
က တုန်နေသလို ထင်ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မှတ်တမ်းအတွက် အကြောင်းပြကောင်းရုံ

၃၃၂ ၊ ဇော်စော

လော့တ် . . . ဘယ်လို မှားနေတယ်ဆိုတာ သိပါရစေလား”

အန်နာဂက်စနာက ချက်ချင်း မဖြေ။ ခေတ္တမျှ တွေနေသည်။ ဒီတော့မှ . . . “ဟိုဒင်း . . . ကျွန်မ . . . လက်ဝတ်လက်စားတွေ ပျောက်သွားတယ် ထင်လို့ပါ။ ချက်ချင်းပဲ ပြန်တွေ့ပါတယ်”

စောစောက သူမ ဆက်သော နံပါတ်က ပစ္စည်းပျောက်မှု တိုင်ကြားရသော နံပါတ်မဟုတ်။ လူသတ်မှု၊ မုဒိမ်းမှု၊ အကြမ်းဖက်မှုတို့ နှင့် ပတ်သတ်သော နံပါတ် ဖြစ်နေသည်။ အင်း . . . မလွယ်ပါလား။ ဗိုလ်မှူးစကားတော့ သွေးထွက်အောင် မှန်နေပြီ။

စုံထောက်ပေါလန်းက အိမ်ထဲဝင်ပြီး ကြည့်ချင်သည်။ သူမ ဘာတွေ ဖြဲကွယ်ထားသလဲဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ဖော်ထုတ်ချင်သည်။ သို့သော် သူက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စကီဂက်စနာ။ ဒီလို ဒုက္ခပေးမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ”

သူက တံခါးဝတွင် ရပ်နေသေးသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ကျီခနဲ တံခါး ပြန်ပိတ်သွားသည်။ သူက ကားပေါ် ဖြည်းဖြည်းတက်ပြီး မောင်း ထွက်လာခဲ့သည်။

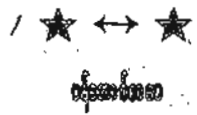
အိမ်ထဲတွင်တော့ ဝေါလသကာ သဘောခွေစွာဖြင့် ခေါင်း တညိတ်ညိတ် လုပ်ယင်း . . .

“မင်းလုပ်လိုက်တာ သိပ်ကောင်းတယ် အန်နာ။ ကဲ . . . တို့ အပေါ်ထပ် သွားကြရအောင်”

ဝေါလသကာ အန်နာကို ကျောခိုင်းပြီး လှေကားဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

အန်နာက အင်္ကျီခေါင်းထဲ ဝှက်ယူလာသော ကတ်ကြေးတို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဝေါလသ၏ ကျောပြင်ကြီးကို တအား ထိုးစိုက် လိုက်လေသည်။

ဘဝနီ (၂၆)

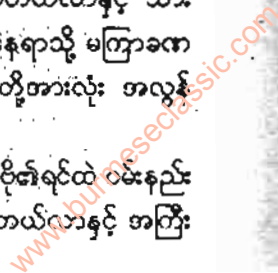
အိမ်ထဲဝင်
ရောမမြို့၊
တနင်္ဂနွေနေ့၊ နိုဝင်ဘာ ၄ ရက်
ဗွန်းတည့်ရွှံ့ရွှံ့

ယနေ့သည် ရာသီဥတုကောင်းမွန်ပြီး ခြေခင်းလက်ခင်း သာယာ လှသော နေ့။

အိုင်ဗိုလလာ၏ သူမယားကြီး ဆီမိုနက်တာနှင့် သမီးငယ်သုံး ယောက်တို့သည် ရှုခင်းသာ ‘ဗီလာအက်စတီတ်’ ရိပ်သာခြံကြီးအတွင်း အပန်းဖြေ လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေကြသည်။ သမီးငယ် သုံးယောက်က ရေပန်းတွေဆီ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက်ပြေးရင်း အလွန်ပျော်နေ ကြသည်။ အိုင်ဗိုနှင့် ဆီမိုနက်တာတို့ကလည်း ထရီဗိုလီဥယျာဉ် ကြီးအတွင်း လက်ချင်းယှက်ကာ စိတ်အေးလက်အေး လမ်းလျှောက် နေကြသည်။ ဗီလာအက်စတီတ်ရိပ်သာမှာ ရောမမြို့တော်နှင့် မလှမ်း မကမ်း အရှေ့မြောက်ဘက်ရှိ ဆတိန်းတောင်ကုန်းများပေါ်တွင် တည် ခဲ့သည်။ အိုင်ဗိုသည် သည်နေရာသို့ လာလည်တိုင်း အလွန်စိတ်ကြည် နူးမိသည်။ တောင်ကုန်းထိပ်မှ အောက်သို့ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တောင်းကင်သို့ ဖြာထွက်နေကြသော ရေပန်းတွေကို မြင်ရသည်မှာ ရင်ထဲ အေးသွားပြီး စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလှသည်။

ယခင်အခါများက သူ့မယားငယ် ဒိုနာတယ်လာနှင့် သား တလေးသုံးယောက်တို့ကိုလည်း အိုင်ဗိုက သည်နေရာသို့ မကြာခဏ ခေါ်လာခဲ့ဖူးသည်။ သည်နေရာရောက်လျှင် သူတို့အားလုံး အလွန် ပျော်ကြမမြ။

အခု သူတို့အကြောင်း တွေးမိတော့ အိုင်ဗို၏ရင်ထဲ ဝမ်းနည်း သလို ခံစားလာရသည်။ သူသည် ဟိုနေ့က ဒိုနာတယ်လာနှင့် အကြီး

အကျယ် စကားများပြီးကတည်းက ယနေ့အထိ သူတို့တွေနှင့် လုံးဝ
တွေ့ရသေး။ ယခု ပြန်တွေးမိတော့ ထိုနေ့က ဒိုနာတယ်လာက သွေး
စက်စက်ကျအောင် သူ့အား ကုတ်ခြစ်လိုက်သည်ကို ပူပူနွေးနွေး သတိ
ရလာမိသည်။

ဒါပေမဲ့ သည်လောက်ဆိုလျှင်တော့ ဒိုနာတယ်လာက သူ့
အမှားသူ နောင်တကြီးစွာ ရနေမိပေရော့မည်။ အိုင်ဗိုကိုလည်း
တမျှော်မျှော်နှင့် ရှိနေပေရော့မည်။

အဲဒါမှ ကောင်းတယ်။ သူက ငါ့ကို နှိပ်စက်သလို သူ့ကို
လည်း ပညာရှိနှိပ်စက် နှိပ်စက်ထားလိုက်ဦးမယ်။

အိုင်ဗိုက ယင်းသို့တွေးရင်း တစ်ချိန်တုန်းက သူနှင့်အတူ
သည်နေရာတွင် လျှောက်လည်ကြစဉ်က ဒိုနာတယ်လာ ပြောခဲ့သော
အသံကိုပင် ကြားယောင်လာသည်။

“ဟေ့ . . . သားတို့ . . . အဲဒီက မဟုတ်ဘူး။ ဒီက လာကြ
လေ”

စိတ်ကူးနှင့်လက်တွေ့ တိုက် . . . တိုက် ဆိုင်လွန်းလှသည်
ဟုပင် ဆိုရပေတော့မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအချိန်တွင်
အိုင်ဗို၏ နောက်ဘက်ဆီမှ . . .

“သားလေး . . . ဖန်စက်စကို မြန်မြန်လာပါ သားရဲ့”
ယင်းအသံမှာ တကယ်ပင် ဒိုနာတယ်လာ၏အသံ ဖြစ်နေ

လေသည်။
အိုင်ဗိုက ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး နောက်သို့ ကမန်းတ

တန်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဒိုနာတယ်လာနှင့် သားကလေးသုံး

ယောက်တို့ သူတို့ဘက်သို့ ဦးတည်လျှောက်လာနေကြသည်။ ပထမ
တော့ ယခုလို လာဆုံရခြင်းမှာ တိုက်ဆိုင်မှုသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အိုင်ဗို
က တွေးလိုက်မိသည်။ သို့ပေမယ့် ဒိုနာတယ်လာ၏ မျက်နှာအမူအရာ
ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသောအခါမှ သူက အဖြစ်မှန်ကို သဘောပေါက်
မိတော့သည်။ တကယ်တော့ ဒိုနာတယ်လာက မိသားစုနှစ်ခု တစ်

မဆုံ ဆုံအောင် ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အိုင်ဗိုဘဝကို ရစရာ
မရှိအောင် မျက်ဆီးပစ်ရန် ကြိုးစားနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဤအချက်
ကို တွေးမိတော့ အိုင်ဗိုမှာ အရူးတစ်ပိုင်းလို ကယောင်ချောက်ချား
ဖြစ်သွားမိသည်။

“ကဲ . . . အမြန်လာကြ၊ မင်းတို့ကို အထူးအဆန်းတစ်ခု
ပြမယ်၊ မြန်မြန် . . . မြန်မြန်”

သူက ဆီပိုနက်တာနှင့် သမီးငယ်များကို ကမန်းကတန်း
လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

အိုင်ဗိုက မယားကြီးနှင့် သမီးကလေးများအား ဆင်ခြေ
လျှော လှေကားထစ်လမ်းအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။
လမ်းတွင် အခြားလူများနှင့် ပခုံးခင်း တိုက်မိသော်လည်း သူက ဂရု
မစိုက်။ ဒိုနာတယ်လာတို့သားအမိတွေကလည်း တောင်စောင်းပေါ်မှ
ဆင်ခြေလျှောလမ်းအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလာနေကြသည်။

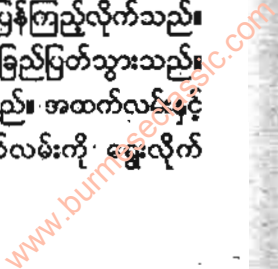
သားကလေးတွေ သူ့ကို မြင်သွားလျှင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်
တုန်ခော်မယ်၊ တကယ်လို့ များ သားကလေးတစ်ယောက်ယောက်က
‘ပါပါ’ ဟု သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်မည်ဆိုလျှင်တော့ သူက ရေပန်းခြေ
ရင်းမှ ရေကန်ထဲသာ ခုန်ဆင်းလိုက်တော့မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

သူက ဆီပိုနက်တာနှင့် သမီးငယ်များကို လုံးဝ နားခွင့်မပေး
ဘဲ ရှေ့သို့သာ အမြန်လျှောက်သွားနေသည်။

“ရှင်ကြည့်ရတာ ရှေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ . . . ဘယ်သွားနေတာ
လဲ အိုင်ဗိုရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် မြန်မြန်လျှောက်နေရတာလဲ”

“မြန်မြန် လျှောက်စမ်းပါ၊ ဟိုရောက်ရင် မင်းတို့အားလုံး
အံ့ဩသွားရမယ် . . .”

သူက အခွန်ပြီး နောက်သို့တစ်ချက် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။
ဒိုနာတယ်လာနှင့် ကလေးတွေကို ခဏမျှ မျက်ခြည်ပြတ်သွားသည်။
ရှေ့မှာ ဝက်ပါလမ်းတစ်လမ်း တွေ့ရသည်။ အထက်လမ်းနှင့်
အောက်လမ်းနှစ်သွယ်ရှိရာ အိုင်ဗိုက အထက်လမ်းကို ရွေးလိုက်
သည်။

“တဲ . . . သမီးတို့ ရောက်တော့မယ် . . . မြန်မြန်လာကြ
အပေါ်ကို အရင်ရောက်တဲ့လူ ဆုချမယ်”

“နေပါဦး . . . အိုင်ဗိုရဲ့ ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုန်း။ ကျွန်မ
မောလွန်းလို့ပါ။ အသက်ထွက်တော့ မတတ်ပါ။ ခဏ နားပါရစေဦး”

“အမလေး . . . ဒါကလေးများကွာ လာစမ်းပါ . . . မြန်မြန်
ဒါနဲ့ပဲ အံ့ဩစရာ မမြင်လိုက်ရဘဲ နေတော့မှာပဲ”

သမီးလေးသုံးယောက်က ရှေ့ဆုံးက အပြေးပြိုင်နေကြသည်။
သူက ဇနီးသည်လက် လှမ်းဆွဲပြီး သုတ်သုတ်ကလေး တက်သည်။
သူ တော်တော် မောနေပြီ။

အမော့ဆိုပြီး ချက်ချင်း လဲသေသွားရင်လည်း အကောင်
သာ။ ဒါမှ သူတို့အားလုံးအတွက် အကျိုးရှိမယ်။

သူက စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် တွေးမိတွေးရာ တွေးလိုက်မိသည်။
သောက်သုံးမကျတဲ့ မိန်းမတွေ . . . ဘယ်မိန်းမမှ ယုံလို့
မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ သူက ငါ့ကို ဒီလောက်တောင် ရက်စက်ချင်ရတာ
လဲ။ တကယ်တော့ သူလည်း ငါ့ကို ချစ်ရဲ့သားနဲ့။ ခွေးကောင်မ . . .
နေနှင့်ဦး။ သေအောင် သတ်ပစ်မှ အေးမယ်။

သူက အိပ်ရာထဲတွင် ဒိုနာတယ်လာအား သတ်နေပုံရဲ့
စိတ်ထဲက မှန်းကြည့်နေမိသည်။

“ကဲ . . . ဒီမှာ ခဏနားကြရအောင်လား”

ဆီမိုနက်တာ၏ အသံကြားလိုက်ရတော့ အိုင်ဗို ရုတ်တရက်
လေန့်သွားမိသည်။

“မနားဘူး။ ဆက်လျှောက် . . . ရောက်တော့မယ်”

မကြာမီ သူတို့မိသားစု တောင်ပေါ်ရောက်လာခဲ့ကြပြန်
သည်။ အိုင်ဗိုက နီးနားဝန်းကျင်ကို ကနီးကနီးတောင်းမှောက် ချက်ထု
ကစား ကြည့်လိုက်သည်။ ဒိုနာတယ်လာနှင့် ကလေးတွေကို ဘယ်မှာ
မမြင်မှပေဘူး။

“ရှင်က ကျွန်မတို့ကို ဘယ်ခေါ်နေတာလဲ”
ဆီမိုနက်တာက မကျေမနပ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“လာစမ်းပါ။ မကြာခင် မြင်ရမှာပေါ့”

အိုင်ဗိုက သူ့ကိုယ်သူ မလုံမလဲဖြင့် ဇနီးသည်နှင့် သမီးများ
တို့ ထွက်ပေါက်ဝသို့ အတင်း တွန်းခေါ်သွားသည်။

“ဟင် . . . ပြန်တော့မလို့လား ပါပါ။ ခုပဲ ရောက်သေးတာ”
သမီးကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“မပြန်သေးပါဘူး သမီးရဲ့ ၊ ပိုကောင်းတဲ့နေရာ သွားမလို့ပါ”
သူက နောက်သို့တစ်ချက် သမင်လည်ပြန် ဖျတ်ခနဲ လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။ ဒိုနာတယ်လာနှင့် ကလေးတွေ လှေကားအတိုင်း
ဆင်းလာနေကြသည် ။

“လာ . . . လာ . . . သမီးတို့ . . . မြန်မြန်လာကြ ”

ခဏအကြာတွင် သူတို့မိသားစု ချိပ်သာအပြင် ရောက်ခဲ့ကြ
သည်။ အိုင်ဗိုက ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ အပြေးကလေး လျှောက်
သွားသည် ။

“ရှင် . . . ဘယ်နှယ့် ဖြစ်နေတာလဲ . . . အိုင်ဗို ရှင် ဒီလိုဖြစ်
တာ ကျွန်မ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါလည်း ဒီလို တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါဘူး”

အိုင်ဗိုက ကားပေါ် ကမန်းကတန်း တက်လိုက်သည်။
နောက်မှ သရဲလိုက်လာသလို တံခါးပင်မပိတ်ဘဲ ကားကို အတင်း
မောင်းထွက်သည်။

“အိုင်ဗို . . . ”

ဆီမိုနက်တာက သူ့မျက်နှာကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်သည်။
သူက ဇနီးသည်ပန်းကို လက်ဖြင့် အသာပုတ်လိုက်ရင်း . . .

“အားလုံး သက်သောင့်သက်သာ အနားယူကြရအောင်
ဘူး။ ဖေဖေကြီးက အထူးအထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဟက်စလာဟိုတယ်
အ ထမင်းကျွေးမယ်နော်”

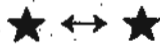

သူတို့သည် ပန်းချီဆရာ ကားချပ်ကြီးများ ဆွဲချိတ်ထားသော ဟိုတယ်
ပြတင်းဝတွင် နေရာယူကြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မိုးသို့ ထိုးနေသော
စိန့်ပီတာဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး၏ စုလစ်မွန်းချွန်များကို မြင်နေရသည်။

ဆီမိုနက်တာနှင့် သမီးလေးများမှာ အလွန်ပျော်နေကြသည်။
ဟင်းတွေကလည်း စားရတာ အရသာရှိလှသည်။ ဖိုင်ဝိုမှာလည်း
သည်တစ်ကြိမ် ထမင်းစားရတာ တော်တော်မြိန်သည်။ သို့သော် ဇွန်း
နှင့်ခတ်ရင်း ကိုင်ထားသော သူ့လက်တွေကတော့ ကတုန်ကယင်
ဖြစ်နေကြသည် ။

ဒီအဖြစ်မျိုးကို ငါ ဆက်မခံနိုင်တော့ဘူး။ ကြာယင် ငါ့ဘဝ
ဖျက်တော့မယ်။ ဒီကောင်မတ ငါ့ဘဝကို မပျက်ပျက်အောင် ဖျက်တော့
မယ်။ သူတောင်းတဲ့ ပိုက်ဆံမရရင် သူ ထင်ရာ စွတ်လုပ်တော့မှာပဲ။

ငွေရအောင် ရှာတော့မယ်။
ဘယ်နည်းနဲ့ရ ရ ရဖို့သာ အဓိက။

မြင်းသစ်ခိုင်း

သိရိယို

အလယ်အပူ ၊ ခိုင်သာ ၅ ရက်

ညနေ ၆ - နာရီ ၊

အားမာတယ်က အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဒုတုတော့ လှလှကြီး တွေ့ရပြီ
ဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ဟယ်လင်က သူ့ကို စောင့်နေ သည်။ သူ့အား
ထက်ဝတ်လက်စားအတုတွေ လုပ်ပေးခဲ့သူ ပန်းထိမ်ဆရာကြီး ပီယာ
ရစ်ချောက်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အားမာတယ်မှာ ကြက်သေသေပြီး
ထိခါးဝတွင် မတ်တပ်ကြီး ရပ်နေသည်။

“ဝင်ခဲ့လေ အား”

ဟယ်လင်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူမလေသံတ တခေါ်
သံ ချီပေမယ့် အားမာတယ်အဖို့တော့ နားထဲ သံရည်ပူ လောင်းချလိုက်
သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ရှင်နဲ့ ဒီက မွန်ပီယာရစ်ချောက်တို့ သိကြလိမ့်မယ်လို့
အွန်မ ထင်တယ်”

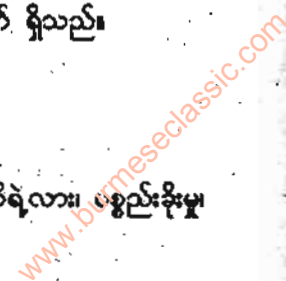
အားမာတယ် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကြောင်ပြီး ကြည့်နေသည်။
သူ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ကြီးကွင်းစွပ်တာပဲ ဖြစ်မည်
ဘု သူကလည်း သိနေသည်။ ပန်းထိမ်ဆရာကြီးမှာ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်
ဆိုယ် ရှက်လည်း ရှက်၊ ကြောက်လည်း ကြောက်လှသဖြင့် ခေါင်း
နိတ်စိုက်ချပြီး ကြမ်းပြင်ကိုသာ ကသိုက်နှုလျက် ရှိသည်။

“ထိုင်ပါ အား”

ဟယ်လင်၏ အမိန့်ပေးသံ။

အားမာတယ်က ထိုင်လိုက်သည် ။

“ရှင် အခု ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား၊ ပစ္စည်းခိုးမှု၊

လိမ်လည်မှု၊ ရွှေတုလုပ်မှုတွေနဲ့ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီး သင့်နေပြီ . . . သိရဲ့လား။ ရှင် ကျုပ်ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေ ခိုးယူပြီး မွန်စီယာရစ်ချောက် လုပ်ပေးတဲ့ အတုတွေ ပြန်ထည့်ထားတယ်”

ချားမာတယ်မှာ ကြောက်လွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ တုန်ရုံသာ မဟုတ်၊ ဘောင်းဘီ ရွဲရွဲခီအောင် ကြောက်သေးတောင် ပါလိုက်သေးသည်။ သူ့ဘဝတွင် ကလေးဘဝမှ ခြေ သည်အရွယ်ထိ အချိန်အခါ မဟုတ်၊ နေရာဌာန မဟုတ်ဘဲ သည် တစ်ကြိမ်သာ သေထွက်ဖူးသေးသည်။ သူ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှက်စိတ်ကြောင့် နီရဲနေသည်။ သူက အခန်းထဲမှ ချက်ချင်းထွက်သွားပြီး အဝတ်အစား လဲပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘဲ တစ်ခါတည်းသာ ထွက်သွားလိုက်ချင်တော့သည်။

ဟယ်လင်က အားလုံး သိသည်။ သူ့ကို သက်သေသက်ကန် နှင့်တကွ ဖမ်းမိခြင်းမှာ အကြောင်းမဟုတ်။ သူ့အနေဖြင့် ဘယ်မှ ပြေးလို့ မရ။ ဟယ်လင်က တစ်စက်ကလေးမျှ ညှာမည်မဟုတ်။ ဟယ်လင်က သူ့လုပ်ရပ်ကို အစကတည်းက သိသည်။ သို့သော် ရည်ရွယ်ချက်သိချင်၍ တမင် မသိယောင်ဆောင်ပြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး သူမအိမ်မှ ထွက်ပြေးချင်လို့ ခိုးနေတာလား ဆိုတာ အတိအကျ သိရအောင် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ချားမာတယ်မှာ ငရဲပြည်သို့ အရှင်လတ်လတ် ရောက်ရသူနှင့် ဘာမျှ ထူးတော့မည် မဟုတ်။ ဟယ်လင်အကြောင်းကို ချားမာတယ် အသိဆုံး။ သူမက မုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်း ဖြစ်သည်။ ကြမ်းပြီဆိုလျှင် ဘယ်နေရာမှာမဆို ဘယ်သူနှင့်မှ မတူအောင် မီးတုန် ယမ်းကုန် ကြမ်းတတ်သည်။ မလိုလျှင် ဟယ်လင်က သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးချေမှုန်းပစ်နိုင်သည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လူကြီး လူကောင်းသူဌေးကြီးဘဝမှ လမ်းလယ်ကောင်တွင် ခွက်လက်စွဲ တောင်းစားရသော သူတောင်းစားဘဝ မျောက်သွားအောင် လုပ်ပစ်နိုင်သည်။

“ရှင်က ဒီလို သူ့ခိုးကြမ်းပိုးအလုပ်တွေလုပ်ပြီး ဒီနေရာက လွယ်လွယ်နဲ့ ထွက်သွားနိုင်မယ် ထင်လို့လား . . . ဟင် . . . ပြောစမ်း

ပါဦး . . . ကျုပ်ကို . . . ”

ချားမာတယ်ကတော့ မတုန်မလှုပ် သစ်ငုတ်။ အရေးထဲ သေးကလည်၊ ခဏခဏ ထွက်နေလိုက်သေးသည်။ သို့သော် ကြောက်လွန်းသောကြောင့် အောက်ကိုပင် ငုံ့မကြည့်ရ။

“ကျုပ်က မွန်စီယာရစ်ချောက်ကို ချောမေးလို့ တစ်ခုမကျန် သိပြီးပြီ . . . သိရဲ့လား”

ချောမေးလို့ . . . တုံး ဘယ်လိုများ ‘ချော’ ပါလိမ့်။ ချားမာတယ်က သူ့မိန်းမပရိတ် အတွင်းထဲပြင် သိထားသူနဲ့ ဆက်မတွေ့ရဲတော့။

“ကျုပ်ဆီက ရှင်ခိုးယူတဲ့ ငွေတွေအတွက် ဓာတ်ပုံမိတ္တူ ကူးထားတဲ့ လက်ခံပြေစာ ဖြတ်ပိုင်းတွေ ကျုပ် ရထားပြီ။ ရှင်ကို ကျုပ် ထောင်ထဲ ဆွဲသွင်းလို့ ရပြီး အနည်းဆုံး အနှစ် ၂၀ ပဲ”

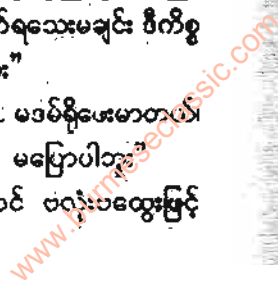
သူမက ခဏ ရပ်လိုက်သည်။ “ကျုပ် လုပ်မယ်ဆိုရင် . . . ”

ဟယ်လင်က စကားကို တမင်ရပ်လိုက်သည်။ ချားမာတယ်၏ ကြောက်စိတ်ကို တမင်ဆွပေးချင်လို့ တမင်လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟယ်လင်ဆိုတဲ့မိန်းမက ရက်ရောသလောက် ရက်စက်တတ်သည်ဆိုတာ အတွေ့အကြုံအရ ချားမာတယ် သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ ချားမာတယ်က ဟယ်လင်၏မျက်လုံးခက်ကို တမင်ရှောင်ပြီး ခေါင်းကိုသာ ငိုက်စိုက်ကြီး ငုံ့ထားလိုက်သည်။ ဟယ်လင်သည် သူ့ကို တစ်ခုခု တော့ အမိန့်ပေးတော့မှာပဲဟု သူ တွေးနေသည်။ တစ်ခုခုဆိုတာက သည်း အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်မှာ သေချာသည်။

ဟယ်လင်က မွန်စီယာရစ်ချောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မဆုံးဖြတ်ရသေးမချင်း ဒီကိစ္စ ဆို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူး . . . ကြားရဲ့လား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကို ကြားပါတယ် . . . မဒမ်နိုမေးမာတယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့မှ မပြောပါဘူး၊ ဘယ်သူ့မှ မပြောပါဘူး။ ပန်းတိမ်ဆရာကြီးက တုန်တုန်ယင်ယင် ငလုံးပထွေးဖြင့်

စကားတွေ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောနေသည်။ သူက တံခါးဝသို့ ပြန်တော့
ပြတ် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော် ပြန် . . . ပြန်နိုင်”

ဟယ်လင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ပန်းထိမ်ဆရာကြီးက ထိုင်ရာမှ ကမန်းကတန်း ထပြီး
တစ်ချိန်တည်း သုတ်ခြေတင် သွားတော့သည်။

ဟယ်လင်က သူထွက်သွားသည်ကို အစအဆုံး လိုက်ကြည့်
နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ယောက်ျားဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။

သူ့ယောက်ျားမှာ ကြောက်ချေးပါနေသည်။ သေးနံ့ကလည်း
တထောင်းထောင်း ထွက်နေသည်။ သူမက သဘောကျသွားသလို
ပြောလိုက်သည်။

တကယ်တော့ ချားမာတယ်ကို ဟယ်လင်က နှစ်သက်သည်။
သူမက သူ့ကို အစစအရာရာ သင်ပြခဲ့သည်။ သူ့တို့အိမ်ထောင်ရေး
မှာ အလွန်ကျေနပ်စရာ ကောင်းလှသည်။ သို့သော် သူမက သူ့အဖေ
ကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်။ သူမ၏ ‘လင်ကျွန်’ ဘဝမျိုး ရောက်အောင်
ပန်တီးယူခဲ့သည်။

ရိုးမေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီအတွက် ချားမာတယ်က ထူးထူး
ချွန်ချွန် တီထွင်မှုများဖြင့် အကျိုးဆောင်ခဲ့သည်များကိုတော့ သိသလို
ဖြစ်စရာ မလို။ သို့သော် ယင်းတို့မှာ ချားမာတယ်၏ ကိုယ်ပိုင်စွမ်းရည်
မဟုတ်။ ဟယ်လင်၏ ဦးနှောက်ထဲမှ ထွက်လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။
ဟယ်လင်က သူ့ယောက်ျားကို ဟန်ပြပြီး ရိုးမေးနှင့်သားများတို့
၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို သူမကိုယ်တိုင် ကန့်လန့်ကာ နောက်တွယ်
နေကာ စိမ့်အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူမက ထိုမျှနှင့် မထောက်ခံ
သူမသည် ကမ္ဘာကျော် ရီ ဖေးဓိသားစုမျိုးဆက်ဝင် တစ်ဦး
မဟုတ်ပါလား။

သူမသည် ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်သည်အထိ ချမ်းသာသည်။
သို့သော် သူမ စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ငွေ မဟုတ်။ ကုမ္ပဏီတစ်ခု

သူမလက်အောက် ရောက်ရန်သာ ဖြစ်သည်။

သူမသည် ကုမ္ပဏီအစုရှယ်ယာအများစုကို ပိုင်ရန် အမြဲ
တမ်း ကြိုးစားနေခဲ့သည်။ အခြားအစုရှယ်ယာပိုင်များထံမှ အစုရှယ်
ယာများ ဝယ်ရန် ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။ သူတို့နှင့်လည်း ဆွေးနွေးခဲ့သည်။

သို့သော် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွင် သူမ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်၍
မရနိုင်။ ပထမဦးစွာ သူမ၏လမ်းခရီးတွင် မစွတာဆစ်ရိုဖေးက ပိတ်ဆို့
နေခဲ့သည်။ ယခုတော့ . . . ဟယ်လင်လောက်။

သို့သော် ဟယ်လင်က ဟယ်လင်လောက်လောက်တော့
အပျော့ဟု ထင်သည်။ အခြားလူဆိုလျှင်လည်း သူမက ကြောက်မည်
မဟုတ်။ တစ်နေ့ သူမအကြံ အောင်ရမည်ဟု ချို့သွေးနေခြင်း ဖြစ်
သည်။ သူမအကြံ အောင်မြင်ရေးအတွက် သူမက ဝေါလသာကို
အသုံးချသည်။ ခုတုံးလုပ်သည်။ သူမက နောက်ပိုင်းမှ ‘ကြီးကိုင်’ သည်။
ဤသို့ဖြင့် ခြေချော်လက်ချော် အမှားတစ်စုံတစ်ရာ တွေ့ခဲ့လျှင်လည်း
အာစာခံ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

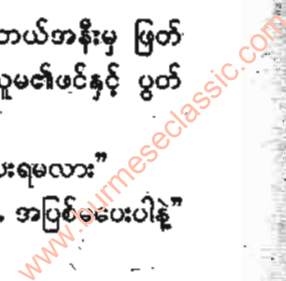
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုတော့ သူမက ချားမာတယ်အား သူ့အပြစ်
အတွက် မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဒဏ်ခတ်ရဦးမည်။ သူ၏
အာခံပုန်ကန်မှုအတွက် နောင်ကြည့်သွားအောင် ပညာပေးရဦးမည်။

“ဒီမှာ ချား . . . ကျွန်ုပ်တို့မှာ မော်ကြည့်စမ်း၊ ကျုပ်တစ်သက်
မှာ ကျုပ်ပစ္စည်းကို ဘယ်သူမှ မခိုးဖူးဘူး၊ ကျုပ်ကသာ ရှင့်ကို မသနား
ဘဲ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်မယ်ဆိုရင် ရှင့်ဘဝ စုံးစုံးမြုပ်ပြီ သိရဲ့လား”

ချားမာတယ် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်မြဲ ငြိမ်နေသည်။ ဒီကောင်မ
ကြီး သေလိုက်ပါတော့လားဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေ
သည်။

ဟယ်လင်က ထိုင်ရာမှထပြီး ချားမာတယ်အနီးမှ ဖြတ်
လျှောက်လာသည်။ ချားမာတယ်၏မျက်နှာကို သူမ၏ဖင်နှင့် ပွတ်
ထိတ်သွားသည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ ကယ်ရမလား၊ အပြစ်ပေးရမလား”
“ကယ်ပါ . . . ဟယ်လင်၊ ကယ်ပါ . . . အပြစ်ပေးပါနဲ့”

ဟယ်လင်က သူမ၏ဂါဝန်ကို ချွတ်ချလိုက်သည်။

“ဒီမှာ . . . ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်၊ ရှိဖေးနှင့်သားများ ထုခွက်တာ ကျုပ်ကုမ္ပဏီ၊ ထိန်းချုပ်ရှယ်ယာကို တစ်နေ့ကျတော့ ကျုပ် ဝိုင်ရမှာပဲ”

ချားမာတယ်က ဟယ်လင်မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“အယ်လစ်လောက် ရှိနေတာ မင်း သိသားပဲ”

ဟယ်လင်က သူမ၏အတွင်းခံဘလောက်စ်နှင့် တောင်းဆို တို့ ချွတ်ချလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် . . . ရှင် ကျုပ်ပြောတာပဲ လုပ်မလား၊ ဒါမှ မတုတ် ထောင်ဒဏ်အနှစ် ၂၀ ပဲ ကျခံမလား၊ အဲဒါ သေသေချာချာ စဉ်းစား၊ ဒါပေမယ့် မပူပါနဲ့၊ ရှင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အချိန်တန် တော့ ကျုပ်ပြောမယ်၊ ကဲ . . . ရှင် . . . ခု လုပ်ရမှာက . . . လာ . . . ချားရဲ့ . . . လာစမ်းပါ၊ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ရှင် ကျွန်မကို မချစ်သူ လား . . . ဟင်”

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၁၀ နာရီတွင် အယ်လစ်လောက်၏ သီးသန့် တယ်လီဖုန်းမှ အသံမြည်လာသည်။ အိမ်လိလျီပလီထံမှ ဖြစ်သည်။ သူတို့အချင်းချင်း စကားပြောလျှင် ဘယ်သူမှ မသိအောင် အယ်လစ် လောက်က ဂျီပလီအား သူမ၏ အထူးသီးသန့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးထား ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မစ္စအယ်လစ်လောက်နဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ချင်ပါတယ်”

ဂျီပလီ၏အသံမှာ တက်ကြွနေသည်။

“၁၅ မိနစ်အတွင်း ကျွန်မ ရောက်လာမယ်”

အယ်လစ်လောက်က ကုတ်အင်္ကျီကြီး ကောက်ဝတ်ပြီး နူးခန်း ထဲမှ ထွက်မည်အပြုတွင် မစ္စကိတ်အားလင်းက အံ့ဩသည့် မျက်နှာ ဖြင့် . . .

“ဝါနဲ့ . . . ချိန်းထားတာ ရှိ . . .”

“အားလုံး နောက်တစ်နာရီမှာ ပြန်ချိန်းလိုက်ပါ”

အယ်လစ်လောက်က နူးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

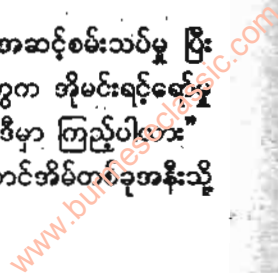
သူတေသနအဆောက်အအုံကြီးရှေ့ ရောက်လာသောအခါ လက်နက်ကိုင်အစောင့်က အယ်လစ်လောက်ထံမှ ဂိတ်ပတ်စ်လက်မှတ် တို့ တောင်းပြီး စစ်ဆေးသည်။ ပြီးတော့ သူက လမ်းညွှန်သည်။

“လက်ဝဲဘက် နောက်ဆုံးတံခါးသို့ ကြွပါ. . . မစ္စရိုဖေး”

ဂျီပလီအား ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း တွေ့ရ သည်။ သူက အယ်လစ်လောက်အား လှိုက်လှဲဝမ်းသာ ကြိုဆို နှုတ်ဆက် သည်။

“ညတုန်းက ကျွန်တော် နောက်ဆုံးအဆင့်စမ်းသပ်မှု ပြီး သွားပြီ၊ အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်၊ အင်ဒိုင်းဓာတ်တွေက အိုမင်းရင်ရော်မှု ဖြစ်စဉ်ကို လုံးဝ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တယ် . . . ဒီမှာ ကြည့်ပါလား”

သူက အယ်လစ်လောက်အား ယုန်လှောင်အိမ်တစ်ခုအနီးသို့

ခေါ်လာသည်။ လှောင်အိမ်ထဲမှာ ယုန်ကလေး လေးကောင် မြူးနေကြသည်။ ယင်းလှောင်အိမ်နှင့် ကပ်လျက် အခြားလှောင်အိမ်တစ်ခုတွင်လည်း အခြားယုန်လေးကောင်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့မှာ ပထမလှောင်အိမ်မှ ယုန်များလို မြူးတူးမနေကြ။ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာသည်။

“ဒါက အင်ဇိုင်းဓာတ်သွင်းထားတဲ့ အကြိမ် ၅၀၀ မြောက် မျိုးဆက်ပါပဲ”

အယ်လစ်ဇဘက်က လှောင်အိမ်အနီးသို့ ကပ်ကြည့်ပြီး . . .

“သူတို့ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး ကျန်းမာပုံ ရတယ်နော်”

ဂျီပလီက သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟိုကောင်တွေက ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ အကောင်တွေပဲ”

သူက လက်ဝဲဘက်လှောင်အိမ်ကို လက်ညှိုးထိုးရင်း ပြောသည်။

“ဒီကောင်တွေကတော့ သက်ကြီးအကောင်တွေ”

အယ်လစ်ဇဘက်က လောလောလတ်လတ် မွေးခါစ အကောင်ကလေးများလို လှောင်အိမ်ထဲတွင် သွက်လက်စွာ ပြေးလွှားကစားနေကြသော ယုန်ကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူမသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩနေမိသည်။

သူတို့က တခြားအကောင်တွေထက် သုံးဆပိုပြီး အသက်ရှည်မယ်”

လူတွေနှင့် စမ်းသပ်လို့ သည်အချိုးအတိုင်း အောင်မြင်ရင်တော့ ဘုရားမတာပဲ။ အယ်လစ်ဇဘက်မှာ ရင်ထဲမှ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မပုံးကွယ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် . . . လူတွေကို ဘယ်တော့ စမ်းသပ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် နောက်ဆုံး သုတေသနမှတ်ချက်တွေ စုနေပါတယ်။ အဲဒါပြီးရင် နောက်အလွန်ဆုံး သုံးလေးပတ်အတွင်း စနိုင်မှာပါ”

“ဒီကိစ္စကို ရှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့နော်”

“အို . . . စိတ်ချပါ မစွရိဖေး၊ ဘယ်သူ့မှ မသိစေရပါဘူး။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လုပ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် အများကြီး

သတိထားပါတယ်”

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အစည်းအဝေးများနှင့်သာ အချိန်ကုန်သည်။ အားလုံးပင် ချောချောမောမော ရှိသည်။ သို့သော် ဝေါလသာတစ်ယောက်တော့ အစည်းအဝေးသို့ ပေါ်မလာ။ အကြောင်းလည်း လုံးဝ မကြား။

အစည်းအဝေးတွင် ချားမာတယ်က ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ပြန်ဖွင့်သည်။ အစုရှယ်ရာ ရောင်းချနေကိုပင် ထပ်တင်သည်။ သို့သော် အယ်လစ်ဇဘက်က လက်မခံ၊ လုံးဝ ပယ်ချလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် အိုင်ဇိုနှင့် ဆာအလက်တို့လည်း ပါးစပ်ပိတ်သွားကြတော့သည်။

ချားမာတယ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ မျက်စိမျက်နှာ မသာယာလှဟု ထင်ရသည်။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်၊ အယ်လစ်ဇဘက်က အလွန်သိချင်စိတ် ဖြစ်မိသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် အစည်းအဝေးတက်ရောက်သူ အားလုံးကို သူမက ညစာဖြင့် ညှော်ခဲ့သည်။ ညစာစားရင်း သူမ လျှို့ဝှက်အစီရင်ခံစာပါကိစ္စများကို စကားစပ်သင့်တိုင်း မသိမသာ သွင်း သွင်းပေးသည်။ ပြီးတော့ သူတို့၏ အမူအရာနှင့် တုံ့ပြန်မှုများကို အကဲခတ်သည်။ သို့သော် ဘာမျှ အကြောင်းမထူး၊ တစ်ယောက်ယောက်အား သံသယဝင်စရာ သဲလွန်စကလေးများပင် ရှာမရ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုညစာစားပွဲတွင် ထိုင်နေသူအားလုံးမှာ အဆိုပါလျှို့ဝှက်လုပ်ကြံမှုကြီးနှင့် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ပတ်သက်နေသည်ဟုတော့ အယ်လစ်ဇဘက်က စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်ထားသည်။

မိုးစ်မှာ အစည်းအဝေးလည်း မတက်၊ ညစာစားပွဲလည်း

မလား အရေးပေါ် လုပ်စရာတွေ နှိနေလို့ပါ' ဟုသာ သူက အကြောင်းပြသည်။ သူ့အရေးပေါ်လုပ်စရာက သူ့ကောင်မလေးကိစ္စ ဝဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဟု အယ်လစ်ဇဘက်က မဆီမဆိုင် တွေးလိုက်မိသည်။

ဟိုတုန်းကဆိုလျှင် အယ်လစ်ဇဘက်နှင့် နေဝင်မိုးချုပ် အလုပ် လုပ်စရာရှိတိုင်း နိစ်သည် သူ့အချိန်အချက်များကို အားလုံးပယ်ဖျက် ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို မှတ်မိသေးသည်။ ထိုနေ့က ချိန်းထားသောမိန်းကလေးထံ နိစ်က အချိန်မီ မသွားနိုင်။ ဤတွင် မိန်းကလေးမှာ မစောင့်နိုင်တော့သဖြင့် နိစ်ရှိရာ ရုံးခန်းသို့ တန်းလိုက်လာခဲ့သည်။ ကောင်မလေးက ဇတ်ဇတ်ကြမလေး၊ သူ့ကြည့် ရတာ ယောက်ျားလျှာလေးလို ထင်ရသည်။ သူမက မတ်တတ်ကြီး ရပ်ပြီး ဝေါတွေ ကန်နေသည်။ သည်တော့မှ နိစ်က ထိုင်ရာမှထပြီး ကောင်မလေးကို ဓာတ်လှေကားသို့ ခေါ်သွားသည်။

ခက်ကြာတော့ နိစ် ပြန်ရောက်လာသည်။
"ဒီအတွက် တောင်းပန်ပါတယ် . . . လစ်စ်"
"တော်တော် ချောသားပဲ၊ သူက ဘာလုပ်သလဲ"
"ဦးနှောက်ရောဂါကု ဆရာဝန်"

အယ်လစ်ဇဘက်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သူ့ဘာသာသူ သဘောကျပြီး ရယ်လိုသာနေသည်။ နောက်တစ်နေ့ စုံစမ်းကြည့်တော့ ယင်းမိန်းကလေးမှာ တကယ်ပင် ဦးနှောက်ရောဂါကုဆရာဝန် ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

နိစ်နှင့်တူသော အခြားအမျိုးသမီးတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိသေးသည်။ သူတို့ကို မြင်ရတိုင်း အယ်လစ်ဇဘက်မှာ မနာလိုစိတ် ဖြစ်ရသည်။ တကယ်တော့ သူမက နိစ်စရိုက်ကို အတွင်းအပြင် နားလည်ချင်ပါသည်။ သူက အပေါင်းအသင်း ဆန့်သည်။ လူချစ်လူခင် ဖော်သည်။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးတွေက နိစ်ကို ပိုစွဲကြသည်။ ဒါက နိစ်၏ အပြင်ပန်း ဘဝ၊ လူမှုရေး ဘဝ။ သူမက နိစ်၏ အတွင်းဘဝ အတွင်းစိတ်ဓာတ်အမှန်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိချင်သည်။ သူ့ရင်ထဲ ဖုံးကွယ်ထားသော အရာတွေကို အရှိအရှိအတိုင်း မြင်ချင်သည်။

အမှန်က နိစ်ဟာ ငါ့အမိန့်နာခံပြီး အလုပ်လုပ်နေရမယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးကို သူကိုယ်တိုင် စီမံကွပ်ကဲ အုပ်ချုပ်သင့်တယ်။ ဒီအကြောင်း သူ့အနေနဲ့ စဉ်းမှစဉ်းစားမိပါရလား။

အယ်လစ်ဇဘက် ဒီလိုပင် မကြာခင် တွေးနေမိခဲ့ဖူးသည်။

ညစာစားပြီးနောက် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်လူကြီးတွေအားလုံး ကိုယ့်အိမ်တို့ယ့်ယာသို့ အသက်အသက် ပြန်သွားကြသည်။ အချို့က ရထားနှင့် ပြန်ကြသည်။ အချို့က လေယာဉ်ဖြင့် ပြန်ကြသည်။

နိစ်သည် ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်က ကိတ်အားလင်းနှင့်အတူ စားပွဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

"ကျွန်တော် ကူလုပ်ပေးရမလားဆိုပြီး လာခဲ့တာ . . ."

သူက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောသည်။ သူ့ တယ်သွားနေကြောင်း ဘာမှ မပြော။

သူ ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ။ သူက ငါ့အတွက် ဒီလောက်တောင် ပူစရာ မလိုပါဘူး။

အယ်လစ်ဇဘက်က ယင်းသို့ပင် အတွေးဝင်မိသည်။ သုံးယောက်သား အချိန်ပို ထိုင်လုပ်ရင်း အတော်ကလေး ညဉ့်နက်လာပြီ။ အယ်လစ်ဇဘက်က နိစ်အား မသိမသာ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ရှေ့မှာ စာရွက်စာတမ်းတွေ တစ်ပုံကြီးချပြီး တစ်ရွက်ချင်း လေ့လာ စစ်ဆေးနေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက အလွန်ရှင်သည်။ အရေးကြီးသော ကန်ထရိုက်စာချုပ်များထဲတွင် ရှေ့နေတွေ မျက်စိရှုန်းသွားသည်များကို နိစ်၏မျက်လုံးများက ချက်ချင်း တန်းခနဲ သွားတွေသည်းသည်လိုနှင့် အမှားတွေ တော်တော်များများကို ရှာတွေ့ခဲ့ရသည်။

နိစ်က ခါးကိုဆန့်ကာ လက်မှန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။
"ဟူး . . . အမယ် . . . သန်းခေါင်တောင် ကျော်သွားပါ"

ဆရာလား၊ ငါ့ကို ခွင့်ပြုပါဦး။ ချိန်းထားတာလေးတစ်ခု ရှိလို့ပါ။ မနက်
ထုတော့ စောစောလာခဲ့ပါမယ်။ ပြီးတော့ ဒီစာချုပ်တွေ အပြီးစစ်လိုက်
ကြတာပေါ့။”

သူက ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ဘယ်သူနှင့် ချိန်းထားရသလဲ။ တို့
ဦးနှောက်ဆရာဝန်မလေးနှင့်လား။ ဒါမှမဟုတ် တခြား . . . အိုး . . .
ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း။ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာက သူ့ကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာပဲ။

အယ်လစ်ဇဘက်က ဆက်မတွေးတော့။

“အို . . . ဟုတ်သားပဲ။ စိတ်မချီပါနဲ့။ ခိုးစံ၊ ကျွန်မက ဒီ
လောက်တောင် ညဉ့်နက်ပြီလို့ လုံးဝ မထင်မိဘူး။ က . . . မြန်မြန်သာ
ပြေးပေးတော့ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဒီနည်းနည်းကျန်တာကလေး
ကျွန်မနဲ့ ကိတ်မဲ လက်စသတ်လိုက်မယ်”

ခိုးစံက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်ရင်း . . .

“မနက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့။ ဝှတ်နိုက် . . . ဟိတ်”

“ဝှတ်နိုက် . . . မစ္စတာခိုးစံ”

ရုံးခန်းထဲမှ ခိုးစံထွက်သွားသည်ကို အယ်လစ်ဇဘက်က
ထိုင်ရမှ မျက်တောင်မခတ် လိုက်ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ သူ
ကိုယ်သူမ စိတ်ကိုထိန်းပြီး စာရွက်များပေါ်သို့ အာရုံပြောင်းပစ်လိုက်
သည်။ သို့ပေမယ့် မကြာခင်မှာပင် သူမ၏အတွေးထဲ ခိုးစံ ဝင်လာခဲ့
ပြန်သည်။

သူမက ဂျီပလီစီမံကိန်း တိုးတက်မှုအခြေအနေကို ခိုးစံအား
အကုန်ဖွင့်ပြောချင်နေသည်။ ဆေးသိပ္ပံလောကနှင့် ဆေးဝါးထုတ်လုပ်
ရေးသမိုင်းတွင် စံချိန်သစ်တစ်ခု သူမက မိမိဆန္ဒကို ပြန်နှိမ်ထား
လိုက်သည်။

“မကြာခင် ပြောပြတာပေါ့” ဟု စိတ်ထဲက ပြောလိုက်
သည်။

နံနက် တစ်နာရီတွင် အလုပ်တွေအားလုံး ပြီးသွားသည်။

“နောက် ဘာများ လုပ်စရာကျန်ပါသေးသလဲ . . . မစ္စရီဇေး”
ကိတ်ဖားလင်းက မေးသည်။

“မရှိတော့ပါဘူး . . . ဒါလောက်ပါပဲ။ ကျေးဇူးပဲ . . . ကိတ်၊
မနက်ကျတော့ ရုံးချိန်နောက်ကျပြီးမှ လာပါ။ အိပ်ရေးဝအောင်
အိပ်ပစ်လိုက်ပေါ့”

အယ်လစ်ဇဘက်သည် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ တစ်နေ့က
ထိုင်ခဲ့ရသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းနေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မနက်ဖြန် နေ့လယ်ပိုင်းကျတော့
လက်နှိပ်စက်ခိုက်စရာတွေကို ကျွန်မ အပြီးခိုက်လိုက်ပါမယ်”

“အဲဒါ ကောင်းပါတယ်”

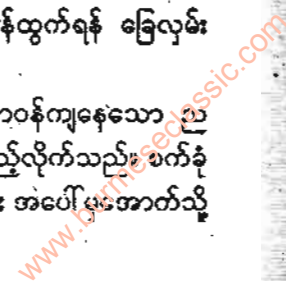
အယ်လစ်ဇဘက်က ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို
ကောက်ယူပြီး အလုပ်သိမ်းနေသော မစ္စကိတ်ကို ရပ်စောင့်နေ
သည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား တံခါးဝသို့ လျှောက်လာကြသည်။
တံခါးမှ ထွက်ပြီးနောက် စကြိုလမ်းအတိုင်း သီးသန့်အမြန် ဓာတ်လှေ
ကားခန်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဓာတ်လှေကားမှာ တံခါးပွင့်လျက် အသင့်
စောင့်နေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဓာတ်လှေကားခန်းထဲ ဝင်လိုက်ကြ
သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က ဓာတ်လှေကားခလုတ်ကို နှိပ်ရန် လက်
ထုမ်းလိုက်စဉ်မှာပင် ရုံးခန်းထဲမှ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြားရသည်။

“ကျွန်မ သွားနားထောင်လိုက်မယ် . . . မစ္စရီဇေး၊ အရင်
ဆင်းနှင့်ပါ”

မစ္စကိတ်က ဓာတ်လှေကားခန်းမှ ပြန်ထွက်ရန် ခြေလှမ်း
ထိုက်သည်။

အောက်ထပ်တွင် အစောင့်ခန်း၌ တာဝန်ကျနေသော ည
စောင့်က ဓာတ်လှေကားထိန်းစက်ခုံကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။ စက်ခုံ
အပေါ် ဆုံးတစ်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ မီးနီလင်းသွားပြီး အပေါ်မှ အောက်သို့

တစ်ခိုက်ခိုက် ဆင်းလာသည်။ အထူးသီးသန့် ဓာတ်လှေကားဖြင့် အယ်လစ်
လာတ် ဆင်းလာပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
ကားဒရိုင်ဘာမှာ တစ်ထောင့်တွင် ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ရင်း အိပ်ချင်
မူးတူးဖြင့် သတင်းစာ ဖတ်နေသည်။

“သူဌေးမ ဆင်းလာပြီဗျ”

ညစောင့်က ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းသတိပေးလိုက်သည်။

ဒရိုင်ဘာက မထချင်ထချင် ထလိုက်ပြီး ဖျင်းတိဖျင်းတွဲဖြင့်
ကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသော အချက်ပြ
ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် ကားဒရိုင်ဘာနှင့် ညစောင့်တို့မှာ အထိတ်
တလန့် ဖြစ်သွားကြသည်။

ညစောင့်က ဓာတ်လှေကားထိန်းစက်ခုံကို ကမန်းကံတန်း
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စောစောက အချက်ပြမီးနီသည် စောထိ
ဘက်သို့ တစ်ချိန်ထိုး ထိုးဆင်းလာနေသည်။

ဓာတ်လှေကားထိန်းစက် ပျက်သွားပြီ။

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . ခုကွပါပဲ”

ညစောင့်က စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် တိုးတိုးကလေး ညည်းတွေး
လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် စက်ခုံဆီသို့ ပြေးသွားပြီး အဖုံးကို ဆွဲခွန်
ကာ အရေပေါ်ဘရိတ်ကို တအားဆွဲလိုက်သည်။ သို့သော် မီးနီက
ရပ်မသွား အောက်ဘက်သို့ အရှိန်ဖြင့် ဆင်းမြဲဆင်းနေသည်။

ကားဒရိုင်ဘာကလည်း ရပ်ကြည့်နေရာမှ စက်ခုံဆီသို့
အတင်း ပြေးလာသည်။

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မလာနဲ့ . . . မလာနဲ့ . . . သွား . . . သွား . . . ဓာတ်လှေ
ကား ပျက်သွားပြီ၊ ပြုတ်ကျလာပြီ”

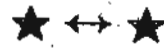
ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာသို့ ဓာတ်
လှေကားတန်းတစ်လျှောက် ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ အတွင်း

စက်ပျက်ပြီး ဆင်းလာသော ဓာတ်လှေကားအရှိန်ကြောင့် ဓာတ်လှေ
ကားခန်းမှာ တဝန်းဝန်း တုန်ခါနေသည်။

“ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ . . . အထဲမှာ သူဌေးမလေး
မပါ ပါစေနဲ့”

ညစောင့်က ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။ တစ်ချိန်
တည်းမှာပင် ဓာတ်လှေကားထဲမှ အလန့်တကြား ဖော်ညည်းသံ ကြား
လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ကျယ်လောင်သော မြည်ဟီးသံကြီး ထွက်ပေါ်လာ
ပြီး အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးမှာလည်း လျှင်လျှင်ခံလိုက်ရသလို
တကိမ်းကိမ်း တုန်ခါသွားတော့သည်။

အစဉ် (၂၅)

ဇုန်ရစ်မြို့ မှုခင်းရဲစခန်းမှ ရဲမှူးတို့တိုရှုမစ်သည် သူ့ဇုန်ခန်းထဲမှ စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားပြီး ယောဂနည်းအတိုင်း ထွက်သက် ဝင်သက်ကို မှန်မှန်ရှိုက်ရင်း ဝေါသစ်တံကို ကြိုးစား ထိန်းချုပ်နေသည်။

ဝင်စစ် ရဲလုပ်ငန်းတွင် မလုပ်မဖြစ် အခြေခံစည်းကမ်းဥပဒေ များ ရှိကြသည်။ ယင်းအချက်ကို လူတိုင်းပင် သိသည်။ ရဲလက်စွဲ စာအုပ်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြစရာ မလိုပင် မလိုသလောက် ဖြစ်သည်။ ဥပမာ . . . မတော်တဆ လူသေမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားလျှင် အမှုလိုက်ရဲ တစ်ယောက်၏တာဝန်မှာ အချင်းဖြစ်ပွားရာသို့ အမြန်ဆုံး သွားရောက် ရန် ဖြစ်သည်။

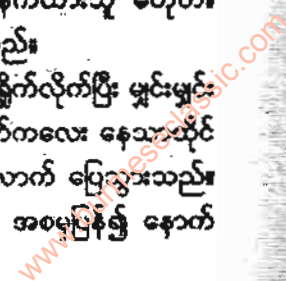
သို့သော် . . . ယခုတော့ ယင်းသို့မဟုတ်။ ရဲမှူးရှုမစ်၏ စားပွဲ ပေါ် ရောက်ရှိနေသော အမှုလိုက်ရဲ မက်စ်ဟော်နန်၏ မှုခင်းအစီရင် ခံစာမှာ . . . ဆိုခဲ့သော ရဲလုပ်ငန်း၏ အခြေခံစည်းကမ်းဥပဒေကြီးကို ပြောင်ပြောင်ပင် ဖောက်ဖျက်ထားလေသည်။

ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ အရင်တည်းက ငါ့အနေနဲ့ ကြိုတင်သိ သင့်တယ်။ ဒါနဲ့များ ငါက ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ အံ့ဩနေရသလဲ။

ရဲမှူးက သူ့အမှားသူ တွေးပြီး အတော်ကလေး မကျေမချမ်း ဖြစ်နေမိသည်။

တကယ်တော့ ရဲမှူးက မှုခင်းလိုက်ရဲဟော်နန်ကို လန့်သည်။ သည်လူက စိတ်မချရ။ မထင်လျှင် မထင်သလို လုပ်တတ်သည်။ စည်း ကမ်းသော ဘာသော ညာသော အလေးအနက်ထားသူ မဟုတ်။ အလုပ်ဖြစ်ဖို့လောက်သာ အာရုံစိုက်သူ ဖြစ်သည်။

ရဲမှူးရှုမစ်သည် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှိုက်လိုက်ပြီး မျှင်းမျှင်း ကလေး မှုတ်ထုတ်နေသည်။ ခုတော့မှ အတော်ကလေး နေသလို ထိုင် သာ ရှိသွားသည်။ ဒေါသလည်း ပြေတန်သလောက် ပြေသွားသည်။ သူက အစီရင်ခံစာကို ကောက်ယူပြီး အစမှပြန်၍ နောက်

၃၁၆ ၊ အစိုးရအစား
တစ်ကြိမ် ထပ်ဖတ်သည်။

တာဝန်ယူရန် အစီရင်ခံစာ

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နိုဝင်ဘာလ (၇) ရက်

အချိန် ။ ။ နံနက် ၁၁:၅၅ နာရီ
 အကြောင်းအရာ
 ရှိပေးနှင့်သားများ ကုမ္ပဏီပိုင် အုပ်ချုပ်ရေးဌာနချုပ်ရှိ
 'အယ်ချင်ဘန်' စက်ရုံ၌ မတော်တဆအမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားကြောင်း
 ဗဟိုဆက်သွယ်ရေးဌာနမှ သတင်းပေးပို့ချက်။
 အမှု အမျိုးအစား ။ ။ မသိရသေး။
 ဖြစ်ပွားရခြင်း အကြောင်းရင်း ။ ။ မသိရသေး။
 သေဆုံးသူနှင့် ဒဏ်ရာရသူဦးရေ - မသိရသေး။

အချိန် ။ ။ နံနက် ၁ : ၂၇ နာရီ ။
 အကြောင်းအရာ
 ရှိပေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီ၌ နောက်ထပ်အမှုတစ်ခု ထပ်မံ ဖြစ်ပွား
 ကြောင်း ဗဟိုဆက်သွယ်ရေးဌာနမှ ဒုတိယအကြိမ် သတင်း
 ပို့ချက်။
 အမှုအမျိုးအစား ။ ။ ဓာတ်လှေကား ပြုတ်ကျခြင်း။
 ဖြစ်ပွားရခြင်းအကြောင်းရင်း ။ ။ မသိရသေး။
 သေဆုံးသူနှင့် ဒဏ်ရာရသူဦးရေ - အမျိုးသမီးတစ်ဦး သေဆုံးသည်။

ကျွန်တော်သည် သတင်းရလျှင်ရချင်း စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ခဲ့
ပါသည်။ နံနက် ၁၁:၅၅ နာရီတွင် ရှိပေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီ အုပ်ချုပ်ရေး
ဌာနမှ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် အဆက်အသွယ် ရပါသည်။ ၎င်း၏ ပြောပြချက်
အရ အဆောက်အအုံကို ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် ဗိသုကာ၏ နာမည်ကို သိရ

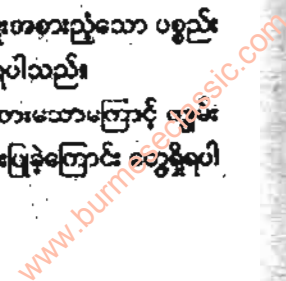
ပါသည်။
 နံနက် ၂ : ၃၀ နာရီတွင် ဗိသုကာနှင့် အဆက်အသွယ် ရပါ
 သည်။ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းဆက်ချိန်တွင် သူသည် 'လာပုဂံ' တွင်
 မွေးနေ့ပါတီပွဲ ကျင်းပနေပါသည်။ အဆိုပါအဆောက်အအုံရှိ ဓာတ်
 လှေကားများကို ရွှေချိတ်ရုံစံကုမ္ပဏီက တပ်ဆင်ခဲ့ကြောင်း ဗိသုကာက
 ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နံနက် ၃ : ၁၅ နာရီတွင် မစ္စတာရွှေချိတ်ရုံစံ
 ထံ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ဓာတ်လှေကားများ တပ်ဆင်စဉ်က အသုံးပြုခဲ့
 သောပစ္စည်းများကို အမြန်ဆုံးပေးရန် တောင်းခဲ့ပါသည်။ ကုန်ကျစရိတ်
 ခန့်မှန်းခြေစာရင်းနှင့် အမှန်တကယ်ကုန်ကျစာရင်းများ အပါအဝင်
 ဘတ်ဂျက်လျာထားချက် စာရင်းယေးအားလုံးကို ပေးရန်လည်း တောင်းခံ
 ပါသည်။ ထို့ပြင် ဓာတ်လှေကားများ တပ်ဆင်ရာ၌ အသုံးပြုခဲ့သော စက်
 ဝတ္တည်းများနှင့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများ၏ စာရင်းများကို အမြန်ဆုံးပေးရန်
 တောင်းခံခဲ့ပါသည်။

သည်နေရာရောက်တော့ ရဲမှူးရူမစ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း
နာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်
ရှိုက်လိုက်ပြီး အစီရင်ခံစာကို ဆက်ဖတ်ပြန်သည်။

နံနက် ၆:၁၅ နာရီတွင် ရဲစခန်းသို့ မစ္စတာရွှေချိတ်ရုံစံ၏ဇနီး
 တို့ယ်တိုင် လာရောက်၍ ကျွန်တော်တို့အား အထက်ဖော်ပြပါ စာရွက်စာတမ်း
 များကို ပေးအပ်ပါသည်။ ဘတ်ဂျက်လျာထားချက်နှင့် အမှန်တကယ်
 ကုန်ကျစရိတ်များကို လေ့လာစစ်ဆေးကြည့်သောအခါ-

- (စ) ဓာတ်လှေကားများ တပ်ဆင်ရာတွင် အမျိုးအစားညံ့သော ပစ္စည်း
များကို လုံးဝ အသုံးမပြုကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။
- (ခ) ကုမ္ပဏီ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို အလွန်တန်ဖိုးထားသောကြောင့် လျှို့ဝှက်
ကျင်သော အလုပ်သမားများကိုသာ အသုံးပြုခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရပါ
သည်။

- (၁) ဓာတ်လှေကားများ၌ တစ်ဆင့်ထားသော ထိန်းချုပ်ပစ္စည်းအားလုံး လုံလောက်စွာ ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရပါသည်။
- (ဃ) ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဓာတ်လှေကားပြုတ်ကျခြင်းမှာ မတော်တဆ မဟုတ်ကြောင်း အစီရင်ခံစာပင်ပါသည်။

(၇) မက်စ်ဟော်နန်

ဝဟိုမူခင်းထောက်လှမ်းရေးဌာန

မှတ်ချက်။ ။ ကျွန်တော်သည် အထက်ဖော်ပြပါ လုပ်ငန်းအတွက် သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များထံသို့ ဦးလင်းခါနီးအထိ တစ်ညလုံး တယ်လီဖုန်း ဆက်ခဲ့ရပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ အချိန်မတော် ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းဆက်ခြင်း ကြောင့် အိပ်ရေးပျက်ကောင်းပျက်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်အချို့က မကျေမနပ် ဖြစ်ပြီး ရဲမှူးထံသို့ တိုင်လားတောလား လုပ်ကောင်း လုပ်နိုင်ပါသည်။

“အေး... ကောင်းပါကွာ၊ ‘အိပ်ရေး ပျက်ကောင်း ပျက်နိုင် သော’ တဲ့၊ ‘လုပ်ကောင်း လုပ်နိုင်ပါသည်’ တဲ့၊ နင့်အမေ လွှားတဲ့မပ”
ရဲမှူးက စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် အစီရင်ခံစာကို စားပွဲပေါ်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး ဝစ်ချလိုက်သည်။

တကယ်တော့ သည်နေ့တစ်မနက်လုံး ရဲမှူးရှုမစ်မှာ ဆွစ်ဇာ လန် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ အစိုးရအရာရှိပေါင်း တစ်ဝက်ခန့်၏ အကြီး အမောင်းကို နာလန်မထူနိုင်အောင် ခံခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဘက်က တစ်ကွက်မှ ပြန်မချေနိုင်ခဲ့။

ဘာလဲ... ခင်ဗျားတို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နာဖိစစ်ပုလိပ် တွေများ မှတ်နေလို့လား။ ဂုဏ်နဲ့ ဖြစ်နဲ့နေတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌကြီးတစ်ယောက်ကို အချိန်မတော် ကာလမဟုတ် သန်း ခေါင်ကျော်အချိန်ကြီးမှာ အိပ်ရေးပျက်အောင်လုပ်ပြီး စာရွက်စာတမ်း တွေ ထုတ်ပေးပါလို့ အမိန့်ပေးခဲ့တာများ အံ့ပါရဲ့။ ရူးဒေါ့ဗ်ရှတ်စ်လို့ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ အလုပ် လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ

တို့မှ မထောက်ဘဲ စော်ကားမော်ကားလုပ်ရတဲ့ ခင်ဗျားတို့ ရဲအဖွဲ့ သတ္တိကိုတော့ အိုးကျူးပါတယ်။

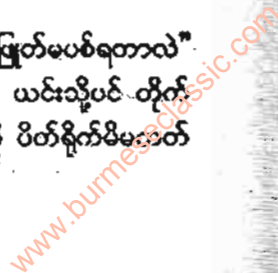
သို့သော် ရဲမှူးရှုမစ်အဖို့ အလွန်အလွန် ဖာဩမဆုံး ဖြစ်ရ သော အချက်ကတော့ အမှုဖြစ်ပွားပြီးနောက် ၁၄ - နာရီတိတိ အကြာ တွင်မှ အမှုလိုက်ရဲ ဟော်နန်က မှုခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ သွားရောက် ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ရောက်သွားသောအချိန်တွင် သေဆုံးသူ အလောင်းကို ရေခဲတိုက်သို့ သယ်ယူပြီး၊ မှုခင်းဆိုင်ရာ ဆရာဝန်က စစ်ဆေးပြီး ဖြစ်သည်။ အခြားအမှုလိုက်ရဲ ဒါဇင်ဝက်ခန့်တို့ကလည်း မှုခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာကို စစ်ဆေးကာ မျက်မြင်သက်သေများနှင့် တွေ့ဆုံပြီး အစီရင်ခံစာတင်ပြီး ဖြစ်သည်။

အစီရင်ခံစာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ရဲမှူးရှုမစ်က အမှုလိုက် ရဲ မက်စ်ဟော်နန်အား သူ့ရူးခန်းသို့ ခေါ်လိုက်သည်။

ဟော်နန်၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတော့ ရဲမှူး၏စိတ်ထဲတွင် သနောသန ဖြစ်သွားမိသည်။ ဟော်နန်က အရပ်ပူသည်။ ထိပ်ပြောင် သည်။ ခေါင်းကြီးသလောက် နားရွက်တွေက သေးသည်။ သူ့မျက်နှာ က မကြည်မသာနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို အမြဲတမ်း တောင့်တနေပုံမျိုး။ ပြီးတော့ ကြောင်တောင်တောင်ဟန်မျိုးလည်း ပေါက်နေလိုက်သေး သည်။

သူ့အရပ်က ခြောက်ပေရှိသည်။ ဤအတိုင်းအတာသည် ဇူရစ်ရဲများ၏ စံအတိုင်းနှင့်ဆိုလျှင် ပေမမီသေး။ တိုနေသေးသည်။ တိုယ်အလေးချိန်ကလည်း လိုအပ်သည်ထက် ၁၅ပေါင် လျော့နေသေး သည်။ သည်ကြားထဲ မျက်စိကလည်း အနီး မမြင်။ အဆိုးဆုံးကတော့ ဟော်နန်သည် ဘဝင်မြင့်သည်။ မာန ကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ တစ်ခုလုံးက သူ့ကို မုန်းကြသည်။

“ဒါနဲ့တောင်များ ရှင်က သူ့ကို ဘာလို့ ဖြုတ်ပစ်ရတာလဲ”
ရဲမှူး၏ဇနီးက သူမ၏ခင်ပွန်းသည်အား ယင်းသို့ပင် တိုက် တွန်းသည်။ ထိုအခါ ရဲမှူးက သူ့ဇနီးအား ပါးကို ပိတ်ရိုက်မိမိပတ် ဖြစ်သွားသည်။

အကြောင်းကတော့ ဟော်နန်ကို လူတိုင်းက ချဉ်ဖတ်လို့ သဘောထားကြသော်လည်း သူ့လုပ်ရပ်တွေက တိုင်းပြည်အတွက် အလွန်အကျိုးရှိနေသည်။ ဇူးရစ်အဖွဲ့တွင် ယနေ့အထိ ဟော်နန် ရှိနေခြင်းမှာ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ အမျိုးသားဝင်ငွေ တိုးတက်ရေးအတွက် ချောကလက်နှင့် နာရီကုမ္ပဏီတွေ၏ အကျိုးပြုချက်ထက် ဟော်နန်က တစ်ကိုယ်တော် စွမ်းဆောင်ချက်ဖြင့် ပို၍ အကျိုးပြုနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဟော်နန်သည် စာရင်းကိုင် လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စွယ်စုံစဟုသူတ ရှိသည်။ ဂဏန်းသင်္ချာတွင် သူမတူအောင် ထူးချွန်သည်။ စိတ်ရှည်သည့်အရာတွင် သမ္မာကျမ်းစာထဲမှ 'ယောဘ' က ငိုယူရမည်။

သူသည် ငွေကြေးလိမ်လည်မှုများ စတော့အရောင်းအဝယ် ကိစ္စများ၊ ဘဏ်ငွေသွင်းငွေထုတ်ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်သော လိမ်လည်မှုများ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံတွင်းနှင့် နိုင်ငံပညာ ခိုးသွင်း ခိုးထုတ်သော ငွေကြေးကိစ္စများကို စုံစမ်းစစ်ဆေးရန် တည်ထောင်ထားသော ဌာနတွင် စာရေးဝင်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဟော်နန်သည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံတွင် တရားမဝင် ငွေခိုးသွင်းမှုများကို ဖော်ထုတ်ပြီး ကမ္ဘာကျော် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ထစ်ဒါင်ခန်ကို ထောင်ထဲ သွင်းနိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့က ဘယ်လောက်ထိ ပညာသားပါပါနှင့် ပါးပါးနှစ်နှစ် လှည့်ပတ် ဖူးကွယ်ထားစေကာမူ ဝေါလာရသည်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဟော်နန်ဆိုလျှင် မသမာသူ ဆွစ်ဇာလန် စီးပွားရေးသမားများက ချေးတုန်အောင် ကြောက်ကြသည်။

ဆွစ်လူမျိုးတွေက လျှို့ဝှက်ဝှက်ဖြင့် လူမသိသူမသိ နေထိုင်ရသော ပုဂ္ဂလိက လွတ်လပ်မှုကို အလွန်တန်ဖိုးထားကြသည်။ သို့သော် ဟော်နန်နှင့် ရင်ဆိုင်ရလျှင်တော့ သူတို့အဖို့ ဘာလွတ်လပ်မှု မရှိတော့။

ငွေကြေးလိမ်လည်မှု စုံစမ်းရေးဌာနစာရေးအဖြစ် ဟော်နန်

ရရှိသော လစာမှာ အလွန်နည်းသည်။ သူ့ကို စီးပွားရေးသမားတွေက ဖရန်ငွေတွေ ပုံပေးပြီး လာဘ်ထိုးကြသည်။ ဘဏ်စာရင်းဖွင့်ပေးကြသည်။ အချို့က အိမ်ဝယ်ပေးသည်။ အချို့က ဇိမ်ခံရွက်သဘော ဝယ်ပေးသည်။ အချောအလှ မိန်းမကလေးတွေနှင့် ပြားယောင်းသည်။ သို့သော် သူက ဘာကိုမျှ လက်မခံ၊ အားလုံး ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

စင်စစ် ဟော်နန်သည် ငွေကို လုံးဝဂရုစိုက်သူ မဟုတ်။ သူသာ ငွေကို ဂရုစိုက်မည်ဆိုလျှင် သူ့ဘဝသည် ယခုလိုမနေ၊ သန်းကြွယ် သူငွေကြီး ဖြစ်နေမည်မှာ သေချာသည်။ သူ၏ငွေကြေးကိစ္စဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်မှုများကို စတော့ဈေးကွက်တွင် အသုံးချလိုက်လျှင် မကြာခင် သူငွေကြီး ဖြစ်လာနိုင်သည်။ သို့သော် . . . ဒီလို စိတ်ကူးမျိုး သူ့ခေါင်းထဲ ဘယ်တုန်းကမျှ မဝင်လာခဲ့ဖူး။

ဟော်နန်က တစ်ခုသာ စိတ်ဝင်စားသည်။ ယင်းတစ်ခုမှာ လည်း အခြားမဟုတ်။ မသမာနည်းဖြင့် ငွေကြေးလိမ်လည်နေသူများ တို့ ဖော်ထုတ်ရန်သာ ဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် စီးပွားရေးလောကတွင် တစ်ဘက်တစ်လမ်းမှ အကျိုးဆောင်သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံလိုခြင်း သာလျှင် သူ၏ အဓိကဆန္ဒဖြစ်သည်။ သူသည် ဝိဇ္ဇာအဖြင့် အမှလိုက်ရဲ လုပ်ချင်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်းလို ဖြစ်ချင်သည်။ သပွတ်အူ လိုက်နေသော မှုခင်းများကို ဖြေရှင်းချင်သည်။

ဟော်နန်၏ ယင်းဆန္ဒ၊ ယင်းဝါသနာကို ဆွစ်ဇာလန်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦးက သိရသောအခါ ဩဇာတိက္ကမရှိသော အခြားသူ မိတ်ဆွေ စီးပွားရေးသမားများနှင့် ခေါင်းချင်းရိုက်ပြီး တိုင်ပင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် နောက် ၄၈ နာရီအတွင်းတွင် ဟော်နန်သည် ဇူးရစ်ရဲအဖွဲ့တွင် မှုခင်းလိုက်ရဲအဖြစ် လုပ်ကိုင်ရန်ကမ်းလှမ်းချက် ရရှိလေတော့သည်။

ဟော်နန်မှာ သူ၏ကံကောင်းပုံကို အံ့အားကြီးသင့်နေမိသည်။ သူက ဝမ်းသာစွာ လက်ခံလိုက်သည်။ ဆွစ်စီးပွားရေးသမားကြီးတွေ အားလုံးမှာလည်း ယခုမှ သက်မ ချနိုင်ကြပြီး သူတို့၏မသမာ

လုပ်ငန်းများကို အရှိန်မပျက် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်နိုင်ကြတော့သည်။
သို့သော် ဟော်နန်အား အမှုလိုက်ရဲ ခန့်အပ်မှုနှင့် ပတ်သက်
၍ ရဲမှူးရှုမစ်အနေဖြင့် ဘာမှကြိုကြိုတင်တင် မသိခဲ့ရ။ သူ့အား အရှိန်
အဝင်ကြီးမားသော နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်က တယ်လီဖုန်းခေါ်
ပြီး ဟော်နန်အား ချက်ချင်း အလုပ်ခန့်ရန် ညွှန်ကြားသည်။ ဒီမျှနှင့်ပင်
တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြတ်သွားသည်။

အတွေ့အကြုံနှင့် အရည်အချင်း လုံးဝမရှိသူတစ်ယောက်ကို
အမှုလိုက်ရဲ ခန့်အပ်ရန် အကြံပေးခံရခြင်းအတွက် ရဲမှူးရှုမစ်အနေ
ဖြင့် အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိရသည်မှာတော့ အမှန်ပင်။
အကြောင်းကလည်း ဤဖြစ်ရပ်၏ နောက်ကွယ်တွင် နိုင်ငံရေးပယောဂ
မတင်းတု သူက ထင်သည်။ သို့သော် သူက အခြေအနေကို လွန်ဆန်
နိုင်သူမှ မဟုတ်ဘဲ။ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်ကို သူကြိုးစား၍ ဖြေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေအနေအရ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်လုပ်
သွားမှာပဲဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဟော်နန် မျက်နှာ မြင်လိုက်ရတော့ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ
လုံးဝ ပျက်ပြယ်သွားခဲ့လေသည်။ လူပုံပန်းက ကြောင်တောင်တောင်း
ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာထားနှင့်။ စကားပြောတော့လည်း လေကြီး
မိုးကြီး။

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ကစပြီး အလုပ်တာဝန် ထမ်းဆောင်ပါပြီ
မှုခင်းပြဿနာတွေအတွက် ဆရာ ဘာမှ ခေါင်းကိုက်ခံမနေပါနဲ့၊ အေး
အေးသာ နေပါ။ ကျွန်တော် ကြည့်လုပ်ပါမယ်”

ဟော်နန်က အလုပ်ဝင်ဝင်ချင်း ယင်းသို့ပင် ပြောလိုက်သေး
သည်။

ရဲမှူးကတော့ သူ့ရှုပ်ရည်နှင့် သူ့အမှုအရာကို တစ်စက်တစ်
လေးမှ ကြည့်၍မရ။ ထို့ကြောင့် သူက ကြိုက်လည်း မကြိုက်၊ အလုပ်
လည်း မဖြုတ်ရဲ သို့သော် လက်အောက်အမှုထမ်းတစ်ဦးအား အထက်
အရာရှိက လုပ်တတ်သည့် အစိုးရဌာနများ၏ ထုံးစံအတိုင်း ဟော်နန်
အား ပညာပြတော့သည်။

ဟော်နန်အား အရေးမကြီးသော ဌာနများသို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ပြောင်းပစ်သည်။ သို့ဖြင့် ဟော်နန်မှာ လက်တွေ့ဌာန၊ ပစ္စည်းပျောက်
နှင့် လူပျောက်ဌာန စသည်များသို့ အကြိမ်ကြိမ်အလီလီ ပြောင်းရွှေ့
အမှုထမ်းရသည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ဟော်နန်သည် အမှုလိုက်ဌာနသို့
ပြန်ရောက်လာသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ဒီလိုနှင့် ရဲမှူးရှုမစ်မှာ နောက်ဆုံး
လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။

အမှုလိုက်ရဲတိုင်း ရက်သတ္တ ၁၂ ပတ်တွင် တစ်ပတ်စီ ည
ဘက်တွင် အရေးပေါ်စားပွဲ၌ တာဝန်မှူးအဖြစ် ထိုင်ရသည်မှာ ထုံးစံ
ဖြစ်သည်။ ယင်းတာဝန်ကို ဟော်နန်က မပျက်မကွက် ကျေပွန်စွာ
ထမ်းဆောင်သည်။ ယင်းသို့ သူ့တာဝန်မှူးကျသော အပတ်များ
တွင်လည်း အရေးကြီးသော မှုခင်းတစ်ခုခု ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။
အံ့ဩစရာကောင်းသည်ကား အခြားအမှုလိုက်ရဲတွေက မှုခင်းဖြစ်ပွား
ရာနေရာသို့ ကမန်းကတန်း သွားရောက်၍ သဲလွန်စ ရှာနေချိန်တွင်
ဟော်နန်က တရားခံကို ဖော်ထုတ်ပြီး ဖြစ်နေတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
ဤအချက်ကြောင့် ရဲမှူးရှုမစ်နှင့်တကွ အခြားရဲများအဖို့ အကြီး
အကျယ် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြရသည်။

အမှန်က ဟော်နန်မှာ ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကို ဘာတစ်ခု
မှ သိသူမဟုတ်။ သူနှင့်အပြိုင် အခြားအမှုလိုက် ရဲများအနေဖြင့် ထုံး
လိုချေ ရေလိုနှောက် ကျွမ်းကျင်ထားသော အမှုလိုက်ခြင်း၊ စစ်ဆေး
မေးမြန်းခြင်း၊ လက်နက်ပစ္စည်းကျွမ်းကျင်မှုနှင့် မှုခင်းစိတ်ပညာစသည်
တို့ကို လုံးဝ လေ့လာဖူးသူ မဟုတ်။ သို့သော် သူများမဖြေရှင်းနိုင်သော
သပွတ်အံ့ မှုခင်းကြီးများကိုပင် သူက အချိန်တိုအတွင်း ဖော်ထုတ်နိုင်
သည်မှာ အံ့တစ်ပါးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရဲမှူးရှုမစ်က “ဒီလူကတော့ လောကမှာ
ကံအကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ” ဟူ၍ မှတ်ချက်ချခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
စင်စစ် ဟော်နန်၏အောင်မြင်မှုမှာ ကံကြောင့်မဟုတ်။ ငွေ
ကြေးလိမ်လည်မှုများကို ဖြေရှင်းခဲ့သော စာရင်းကိုင် ဟော်နန်၏နည်း

တို့ အမှုလိုက်ရဲ ဟော်နန်က တစ်သဝေမတိမ်း အသုံးချခဲ့သောကြောင့် သာ ဖြစ်သည်။

သူ၏ထူးခြားချက်က အခြားရဲများလို စိတ်မများ၊ တစ်ခု တည်းကိုသာ စူးစိုက်သည်။ သူက ပြုတ်ထွက်နေသော ချည်စကိုသာ လိုချင်သည်။ ယင်းအစကိုရလျှင် ဘယ်လောက်ပင်ခက်ခက်ခဲခဲ ချုပ် ထားချုပ်ထား ချုပ်ရိုးတစ်ခုလုံးကို လွယ်လွယ်ကလေးဖြင့် ဖြုတ်ပစ်နိုင် သည်။

ပြီးတော့ ဟော်နန်က အလွန်မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသည်။ အရာ ရာကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူသလို အသေးစိတ် မှတ်မိသည်။ သူသည် ကြား ခဲ့သမျှ မြင်ခဲ့သမျှ ဖတ်ခဲ့သမျှအားလုံးကို တစ်ခုမကျန် ချက်ချင်း ပြန် လည် ပြောပြနိုင်သည်။

ဟော်နန်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆန့်ကျင်ဘက်စကား ပြောရလျှင် သူ၏အသုံးစရိတ် စာရင်းကိုသာ ဖြစ်သည်။ သူ အသုံးစရိတ်တင်ပြီဆို လျှင် ရဲတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံး ဒေါသထွက်ကြသည်။

ပထမဆုံး သူ့အသုံးစရိတ်ကိုတင်စဉ်က ငွေစာရင်းအရာရှိက သူ့ကို နှိုးခန်းထဲ ခေါ်လိုက်သည်။

“မင်းစာရင်းထဲမှာ အမှားပါနေတယ် . . . မက်စ်”

“ကျွန်တော့်စာရင်းမှားနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . အမှားတွေ အများကြီးပဲ၊ မြို့ကိုဖြတ်ပြီး ဘတ်စကားစီးသွားရင် အသွားစရိတ်က ပြား ၈၀၊ အပြန်စရိတ်က ပြား ၈၀၊ တက္ကစိငှားသွားရင် အနည်းဆုံး ၃၄ ဖရန်ပဲ ကုန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ခင်ဗျား၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဘတ် စကားပဲ စီးပါတယ်”

“ဘတ်စကားစီးတယ် ဟုတ်လား”

တကယ်တော့ အမှုတစ်ခုလိုက်လျှင် မည်သည့်ရဲမှ ဘတ်စ ကား မစီးရ။ ဤသည်မှာ ရဲအဖွဲ့၏မလုပ်မနေရ ဥပဒေတစ်ရပ်ဖြစ် သည်။

“ကဲ . . . ထားလိုက်ပါတော့၊ အခြေအနေအရ မလုပ်မဖြစ်

လို့ လုပ်ရတယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ငါပြောချင်တာက တို့ဌာနမှာ မလိုအပ်ဘဲ ငွေသုံးချွေတာတာကို မလိုချင်ဘူး၊ တို့မှာ လို အပ်သလို သုံးနိုင်ဖို့အတွက် ဘတ်ဂျတ်လျာထားချက်ငွေတွေ အလုံ အလောက် ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ . . . နောက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ်၊ ဝိ အမှုကို သုံးရက်တိတိ အပြင်ထွက်၍ လိုက်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း စာရင်းထဲ ထမင်းစရိတ် လုံးဝမပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျား၊ မနက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ကော်ဖီပဲ သောက်ပါတယ်၊ နေ့လယ်စာကိုလည်း ထမင်းဘူးနဲ့ ယူသွားပါတယ်၊ ညစာကတော့ ဒီမှာ ဖော်ပြထားပါတယ်”

မှန်သည်။ စုစုပေါင်း ညစာသုံးနှပ်အတွက် ၁၆ ဖရန်ဖော်ပြ ထားသည်။ သူသည် ခရစ်ယာန်ကယ်တင်ရေးအဖွဲ့ ထမင်းဆိုင်တွင် ဝယ်စားခြင်း ဖြစ်သည်။

ငွေစာရင်းအရာရှိက လေအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

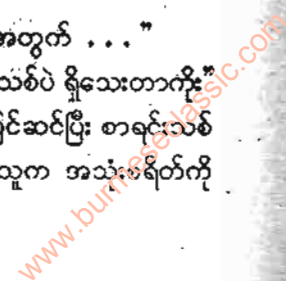
“ဒီမှာ မက်စ်၊ ဒီရဲအဖွဲ့ကြီးဟာ မင်းမမွေးခင် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ တည်းက ရှိခဲ့တယ်၊ မင်းဆေးသွားပြီးတော့လည်း နောက်နှစ်ပေါင်း တစ်ရာလောက် ရှိချင်ရှိနေဦးမှာပဲ၊ တို့က ဒီမှာ အစဉ်အလာလိုက်နာ ရတဲ့ စည်းကမ်းတွေ ချမှတ်ထားတယ်”

ငွေစာရင်းအရာရှိက စာရင်းစာရွက်ကို ဟော်နန်အား ပစ်ပေး လိုက်သည်။

“ဒီတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်းအတွက်ချည်း ကြည့်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ အခြားလုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေကိုလည်း ငှဲရသေးတယ်၊ ကဲ . . . အဲဒီစာရင်း ပြန်ယူသွားပြီး ပြန်ပြင်လိုက်ပါ၊ ပြီးတော့မှ ပြန်တင် ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အမှားအတွက် . . .”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါ သိပါတယ်၊ မင်းက လူသစ်ပဲ ရှိသေးတာကိုး” သို့ဖြင့် နောက်နာရီဝက်အကြာတွင် ပြင်ဆင်ပြီး စာရင်းသစ် ကို ကိုင်ကာ ဟော်နန် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူက အသုံးစရိတ်ကို သုံးရာခိုင်နှုန်း လျှော့ချထားသည်။

ယခု နိုင်ငံအား ၇ ရက်နေ့တွင်မူ ရဲမှူးက ဟော်နန်၏ မှုခင်း အစီရင်ခံစာကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားပြီး ဟော်နန်ကမူ ရဲမှူး၏စားပွဲ ရွေ့တွင် ရပ်လျက်ရှိသည်။

ဟော်နန်သည် တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် အပြာရောင် ဝတ်စုံနှင့် အပြာရောင် ရှူး၊ အဖြူရောင်ခြေစိတ်တို့ဖြင့် အတော်တလေး 'နိုး' ကောင်းနေသည်။ ရဲမှူးက ယောဂနည်းဖြင့် စိတ်ကို ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေသော်လည်း ဟော်နန်မျက်နှာ မြင်လိုက်ရသော အခါ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ဆူပူမိရက်သွား ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီအမှုကို ရဲအဖွဲ့ကို သတင်းပို့ချိန်မှာ မင်းက တာဝန်မှာ တာဝန်ယူနေရတယ်၊ ဒီတော့ မင်းတာဝန်က အမှုဖြစ်တဲ့နေရာ ချက်ချင်းသွားရမယ်၊ အခုတော့ ဖြစ်ပွားပြီး ၁၄ နာရီနောက်ကျပြီးမှ မင်းက ရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ နယူးဇီလန်နိုင်ငံက ရဲအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံး လာပြီး ပြန်တောင် သွားနိုင်ပြီ၊ မင်းလုပ်ပုံက သောက်သုံးစား သေးရဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ နယူးဇီလန်က ဇူးရစ်ကို လေယာဉ်ထွက်ချိန်က . . .”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းပါးစပ်ပုပ်ကြီး ပိတ်လိုက်စမ်း”

ရဲမှူးက ခေါင်းကိုးပုံပြီး လက်ချောင်းများဖြင့် ဆံပင်တွေထိ မွေ့နှောက်နေသည်။ သူ့ဆံပင်တွေက အတော်ကလေး ဖြူနေကြပြီ။ သူက ဘာစကားပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်နေပြီ။ ဒီကောင်က လူကြောင် လူပေါ့။ ကံကလည်း အင်မတန်ကောင်းတာ။ သူ့ကို ဆူလည်း မထူးဘူး။ သူနှင့် အချေအတင် ငြင်းနေလို့လည်း ဘာမှအကျိုးထူးမှာ မဟုတ်ဘူး။

“ဒီမှာ ဟော်နန် . . . ဒီဌာနမှာ အရည်အချင်းမရှိတဲ့ အခြေအနေမျိုးကို ငါ့အနေနဲ့ သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ တခြားရဲတွေက မှုခင်းဖြစ်ပွားရာကို ချက်ချင်းသွားကြတယ်၊ လူနာတင်ယာဉ်ခေါ်ပြီး အလောင်းထိ ရေခဲတိုက် ပို့ကြတယ်၊ ပြီးတော့ စစ်ဆေးကြတယ်”

သူ့အသံက မြန်လည်း မြန်သည်။ မာလည်း မာသည်။ ထို

ကြောင့် လေသံကိုလျှော့ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“တိုတိုပဲ ပြောမယ်ကွာ၊ သူတို့က ရဲအမှုထမ်းကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်တွေ အကုန်လုံး လုပ်ကြတယ်၊ မင်းကတော့ ဇူးခန်းထဲကထိုင်ပြီး ဆွစ်ဇာလန်တစ်နိုင်ငံလုံးက လူကြီး လူကောင်းတွေ တစ်ဝက်လောက်ကို အချိန်မတော် ညကြီးမင်းကြီး အိပ်ရာကနိုးပြီး အလုပ်ပေးတယ်”

“ကျွန်တော် စဉ်းစား . . .”

“ဆက်မပြောနဲ့ကွာ၊ ဒီနေ့ တစ်မနက်လုံး ငါ့ကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ ကြိမ်းလိုက်ကြတာ . . . နင့်အမေလွှားမှပဲ”

“ကျွန်တော် . . .”

“ဟေ့ . . . ချက်ချင်း ထွက်သွားစမ်း”

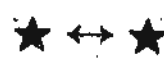
“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် အသုဘလိုက်ပို့လိုက်ရမလား ဆရာ၊ အသုဘက ဒီနေ့မနက်ပဲ ချမယ်ဆရာ”

“ကဲ . . . သွားကွာ . . . သွား”

“တော့ဇူးပဲ ဆရာ၊ ဒါနဲ့ . . . ကျွန်တော်”

“သွားမှာသာ သွားစမ်းပါကွာ”

နောက် မိနစ်သုံးဆယ်လောက်ကြာတော့မှ ရဲမှူးရှုမစ်မှာ အသက်ရှူမှန်သွားလေသည်။

အနန်း (၃၀)

အသုဘတွင် လူတွေ ပြတ်သိပ်နေကြသည်။ အသုဘရပ်မှာ ကျောက်
တုံးနှင့် ကျောက်သလင်းများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ရှေးဆန်ဆန်
အဆောက်အအုံတစ်ခုဖြစ်ပြီး မီးသဏ္ဍိတ်ဆောင်အပါအဝင် အခြားအ
ခန်းတွေလည်း တော်တော်များများ ရှိသည်။

သရဏဂုံတင်ခန်းတွင် ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီမှ ထိပ်တန်း
အရာရှိကြီးများနှင့် အမှုထမ်းများက ရှေ့တန်းတွင် နေရာယူထားကြ
သည်။ နောက်ဘက်တွင် ကွယ်လွန်သူ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများ၊ မိတ်
သဟာများနှင့် သတင်းထောက်များ ထိုင်နေကြသည်။

အမှုလိုက်ရဲ မက်စ်ဟော်နန်က နောက်ဆုံးအတန်းတွင် ဝင်
ထိုင်နေသည်။

အမှုဟာ မိုးရိုးမဟုတ်ဘူး။ လုပ်ကြံမှုပဲ ဖြစ်မယ်။ လူတွေဟာ
ဆိုယ်စွမ်းညဏ်စွမ်းပြည့်ဝဆုံး အချိန်ရောက်လာကြတယ်။ လောက
အတွက် ကိုယ့်အတွက် အကောင်းဆုံး ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့အချိန်
ရောက်တာနဲ့ သေမင်းနောက် ကောက်ကောက်ပါသွားကြတော့တယ်။

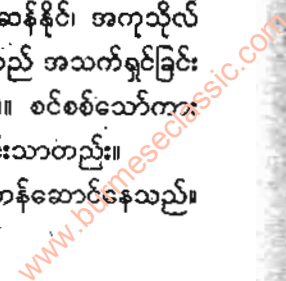
ဟော်နန်က ထိုင်ရင်း အတွေးနက်နေမိသည်။

အသုဘခေါင်းမှာ မဟော်ဂနီသားဖြစ်ပြီး ပန်းတွေနှင့် ဖူးလွှမ်း
ထားသည်။ အလကား ပိုက်ဆံဖြုန်းတာပဲဟု ဟော်နန်က တွေးလိုက်
မိသည်။

ခေါင်းကို ချိပ်ပိတ်လိုက်ကြသည်။ ဟော်နန်က မစဉ်းစား
ဆတ်အောင် ဖြစ်မိသည်။ တုန်းကြီးက ကမ္ဘာ့ငှန်းသံပါပြန် အသုဘ
ဆရာ ဟောနေသည်။

“လူသားတို့ သေခြင်းတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်၊ အကုသိုလ်
အနိုက်တို့ဖြင့် ဖွားဖွားလာကြသော လူသားတို့သည် အသက်ရှင်ခြင်း
အလယ်၌ သေခြင်းတရားနှင့် ကြုံကြိုက်ကြရ၏။ စင်စစ်သော်ကား
ဤအတိုင်း ပြောအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားခြင်းသာတည်း။

ဟော်နန်က အသုဘတရားကို မကြားဟန်ဆောင်နေသည်။

သူတို့ အသုဘရှုနေသော လူများကိုသာ လေ့လာလျက်ရှိသည်။

“ဘုရားသခင်သည် လူသားတို့အား အသက်ကို ပေးတော်မူ၏။ ဘုရားသခင်သည် လူသားတို့၏ အသက်ကို ပြန်ယူတော်မူ၏”

ပရိသတ်သည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထိုင်ရာမှ ထကြသည်။ သရဏဂုံတင်ခြင်းအမှု ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

ဟော်နန်က တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် တံခါးသို့ လျှောက်လာသည်။ ဟော်နန်က ၎င်းတို့ရှေ့မှ ဆီးရပ်လိုက်သည်။

“မစ္စအယ်လစ်ဇဘက်ရိုဖေးပါလား၊ ခင်ဗျား၊ စကားကလေး တစ်ခွန်းလောက် ပြောခွင့်ပြုပါခင်ဗျား”

အမှုလိုက်ရဲ့ မက်စ်ဟော်နန်၊ အယ်လစ်ဇဘက်နှင့် နိုဗ်ဝီလျံတို့သည် အသုဘရစ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ အဆောင်ကလေးတစ်ခုတွင် ထိုင်နေကြသည်။

အသုဘခေါင်းကို မွဲပြာရောင် မသာလှည်းပေါ်တွင် တင်နေကြပြီ။ အယ်လစ်ဇဘက်က ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ မျက်နှာကို လွှဲပစ်လိုက်သည်။ သူမ၏မျက်လုံးတွေက ဂနာမငြိမ် သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်နေကြသည်။

“ဘာမေးစရာ/လိုသေးလို့လဲဗျ၊ မစ္စရိုဖေးက သူသိသမျှ ရဲ့အဖွဲ့ကို ဖြောင့်ချက်ပေးလိုက်ပြီပဲ”

နိုဗ်ဝီလျံက အမှုလိုက်ရဲ့၏လုပ်ရပ်ကို သဘောမကျသလို အသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ . . . မစ္စတာဝီလျံ၊ ကျွန်တော် မရှင်းတာကလေးနည်းနည်း အသေးစိတ်ကလေး မေးကြည့်ချင်လို့ပါ”

“နောက်တော့ မေးလည်း ရတာပဲ၊ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း အခုအချိန်မှာ မစ္စရိုဖေးအနေနဲ့ . . . စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ . . .”

ဤတွင် အယ်လစ်ဇဘက်က သူမ၏လက်ကို နှိပ်၏လတ်ပေါ်တင်လိုက်ပြီး . . .

“နေပါစေ . . . နိုးစစ်၊ မေးပါစေ . . . မေးချင်တာ မေးပါစေ၊ တွန့်မ ဖြေပါမယ်၊ ကဲ . . . ဘာသိချင်လို့လဲ မေးပါ”

“မစ္စရိုဖေးက ညတိုင်း ဒီလိုပဲ အလုပ်ချိန် နောက်ကျတတ်ပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ခဏခဏ နောက်ကျတတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လောက်ထိ နောက်ကျပါသလဲ၊ ဘယ်အချိန်မှ အိမ်ပြန်တတ်ပါသလဲ”

“ဒါက ပြောလို့မရဘူး၊ တစ်ခါတလေလည်း ၁၀-နာရီအထိ၊ တစ်ခါတလေလည်း ၁၂-နာရီ၊ ၁၂-နာရီကျော် . . .”

“ဒီလိုဆိုရင် နောက်ကျတာကတော့ ပုံမှန်ပဲဆိုပါတော့၊ ဒါနဲ့ ဒီလိုနောက်ကျတတ်တာကို တခြားအမှုထမ်းတွေ သိကြပါသလား”

“သိကြမယ် ထင်တာပဲ”

“ဓာတ်လှေကား ပြုတ်ကျတဲ့ ညမှာ မစ္စရိုဖေးရယ်၊ မစ္စတာဝီလျံရယ် ငြီးတော့ မစ္စကိတ်အားလင်းရယ် အချိန်ပိုဆင်းကြတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဒါပေမဲ့ သုံးယောက်စလုံး အတူတူ ပြန်ကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကျွန်က အရင်ပြန်တယ်၊ ချိန်းထားတာ တစ်ခုရှိနေလို့ . . .”

မစ္စတာ နိုဗ်ဝီလျံက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

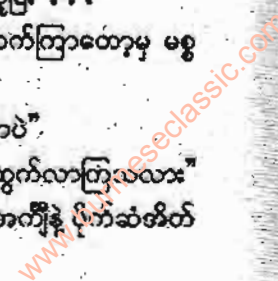
ဟော်နန်က နိုဗ်ဝီလျံက အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ အယ်လစ်ဇဘက်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး . . .

“မစ္စတာဝီလျံ ထွက်သွားပြီး ဘယ်လောက်ကြာတော့မှ မစ္စရိုဖေးက ထွက်ပါသလဲ”

“တစ်နာရီလောက် ရှိလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

“မစ္စရိုဖေးနဲ့ ကိတ်အားလင်းတို့အတူထွက်လာကြသလား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ကျွန်မတို့ အပေါ် အကျိုးပိုက်ဆံစိတ်

လူငယ် ခန်းမကြီးထဲ လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ အမြန်ဓာတ်လှေကား ရှိတယ်။
ကျွန်မတို့ကို အဆင်သင့် စောင့်နေတယ်”

“နောက်ပိုင်း ဘယ်လို ဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဓာတ်လှေကားခန်းထဲ ဝင်ကြတယ်။
အဲဒီအချိန်မှာပဲ နံ့ခန်းထဲက တယ်လီဖုန်းပြည်သံ ကြားရတယ်။ မစ္စ
တီတ်က ‘ကျွန်မ သွားလိုက်မယ်’ ဆိုပြီး ဓာတ်လှေကားခန်းက ပြန်
ထွက်ဖို့ လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ကျွန်မပဲသွားလိုက်မယ် ဆိုပြီး
သူ့ကို တားလိုက်တယ်။ နေ့လယ်က နိုင်ငံခြားကို ကျွန်မ တယ်လီဖုန်း
ခေါ်ထားတာ ရှိနေလို့”

အယ်လစ်ဇဘတ်က စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးအစုံ
မှ မျက်ရည်တွေ လျှံကျလာသည်။

“ဒါနဲ့ . . . ကျွန်မက ပြန်ထွက်တယ်။ သူက ‘စောင့်နေရဦး
မလား’ လို့မေးတော့ ‘မစောင့်ပါနဲ့၊ မစ္စတီတ်ပဲ အရင်ဆင်းနှင့်ပါ’ လို့
ကျွန်မက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ ဓာတ်လှေကားခလုတ်
နှိပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မက နံ့ခန်းကို လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မ နံ့ခန်းတံခါး
ဖွင့်နေတုန်းမှာ အော်သံကြားရတော့တာပဲ။ ပြီးတော့ . . . ပြီးတော့”

သူမက စကားကို ဆက်မပြောနိုင်တော့။ နိုးစိတ်က ဟော်နန်ကို
ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဒေါသရောင် လွှမ်းနေသည်။

“ကဲ . . . ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လား၊ ပြောစမ်းပါဦး . . . ဝီတီဇ
ဘာဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာ”

ဘာဖြစ်ရမှာလဲ . . . လူသတ်မှုပေါ့ဟု ဟော်နန်က စိတ်ထဲ
ထ တိုက်တွေးလိုက်သည်။ တစ်ယောက်ယောက်က အယ်လစ်ဇဘတ်
တို့ သတ်ရန် ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟော်နန်က မတုန်မလှုပ် ထိုင်ယင်း အတွေးနက်နေသည်။
လွန်ခဲ့သော ၄၈ နာရီအတွင်း ရှိဖူးနှင့်သားများကုမ္ပဏီနှင့် ပတ်သတ်
၍ သူ သိခဲ့ရသမျှကို ပြန်စဉ်းစားနေသည်။ ကုမ္ပဏီမှာ ပြဿနာ
သောင်းခြောက်ထောင်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။ တရားစွဲဆိုမှုများ
နာမည် ပျက်မှုများ၊ ရှေးကွက် ဆုံးရှုံးမှုများ၊ ဘဏ်ကြွေးများနှင့် အခြား

မီးပိုင်း ကြုံနေရသည်။

အခြေအနေမှာ ကုမ္ပဏီသည် အပြောင်းအလဲတစ်ရပ်ကို
အရေးတကြီး တောင်းဆိုသော အခြေအနေမျိုးဖြစ်သည်။

ထိန်းချုပ်ရှယ်ယာကို ကိုင်ထားသော ပထမဥက္ကဋ္ဌ ဆမ်ရိုဖေး
မှာ အလွန်တောင်တက် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် တောင်
တက်ရင်း မတော်တဆ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ သူ့နေရာကို သူ့သမီး
ဆက်ခံသည်။ သူ့သမီးလည်း ကံကောင်း၍သာ အသက်ဘေးမှ လွတ်
ခဲ့ရသည်။ ဆာဒင်နီးယားတွင် ကားမှောက်ခဲ့သည်။ ယခုလည်း ဓာတ်
လှေကားပြုတ်ကျပြန်ပြီ။ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ကျိတ်ကြံနေပြီ။

တကယ်တော့ မက်စ်ဟော်နန် ကံကောင်းပါသည်။ ပြုတ်နေ
သော အပ်ချည်စကို ယခု သူ တွေ့ရပြီ။ သူ သဲလွန်စ ရပြီ။

မက်စ်ဟော်နန်အဖို့ အယ်လစ်ဇဘတ်မှာ သာမန်နာမည်
တစ်ခု မဟုတ်တော့။ ခက်ခဲရှုပ်ထွေးလှသော ဂဏန်းတစ်ပုဒ်မှ ညီမျှ
ခြင်းတစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။ သူမနှင့် မတ်သက်၍ ထူးခြားချက်တစ်ခုတော့
မရှိနေပြီ။ ဟော်နန်က သူမကို ကြင်နာလာမိသည်။ အကာအကွယ်
ပေးလိုစိတ် ပြင်းပြင်းပြပြ ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။

“ကဲ . . . ကျွန်မေးတာလည်း ပြောစမ်းပါဦး”

နိုးစိတ်က စိတ်တိုသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဟော်နန်မှာ ရုတ်တရက်မို့ ယောင်ယောင်မှားမှား ဖြစ်သွားပြီး

“အား . . . အေး . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒါပါပဲ မစ္စတာဝီလျံ၊

ရဲလုပ်ထုံး လုပ်နည်းအရ မေးကြည့်တာပါ”

သူက ထိုင်ရမှ ထရင်း . . .

“ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ”

ဟော်နန်မှာ လောလောဆယ် အရေးတကြီး လုပ်စရာတွေ
ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

အနုပညာ (၃၁)

ပျောက်ပျက်သည် တစ်မနက်လုံး တစ်ချက်မှ အငြိမ်မနေရဘဲ အလွန် အလုပ်များနေသည်။

အိုင်ဘေးရီးယား လေကြောင်းကုမ္ပဏီရှေ့တွင် နိုင်ငံရေးဆန္ဒပြမှု ပေါ်ပေါက်သည်။ လူသုံးယောက်ကို ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။ ဘဏ္ဍနာတွင် စက္ကူစက် မီးလောင်သည်။ ရွှံ့မီး ဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အရေးယူ စုံစမ်းနေရသည်။ ပလတ်စပတ်ပန်းခြံတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် မုဒိမ်းကျင့်ခံရသည်။ ဝေဘလင်း၊ ဂရင်းမားနှင့် ဘောရောလက် ရပ် တွက်များ၌ လူရိုက်ငွေလှူမှုများ ဖြစ်ပွားသည်။

အရေးထဲ အမှုလိုက်ရဲ မတ်စ်ဟော်နန်ရောက်လာပြီး သူ၏ အဓိပ္ပာယ်မရှိ အကြောင်းပြချက်များကို တင်ပြနေပြန်သည်။ ခဲပျူအဖို့ အသက်ရှူကျစ်စရာ ကြံရပြန်သည်။

“ဓာတ်လှေကား အချက်ပေးခေါင်းလောင်း ကွဲနေတယ် . . . ဆရာ၊ ဓာတ်လှေကား ပြုတ်ကျတော့ ထိန်းချုပ်ကိရိယာတွေ အားလုံး ထိန်းမရတော့ဘူး။ ဧကန္တတော့ တစ်ယောက်ယောက်တ . . .”

“ငါ . . . အစီရင်ခံစာတွေအားလုံး ဖတ်ပြီးပြီ ဟော်နန်၊ မင်း ပြောတာ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ ဟောင်းနေလို့ပါ”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် ပစ္စည်းတွေအားလုံး အသေးစိတ် စစ်ဆေးကြည့်ပါတယ်၊ ပုံမှန်အတိုင်းသာဆိုယင် နောက်ငါးနှစ် ခြောက် နှစ်လောက် ခံနိုင်ပါသေးတယ်”

ဟော်နန်၏စကားကြောင့် ခဲပျူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိသည်။

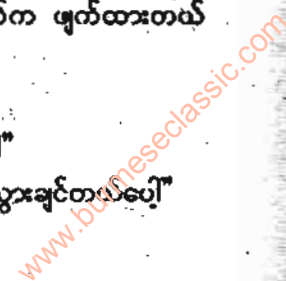
“မင်း ဘာကို ပြောချင်သလဲ”

“ဓာတ်လှေကားကို တစ်ယောက်ယောက်က ဖျက်ထားတယ် . . . ဆရာ”

“ဘာကြောင့် ဖျက်ရတာလဲ”

“အဲဒါကို အခု ကျွန်တော် ရှာနေတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် မင်း အခု ရိုဖေးကုမ္ပဏီကို ပြန်သွားချင်တယ်ပေါ့”

၃၇၆ ○ ဘုရားကျီး

“မတုတ်ဘူး ဆရာ ... ကျွန်တော်က ချာမိုနီးတောင်တက် ခန်းတိုပဲ သွားချင်တယ်”

ချာမိုနီးမြို့ကလေးသည် ဂျန်ဟိမြို့မှ အရှေ့တောင်ဘက်သို့ နိုင်ငံ ၄၀ အကွာတွင် တည်ရှိသည်။ မောင့်ဘလန်တောင်ထွက်နှင့်အယ်ဂျီလ် ရောက်တောင်တန်းများအကြားရှိ ပြင်သစ်နယ်စပ်ဘက် ပင်လယ်ရေ မျက်နှာပြင်ထက် ပေပေါင်း ၃၄,၀၀၀ အမြင့်တွင် တည်ရှိပြီး ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရွှေခင်းအသာအယာဆုံး ဒေသတစ်ခု ဖြစ်သည်။

အမှုလိုက်ရဲ့ ဟော်နန်သည် လက်ဆွဲသေတ္တာတစ်လုံး ဆွဲကာ ချာမိုနီးဘူတာရုံတွင် ရပ်ထားသော ရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့အနီး ကပ်လာသော တက္ကစိကားကို လက်ကာပြုလိုက်ပြီး ရဲစခန်းသို့ ရွှေတင်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရဲစခန်းမှာ မြို့ရွယ်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။ ခပ်သေးသေး အဆောက်အအုံလေးသာ ဖြစ်သည်။

ဟော်နန်က ရဲစခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော ပြင်သစ်ကြော်ကြီးတစ်ဦးက ပြင်သစ်စကားဖြင့် ဆီး၍ နှုတ်စကား သည်။

ဟော်နန်ကလည်း သူတတ်ထားသော ပြင်သစ်စကားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ သို့သော် ပြင်သစ်ကြော်ကြီးက တစ်လုံးမှ နားမလည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုတာလဲ၊ ကျုပ်က ပြင်သစ်စကားနဲ့ ပြောနေတာ”

ကြော်ကြီးက အံ့အားကြီးသင့်ပြီး ကိုယ်ကို ကုလားထိုင် နောင်မှီတွင် ပစ်မှီချလိုက်သည်။

“အခု ခင်ဗျားပြောနေတာ ပြင်သစ်စကားလား”

ဟော်နန်က ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ သူ့အိတ်ထဲမှ ဝရမ်းစာရွက်ကိုသာ ကမ်းပေးလိုက်တော့သည်။ ကြော်ကြီးက နှစ်ကြိမ်တိတ်တိတ် ဖတ်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဟော်နန်၏မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်

သည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဖတ်ပြန်သည်။ ကြော်ကြီးက သူ့ရှေ့ရပ်နေသူမှာ အမှုလိုက်ရဲတစ်ဦး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်။

သူက ဝရမ်းစာရွက် ပြန်ပေးရင်း ...

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်လာတာက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လလောက်က တောင်တက်ရင်း ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ မတော်တဆမှုတစ်ခုကို စုံစမ်းဖို့ လာတာပါ။ သေဆုံးသူနာမည်က ဆမ်ဗိုးဖေး”

ကြော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“အဲဒါ ... ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ချင်ပါတယ်”

“အဲဒါတော့ တောင်တက်ကယ်ဆယ်ရေးအသင်းပဲ တတ်နိုင်မှာပဲ။ အဲဒီအသင်းက မောင့်ဘလန်ရိပ်သာမှာ ရှိတယ်။ တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ၅၃၀၆၈၉၊ ဒါမှမဟုတ် ဆေးခန်းမှာလည်း စုံစမ်းကြည့်နိုင်တယ်။ ဆေးခန်းက ဗလဲလမ်းမှာ ရှိတယ်။ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်က ၅၃၀၀၈၂ ဟောဒီမှာ ကျွန်တော် အားလုံး ရေးပေးလိုက်မယ်”

ကြော်ကြီးက ကလောင်တံကို လှမ်းယူသည်။

“နေပါစေ မလိုပါဘူး၊ တောင်တက်ကယ်ဆယ်ရေးအသင်း ... မောင့်ဘလန်ရိပ်သာ ... ၅၃၀၆၈၉၊ ဒါမှမဟုတ် ဆေးခန်း ... ဗလဲလမ်း ... ၅၃၀၀၈၂”

ပြီးတော့ ဟော်နန်က ရဲစခန်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြင်သစ်ကြော်ကြီးက ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရင်း အံ့အားသင့်ကာ ငေးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တောင်တက်ကယ်ဆယ်ရေးအသင်း ကြီးကြပ်ရေးမှူးမှာ အားကစားသမားရုပ် ပေါက်နေသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူက စားပွဲတွင် ထိုင်နေရာမှ ဟော်နန်ကို မော်ကြည့်သည်။

ဟော်နန်၏ ပုံပန်းမကျဟန်အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ဒီလူတော့ တောင်တက်သမားဖြစ်ဟန် မတူဘူးဟူ၍ သူတ ငွေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာအကူအညီ ပေးရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်က အမှုလိုက်ရဲ မက်စ်ဟော်နန်ပါ”

သူက ဝရမ်းစာရွက် ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ. . . ရဲဘော် ဟော်နန်”

“ကျွန်တော်က ဆစ်ရိုဖေးဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သေဆုံးမှုကို စုံစမ်းနေပါတယ်”

ကြီးကြပ်ရေးမှူးက သက်မတစ်ချက် ချလိုက်တာ . . .

“အို. . . ဟုတ်ကဲ့၊ မစ္စတာရိုဖေးကို ကျွန်တော် အများကြီး ခင်ပါတယ်။ တော်တော်ကံဆိုးရှာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ”

“ဖြစ်ပျက်ပုံကို ခင်ဗျား မြင်လိုက်ရသလား”

“မမြင်ရပါဘူး၊ အချက်ပြသတင်း ရရချင်း ကျွန်တော်တို့ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ လိုက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ မစ္စတာရိုဖေးဟာ ရေခဲချောက်ကြီးထဲ ကျသွားပြီ။ အလောင်းတို့လည်း လုံးဝ မတွေ့ရတော့ဘူး”

“ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာပါလိမ့်”

“စုစုပေါင်း တောင်တက်သမားလေးယောက် တက်နေကြတယ်။ လမ်းပြနဲ့မစ္စတာရိုဖေးတို့က နောက်ဆုံးက၊ ကျုပ်သီရသလောက်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့ဟာ ရေခဲမျောတဲ့ကြီးကို ဖြတ်ကျော်နေကြတယ်။ အဲဒီမှာ မစ္စတာရိုဖေးက ခြေချော်ပြီး လိမ့်ကျသွားတာပဲ”

“သူ့ခြေထောက်မှာ သံစူးတပ်ဖိနပ် စီးမထားဘူးလား”

“အမှန်က ကြီးပြတ်သွားတာပါ”

“အရင်ကလည်း ဒီလို ဖြစ်ဖူးတာ ရှိသလား”

“တစ်ခါပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အတွေ့အကြုံရင့်တဲ့ တောင်တက်သမားတွေဟာ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီးမှ တက်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို မတော်တဆမှုတွေတော့ ရှိနေသေးတာပဲ”

ဟော်နန်က ခဏမျှ ရပ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။

“ကျွန်တော် လမ်းပြနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

“မစ္စတာရိုဖေး အမြဲတမ်း သုံးနေကျ လမ်းပြက အဲဒီနေ့က တောင်တက်တာမှာ မပါဘူး”

“အော်. . . ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်”

“ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်တော့ သူ နေမကောင်းလို့ပဲ။ ဝါနဲ့ တခြားလမ်းပြတစ်ယောက် ခေါ်သုံးခဲ့ရတယ်”

“သူ့နာမည် သိသလား”

“ခဏစောင့်ပါ။ ကျွန်တော် ရှာကြည့်လိုက်မယ်”

ကြီးကြပ်ရေးမှူးက နဲ့ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ မကြာမီ စာရွက်တစ်ရွက် ကိုင်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

“လမ်းပြနာမည်က ဖာန်ဘာဂ်မန်းတဲ့”

“သူ့ကို ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်မလဲ”

“သူက ဒီဒေသက မဟုတ်ဘူး”

ကြီးကြပ်ရေးမှူးက စာရွက်တစ်ရွက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာရင်း . . . “သူက လက်စဝတ်ဆိုတဲ့ရွာက လာတာ။ ဒီကဆို တီလိုမီတာ ၆၀ လောက် ဝေးတယ်”

မက်စ်ဟော်နန်သည် ချာမိုနီးမြို့မှ မထွက်ခွာမီ ကလိန်ရွဲ့ဒတ်ဆိုတယ်တွင် အခန်းစာရေးနှင့် စကားပြောသည်။

“မစ္စတာရိုဖေး ဒီမှာ တည်းနေတုန်းက ခင်ဗျားတာဝန်ကျသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အဖြစ်က ဆိုးလိုက်တာဗျာ . . . ဆိုးလိုက်တာ”

“မစ္စတာရိုဖေး တစ်ယောက်တည်း တည်းသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး. . . တခြားမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်လည်းပါပါတယ်”

“အော် . . . မိတ်ဆွေတစ်ယောက်. . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . မစ္စတာရိုဖေးက နှစ်ယောက် အတွက် အခန်း ငှားတယ်”

“အဲဒီမိတ်ဆွေနာမည် ပြောနိုင်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ရပါတယ်”

တို့တယ်စာရေးက စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ လယ်ကွဲစာရွက်ကြီး တစ်ရွက် ဆွဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ . . . စာရွက်ပေါ် လက်ညှိုးထောက်ပြီး တစ်ကြောင်းချင်း လိုက်ရှာသည်။

“ဟော . . . ဒီမှာ . . . တွေ့ပြီ”

လက်စကတ်ရွာကလေးသို့ အငှားကားဖြင့် သုံးနာရီတိတိ မောင်းလာခဲ့ရသည်။ ဟော်နန်က ဈေးသက်သာဆုံး မောက်စဝက်စွန်းကားငှားပြီး လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်စကတ်ရွာကလေးမှာ ရွာနှင့်ပင် မတူ။ အတော်ကလေး စည်စည်မင်မင် ရှိသည်။ ထွေထွေရာရာ ဈေးဆိုင်အနည်းငယ်အပြင် တောင်တက်စခန်း အဆောက်အအုံကလေး တစ်ခု၊ ကုန်ပဒေသာဆိုင် တစ်ခုနှင့် ဓာတ်ဆီဆိုင်တစ်ဆိုင်လည်း ရှိသည်။

ဟော်နန်က ကားကို တောင်တက်စခန်း အဆောက်အအုံရှေ့မှာ ရပ်ပြီး အဆောက်အအုံထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ အထဲတွင် မီးဖိုခန်း ဝိုင်းပြီး စကားပြောနေသော လူလေးငါးခြောက်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ဟော်နန်ကို မြင်တော့ သူတို့ စကားပြတ်သွားကြသည်။

“ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မစွတာဟန်ဘာဝ်မန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘယ်သူ”

“ဟန်ဘာဝ်မန်း . . . တောင်တက်လမ်းဖြူ သူ ဒီရွာမှာ နေတယ်” မျက်နှာကြမ်းကြမ်းနှင့် အဘိုးကြီးစာန်ယောက်က မီးဖိုထဲ ငျစ်ခဲနံ့တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ခင်ဗျားကို တစ်ယောက်ယောက်က နှပ်လိုက်ပြီ ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ဒီရွာမှာ မွေးတာ။ ဘာဝ်မန်းနဲ့အတူနေမည် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါဘူး”

မစွကိတ်အားလမ်း ဆေးဆုံးသွားပြီးနောက် အယ်လစ်လောက်သည် တစ်ပတ်ခန့် ရုံးမစက်ဘဲ အိမ်ခန်းမှာပင် စိတ်ပြေလက်ပျောက် အနားယူနေခဲ့သည်။

ယနေ့မှ သူမ ရုံးတက်သည်။ အောက်ထပ် အဆောက်အအုံထဲ ဝင်လိုက်လျှင်ပင် သူမ၏စိတ်ထဲ မသိုးမသန် ဖြစ်လာသလို ခံစားရသည်။ ကြော်ခက်သလိုလို ခံစားရသည်။ တံခါးစောင့်နှင့် လှုံ့ချိရေး အမှုထမ်းများက သူမအား နှုတ်ဆက်သည်ကိုပင် စက်ရှုပ်ပမာ စိတ်မပါ တပါနှင့်သာ ပြန်လည် နှုတ်ဆက်မိသည်။

အခန်းအစွန့်တွင် အလုပ်သမားများက ဓာတ်လှေကားပျက်ကို ပြန်လည်တပ်ဆင်နေကြသည်။ သူမက မစွကိတ်အားလင်းကို သတိရလာသည့် ၁၂ ထပ် အဆောက်အအုံပေါ်မှ ဓာတ်လှေကားဖြင့် မစွအားလင်း ပြုတ်ကျလာပုံကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာသည်။ ဒီ ဓာတ်လှေကားကိုတော့ ငါ တစ်သက်လုံး မမီးတော့ဘူးဟု စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူမသည် ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ဒုတိယရုံးအတွင်းရေးမှူး မစွဟင်နရီယက်က စာအိတ်များကို ဖောက်ဖွင့်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် သေသေသပ်သပ် တင်ထားသည်။

အယ်လစ်လောက်က ယင်းစာရွက်စာတမ်းများကို ကုမန်းကတန်းဖတ်သည်။ လက်မှတ်တို့ ထိုးစရာရှိတာကို ထိုးသည်။ အချို့ကို ဆိုင်ရာဌာနမှူးများအတွက် မှတ်ချက်များ ရေးသည်။

စာရွက်ပုံကြီးအောက်တွင် ထူးခြားသော စာတစ်အိတ် တွေ့ရပါသည်။ စာအိတ်ကို ချိပ်ပိတ်ထားပြီး ‘အယ်လစ်လောက်ရှိဖေးသို့ . . .’ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ’ ဟူ၍ ရေးသားထားသည်။

အယ်လစ်လောက်က စာအိတ်ဖွင့်စားဖြင့် စာအိတ်ထဲပိုက် ဖွင့်လိုက်သည်။ စာအိတ်ထဲမှ ရှစ်လက်မ ဆယ်လက်မခရွယ် ဓာတ်ပုံ

တစ်ပုံ ထွက်လာသည်။ ယင်းဓာတ်ပုံမှာ ဦးခေါင်းကြီးကြီး မျက်လုံး
ပြာပြာနှင့် ကြောက်စရာကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို အနီးကပ် ခိုက်
ထားသောပုံ ဖြစ်သည်။ ပုံအောက်တွင် ကပ်ထားသော စက္ကူပေါ်
တလေးပေါ်တွင် 'ဤဓာတ်ပုံသည် ကျွန်ုပ်၏သားငယ် 'ဂျွန်' ၏ပုံ ဖြစ်သည်။
သူသည် သင်တို့ကုမ္ပဏီဆေးကြောင့် ဤပုံအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သင်တို့
အားလုံးကို သတ်ပစ်မည်' ဟူ၍ ရေးသားထားသည်။

အယ်လစ်ဘောက်က ဓာတ်ပုံကို လက်ထဲမှ ပစ်ချလိုက်သည်။
သူမ၏ လက်များ တုန်ယင်နေသည်။ မစ္စဟင်နရီယက်က စာရွက်
စာတမ်းတွေ တပွေ့တပိုက်နှင့် ဝင်လာသည်။

"ဒီမှာ . . . လက်မှတ်ထိုးစရာတွေ . . . မစ္စ"
မစ္စဟင်နရီယက်က အယ်လစ်ဘောက်၏မျက်နှာ ပျက်နေသည်
တို့ သတိပြုမိသည်။

"ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ . . . မစ္စအယ်လစ်ဘောက်"
"မစ္စတာဝီလျံကို ခေါ်လိုက်စမ်းပါ"
သူမ၏ မျက်လုံးများက စားပွဲပေါ်မှ ဓာတ်ပုံကို ပြန်ကြည့်မိရတ်
သား ဖြစ်သွားသည်။

သည်လိုကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ ပြစ်မှုကြီးအတွက် ရှိဖူးနှင့်
သားများကုမ္ပဏီအနေဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ တာဝန်မယူနိုင်။

"ဒီပြဿနာအတွက် ငါတို့ တာဝန်မကင်းဘူး . . . လစ်စ် ဒါ . . . ငါတို့
အများ သင်္ဘောတစ်စင်းတင် ဆေးပစ္စည်းတွေကို တံဆိပ်မှားကပ်
လိုက်ကြတယ်။ တို့က အဲဒီပစ္စည်းအားလုံး ပြန်သိမ်းဖို့ စီစဉ်ခဲ့တယ်။
ဒါပေမဲ့ . . ."

"ဒီလိုဖြစ်တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ"
ရိုက်၏စကားမဆုံးခင် အယ်လစ်ဘောက်က ဖြတ်မေးလိုက်သည်။
"လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်ကတည်းက"

"ဒီလိုဖြစ်လို့ လူ့ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ခံရပြီလဲ"
"တစ်ရာလောက် ရှိပြီ"

ရိုက်က အယ်လစ်ဘောက် မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို သတိပြုမိ
သည်။ သူက ခပ်မြန်မြန်ကလေး ဆက်ပြောသည်။

"အဲဒီလို ခံရတဲ့ လူတွေကို တို့က လျော်ကြေးပေးပါတယ်၊
တကယ်တော့ တို့က အစစအရာရာ သတိအများကြီးထားပြီး လုပ်ပါ
တယ်။ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုတွေ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့် လူတွေဟာ လူသားတွေပဲ။ တစ်ခါတလေတွေလည်း အမှားတွေ
လုပ်မိကြမှာပဲ"

အယ်လစ်ဘောက်က စားပွဲပေါ်မှ ဓာတ်ပုံကို ပြန်ကြည့်လိုက်
သည်။

"အင်း . . . တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ပဲ"
ရိုက်က သူ၏ထူထည်းသော ဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့် ဖွင့်နေသည်။
"အမှန်က ဒီစာကို အယ်လစ်ဘောက်ကို မပြသင့်ဘူး။ ခု အချိန်မှာ
တို့မှာ ဒီထက်အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာတွေ ရှိနေသေးတယ်"
အယ်လစ်ဘောက်က မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

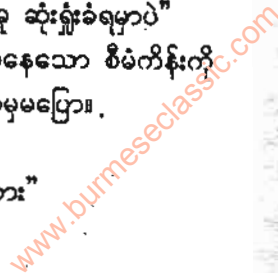
"ဘာတွေများပါလိမ့်"

"ဒီကုမ္ပဏီတထုတ်တဲ့ ဆေးဝါးအများဆုံးကို 'စားသောက်ကုန်
နှင့် ဆေးဝါးအဖွဲ့' တ ကြောခင်ကပဲ တားမြစ်လိုက်တယ်။ ဒီအတိုင်း
ဆိုရင် ဒီဆေးတွေကို အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်လောက်အထိ လုံးဝ မရောင်း
ရဘူးဆိုပြီး ပိတ်ထားဖို့ အလားအလာ ရှိနေတယ်"

"ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ဘယ်လိုနှစ်နာနိုင်သလဲ"
"အများကြီး နှစ်နာနိုင်တယ်။ နိုင်ငံခြားစက်ရုံ ဒါဇင်ဝက်လောက်
ကို ပိတ်ပစ်ရမယ်။ အမြတ်များတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ဆုံးရှုံးခံရမှာပဲ"

အယ်လစ်ဘောက်က ဂျီပလီနှင့် သူ လုပ်နေသော စီမံကိန်းကို
သွား၍ သတိရမိသည်။ သို့သော် သူမက ဘာမှမပြော။

"ပြီးတော့ . . . ဘာတွေ ရှိသေးသလဲ"
"ဒီနေ့မနက် သတင်းစာတွေ ဖတ်ပြီးပလား"

“ဟင့်အင်း... ”

“ဘယ်လူရယ်နီင်က အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးကတော် တစ်ယောက်က ဘင်နီဇန်ဆေးကို ဝယ်သောက်တယ်”

“အဲဒါ ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီက ထုတ်တဲ့ ဆေးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက အဆိပ်အတောက်ဖြေဆေး တစ်မျိုးပေါ့ သွေးတိုးရုံတဲလူ လုံးဝ မသောက်ရဘူး။ ဒါကို ပုလင်းပတ်မှာလည်း စာနဲ့ အထူးသတိပေးထားတယ်။ အဲဒါကို ဝန်ကြီးကတော်က သယ်မထားမိဘူး”

အယ်လစ်ဇဘက် တစ်ကိုယ်လုံး အကြောတွေ ဆိုင်းသွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။

“ဒီတော့ သူ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ”

“သတိ လုံးဝ မရသေးဘူး။ သေချင်လည်း သေနိုင်တယ်။ အဲဒီဆေးဟာ တို့ကုမ္ပဏီကထုတ်တဲ့ဆေးဆိုပြီး သတင်းစာမှာ ဖော်ပြထားတယ်။ နီင်ခြားက အမှာတွေ ပြန်ရုပ်သိမ်းတဲ့ စာတွေ တဖွဲ့ဖွဲ့ ရောင်နေကြတယ်။ စားသောက်ကုန်နှင့် ဆေးဝါးအဖွဲ့က စုံစမ်း စစ်ဆေးဖော်လုပ်မယ်ဆိုပြီး အကြောင်းကြားတယ်။ ဒီကိစ္စက အနည်းဆုံး တစ်နှစ်တော့ကြာမှာပဲ။ ဒီကြားထဲ တို့က ဒီဆေးကို လုံးဝ အရောင်းရပ်ထားရမယ်”

“အဲဒီဆေးတွေအားလုံး ဈေးကွက်က ကျွန်မ ပြန်သိမ်းချင်တယ်”

“အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ဒီဆေးက အလွန်စွမ်း...”

“ဒီဆေးကြောင့် အန္တရာယ်ဖြစ်တဲ့ တခြားလူတွေ ရှိသေးသလား”

“ဒီဆေးကြောင့် လူပေါင်း ထောင်သောင်းမက အကျိုးခံစားခဲ့ကြပြီ။ တို့ကုမ္ပဏီထုတ် ဆေးထဲမှာ အစွမ်းဆုံး ဆေးတစ်မျိုး...”

“ကျွန်မ မေးတာ မဖြေသေးဘူး”

“သိပ်မရှိပါဘူး။ မဖြစ်စလောက်... ဟုတ်တယ်... နည်းနည်းပါးပါး... ဒါပေမဲ့...”

“ဒီဆေးကို ဈေးကွက်က ကျွန်မ ပြန်သိမ်းချင်တယ်။ ခု ချက်ချင်း ပြန်သိမ်းချင်တယ်”

ရိုးစိက ဒေါသကို မနည်းထိန်းထားရသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုလုပ်ရင် ကုမ္ပဏီမှာ ဘယ်လောက်အထိ နစ်နာသွားမယ်ဆိုတာ သိချင်သေးသလား”

“မသိချင်ဘူး”

ရိုးစိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... ဒီတော့ သတင်းကောင်းတွေကိုတော့ မင်းကြားခဲ့ရပြီ။ သတင်းဆိုးကတော့ ဘာကဲသုဋ္ဌေးတွေက မင်းနဲ့ တွေ့ချင်သတဲ့၊ ခု ချက်ချင်း တွေ့ချင်တယ်တဲ့၊ သူတို့က သူတို့အကြွေး ပြန်တောင်းနေကြပြီ”

အယ်လစ်ဇဘက်သည် ရုံးခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။ မျက်လုံးပြူး ခေါင်းကြီး ကလေးငယ်နှင့် မေ့မြောနေသော ဝန်ကြီးကတော်တို့အကြောင်းကို စဉ်းစားနေသည်။

တကယ်တော့ ဤဖြစ်ရပ်မျိုးကို မိမိတို့ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းသာ ကြုံရသည် မဟုတ်။ အခြားဆေးကုမ္ပဏီတွေလည်း သည်အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရတတ်သည်ပင်။ သည်လိုအလားတူ ဖြစ်ရပ်တွေကို သတင်းစာထဲ မကြာခဏ ဖတ်နေရသည်။ သို့ပေမယ့်... ထိုစဉ်က အယ်လစ်ဇဘက်၏ စိတ်တွင် ထူးထူးခြားခြား ထိခိုက်မှု မရှိခဲ့။ ယခုမူ သူမအဖို့ စကားဖြင့် မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင်အထိ စိတ်ထိခိုက်မိရသည်။

သည်ကိစ္စအတွက် သူမမှာ တာဝန်ရှိသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူမက သက်ဆိုင်ရာ ဌာနအကြီးအကဲများနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူတို့နှင့် ညှိပြီး လိုအပ်သော ကာကွယ်မှုများ လုပ်နိုင်သလောက် လုပ်သွားရန် ဖြစ်သည်။

ဤဇာတ်ပုံသည် ကျွန်ုပ်၏သားငယ် ‘ဂျွန်’ ၏ပုံ ဖြစ်သည်။

ဘယ်လူရယ် ဝန်ကြီးကတော်တစ်ဦး သတိလုံးဝမရ ဖြစ်နေပြီ။ သေချင်လည်း သေနိုင်တယ်။

www.burmeseclassic.com

ဘက်သူတွေတွေက မင်းနဲ့ တွေ့ချင်သတဲ့။ ခုချက်ချင်း တွေ့ချင်သတဲ့။ သူတို့အကြား ပြန်တောင်းနေကြပြီ။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် အသက်ရှူရပ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ငါ တတ်မှ တတ်နိုင်ပါ့မလား ဟူသော သံသယစိတ်လည်း ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ တာဝန်ကြီးက လူနှင့်မမျှအောင် လေးလံလှသည်။ သူမခေါင်းပေါ်သို့ တာဝန်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပုံကျလာသည်။

ရုတ်တရက် ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ နံရံပေါ်မှ အဘိုးကြီး ဆင်ဖြူရယ်၏ ပုံတူကားကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

အဘိုးကြီး၏မျက်နှာတွင် ယုံကြည်မှုအပြည့် ရှိနေသည်။ မဖြစ်နိုင်တာ ဘာမှ မရှိဟု ယုံကြည်ထားသော မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။

သူမသည်လည်း တိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိရမည်။ မိုးဆက်အမွေကို ဆက်ခံရမည်။ သူမသည် ရိုဖေးမျိုးဆက်ဝင် တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ပုံတူကားချပ်ကြီး အနည်းငယ် ရွှေနေသည်ကို အယ်လစ်ဇဘက် သတိပြုမိသည်။ ဓာတ်လှေကား ပြုတ်ကျတုန်းက နံရံတုန်ခါမှုကြောင့် ရွှေသွားခြင်း ဖြစ်မည်။

သူမသည် ပန်းချီကားကို ပြန်တည်ရန် ထိုင်ရမှ ထလိုက်သည်။ ပန်းချီကားကို အနေအထားမှန်အောင် ဟိုရွှေသည်ရွှေလုပ်ရာမှ ချိတ်ပြုတ်ပြီး ပန်းချီကားမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားတော့သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ပန်းချီကားကို လုံးဝ မကြည့်မိ။ သူမသည် ပန်းချီကားချိတ်သော နံရံကြီးကိုသာ အကြောင်သား ငေးစိုက် ကြည့်နေမိသည်။

နံရံတွင် မြင်နေရသည်ကတော့ အသေးစား လျှို့ဝှက် အသံပမ်းစက်ကလေး တစ်ခု...။

ညနေ ၄ နာရီ။

သိပ္ပံပညာရှင်ကလေး ဂျီပလီသည် အလုပ်မဆင်းသေး။ ခုတစ်လော သူသည် ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် နေဝင်ပိုးချုပ်အထိ တကုတ်ကုတ် လုပ်နေတတ်သည်။

တကယ်တော့ သူလုပ်နေသောလုပ်ငန်း ဘယ်နေ့တယ်ရက်ပြီးရမည်ဟု အယ်လစ်ဇဘက်က အတိအကျ ရက်အကန့်အသတ်မေးထားသည် မဟုတ်။ သို့ပေမယ့် ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီအတွက် သူလုပ်ငန်း မည်မျှအရေးကြီးကြောင်းကို ဂျီပလီက ကောင်းစွာသိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ပြီးအောင် သူ့အနေဖြင့် အချိန်ပိုဆင်းပြီး ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီနှင့်ပတ်သက်သော ကောလဟာလသတင်းဆိုးတွေကို သူ ကြားနေရသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ကုမ္ပဏီကို ကာကွယ်ချင်သည်။

ကုမ္ပဏီသည် သူ့အပေါ်တွင် အလွန်ကောင်းသည်။ သူ့အားလခကိုလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးသည်။ လွတ်လပ်မှုကိုလည်း ပေးသည်။ ပြီးတော့ သူက ကွယ်လွန်သူ မစ္စတာ ဆမ်ရိုဖေးကိုလည်း လေးစားသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်ကိုလည်း လေးစားသည်။ ဂျီပလီအနေဖြင့် သည်မျှ ရုံးဆင်းချိန်နောက်ကျခံပြီး ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်နေခြင်းမှာ သူ့အကျိုးအတွက်ဟုဆိုလျှင် အားလုံး ဖျန်နိုင်။ အယ်လစ်ဇဘက်အကျိုးအတွက် သူ၏ လက်ဆောင်ဟု ဆိုမှသာ အားလုံးမှန်မည် ဖြစ်သည်။

ဂျီပလီသည် သူ့စားပွဲလေးတွင် ထိုင်ကာ နောက်ဆုံးစမ်းသပ်ချက်များကို စစ်ဆေးလျက်ရှိသည်။

အခြေအနေမှာ သူ့မျှော်လင့်သည်ထက် ပို၍ ကောင်းနေသည်။ သူသည် သူ့အလုပ်တွင်သာ ကသိုဏ်းရှုသလို အလွန်စူးစိုက်လျက် ရှိသည်။ တိရစ္ဆာန်များ၏ အညစ်အကြေးနံ့များ၊ မွှန်းကျပ်နေသော အခန်း၏အခြေအနေနှင့် တပြည်းပြည်း ညဉ့်နက်လာခြင်းတို့ကို သူ့အလုံးဝ သတိမရ။

ထိုအချိန်တွင် အခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။ ညစောင့် ဆက်နိုလန်

ဝင်လာသည်။ နီလန်က ညစောင့်အလုပ်ကို မုန်းသည်။ ညစ်ပတ် နှဲတော်နေသော တိရစ္ဆာန်တွေနှင့် ရူးကြောင်ကြောင် သိပ္ပံညာရှင် တစ်ယောက်သာရှိသော သည်ဓာတ်ခွဲခန်း အဆောက်အအုံကို တစ်ည လုံး စောင့်နေရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းသော အလုပ်မဟုတ်ဟု သူက ယူဆသည်။

“ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲ... ဒေါက်တာ”

နီလန်က ဒေါက်တာဂျီပလီအား မေးလိုက်သည်။

ဂျီပလီက မျက်နှာလှန်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာပြောတာလဲ”

“အို... ဒေါက်တာ အလုပ်လုပ်တာ ကြာဦးမှာလားလို့ မေး တာပါ။ ကြာဦးမယ်ဆိုယင် ကျွန်တော်က ဒေါက်တာစားဖို့ တစ်ခုခု သွားယူပေးမလို့... ဆင်းဒဝစ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကျွန်တော် စားသောက်ဆိုင် ပြေးပြီး သွားယူလာခဲ့မယ်”

“ဒါဖြင့် ကော်ဖီပဲ လုပ်ပါ”

ပြီးတော့ ဒေါက်တာဂျီပလီက စားပွဲပေါ်မှ ဇယားများကို ပြန်လည် ကြည့်ရှုနေသည်။

“အပြင်ဘက်က တံခါးကို သော့ခတ်ခဲ့မယ်... ဒေါက်တာ၊

ပြီးတော့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဒေါက်တာဂျီပလီက နီလန်၏စကားကို ကြားပင်မကြား။

နောက်ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဓာတ်ခွဲခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“မိုးချုပ်လှချည်လား... အီမီလ်”

ဒေါက်တာအီမီလ်ဂျီပလီက မျက်နှာမော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ အံ့အားသင့်နေသည်။ ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျာ”

ဂျီပလီက လေးလေးစားစားပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဤ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး သူ့အခန်းထဲသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ အချိန်မတော် ဝင်ရောက် လာခြင်းအတွက်လည်း ဂျီပလီက သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူမိသည်။

“နုပျိုဆေး... အသက်ရှည်ဆေးစီမံကိန်း ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက် ဟုတ်စ”

ဂျီပလီက နှုတ်ထိန်းနေသည်။ ဤစီမံကိန်းကို မည်သူမျှ မသိ စေရန် မစွန့်စားအယ်လစ်ဇဘက်က သူ့ကို ပြောထားသည်။ သို့ပါ လျက် ယခုသည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်အကြောင်း သိနေ ရတာလဲ။ တကယ်တော့ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ သူ့အား ဤကုမ္ပဏီသို့ ခေါ်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဂျီပလီက ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား... ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ပါ”

“ကောင်းတယ်... ဆက်ထိန်းထားပါ။ ဘယ်သူ့မှ မပြောနဲ့၊

ဒါနဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“အံ့ဩစရာပဲ ခင်ဗျာ”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ယုန်လှောင်အိမ်တစ်ခုအနီးသို့ လျှောက်လာခဲ့ သည်။ ဂျီပလီက နောက်မှ လိုက်လာသည်။

“ကျွန်တော် ရှင်းပြစရာများ လိုပါသလား ခင်ဗျာ”

“မလိုပါဘူး အီမီလ်၊ ကျုပ်လည်း ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ တော်တော် ရင်းနှီးနေတာပဲ”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ပြန်အလှည့်တွင် တိရစ္ဆာန်အစာခွက်တစ်ခုကို တိုက်မိပြီး အစာခွက်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

“အို... ဆောနီ”

“နေပါစေခင်ဗျာ... ကျွန်တော် ကောက်လိုက်ပါမယ်”

ဂျီပလီက ခွက်ကို ကောက်ယူရန် ခါးကုန်းလိုက်စဉ်တွင် သူ့ ခေါင်းနောက်ပိုင်းမှ ပွင့်ထွက်သွားသလို ထင်လိုက်ရပြီး ကြမ်းပြင် တစ်ခုလုံး ထောင်တက်သွားသည်ကိုသာ နောက်ဆုံး မှတ်မိလိုက်တော့ သည်။

အဆက်မပြတ် မြည်နေသော တယ်လီဖုန်းသံကြောင့် အယ်လစ်ဇဘက် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ သူမက ခုတင်ပေါ်တွင် ထ ထိုင်လိုက်သည်။ မျက်လုံးတွေက အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် လေးလံနေသည်။ အိပ်ရာဘေး စားပွဲပေါ်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ နံနက် ၅ နာရီ။

သူမက တုန်ယင်နေသောလက်ဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို ကောက် တိုင်လိုက်သည်။

အသက်ရှူ မမှန်သော အသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။

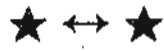
“မစ္စရီဖေးပါလား . . . အခုပြောနေတာ စက်ရုံလုံခြုံရေး ည စောင့်ပါ။ ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲပြီး လုံးဝ ပျက်စီးသွား ပါတယ်”

အယ်လစ်ဇဘက်က မျက်လုံးတွေ ကျယ်သွားပြီး . . .

“လူ အထိအခိုက် ရှိသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ခင်ဗျာ။ သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက် မီးလောင် ပြီး သေဆုံးသွားပါတယ်”

ညစောင့်က နာမည်ကိုပစ် မပြောခဲ့တော့ဘဲ တယ်လီဖုန်း ပြန်ချသွားသည်။

အမှုလိုက်ရဲ မက်စ်ဟော်နန်သည် ထောက်လှမ်းရေးဌာန ရုံးခန်းတွင် ထိုင်ကာ အကြံထုတ်လျက်ရှိသည်။ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံးတွင် လက်နှိပ် စက်သံများ၊ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ငြင်းခုံသံများနှင့် တယ်လီဖုန်း ခေါ်သံများဖြင့် ညစ်နေသည်။

သို့သော် ဟော်နန်က ယင်းတို့ကို လုံးဝ မကြား။ လုံးဝ သတိ မထား။ သူသည် ကွန်ပျူတာစက်လို အစွမ်းထက်သော သူ၏ဦးနှောက် ဉာဏ်ဖြင့် တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းတရားကိုသာ အာရုံစိုက်လျက် ရှိသည်။ သူ စဉ်းစားနေသည်မှာ ရှိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီ ပဋိညာဉ် စာတမ်းအကြောင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းစာတမ်းတွင် ကုမ္ပဏီကို အယ်လစ်ဇဘက်အဘိ အဘိုးကြီး ဆင်မြူရယ်က စတင် တည်ထောင်ခဲ့ကြောင်း၊ အစုရှယ်ယာများကို ဖိသားစုမှတစ်ပါး အခြားသူစိမ်းတစ်ရပ်စပ် ပြင်ပပုဂ္ဂိုလ်များအား လုံးဝ ပါဝင်ခွင့် မပြုကြောင်း စသည်တို့ကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည်။ စိတ်ကူးကောင်းသလောက် အန္တရာယ်များတဲ့စနစ်ပဲဟူ၍ ဟော်နန်က တွေးမိသည်။

တစ်ဆက်တည်းတွင် သူက ဝဂ္ဂ ရာစုအတွင်းက ကျင့်သုံးခဲ့သော အီတာလျံ အသက်အာမခံစနစ်တစ်ခုကို သွား၍ သတိရမိသည်။ ထိုစနစ်ကို ၁၆၉၅ ခုနှစ်တွင် အီတာလျံဘက်သူဌေးကြီး လိုရင်ဇိုတွန်တီ က တီထွင်ခဲ့သည်။ ထိုစနစ်အရ အစုရှယ်ယာဝင်တိုင်း အစုရှယ်ယာ တို့ အညီအမျှ ထည့်ဝင်ကြရသည်။ ကွယ်လွန်သွားသူ၏ အစုရှယ်ယာ တို့ ကျန်ရစ်သူများက ဆက်ခံရသည်။

ဤစနစ်၏ ဆိုးကျိုးမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မြန်မြန်သေစေလိုသော စိတ်ထားကို ဆွပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယခု ရှိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီ မှာလည်း သည်အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ။

သန်းနှင့်ချီနေသော အစုရှယ်ယာများကို သူ့ထက်ငါ့ ငမ်းငမ်း

www.burmeseclassic.com

တက် အမွေဆက်ခံလိုသည့်စိတ်ကို ဘယ်သူ တားနိုင်ပါမည်နည်း။ ထို့ပြင် ထိန်းချုပ်ရှယ်ယာပိုင် ပုဂ္ဂိုလ်က သဘောမတူလျှင် ဘယ်သူမျှ မိမိ၏ အစုရှယ်ယာကို မရောင်းရဟူ၍ကော တား၍ရနိုင်ပါမည်လော။ ရနိုင်သည် ထားဦး . . . သည်စနစ်ကို ကျေနပ်သူကတော့ တစ်ရာခိုင် နှုန်းပင် ရှိမည် မဟုတ်။

ယခုလည်း မစ္စတာဆစ်ရိုဖေးက ထိန်းချုပ်ရှယ်ယာကို ပိုင်ထားသည်။ သူက ဘယ်သူ့ကိုမျှ အစုရှယ်ယာ ပြန်ရောင်းခွင့် မပြု။ ဤအချက်ကို အမှုလိုက်ရဲ ဟော်နန်က ကောင်းစွာ သိသည်။

ယခု မစ္စတာရိုဖေး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ။ သူ့သမီး အယ်လစ်ဘက် ရိုဖေးက သူ့ဖခင်နေရာကို ဆက်ခံသည်။ သမီးကလည်း ဖခင်ဝါဒအတိုင်းပင် ဘယ်သူ့ကိုမျှ ရှယ်ယာပြန်ရောင်းခွင့် မပြု။ သူမသည် ယခုအချိန်အထိ သေဘေးနှင့် နှစ်ကြိမ် ကြုံခဲ့ရပြီ။ အခြားအနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးတွေလည်း နေ့တိုင်းလိုလို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝေါပေါက်နေပြီ။

ဟော်နန်က ယင်းဖြစ်ရပ်တွေကို မတော်တဆဖြစ်ရပ်တွေထူမယုံကြည်။ လုပ်ကြံမှုများပင် ဖြစ်ရမည်ဟုသာ ယုံကြည်သည်။

ဟော်နန်သည် ရဲမှူးရှုမစ်၏ အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

ရဲမှူးက ဆစ်ရိုဖေး တောင်တက်ရင်း လိမ့်ကျသေဆုံးသွားရုံနှင့်ပတ်သက်၍ ဟော်နန်၏အစီရင်ခံချက်ကို နားထောင်ပြီးနောက် . . .

“ဒီတော့ ဒီအမှုမှာ လမ်းပြနာမည်နဲ့ ပတ်သက်လို့ မရှင်းမယင်းဖြစ်နေတယ် ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ . . . ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ လူသေမှုလို့ ပြောလို့ မရသေးဘူး ဟော်နန်”

“ဒီနောက်မှာ အများကြီး ရှိသေးတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ် ဆရာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ ရိုဖေးနှင့်သားများတုမ္မက်မှာ အတွင်းရေးပြဿနာတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေပါတယ်၊ ဒီတော့ ဆစ်ရိုဖေးကို ရှင်းလင်းလိုက်ရင် ဒီပြဿနာတွေအားလုံး ပြေလည်သွားမယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်က တွေးချင် တွေးနိုင်ပါတယ်”

ရဲမှူးက ကိုယ်ကို နောက်သို့မို၍ ပြင်ထိုင်ပြီး ဟော်နန်၏မျက်နှာ

ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဟော်နန်၏ တင်ပြချက်ကို သူက လက်မခံချင်။ သို့သော် သည်အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဟော်နန်က လက်တွေ့ ကွင်းဆင်းပြီး လေ့လာခဲ့ခြင်းအတွက်တော့ သူက ဝမ်းသာမိသည်။

ဤအချက်သည် ရဲအဖွဲ့အတွက် ဂုဏ်တက်စရာ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့လည်း ရဲမှူးက ဟော်နန်အား ရိုဖေးမိသားစုနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးဝေးနေစေချင်သည်။ ရိုဖေးမိသားစုဝင်များအား စစ်လားဆေးလား လုပ်လျှင် မီးခဲကိုင်မိသလို အားလုံး ဒုက္ခတွေ့သွားနိုင်သည်။ ချက်ချင်း အလုပ် ပြုတ်သွားနိုင်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရဲမှူးက ပြောသည်။

“ဒီအမှုကတော့ မင်းအမှုပါ၊ အချိန်ယူပြီးသာ ကြိုးစားပေတော့” ဟော်နန်က ဝမ်းသာစွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ”

ဟော်နန်သည် စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း သူ့အခန်းသို့ ပြန်လျှောက်လာစဉ် ဗူးခင်းဆိုင်ရာ ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ဆုံမိသည်။

“အတော်ပဲ . . . ဟော်နန် . . . ခင်ဗျားမှတ်ဉာဏ်ကလေး တွန်တော့ကို တစ်မိနစ်လောက် ငှားစမ်းပါ”

“ဟာ . . . မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်”

“အကောင်း ပြောတာပါ၊ မြစ်ကြောင်းကင်းလှည့်အဖွဲ့က မြစ်ထဲမှာ မိန်းကလေးအလောင်းတစ်ခု တွေ့ရတယ်၊ အဲဒါ မောင်ရင် ခဏလိုက်ကြည့်စေချင်တယ် . . .”

“ကြည့်တာပေါ့ ဆရာ”

အမှန်က ဤသည်မှာ ဟော်နန်၏တာဝန် မဟုတ်။ သူနှင့် တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်သော တာဝန်လည်း မဟုတ်။ သို့သော် သူက ဤသို့သော စေတနာ့ဝန်ထမ်းအလုပ်မျိုးကို သူ့တာဝန်ဟုပင် သဘောထားသည်။

မိန်းကလေး၏အလောင်းကို ရေခဲတိုက် အလောင်းစင်ပေါ်တွင်

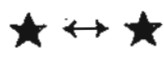
တင်ထားသည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အသက် ၂၀ ဝန်းကျင်အရွယ် ဖြစ်သည်။ သူမကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ် မရှိ။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖူးရောင်ပုပ်ပွ နေပြီ။ သူမ၏လည်ပင်းတွင် ဖဲကြိုးအနီစကို စည်းထားသည်။

“မသေခင် မုဒိမ်းကျင့်ခံရပုံလက္ခဏာ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့မှ သတ်ပြီး ရေထဲ မျှောလိုက်တာ ဖြစ်မယ်၊ သူ့အဆုတ်ထဲမှာ ရေမတွေ့ဘူး။ သူ့လက်ဗွေကိုလည်း ယူလို့မရဘူး။ မောင်ရင် သူ့ကို မြင်ဖူးသလား”

ဟော်နန်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို သာ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ . . .

“မမြင်ဖူးဘူး”

ထို့နောက်တွင်တော့ ဟော်နန်သည် လေဆိပ်သို့သွားရန် ဘတ်စ်ကားရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။

အမှုလိုက်ရဲ့ ဟော်နန်သည် ဆာဝင်နီးယားကျွန်း၊ ကိုစတာဆမာရယ် လဒါလေဆိပ်တွင် ဆင်းသည်။ ဈေးအသက်သာဆုံးဖြစ်သည့် ဖိယက် ၅၀၀ အမျိုးအစားတက္ကစီကို ငှားပြီး အော်လဘီးယား မြို့တွင်းသို့ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ အော်လဘီးယားမြို့မှာ စက်မှုလက်မှုမြို့ ဖြစ်သည်။ မြို့ပြင်တွင် စက်ရုံအလုပ်ရုံတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ တားဟောင်းကားပျက်များ စုပုံ ပြန်ကြနေကြသည်။

မြို့လယ်ရောက်တော့ ဟော်နန်က အော်လဘီးယားရဲမင်းကြီးရုံး ရှေ့တွင် ကားကို ရပ်သည်။

အဝင်ဝစားပွဲတွင် ထိုင်နေသော မှုခင်းလက်ခံ ရဲကြပ်ကြီးအား ဝရမ်းစာရွက်ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ မကြာမီတွင်ပင် သူ့အား ရဲမှူး အခန်းထဲ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ရဲမှူး လူဝီဖာရာရိုက မတ်တတ်ရပ်၍ ပြုံးခွင်စွာ ကြိုဆို နှုတ် ဆက်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးပျောက် သွားသည်။

ဟော်နန်မှာ အမှုလိုက်ရဲ့နှင့် တစ်စက်ကလေးမျှ မတူသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“သက်သေခံလက်မှတ် ကြည့်ပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ရပါတယ်”

ဟော်နန်က ဝရမ်းစာရွက် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ရဲမှူးဖာရာရို က ဟိုဘက်သည်ဘက် လှန်ကြည့်ပြီး ပြန်ပေးသည်။ ရဲမှူး၏စိတ်ထဲ တွင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံမှာ အမှုလိုက်ရဲ့တွေ တော်တော်ရှားပုံရတယ် ဟူ၍ တွေးလိုက်မိသည်။

“ကိုင်း . . . ဆိုပါဦး . . . ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ဟော်နန်က အီတာလျံစကားဖြင့် စတင် ရှင်းပြသည်။ သို့သော် ရဲမှူးက လုံးဝ နားမလည်။ ဘာစကားပြောနေမှန်းပင် မသိ။ နောက်

ဆုံးတော့ ရဲမှူးက လက်ကာပြရင်း . . .

“ဒါနဲ့ . . . ရဲဘော် . . . အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်သလား”

“တတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒီလိုဆိုရင် . . . တောင်းပန်ပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ပြောကြတာ ပေါ့”

ဟော်နန်က သူ့လာရင်းကိစ္စကို ရှင်းပြသည်။ သူ့စကားဆုံးတော့ ရဲမှူးက ပြောသည်။

“ကိုယ့်လူ မှားနေပြီ၊ အလကား အချိန်ဖြုန်းမနေပါနဲ့၊ တျှပ်တို့ စက်ပြင်ဆရာတွေက ဂျစ်ကားကို သေသေချာချာ စစ်ပြီးပါပြီ၊ လုပ်ကြံမှု မဟုတ်ဘူး၊ မတော်တဆ ကားမှောက်မှုပဲဆိုတာ လူတိုင်းက သဘော တူတယ်”

ဟော်နန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြည့်ချင်ပါသေးတယ်”

“ကြည့်ချင်ရင် ရပါတယ်၊ အဲဒီကား အခု ပြည်သူ့ကားရုံထဲမှာ ရှိတယ်၊ လေလံတင်ရောင်းဖို့ လုပ်ထားတယ်၊ ကျုပ် ရဲဘော် တစ်ယောက် ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီ သွားကြည့်ပေါ့၊ ကားမှောက်တဲ့ နေရာကော ကြည့်ချင်သေးသလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ဟော်နန်က ပြတ်ပြတ်ပင် ငြင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်တော့ သူ့အား အော်လဘီးယားရဲအဖွဲ့မှ အမှုလိုက်ရဲ ဘရွန်ကမ်ပက်နာက ကားရုံသို့ လိုက်ပို့သည်။

“ကားကို ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆေးပြီးပါပြီ၊ မတော်တဆ မှောက် တာ သေချာပါတယ်”

ရဲဘော်ကမ်ပက်နာက သူ့ထင်မြင်ချက်ကို တင်ပြသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဟော်နန်က လုံးဝ လက်မခံ။

ဂျစ်ကားကို ကားရုံထောင့်တွင် တွေ့ရသည်။

ရှေ့ပိုင်းကို ပြင်ထားပြီး အစိမ်းရောင်ဆေးမှုတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီကားကို ပြန်ပြင်ဖို့ အချိန်မရသေးဘူး”

စက်ပြင်ဆရာက ပြောသည်။

ဟော်နန်က ဂျစ်ကားဘေးမှ လှည့်ပတ်လျှောက်ကြည့်သည်။

“ဘရိတ်ကို ဘယ်လို ဖျက်ထားသလဲ”

“အား . . . လာပြန်ပြီလား တစ်ယောက်”

စက်ပြင်ဆရာ၏အသံတွင် မကျေနပ်သံ ပါနေသည်။ ပြီးတော့ သူက ဆက်လက်၍ . . .

“ကျွန်တော် စက်ပြင်ဆရာ လုပ်စားလာတာ ၂၅ နှစ် ရှိပါပြီ မစ္စတာ၊ ဒီကားကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးကြည့်ပါတယ်၊ ဒီကား ရဲ့ ဘရိတ်ကို နောက်ဆုံး လက်နဲ့ထိလိုက်တဲ့လူဆိုလို့ ကားကို စက်ရုံ က မထုတ်ခင် ကိုင်လိုက်တဲ့ လူပဲ ဖြစ်မှာပဲ”

“ကားဘရိတ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဖျက်ထားတယ်”

ဟော်နန်က ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ် ဖျက်နိုင်မှာတဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိရသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ . . . သိရ အောင် ကျုပ် လုပ်ပါမယ်”

ဟော်နန်က ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျစ်ကားကို တစ်ချက်စောင်းကြည့်လိုက်ပြီး ကားရုံထဲမှ ပြန်ထွက် လာခဲ့သည်။

“မင်း သူနဲ့ လိုက်သွားတော့ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲ”

ရဲမှူး ဖာရာရိုက အမှုလိုက်ရဲ ကမ်ပက်နာကို မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး . . . ဆရာ၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကားရုံထဲ ခေါ်သွားတယ်၊ သူက သူ့ကိုယ်သူ အရှေ့လှုပ်ပြီး စက်ပြင် ဆရာနဲ့ စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ မြို့ထဲ လျှောက် ကြည့်ဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ ဆရာ”

“အင်း... အံ့စရာပါပဲကွာ”

ဟော်နန်သည် သောင်ပြင်တွင်ရပ်ရင်း မြစ်မ်းရောင် တောက်နေသော တိုင်ရေနီယံပင်လယ်ပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ဘာကိုမျှ မမြင်။ သူ့စိတ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို အာရုံ စူးစိုက်နေ သည်။ သူသည် ပြီးသမျှ သဲလွန်စကလေးများကို ဆက်စပ်ကြည့်နေ သည်။ အဖြစ်က ဉာဏ်စမ်းအရပ်ဆက်ကစားနည်းနှင့် တူနေသည်။ သူ့ဟာနှင့်သူ အဆင်သင့် အစပ်တည့်သွားလျှင် အားလုံး ရှော့ရှော့ ရှူရှူ အဆင်ပြေသွားနိုင်သည်။ အစပ်မတည့်ဘဲ တစ်နေရာတွင် အံ့ချော်သွားလျှင် ရှေ့ဆက် ဘာမှ လုပ်မရတော့။

တကယ်တော့ ဂျစ်ကားမှောက်မှူမှာ အသေးအဖွဲ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခု သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုမှိုခင်းဉာဏ်စမ်းပြဿနာတွင် အတော် သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ကားဘရိတ်ကို ကျွမ်းကျင်သော စက်ပြင်ဆရာတွေက အကြိမ်ကြိမ်အလီလီ စစ်ဆေးခဲ့ကြပြီ။ ဟော်နန် အနေဖြင့် သူတို့၏ ရိုးသားမှုနှင့် ကျွမ်းကျင်မှုကို လုံးဝ သံသယဖြစ်စရာ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကားဘရိတ်ကို ဘယ်သူမှ ဖျက်မထားဟူသောအချက် ကို သူက လက်ခံသည်။

ထို့ပြင် ကားမောင်းသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ အယ်လစ်ဇဘတ် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကားဘရိတ်ကို တစ်ယောက် ယောက်က ဖျက်ထားနိုင်သည်ဟူသော အချက်ကိုလည်း သူက လက်ခံ သည်။ စိတ်ချရသော စက်ပြင်ဆရာများက စစ်ဆေးကြည့်ရာတွင် ဖျက်ထားကြောင်း သက်သေပြုသော အမှတ်လက္ခဏာများ လုံးဝ မတွေ့ရ။

သို့သော် တစ်ယောက်ယောက်က ဖျက်ထားတာကတော့ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် ဟော်နန်မှာ သည်မျှ ဦးနှောက်ခြောက်ခံထား စဉ်းစားခန်း ထုတ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

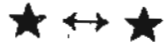
သူ့ကို သူ့ထက် ‘လျှင်’ သော လူတစ်ယောက်က ပညာစမ်းနေ ပြီ။ ထို့ကြောင့် သည်မှိုခင်းမှာ ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာရသည်။

ဟော်နန်က သောင်ခုံပေါ် တက်သွားပြီး ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်လိုက်သည်။ သူသည် သဲလွန်စအပိုင်းအစကလေးများကို ခွဲခြားကြည့်သည်။ ပြောင်းရွှေ့ကြည့်သည်။ ဆက်စပ်ကြည့်သည်။

မိနစ် ၂၀ လောက် ကြာတော့ အပိုင်းအစကလေးတစ်ခု သူ့ နေရာနှင့်သူ ချောခနဲ ဝင်သွားသည်။ ဟော်နန်၏မျက်လုံးတွေ ပွင့် သွားသည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် အသံတိတ် ရေခွတ်လိုက် သည်။

ဟုတ်ပြီ... ဟန်ကျပြီ။ ဒီလူနဲ့ ငါ သွားတွေ့မယ်။ သည်နောက်တော့ သူ့အဖို့ လုပ်စရာအဆင့်နှစ်ဆင့် ပေါ်လာ သည်။ ပထမအလုပ်က အော်လဘီးယား မြို့ပြင်မှာ၊ ဒုတိယ အလုပ်က ချာမိုနီး တောင်ပေါ်မှာ။

သူသည် ညပိုင်းလေယာဉ်ဖြင့် ဇူးရစ်မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

အားရိုး (၃၅)

“ဖြစ်ပျက်သွားတာက သိပ်ပြီး မြန်ဆန်လွန်းတယ် . . . မစ္စ ရိုပေး၊
ကျွန်တော်တို့က ဘာမှလုပ်ဖို့ အချိန်မရလိုက်ပါဘူး။ မီးသတ်စက်
အလုပ်စမယ်လည်း လုပ်ရော ဓာတ်ခွဲခန်းလည်း ပြာကျတုန်းပြီ”

ရိုပေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီမှ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က
အယ်လစ်ဇဘတ်အား ရှင်းပြနေသည်။

သူတို့က ပြာပုံထဲတွင် မီးသွေးတုံးဖြစ်နေသော ဒေါက်တာ
အိဗီလ်ဂျီပလီ၏ အလောင်းကို တွေ့ရသည်။ သူ၏ ဆေးနည်းဖော်ပြချက်
လာကို ပေါက်ကွဲမှုမတိုင်မီက လုံခြုံရာသို့ ရွှေ့ပြောင်း သိမ်းဆည်းထားခဲ့
မထားခဲ့ ဆိုသည်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမျှ မသိရ။

“သူတေသနအဆောက်အအုံကို ၂၄ နာရီ လုံခြုံရေးအစောင့်
ချထားတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်သလား”

“မှန်ပါတယ် . . . မဒမ်၊ ကျွန်တော်တို့က . . .”

“ရှင် လုံခြုံရေးဌာနမှာ လုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ငါးနှစ်ပါ . . . ကျွန်တော် . . .”

“ရှင့်ကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီ”

သူက တစ်ခုခုကို ပြောရန် ဟန်ပြင်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ
စိတ်ပြောင်းသွားပြီး . . .

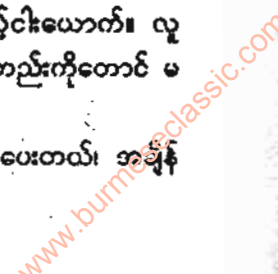
“ဟုတ်ကဲ့ . . . မဒမ်”

“ရှင့်ဌာနမှာ အမှုထမ်း ဘယ်လောက် ရှိသလဲ”

“ခြောက်ဆယ့်ငါးယောက်”

အင်း . . . လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း ခြောက်ဆယ့်ငါးယောက်။ လူ
ခြောက်ဆယ့်ငါးယောက်က ဂျီပလီ တစ်ယောက်တည်းကိုတောင် မ
အယ်နိုင်ခဲ့ကြဘူး။

“အဲဒီလူတွေ အားလုံးကို ၂၄ နာရီ နို့တစ်ပေးတယ်။ အချိန်
အခုရင် အားလုံး အလုပ်ထွက်သွားကြတော့”

လုံခြုံရေးခေါင်းဆောင်က အယ်လစ်ဇဘက်မျက်နှာကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

“မစ္စရိုဖေးလုပ်ရပ် တရားတယ်လို့ ထင်ပါသလား။”

အယ်လစ်ဇဘက်က ဂျီပလီ၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။ အခိုးခံရသော ဆေးနည်းဖော်မြူလာကို နှမြောမဆုံး ဖြစ်မိသည်။ သူမ၏ရုံးခန်းထဲတွင် လျှို့ဝှက်အသံဖမ်းစက် ခိုးတပ်ထားသည်ကို တွေးမိသည်။

“ထွက်သွား...”

အယ်လစ်ဇဘက်က လုံခြုံရေးခေါင်းဆောင်ကို မောင်းထုတ် လိုက်သည်။

ထိုနေ့တစ်မနက်လုံး သူမ၏မျက်စိထဲတွင် ဂျီပလီ၏ မီးသွေးတုံး အလောင်းနှင့် မီးလောင်ထားသော တိရစ္ဆာန်များကိုသာ မြင်နေမိ သည်။ ရင်းနှီးငွေ ကုဋေကုဋာချီ၍ မြှုပ်နှံထားရသော ဆေးနည်း ဖော်မြူလာ ဆုံးရှုံးမှုကို စဉ်းစားမိတိုင်း ရှုမတတ် ခံစားမိရသည်။ ယင်း ဖော်မြူလာကို အပြိုင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ရသွားနိုင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် သူမအနေဖြင့် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။

တကယ်တော့ စီးပွားရေးလောကဆိုသည်မှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှသော တောနက်ကြီးပါပဲ။ အားနည်းသူကို အားကြီးသူထ သတ်စားနေကြတာပဲ။

ယခုဖြစ်ရပ်တွင် ပို၍ ရင်နာစရာတောင်းသည်မှာ ရန်သူထ သတ်စားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က လုံခြုံရေးအတွက် ကြေးစားအစောင့်များ ကို ချက်ချင်း ငှားရမ်းခန့်ထားလိုက်သည်။ သူမအနေဖြင့် သူစိမ်းတွေ နှင့် ဆက်ဆံရတာက ပို၍ပင် စိတ်ချရသလို ခံစားမိသည်။

သူမသည် ဘရစ်ဆဲမြို့မှ နိုင်ငံတကာဆေးရုံသို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး ဝန်ကြီးကတော် မဒမ်ဖန်ဒင်လောက်၏ အခြေအနေကို စုံစမ်း ကြည့်သည်။ ဝန်ကြီးကတော်မှာ ယခုတိုင် သတိမရသေး။ သေမည် ရှင်မည်ဆိုသည်ကိုလည်း လုံးဝ မပြောနိုင်သေးဟု စကားပြန်ရသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က ဂျီပလီအကြောင်း၊ ခေါင်းကြီး မျက်လုံးပြူး ကလေးငယ်အကြောင်းနှင့် မဒမ်ဖန်ဒင်လောက်တို့အကြောင်း စဉ်းစားနေတုန်း ရုံးခန်းထဲသို့ နိုးစိပီလျှံ ဝင်လာသည်။

နိုးစိက အယ်လစ်ဇဘက်အား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမသည် အလွန်နွမ်းနယ်နေပုံ ရသည်။ သည်အတိုင်းဆို ဒီသူငယ်မ ကြုံကြုံမှ ဆက်ခံနိုင်ပါ့မလားဟု နိုးစိက တွေးလိုက်မိသည်။ သူက အယ်လစ် ဇဘက်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ညင်ညင်သာသာ ပြောသည်။

“ငါ ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ . . . လစ်စ်”

အများကြီး ပေးရမှာပေါ့ဟု သူမက တွေးလိုက်သည်။ တကယ် တော့ ယခုအချိန်တွင် သူမအနေဖြင့် နိုးစိ၏အကူအညီကို အကြီး အကျယ် လိုအပ်နေသည်။ သူမသည် နိုးစိ၏ အားမာန်ကိုလည်း လိုအပ်သည်။ အကူအညီကိုလည်း လိုအပ်သည်။ မေတ္တာကိုလည်း လိုအပ်သည်။ သူတို့၏မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကြသည်။ သူမအခြေ အနေမှာ နိုးစိရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ရန် အသင့်ရှိသော အခြေအနေ၊ ဖြစ် ပျက်ခဲ့သမျှ ဖြစ်နေသမျှတွေကို ဒလဟော ရင်ဖွင့်ပြောချလိုက်ချင်နေ သော အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“မဒမ်ဖန်ဒင်လောက်ကိစ္စ ဘာထူးသေးသလဲ”

နိုးစိက မေးသည်။ သူမက ဘာမှ ပြန်မပြော။ အတန်ကြာတော့ မှ . . .

“မထူးဘူး”

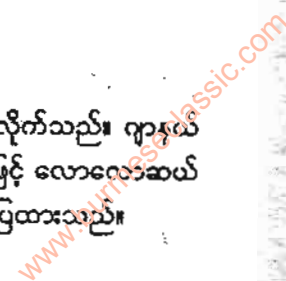
“ဝေါစထရီဂျာနယ် သတင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး တယ်လီဖုန်းများ ဆက်ကြသေးသလား”

“ဘာသတင်းလဲ”

“မဖတ်ရသေးဘူးလား”

“မဖတ်ရသေးဘူး”

နိုးစိက သူ့ရုံးခန်းထဲမှ ဂျာနယ်ကို ယူခိုင်းလိုက်သည်။ ဂျာနယ် ဆောင်းပါးတွင် ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီအနေဖြင့် လောလောဆယ် ကြုံနေရသော ပြဿနာများကို တန်းစီပြီး ဖော်ပြထားသည်။

သို့သော် ကုမ္ပဏီသည် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော ဥက္ကဋ္ဌ တစ်ဦးကို အရေးကြီး လိုအပ်နေပြီဟူသော အချက်ကို ပို၍ အလေး အနက်ထားပြီး ဖော်ပြထားသည်။ အယ်လစ်ဘောက်က ဂျာနယ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒီအချက်ကြောင့် ဘယ်လောက်များ ထိခိုက်နိုင်မလဲ”

ဇိုင်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး . . .

“ထိခိုက်တာက ထိခိုက်ပြီးပြီပဲ။ သူတို့က သတင်းကိုသာ ဖော်ပြ နေတာ။ တို့အဖို့ ဈေးကွက်တွေ တော်တော်များများ လက်လွှတ်ရတော့ မယ်။ တို့အနေနဲ့ . . .”

ထိုအခိုက် ရုံးတွင်း တယ်လီဖုန်းလိုင်းမြည်သံ ပေါ်လာသည်။ အယ်လစ်ဘောက်က ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“ထား၊ ဂျူလီယက်ဘရွတ်က အမှတ် (၂) လိုင်းက ဖုန်းခေါ် နေပါတယ် . . . မစ္စရိုဖေး၊ သူက အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

အယ်လစ်ဘောက်က နှိပ်ခါးဖျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမသည် ဘက်သူဌေးများအား လုံးဝမတွေ့ဆုံဘဲ ရက်ရွှေ့နေခဲ့ ရသည်မှာ အချိန်အတော် ကြာသွားပြီ။

“သူနဲ့ ဆက်ပေးပါ”

သူမက တယ်လီဖုန်းအော်ပရေတာကို ပြောလိုက်သည်။ အမှတ် (၂) လိုင်းမှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဂွတ်မောနင်း . . . ဟားဘရွတ်”

“ဂွတ်မောနင်း” ဟားဘရွတ်၏ အသံမှာ အသက်မပါသလို ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဒီနေ့ညနေ အားမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်မ . . .”

“ကောင်းပြီ . . . လေးနာရီဆို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

အယ်လစ်ဘောက်က ခေတ္တ တွေးနေပြီးမှ . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . လေးနာရီ ဖြစ်ပါတယ်”

ထို့နောက် တစ်ဘက်ဖုန်းထဲမှ ဝိုးတိုးဝါးတားအသံများ ကြား ရသည်။ ဟားဘရွတ်က လည်ချောင်းရှင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“မစ္စတာ ဂျီပလီအကြောင်းကြားရတာ ကျွန်တော်အများကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်”

ပေါက်ကွဲမှုအကြောင်း သတင်းစာများတွင် ဖော်ပြရာတွင် ဂျီပလီ၏နာမည် လုံးဝမပါဘဲလျက် သူက ဘာကြောင့် သိနေရတာလဲ။ အယ်လစ်ဘောက်က တယ်လီဖုန်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ချ လိုက်သည်။ ဇိုင်က သူမအား အကဲခတ်လေ့လာနေသည်ကို တွေ့ရ သည်။

ဇိုင်က ပြောသည်။

“ငါးမန်းတွေ သွေးနံ့ ရသွားပြီ”

တစ်နေ့လုံး တယ်လီဖုန်းခေါ်သံများ ပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိ။ “အယ်လစ်ဘောက် . . . ဒီနေ့မနက်သတင်းစာ ကြည့်ပြီးပြီလား”

ဆာအလက်ထံမှ ဖုန်းဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ‘ဝေါစထရီ ဂျာနယ်’ က ပုံကြီး ချဲ့ထားတာပဲ”

ခဏမျှ ငြိမ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ . . .

“ငါက ‘ဝေါစထရီ ဂျာနယ်’ အကြောင်း ပြောနေတာ မဟုတ် ဘူး။ ‘ဘဏ္ဍာရေး တိုင်းစံ’ သတင်းစာ ဆောင်းပါးကို ပြောနေတာ။ အဲဒီအထဲ ရှိဖူးနှင့်သားများကုမ္ပဏီအကြောင်း ခေါင်းကြီးဆောင်းပါး ပါလာတယ်။ တော်တော် ဆိုးတာပဲ။ ဒီမှာ ငါ့ဆီ တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ တွေ မပြတ်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကုန် ပစ္စည်းအမှာတွေကို ဖျက်သိမ်းနေကြတယ်။ ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြ မလဲ”

“ကျွန်မ ပြန်ဆက်ပါမယ် . . . အလက်”

အိုင်ဗိုထံမှ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ဆာအလက်နှင့် စကားဖြတ်လိုက်ရသည်။

“လစ်လစ်... ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားပြီးပြီလို့ ငါ ထင်တယ်” ဟု အိုင်ဗိုက ဆိုသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... ပြင်ထားပြီးပါပြီ’ ဟု စိတ်ထဲက ပြောပြီး ပါးစပ်ကတော့... . . .

“ဘာကို ပြောတာလဲ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က အိတ်လီဘက်သူဌေးတစ်ယောက်ကို လာဘ်စားမှုနဲ့ ဖမ်းဆီးလိုက်တယ်”

အယ်လစ်ဇဘက်က သိချင်ဇောဖြင့် . . . .

“ပြောပါဦး”

အိုင်ဗိုက လေသံပျော့သွားပြီး . . . .

“ဒါ... . . တို့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ယ်တိုင်က လောဘကြီးတယ်၊ ပြီးတော့ နည်းနည်းပေါ့သွားတယ်၊ အိတ်လီနိုင်ငံ အပြင်ဘက်ကို ငွေခိုးထုတ်ဖို့ ကြံစည်မှုနဲ့ သူ့တို့ ဖမ်းလိုက်တယ်၊ စစ်ဆေးကြည့်တော့ အိတ်လီက တို့ကုမ္ပဏီပိုင်ငွေ ဖြစ်နေတယ်”

အယ်လစ်ဇဘက်သည် သူမ၏စိတ်ကို အစွမ်းကုန် ထိန်းထားသည့်ကြားမှပင် မယုံကြည်နိုင်စိတ်ကြောင့် ဖုံးစားကြီးသင့်နေမိသည်။

သူမသည် ကိုယ်ကို ကုလားထိုင်နောက်သို့ ဖို့ချလိုက်သည်။ သူမ၏ဦးခေါင်းသည် ပွင့်ထွက်တော့မတတ် ကိုက်ခဲလာသည်။

“အခု ဘယ်လိုအခြေနေ ရှိသလဲ”

“တို့ကုမ္ပဏီရှေ့နေတွေနဲ့ အမြန်ဆုံးတွေ့သင့်တယ်လို့ ငါ အကြံပေးချင်တယ်၊ ဘာမှ တွေးပူမနေနဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ပြေလည်သွားမှာပါ”

စကားပြောနေရင်းတန်းလန်း ချားမာတယ်က ပါရီမှလှမ်းပြီး တယ်လီဖုန်းဆက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဘာလင်မှ ဝေါလသာက ဆက်ပြန်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးပေးသော သတင်းမှာ အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ နှစ်မြို့စလုံးရှိ သတင်းစာတိုင်းတွင် ရှိဖူးနှင့်

သားများကုမ္ပဏီ၏ သတင်းဆိုးများကိုသာ အလှူအယက် ဖော်ပြနေကြသည်။ ကုမ္ပဏီ၏ရုဏ်းသိက္ခာကို အမြန်ဆုံး ရောင်းပစ်သင့်ကြောင်း ချားမာတယ်နှင့် ဝေါလသာတို့ နှစ်ဦးစလုံးကပင် အဆိုပြုကြသည်။

“ငါတို့ကုမ္ပဏီကို ဖောက်သည်တွေ အယုံအကြည် မရှိတော့ဘူး၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုဟာ ဖောက်သည်မယုံရင် ရေစုန်မော့ပြီ”

ချားမာတယ်က သူ၏ခံယူချက်ကို တင်ပြသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် တယ်လီဖုန်းသတင်းပို့ချက်များ၊ ဘက်သူဌေးများ၊ သူမ၏ ဦးလေးတော်သူများနှင့် စာနယ်ဇင်းသတင်းများ အကြောင်းကို တွေးနေမိသည်။ အရာရာတိုင်းသည် အလွန်လျင်မြန်သောအရှိန်ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲနေကြသည်။ သည်လိုဖြစ်အောင်လည်း မမြင်ရသော တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆင်ကြံ ကြံကာ အမိန့်ပေးလုပ်ကိုင်နေသည်။ သူ့ကို အမြန်ဆုံး ဖော်ထုတ်နိုင်မှ ဖြစ်တော့မည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် သူမ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်မှတ်စုစာအုပ်ကို ဟိုလှန်သည်လှန် လိုက်ရှာသည်။ သူမသည် နာမည်တစ်ခုနှင့် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လွယ်လွယ်ကူကူပင် တွေ့ရပါသည်။

သူမ ရှာနေသော နာမည်က ‘မာရီယာ မာတင်နယ်လီ’

သူမ၏စိတ်သည် ဝေးလံသော အတိတ်ကာလသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ခြေတံရှည်ရှည်နှင့် အိတ်လာလုံ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ မာရီယာသည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံတွင် ကျောင်းနေခဲ့စဉ်က အယ်လစ်ဇဘက်၏ အတန်းတူ ကျောင်းနေဖက် မကလေး ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျောင်းထွက်ပြီးနောက် စာအားဖြင့် ကြီးကြားကြီးကြား ဆက်သွယ်ခဲ့ကြသည်။ ယခုအခါ မာရီယာမှာ ကိုယ်ဟန်ပြမယ် လုပ်နေသည်။ သူမထံမှ နောက်ဆုံးပေးစာအရ သူမသည် မီလန်မြို့မှ အိတ်လာလုံသတင်းစာ ထုတ်ဝေသူ

www.burmeseclassic.com

တစ်ဦးနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားသည်ဟု သိရသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် ၁၅ မိနစ်အတွင်း မာရီယာနှင့် တယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ် ရသည်။ သူငယ်ချင်းမနှစ်ယောက် ဝမ်းသာလို့က်လှဲဖြင့် အလ္လာပသလ္လာပစကားတွေကို ဖောင်လောက်အောင် အတော်ကြာ ပြောနေကြသည်။ ပြီးတော့ အယ်လစ်ဇဘက်က ဖေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ . . . မင်းက အဲဒီသတင်းစာတိုက် ပိုင်ရှင်ကြီးနဲ့ ဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာလဲ”

“အဲ . . . မင်းကို ငါ့ ‘ဘဲကြီး’ နာမည်တောင် မပြောရသေးဘူး။ သူ့နာမည်က တိုနီတဲ့ကွ။ အခု သူ့လက်ရှိမိန်းမနဲ့ ကွာရှင်းပြီးပြီးချင်း ငါတို့ လက်ထပ်မှာပဲ”

“ဒီမှာ . . . မာရီယာ . . . မင်း . . . ငါ့ကို တစ်ခု ကူညီပါလား . . . ကွယ်”

“ပြောလေ . . . ကူညီမှာပေါ့ကွ”

အယ်လစ်ဇဘက်က အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်သည်။ မာရီယာက . . .

“မကြာခင် ငါ ပြန်ဆက်မယ်” ဟု ပြောပြီး ဖုန်းပြန်ချသွားသည်။ နောက်တစ်နာရီ မကြာမီတွင် မာရီယာထံမှ တယ်လီဖုန်း ပြန်ခေါ်သည်။

“မင်း . . . သိချင်တာ ငါ ရပြီကွ။ အီတလီနိုင်ငံ ပြင်ပကို မှောင်စွေခိုးထုတ်မှုနဲ့ အဖမ်းခံရတဲ့ ဘဏ်သူဌေးက ထောင်ချောက်ဆင်ခြီး အဖမ်းခံရတာတဲ့။ တိုနီပြောတာကတော့ လူတစ်ယောက်က နယ်စပ်ရဲကို လက်ထောက်ချလိုက်တာ ဆိုပဲ”

“အဲဒီလူနာမည် သိသလား”

“သိတယ်။ သူ့နာမည်က အိုင်ဗိုပလာဇီ . . . တဲ့”

သည်ကြားထဲ အမှုလိုက်ရဲ မက်စ်ဟော်နန်သည် အရေးပါသော အချက်တစ်ချက်ကို ထောက်လှမ်း သိရှိခဲ့ရသည်။ ယင်းအချက်မှာ အခြားမဟုတ်။ ရှိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီပိုင် သုတေသနဓာတ်ခွဲရုံ ပေါက်ကွဲမှုမှာ ခိုးခိုး မတော်တဆပေါက်ကွဲခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ လုပ်ကြံမှု ဖြစ်သည့်အပြင် ဖောက်ခွဲသော ဗုံးမှာလည်း စစ်တပ်မှတစ်ပါး အခြားသူများ လုံးဝ မရရှိနိုင်သော ‘ရိုင်လာ-အိကွစ်’ ခေါ် အထူးလျှို့ဝှက်ဗုံး အမျိုးအစား ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။

မက်စ်ဟော်နန်အဖို့ မရှင်းသော အချက်တစ်ရပ်မှာ ယင်း ‘ရိုင်လာ-အိကွစ်’ ဗုံးကို ရှိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီပိုင် စက်ရုံတစ်ခုမှ ထုတ်လုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဟော်နန်က ချက်ချင်း တယ်လီဖုန်းကောက်ဆက်သည်။ သူ့က စက်ရုံနာမည်ကို သိချင်သည်။ တစ်နေရာတည်းသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ရုံဖြင့် စက်ရုံနာမည်ကို သိရသည်။

ထိုစက်ရုံမှာ ပါရီမြို့ပြင်တွင် ရှိသည်။

ချိန်းထားသည့်အတိုင်းပင် ညနေလေးနာရီတိတိတွင် ဘဏ်သူဌေးကြီး တားကျူလီယက်ဘရွတ်သည် အယ်လစ်ဇဘက်၏ ခန်းခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ကုလားထိုင်တွင် လေးလေးထံလဲ ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူက နီဒါန်းပင် မချီတော့ဘဲ လာရင်းကိစ္စကို ခနိုးရောက်မဆိုက် ပြောတော့သည်။

“ကျုပ်တို့က မစ္စရိုဖေးကို ရေနစ်သူ ဝါးကွဲထိုးသလို မလုပ်ချင်ပါဘူး။ အများကြီး ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်။ ဝါပေမဲ့ . . . ကျုပ်တို့မှာလည်း အစုရှယ်ယာဝင်တွေရဲ့ဆန္ဒကို ဦးစားပေး ဆောင်ရွက်ရမယ့် အာဝန်က ရှိနေတော့ . . .”

သည်ဘဏ်သူဌေးတွေက သူတို့ဘဏ်တွေကို ဖျက်သိမ်းမဖြစ်အောင် တို့ကုမ္ပဏီက အမှုထမ်းတွေရဲ့ သားမယားတွေကို ဖုန်းခေါ်မတွေ့

စောဆိုကလေးတွေ ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ကြောင်း ဟားဘရွတ်က ပြောနေတာပဲဟူ၍ အယ်လစ်ဘောက်က တွေးလိုက်မိသည်။ သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဟားဘရွတ်ကို လုံးဝ အလျှော့မပေးတော့ဟူ၍ သူမက ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပြီး ဖြစ်သည်။

“ဒါကြောင့်မို့ ရှိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီမှာ ရစရာရှိတဲ့ အကြွေးတွေကို ချက်ချင်းပြန်တောင်းဖို့ ကျွန်တို့ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က ကျွန်ုပ်ကို တာဝန်ပေးပါတယ်”

“ဒါနဲ့ . . . ကျွန်မကို ရက်ပေါင်း ၉၀ ပေးထားတယ်ဆို”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် . . . မစ္စရိုဖေး၊ ကံမကောင်းချင်တော့ အခြေအနေတွေက မမျှော်လင့်ဘဲ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်ကသာ ဒီလိုလုပ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခြားဘက်တွေကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပြီးပါပြီ။ ဒီလိုပြောလို့ ကျွန်ုပ်ကို စိတ်မရှိပါနဲ့”

ယင်းသို့ ငွေချေးဘဏ်တွေက သူမအား အကူအညီ မပေးတော့ဘူးဆိုလျှင် ကုမ္ပဏီကို မိသားစုပိုင်အဖြစ် ဆက်ထိန်းထားရန် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်တော့။

“အခုလို အမင်္ဂလာသတင်းတွေ လာပြောမိတာ ကျွန်ုပ် အများကြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိပါတယ် . . . မစ္စရိုဖေး၊ ဒါပေမဲ့ . . . မပြောမဖြစ်တဲ့ အခြေအနေဖြစ်နေလို့ အခုလို နှစ်ယောက်ချင်း လာပြောရတာပါ”

“တကယ်တော့ . . . ရှိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီဟာ အခုချိန်အထိ အာမခံကုမ္ပဏီကြီးအဖြစ်နဲ့ မယိမ်းမယိုင်ရပ်တည်နေတုန်းပါပဲ။ ဒီအချက်ကို ဟားဘရွတ် သိပြီးသားပါ”

ဟားဘရွတ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . တကယ်အာမခံ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုပါ”

“ဒါနဲ့တောင်မှ ဟားဘရွတ်က ကျွန်မကို အချိန်ကလေး တိုမပေးနိုင်ဘူး ဆိုတာ . . .”

ဟားဘရွတ်က အယ်လစ်ဘောက်မျက်နှာကို အတန်ကြာ ကြည့်

နေသည်။ ပြီးတော့မှ . . .

“ရှိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီအနေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲတွေဟာ ပြေရှင်းလို့ရနိုင်တဲ့ အခက်အခဲတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . .”

ဟားဘရွတ်က စကားလုံးရှာမရ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် အယ်လစ်ဘောက်က ဖြတ်ဝင်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီမှာ အခက်အခဲတွေကို ရှင်းနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလို့ ဟားဘရွတ်က ထင်နေတယ် မဟုတ်လား”

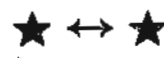
“အဲဒီလိုလည်း မထင်ပါဘူး”

ဟားဘရွတ်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ဒါနဲ့ နောက်တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ရင် ဘယ်လို နေမလဲ” အယ်လစ်ဘောက်က အရဲစွန့် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဒီကိစ္စကို အတော်ကလေး စဉ်းစားခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြုံနေရတဲ့ ပြဿနာတွေကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြေရှင်းနိုင်မယ့် လူရယ်လို့ တစ်ယောက်ကိုမှ ကျွန်ုပ်တို့ မမြင်မိပါဘူး”

“ရှိပါတယ် . . . နိုးစ်ဝီလ်ယံ့ ရှိပါသေးတယ်”

အာရုံ (၃၆)

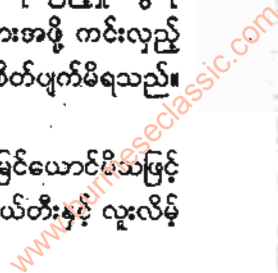
လန်ဒန်ရဲအဖွဲ့ သိမ်းမြစ်ဝှမ်းဒေသ ကမ်းစောင့်ရဲတပ်ခွဲမှ ရဲသား တော
မတ်ဟစ်လားသည် အကြောင်းလေးပါးဖြင့် အလွန် စိတ်ပျက်လျက်
ရှိသည်။ ပထမအကြောင်းက အလွန်အိပ်ချင်နေသည်။ ဇုတ်ယ . . .
အလွန် ဆာနေသည်။ တတိယ . . . ရည်းစားနှင့် အလွန် တွေ့ချင်နေ
သည်။ စတုတ္ထ . . . သူ့တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှဲနေသည်။ ယင်းအကြောင်း
လေးချက်တွင် ဘယ်အချက်က အဓိကအကျဆုံး ဆိုသည်ကို
မဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ယမန်နေ့ညက သူ့ရည်းစား 'ဖလို' နှင့် တစ်ညလုံး ရန်ဖြစ်နေခဲ့
သောကြောင့် သူ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည်။ မနက်ကျတော့လည်း ရုံးချိန်
နောက်ကျနေမည် စိုး၍ ဘာမှမစားဘဲ ကမန်းကတန်း အလုပ်ဝင်ခဲ့ရ
သောကြောင့် ယခု သူ့ဗိုတ်ထဲက တကျွတ်ကျွတ် မြည်နေသည်။ ည
တုန်းက သူ့ရည်းစားက လုံးဝ အနားကပ် မခံခဲ့သောကြောင့် သူက
မြန်တွေ့ချင်နေသည်။ ယခု သူတို့ စီးလာသော ကမ်းစောင့်ကင်းလှည့်
မော်တော်ဘုတ်ကလေးမှာ လေထဲမိုးထဲ ခုတ်မောင်းနေရသောကြောင့်
သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲရွှဲစိနေသည်။

သိမ်းမြစ်ဝှမ်းဒေသ ကမ်းစောင့်ရဲတပ်ဖွဲ့မှ တာဝန်ယူရသော
နယ်မြေအတိုင်းအတာမှာ ဒတ်ဖို့စမ်းချောင်းမှသည် စတိန်းတံတား
အထိ ၅၄ မိုင်အတွင်း ဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ရဲသားဟစ်လားသည်
ယခုလို မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် မော်တော်စီးကာ ကင်းလှည့်ရသည်ကို
အလွန် ပျော်သည်။ သို့သော် ယနေ့လို စိတ်ထဲ အလိုမပြည့်မှုတွေ စု
ခြုံ ဝင်ရောက်နေသည့် အချိန်မျိုးမှာတော့ ဟစ်လားအဖို့ ကင်းလှည့်
ရာကို ဘယ်လိုမှ မပျော်နိုင်။ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်မိရသည်။

သောက်ကမြင်းမ . . . အလကားပဲ။

ဟစ်လားက သူ့ရည်းစားဖလိုကို သွားပြီး မြင်ယောင်မိသဖြင့်
ထဲမှ ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ အဝတ်မပါ ဗလာကိုယ်တီးနှင့် လူးလိမ့်

ရင်း သူ့ကို ကက်ကက်လန်အောင် ထိုးပတ်ရန်တွေ့နေသော ဖလိုရီ
ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်လောင်လာပြီး သူ့စိတ်ထဲ အကြီးအကျယ် မကျေ
မနပ် ပြစ်လာမိသည်။

ဟစ်လားက လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်နာရီဝတ်
ကြာမှ သူ့တာဝန် ပြီးဆုံးမည်။ ဒီဝင်္က ကျွတ်မည်။

မော်တော်ဘုတ်သည် နောက်သို့ပြန်၍ ဦးလှည့်လိုက်ကာ
ဝါတာလူးတံတားဘက်သို့ ရှေးရှု ခုတ်မောင်းလျက်ရှိသည်။

ဟစ်လား၏ လောလောဆယ်ပြဿနာမှာ အလုပ်တာဝန်ပြီးလျှင်
အိပ်ရာထဲပဲ တစ်ခါတည်း လှဲချလိုက်ရမည်လား။ ထမင်းပဲ စားရမည်
လား။ ဖလိုရီခွင်ထဲပဲ ခေါင်းခွေဝင်လိုက်ရမလား ဟူသည်ကို တွေး
မချခြင်း မြစ်သည်။ အဲဒီသုံးမျိုးစလုံး တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်လိုရရင်လည်း
အကောင်းသား... ဟု သူက တွေးလိုက်သည်။

သူသည် မျက်လုံးများကို လက်နှင့်ပွတ်ကာ အိပ်ချင်စိတ်ထို
အတင်းမောင်းထုတ်ပစ်နေသည်။ ထို့နောက် မိုးရေကြောင့် နောက်ထို
နေသော မြစ်ပြင်ကို မျက်လုံးတစ်ချက်ဝဲကာ ကြည့်လိုက်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဝါးတားတား အရာတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။
ထိုအရာသည် ဝမ်းဗိုက်ပေါလောနှင့် မျောပါလာသော ငါးဖြူ
တစ်ကောင်လို ထင်ရသည်။

ဒါကြီး... မော်တော်ပေါ် ဆွဲတင်ရင်တော့ အပုပ်နဲ့တွေ့ ဟော
နေတော့မှာပဲ။

ဟစ်လားက ယင်းသို့တွေးပြီး နှာခေါင်းပင် ရှုံ့လိုက်မိသည်။
ထိုအရာသည် မော်တော်လက်ယာဘက် နံတောင်းနှင့် ၁၀ ထိုင်
ခန့် အဝေးသို့ ရောက်လာသည်။ ဟစ်လားက စိတ်ကူးထုတ်နေသည့်

တခြားလူများ ပြောလိုက်လျှင် ဒီအပုပ်ကောင်ကြောင့် သူ့ ထင်
လှည့်တာဝန် ဆက်ကြာနေဦးမည်။ မော်တော်ကို စက်ရပ်၊ ယင်း
ပစ္စည်းကို ကြီးချည်၊ ပြီးတော့ ... မော်တော်ဘေးမှ တွဲယူရင် မှ
မယူရင် မော်တော်ပေါ် ဆွဲတင်... သည်လိုနှင့် အလကား အချိန်
ကုန်နေဦးမည်။ ဖလိုရီခွင်ထဲ အရောက် နောက်ကျသွားမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအကြောင်း ဘယ်သူ့မှ မပြောတာဘဲ ကောင်းတယ်၊
တကယ်လို့ သူတို့ မြင်သွားတောင်မှ ကိုယ်က မမြင်မိလို့ပါလို့
တစ်ခွန်း ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။

မော်တော်သည် အချိန်မပျက် ဆက်လက်ခုတ်မောင်းနေသည်။

“ဟိုမှာ ... ဆရာ ... ဟိုမှာ ... ငါကြီးတစ်ကောင် မျော
လာတယ်။ မော်တော်လက်ယာဘက် ၂၀ ဒီဂရီ အကွာ ... ငါးမန်း
ကြီးလား မသိဘူး”

ဟစ်လားက မပြောဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားရင်းမှ လွတ်ခနဲ ထွက်
သွားသည်။

မြင်းအကောင် ၁၀၀ အား ဒီဇယ်အင်ဂျင်စက်သည် ရုတ်တရက်
အချိန်သတ်ကာ မော်တော်သွားနှုန်း တဖြည်းဖြည်း နှေးသွားသည်။
မဲကြပ်ကြီး ဂက်စကင်းသည် မော်တော်ကုန်းပတ်တွင် ထရပ်လိုက်ရင်း
...

“ဘယ်မှာလဲ ... အဲဒါ”

မိုးက ခပ်သည်းသည်းလေး ရွာနေသောကြောင့် မျောလာသော
အရာကို ခပ်ဝါးဝါးသာ မြင်ရသည်။

“ဟိုမှာ ... တွေ့လား ... ဟိုမှာ ...”

မဲကြပ်ကြီးဂက်စကင်းက ထိုအရာကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူ့စိတ်ထဲ
ဒီတုန်ချတုန် ပြစ်နေသည်။ သူလည်း အိမ်ပြန်ချင်လှပြီ မဟုတ်လား။
အလကား ဒီကောင်ကြီး ဆယ်ယူနေလို့ ဘာအကျိုးထူးမလဲ။

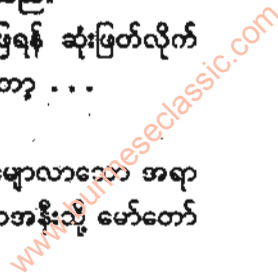
“ဒါကြီးက ရေလမ်းကြောင်း ပိတ်ဆို့မှု ဖြစ်နိုင်လောက်အောင်
ကြီးရဲ့လား”

သူက ရဲသားဟစ်လားကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ဟစ်လားက ယင်းမေးခွန်းကို ရှောင်၍ဖြေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။ သို့သော် သူ့ပါးစပ်မှ ထွက်လာတာကတော့ ...

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ”

ချက်ချင်းပင် မော်တော်ဦး လှည့်သွားပြီး မျောလာသော အရာ
ဆီသို့ ပြည်းပြည်းခုတ်မောင်းသွားသည်။ ထိုအရာအနီးသို့ မော်တော်

၄၁၆ ○ ဓမ္မဒါနဗျူဟာ

ဦးပိုင်း ကပ်မိသောအခါတွင်ကား ရဲကြပ်ကြီးနှင့် ရဲသား ဟစ်လားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မတ်တတ်ကြီးရပ်ရင်း ထိုအရာကိုသာ ကြောင် ကြောင်ကြီး စိုက်ကြည့်နေမိကြတော့သည်။

ထိုအရာမှာ ငါးမန်းသေကောင် မဟုတ်၊ မိန်းမပျိုကလေး တစ်ဦး ငါ အလောင်း။

ပုပ်ပွနေသော လည်ပင်းတွင် ဖဲကြိုးနီတစ်စကို စည်းထားသည်မှာ တစ်ပါး သူမ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ဘာအဝတ်မှ မရှိ။

အခန်း (၃၇)

ရဲသားဟစ်လားနှင့် ရဲကြပ်ကြီးဂက်စကင်းတို့က သိမ်းမြစ်ထဲမှ မိန်းမ ပျိုကလေးအလောင်းကို ဆယ်ယူနေချိန်တွင် လန်ဒန်မြို့ အခြား တစ်ဘက် ဆယ်မိုင်အကွာတွင် အမှုလိုက်ရဲ မက်စ်ဟော်နန်သည် ကမ္ဘာ ကျော် လန်ဒန်ရဲအဖွဲ့ (နယူးစကော့တလန်ယစ်) ၏ မွဲပြာရောင်နှင့် အဖြူရောင် စကျင်ကျောက်များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ရုံးခန်း ကလေးတစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

သူသည် ဤစခန်းသို့ ရောက်လာချိန်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ဝှက်ယူမိသည်။ သူသည်လည်း အများပြည်သူတို့၏ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်နေသူ ရဲအမှုထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတွက် ရဲအဖွဲ့များ၏သမိုင်း တွင် ကမ္ဘာကျော် လူသိများသော စကော့တလန်ယစ်ဌာနချုပ်ကို မိမိ အမှုထမ်းနေသည့် ဌာနကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ်မိသည်။ ဤအဖွဲ့မှ ရဲဘော် ရဲဘက် အားလုံးကိုလည်း မိမိ၏လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များလိုပင် ရင်းနှီး ခင်မင်နေမိသည်။

စကော့တလန်ယစ် ရဲဌာနချုပ်၏ သံကြိုးလိပ်မှာ 'လက်ထိတ်' ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ သူက အင်္ဂလိပ်စကားကိုလည်း များစွာ သဘောကျ သည်။ သူ့အတွက် ပြဿနာတက်ရသည်ကတော့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့ ၏ အသံထွက်ပင် ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်တွေက သူတို့၏ တိုင်းရင်း ဘာသာစကားကို တစ်ပါးသူ နားမလည်အောင် ပြောတတ်ကြသည်။

ဟော်နန်ကိုမြင်တော့ စုံစမ်းရေးစားပွဲတွင် ထိုင်နေသော ရဲသား တ . . .

- “ဘာအလိုရှိပါသလဲ . . . ခင်ဗျား”
- “ကျုပ် . . . ရဲအုပ်ဒေးဗစ်ဆန်နဲ့ ချိန်းထားတယ်”
- “နာမည် ပြောပါခင်ဗျာ”
- “ရဲအုပ် ဒေးဗစ်ဆန်”

ရဲသားက ဟော်နန်းအား စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်လျက် ...

“လူကြီးမင်းနာမည်က ရဲအုပ်ဒေးပစ်ဆန်နော် ...”

“ကျုပ်နာမည် ရဲအုပ်ဒေးပစ်ဆန် မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်နာမည်က မက်စ်ဟော်နန်”

ရဲသားက တောင်းပန်သံဖြင့် ...

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ခင်ဗျား၊ ဒါနဲ့ ... လူကြီးမင်းက အင်္ဂလိပ်စကား တစ်မျိုးမျိုးတော့ ပြောတတ်ပါတယ်နော် ...”

နောက်ငါးမိနစ်အကြာတွင် မက်စ်ဟော်နန်သည် ရဲအုပ် ဒေးပစ် ဆန်၏ ရုံးခန်းထဲမှ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ဒေးပစ် ဆန်မှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် လူလတ်ပိုင်း အရွယ်ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာက နီရဲနေပြီး သွားတွေက မညီမညာနှင့် ဝါကြန့်ကြန့်။

အင်း ... လူပုံကတော့ တကယ့်အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပုံ အတိုင်းပဲဟု တွေးပြီး ဟော်နန်က အတော်ကလေး ကျေနပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဆာအလက်အကြောင်း သိချင်တယ်ဆိုပြီး တယ်လီ ဖုန်း ဆက်တယ်။ သူ့တို့ လူသတ်မှုတစ်ခုအတွက် မသင်္ကာစရာရှိနိုင် တယ်လို့ ဆိုတယ်”

ရဲအုပ်က စတင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူက မသင်္ကာစရာ လူပေါင်း ဒါဇင်ဝက်လောက်ထဲက တစ်ယောက်ပါ”

ဟော်နန်က ခပ်တည်တည်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ရဲအုပ်သည် ဟော်နန်ကို အကဲခတ်နေသည်။

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်း သိဖို့ မလွယ်ဘူးဗျ”

ဟော်နန်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ စောစောက ပြောသော စကားကိုပင် ချင့်ချင်ချိန်ချိန်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်း ချင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အဲ ... ဟုတ်ပြီ”

ရဲအုပ်က ခဏ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် မှုခင်းမှတ်တမ်းဌာန ပို့ပေးမယ်၊ ပထမဆုံး ‘မူ-၄’ ဌာနကို သွားကြည့်ပါ။ အဲဒီမှာ ခင်ဗျား လိုချင်တာ မရရင် ‘မူ-၁၁’ နဲ့ ‘မူ-၁၃’ ဌာနတွေကို ဆက်သွားပါ။ အဲဒီဌာနတွေက မှုခင်းထောက်လှမ်းရေး ဌာနတွေ ...”

“ဟော်နန်သည် ရဲအုပ်လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း ဆိုခဲ့သော ဌာန များသို့ သွားကာ မှတ်တမ်းများကို မွေ့နှောက်ရှာဖွေသည်။ သို့သော် ဆာအလက်နှင့်ပတ်သက်၍ သူ သိချင်သော အချက်တွေကို ဘာမှ မသိရ။

သို့သော် ဟော်နန်က စိတ်မပျက်မိ။ နောက်ထပ် ဘယ်မှာ ဆက် ရှာရမည်ဆိုသည်ကို သူက ကြိုတင်တွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

မက်စ်ဟော်နန်သည် မနက်အစောကြီးကတည်းကပင် လန်ဒန်မြို့ တော်တစ်ခွင်ရှိ စီးပွားရေးကုမ္ပဏီများစွာတို့မှ အရာရှိကြီး အများ အပြားတို့ထံ ကြိုတင်တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး လိုအပ်သည်များကို ဖေးဖြန်းထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ တုံ့ပြန်မှုအားလုံးပင် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်နေကြ သည်။ ဟော်နန်က သူ့နာမည်ကို ပြောလိုက်သောအခါ သူတို့ အားလုံးပင် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် လန်ဒန်မြို့တော်မှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေအားလုံးမှာပင် ဖျံ့ဝှက်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တရား ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ကာ မှောင်ခိုစီးပွားရေး လုပ်ငန်းများဖြင့် အမြတ် ဖျတ် သွေးစုပ်နေကြသူများအား ဖော်ထုတ်ရာတွင် ရှာမှရှားသူအဖြစ် ဟော်နန်အား ကမ္ဘာက သိနေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခုအခါ ကမ္ဘာကျော်အမှုလိုက်စုံထောက် ကြီးဟော်နန်က လန်ဒန်မြို့တော်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ခံသာက် ဖျမ်းစုံစမ်းနေကြောင်း သိရသောအခါ စီးပွားရေးသမားအားလုံးပင်

www.burmeseclassic.com

လန်ဖျတ်သွားကြပြီး ဟော်နန်အား အကူအညီပေးရန် သူ့ထက်ငါ ကမ်းလှမ်းလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟော်နန်သည် ဘဏ်တိုက်များ၊ စီးပွားရေးကုမ္ပဏီကြီးများ၊ ငွေချေးကုမ္ပဏီကြီးများနှင့် စာရင်းအင်းဌာနများသို့ သွားရောက် လည်ပတ်ရင်း နှစ်ရက်တိတိ အချိန်ကုန်သွားသည်။

သို့သော် သူသည် ယင်းဌာနများမှ လူသားတွေနှင့် တွေ့ဆုံပြီး စကားပြောရန် စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်။ သူက ကွန်ပျူတာစက်များနှင့် စကားပြောရန်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟော်နန်သည် 'စိတ်ဦးနှောက်' ဟူ၍ တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသော ကွန်ပျူတာစက်များကို ကိုင်တွယ်အသုံးချရာတွင် ပါရဂူမြောက် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။ ထူးချွန်ကျွမ်းကျင်သော စန္ဒရားဆရာတ စန္ဒရား ခလုတ်များကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ရွှေ့ကလေး တို့ထိ ကစားသွားသလို ဟော်နန်သည်လည်း စက်ခလုတ်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်ကာ ကွန်ပျူတာစက်ကို လွယ်ကူစွာ ဖိုင်တွယ် တွက်ချက်သွားနိုင်သည်။

ကွန်ပျူတာစက်က ဘယ်ဘာသာစကားကိုပင် ပြောပြော ဟော်နန်က နားလည်သည်။ သူသည် သင်္ချာကွန်ပျူတာများ၊ အဆင့် နိမ့်နှင့် အဆင့်မြင့်ဘာသာစကား ကွန်ပျူတာများကို ရေရေလည်လည် တတ်ကျွမ်းသည်။ 'ဖော်ထရန်' နှင့် 'ဖော်ထရန် ၄' စက်များ၊ 'အိုင် ဘီအမ် ၃၇၀' စက်ကြီးများ၊ 'ပီဒီပီ ၁၀ နှင့် ၁၁' စက်များနှင့် 'အယ်ပီလ် ၆၈' စက်များကို ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်သည်။

စီးပွားရေးကုမ္ပဏီများ အသုံးပြုသော 'ကိုဘိုးလ်' စက်၊ ရဲအဖွဲ့သုံး 'ဘောဆစ်' စက်၊ စာရင်းဇယားများ ပုံပြဇယားများဖြင့် အဖြေထွက်လာ သော အေပီအယ် 'အယ်အိုင်အက်စ်ပီ' စက်၊ 'အေပီတီ' နှင့် 'ပီအယ် ၁' စက်တို့ကိုလည်း လွယ်လွယ်ကူကူ ကိုင်တွယ်အသုံးပြုနိုင်သည်။

အမြန်ကွန်ပျူတာစက်များသည် သိလိုသောအကြောင်းအရာ တစ်ရပ်၏ အဖြေများကို တစ်မိနစ်လျှင် စာကြောင်းရေ ၁၁၀ နှုန်းဖြင့် ပုံနှိပ်စာလုံးနှင့် ဖော်ပြနိုင်သည်။ နောက်ဆုံးပေါ် ကွန်ပျူတာစက်ကြီး များသည် အချက်အလက်များကို သို့လှောင်သိမ်းဆည်းထားခြင်း

လေ့လာဆန်းစစ်ခြင်းနှင့် မှတ်သားခြင်းဖြင့် လူသားတို့၏ ဦးနှောက် ကဲ့သို့ပင် အလုပ်လုပ်ကြသည်။

ကွန်ပျူတာစက်သည် လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို အားလုံး ပြောပြနိုင်သည်။ ဘယ်အရာကိုမျှ လျှို့ဝှက်ထား၍ မရ။ လူ တစ် ယောက်၏ လူမှုဖူလုံရေးအဖွဲ့ဝင် နံပါတ်၊ အသက်အာမခံ ပေါ်လစီ နံပါတ်၊ ကားမောင်းလိုင်စင် နံပါတ်နှင့် ဘဏ်စုငွေစာရင်းတို့ကို အတိ အကျ ပြောပြနိုင်သည်။ သည်မျှသာ မကသေး။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အမြတ်ခွန် ဆောင်ပြီး မပြီး၊ အလုပ်လက်မဲ့ ထောက်ပံ့ကြေးထုတ်ပြီး မပြီး သို့မဟုတ် သက်သာချောင်ချိရေး ရန်ပုံငွေ ခံစားပြီး မပြီး . . . စသည်တို့ကိုလည်း ကွန်ပျူတာစက်က ပြောပြနိုင်သေးသည်။

ထို့ပြင် ကိုယ်ပိုင်ကျန်းမာရေး အာမခံ ထားသလား၊ အိမ် ပေါင်ခံ ထားသလား၊ ကားပိုင် သို့မဟုတ် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပိုင် ရှိသလား၊ ငွေသေ သို့မဟုတ် ငွေရှင်စုငွေ ရှိသလား . . . စသည့် မေးခွန်းများ ကိုလည်း ပြေဆိုနိုင်သည်။

ပြီးလျှင် . . . လူတစ်ယောက်သည် ဆေးရုံတက်ဖူးသလား၊ စစ်မှု ထမ်းဖူးသလား၊ သေနတ် ရှိသလား၊ ငါးများခွင့်လိုင်စင် ရှိသလား၊ နိုင်ငံခြားသွားရန် လျှောက်ထားဖူးသလား၊ တယ်လီဖုန်း သို့မဟုတ် လျှပ်စစ်မီး တပ်ဆင်ခွင့် လျှောက်ထားဖူးသလား၊ အိမ်ထောင်ရှိသလား၊ အိမ်ထောင် ကွဲဖူးသလား၊ သားသမီး ရှိသလား . . . စသည်တို့ကို လည်း အဖြေပေးနိုင်သည်။

ဟော်နန်နှင့် ကွန်ပျူတာစက်များသည် အံ့ဩစရာ ကောင်း လောက်အောင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ကြသည်။ ကွန်ပျူတာစက်တွေက ဟော်နန်၏ စကားသံကိုလည်း ပြက်ရယ် မပြုကြ။ ဟော်နန် သွားပုံ လာပုံ၊ ဝတ်ပုံ စားပုံတွေကိုလည်း မပြောင် မနောက်ကြ။ ၎င်းတို့သည် ဟော်နန်၏ အသိဉာဏ်ကို လေးစားကြသည်။ ဟော်နန်ကို ကြည်ညို ကြသည်။ ချစ်ခင်ကြသည်။ ဟော်နန်မေးလျှင် ၎င်းတို့က လိုလိုချင်ချင် ပြေဆိုကြသည်။ အကူအညီ ပေးကြသည်။

'ကဲ . . . ကျုပ်တို့ ဆာအလက်အကြောင်း ပြောကြရအောင်'

ဟော်နန်က ယင်းသို့ပြောလိုက်သောအခါ ကွန်ပျူတာစက်များ တချက်ချင်းအလုပ်ကြေသည်။ ၎င်းတို့က ဆာအလက်အကြောင်းကို ဝကန်းများ၊ ပုံပြဇယားများဖြင့် ဖော်ပြကြသည်။ ကွန်ပျူတာစက်များတပြောပြသော အချက်အလက်များအနက် ဟော်နန်အဖို့ ပထမဆုံး ဂိတ် ဝင်စားမိသောအရာမှာ ဆာအလက်နာမည်ဖြင့် ထုတ်ယူထားသော ချက်လက်မှတ်တွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဒီငွေတွေကို ဘာအတွက် သုံးသလဲ၊ လုပ်ငန်း အတွက်လား ကိုယ်ပိုင် သုံးစွဲတာလား၊ ဝင်ငွေခွန် ဆောင်တာလား။

ကွန်ပျူတာစက်က ယင်းအရာတွေအတွက် လုံးဝမဟုတ်ကြောင်း ဖော်ပြသည်။

ဟော်နန်က အသုံးစရိတ်စာရင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဂျက်ကလပ်အတွက် ချက်လက်မှတ်။ အမဲသားဆိုင် ငွေတောင်းခံလွှာ (မရှင်းရသေး)။ ဂျွန်ထီတစ်ဆိုင်မှ ညဝတ်ရုံ တစ်ထည်။ သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ထံမှ ငွေတောင်းခံလွှာ (မရှင်းရသေး)။ ပါရီမြို့ စိန်လောရင့်တိုက်မှ ဝတ်ရုံတစ်ထည်။ ဆင်ဖြူတိုက်မှ ငွေတောင်းခံလွှာ (မရှင်းရသေး)။ ဆံပင်ညှပ်ခဲ တောင်းခံလွှာ (မရှင်းရသေး)။ စိန်လောရင့်တိုက်မှ အဝတ်အစားလေးစုံနှင့် ကိမ်ဖော်လခဲ များ . . .

ဟော်နန်က မော်တော်ယာဉ်မှတ်ပုံတင်ရုံးမှ ကွန်ပျူတာထို မေးခွန်း တစ်ခု မေးလိုက်သည်။ အဖြေ ရသည်။

'ဆာအလက်မှာ တင်တလိကားတစ်စီးနဲ့ မောရစ်တစ်စီး ရှိတယ် တစ်ခု ကျန်နေသေးသည်။ ကားဝပ်ရှော့မှ စက်ပြင်ဆရာ၏ ငွေတောင်းခံလွှာ မတွေ့ရ။ မည်သည့်ကားပြင်ခအတွက်မျှ ငွေတောင်းခံလွှာ လုံးဝ မရှိခဲ့စဖူးဟူ၍ ကွန်ပျူတာက အဖြေပေးသည်။

'ကျုပ်တို့ တစ်ခုခု မမှန်တယ် ထင်ပါသလား' ကွန်ပျူတာက ပြန်ပေးသည်။
'မမှန်ပါဘူး၊ မမှန်ပါဘူး' ဟော်နန်က ပြန်ဖြေသည်။

အဖြစ်မှန်က ဆာအလက်သည် သူ့ကားများအတွက် ဝပ်ရှော့မှ စက်ဆရာကို လုံးဝ ခေါ်မသုံး။ သူ့ကားကို သူကိုယ်တိုင်ပင် ပြင်သည်။ စက်ပြင်အတတ်ပညာ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဓာတ်လှေကား ပြုတ်ကျအောင်၊ ဂျစ်ကားမှောက်အောင် လုပ်ရန်မှာ ဘာမျှမခက်။

ဟော်နန်သည် သူ့မိတ်ဆွေကွန်ပျူတာစက်များက ဖော်ပြသော လျှို့ဝှက်သင်္ကေတများကို သေချာစွာ လေ့လာသည်။ လောလောလတ်လတ် တူးဖော်တွေ့ရှိသော အရှုပ်စာတစ်ချပ်ကို ရှေးဟောင်း အီဂျစ်သမိုင်းပါရဂူတစ်ယောက်က လေ့လာသလို အထူးစိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် လေ့လာနေသည်။

ဆာအလက်နှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ထပ်လျှို့ဝှက်ချက်များ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဆာအလက်သည် ဝင်ငွေထက် အများကြီး ပိုသုံးနေသည်။

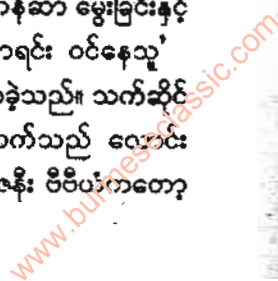
နောက်ထပ် သဲလွန်စတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ဟော်နန်မှာ လန်ဒန်မြို့ထဲတွင် မိတ်ဆွေတွေ ရှိသည်။ သူတို့သည် ဌာနမျိုးစုံနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိကြသည်။ မြို့ထဲလှည့်၍ စုံစမ်းသောအခါ ဆိုဟိုကျွန်းရှိ လောင်းကံစားကလပ်ပိုင်ရှင် တွတ်ဗိုက်ကယ်ထံမှ ဆာအလက်က ငွေတွေ ချေးယူနေကြောင်း နှစ်ရက်အတွင်း သတင်းရရှိသည်။

ဟော်နန်က ရဲအဖွဲ့ကွန်ပျူတာများကို အကူအညီ တောင်းရပြန်သည်။ ကွန်ပျူတာစက်မှ ပေါ်ထွက်လာသော အဖြေမှာ . . .

'မှန်ပါတယ်။ တွတ်ဗိုက်ကယ်အကြောင်း ရပါပြီ။ အမှုပေါင်း ဈေးစွာဖြင့် အဖမ်းခံခဲ့ရဖူးသည်။ သို့သော် တစ်ခါမျှ အပြစ်ပေးမခံခဲ့ရ။ ငွေညှစ်ခြင်း၊ မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းချခြင်း၊ ပြည့်တန်ဆာ မွေးခြင်းနှင့် အတိုးကြီးစား ငွေချေးခြင်းတို့အတွက် မသင်္ကာစာရင်း ဝင်နေသူ'

ထို့နောက် ဟော်နန်သည် ဆိုဟိုကျွန်းသို့ လာခဲ့သည်။ သက်ဆိုင်ရာတွင် ထောက်လှမ်းကြည့်သောအခါ ဆာအလက်သည် လောင်းကံစားခြင်း မရှိကြောင်း သိရသည်။ သို့သော် သူ့ဇနီး ဝီဝီယံကတော့ လောင်းကံစား ဝါသနာအိုး။

ထောက်လှမ်းတွေ့ရှိချက် အားလုံးကို ခြုံငုံသုံးသပ်လိုက်သော အခါ ဆာအလက်သည် ခြမ်းခြောက်ပြီး ငွေညစ်ခံနေရသူတစ်ဦး ဖြစ်သည် ဟူသောအချက်ကို မှုခင်းစုံထောက် ဟော်နန်က သံသယမရှိ ယုံကြည်သွားသည်။ သူ့မှာ ငွေမချေရသေးသော ဘောက်ချာတွေ ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် အပူတပြင်း ငွေလိုနေသည်။ သူ့မှာ သန်းပေါင်း များစွာတန်သော အစုရှယ်ယာ ရှိသည်။ သို့သော် ရောင်းခွင့် မဖု ယခင်က ဆစ်ရိဖေးက လမ်းပိတ်ထားခဲ့သည်။ ယခုတော့ အယ်လစ် လောက်က တားဆီးထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဆာအလက်သည် လူသတ်မှု ကုန်လွန်နိုင်သည်။ လူသတ်သမား ဖြစ်နိုင်သည်။

မှုခင်းစုံထောက်ဟော်နန်သည် ဇိုးစိရီလုံအကြောင်းကို ဆက်လက် စုံစမ်းသည်။ ကွန်ပျူတာစက်များက ကြီးစား ဖြေဆိုကြသည်။ သို့သော် သိရသော အချက်များက အပေါ်ယံသဘောသာ ဖြစ်နေသည်။

ဇိုးစိရီလုံ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ကွန်ပျူတာစက်များက အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြကြသည်။

ဇိုးစိရီလုံ . . . ၊ အမျိုးသား . . . ၊ ဝေလနယ် ဇာတိ . . . ၊ အသက် ၃၄ နှစ် . . . ၊ အိမ်ထောင်မရှိ . . . ၊ ရှိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီ အမှုဆောင် လူကြီး . . . ၊ တစ်နှစ်အတွက် ရရှိသော လစာ . . . ခေါ်လာ ၈၀၀၀၀ နှင့် ဆုကြေးများ၊ လန်စန်မြို့၌ ငွေသေ စုထား၊ ငွေလက်ကျန် ပေါင်စတာလင်ငွေ ၂၅၀၀၀၊ ငွေရှင်စုငွေ လက်ကျန် ပေါင်စတာလင် ၈၀၀၊ ဇူးရစ်မြို့၌ စုငွေရှိ (မည်ရွှေမည်မျှ မသိရ)၊ အသုံးစာရင်း အားလုံးလိုလို ငွေတောင်းခံလွှာများနှင့် အကြွေးကတ်ပြားများဖြင့် တွေ့ရ၊ ဝယ်ယူသော ပစ္စည်းအများစုမှာ မိန်းမအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ၊ မှုခင်းမှတ်တမ်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိ၊ ခိုဖေးကုမ္ပဏီလုပ်သက် ကိုးနှစ်။

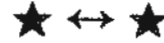
ဒီလောက်နဲ့ မပြည့်စုံသေးဘူး။ ဟော်နန်က စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက် သည်။ တကယ်တော့ ဇိုးစိရီလုံအကြောင်း ကွန်ပျူတာတွေကပင် မသိနိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။

မစ္စကိုတ်အားလင်း၏ အသုဘနေ့တုန်းက အယ်လစ်လောက် အား ဟော်နန်က မေးခွန်းတွေထုတ်သောအခါ ဇိုးစိရီလုံက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ မရှိဘဲ ကာဆီးကာဆီး လုပ်နေခဲ့သည်။ သူ့တွင် လူ့ မသိစေချင်သော လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုခုတော့ ရှိနိုင်သည်။

သူက ဘယ်သူ့အတွက် ကာကွယ်ချင်တာလဲ။ အယ်လစ် လောက် အတွက်လား၊ ချိမ့်မဟုတ် သူကိုယ်တိုင် အတွက်လား။

ညနေ ခြောက်နာရီတိတိတွင် ဟော်နန်သည် 'အေလစ်တာလီယ' လေယာဉ်ဖြင့် ရောမမြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

အနီး (၃၈)

အိုင်ဗိုလ်လာဇီသည် သူ၏ ရှုပ်ထွေးလှသော လူတစ်ကိုယ် ဘဝနှစ်ခု အခြေအနေကို ဟန်မပျက်ဘဲ ထိန်းလာခဲ့သည်မှာ ၁၀ နှစ်ခန့်ပင် ရှိပြီ။ သူ့အတွင်းရေးတွေကို အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေများပင် မသိကြ။

သို့သော် မှုခင်းစုံထောက် မက်စ်ဟော်နန်အဖို့တော့ ရောမမြို့ တော်မှ သူ့မိတ်ဆွေ 'ကွန်ပျူတာများ' ၏ အကူအညီကြောင့် ၂၄ နာရီပင် အချိန် မကြာလိုက်။

သူသည် စာရင်းအင်းဆိုင်ရာ ကွန်ပျူတာများ၊ အထူးစုံစမ်း ထောက်လှမ်းရေး ကွန်ပျူတာများနှင့် ဘဏ်တိုက်များရှိ ကွန်ပျူတာများ နှင့် သွားရောက် ဆွေးနွေးသည်။ ၎င်းတို့က ဟော်နန်အား လိုက်လှံဝမ်း သာ အကူအညီ ပေးကြသည်။

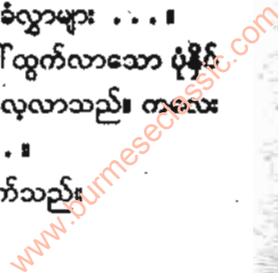
'ကျွန်တော့်ကို အိုင်ဗိုလ်လာဇီအကြောင်း ပြောပြစမ်းပါ' ဟော်နန်က မေးလိုက်သည်။
'ဟုတ်ကဲ့... ပြောပြပါ့မယ်'
ကွန်ပျူတာက ပြန်ပြောသည်။

ဤသို့လျှင် ဟော်နန်နှင့် ကွန်ပျူတာစက်တွေ စတင်ဆွေးနွေး ကြရာမှ အိုင်ဗိုလ်လာဇီ၏ ရုပ်ပုံလွှာ ပေါ်လာတော့သည်။

ကုန်စုံဆိုင် အကြွေးတောင်းခံလွှာတစ်စောင်... အလှပြင်ဆိုင်မှ အကြွေးတောင်းခံလွှာ တစ်စောင်၊ အပ်ချုပ်ဆိုင်မှ ဝတ်စုံချုပ်ခ ငွေ တောင်းခံလွှာ တစ်စောင်၊ ပန်းဆိုင်မှ အကြွေးတောင်းခံလွှာ တစ်စောင်၊ ညဝတ်စုံနှစ်စုံအတွက် ငွေတောင်းခံလွှာ တစ်စောင်၊ ဖိနပ် ဝယ် ဘောက်ချာများ၊ ဝိုက်ဆံအိတ်ဝယ် ပြေစာနှင့် အခြားအထွေထွေ အသုံးအဆောင်များအတွက် အကြွေးတောင်းခံလွှာများ...။

ဟော်နန်သည် ကွန်ပျူတာစက်များမှ ပေါ်ထွက်လာသော ပုံနှိပ် သင်္ကေတများကို သေချာစွာ စစ်ဆေးသည်။ လေ့လာသည်။ ကလေး ခြောက်ယောက်အတွက် ကျွဲရှင်စရိတ်များ...။

ဟော်နန်က ကွန်ပျူတာစက်ကို မေးလိုက်သည်။

‘တစ်ခုခု မှားနေပြီ ထင်တယ်’

- ဖြေ ။ ။ ဝမ်းနည်းပါတယ် ၊ ဘယ်လို အမှားမျိုးပါလိမ့်။
- မေး ။ ။ စာရင်းအင်းဆိုင်ရာ ကွန်ပျူတာတစ်ခုက အိုင်ဗိုဟာ ကလေးသုံးယောက် ဖခင်လို့ ပြောတယ်၊ အခု ဒီမှာ ပေါ်လာတာက ကလေးခြောက်ယောက်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ခြေစာတွေ တွေ့ရတယ်။
- ဖြေ ။ ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခြောက်ယောက် အတွက်ပါပဲ။
- မေး။ ။ အိုင်ဗိုပလာဇီရဲ့ အိမ်က အော်လဂျီယာတာမှာ မဟုတ်လား။
- ဖြေ ။ ။ မှန်ပါတယ်။
- မေး ။ ။ ဒါပေမဲ့... အခြားတစ်နေရာမှာလည်း အိမ်ခန်းခဲ ယေးထားတာ တွေ့ရတယ်။
- ဖြေ ။ ။ မှန်ပါတယ်။
- မေး ။ ။ ဒီလိုဆိုယင် အိုင်ဗိုပလာဇီ နှစ်ယောက် ဖြစ်မနေဘူး လား။
- ဖြေ ။ ။ နှစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းပါ။ မိသားစု နှစ်ခုရှိလို့ပါ။ မယားကြီးနဲ့ သမီးသုံးယောက်၊ မယားငယ်နဲ့ သား သုံးယောက်။

ထိုပြင် မယားငယ် ဒို့နာတယ်လာ၏ အသက်၊ သူမ အမြဲ အသုံးပြုသော အလှပြင်ဆိုင်အမည်၊ တရားမဝင်မွေးထားသော သားကလေး သုံးယောက် အမည်တို့ကိုလည်း ဟော်နန်က ဆက်လက်သိရသည်။ မယားကြီးဆံပင်က ရွှေဝါရောင်၊ မယားငယ်ဆံပင်က မဟူရာရောင် ဆိုသည်ကိုလည်း သိရသည်။ မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဝတ်တတ်သော အဝတ်အစား အရွယ်အစားနှင့် ဖိနပ်အရွယ်အစား . . . ယင်းတို့၏ တန်ဖိုး . . . စသည်တို့ကိုလည်း သိရသည်။

အိုင်ဗိုပလာဇီ၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းမျိုးစုံ အဝယ်စာရင်းများ အနက် အသေးအဖွဲ့ပစ္စည်းကလေးသုံးခုကို ဟော်နန်က စိတ်ဝင်စား မိသည်။ ၎င်းတို့မှာ စရိတ်မကြီးလှသော်လည်း အတော်ထူးဆန်းနေ

သည်။ အခြား မဟုတ်။ တွင်ခဲ့ တစ်ခု၊ ရွှေဘော် တစ်လက်နှင့် လွှာ တစ်လက်တို့အတွက် ပြေစာဖြတ်ပိုင်း ဖြစ်သည်။

အိုင်ဗိုသည် ဗိသုကာဖြစ်၍ လက်မှုပညာ ကျွမ်းကျင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဓာတ်လှေကားများအကြောင်းကိုလည်း နားလည် တက်ကျွမ်းသူ ဖြစ်ရမည်ဟု ဟော်နန် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘အိုင်ဗိုဟာ မကြာမီက ဘဏ်တိုက်မှာ ချေးငွေတော်တော် များများအတွက် လျှောက်လွှာ ပြန်ရှုပ်သိမ်းသွားတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’
ဟော်နန်သည် ရဲအဖွဲ့ သိပ္ပံသုတေသနဌာနသို့ ဘတ်စကားဖြင့် လာခဲ့သည်။ ယင်းဌာနတွင် နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီကွန်ပျူတာ စက်ကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။

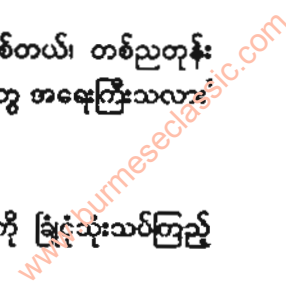
ဟော်နန်က မေးလိုက်သည်။
‘အိုင်ဗိုပလာဇီမှာ မှုခင်းမှတ်တမ်း ရှိသလား’
ကွန်ပျူတာက ပြန်ဖြေသည်။

‘အကြမ်းဖက်မှု တစ်ခု၊ အသက် ၂၃ နှစ်မှာ လူရိုက်မှု တစ်မှုနဲ့ အပြစ်ပေး ခံခဲ့ရတယ်၊ အရိုက်ခံရသူကို ဆေးရုံတင်ခဲ့ရတယ်၊ ဒီအမှု အတွက် ထောင်ဒဏ် နှစ်လ ကျခံခဲ့ရတယ်’

‘နောက် ဘာတွေ ရှိသေးသလဲ’
‘အိုင်ဗိုမှာ မယားငယ် ရှိတယ်’
‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်’
‘ပြီးတော့ . . . အိမ်နီးချင်းတွေက ရဲစခန်းကို တိုင်စာတွေ အများကြီး ရှိတယ်’

‘ဘယ်လို တိုင်စာတွေမျိုးလဲ’
‘ဆူဆူပူပူ လုပ်တယ်၊ ရိုက်နှက်အော်ဟစ်တယ်၊ တစ်ညတုန်း ကဆိုရင် ပန်းကန်တွေ ရိုက်ခွဲတယ်၊ ဒီအချက်တွေ အရေးကြီးသလား’
‘အရေးကြီးပါတယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’
ကွန်ပျူတာများ၏ သတင်းပေးချက်တွေကို ခြုံငုံသုံးသပ်ကြည့်

လိုက်လျှင် အိုင်ဗိုသည် ဒေါသကြီးကြောင်း၊ သူ့မယားငယ် ဒိုနာတယ် လာ စပိုလီနီလည်း ဒေါသကြီးကြောင်း သိရသည်။

သို့ဆိုလျှင် သူတို့လင်မယားကြား ဘာပြဿနာ ရှိသလဲ။ မယား ငယ်က သူ့ကို ပထုတ်ချင်နေသလား။ ဒါကြောင့် သူက ဘက်မှငွေတွေ အများကြီး ချေးယူရန် ကြိုးစားနေတာလား။ အိုင်ဗိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိ၏ အိမ်ထောင်ရေး၊ မိသားစုနှင့် သူ့ဘဝ အဆင့်အတန်းကိုမူ မပျက်အောင် ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ထိန်း ထားနိုင်မှာလဲ။

မူခင်းစုံထောက် ဟော်နန်အနေဖြင့် နောက်ဆုံး တွေ့ရသော အချက်တစ်ချက်မှာ အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။ ထိုအချက် မှာ တခြား မဟုတ်...။

အိုင်ဗိုသည် အိတ်တလျှံ လုံခြုံရေးရဲတပ်ဖွဲ့မှ ငွေတော်တော်များ များ ယူထားကြောင်း တွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုငွေမှာ ဘက်သူငွေ ထံမှ ဖမ်းဆီးရရှိသောငွေ၏ အချိုးကျရာခိုင်နှုန်း ဆုငွေဖြစ်သည်။ ဘက်သူငွေအား ငွေခိုးထုတ်ခိုင်းသူမှာလည်း အိုင်ဗိုပင် ဖြစ်သည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် အိုင်ဗိုအနေဖြင့် လောလောဆယ်တွင် အကြီး အကျယ် ငွေလိုနေသည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။

ထိုငွေကိုရအောင် သူ ဘယ်လိုနည်းနှင့် ရှာမည်နည်း။

ဟော်နန်သည် သူ့မိတ်ဆွေကွန်ပျူတာတွေကို ကျေးဇူးတင် နှုတ်ဆတ် ပြီးနောက် 'အဲယား ဖရန်စ်' လေယာဉ်ဖြင့် ပါရီမြို့သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ ပြန်သည်။

ချားဒီဂေါလေဆိပ်မှ နော်တာဒိမ်းနယ်မြေသို့ တက္ကစီငှားခမှာ အပို ဘောက်ဆူးကြေးမပါ ဖရန်ငွေ ၇၀ ဖြစ်သည့် ယူဇိုခရီးကိုပင် ဘတ်စ ကားဖြင့်သွားလျှင် ခုနစ်ဖရန်ခွဲသာ ပေးရသည်။ ဘောက်ဆူး ပေးရန် လုံးဝ မလို။

ထို့ကြောင့် ဟော်နန်က ဘတ်စကားဖြင့်ပင် လာခဲ့သည်။ သူ သည် ဈေးသက်သာသော 'မိုးဘလ်' ဟိုတယ်တွင် စတည်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းဆက်သည်။

ဟော်နန်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံသားအားလုံး၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ လျှို့ဝှက်ချက်မှန်သမျှကို မှတ်တမ်းမှတ်ရာများဖြင့် ချုပ်ကိုင်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် စကားပြောသည်။ ပြင်သစ်လူမျိုးသည် ဆွစ် လူမျိုးထက် မသင်္ကာစိတ် ပိုသည်။

သို့သော် သူတို့က ဟော်နန်ကိုတော့ စိတ်အားထက်သန်စွာ အကူအညီ ပေးကြသည်။ သည်လိုဖြစ်ရတာကလည်း အကြောင်းနှစ် ချက် ရှိသည်။ ပထမအကြောင်းက ဟော်နန်သည် သူ့လုပ်ငန်းတွင် မိုးလိုမွေ ရေလိုနောက် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍ သူ့ကို လေးစားကြကာ သည်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအား အကူအညီပေးရသည်မှာ ဂုဏ်ရှိသည်ဟု ယူဆ ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗုတီယအကြောင်းမှာ သူတို့က ဟော်နန်ကို ကြောက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မူခင်းတစ်ရပ်ကို ဟော်နန်လိုက်ပြီဆိုလျှင် ဘယ်အရာကိုမျှ ဖုံးမိ လျှို့ဝှက်ထား၍ မရ။ အားလုံး ဗူးပေါ်သလို ပေါ်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ လူပုံပန်းကတော့ တစ်ကွက်မျှ မက်စရာ မရှိ။ အဝတ်အစားကလည်း ဖိုသီဖတ်သီနှင့် လုံးဝ အချိုးမကျ။ စကားပြောတော့လည်း အသံဝဲဝဲနှင့် လူရယ်စရာ။ သို့သော် သူနှင့်သာ ထိပ်တိုက်တွေ့ရလျှင်တော့ ဘယ်သူ မှ သက်သာမည် မဟုတ်။ လူတိုင်း၏ အတွင်းလျှို့ဝှက်ချက်ကို မိမိမှ တိုင်းဖမ်းတိုင်း ဗလာကျင်းအောင် ပြောင်ပြောင်ကြီး ဖော်ထုတ်ရာတွင်

၄၃၂ ○ ဓမ္မဇာတိ

လက်ဖျားခါရသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဟော်နန်ကို ပြင်သစ်သားတွေက ချစ်ကြောက် နို့သေ ဖြစ်ကြရသည်။ သူတောင်းသမျှ အကူအညီကို မဆိုင်းမတွ ဖေးကြရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့. နဲ့ ချစ်ပါတယ် . . . ပြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကွန်ဗျူ တာတွေကို ကြိုက်သလို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . ဒါတွေ အားလုံး လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ဆိုတာတော့ . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အဲဒါ . . . ကျွန်တော် သိပါတယ်”

ဟော်နန်သည် ဘဏ္ဍာရေး ဌာန၊ လီယွန် ငွေစုဘဏ်၊ အမျိုးသား အသက်အာမခံ ဌာနနှင့် ရဲချုပ်ရုံးများသို့ သွားရောက်၍ ကွန်ဗျူတာ စက်များနှင့် စကားပြောသည်။

‘ချားမာတယ်နဲ့ ဟယ်လင်ရိုဖေးမာတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ’ ဟော်နန်က မေးလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ကွန်ဗျူတာများက အဖြေဖေးကြသည်။

‘ချားမာတယ်နဲ့ ဟယ်လင်ရိုဖေးဆိုတာဟာ ဗယ်စီနေးရပ်ကျွတ် ဖရန်ဆွာ ပရိမီးယားလမ်း၊ အမှတ် ၅ မှာ နေထိုင်၊ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် မေလ ၂၄ ရက်နေ့မှာ လက်ထပ်ခဲ့၊ သားသမီး မရှိ၊ ဟယ်လင်က သုံးကြိမ်တိတိ ကွာရှင်းခဲ့ဖူး၊ ပွန်းတိမ်းလမ်းမှ လီယွန်ငွေစုဘဏ်မှာ ဟယ်လင်ရိုဖေးမာတယ်နာမည်နဲ့ စုငွေဖရန် ၂၀၀၀ ရှိ’

‘အသုံးစရိတ်တွေ ပြောပါဦး’

‘မာစူးစာအုပ်က စာအုပ်ကြေးတောင်းခံလွှာ တစ်စောင်၊ ချားမာ တယ်အတွက် သွားစိုက်ဆိုင် ငွေတောင်းခံလွှာ တစ်စောင်၊ ချားမာ တယ်အတွက် ဆေးရုံငွေတောင်းခံလွှာတွေ၊ ပြီးတော့ ချားမာတယ် အတွက် ဆရာဝန်စမ်းသပ်ခ တောင်းခံလွှာတွေ’

‘ဆရာဝန် စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက် သိနိုင်သလား’

‘ခဏ စောင့်ပါ၊ တခြားကွန်ဗျူတာတစ်ခုနဲ့ ဆက်သွယ်ကြည့် ပါမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျေးဇူးပါပဲ’

ဆရာဝန်စစ်ဆေးချက်ပါဝင်သော ကွန်ဗျူတာက စတင် စကား ပြောသည်။

‘စစ်ဆေးချက် ရပါပြီ’

‘ဆက်ပြောပါ’

‘သွေးလန့်စိတ်ရောဂါ ရှိတယ်’

‘တခြား ဘာရောဂါ ရှိသေးသလဲ’

‘ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲတဲ့ရောဂါ ရှိတယ်၊ ပေါင်နဲ့ တင်ပိုး ကိုက်ခဲတယ်’

‘ဘာကြောင့်လဲ . . . ရှင်းလင်းချက် ရှိသလား’

‘ဘာမှ ရှင်းမထားဘူး’

‘ဆက်ပြောပါဦး’

‘ပီးနေးတိုက်မှ ယောက်ျားစီးဖိနပ်တစ်ရံအတွက် ငွေတောင်းခံ လွှာ တစ်စောင်၊ ရှိပ်ဗလျိုက်စ်မှ ဦးထုပ်တစ်လုံး၊ ဖော့ချွန်ခိုင်မှ အမဲ အသည်းဝယ် ပြေစာ၊ အလှပြင်ဆိုင်မှ ပြေစာ၊ မက်ဇင်ဟိုတယ်မှ နှစ်ယောက်စာ ညစာစားပွဲ ပြေစာ၊ ခရစ်စတိုဖိုတိုက်မှ ငွေပြားဝယ် ခြေစာ၊ ဆူလကာတိုက်မှ ယောက်ျားဝတ်ရုံ ပြေစာ’

ဟော်နန်က ကွန်ဗျူတာစက်ကို ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

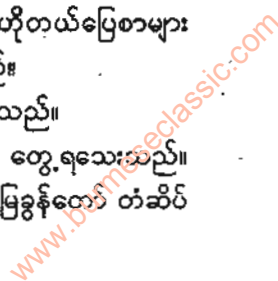
သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို သံသယဝင်မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ငွေတောင်းခံလွှာများနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်သည်။ စာရွက် ဘီဇ်တွင် မဒမ်ရိုဖေးမာတယ်အမည်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်။ ယောက်ျားဝတ်ပစ္စည်းများဝယ်သောပြေစာနှင့် ဟိုတယ်ပြေစာများ ခွင့်လည်း သူမလက်မှတ်များကိုသာ တွေ့ရသည်။

ဤအချက်သည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။

ထို့ပြင် နောက်ထပ်သဲလွန်စတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသေးသည်။

ဘက်လီပေစ်၊ အမည်ရှိ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက မြေခွန်တော် တံဆိပ်

ခေါင်း ဝယ်ယူထားသောပြေစာကို တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်း ကုမ္ပဏီ၏ ပိုင်ရှင်တစ်ဦးမှာ ချားဒက်ရှန်း ဖြစ်သည်။ ချားဒက်ရှန်း၏ လူမှုဖူလုံရေးနံပါတ်နှင့် ချားမာတယ်၏နံပါတ်များမှာ အတူတူ ဖြစ်နေသည်။ ဤအချက်သည် လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ရပ်။

“ဘယ်လီပေစ့်” ကုမ္ပဏီအကြောင်း ပြောပါ
ဟော်နန်က ကွန်ပျူတာကို မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လီပေစ့်” ကုမ္ပဏီကို ရီးနီးဗူးချန်နဲ့ ချားမာတယ်ခေါ် ချားဒက်ရှန်းတို့က ပိုင်ပါတယ်”

- ‘ဗီကုမ္ပဏီက ဘာလုပ်သလဲ’
- ‘စပျစ်ခြံလုပ်ငန်း လုပ်ပါတယ်’
- ‘ရင်းနှီးငွေ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ’
- ‘ဖရန့်ငွေ လေးသန်း’
- ‘ချားမာတယ်က သူ့အတွက် ရှယ်ယာအစုငွေ ဘယ်က ရသလဲ’
- ‘ဗြူနီစပါယ် ငွေစုငွေချေးဘဏ်က ချေးပါတယ်’
- ‘စပျစ်လုပ်ငန်းက မြတ်သလား’
- ‘မမြတ်ဘူး၊ နှံ့ပါတယ်’

ထို့နောက် အသက်အာမခံ ကွန်ပျူတာစက်၏ အကူအညီဖြင့် ဟော်နန် ထပ်မံသိရှိရသည်မှာ ချားမာတယ်သည် အသက်အာမခံ ငွေအတူ ထုတ်ယူခဲ့သည်ဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ကွန်ပျူတာစက်၏ သတင်းပို့ချက်အရ ဟော်နန်သည် ပန်းထိမ်ဆရာကြီး ပီယာရစ်ချောက်ထံသို့ သွားရောက်စုံစမ်းသောအခါ တွင် ဟယ်လင်ရိုဖေးမာတယ်၏ လက်ဝတ်လက်စားများကို ချားမာတယ်က အတုလုပ်ထားကြောင်းကိုလည်း သိရသည်။ အစစ်များတို့ ခိုးယူပေါင်နှံရာတွင် ဖရန့်ငွေ နှစ်သန်းကျော်ရရှိသည်။ ယင်းငွေမှာ စပျစ်ခြံအတွက် ချားမာတယ်အနေဖြင့် လိုအပ်သော အစုရှယ်ယာငွေ နှင့် ကိုက်ညီနေသည်။

အခြားစိတ်ဝင်စားစရာ အချက်တစ်ရပ်ကိုလည်း ကွန်ပျူတာ စက်က ဖော်ပြသည်။ ယင်းမှာ တခြားမဟုတ်။ တောင်တက်ဖိနပ်တစ်ရံ

ဝယ်ထားသော ပြေစာကို တွေ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို သိရတော့ ဟော်နန်က စိတ်ထဲ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရင်းနှီးငွေအတွက် ကြံကြံဖန်ဖန် ငွေခိုးယူရသော၊ ကိုယ်ပိုင်နာမည်နှင့် စုငွေ တစ်ပြားမှ မရှိသော၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်အဝတ်တောင် ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ဝတ်ခွင့် မရှိသော ချားမာတယ်လို လူတစ်ယောက်ကို ဟော်နန်က တောင်တက်သမား ရုပ်သွင်နှင့် လုံးဝ ဆက်စပ်မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဟော်နန်က ကွန်ပျူတာကို ဆက်လက်အကူအညီ တောင်းပြန်သည်။

“တင်ပီယာ” အားကစားပစ္စည်းကုန်တိုက်က ဝယ်ယူတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အသေးစိတ် သိပါရစေ”

ကွန်ပျူတာစက်၏ ပိတ်ကားပေါ်တွင် ဖျတ်ခနဲ လက်လင်းသွားသည်။ တောင်တက်ဖိနပ်ဝယ်သော ပြေစာ ပေါ်လာသည်။ ဖိနပ်က အရွယ် ၃၆ အေး။ ယောက်ျားစီးအရွယ် မဟုတ်၊ မိန်းမစီး အရွယ်။

ထို့ကြောင့် တောင်တက်သူမှာလည်း ချားမာတယ်မဟုတ်။ ဟယ်လင်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

ဆမ်ရိုဖေးသည် တောင်တက်ရင်း သေဆုံးသွားခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

အခန်း (၄၀)

ပါရီမြို့၊ အာမင်ဂေါက်လမ်းသည် တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော လမ်းတစ်လမ်း ဖြစ်သည်။ ခေါင်မိုးပြန်ပြန်၊ တစ်ထပ်အိမ်၊ နှစ်ထပ်အိမ် ကလေးတွေသာ များသည်။ ယင်းတို့အကြားတွင် မှန်သံမဏိနှင့် ကျောက်သားအတိဖြစ် ဖားမားမတ်မတ်ကြီး တည်ရှိနေသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုမှာ 'အင်တာပိုလ်' ရဲဌာနချုပ် ဖြစ်သည်။ 'အင်တာပိုလ်' ရဲဌာနချုပ်ကား နိုင်ငံတကာ မှုခင်းများကို အပြီးသတ် ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရာ ကမ္ဘာကျော် ရဲဌာနကြီးပင် ဖြစ်သည်။

မှုခင်းစုံထောက် ဟော်နန်သည် အင်တာပိုလ်ရဲဌာနချုပ်၏ လေအေးပေးစက်တပ် အောက်ထပ်အခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် ထိုင်ကာ တွန့်ပျူတာစက်ကြီးတစ်လုံးနှင့် စကားပြောလျက် ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် အခန်းထဲသို့ ရဲအမှုတစ်ဦး ဝင်လာပြီး . . .

“အပေါ်ထပ်မှာ အညှီကား ပြနေတယ်၊ ကြည့်မလား”

ဟော်နန်က ရဲအမှုထမ်းကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာပြောတာလဲ၊ ဘာလဲ. . . အညှီကားဆိုတာ”

“လာကြည့်စမ်းပါ၊ ဟိုရောက်ရင် မြင်ရပါလိမ့်မယ်”

တတိယထပ် အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲတွင် ယောက်ျားမိန်းမ ဂုဏ်ပေါင်း နှစ်ဝါခင်ခန့် ထိုင်နေကြသည်။ ၎င်းတို့၏ ရှေ့တွင် ရုပ်ရှင် ပိတ်ကားကြီး ထောင်ထားသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များမှာ အင်တာပိုလ် အမှု ထမ်းများ၊ 'ဆူရတီ' ရဲထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှ အရာရှိများ၊ စုံထောက်များ နှင့် ရဲသားများ ဖြစ်ကြသည်။

'အင်တာပိုလ်' ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၏ လက်ထောက်အရာရှိ နီနီအယ်လ်မေဒင်သည် ပိတ်ကားရှေ့တွင် ရုပ်လျက် စကားပြောနေ သည်။ ဟော်နန်က အခန်းထဲဝင်ကာ နောက်ဆုံးခုံတန်းတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

“အခုလို အညှီအဟောက် ရုပ်ရှင်ကားတွေ ပေါ်ပေါက်နေတယ်

ဆိုတာကို လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်လောက်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ သိခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီကားတွေထဲမှာ ယောက်ျားမိန်းမ သံဝါသပြုနေကြ ပုံတွေ တစ်တစ်ခုခု ရိုက်ကူးထားကြတယ်။ အဆုံးကျတော့ မိန်းမကို သတိတဲ့အခန်းနဲ့ ဇာတ်သိမ်းထားကြတယ်။ ဒီလိုကားမျိုးတွေတို့ တွန်တော်တို့ ဟိုတုန်းက လုံးဝ မကြည့်ခဲ့ကြရဖူးပါဘူး။ အကြောင်း ကတော့ ရှင်းပါ တယ်။ ဒီကားမျိုးတွေကို အများပြည်သူတွေအတွက် အကိုးမရှိကြလို့ပါ။ သူဌေးသူကြွယ် လူတန်းစားတွေက အပျင်းပြေ သဘောနဲ့ ကျိတ်ပြီး ကြည့်နေကြတယ်”

ရီနီအယ်လ်မေဒင်က စကားကိုရပ်ပြီး မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက် သည်။ ထို့နောက် ဆက်ပြောသည်။

“တွန်တော် စောစောကပြောခဲ့သလို ဒီကားမျိုးတွေ ပေါ်နေ တယ် ဆိုတာကို ကောလဟာလ သတင်းအဖြစ်ပဲ လူတွေက သဘော ထားခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကောလဟာလ မဟုတ်တော့ပါဘူး တကယ် မြင်တွေ့နေကြရပါပြီ။ အခုမကြာခင်မှာပဲ အညှိကား တစ်ကား ကို ကြွလာတဲ့ပရိတ်သတ်များ မြင်ကြရပါလိမ့်မယ်”

ဤစကား ကြားလိုက်ရသောအခါ ပရိသတ်အတွင်း လှုပ်လှုပ် ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။ ရဲအရာရှိက ဆက်ပြောသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်က ပက်စီမြို့ထဲမှာ သံတမန် လက်ဆွဲ သားရေဖိတ် ဆွဲပြီး လူတစ်ယောက်လျှောက်လာတုန်း ရိုက်နှက်ပြီး ပစ္စည်းလုခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလူကို ဆေးရုံကိုယူသွားတော့ လမ်းမှာပဲ သေသွားတယ်။ အခုအချိန်ထိ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုဟာ မသိရသေးဘူး ဆူရတီစုံထောက်ဌာနက သူ့လက်ဆွဲဖိတ်မှာ ဒီဖလင်လိပ်တစ်လိပ် ကို တွေ့ရတယ်”

သူက အချက်ပြလိုက်သောအခါ အခန်းထဲတွင် အလင်းရောင် မှန်မှန်ကလေး ပေါ်လာသည်။ ရုပ်ရှင်ကား စပြသည်။

ခုတင်ပေါ်တွင် ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ အသက်က ၁၈ နှစ် အရွယ်ခန့်။ သူမဘေးမှ လူကြီးက ခေါင်းပေါ်မှာ ဆံပင်ထစ်ချောင်းမှ မရှိ။ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် သားရဲတိရစ္ဆာန်

တစ်ကောင်နှင့် တူနေသည်။

ပြီးတော့ . . . ပြီးတော့ . . . အကောင်ကြီးက ကောင်မလေး၏ လည်ပင်းကို သူ့လက်ကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် ညှစ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေး ၏ ပြုံးနေသောမျက်နှာမှာ တစ်မဟုတ်ချင်း ကြောက်စရာအသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ကောင်မလေးသည် အကောင်ကြီး၏ အန္တရာယ် မှ ရုန်းထွက်ရန် လူးလွန်ကြိုးစားရင်းမှ အသက်ပျောက်သွားသည်။ သူမ၏ မျက်နှာကို ရုပ်ရှင်ကင်မရာက အနီးကပ် ဖော်ပြသည်။

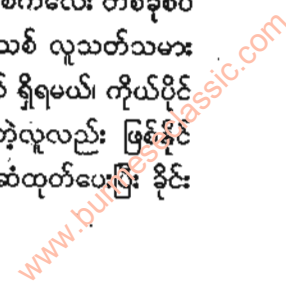
ဤတွင် ရုပ်ရှင်ကား ပြီးဆုံးသွားသည်။ တစ်ခန်းလုံး ပြန်လင်းလာ သည်။

မူခင်းစုံထောက် ဟော်နန်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ချက်ချင်း သတိရ လိုက်သည်။

ဤရုပ်ရှင်ထဲမှ မိန်းကလေးမှာ ဇူးရစ်မြို့ မြစ်ထဲမှ ဆယ်ယူရရှိ သော မိန်းကလေး၏အလောင်းနှင့် တစ်ထေရာတည်း တူနေသည်။ ပါရီမြို့၊ ဆူရတီစုံထောက်ဌာနကို ဥရောပတစ်ခွင်မှ ပြန်ကြား သတင်းပို့ချက်များ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိလာကြသည်။ စောစောက ရုပ်ရှင် ထဲမှ မူခင်းမျိုးများမှာ ပါရီမြို့တစ်မြို့တည်းတွင်သာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည် မဟုတ်။ ဇူးရစ်၊ လန်ဒန်၊ ရောမ၊ လစ္စဘွန်းနှင့် ဟမ်းဘတ်မြို့များ တွင်လည်း အလားတူပင် ဖြစ်ပွားခဲ့ကြသည်။

ရီနီအယ်လ်မေဒင်က ဟော်နန်ကို ပြောသည်။

“ဖြစ်ရပ်တွေက အားလုံး တစ်ပုံတည်းချည်းပဲ။ သေဆုံးသွားသူ တွေဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းကလေးတွေပဲ ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ အားလုံး သံဝါသပြုရင်း အသတ်ခံကြရတယ်။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်ဆိုလို့ လည်ပင်းမှာချည်ထားတဲ့ ဖဲကြိုးအနီစကလေး တစ်ခုစီပဲ ရှိကြတယ်။ ကျုပ်တို့တော့ . . . ပေါရီသာဒလက်သစ် လူသတ်သမား နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြီ။ ဒီကောင့်မှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရှိရမယ်။ ကိုယ်ပိုင် ပိုက်ဆံနဲ့ ခရီးသွားနိုင်လောက်အောင် ချမ်းသာတဲ့လူလည်း ဖြစ်နိုင် တယ်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်က ပိုက်ဆံထုတ်ပေးပြီး ခိုင်း နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

ထိုစဉ် အရပ်ဝတ် အရပ်စားဖြင့် လူတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး...

“ကျုပ်တို့တော့ ကံကောင်းတယ် ဆိုရမှာပဲ၊ သဲလွန်စတစ်ခုတော့ ရထားပြီ။ စောစောက ရုပ်ရှင်ကားဖလင်ကို ဘာရယ်ဆယ်မြို့က စက်ရုံ တလေးတစ်ခုက ထုတ်လုပ်တယ်ဆိုတာ သိရပြီ။ ဖလင်ဝယ်တဲ့ လူတွေ စာရင်းကို တောင်းကြည့်ရမယ်”

“အဲဒီစာရင်းရရင် ကျွန်တော်လည်း ကြည့်ချင်ပါတယ်”

ဟော်နန်က ပြောလိုက်သည်။

“ကြည့်ရပါတယ်”

ရီနိုအယ်လ်မေဒင်က ပြန်ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဟော်နန်ကို လေ့လာသလို ကြည့်နေသည်။ ဟော်နန်က စုံထောက်ရုပ် လုံးဝမမို့ သို့သော် စောစောကလို အညှီရုပ်ရှင်ကားများထဲမှ လူသတ်သမား အားလုံးကို ဆက်စပ်ဖော်ထုတ်ပေးသူမှာ စုံထောက်ရုပ် မပေါက်သော ဤပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်သည်။ မဟုတ်ပါလား။

“အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ရီနိုအယ်လ်မေဒင်က ဟော်နန်အား တကယ်ပင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ကျေးဇူးစကားဆိုလိုက်သည်။ သို့သော် ဟော်နန်ကတော့...

“မလိုပါဘူးဗျာ”

ဆာအလက်သည် ဧည့်ခံပွဲသို့ တက်လိုစိတ် လုံးဝ မရှိ။ သို့သော် အယ်လစ်ဇဘက် တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်ရမည်ကိုလည်း သူက သဘောမတူ။ ဧည့်ခံပွဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စကားပြောကြ ရမည် ဖြစ်သည်။

ဧည့်ခံပွဲက ဂလက်စကိုမြို့မှာ... ဆာအလက်က ဂလက်စကို ဆိုလျှင် သေချင်အောင် မုန်းသည်။

ဟိုတယ်အပြင်ဘက်တွင် ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်။ သက်ဆိုင် ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များအား သင့်တော်အောင် ပြောဆို တောင်းပန်ကာ ဧည့်ခံပွဲ မှ ပြန်ထွက်ပြီးသောအခါ ထိုကားဖြင့် လေဆိပ်သို့သွားရန် အသင့် စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ဆာအလက်က မိန့်ခွန်းပြောပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်က တစ်နေရာသို့ ရောက်နေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့် တင်းနေသလို ထင်ရသည်။ စိတ်ထဲလည်း အလွန်လှုပ်ရှားနေသည်။ သည်ကြားထဲ သူ မကြိုက်သော သိုးအသည်းဟင်းကို လာချပေး သဖြင့် သူ့ဗိုက်ထဲ အီလည်လည်ကြီး ခံစားမိရပြန်သည်။ သူက သိုး အသည်းကို မြည်းရုံသာ မြည်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ဘေးမှထိုင်နေသော အယ်လစ်ဇဘက်က ဆာအလက် မျက်နှာမသာပုံကို သတိပြုမိသည်။

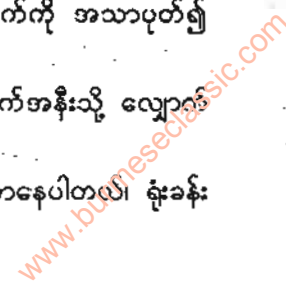
“နေကောင်းရဲ့လား... အလက်”

“ကောင်းပါတယ်”

ဆာအလက်က အယ်လစ်ဇဘက်၏ လက်ကို အသာပုတ်၍ တန်ဆောင်ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ဆာအလက်အနီးသို့ လျှောက် ထားပြီး လေသံဖြင့်...

“ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျား... အဝေးဖုန်း လာနေပါတယ်၊ နှိုးခန်း

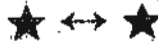
ထဲ ကြွပါခင်ဗျာ”

ဆာအလက်က ထမင်းစားပွဲမှ ချက်ချင်းထပြီး စားပွဲထိုးနောက် သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ သူသည် စုံစမ်းရေးစားပွဲနောက်မှ ရုံးခန်း ကလေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူက တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင် လိုက်ပြီး...

“ဟဲလို ...”

တစ်ဘက်မှ စကားပြောသူမှာ လောင်းကစားခိုင်းပွဲစား ဆွင်တန် ဖြစ်ကြောင်း ဆာအလက်က ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

“ဒါ ... နောက်ဆုံး သတိပေးခြင်းပဲ ... ဆာအလက်”
ထို့နောက် ... လိုင်းပြတ်သွားသည်။

ဟော်နန်၏ခရီးစဉ်တွင် ဘာလင်မြို့သည် နောက်ဆုံး ဖြစ်သည်။

သူ့မိတ်ဆွေ ကွန်ပျူတာစက်တွေ သူ့ကိုကူညီရန် အသင့် စောင့် နေကြသည်။ သူသည် နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီကွန်ပျူတာစက်ကြီး များ၏ အကူအညီဖြင့် ဝေါလသာဂက်စနာအကြောင်းကို ထောက် လှမ်းသည်။

ယင်းစက်များက ဝေါလသာဂက်စနာ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို သင်္ချာသင်္ကေတများဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖော်ပြသည်။ ဟော်နန်သည် ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ရသလို ဂက်စနာ၏ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ရုပ်ပုံလွှာကို ပီပြင် ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့ရသည်။

ဂက်စနာ ကြိုက်တတ်သော အစားအသောက်၊ နှစ်သက်သော အဝတ်အစား၊ သွားတတ်သော ဟိုတယ် စသည်တို့ကို သိလာရသည်။ ဂက်စနာမှာ လူငယ် စကိတ်နည်းပြဆရာ-တစ်ယောက်၊ မိန်းမတွေ ကြားတွင် ပေါ်ပြူးလာဖြစ်သော လူချောလူလှ တစ်ယောက်၊ သူ့ထက် အသက်များစွာကြီးသော သူဌေးသမီးကို ယူထားသူ... စသည်တို့ကို လည်း ကွန်ပျူတာစက်တွေက ပြောပြသည်။

ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်ကို မြင်ရသောအခါ ဟော်နန်က အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထိုချက်လက်မှတ်မှာ မတ်ဇွေ ၂၀၀တန် ဖြစ်ပြီး၊ ဒေါက်တာဟိတ်ဆန်ဆိုသူအတွက် ဖြစ်သည်။ ချက်လက်မှတ် ပေါ်တွင် ‘ဆွေးနွေးခေအတွက်’ ဟူ၍ ရေးသားထားသည်။ ဘယ်လို ဆွေးနွေးခြင်းမျိုးလဲ။

ယင်းချက်လက်မှတ်အတွက် ငွေကို ဒပ်ဆယ်ဒေါ်ရှီ ဒရက်စနာ ဘဏ်တွင် ထုတ်ယူပြီး ဖြစ်သည်။

နောက် ၁၅ မိနစ်အကြာတွင် ဟော်နန်သည် ဘဏ်မန်နေဂျာနှင့် တယ်လီဖုန်းမှ စကားပြောရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဘဏ်ရဲ့ ဂုဏ်

သရေရှိ ဖောက်သည်တစ်ဦးပါ”

“ဘယ်လို ဆရာဝန်ပါလဲ”

“စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်ပါ”

ဟော်နန်သည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ . . . စဉ်းစားခန်း ထုတ်နေသည်။

ဟုတ်ပြီ . . . သဲလွန်စတစ်ခု ရပြန်ပြီ။

ဟော်နန်သည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ကောက်လိုက်သည်။ ဒပ်ဆယ်ဒေါ့သို့ လှမ်းဆက်သည်။ ဒေါက်တာဟိတ်ဆန်၏ စာရေးမတ တယ်လီဖုန်း ကိုင်သည်။ ပထမတွင် စာရေးမက ငြင်းနေသေးသည်။ ဒေါက်တာ အလုပ်များနေသည်ဟု ဆိုသည်။ ဟော်နန်က အတင်းတောင်းဆိုတော့မှ ဒေါက်တာကို ခေါ်ပေးသည်။

“ကျုပ်ဆီလာတုတ် လူနာတွေအကြောင်း ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ဆိုတာတော့

လေးရော . . .”

ဟော်နန်က တယ်လီဖုန်း ပြန်ချလိုက်သည်။

ကွန်ပျူတာစက်ဆီ ပြန်လာပြီး အကူအညီ တောင်းရပြန်သည်။ သူ သိချင်တာတွေကို ကွန်ပျူတာစက်က အပြည့်အစုံ ပြောပြ သည်။ နောက် သုံးနာရီကြာတော့ ဟော်နန်က ဒေါက်တာဟိတ်ဆန်ထံ တယ်လီဖုန်း ပြန်ဆက်သည်။

“ခင်ဗျားကို စောစောက ကျုပ် ပြောပြီးပြီပဲ” ဒေါက်တာက ဟောက်သံနှင့် ပြောသည်။ “ကျုပ်လူနာအကြောင်း သိချင်ရင် နှုံးတော်အမိန့်စာ ယူပြီး ကိုယ်တိုင်လာတွေ့ပါ”

“အခု လောလောဆယ် ဒပ်ဆယ်ဒေါ့ကို လာဖို့ အခြေအနေ မပေးလို့ပါ . . . ဒေါက်တာ”

“ဒါက ခင်ဗျားပြဿနာပဲ။ ဒါပဲ မဟုတ်လား။ ကျုပ်က အလုပ် များအယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ လွန်ခဲ့

ငါးနှစ်က ဆရာအမြတ်ခွန်စာရင်း ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ အခု ပို့နေပါတယ်”

“အဲဒီတော့ . . .”

“ဒီမှာ ဒေါက်တာ . . . ဒေါက်တာကို ကျွန်တော် ဒုက္ခမပေး ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ . . . ဒေါက်တာဟာ ဝင်ငွေရဲ့ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း ကို လိမ်ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒေါက်တာ သဘော တူမယ်ဆိုရင် ဒေါက်တာဖိုင်တွဲကို ဂျာမန်ဝင်ငွေခွန်အာဏာပိုင်တွေဆီ ကျွန်တော် ပို့ပေးလိုက်ပါမယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် မြူးနစ်မှာရော ဘေယွန်မှာ ရော ဒေါက်တာစုထားတဲ့ငွေတွေ သူတို့ အမှန်အတိုင်း သိသွားကြပါ လိမ့်မယ်”

အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ပြီးတော့မှ ဒေါက်တာ အသံ ပေါ်လာသည်။

“ဒါတွေကို ခင်ဗျားကို ဘယ်သူ ပြောသလဲ”

“ဆွစ်ဇာလန်မှခင်းရဲတပ်ဖွဲ့က မှုခင်းစုံထောက်မက်စ်ဟော်နန်က ပြောပါတယ်”

ဒေကာမျှ တိတ်သွားပြန်သည်။ အတန်ကြာမှ ဒေါက်တာက လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် . . .

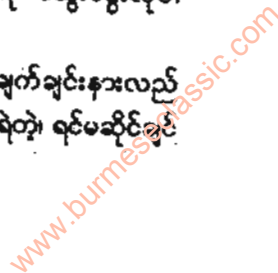
“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားသိချင်တာ ပြောပါ”

ဟော်နန်က ပြောပြလိုက်သည်။ ဤတွင်ဒေါက်တာက ကရား ရေလွတ် ပြောပြပါတော့သည်။

မှန်သည်။ ဂက်စနာကို သူ သိသည်။ တစ်နေ့တွင် ဂက်စနာသည် ကြိုတင်ချိန်းမထားဘဲနှင့် ဒေါက်တာ၏ နှုံးခန်းသို့ ဝင်လာပြီ။ သူ့အား စစ်ဆေးပေးရန် တောင်းဆိုသည်။ သို့သော် ဂက်စနာက သူ့နာမည်ကို မပြော။ သူက သူ့စိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ပြဿနာကို ဆွေးနွေးလိုပါ သည်ဟု လိမ်လည်ပြောသည်။

“သူက အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ ကျုပ်က ချက်ချင်းနားလည် ခဲ့တယ်။ ဒါက ကိုယ်ပြဿနာကို ကိုယ်ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့၊ ရင်မဆိုင်ချင် ခဲ့တဲ့ လူတွေရဲ့ ပုံမှန်လက္ခဏာပဲ”

ဒေါက်တာက မှတ်ချက်ချသည်။

“သူ့အပြောအရတော့ သူ့စိတ်ဆွေဟာ စိတ်ကစဉ်ကလျား
ရောဂါနဲ့ လူသတ်ချင်တဲ့ရောဂါ စွဲကပ်နေတယ်လို့ ပြောတယ်။ တကယ်
လို့ ဒီရောဂါကို အချိန်မီ မကုသရင် တစ်ယောက်ယောက်ကို မလွဲ
မသွေ သတ်မိလိမ့်မယ်လို့လည်း ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီရောဂါ ကုနိုင်
တဲ့ ဆေးနည်းရှိ မရှိ သူက မေးတယ်။ သူ့စိတ်ဆွေကို စိတ်ကုဆေးရုံ
တစ်ခုခု ပို့ပြီးလည်း ပစ်မထားချင်ဘူးတဲ့”

“ဒီတော့... ဒေါက်တာက ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

“ကျုပ်က ကုပေးနိုင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့်
သူ့စိတ်ဆွေဆိုတာကို ကျုပ် စစ်ဆေးကြည့်ချင်သေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့
ဆိုရင် တချို့စိတ်ရောဂါတွေက ခေတ်မီဆေးဝါးတွေ၊ စိတ်ကုနည်းတွေ
နဲ့ ကုလို့ရနိုင်ပေမယ့် တချို့ကျတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကုလို့ မရနိုင်တာ
မျိုး ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့... သူပြောတဲ့ ရောဂါမျိုး
က အချိန်ယူပြီးကုသမှ ကောင်းနိုင်မယ်လို့လည်း ကျုပ်က ပြောပြလိုက်
ပါတယ်”

“ပြီးတော့ ဘယ်လို ဖြစ်သေးသလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး။ အဲဒီလောက်နဲ့ပဲ ကိစ္စဖြတ်သွားတယ်။
အဲဒီလူလည်း ကျုပ်ဆီ နောက်ထပ် လုံးဝ ပေါ်မလာဘူး။ ဒီလူ့အဖြစ်
ခန့်မှန်းကြည့်ရတာ အတော်သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်နေပုံရတယ်။ ကျုပ်
တလည်း သူ့ကို တကယ်ကူညီချင်ပါတယ်။ သူ့ဒေသကို အကဲခတ်ရ
သလောက်ဆိုရင် တကယ် အခြေအနေဆိုးနေပုံပဲ။ သူ့အဖြစ်က လူ
တစ်ယောက် သတ်မိပြီး အသတ်ခံရသူရဲ့ အခန်းနံရံမှာ ‘ကျုပ်ကို
ကယ်ကြပါဦး’ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ် နောက်တစ်ယောက် သတ်မိနေ
ဦးမယ်’ လို့ ရေးထားခဲ့တဲ့ လူလို ဖြစ်နေတယ်”

ဟော်နန်မရှင်းသော အချက်တစ်ချက် ကျန်သေးသည်။
ထို့ကြောင့် သူက မေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့... ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာကပြောတော့ ‘သူ့နာမည်ကို
ဒေါက်တာကို မပြောဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဒေါက်တာ
ကို ချက်တစ်စောင်ပေးပြီး သူ့လက်မှတ်လည်း ထိုးထားတယ် မဟုတ်

လား”

“သူက ကျုပ်ဆီလာတုန်းက ပိုက်ဆံယူလာဖို့ မေ့ကျန်ရစ်တယ်။
သူက အဲဒီအတွက် တော်တော်စိတ်မကောင်းဘူး။ နောက်တော့ သူက
ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် ပေးပို့လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ကျုပ်က သူ့
နာမည် သိရတာပေါ့။ ဒါပဲလား... ဘာကျန်သေးသလဲ”

“ဒါပါပဲ”

ဟော်နန်စိတ်ထဲ မတင်မကျဖြစ်နေသော အချက်တစ်ချက်
ကျန်နေသေးသည်။ သဲလွန်စတစ်ခုက အခြားအချက်အလက်များနှင့်
ဆက်စပ်မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကွန်ပျူတာများနှင့် တိုင်ပင်လိုက်
သောအခါမှ ထိုသဲလွန်စမှာ အဆင်ချောသွားတော့သည်။ အခြား
အချက်တွေက သူ့အဖို့ ဘာမျှ အခက်အခဲ မရှိတော့။

ဟော်နန်သည် နောက်တစ်နေ့တွင် ဇူးရစ်မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့
စားပွဲတွင် တယ်လီတိုက်ပံသံကြိုးစာတစ်စောင် တွေ့ရသည်။ ပါရီမြို့
အင်တာပိုလ်ရ်အဖွဲ့ချုပ်မှ ပေးပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းသံကြိုးစာတွင် အပြာရုပ်ရှင်ရိုက်ရန်အတွက် ဖလင်ဝယ်ယူ
သူများစာရင်းကို ဖော်ပြထားသည်။

ဖလင်ဝယ်ယူသူများအနက် ရှိပေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီလည်း
တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်နေသည်။

ရဲမှူးရှုမက်က မှုခင်းစုံထောက် မက်စ်ဟော်နန်၏ အစီရင်ခံချက်ကို စိတ်
ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

ဟော်နန်၏ တင်ပြချက်ကို နားထောင်ပြီးသောအခါ ရဲမှူးက
စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီး မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

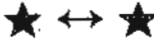
“အင်း . . . ဒီကောင်တော့ ကံကောင်းချင်ပြန်ပြီ၊ သမိုင်းဝင် ဗုဒ္ဓပြားတစ်ခုကို ဖော်ထုတ်နိုင်တော့မှာ သေချာတယ်”

“လူငါးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်တော့ တစ်ယောက် ယောက်ပဲ ဆရာ၊ သူတို့အားလုံးမှာ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်နိုင်တဲ့ အခြေခံ စိတ်ထားတွေ ရှိနေကြတယ်၊ ကျူးလွန်လို့ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေ လည်း ပေးနေတယ်၊ ဓာတ်လှေကား ပြုတ်ကျတဲ့နေ့က သူတို့အားလုံး ငှက်ရိပ်မြို့မှာ အစည်းအဝေး တက်နေကြတယ်၊ ကားမှောက်တုန်းက လည်း ဆာဒင်းနီးယားမှာ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက် ရှိနိုင် တယ်”

ရဲမှူးက သဘောမကျသလိုဖြင့် မျက်ခုံးကို ပင့်လိုက်သည်။

“မင်းက သံသယဖြစ်စရာ လူငါးယောက်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အယ်လစ်ဇဘက်ရိုဖေးကလွဲယင် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်က လေး ယောက်တည်း ရှိတာပဲ၊ နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒီလူက ဆစ်ရိုဖေးအသတ်ခံရတုန်းက ဆစ်ရိုဖေးနဲ့အတူ ချာမိုနီးတောင်တက်စခန်းမှာ ရှိနေတဲ့လူပေါ့ ဆရာ၊ နိုဗ်ဝီလျံလေ. . .”

“မစ္စက နိုဗ်ဝီလျံ”

အယ်လစ်ဇဘက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိ သည်။ ဖြစ်ရပ်ကိုယ်၌ကလည်း တစ်စက်ကလေးမှ ယုံကြည်နိုင်စရာ မရှိ။ သူမ၏ ပျော်စရာကလေးဘဝကို စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်နှင့် ဘာမှ မဆိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။ သူမသည် သူမကိုယ်သူမ ‘မစ္စက နိုဗ်ဝီလျံ’ ဟူ၍ ကင်ပွန်းတပ်ကာ မှတ်စုစာအုပ်တွင် အကြိမ်ကြိမ် ရေးခဲ့သည် များကိုလည်း သတိရမိသည်။

ယခုတော့ သူမ၏လက်တွင် မင်္ဂလာလက်စွပ် ရောက်နေလေပြီ။

“တပြုံးပြုံးနဲ့ ဘာတွေများ သဘောကျနေလို့လဲ”

နိုဗ်က မေးလိုက်သည်။

သူသည် ‘ဘိုးအင်း ၇၀၇-၃၂၀’ ဇိမ်ခံဂျက်လေယာဉ်ပျံကြီး ထဲတွင် အယ်လစ်ဇဘက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသည်။ သူတို့ သည် အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာအပေါ်မှ ပေပေါင်း ၃၅၀၀၀ အမြင့်တွင် ရေခဲစိမ် ခွမ်ပယ်ရီဂန္ဓန်အရက်ကို အီရန်ငါးဥဆားနယ်နှင့် မြည်းရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အကြည်ဆိုက်နေကြ သည်။

နိုဗ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ မေးနေတယ်လေ. . .”

အယ်လစ်ဇဘက်က ခေါင်းကို ခါယမ်းပြသည်။ ပြီးတော့ နိုဗ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ တော်တော်ကို ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ သူ ငါ့ယောက်ျားပေါ့။

“ကျွန်မ ပျော်လွန်းလို့ပါ”

နိုဗ်အဖို့တော့ ပျော်စရာဆိုတာ ဘယ်လိုအရာမျိုးဆိုသည်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားမိခဲ့။ အခုလို သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ် လိုက်ခြင်းသည် သူမအတွက် ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်ပြီး

ဘယ်ပုံ အကုန်သက်ရောက်မှုရှိသည်ဆိုတာကို သူမအနေဖြင့် ဘယ်လို ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။ ဇိတ်ကတော့ လုံးဝနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိ ရသည်။

အကြောင်းကတော့ ဇိတ်အနေဖြင့် ယခုလုပ်ရပ်ကို အိမ်ထောင် ပြုခြင်းအဖြစ် မယူဆသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့ ဤလုပ်ရပ် သည် စီးပွားရေးလုပ်ရပ်တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမသည် သူ့ကို ချစ်သည်။ ယခုတစ်ဖက်တွင်သာ ချစ်သည် မဟုတ်။ တစ်သက်လုံး ချစ်နေမည်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

သူမအနေဖြင့် ဇိတ်နှင့်သာ ရွေ့လက်တွဲ၍ တစ်သက်လုံး နေသွား ချင်သည်။ သားသမီးကလေးတွေ လိုချင်သည်။ သူက သူမကို ပိုင်ဆိုင် စေချင်သည်။ သူမကလည်း သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က ဇိတ်၏မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပထမဆုံး ပြဿနာတခုကို ငါ ဖြေရှင်းရမယ်။ အဲဒါက တခြား မဟုတ်ဘူး။ သူ ငါ့ကို ချစ်လာအောင် လုပ်ရမယ်” ဟူ၍ သူမက တွေးလိုက်မိလေသည်။

တစ်နေ့တုန်းက ဘဏ်သူဌေးကြီး ဟားဘရွတ်နှင့် တွေ့ဆုံပြီး နောက် အယ်လစ်ဇဘက်က ဇိတ်အား သူမနှင့်လက်ထပ်ရန် ကမ်းလှမ်းစကား ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟားဘရွတ်ပြန်သွားသောအခါ အယ်လစ်ဇဘက်သည် ဆံပင် ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပီးသင်ပြီးနောက် ဇိတ်၏ရုံးခန်းသို့ လာခဲ့သည်။

သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ဇိတ် ကျွန်မကို လက်ထပ်မလား . . .”

သူမက ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်ဘဲ တဲ့တိုးကြီးပင် မေးလိုက်သည်။ ဇိတ်၏မျက်နှာတွင် အံ့ဩရိပ်တွေ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ ဇိတ်က ပါးစပ်ထဲ ရန် ပြင်သည်။ သို့သော် အယ်လစ်ဇဘက်က ကမန်းကတန်းဖြင့် . . .

“အမှန်တကယ်တော့ ဒီလိုလုပ်တာ စီးပွားရေးအရ လုပ်ရတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ‘ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီ’ ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးကို ဇိတ်ကို ပေးရင် ဘဏ်သူဌေးတွေက ကျွန်မတို့အကြွေးကို ရက်ရွှေပေးဦးမယ် လို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်ဖို့အတွက်ကလည်း ဇိတ်အနေနဲ့ ရိုဖေး မိသားစုဝင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ထပ်မှသာ ဖြစ် နိုင်မယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီအမျိုးသမီးဆိုတာကလည်း ကျွန် . . . ကျွန်မ အပြင် ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ . . .”

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှက်သွေးဖျန်းသွားသည်ကို သတိပြု လိုက်မိသည်။ သူမသည် မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လွှဲလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ဒါဟာ တကယ်အိမ်ထောင်ပြုတဲ့သဘော မဟုတ်ပါဘူး။ သဘောကတော့ . . . ကျွန်မ ဆိုလိုတာက . . . ဇိတ် အနေနဲ့ လွတ်လပ်ခွင့် ရှိပါတယ်။ သွားချင်ရာ သွား၊ လာချင်ရာ လာနိုင် ပါတယ်”

ဇိတ်က အယ်လစ်ဇဘက်၏ မျက်နှာကိုသာ ကြောင်ကြောင်ကြီး ကြည့်နေသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်က ဇိတ်အား တစ်ခုခုကို ပြန်ပြော စေချင်သည်။ ဘာစကားဖြစ်ဖြစ် စကားပြန်ရလျှင် ကျေနပ်ပါပြီ။

“ဇိတ် . . .”

“ခွင့်လွှတ်ပါ . . . လစ်လ် မင်း ငါ့ကို အံ့အားသင့်အောင် လုပ် လိုက်တာပဲ”

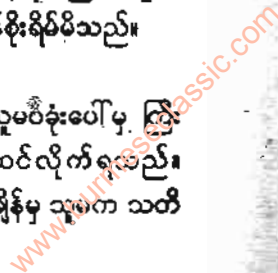
ဇိတ်က ပြုံးရင်း . . .

“လှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်မေတ္တာ ကမ်းလှမ်း ချက်ကို လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ နေ့တိုင်း မရနိုင်ပါဘူး”

ဇိတ်သည် စကားကို မနည်းထိန်းပြောနေရသည်။ သူက အယ်လစ်ဇဘက် စိတ်ထိခိုက်သွားမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်မိသည်။

“မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ် . . . လစ်လ်”

ဇိတ်က ပြောသည်။ အယ်လစ်ဇဘက်က သူမဝီခုံးပေါ်မှ ကြီး လေးသောတာဝန်ကြီးတစ်ခု ကျသွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။ ထာဝန်သည် မည်မျှအရေးကြီးကြောင်းကို ယခုအချိန်မှ သူမက သတိ

ရမိသည်။ သူမသည် မည်သူက ရန်သူ၊ မည်သူက မိတ်ဆွေ ဆိုသည်ကို သိရန် အချိန်တွေ အများကြီး ပေးခဲ့ရသည်။

သူမနှင့် ဇိုးစံတို့နှစ်ယောက် လက်တွဲလုပ်ဆောင်သွားလျှင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ပြဿနာတွေအားလုံး ပြေလည်သွားနိုင်သည်။ သူမ အနေဖြင့် သူ့ကို ပြတ်ပြတ်သားသားဖြစ်အောင် တစ်ခုသာ လုပ်စရာ ရှိတော့သည်။

“ဇိုးစံက ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ လုပ်ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထိန်းချုပ်ရှယ်ယာ ကိုတော့ ကျွန်မလက်ထဲမှာပဲ ထားမယ်”

ဇိုးစံက မျက်ခုံးတစ်ချက် ချီလိုက်ပြီး . . .

“ငါက ကုမ္ပဏီကို အုပ်ချုပ်ရမယ်ဆိုရင်”

“ဟုတ်တယ်၊ အုပ်ချုပ်ရမယ်”

“ဒါပေမဲ့ . . . ထိန်းချုပ်ရှယ်ယာ . . .”

“ဒါကတော့ ကျွန်မလက်ထဲမှာပဲ ရှိနေရမှာပဲ၊ ဆိုလိုတာက ကုမ္ပဏီကို ဘယ်သူ့မှ ရောင်းလို့မရဘူးဆိုတာ အားလုံး ပြတ်ပြတ်သား သား သိစေချင်တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ”

ဤအစီအမံကို များစွာ သဘောမကျကြောင်း ဇိုးစံ၏ မျက်နှာ က ဖော်ပြနေသည်။ သူမ၏ အတွင်းစိတ်အမှန်ကတော့ အမှန်အတိုင်း ပင် ဇိုးစံအား ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ ကုမ္ပဏီကို ရောင်းချရန်နှင့် အစု ရှယ်ယာများကို ရောင်းချရန် တစ်ခါက သူမ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဇိုးစံကို ဥက္ကဋ္ဌ တင်မြှောက်လျှင် ပြင်ပမှ ဘယ်သူတွေ ဝင်လာ ဝင်လာ သူမ အနေဖြင့် စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့။ ၎င်းတို့အား ဇိုးစံက နိုင်နိုင်နင်းနင်း ထိန်းသွားနိုင်သည်။

သို့သော် ကုမ္ပဏီဖျက်ဆီးရန် ကျိတ်ကြံနေသူသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ဟူသောအချက်ကို မသိရသေးဘဲနှင့်တော့ အယ်လစ်ဇဘက် က ကုမ္ပဏီကို လက်မလွှတ်နိုင်။ ရန်သူကို တွေ့အောင် ရှာရ ဦးမည်။

သူမသည် သည်အကြောင်းတွေအားလုံးကို ဇိုးစံအား ဖွင့် ပြောလိုက်ချင်သည်မှာ ပါးစပ်ယားနေသည်။ သို့သော် ဖွင့်ပြောရန်

အချိန် မဟုတ်သေးဟု သူမက ယူဆသည်။ တို့ကြောင့်လည်း အခြေ အနေအရ လိုအပ်သော စကားကိုသာ သူမက ပြောလိုက်ရသည်။

“အဲဒီအချက်ကလွဲယင်တော့ တခြားလုပ်ငန်းအားလုံးကို ဇိုးစံ က အာဏာပိုင်အဖြစ် လုပ်နိုင်ပါတယ်”

ဇိုးစံသည် ထိုင်ရာမှထုတ်လိုက်သည်။ သူသည် အယ်လစ်ဇဘက် အား အကြာကြီးကြည့်ရင်း လေ့လာနေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူက မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်တော့ လက်ထပ်စေချင်သလဲ”

“မြန်လေ ကောင်းလေပဲ”

အန်နာနှင့် နေမကောင်းသော ဝေါလသာတို့မှတစ်ပါး အားလုံးပင် ဇူးရစ်မြို့ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲသို့ တက်ရောက်ကြသည်။ ဆာအလက်နှင့် ဝီဗီယံ၊ ချားမာတယ်နှင့် ဟယ်လင်၊ အိုင်ဗိုနှင့် ဆီမိုနတ်တာတို့ အား လုံးပင် မောင်နှံစုံ လာရောက်ကြသည်။

သူတို့အားလုံး အယ်လစ်ဇဘက်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြပုံရသည်။ သို့သော် အယ်လစ်ဇဘက်ကတော့ ဟန်ဆောင် ပြုံးနေကြတာဟူ၍သာ ထင်သည်။ တကယ်တော့ သူမသည် လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း မဟုတ်၊ စီးပွားရေး စီမံကိန်းတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

ဆာအလက်က ဖက်လဲ့တကင်း အမူအရာဖြင့် . . .

“အစစအရာရာ မင်း အောင်မြင်တိုးတက်ရေးအတွက် ငါ အမြဲ တမ်း လိုလားနေတယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်. . . လစ်ဇ်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်. . . အလက်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကြီးပွားချမ်းသာမှုကို လိုချင်တာက သူတောင်းစားရဲ့ အိမ် မက်၊ ချစ်မေတ္တာကို လိုချင်တာက ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အိမ်မက်. . . တဲ့”

အိုင်ဗိုက သဘောတရား အဆိုအမိန့်တစ်ရပ်နှင့် မင်္ဂလာစကား

ဆိုသည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူ ပြောတာလဲ”

အယ်လစ်ဇဘက်က ပြုံးပြီး မေးသည်။

“ငါ ပြောတာ၊ နိမ့်တော့ သူ့ကိုယ်သူ အင်မတန် ကံကောင်းတဲ့လူ ဆိုပြီး ဝမ်းသာနေလိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

“ကျွန်မ သူ့ကို ပြန်မပြောပါဘူး”

အယ်လစ်ဇဘက်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလိုက်သည်။

ဟယ်လင်က အယ်လစ်ဇဘက်အနီး ကပ်လာပြီး . . .

“ညည်းလုပ်ပုံကတော့ အံ့ဩမကုန်နိုင်စရာပဲ . . . တူမရယ်၊ ညည်းနဲ့ နိမ့်တို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားနေကြ လိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါတော့ စိတ်တောင်မကူးမိပါဘူး”

“မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်သွားကြတာပါ အန်တီ”

ဟယ်လင်က အယ်လစ်ဇဘက်အား အေးစက်စက်မျက်လုံး များဖြင့် အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ငါကလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သား ပဲ”

ပြီးတော့ သူမက နေရာမှ လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

မင်္ဂလာပွဲပြီးတော့ ‘ဘော-အော-လက်’ ဟိုတယ်တွင် ဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပသည်။ အပေါ်ယံကြည့်လျှင်တော့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲမှာ အလွန် ပျော်စရာ ကောင်းသည်။ ‘ရွှေမှုန့်ကြ’ ပွဲတော်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အတွင်းမှာတော့ အလွန်စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းသည့် နောက်ချေးခံ အဖြစ်မျိုး။

အယ်လစ်ဇဘက်က အပူရုပ်ကိုပျော်ရုပ်ဆင်ကာ ပရိသတ် အကြားတွင် ဟန်ဆောင်လှုပ်ရှား ဧည့်ခံနေရသော်လည်း သူမ၏စိတ် ထဲမှာတော့ ငိုချင်လောက်အောင် စိတ်ဆင်းရဲနေရသည်။

သည်အခန်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူမ အား အလွန်အလွန် မုန်းတီးနေသည်။ သူမအား ကျိန်ဆဲနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ထိုအတွေးသည် သူမ၏ နှလုံးသားထဲသို့ ဘယ်လို

ဘယ်လို ဝင်ရောက်လာသည်ကိုတော့ သူမ မသိ။ သူမ သိတာက တော့ ဤအခန်းထဲတွင် သူမအား သတ်ပစ်ချင်နေသူတစ်ယောက် ယောက် ရှိနေသည်ဟူသော ခံစားချက်သာ ဖြစ်သည်။

သူမသည် အခန်းထဲရှိ လူတွေ၏မျက်နှာတွေကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ အားလုံး ပြုံးရယ်နေကြသည်။ အားလုံး ပျော်ရွှင်နေ ကြသည်။ အားလုံး ချစ်ခင်ရင်းနှီးနေကြသည်။

သို့သော် သူမက ထိုအရာတွေကို လုံးဝ မယုံ၊ ဟန်ဆောင်နေ ကြခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု နှလုံးသားမှ အလိုလို သိနေသည်။

ချားမာတယ်က အယ်လစ်ဇဘက်နှင့် ဖန်ခွက်ချင်း တို့ထံ၌ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သည်။ သို့သော် အယ်လစ်ဇဘက်၏စိတ်ထဲက တော့ . . . ‘ဓာတ်ခွဲခန်းကို ဖောက်ခွဲတဲ့ ဗုံးကို ပါရီမြို့အပြင်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ရိုဖေးစက်ရုံတစ်ခုက ထုတ်လုပ်ကြောင်း သိရပါတယ်’ ဟူသော အစီရင်ခံစာကို သတိရလိုက်မိသည်။

အိုင်ဗိုကလည်း ရွန်းရွန်းဝေအောင်ပြုံးရင်း အနီးသို့ ကပ်လာ သည်။ သို့သော် အယ်လစ်ဇဘက်၏ စိတ်ထဲကတော့ . . .

“အိတလီနိုင်ငံပြင်ပကို မှောင်ခိုငွေစက္ကူ ခိုးထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ဘဏ်တိုက်ပိုင်ရှင်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီ၊ လူတစ်ယောက်က နယ်စပ် လုံခြုံရေးပုလိပ်ကို လက်ထောက်ချလိုက်တာဆိုပဲ၊ အဲဒီလူက . . . အိုင်ဗို ပလာဇီ . . . တဲ့” ဆိုသော သတင်းပို့ချက်ကိုသာ သတိရမိသည်။

ဒီတော့ . . . အလက်က ဘယ်သူလဲ။ ဝေါလသာကကော ဘယ်သူလဲ၊ ပြီးတော့ . . . ဘယ်သူကကော ဘယ်သူလဲ . . .

အယ်လစ်ဇဘက်သည် အတွေးသံသရာ လည်နေသည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ဖျော်ဖြေရေးအဖွဲ့ အစည်းအဝေး ကျင်းပသည်။ နီးစပ်လျှက်ပင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အများသဘောတူ တင်မြှောက်လိုက်ကြ သည်။

၄၅၆ ○ ဆွမ်းကျွမ်း

ထို့နောက်တွင် ချားမာတယ်က အများစိတ်ထဲရှိနေသော ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ပထမဦးစွာ တင်လိုက်သည်။

“အခုချိန်ကစပြီး ဒီကုမ္ပဏီကို ခင်ဗျားက တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်ရပြီ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့အစုရှယ်ယာတွေကို ရောင်းခွင့်ပြုဖို့ ရည်ရွယ်ပါသလား”

တစ်ခန်းလုံး အခြေအနေတင်းမာသွားသည်ကို အယ်လစ်ဇဘက်က အကဲခတ်မိလိုက်သည်။

“ထိန်းချုပ်ရှယ်ယာကို ကျွန်တော် မပိုင်ပါဘူး”

ဇိုးစ်က ပရိသတ်အားလုံး၏ မျက်နှာများကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ . . . ဆက်ပြောသည်။

“အယ်လစ်ဇဘက်လက်ထဲမှာပဲ ရှိပါတယ်၊ ရောင်းဖို့ မရောင်းဖို့ ဆိုတာက သူ့သဘောအတိုင်းပါပဲ”

အားလုံးပင် အယ်လစ်ဇဘက်ဘက်သို့ ပြိုင်တူလိုလို မျက်နှာ လှည့်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်မတို့ ရောင်းဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး”

နူးခန်းထဲတွင် ဇိုးစ်နှင့် အယ်လစ်ဇဘက်တို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်နေရစ်သည်။

“ရီယိုမြို့ကို မင်္ဂလာခရီးထွက်ကျရင် မကောင်းဘူးလား”

ဇိုးစ်က မေးလိုက်သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်က သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အလွန် အားတက်သွားသည်။ ဇိုးစ်က လိုရင်းအချက်ကို ပြောင်ပြောင်ပင် ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီက တို့မန်နေဂျာက အလုပ်ထွက်မယ် တကဲကဲလုပ်ထားသူ့ကို လက်လွတ်မခံနိုင်ဘူး၊ သင့်သလို ကြည့်စိစဉ်ရအောင် မနက်ကြ၊ အဲဒီကို ခရီးထွက်ဖို့ စိစဉ်ထားပြီးပြီ၊ သတို့သမီးမပါဘဲ ငါ တစ်ယောက်

တည်း သွားရင် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

အယ်လစ်ဇဘက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ သွားတာပေါ့”

ပြီးတော့ သူမက စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီး သူမကိုယ်သူမ အပြစ်တင်နေမိသည်။

“အယ်လစ်ဇဘက် . . . ညည်းက အရှုံးပဲ၊ ဒါဟာ ညည်း အကြံအစည်ပဲ၊ လက်ထပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အစီအစဉ် တစ်ခုပဲ၊ ညည်းဟာ ဇိုးစ်ဆီက ဘာကိုမှ မျှော်လင့်ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး”

ပြီးတော့ . . . သူမ တစ်ကိုယ်ကြား ဆက်ပြီး တွေးလိုက်မိတာကတော့ ‘အနာဂတ်မှာ ဘာဖြစ်လာဦးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ သိနိုင်ပါ့မလဲလေ’

ဝါလီယိုလေဆိပ်တွင် လေယာဉ်ယုံပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ရာသီဥတု သာယာ၍ လေကလည်း အံ့ဩဖွယ် နွေးထွေးနေသည်။ သည်ရာသီမှာ ရီယိုမြို့၏ နွေရာသီဖြစ်ကြောင်း အယ်လစ်ဇဘက်က သတိပြုလိုက်မိသည်။

သူတို့အား မာစီဒီး ၆၀၀ ကားတစ်စီးက အသင့်စောင့်နေသည်။ ဒီဇိုင်ဘာမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် အသားညှိသည်။ အသက် နှစ်ဆယ် ခန်းကျင်သာ ရှိသေးသည်။

နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။

“လူဝီ ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

ဇိုးစ်က ကားဒရိုင်ဘာကို မေးလိုက်သည်။

“လူဝီ ဖျားနေပါတယ် ဆရာ၊ သူ့အစား ကျွန်တော်ပဲ ပို့ပေးပါမယ်”

“လူဝီကို ပြောလိုက်ပါ၊ မြန်မြန်နေကောင်းပါစေလို့ ငါတို့ ဆုတောင်းလိုက်တယ်လို့”

ဒရိုင်ဘာက ကားမှန်ထဲမှနေပြီး နောက်ဘက်မှ ခရီးသည်နှစ်ဦးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူက ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါ့မယ် ဆရာ”

နောက်နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် မာစီဒီးကားသည် ကိုပါကဘနာ ကမ်းခြေအတိုင်း ပြန်ပြန်သော ရောင်စုံကျောက်ပြားခင်း လမ်းမကြီး ပေါ်တွင် အရှိန်ဖြင့် ပြေးလျက်ရှိသည်။

မကြာမီတွင် ‘ပရင့်စက်ဆာဆုဂ်းလုတ်’ ဟိုတယ်ရှေ့၌ ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ အယ်လစ်ဇဘက်နှင့် နီမိတို့သည် ခန်းမကျယ်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ယင်းအခန်းကြီးထဲတွင် အိပ်ခန်း လေးခန်း၊ ဧည့်ခံ တစ်ခန်း၊ မီးဖိုချောင်ခန်း တစ်ခန်းရှိပြီး ကျယ်ပြန့်သော လသာဆောင်ကြီးမှာ ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ မိုးလျက်ရှိသည်။ အခန်း ထဲတွင် ငွေပန်းအိုးများနှင့် ဝိစကီ၊ ရုန်းပိန်အရက်ပုလင်းများ၊ ချော ကလက်ဘူးများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက သူတို့ အား လောကဝတ်ယူငှာ လိုက်လံပြသပြီး နေရထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးသည်။

“လိုတာရှိရင် ပြောသာပြောပါ။ အားနာစရာမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ ကျွန်တော့်ကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း ဘာမဆို ခိုင်းနိုင်ပါတယ်” မန်နေဂျာက ဦးညွတ်အရိုအသေပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“တော်တော် ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်တာပဲနော်”

အယ်လစ်ဇဘက်က ပြောလိုက်သည်။

နီမိက အသံထွက်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

“မကျေဘဲ နေပါ့မလား၊ ဒီဟိုတယ်က မင်းပိုင်တဲ့ ဟိုတယ်ထံ”

အယ်လစ်ဇဘက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်သွားမိသည်။

“အို... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်မဖြင့် လုံးဝကို မသိဘူး”

“ဆာနေပြီလား”

“ကျွန်မ... ဟင့်အင်း၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ခါဖြင့် ဝိုင်နည်းနည်း သောက်လိုက်ပါလား”

“ကောင်းသားပဲ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူမက ပြောသာပြောလိုက်ရသော်လည်း ကိုယ့်အသံကိုယ် မယုံ သလို ခံစားလိုက်မိသည်။ တကယ်တော့ သူမအနေဖြင့် ဘယ်လို ပြော ဆိုဆက်ဆံရမည် ဆိုတာကိုလည်း မသိသလို ဖြစ်နေသည်။ နီမိဆီက ဘာကို မျှော်လင့်ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ် နေသည်။ ခုနေခါတွင် သူမက နီမိအား သူစိမ်းတစ်ရပ်ထံလို ထင်နေမိ သည်။ ယခုအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သား ဟိုတယ်အိပ်ခန်းကြီး တစ်ခုထဲသို့ ပျားရည်ဆမ်းခရီးဖြင့် ရောက်ရှိနေကြသည်။ မကြာမီ နေဝင်တော့မည်။ နေဝင်လျှင် အိပ်ရာထဲ ဝင်ကြရတော့မည်။

သည်အတွေးက အယ်လစ်ဇဘက်အား နေမထီထိုင်မသာ ဖြစ် အောင် ခြောက်လှန့်နေသည်။

နီမိက ရုန်းပိန်အရက်ပုလင်းကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဖွင့်နေ သည်။ သူသည် အရာရာကို သိပ်သိပ်မွေ့မွေ့နှင့် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြုလုပ်တတ်သည်။ သူ ဘာကို လိုချင်ပြီး ဘယ်လိုရအောင် လုပ်ရမည် ဆိုတာကို အတိအကျ သိထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

နီမိက အရက်ခွက်ကို အယ်လစ်ဇဘက်အား လှမ်းပေးပြီး သူ့ခွက်နှင့် တိုထိလိုက်မင်း...

“ကဲ... အစ ကောင်းပါစေ”

“အစ ကောင်းပါစေ”

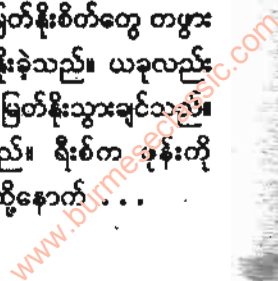
တစ်ပြိုင်တည်းပင် အယ်လစ်ဇဘက်က...

“အနှောင်းလည်း ကောင်းပါစေ” ဟု စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်သည်။

အရက်ခွက်ကိုမြှောက်ကာ နှစ်ယောက်သား သောက်လိုက်ကြ သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် နီမိအပေါ်တွင် မြတ်နိုးစိတ်တွေ တဖျား ဖျား ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ယခင်ကလည်း မြတ်နိုးခဲ့သည်။ ယခုလည်း မြတ်နိုးသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် တစ်သက်လုံး မြတ်နိုးသွားချင်သည်။

တယ်လီဖုန်းဖြည့်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ နီမိက ခုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး စကားတစ်ခွန်း ပြောသည်။ ထို့နောက်...

“ညဉ့်နက်နေပြီ ၊ အိပ်ယာလေး ဘာလေး ပြင်ပါတော့လား”

‘အိပ်ရာ’ ဟူသောစကားကို ကြားလိုက်ရတော့ အယ်လစ်ဘောက် နှစ်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူမက . . .

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု မပွင့်တပွင့်ပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းအလယ်တွင် နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီး ပြင်ထားသည်။ ဟိုတယ်မယ်ကလေးတစ်ယောက်က အဝတ်အစားသေတ္တာများ ဖွင့်ကာ အိပ်ရာပြင်ဆင်နေသည်။ ခုတင်တစ်ဘက်တွင် အယ်လစ်ဘောက်၏ ပိုးသားညှပ်ဝတ်ရုံပြာကို တင်ထားသည်။

အယ်လစ်ဘောက်က ခုတင်ကြီးကိုကြည့်ရှင်း စိတ်ထဲ မသိုးမသန့် ဖြစ်နေမိသည်။ ပြီးတော့ သူမကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်များကို ချွတ်ချ လိုက်သည်။ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာပေါ်မှ မိတ်ကပ်များကို စင်အောင်ဖျက်ပြီးနောက် တူရက်ကိုယ်သုတ်ပဝါကြီး ခြုံကာ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

သူမသည် ရေချိုးလေးကြီးထဲသို့ ဆင်းပြီး စိမ်ပြေနှပြေ ရေချိုးနေသည်။ ရေချိုးနေရင်း သူမစိတ်က နိုးစိအကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။ မတွေးမိရန်လည်း စိတ်ကို အကြိမ်ကြိမ် တင်းသည်။ သို့သော် မတွေးဘဲမနေနိုင်အောင် စိတ်က လွတ်သွားသည်။ နိုးစိ၏ အတွေ့အထိကို တယုတယခံစားလိုစိတ်က ပေါ်၍ ပေါ်၍ လာသည်။

တွေးသာ တွေးရသော်လည်း ကိုယ်လိပ်ပြာကိုတော့ ကိုယ် ပြန်ရှက်မိသည်။ သူမစိတ်ထဲတွင် သံသယလေးများ ပွားနေမိသေးသည်။

ကုမ္ပဏီကိုယ်ဖို့ သူ ငါ့ကို လက်ထပ်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကို လိုချင်လို့ ကုမ္ပဏီကို ခုတုံးလုပ်တာလား။ သူမသည် ရှေ့ဆက်မတွေးရဲတော့။

သူမဆန္ဒသည် မီးလို ပူလောင်လာသည်။ မီးခဲပြာဖုံးသလို တအံ့နွေးနွေး နှစ်ပေါင်းများစွာ ငုပ်လျှိုးနေခဲ့ရသော ဆန္ဒသည်လည်း တညည်းညည်း တောက်လောင်လာသည်။ ထိုမှတဆင့် သူမသည် မွတ်သိပ်ဆာလောင်မှုကို ပြင်းပြင်းပြုပြင် ခံစားလာရသည်။

အယ်လစ်ဘောက်သည် ရေချိုးကန်ထဲမှ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

နွေးထွေးနွေးညှပ်သော ကိုယ်သုတ်ပဝါဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို စင်အောင် သုတ်သည်။ ပိုးသားညှပ်ဝတ်ရုံကြီးကို ခြုံသည်။ ဆံပင်ကို ကျောပြင်သို့ ဖြန့်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ယာထ ဝင်ခဲ့သည်။

သူမ ထိုင်စောင့်နေသည်။ စဉ်းစားနေသည်။ ဘာတွေများ ဖြစ်လာမလဲ။ သူ ဘယ်လိုများ နေလိမ့်မလဲ။ ရင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။

အသံ ကြားရသည်။ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးဝတွင် နိုးစိရပ်နေသည်။ ဝတ်စုံ အပြည့်အစုံနှင့်။

“ငါ အပြင်ကို ထွက်လိုက်ဦးမယ်”

အယ်လစ်ဘောက်က ခုတင်ပေါ်တွင် ထထိုင်သည်။

“ဘယ် . . . ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“အလုပ်ကိစ္စ ရှိလို့ပါ”

ပြီးတော့ သူက လှည့်ထွက်သွားသည်။

အယ်လစ်ဘောက်သည် တစ်ညလုံး တစ်မှေးကလေးမှ အိပ်၍ မပျော်။ အိပ်ရာပေါ် ဘယ်လူးညာလို့မိရင်းဖြင့်သာ တွေ့ရာစိတ်ကူးနေမိသည်။ သူမအတွေးများက မကြည့်လင်၊ မပြတ်သား။ ဗလုံးဗထွေးဖြင့် အားပြိုင် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

နိုးစိက သူမအပေါ်တွင် ကတိသစ္စာ စောင့်ထိန်းသည်။ သည်အတွက် သူ့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိသည်။ သူမကိုယ်သူမလည်း ကျေးဇူးတင်မိသည်။ တစ်ဘက်ကလည်း သူမကိုယ်သူမ တွေးပြီး ရှက်စိတ်ပေါ်မိသည်။ သူမ ထင်သလို ဖြစ်မလာ၍ သူမမှာ အရှုဖြစ်ရသည်။ သူက သူမ၏ဆန္ဒကို ပညာသားပါပါဖြင့် ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုလည်း ဒေါသဖြစ်မိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဒေါသ ဖြစ်ရသည်။

နိုးစိပြန်ရောက်လာသံကို ကြားရသည်။ မိုးလင်းလပြီ။ သူ ခြေသံ

၄၆၂ ○ နဂါးပျံ

များတ အိပ်ခန်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ အယ်လစ်
လောက်က အိပ်မောကျနေသလို မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားလိုက်သည်။
နိစ်သည် ခုတင်ဘေးမှာ လာရပ်သည်။ သူ့အသက်ရှူသံကို အယ်လစ်
လောက် ကြားနေရသည်။ သူက ခုတင်ဘေးမှာ ရပ်ကာ အယ်လစ်
ဘက်ကို အကြာကြီး ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ပြန်လှည့်ပြီး အခြား
အခန်းတစ်ခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။

မကြာမီတွင် အယ်လစ်လောက် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။
အတော်ကြီးနေမြင့်တော့မှ သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်လသာ
ဆောင်တွင် နံနက်စာ စားကြသည်။ နိစ်မျက်နှာက ရွှင်လန်းနေသည်။
တစ်ကိုယ်လုံး ပြူးကြွနေသည်။ သူက စားရင်းသောက်ရင်း စကားတွေ
တတွတ်တွတ် ပြောသည်။ ပွဲတော်ရက်များတွင် ခီယိုမြို့၏ ပျော်စရာ
ကောင်းပုံတွေကိုလည်း ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြောပြသည်။ သို့ပေမယ့်
ညတုန်းက သူ ဘယ်မှာသွားအိပ်သည်ဆိုတာကိုတော့ တစ်ခွန်း
တစ်ပါးမျှ မဟာ။ အယ်လစ်လောက်ကလည်း လုံးဝ မမေး။

သူတို့အတွက် အစားအသောက် မှာတုန်းကတော့ စားပွဲထိုး
တစ်ယောက်၊ လာချပေးတဲ့အခါမှာတော့ အခြားတစ်ယောက်။

ဤထူးခြားချက်ကို အယ်လစ်လောက် အမှတ်မထင် သတိပြု
လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ဟိုတယ်မယ်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
ခြေချင်းလိမ်နေသည်ကိုလည်း သူမက မျက်စိကျသည်။

သို့သော် သူမက ဒါတွေကို ခေါင်းကိုက်ခဲပြီး စဉ်းစားမနေတော့။

အယ်လစ်လောက်နှင့် နိစ်တို့ နှစ်ယောက်သား ခီယိုမြို့ပြင်ရှိ ရှိဖေး
နှင့်သားများကုမ္ပဏီပိုင်စက်ရုံကို လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ ပြီးတော့
စက်ရုံမန်နေဂျာ၏ ရုံးခန်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။ မန်နေဂျာမှာ လူလတ်ပိုင်း
အရွယ်ဖြစ်သည်။ သူ့နာမည်က ရှိဗတ်တိုတူးမား။

စက်ရုံမန်နေဂျာက ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် သူ့အခြေအနေကို

တင်ပြသည်။

“တကယ်တော့ ပြောပြစရာတောင် မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်အခြေ
အနေကို ခင်ဗျားတို့ သိပြီးသားဖြစ်မှာပါ။ ရှိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီကို
ကျွန်တော် အသက်ထက်တောင် ပိုချစ်ပါတယ်။ ဒီကုမ္ပဏီဟာ ကျွန်
တော့်မိသားစုပါပဲ။ ကျွန်တော် ဒီက ထွက်သွားရင် မိသားစုကို ပစ်ပြီး
ထွက်သွားတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း အသည်းကွဲမှာပဲ။
ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်ပါဘူး။ ဒီမှာပဲ နေချင်တယ်”

သူက နဖူးမှ ဆွေးကို သုတ်ရင်း . . .

“ဒါပေမဲ့ ခု ကျွန်တော့်ကို အခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုက လခ
ကောင်းကောင်း ပေးနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမလည်း ရှိတယ်။
ကလေးတွေလည်း ရှိတယ်။ ယောက္ခမကြီးလည်း ရှိတယ်။ သူတို့ကို
ထည့်မတွက်လို့ မရဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတာကို နားလည်ပါလိမ့်မယ်”

နိစ်သည် ခြေထောက်များကို ရှေ့သို့ဆန့်ရင်း ကိုယ်ကို ကုလား
ထိုင်နောက်သို့ မှီလိုက်သည်။

“ကျုပ် နားလည်ပါတယ် ရှိဗတ်တို။ ဒီကုမ္ပဏီဟာ ခင်ဗျားအ
တွက် ဘယ်လောက်အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ခင်ဗျား
ဒီမှာ အကြာကြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ရပြီးပြီ။ လူတစ်ယောက်ဟာ မိသားစု
အတွက် ထည့်မတွက်လို့ မရဘူးဆိုတာလည်း ကျုပ် နားလည်ပါတယ်”

“ဒီလိုပြောတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုလည်း
အများကြီး လေးစားပါတယ် နိစ်”

“ဝါနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ ချုပ်ထားတဲ့စာချုပ်မှာ ဘယ်လိုရေးထား
သလဲ”

တူးမားက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ရင်း . . .

“အဲဒါက စာရွက်တစ်စုံပါပဲ။ ဆုတ်ပစ်လိုက်ရင်လည်း ရတာပဲ
မဟုတ်ဘူးလား။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့စိတ်ထဲမှာ မချမ်းသာတော့
ဘူးဆိုရင် အဲဒီစာချုပ်က ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိတော့မှာလဲ”

နိစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျုပ်တို့ ဒီကို လာခဲ့တာပေါ့ ရှိဗတ်တို။ ခင်ဗျားတို့

စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးဖို့ လာခဲ့တာပါ”

တူးမားက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဟာ . . . အဲဒါမှ ခုကွပါပဲ။ စောစောက သိရရင်လည်း အကောင်းသား၊ ခုတော့ နောက်ကျကုန်ပြီ၊ ကျွန်တော်က တခြား ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ သွားလုပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီဦး”

ဤတွင် နှစ်က ခပ်စာညှပ်တည်ဖြင့် . . .

“ခင်ဗျား အခု ထောင်ထဲဝင်ရတော့မယ်ဆိုတာ အဲဒီကုမ္ပဏီက သိရဲ့လား”

တူးမားက ဖျတ်ခနဲ လန့်သွားပြီး . . .

“ဟင်.. ထောင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ခင်ဗျား ထောင်ကျတော့မယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်အတွင်း လာဘ်ပေးလာဘ်ယူခဲ့တဲ့ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတွေက သူတို့ လုပ်ခဲ့မိတဲ့ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ စာရင်းတွေကို အတိအကျ တင်ပြဖို့ အမေရိကန်က အမိန့်ထုတ်ထားပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားလည်း ဒီအထဲ ပါဝင်နေတယ် ရဲ့ဗတ်တို၊ ခင်ဗျား ဥပဒေကို ခွဲဖောက်ထားတယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီရဲ့ သစ္စာရှိ မိသားစုဝင် တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ဆီက ထွက်သွားရင်တော့ ကျုပ်တို့က ဘာမှ အကာအကွယ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လုပ်တာက ကုမ္ပဏီအတွက် လုပ်ခဲ့တာပါ ခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ.. အဲဒါကို တရားခွင်မှာ ခင်ဗျား ထုချေနိုင်ပါတယ်”
“နှစ်က မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ကဲ.. တို့ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်” ဟု အယ်လစ်ဇဘက်အား ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ခဏနေပါဦး . . . ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပစ်ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွား တော့မှာလား”

“ခင်ဗျားက ပြတ်မှ မပြတ်သားဘဲ၊ ခုပဲ ဒီကုမ္ပဏီက ထွက်သွားဖို့ လုပ်နေပြီ”

တူးမားက နဖူးမှချွေးကို သုတ်လိုက်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများ တရွရွ လှုပ်နေသည်။ သူသည် ပြတင်းပေါက်သို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်နေသည်။ တစ်ခန်းလုံး အပ်ကျသံ ကြားရမတတ် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ နောက်ဆုံး သူက နောက်ပြန် လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဆက်နေရင် ကျွန်တော့်အမှုအတွက် အကာအကွယ် ပေးမလား”

“ဒါပေါ့ဗျ”

သူတို့သည် မာစီဒီးကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ တမြန်နေက ပိန်ပိန် ပါးပါး အသားညိုညို ဝေရိုင်ဘာကပင် ကားကိုမောင်းပြီး မြို့တွင်းသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။

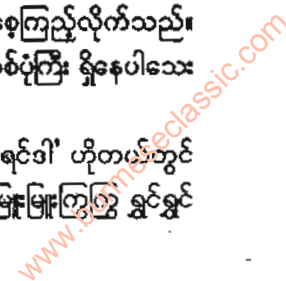
“ရှင်က သူ့ကို မတရားသက်သက် အကြပ်ကိုင်လိုက်တာပဲ”
အယ်လစ်ဇဘက်က မကျေနပ်သလို အသံမာမာဖြင့် နှစ်အား ပြောလိုက်သည်။

“နှစ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ဝန်ခံသည်။

“မလုပ်မဖြစ်လို့ လုပ်လိုက်ရတာပဲ၊ သူ အလုပ်က ထွက်သွားတာ တို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ သူက တို့နဲ့ ပြိုင်ဘက်ကုမ္ပဏီကို သွားမှာ၊ သူက တို့လုပ်ငန်းအကြောင်း ချေးခါးစာမ အကုန်သိတာ၊ သူထွက်သွားရင် တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းတွေအားလုံး အပြင်ရောက် တုန်မှာပဲ”

အယ်လစ်ဇဘက်က နှစ်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။
အင်း . . . ငါ . . . သူ့ဆီက လေ့လာစရာတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိနေပါသေး သလား။

ထိုနေ့ညနေတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သား ‘မိရင်ဒါ’ ဟိုတယ်တွင် ညစာ သွားစားကြသည်။ နှစ်မှာ ခါတိုင်းလိုပင် မြူးမြူးကြွကြွ ချင်ချင်

လန်းလန်းနှင့် တည်တည်ကြည်ကြည် ရှိနေသည်။ စကားတွေလည်း ခွန်းခွန်းဝေအောင် ပြောနေသည်။ အယ်လစ်ဘောက်ကတော့ နိုးစ်ကို ဟန်ဆောင်နေသူ ထင်သည်။ သူ့ရပ်ထဲက ခံစားချက်ကို အမှန်အတိုင်း မပြောဘဲ ဟန်ဆောင်လုပ်ပြောနေသည်ဟုသာ ယူဆသည်။

ညစာစားပြီးသောအခါ အချိန်မှာ ဆယ်နှစ်နာရီကျော်နေပြီ။ အယ်လစ်ဘောက်က နိုးစ်နှင့်အတူ နေရသည်ကို ဖျော်သည်။ စိတ်ချမ်းသာသည်။ ညစာစားပြီးလျှင် သူတို့တည်းခိုသည့် ဟိုတယ်သို့ တန်းပြန်လိမ့်မည်ဟု သူမက ထင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူမ ထင်သလို မဟုတ်။

“မင်းကို ရိယိုမြို့ရဲ့ ညကမ္ဘာကို လိုက်ပြမယ်” ဟု နိုးစ်က ပြောပြီး ညကလပ်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက်ပြသည်။

တွေ့ရသမျှ လူတိုင်းက နိုးစ်ကို သိနေကြသည်။ ရောက်လေရာ နေရာတိုင်းတွင် သူ့ဆီသို့သာ လူတွေ ဝိုင်းလာကြသည်။ သူ့ကို ယောက်ျားတိုင်းက ခင်မင်လေးစားကြသည်။ မိန်းမတိုင်းက ချစ်ခင်စွဲလမ်းကြသည်။ သူတို့စုံတွဲကို စားပွဲတိုင်းက ဟိုကလာပါ ဒီကလာပါ နှင့် အလှအယက် ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။ သူတို့စားပွဲသို့ လူတွေ စုပြုံလာကြသည်။

စတုတ္ထမြောက် ညကလပ်တစ်ခုရောက်တော့ နိုးစ်၏မိတ်ဆွေ ဒါဇင်ဝက်လောက်နှင့် သွားခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် သူတို့အားလုံး တစ်စားစွဲတည်း ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့အားလုံး နီးရာလူချင်း ရောက်တတ်ရာရာ အလ္လာပ သလ္လာပ စကားတွေ ပြောကြသည်။

နိုးစ်မှာ စပိန်သူချောချောကလေးတစ်ယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး အယ်လစ်ဘောက် ရင်ထဲက ယားကျိယားကျိ ဖြစ်နေမိသည်။ သို့ဖြင့် သူမက သူတို့အနား သွားရပ်ပြီး . . .

“ကဲ . . . ကျွန်မတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျွန်မက ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ တောင် တစ်ပွဲမှ မကရသေးဘူး” ဟူ၍ ပြောင်ပြောင်ပင် ပြောချလိုက်သည်။

နိုးစ်က သူမ၏မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေသည်။ ပြီး

တော့ သူက ထိုင်ရာမှ ထရပ်ပြီး . . .

“ဟုတ်သားပဲ ကျွန်တော် သတို့သမီးကို ချောင်ထိုးထားသလို ဖြစ်နေပြီ” ဟု အရှက်ပြေ ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက အယ်လစ်ဘောက်လက်ကိုဆွဲပြီး ဇာတ်ခုံဘက်သို့ သွားမည်ပြုသည်။ အယ်လစ်ဘောက်က သဘောမကျဟန်ဖြင့် မတ်တပ်ကြီး ရပ်နေသည်။

“မင်း စိတ်ဆိုးသွားသလား”

နိုးစ်က သူမ၏မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

တကယ်တော့ နိုးစ်မေးလိုက်တာ မှန်သည်။ အယ်လစ်ဘောက်က သူမကိုယ်သူမ စိတ်ဆိုးနေမိသည်။

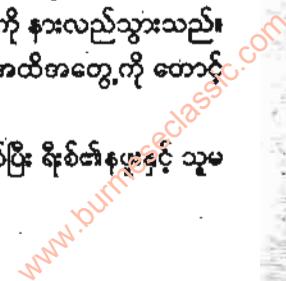
အမှန်ကတော့ သူမကပဲ စတင်ပြီး ဥပဒေတွေ၊ စည်းကမ်းတွေ ချမှတ်ခဲ့သည်။ နိုးစ်က စည်းကမ်းကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူမမှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူမကိုယ်သူမ ဒေါသထွက်ခဲ့ကြသည်။

နိုးစ်၏စိတ်ထဲ ဘယ်လိုခံစားနေရသည်ဆိုတာကို သူမက လုံးဝ မှန်းဆ၍ မရ။ သူက သိက္ခာကိုငဲ့ပြီး ယခုလို စည်းကမ်းကို ထိန်းနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူမအပေါ်မှာ စိတ်မဝင်စားလို့ သူမကို မချစ်လို့ ယခုလို မထုံတက်တေး လုပ်နေတာလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှန်အတိုင်း သိအောင်တော့ သူမအနေနဲ့ ကြိုးစားရမှာပါပဲ။

“ဒီလူတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ငါက အကြောင်းမဲ့သက်သက် ပေါင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လုပ်ငန်းသဘောနဲ့ ဆက်ဆံနေတာပါ။ ဒီလူတွေဟာ တစ်နေ့ကျတော့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ တို့ကို အကူအညီ ပေးနိုင်မယ့် လူတွေပါ”

ယခုတော့မှပင် နိုးစ်က သူမ၏ခံစားချက်ကို နားလည်သွားသည်။ တကယ်တော့ သူမသည် သူ၏အပွေ့အဖက် အထိအတွေ့ကို တောင် တနေခြင်းဖြစ်သည်။

အယ်လစ်ဘောက်က မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ပြီး နိုးစ်၏နဖူးနှင့် သူမ၏နဖူးကို ထိကပ်လိုက်သည်။

၄၆၈ ဝ ဖျော်ဖြေရေး

တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်အား အချိန်ကာလ ဟန့်တား ထားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှလုံးသားထဲတွင်မူ တိုးညှင်းသိမ်မွေ့ သော ဝိစာသံသည် မပြတ်ရိုက်ခတ်နေခဲ့ကြသည်။ ယခုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်အား အချိန်ကာလကပင် ပြန်လည်ပေါင်းစပ်ပေးလိုက် သည်။ ဖူးကပ်ပေးလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား နှစ်ကိုယ့်တစ်ကိုယ် ဖြစ်သွားသည်။

“တို့ ဟိုတယ် ပြန်ကြစို့”

သူ့အသံက တုန်ယင်နေသလို ထင်ရသည်။

သူမက ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်။

နောက်နေ့မနက်တွင် အယ်လစ်လောက်နှင့် ခိုင်စိန်တို့သည် အိပ်ရာ ဝေါ်တွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယုယစွာ ပွေ့ဖက်လျက် ရှိကြ သည်။ ခိုင်စိန်က အယ်လစ်လောက်၏မျက်နှာကို ပြန်၍ပြုံးပြုံးကြီး စိုက် ကြည့်နေသည်။

သူမ၏နှလုံးသားထဲကတော့ ‘မခွက်ခိုင်စိန်လို့’ ဟူသော နာမည် တလေးကိုသာ မြတ်နိုးစွာ ရွတ်ဆိုနေမိလေသည်။

ဘဝနိုး (၄၄)

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ . . . မခွက်စိန်လို့”

လက်ထောက်အတွင်းရေးမှူး မစ္စဟင်ယက်၏အသံသည် နှံ့ တွင်း တယ်လီဖုန်းလိုင်းမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“မူ့ခင်းစုံထောက် ဟော်နန်ဆိုတဲ့လူက မဒမ်နဲ့ စကားပြောချင် ပါသတဲ့။ အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

အယ်လစ်လောက်က ခိုင်စိန်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမစိတ်ထဲတွင် ဇေဝဇေါ် ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် တပြန်နေ့ကမှ ဇူးရစ်မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ယနေ့မနက်တွင်လည်း ရုံးသို့ ရောက်ခါစ ရှိသေးသည်။

ခိုင်စိန်က ပခုံးကို တွန်ပြလိုက်ပြီး . . .

“အဲဒီလူနဲ့ ဆက်ပေးလို့ ပြောလိုက်ပါ။ ဘာတွေများ အရေးကြီး နေသလဲဆိုတာ သိရတာပေါ့”

ထို့နောက် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် အယ်လစ်လောက်၏ နှံ့ခန်းထဲ၌ သုံးယောက်သား ထိုင်နေကြသည်။

“ကျွန်မနဲ့ ဘာကိစ္စ တွေ့ချင်ပါသလဲ”

အယ်လစ်လောက်က မေးလိုက်သည်။

ဟော်နန်က နီဒါန်းပင် ချီမနေတော့ဘဲ . . .

“မဒမ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က သတ်ဖို့ ကြံစည်နေပါတယ်”

အယ်လစ်လောက်၏မျက်နှာမှာ ဖြူဖက်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်တော့ ဟော်နန်ကလည်း အတော်ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား မိသည်။ သူ့အနေဖြင့် တခြားရွေးစရာ စကားလုံး ရှာမရ၍သာ ယခုလို တဲ့တိုးကြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကြံကြီးစည်ရာ ခင်ဗျား ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

ခိုင်စိန်က ဟော်နန်အား အသံမာမာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဟော်နန်က ရိုးစကို မကြည့်ဘဲ အယ်လစ်ဘောက်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး . . .

“မဒမ့်အသက်ကို နှစ်ကြိမ်တိတိ လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြပြီးပြီ၊ နောက်လည်း အများကြီး ကြိုးစားကြဦးမှာပဲ”

အယ်လစ်ဘောက်က အံ့ဩစွာဖြင့် . . .

“ရှင် . . . ရှင် . . . မှားနေပြီ . . .”

“ကျွန်တော် မမှားဘူး မဒမ်၊ ဓာတ်လှေကား ပြုတ်ကျတာဟာ နိုးနိုးပြုတ်ကျတာ မဟုတ်ဘူး၊ မဒမ့်ကို သတ်ဖို့ ကြံစည်တာ”

အယ်လစ်ဘောက်က ဟော်နန်၏မျက်နှာကို တွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်နေသည်။ သူမ၏မျက်လုံးများသည် ဝနာမငြိမ်ဘဲ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ဟော်နန်က ဆက်ပြောသည်။

“ဂျစ်ကားမှောက်တာလည်း အတူတူပဲ”

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ရှင် မှားနေပြီ၊ အဲဒါ မတော်တဆဖြစ်တာပါ။ ဂျစ်ကားကလည်း အကောင်းကြီးပါ။ ဆာဒင်နီးယားရဲအဖွဲ့ကလည်း သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း မြင်ပြီးပါပြီ”

“မဟုတ်ဘူး မဒမ်၊ သူတို့ ဂျစ်ကားကို စစ်ဆေးတာ မဒမ် ကြည့်ခဲ့တာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကားက မဒမ့်ကား မဟုတ်ဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဟော်နန်က ဆက်ပြောသည်။

“ကားရုံထဲက ဂျစ်ကားက မဒမ့်ကား မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီကားကို အော်လဘီးယားမြို့ပြင်က ကားဟောင်းပုံထဲမှာ ကျွန်တော် ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဆလင်ဒါမှာ ဝက်အူချောင်နေတယ်၊ ဘရိတ်ဆီလည်း ယိုနေတယ်၊ အဲဒါ ကားမှာ ဘရိတ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတာပေါ့၊ ပြီးတော့ လက်ဝဲဘက်အရှေ့ပိုင်းက သံဘောင်တွေ ပိန်နေတယ်၊ သစ်ပင်နဲ့ ပွတ် တိုက်မိလို့ သစ်ခေါက်စိမ်းအစေးတွေ ကပ်နေတာလည်းတွေ့ရတယ်၊ ကားကို သုတေသနဓာတ်ခွဲခန်းမှာ စစ်ဆေးကြည့်

ပြီးပါပြီ၊ အဖြစ်အပျက်နဲ့ အားလုံး ကိုက်ညီနေပါတယ်”

အယ်လစ်ဘောက်အဖို့ အတိတ်က အိပ်မက်ဆိုးကို ပြန်လည် မြင်မက်ရသလို ခံစားရသည်။ သူမ၏နှလုံးသားထဲတွင် မီးခဲပြာဖူးသလို မြုပ်နေခဲ့သော ကြောက်စိတ်တို့လည်း ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာသည်။ သူမသည် ကားရောလူပါ တောင်အောက်သို့ ထိုးကျသွားသော မြင်ကွင်းကို ပြန်တွေးမိပြီး ကြောက်စိတ်ဖြင့် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာမိသလိုပင် ခံစားရသည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို နိုးစက် ဖြူခွင်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တော့ နားရှိလို့သာ ကြားရတယ်၊ ဘာကိုမှ နားမလည်တော့ဘူး၊ ဘယ်နှယ် . . . ဘယ်သူ့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး . . .”

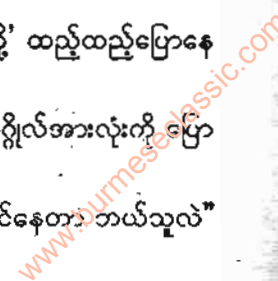
ဟော်နန်က နိုးစက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဂျစ်ကားတိုင်း အတူတူချည်းပါပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ သူတို့အဖို့ အလုပ်ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဂျစ်ကားဟာ တောင်အောက်ကို မကျဘဲ တောင်ပေါ်မှာသာ မှောက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သူတို့က အကြံအဖန်တွေ လုပ်ကြဦးမှာပဲ၊ အဖြစ်အပျက်က မတော်တဆဖြစ်တာနဲ့ တူနေတော့ ဂျစ်ကားကိုလည်း သူတို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ စစ်လားဆေးလား လုပ်ခွင့် မြဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်တော့ ဂျစ်ကားပင်လယ်အောက်ရောက်သွားပြီး မစွတ်လုံလည်း တစ်ခါတည်း ကိစ္စတုံးပြုလို့ သူတို့က ထင်ခဲ့ကြတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းချင်တော့ စက်ပြင်လုပ်သားတစ်စုက အမှတ်မထင် သွားတွေ့လို့ မစွက်ဝိလုံကို ဆေးရုံပေးခဲ့ကြတယ်၊ ဒီအတွင်း သူတို့က အခြားကားတစ်စီး ယူလာ၊ မှောက်တဲ့ဂျစ်ကားနဲ့ တူအောင် ဟိုနားဒီနား နည်းနည်းစီ လိုက်ဖျက်လုပ်ထားလိုက်ကြတာ၊ ပြီးတော့မှ ရဲ ရောက်လာတယ်”

“ဒါနဲ့ . . . ခင်ဗျားက ‘သူတို့ . . . သူတို့’ ထည့်ထည့်ပြောနေတာ . . .” နိုးစက်က ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“သူတို့ဆိုတာ ခုနပြောသလို လုပ်ကြံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးကို ပြောတာပေါ့”

“ဘယ်သူ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မကို သတ်ချင်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

အယ်လစ်ဇဘက်က ကမန်းကတန်း မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ ဖြစ်ရမလဲ၊ မဒဗ်အဖေကို သတ်တဲ့ လူပဲပေါ့”

အယ်လစ်ဇဘက်အဖို့ ဘာကိုမှ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လိုမှ မတွေးတတ်တော့အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ဟော်နန်က ဆက်ပြောသည်။

“မဒဗ်အဖေဟာ ရိုးရိုးသေတာ မဟုတ်ဘူး။ အသတ်ခံရတာ၊ သူ့ကို တောင်တက်လမ်းပြအတုနဲ့ လွှတ်ပေးထားတယ်။ အဲဒီလမ်းပြကပဲ သူ့ကို သတ်တာပဲ။ မစ္စတာဆမ်ရိုဖေးဟာ ချာမိုနီးကို တစ်ယောက် တည်းသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ တခြားလူတစ်ယောက်လည်း ပါသေးတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

အယ်လစ်ဇဘက်အသံက တုန်ပြီး တိမ်နေသည်။

ဟော်နန်က ချစ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“မဒဗ်ရဲ့ ယောက်ျားပဲပေါ့”

သူမ၏နားထဲတွင် ပဲ့တင်သံ ဟိန်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ထိုအသံသည် အဝေးကြီးသို့ ရောက်သွားပြီး တိုးသွားသည်။ အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ကျယ်လာသည်။ သူမကိုယ်သူမ ရူးသွားတော့မည်လားဟု ထင်မှတ်ရသည်။

‘လစ်စ် . . .’ ချစ်က ပြောသည်။ “ဆမ် အသတ်ခံရခိုနိမှာ ငါအဲဒီမှာ မရှိတော့ပါဘူး”

“မစ္စတာဝီလျံဟာ သူ့နဲ့အတူတူပဲ ချာမိုနီးမှာ ရှိနေခဲ့ပါတယ်” ဟော်နန်က ပြောသည်။

“မှန်ပါတယ်”

ချစ်က အယ်လစ်ဇဘက်မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း . . .

“ဒါပေမဲ့ သူ တောင်ပေါ်မတက်ခင် ကျုပ်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်”

“ရှင် ကျွန်မကို ဒီအကြောင်း ဘာလို့ မပြောခဲ့သလဲ”

သူက ခေတ္တငြိမ်နေသည်။ ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး . . .

“ဒါက ဒီလိုပါ။ ကျုပ်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောလို့ မဖြစ်တာတွေ ရှိနေလို့ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က တစ်ယောက်ယောက်ဟာ ရှိနေတဲ့အားများ ကုမ္ပဏီ ပျက်စီးသွားအောင် လုပ်ဖို့ ကျိတ်ကြံနေခဲ့တယ်။ သူ့လုပ်ပုံက သိပ်ပီရိတယ်။ မတော်တဆမှုတွေလို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဟာ ဒီလူ့ကို ပေါ်အောင် ဖော်ထုတ်ချင်တယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီကိစ္စ ဆမ်နဲ့ တိုင်ပင်ရအောင် ချာမိုနီးစခန်းကို လိုက်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ဒီကိစ္စ စုံစမ်းရအောင် ပုဂ္ဂလိက ထောက်လှမ်းရေး အေဂျင်စီတစ်ခုခုကို ငှားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်”

ယခုတော့ ရှေ့တွင် ဘာတွေပေါ်လာမည် ဆိုသည်ကို အယ်လစ်ဇဘက် သိလာရပြီ။ သည်အတွက် သူမသည် စိတ်ထဲပေါ်သွားသလို လည်း ခံစားရသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ရှိသူအဖြစ်လည်း ထင်မိသည်။

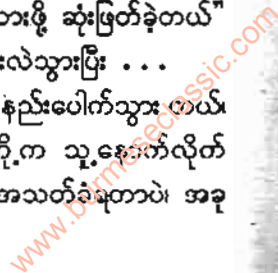
တကယ်တော့ ချစ်သည် လျှို့ဝှက်အစီအရင်ခံစာအကြောင်း သူမထက်ပင် စောစွာ သိထားပြီးဖြစ်သည်။ အစကတည်းက သည်လို မှန်း သိခဲ့ရလျှင် သူမအနေဖြင့် ချစ်အား ဖွင့်ပြောခဲ့မည် အမှန်ပင်။ ယင်းသို့ လုပ်ခဲ့လျှင် ယခုလို သူမတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး စိုးရိမ်စရာလည်း ရှိခဲ့မည်မဟုတ်။

ချစ်က ဟော်နန်ဘက်လှည့်၍ ပြောသည်။

“ဆမ်မှာ လျှို့ဝှက်အစီအရင်ခံစာတစ်စောင် ရှိနေတယ်။ အဲဒီအကြောင်း ကျုပ် ရိပ်မိတယ်ဆိုတာ သူသိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို ချာမိုနီးကို လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တယ်။ ကျုပ် လိုက်သွားခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် လျှို့ဝှက်အစီအရင်ခံစာပါကိစ္စတွေကို ဆွေးနွေးကြတယ်။ နောက်ဆုံး တရားခံမပေါ်ချင်ဘူး။ ဒီအစီအရင်ခံစာကို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိရအောင် လျှို့ဝှက်ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်”

ချစ်၏အသံမှာ နာကြည်းသံသို့ ပြောင်းလဲသွားပြီး . . .

“ဒါပေမဲ့ . . . လျှို့ဝှက်ချက်က တစ်နည်းနည်းပေါက်သွားတယ်။ ကုမ္ပဏီကို မကောင်းကြံနေသူဟာ ကျုပ်တို့က သူ့နေထိုင်လိုက်နေပြီဆိုတာ သိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဆမ် အသတ်ခံရတာပဲ။ အခု

အဲဒီအစီရင်ခံစာလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ပျောက်နေပြီ . . .”

“မပျောက်ပါဘူး၊ ကျွန်မဆီမှာ ရှိပါတယ်”

ရိုးစိက ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။ အယ်လစ်ဘောက်က တော်နန်ကို ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“အစီရင်ခံစာကို ဖေဖေပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ ကွေ့ရတယ်၊ ရှိဖူးနှင့် သားများကုမ္ပဏီအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ယောက်ကို အစီရင်ခံစာက ညွှန်းထားတယ်။ သူတို့အားလုံးလည်း အစုရှယ်ယာတွေ ဝင်ထားကြတာပဲ။ ဘာလို့ ဒီကုမ္ပဏီကို ဖျက်ပစ်ချင်တာလဲ”

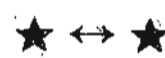
ဤတွင် ဟော်နန်က ရှင်းပြသည်။

“သူတို့က ကုမ္ပဏီကို ဖျက်ပစ်ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး . . . မစွက်ဝီလံ၊ သူတို့က ဘဏ်တိုက်တွေက ချေးငွေတွေ ပြန်တောင်းအောင် ဆွေးကြတယ်။ ဘဏ်တိုက်တွေက ချေးငွေအမြန်ဆုံး ပြန်ဆပ်ပါလို့ အကြပ်ကိုင်လာတဲ့အခါ မဒမ်အဖေက အစုရှယ်ယာတွေ ပြန်ရောင်းခွင့်ပြုမယ်၊ ကုမ္ပဏီကိုလည်း အပြင်လူတွေ ဖွင့်ပေးရမယ်၊ ဒီလုပ်ကြံမှု နောက်ကွယ်မှာ ရှိတဲ့လူဟာ အခုထိ သူလိုချင်တာကို မရသေးဘူး၊ မဒမ်လည်း သတိထားပါ။ အသက်အန္တရာယ်ကို အများကြီး စိုးရိမ်စရာ ရှိနေပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့က သူ့အတွက် ရဲလုံခြုံရေးအစီအစဉ် တစ်ခုခု မလုပ်ကြဘူးလား”

ရိုးစိက မေးလိုက်သည်။

“ဒီအတွက် လုံးဝ မပူပါနဲ့ . . . မစွတာဝီလံ၊ သူ လက်ထပ်တဲ့ နေ့ကစပြီး မစွက်ဝီလံကို ကျွန်တော်တို့က တစ်မိနစ်မှ ဖျက်ခြည်ပြတ် မခံပါဘူး။ သူ ဘယ်ပဲသွားသွား ကျွန်တော်တို့က တစ်ခုမကျန် သိနေပါတယ်။ မြင်နေပါတယ်”။

ဇာမန်နိုင်ငံ
ဘာလင်မြို့၊
တနင်္လာနေ့၊ ဝိဇင်ဘာ (၁) ရက်
နံနက် (၁၀) နာရီ

ဒဏ်ရာက မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်လှသည်။ သူသည် ဝေဒနာကို အသည်းခိုက်အောင် ခံစားရင်း ရက်သတ္တလေးပတ်တိတိ အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်က သူ့အတွက် အိပ်ဆေးတွေ နာကျင်ပျောက်ဆေးတွေ ဖေးခဲ့သည်။ သို့သော် ဝေါလသာက ၎င်းတို့ကို မစားရဲ။ သူသည် အမြဲတမ်း သတ္တိရှိနေရသည်။ အမြဲတမ်း နိုးနိုးကြားကြား ဖြစ်နေရသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် အန်နာက သူ့အား နောက်တစ်ကြိမ် သတ်ရန် ကြံချင်ကြဦးမည်။ သူမသည် အိမ်မှထွက်ပြေးချင်လည်း ထွက်ပြေးနိုင်သည်။

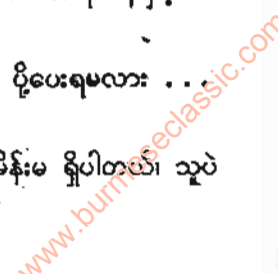
“ခင်ဗျား . . . ဆေးရုံတက်သင့်တယ်၊ သွေးတွေက ထွက်သင့်တာထက် ပိုထွက်နေပြီ”

ဆရာဝန်က ယင်းသို့ပင် အကြံပေးသည်။ သို့သော် သူက ဆေးရုံမတက်။ သူ့အဖြစ်ကို သူသာ သိသည်။ သူ့ကိစ္စကို ရဲကသိ၍ လုံးဝ မဖြစ်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူက ကုမ္ပဏီအမှုထမ်းဆရာဝန်နှင့်သာ သူ့ဒဏ်ရာကို ကျိတ်ကုနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အိမ်ကို သူနာပြု ဆရာမတစ်ယောက် ပို့ပေးရမလား . . . မစွတာ ဝေါလသာ”

“နေပါစေ . . . ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်မိန်းမ ရှိပါတယ်၊ သူပဲ ကြည့်ပြီး ကုသပေးပါလိမ့်မယ်”

သည်ဖြစ်ရပ်များသည် လွန်ခဲ့သောတစ်လခန့်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဝေါလသာသည် သူ့အတွင်းရေးမှူး အမျိုးသမီးထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်ကြည့်ပြီး သူ မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရနေ၍ အိမ်မှာပင် အနားယူနေမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယခုတော့ သူက အိပ်ရာထဲတွင် တနံ့နံ့ ပြန်တွေးရင်း ကြောက်စိတ်ဝင်ပြီး ကျောများပင် ချမ်းလာသလို ခံစားရသည်။

အန်နာက သူ့ကို နောက်ကျောမှနေပြီး ကတ်ကြေးဖြင့် တအားစိုက်ထိုးလိုက်သည်။ သူက ရုတ်တရက် နောက်ပြန်လှည့်ကာ အန်နာလက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်နိုင်သောကြောင့်သာ သူ့အဖို့ သက်သာရာ ရသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် သူ့အသည်းထဲ ကတ်ကြေးစိုက်ဝင်ပြီး ပွဲချင်းပြီး ကိစ္စတုံးသွားခဲ့မည်မှာ သေချာသည်။

ထိုစဉ်က သူသည် နာကျင်မှုနှင့် ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ရုတ်တရက် လဲကျသွားတော့မလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် သူက စိတ်ကို အားတင်းကာ သတိနှင့်ထိန်းပြီးနောက် အန်နာအား အခန်းထဲသို့ ဒရူတ်တိုက် ဆွဲသွင်းပြီး အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်လိုက်သည်။

အန်နာမှာ အခန်းထဲတွင် သွေးရူးသွေးတန်း လျှောက်သွားရင်း တစ်ချိန်လုံး အော်ဟစ်ညည်းညာ၍သာ နေသည်။

“ကျွန်မကလေးတွေကို ရွှင် ဘာလုပ်လိုက်သလဲ၊ ကျွန်မကလေးတွေကို ဘာလုပ်လိုက်သလဲ”

ဝေါလသာက ဒဏ်ရာကြီးတန်းလန်းဖြင့် ကိုယ်တိုင် ထမင်းချက်သည်။ ထမင်းပွဲ ယူသွားပြီး အန်နာ၏အခန်းကို ဖွင့်သည်။ အန်နာမှာ ကြောက်လွန်း၍ အခန်းထောင့်တွင် ခွေခွေလေး ကုပ်နေရှာသည်။ ပါးစပ်မှလည်း မပွင့်တပွင့်ဖြင့် . . .

“ကျွန်မ- ကလေးတွေကော . . . ကလေးတွေကော . . . ကလေးတွေ ဘယ်မှာလဲ” ဟူ၍ မေးနေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ဝေါလသာက အခန်းတံခါး တိတ်တိတ်ကလေး ဖွင့်ကာ အန်နာ ဘာလုပ်နေသည်ကို ချောင်းကြည့်သည်။ အန်နာက အခန်းနံရံကို နားနှင့်ကပ်ပြီး ကလေးတွေအသံကို ကြားရရင်းဖြင့်

နားထောင်နေသည်။

ယခုမူ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေပြီ။ အန်နာအသံနှင့် သူ့အသံမှတစ်ပါး အခြားဘာသံမှ မကြားရ။

ဝေါလသာက သူ့အဖို့ လုပ်စရာအချိန်များစွာ မကျန်တော့ဆိုသည်ကို သတိပြုမိသည်။ သူသည် တစ်ချိန်လုံး အကြံထုတ်ရင်း အတွေးနက်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခပ်သဲ့သဲ့ကလေးကြားရသော အသံတစ်သံကြောင့် သူ့အတွေးတွေ ပြတ်သွားရသည်။ သူက နားစွင့်လိုက်သည်။ ထိုအသံကို ပြန်ကြားရသည်။

အပေါ်ထပ်ခန်းမကြီးထဲ တစ်ယောက်ယောက် လမ်းလျှောက်နေသလိုပဲ။ ဒီအိမ်မှာ တခြားဘယ်သူမှလည်း မရှိပါလား။ ငါ တံခါးတွေ အားလုံးပိတ်ထားတာပဲ။

အပေါ်တွင် သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား မင်ဒလာ ဖုံသုတ်နေသည်။ သူမသည် နေ့လုပ်သား ဖြစ်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်သည် ဤအိမ်ကို သူမအနေဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် လာရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအိမ်တွင် အလုပ်လုပ်ရသည်ကို သူမ မကြိုက်။ ပထမအကြိမ် လာစဉ်က မစ္စတာ ဝေါလသာသည် သူမအား မသင်္ကာသလို နောက်ယောင်ခံပြီး မသိမသာ ချောင်းကြည့်နေသည်ကို သူမ သတိပြုခဲ့မိသည်။ သူ့အနေဖြင့် သူမအား တစ်စုံတစ်ရာ ခိုးယူမည်များ မှတ်နေသလား မသိ။

ထိုနေ့က အောက်ထပ်မှာ လှဲကျင်းပြီး အပေါ်ထပ်တက်မည် လုပ်တော့ ဝေါလသာက သူမကို တားသည်။ အပေါ်ထပ် မတက်ရ။ သူက လုပ်ခရင်းပြီး ပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။ သည်လူကြီး ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ။ မှုမမှန်သလိုပဲ။ သူ့အမူအရာကလည်း ကြောက်စရာပဲ။

ယနေ့တော့ မင်ဒလာသည် အိမ်ကြီးတွင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရ။ သူမသည် အရင်တစ်ခေါက်က ယူလာခဲ့သည့်သော့ဖြင့် တံခါးကို ဖွင့်၍ တက်လာခဲ့သည်။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အိမ်မှာ ဘယ်

www.burmeseclassic.com

သူ့မှ မရှိဘူးထင်ပါရဲ့ဟဲ့ သူမက တွေးလိုက်သည်။
 သူမသည် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းကို ဝင်လှဲသည်။ ပိုက်ဆံအကြွေများ ပြန်ကြနေသည်။ ရှုဆေးဘူးကလေး တစ်ဘူးလည်း တွေ့ရသည်။ ကို့နောက် အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ နောက် အိပ်ခန်း တစ်ခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ တံခါးကို တွန်းကြည့်သည်။ ဖွင့် မရ။ သော့ ခတ်ထားသည်။ တော်ထော်ဆန်းတာပဲ . . . အထဲမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်း တွေ ရှိလို့ ထင်ပါရဲ့။

သူမက တံခါးလက်ကိုင်ကို တစ်ချက် ထပ်လှည့်လိုက်သည်။ အထဲမှ မိန်းမသံလိုလို အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

မင်ဒလာက ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီး တံခါးဘုကိုင်ထားသော လက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ အပြင်က ဘယ်သူလဲ”

“မင်ဒလာပါ။ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမ မင်ဒလာပါ။ ဒီအခန်း ရှင်းပေးရမလား . . .”

“ရှင်းလို့ မရဘူး။ ငါ့ကို သော့ပိတ်လှောင်ထားတာ”

အသံက ပို၍ ကျယ်လာသည်။ အဇ္ဈတစ်ယောက်၏ အသံလို ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသည်။

“ငါ့ကို ကယ်ပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ့ကိုကယ်ပါ။ ရဲကို အကြောင်း ကြားပါ။ ငါ့ယောက်ျားက ကလေးတွေကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီလို့ ပြောပါ။ ငါ့ကိုလည်း သူ သတ်အုံးမယ်၊ မြန်မြန်လုပ် သူမလာခင်”

မင်ဒလာ၏ ဂုတ်ပေါ်သို့ လက်ငါးချောင်းက တအားဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။ သူမက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝေါလသာ။

သူ့မျက်နှာမှာ သွေးတစ်စက်မှ မရှိ။

“မင်း ဒီမှာလာပြီး ဘာခိုးမလို့ လုပ်နေတာလဲ”

ဝေါလသာက သူမလက်ကို ညှစ်လိမ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ ခိုးမလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့ ကျွန်မ သန့်ရှင်း

ရေး အလှည့်ကျပါတယ်။ သန့်ရှင်းရေးကုမ္ပဏီက . . .”

“ကုမ္ပဏီကို ငါ ပြောလိုက်ပြီပြီ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ဘယ်သူမှ မလာရ တော့ဘူး”

“ကျွန်မကိုလည်း ဘာမှ မပြောပါလား”

သို့သော် သူမအနေဖြင့် ချက်ချင်းထွက်မသွားနိုင်အောင် ဖြစ်နေ သေးသည်။ လုပ်ခပိုက်ဆံမရသေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စောစောက အခန်းထဲမှ ပိုက်ဆံကြွေတွေနှင့် ရွှေဘူးကလေးရခဲ့၍ တော်သေးသည်။

သူမသည် အခန်းထဲ ပိတ်လှောင်ခံနေရသော အမျိုးသမီး အတွက် အတော်ပင်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ တတ်နိုင်လျှင် သူမက ကယ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူမအနေဖြင့် သည်ကိစ္စမျိုးတွင် ဝင် ရှုပ်၍ မဖြစ်။ ကိုယ့်လည်ပင်းကို ကြိုးတွင်းစွပ်သလိုဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း ရဲစခန်းတွင် လူဆိုးစာရင်းဝင်အဖြစ် မှတ်တမ်း တင်ခံထားရသူ မဟုတ်လား။

ဇူးရစ်မြို့တွင် မူခင်းစုံထောက်မက်စ်ဟော်နန်သည် ပဲရစ်မြို့ အင်တာ ပိုလ် ဝဲဌာနချုပ်မှ ပို့လိုက်သော ‘တယ်လီတိုက်ပ်’ သံကြိုးစာကို ဖတ် နေသည်။

ရိုးဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီအတွက် ဝယ်ယူခဲ့သော အပြာ ရုပ်ရှင်ကား ဖလင်အရောင်းပြေစာတွင် အထွေထွေအုပ်ချုပ် ရေးဌာန စာရင်းခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ ဝယ်ယူ သည် ကုမ္ပဏီတွင် မရှိတော့။ ဆက်လက် စုံစမ်းဆဲ။ ထူးခြား ချက် ထပ်မံပို့ပေးမည်။

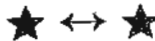
ပဲရစ်မြို့ ‘ဒိန်း’ ဖြစ်အတွင်းမှ အလောင်းတစ်လောင်းကို ရဲအဖွဲ့တ

www.burmeseclassic.com

အယ်လီရီသည်။ အလောင်းမှာ အသက် ၁၈-၁၉ နှစ် အရွယ်
မိန်းကလေးအလောင်းဖြစ်သည်။ သူမ၏ လည်ပင်းတွင် အနီရောင်
ဖဲကြီးပြား ချည်ထားသည်။

ဇူရစ်မြို့တွင် အယ်လစ်ဇဘက်စီလျံ၏ အသက်အန္တရာယ် လုံခြုံရေး
အတွက် ရဲအဖွဲ့မှ ၂၄ နာရီ လုံခြုံရေးအစောင့်အရှောက်များ ချထားရ
သည်။

အဖြူရောင် တယ်လီဖုန်းလိုင်းမှ ရုတ်တရက် မီးလင်းသွားသည်။
ဤသည်မှာ ဇိုးစီလျံ၏ ကိုယ်ပိုင်သီးသန့်ဖုန်းမှ လိုင်းဝင်လာ
သည်ကို အချက်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤလိုင်းမှာ အထူးလျှို့ဝှက်
လိုင်းဖြစ်သည်။ ဖုန်းနံပါတ်ကို သိသူမှာလည်း လေးငါးယောက်သာ
ရှိသည်။

ဇိုးစီက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို... ”

“ဝွတ်မောနင်း... ဒါလင်”

အသံက လည်ချောင်းသံပါနေသည်။ သို့သော် ဇိုးစီက အသံရှင်
ကို ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို အဲဒီလို မခေါ်ပါနဲ့ဗျ”

သူမက သဘောကျ၍ ရယ်သည်။

“ဒါမျိုးအတွက်တော့ ရှင်ဘယ်တော့မှ မစိုးရိမ်တတ်ပါဘူး၊
အယ်လစ်ဇဘက်က ရှင့်ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမလိုက်တယ်ဆိုတာ
တော့ ကျွန်မကို မပြောပါနဲ့”

“ဘာကိစ္စရှိသလဲ”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ဒီနေ့ညနေ တွေ့ချင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ”

ကျွန်မကို စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့... ဇိုးစီရယ်၊ ကျွန်မ ဇူရစ်
ကို လာခဲ့ရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ... ”

“မလာပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဒီမှာတွေ့လို့မဖြစ်ဘူး”

သူက ခေတ္တ တုံ့ဆိုင်းသွားပြီးမှ ...

“ခင်ဗျားဆီ ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်”

“အဲဒါ ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တွေ့နေကျနေရာပေါ့၊
တာတာ ... ”

ဟယ်လင်ရိုဖေးမာတယ်က တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချသွားသည်။
 နိစ်က စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး တွေးနေသည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရ
 လျှင် နိစ်အနေဖြင့် သူ့စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသော မိန်းမတစ်
 ယောက်နှင့်တွေ့တိုင်း ခေတ္တခဏတော့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ နီးနှောခြင်းကို
 ရှိခဲ့သည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ယင်းသို့သောလုပ်ငန်းများ
 တို့ မလုပ်ခဲ့သည်မှာ အတော်ကလေး ကြာခဲ့ပါပြီ။

သို့သော် ဟယ်လင်ကား ကပ်မိပြီဆိုလျှင် ခွာ၍ရသော မိန်းမမို့
 မဟုတ်။ သူမက ချားမာတယ်ကို စိတ်ကုန်နေပြီ။ နိစ်ကို တပ်မက်
 နေသည်။

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မဆိုယင် သိပ်ပြီးအတွဲညီမှာပဲ” ဟူ၍ သူမက နိစ်ကို
 ပြောဖူးသည်။

ဟယ်လင်သည် တစ်ခုခုကို လုပ်ချင်ပြီးဆိုလျှင် ဖြစ်အောင်လုပ်
 တတ်သော မိန်းမဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမနှင့် ဆက်ဆံရသည်
 မှာ မလွယ်။ ကျားပြီးဆွဲရသည်ထက် ဆိုးနိုင်သည်။

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်ဖြစ် ပါရီမြို့ရှိ ဟယ်လင်ထံသို့ သွားသင့်သည်
 ဟု နိစ်က ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူမကို အကြောင်းသိအောင် ပြရ
 မည်။ သို့မှလည်း နောက်ပိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် လိပ်ခဲတည်း
 လည်း ပြဿနာတွေ မပေါ်နိုင်ဖြစ်မည်။

အတော်ကလေးကြာတော့ နိစ်သည် အယ်လစ်လောက်ရုံးခန်းသို့
 လာခဲ့သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးတွေက အရောင်လက်နေကြသည်။
 သူမက နိစ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
 တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကို သတိရနေတယ်၊ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ကြစို့၊ ဒီည
 ‘ဟော်ကီ’ ကစားကြမယ်”

နိစ်က ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“မင်းလည်း အချစ်နဲ့ ဖြစ်လာပြီ”

သူမက နိစ်အား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားလိုက်သည်။

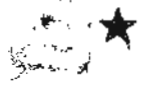
“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဖြစ်တော့တာဖြစ်လဲ၊ မကောင်းဘူးလား

ဟင်”

“ငါ ဒီညနေ ပါရီကို သွားရမယ် လစ်ဇ်”
 သူမသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သို့ပေမယ့်
 ဟန်ဆောင်အားတင်းရင်း . . .

“ကျွန်မရည်း လိုက်မယ်”

“မလိုအပ်ပါဘူး၊ သာမန်လုပ်ငန်း ကိစ္စကလေးပါ။ ဒီည ငါ ပြန်
 လာခဲ့မယ်၊ တို့လင်မယား သန်းခေါင်ကျော်မှ ထမင်းစားကြတာပေါ့”

နိစ်သည် ‘လက်ဖက်ဘဏ်’ လမ်းပေါ်မှ ရောက်နေကျ ဟိုတယ်ကလေး
 တစ်ခုထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဟယ်လင် ရောက်နေပြီ။ သူမက စားသောက်ခန်းတွင် အသင့်
 စောင့်နေသည်။ နိစ်မှတ်မိသလောက် ဟယ်လင်သည် ချိန်းထားသည့်
 အချိန်ထက် နောက်ကျသည်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး။

သူမသည် စည်းကမ်း ရှိသည်။ စွမ်းရည် ရှိသည်။ ထူးထူးခြား
 ခြား ထက်မြက်လှသည်။ ဉာဏ် ရှိသည်။ ပြီးတော့ လက်ဖျားခါရသော
 စံပြချစ်သူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် သူမမှာ တစ်ခုခု ချို့တဲ့နေသည်။ အကြင်နာတရား
 မရှိ။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည်။ လူသတ်သမားသွေး ပါသည်။
 သူ့ကြောင့် ခုကွရောက်ခဲ့ရသူတွေကို နိစ် မြင်ခဲ့ဖူးပြီ။ နိစ်က သူ့အနေ
 ဖြင့် ဟယ်လင်၏သားကောင် မဖြစ်လို။

နိစ်သည် စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒါလင် . . . တော်တော်ချောလာတယ်၊ မိန်းမနဲ့ တဲ့တယ် ထင်
 တယ်၊ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဘယ်နယ်လဲ . . . အိပ်ယာဝင်တဲ့အခါ
 အယ်လစ်လောက်က ကြင်ကြင်နာနာကော ရှိရဲ့လား”

နိစ်သည် စကားခိုင်းမသွားအောင် ကြိုးစားပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါ ခင်ဗျားအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

တယ်လင်တ ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ကိုင်လှိုက်ပြီး နိုင်လက်ကို လှမ်း ဆွဲလိုက်သည်။

“အား . . . ဟား . . . ဒါပေမဲ့ . . . အဲဒါ . . . အဲဒါ ရှင်နဲ့ ကျွန်တို့ အလုပ်ပါ ဒါလင်ရယ်”

တယ်လင်က နိုင်၏လက်ကို သူမလက်ဖဝါးနှင့် ပွတ်ကစားနေသည်။ နိုင်၏စိတ်ထဲတွင် မရိုးမရွ ဖြစ်လာသည်။

ကျားမ အလွန်ကြမ်းပြီး စွမ်းလည်းစွမ်းတဲ့ မိန်းမ၊ ဘယ်တော့မှ အလိုမပြည့်နိုင်တဲ့ မိန်းမ။

နိုက်က သူ့လက်ကို ပြန်ရှုပ်လိုက်သည်။ သူမက အေးတိအေးစက် မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ရင်း . . .

“ဒါနဲ့ . . . ပြောစမ်းပါဦး၊ ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်ရတာ ဘယ်လိုနေသလဲ နိုက်”

တယ်လင်က ရည်မှန်းချက် ကြီးမားသည်။ လောဘကြီးသည်။ ဒါကို နိုက် မေ့သွားသည်။ တစ်ခါက သူမပြောခဲ့သော စကားကို သွား၍ သတိရလိုက်မိသည်။ သူမသည် ကုမ္ပဏီကို ချုပ်ကိုင်လိုစိတ် အလွန် ပြင်းပြနေသည်။

“ဒီမှာ နိုက် . . . ရှင်နဲ့ ကျွန်မပဲ ရှိတယ်၊ ဆစ်ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ရင် ကျွန်မတို့ သဘောရှိ လုပ်နိုင်မယ်”

သည်မျှသာမက သူတို့နှစ်ယောက် အချစ်ပလူးနေချိန်မှာပင် . . .

“ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ကုမ္ပဏီပဲ . . . ဒါလင်၊ အဘိုးကြီးဆင်မြူရယ် ရဲ့သွေး ကျွန်မမှာလည်း ပါတယ်၊ ဒါ ကျွန်မကုမ္ပဏီ၊ ကျွန်မ ရအောင် ယူမယ်၊ ကဲ . . . ကြိုးစားလိုက်စမ်း . . . ဖေသားကြီး”

ဟယ်လင်အဖို့ အာဏာကို ပိုင်ဆိုင်လိုမှုသည် တဏှာကိုရယူသောဆန္ဒနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အင်မတန်ကြောက်စရာ ကောင်းသည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော်နဲ့ ဘာကိစ္စ တွေ့ချင်တာလဲ”

ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ ထင်တယ်။

“ခင်ဗျားပြောနေတာ ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်ဘူး”

“ရှင်အကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ် . . . ဒါလင်၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခါလင်လောက်ကို အုပ်ချုပ်ဖို့ ခေါ်နေပါလျက်နဲ့ ဆစ်နောက်က ဖိနှပ်ကိုင်ပြီး နှစ်ရှည်လများ ဘာကြောင့် လိုက်နေခဲ့ရတာလဲ၊ တစ်နေ့ကျတော့ ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီကို ရှင် အုပ်ချုပ်ရမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က ဆစ်ကို လေးစားတယ်၊ ဒါကြောင့် နေခဲ့တယ်” သူမက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ ဒါလင်၊ ကဲ . . . ခုဆိုရင် ရှင်က သူ့ရဲ့သမီးချောကလေးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပြီ”

သူမက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ သွယ်သွယ်မည်းမည်း စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး ပလက်တီနမ်မီးခြစ်နှင့် ညှိလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ

“ချားက ကျွန်မကိုပြောတယ်၊ အယ်လစ်ဘောက်က ထိန်းချုပ်ရှယ်ယာကို လက်မလွှတ်ဘူး၊ ရှယ်ယာတွေ ရောင်းတာကိုလည်း ခွင့်မပြုဘူးလို့ ပြောတယ်”

“အဲဒါ . . . ဟုတ်တယ် . . . ဟယ်လင်”

“ဒါကြောင့်မို့ . . . သူ မတော်တဆ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ သေသွားရင် သူ့အမွေတွေ အားလုံး ရှင်ရလိမ့်မယ်လို့ ရှင်က ကြံနေတာကိုး”

နိုဟစ်က ဟယ်လင်၏ မျက်နှာကိုသာ အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။

အခန်း (၄၇)

အိုင်ဗိုပလာဒီသည် အော်လ်ဂျီယတာရှိ သူ့အိမ်ညှော်ခန်း ပြတင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်စဉ် လုံးဝမမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်သောကြောင့် ဖျက်လုံးတွေ ပြာသွားသလိုခံစားလိုက်ရသည်။ ။

သူ့မယားငယ် ဒိုနာတယ်လာနှင့် သားငယ်သုံးယောက်တို့သည် အိမ်ခြံတွင်းသို့ ကားဖြင့်ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မယားကြီးဆီမိုနက်တာမှာ စားသောက်ပြီး၍ အပေါ်ထပ်တွင် တစ်နေ့တစ်မော အနားယူ အိပ်စက်လျက်ရှိသည်။

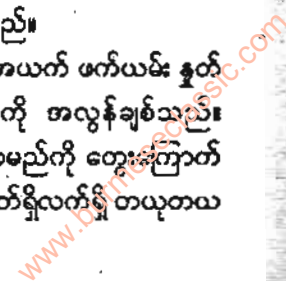
အိုင်ဗိုသည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်လာမိသည်။ သူသည် ဒေါသ အလွန်ထွက်နေသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သည်မိန်းမကို သတ်တောင် သတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သည်မိန်းမကို သူက အလွန်ချစ်သည်။ အလွန် ကြင်နာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမ ကောင်းစားရေးအတွက် တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန် စောင့်ရှောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုတော့ သူ့စေတနာ၊ သူ့မေတ္တာကို တစ်စက်လေးမျှ ဝဲညှာထောက်ထားခြင်းမရှိဘဲ သူ့အလုပ်၊ သူ့အိမ်ထောင်နှင့် သူ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးရန် သူမက သွေးရှူးသွေးတန်း ကြိုးစားနေပြီ။

ဒိုနာတယ်လာသည် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ ထိုကားမှာ အိုင်ဗိုက သူမအား ရက်ရက်ရော့ရော့ ဝယ်ပေးခဲ့သောကား ဖြစ်သည်။

အိုင်ဗိုက ဆင်ဝင်အောက်မှ ရပ်ကြည့်နေရာမှ သူ့မယားငယ်အရင်ထက် ပိုလှလာသည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ကလေးတွေက သူ့ထက်ငါအရင် အလှအယက် ဖက်ယမ်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အိုင်ဗိုက သူ့သားလေးတွေကို အလွန်ချစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဆီမိုနက်တာ အိပ်ယာမှ နိုးလာမည်ကို တွေးကြောက်ပြီး သူ့ခမာ ကိုယ့်ရင်သွေးကလေးများကိုပင် စိတ်နှိုလက်၍ တယုတယ

ပြန်လည်နမ်းရှုတ်ခြင်း မပြုနိုင်အောင် ဖြစ်ရရှာသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်မိန်းမနဲ့ တွေ့မလို့ လာတာ”

ဒိုနာတယ်လာက အသံမာမာဖြင့် ပြောသည်။ ပြီးတော့ ကလေး တွေဘက် လှည့်ပြီး . . .

“လာ . . . သားတို့ . . . လာကြ”

“ဟေ့ . . . မသွားရဘူး”

အိုင်ဗိုက အော်၍ အမိနဲ့ပေးလိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို မထားနဲ့၊ ကျွန်မ သူနဲ့ ဒီနေ့မတွေ့ရရင် မနက် ဖြန် လာတွေ့ဦးမှာပဲ”

အိုင်ဗိုမှာ ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေပြီ။ ထွက်ပေါက် မရှိတော့။ သို့သော် သူ့အနေဖြင့် သည်ကိစ္စကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ခွင့်မပြုနိုင်။ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် တားရမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပြိုပျက်သွားမည်။ တစ်သက်လုံး ကြီးစားလာခဲ့သမျှ သံထဲရေသွန် ဖြစ် တော့မည်။

သူက သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးအဖြစ် ခံယူသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူလုပ်ရမည့်လုပ်ရပ်ကို အထူးပင် ရွံ့မုန်းမိသည်။ သူက သူ့အတွက်သာ မဟုတ်။ အပြစ်မဲ့သော သူ့ မိသားစုနှစ်ခုလုံးအတွက်ပါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

“မင်းလိုချင်တဲ့ငွေ ငါ ပေးပါ့မယ်၊ ငါ့ကို ငါးရက်လောက် အချိန် ပေးပါကွာ”

ဒိုနာတယ်လာက သူ့ယောက်ျားမျက်နှာကို ခေ့ခေ့ကြည့်လိုက် သည်။

“ကောင်းပြီ . . . ငါးရက်ပဲ၊ ရှင့်စကား တည်ပါစေ”

လန်ဒန်မြို့တွင်မူ ဆာအလက်နီဒိုးလ်သည် အရေးကြီးသော နိုင်ငံရေး ကိစ္စတစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အောက်လွတ်တော်၌ မိန့်ခွန်းမြှောက်ကြား

လျက်ရှိသည်။ အကြောင်းအရာမှာ အလုပ်သမားသပိတ်ကိစ္စ ဖြစ် သည်။ အလုပ်သမားသပိတ်ကြောင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေး ယိမ်းယိုင်ချိန်ခွားခဲ့ရသည်။ ဤကိစ္စအတွက် သူတို့ပါတီ၏ သဘော ထားကို မိန့်ခွန်းပြောကြားရန် သူ့အား ခွင့်ချယ်ခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း လောလောဆယ်တွင် သူ့အဖို့ နိုင်ငံရေးကိစ္စကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ လွန်ခဲ့သော ရက်များ အတွင်းက သူ့ထံသို့ နာရီမလပ် တယ်လီဖုန်းဆက်ခဲ့ကြသည်များကို သာ သူက သတိရနေသည်။

သူတို့က ဆာအလက် ရှိနိုင်မည့်နေရာတိုင်းကို တယ်လီဖုန်း လှမ်း ဆက်ခဲ့ကြသည်။ ဝိုက်ကလပ်၊ ဆံသဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်များနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အစည်းအဝေးများ စသည်တို့ကို ဖုန်းဆက် ရှာဖွေကြသည်။ ယင်းသို့ဆက်တိုင်း မည်သူမည်ဝါမှန်း သိလျှင်သိချင်း ဆာအလက်က ဖုန်းကို ပြန်ချခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

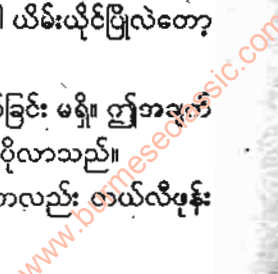
တကယ်တော့ သူတို့သည် ဆာအလက်၏ပျော့ကွက်ကို အခွင့် ကောင်းယူကာ သူ့အား လုံးဝချုပ်ကိုင်ပြီး ရိုဖေးနှင့်သားများတုမ္မင်ရှိ သူပိုင်ရှယ်ယာကို အပြီးအပိုင် သိမ်းယူနိုင်ရန် အသေအလဲ ကြိုးစား နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဤနည်းဖြင့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဆေးဝါးပစ္စည်းအမျိုးမျိုး ထုတ် လုပ်သော ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို သူတို့အနေဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရနိုင်လာမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဆာအလက်အနေဖြင့် ဤအချက်ကို လုံးဝ ခွင့်မပြုနိုင်။ သူတို့က တစ်နေ့လျှင် လေးကြိမ်ငါးကြိမ်နှုန်းဖြင့် နေ့တိုင်း ဖုန်း ဆက်ကြသည်။ ဆာအလက်အဖို့ ထွက်ပေါက်မရှိတော့အောင် ဘေးကျပ်နံကျပ် ကြုံနေသည်။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ယိမ်းယိုင်ပြိုလဲတော့ မလောက် အနေခက်လာသည်။

ယနေ့တွင်မူ ဘယ်သူမျှ တယ်လီဖုန်းဆက်ခြင်း မရှိ။ ဤအချက် ကြောင့်ပင်လျှင် ဆာအလက်မှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှု ပိုလာသည်။

သူသည် သူ့အိမ်တွင် နံနက်စာစားတုန်းကလည်း တယ်လီဖုန်း

သံတို့ နားစွင့်နေသည်။ ပို့တံကလပ်တွင် နေ့လည်စာစားတုန်းကလည်း ထယ်လီဖုန်းများ လာလေမလားဟု ရင်တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့် မျှော်မိသည်။ သို့သော် ဘယ်သူ့ထံကမှ ဖုန်းမလာ။

ထို့ကြောင့် သူ့မှာ ပို၍ အနေရအထိုင်ရ ခက်လှသည်။ တောင်ထောင်အိအိ လျှောက်တွေးပြီး သံသယစိတ်တွေ ဝင်လာသည်။

စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖြစ်လာသည်။ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ အကြပ်ကိုင် ခံရခြင်းထက် တယ်လီဖုန်းသံမကြားဘဲ လုံးဝတိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ပို၍ ဆိုးရွားလာနိုင်သည်ဟု သူက တွေးမိသည်။

သို့သော်လည်း ဆာအလက်က ယင်းစိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်ကြစိတ်တွေကို ကြီးစား၍ ဖြေဖျောက်ပြီး မိန့်ခွန်းကိုသာ ဆက်လက်ပြောသည်။

“ကျုပ်ဟာ အလုပ်သမားတွေရဲ့ အမာခံမိတ်ဆွေစစ် ဖြစ်တယ်။ အလုပ်သမားတွေအတွက် ကျုပ်ထက်စစ်မှန်တဲ့မိတ်ဆွေ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အလုပ်သမားအင်အားစုဟာ ကျုပ်တို့ နိုင်ငံကို ကြီးကျယ်အောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့သူတွေ ဖြစ်တယ်။

အလုပ်သမားတွေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အလုပ်ရဲ့တွေကို မီးခိုးတလူလူ ဝေစေခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့စက်ရုံတွေကို စက်သံတည့်ညံ ပေါ်ထွက်လာစေအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတယ်။

သူတို့တတွေဟာ ကျုပ်တို့နိုင်ငံရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပဲ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ အင်အားကြီးနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ အဖြစ်ကို ရောက်အောင် အကျိုးဆောင်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အခြားလူတွေ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့နိုင်ငံရဲ့ ကျောခိုးတွေဖြစ်တဲ့ အလုပ်သမားတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။”

သူက ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်လက်ပြောသည်။

“သို့သော်လည်း . . . နိုင်ငံတိုင်းရဲ့ မလွဲမရှောင်သာတဲ့ ကံကြမ္မာအတိုင်း ကျုပ်တို့နိုင်ငံဟာ ဇာတာစန်းလက် ညှိုးမှိန်သွားတဲ့အတွက် အရာရာမှာ အနစ်နာခံရမယ့် အခြေအနေမျိုးကို ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။”

ဆာအလက်သည် သူ့မိန့်ခွန်းကို လက်တန်းပြောသွားသည်။

ဆာအလက်က အလုပ်သမားလူတန်းစားကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး အရင်းရှင် လူတန်းစားကို သေးသိမ်သော နေရာသို့ ပို့လိုက်သည်။ သူ့စကားအတွက် သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်မိသည်။ ကြောက်စိတ်ဝင်လာမိသည်။ သို့သော် ဘာမှ ကြောက်စရာမလို၊ အရင်းရှင်လူတန်းစားဆိုတာ လက်တစ်ဆုပ်စာ လူဆိုးသူခိုးတွေပဲ။ သူက ဆာအလက်နီးနီးလဲပဲ။ မျှော်မှီးမတ်စွယ် ပါလီမန်တစ်ယောက်ပဲ။ သူတို့ကို ဘာမှစရာ ရှိသည်။

ဆာအလက်မိန့်ခွန်းပြီးဆုံးသွားသောအခါ လွှတ်တော်ခန်းမတစ်ခုလုံး ကွဲထွက်မတတ် လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ဆူညံသွားသည်။

သူသည် လွှတ်တော်ခန်းမထဲမှ ပြန်ထွက်လာစဉ် လွှတ်တော်အမှုထမ်းတစ်ယောက်က သူ့နောက်မှ သုတ်သီးသုတ်ဖျာ ကပ်လိုက်လာပြီး . . .

“စောစောက တယ်လီဖုန်းနဲ့ သတင်းတစ်ခု ပေးပါတယ်. . . ဆာအလက်”

ဆာအလက်က နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး . . .

“အို . . . ဟုတ်လား”

“အိမ်ကို အမြန်ဆုံးလာပါတဲ့ အိမ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ တစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်တဲ့”

ဆာအလက်ရောက်သွားချိန်တွင် ဝီဗီယံကို လူနာတင်ကားပေါ်သို့ တင်နေကြသည်။ ဆရာဝန်လည်း ရောက်နေသည်။ သူက ကမန်းကတန်း ပြေးသွားပြီး ဝီဗီယံကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဝီဗီယံ၏မျက်နှာတွင် သွေးတစ်စက်မှ မရှိ။ သူမသည် လုံးဝ မေ့မောနေသည်။

ဆာအလက်က ဆရာဝန်ဘက်သို့ ဇာတ်ခနဲ လှည့်ရင်း . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ . . . ဒေါက်တာ”

“ကျွန်တော်လည်း အတိအကျ မသိရသေးဘူး. . . သာအလက်”

ကျွန်တော်ဆို ဘယ်ကမုန်းမသိ ဖုန်းဆက်တယ်၊ ဒီမှာ အမှုတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်၊ မြန်မြန်လာပါဆိုလို့ လာခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော် ဒီကို ရောက်တော့ လေဒီနီဦးလိကို သူ့အိပ်ခန်းထဲက ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲနေတာတွေ့ရတယ်။ သူ့ဖူးဆစ်တွေကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ သံမှိုနဲ့ ရိုက်ထားကြတယ်။”

ဆာအလက်က မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင်အလုံးကြီး ဆို့တက်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမယ် . . . ဆာအလက်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကိုတော့ ထိန်းပါ။ ပြန်ကောင်းသွားတောင်မှ လမ်းတော့ လျှောက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

ဆာအလက်သည် အသက်ပင် မရွံ့နိုင်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူက လူနာတင်ကားအနီးသို့ ကပ်သွားသည်။

“သူ့ကို မေ့ဆေးပေးထားတယ်။ ဆာအလက်ကို မှတ်မိခွင့်မှ မှတ်မိမှာပဲ။”

သူသည် ဆရာဝန်၏စကားကိုပင် မကြားတော့။ ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီး သူ့ဖုန်းချောကလေး၏ မျက်နှာကိုသာ တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကားတံခါးပိတ်သံ၊ အရေးပေါ်လူနာတင်ကား အချက်ပေးသံများ ပေါ်လာသည်။ ကား စထွက်သည်။

ဆာအလက်က ဗီဗီယံ၏ အေးစက်နေသောလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“အလက်”

သူမအသံက လေတိုးသံလောက်သာ ကြားရသည်။

ဆာအလက်၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ခိုင်းလာသည်။

“အိုး . . . မိုင်ဒါလင်၊ မိုင်ဒါလင် . . .”

သူ့ပါးစပ်မှ သည်လောက်သာ ပြောနိုင်ရှာသည်။

“လူနှစ်ယောက် မျက်နှာဖုံးတွေနဲ့ ကျွန်မကို ကြမ်းပြင်ပေါ် လှဲချ၊ ခြေထောက် ရိုက်ချိုး၊ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မကနိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ အိုနာကျိုးကန်းကြီး ဖြစ်ရတော့မယ်၊ အလက် ကျွန်မကို ချစ်သေးရဲ့”

လား . . . ဟင် . . . အလက်”

ဆာအလက်က ဗီဗီယံ၏ပခုံးပေါ်တွင် သူ့ခေါင်းကို အပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုချလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်တွေ ဒလဟော စီးကျလာသည်။ ဒေါသ မျက်ရည်များ၊ သောက မျက်ရည်များ။

တစ်ချိန်တည်းတွင် အခြားတစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း သူက ခံစားလိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပါးရှင်းလင်းသွားသော ခံစားမှု။

ဗီဗီယံ အိုနာကျိုးကန်းဘဝသို့ ရောက်သွားလျှင် သူမအား သူကပင် တစ်သက်ပတ်လုံး စောင့်ရှောက်သွားရတော့မည်။ သူမသည် တစ်ပါးသူများနှင့် တွဲခွတ်ရန် အိမ်က ထွက်မသွားနိုင်တော့။

သို့သော် ဤဖြစ်ရပ်သည် သူ့အတွက် နိဂုံးမဟုတ်သေး။ အပြီးသတ်ဖြစ်ရပ် မဟုတ်သေး။ ခုမှ အစပင် ရှိသေးသည်ဟု ဆာအလက်က တွေးလိုက်မိသည်။

ဤဖြစ်ရပ်သည် သူ့ရန်သူတွေက သူ့အား ပထမဦးဆုံး မီးနီပြု သတ်ပေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူတို့စက်ကွင်းမှ လွတ်နိုင်ရန် တစ်လမ်းသာ ရှိတော့သည်။ ယင်းလမ်းမှာ အခြား မဟုတ်။ သူတို့တောင်းသော အရာကို အမြန်ဆုံး ပေးလိုက်ရန် ဖြစ်သည်။

အမြန်ဆုံး . . . ပေးလိုက်ရန် ဖြစ်သည်။

အားလုံး (၄၈)

စုန်စာလင်္ကာရံ

ဇူးရစ်မြို့

ကြာသပတေးနေ့ ဒီဇင်ဘာလ (၄) ရက်

စွန်းစာညွှန် ၁၂- နာရီတိတိ အချိန်

ဇူးရစ်မြို့၊ မှုခင်းဆိုင်ရာ ချွေးနုချွပ်မှ တယ်လီဖုန်းလာသည်။ မှုခင်း
ဌာနခွဲမှ ရုဏ္ဏရူမစ်က တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

တစ်ဘက်မှ သတင်းပို့ချက်ကိုနားထောင်ပြီးသောအခါ ချွေးနုက
တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ပြီး မှုခင်းစုံထောက် ဟော်နန်ထံသို့ လာခဲ့
သည်။

“အားလုံး ပြီးသွားပြီကွ”

သူက အမေရိကန် အဆုံးမရှိ ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ . . .

“ရိုဖေးကုမ္ပဏီအမှု ရှင်းသွားပြီ၊ လူသတ်တရားခံကို သူတို့ တွေ့
ရပြီ၊ ကိုင်း . . . အချိန် မရှိတော့ဘူး။ လေဆိပ်ကိုသာ မြန်မြန်လစ်
ပေတော့၊ ဒါတောင် လေယာဉ်ပျံကို မိန့်ကလေးပဲ နေမယ်”

“ကျွန်တော် ဘယ်ကို သွားရမလဲ . . . ဆရာ”

“ဘာလင်ကို”

သူတို့သည် ကားကို အရှိန်မြှင့်ကာ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်း
ဘာလင်မြို့ပြင်ရှိ ဝန်းဆီးနယ်မြေသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လျက် ရှိသည်။

ဟော်နန်က ချွေးနု ဝေဖုန်းနှင့်တပ်လျက် နောက်ခံတွင် လိုင်း
သည်။ ရွှေခုံတွင် မှုခင်းစုံထောက် နှစ်ယောက်။

သူတို့က ဟော်နန်အား တင်ပယ်ဟော့လေဆိပ်က အသင့်ကြိုဆို

ကြသည်။ ရဲမှူးတွေက ဟော်နန်အား အဖြစ်အပျက်ကို ကား
ဝေါ်တွင်ပင် တိုတိုတုတ်တုတ် ရှင်းပြသည်။

“အိမ်ကို ရဲတွေ ဝိုင်းထားပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အရမ်းဝင်လို့ မဖြစ်ဘူး
သူက သူ့မိန်းမကို အိမ်ပေါ်မှာ အခန်းထဲသွင်းပြီး သော့ပိတ်လျှောင်
ထားတယ်”

“ဆရာတို့က ဝေါ်လသာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထင်ကြတာလဲ”

“ခင်ဗျား ကျေးဇူးကြောင့်ပေါ့၊ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကိုသွားဖမ်းတဲ့အ
ချိန်မှာ ခင်ဗျားလည်းရှိသင့်တယ်ထင်လို့ ခင်ဗျားကိုလှမ်းခေါ်လိုက်တာ”

“ကျွန်တော့်ကျေးဇူး ဆိုတော့ . . .”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . စိတ်ကုဆရာဝန်ဆီ ခင်ဗျား သွားခဲ့တာကို
ခင်ဗျားကပဲ ကျွန်ုပ်ကို ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်က လိုရမယ်ရဆို
ပြီး ဝေါ်လသာက သူ့မိတ်ဆွေအကြောင်း ပြောပြချက်တွေကို အခြား
စိတ်ကုဆရာဝန်တွေဆီ ပို့လိုက်တယ်၊ ဒီတော့မှ သူက တခြားဆရာဝန်
ခြောက်ယောက်လောက်ဆီကိုလည်း ရောက်တယ်ဆိုတာ သိရတော့
တာပေါ့။ သူက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆီသွားတိုင်း နာမည်တစ်မျိုးစီ
ပြောင်းပြောတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီဆရာဝန်ဆီ ပြန်မသွားဘူး၊ အမှန်တ
ရ ဒီလူ့အခြေအနေက ဟော်တော်ဆိုးနေပြီ၊ အဲဒါကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း
သိတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က ကျွန်ုပ်တို့ဆီကို သူ့မိန်းမ ဖုန်းဆက်
တယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့လူက သွားစုံစမ်းတော့ သူ့မိန်းမနဲ့ တွေ့တယ်၊ ဒါပေ
မယ့် သူက အဖြစ်မှန် မပြောဘူး၊ မဟုတ်မဟတ်တာတွေကို ပြီးဖြန်း
ပြောပြီး ကျွန်ုပ်တို့လူကို ပြန်ခိုင်းလိုက်တယ် . . .”

ရဲကားသည် ကားလမ်းမကြီးကို တစ်ဆစ်ချိုး ကွေ့လိုက်သည်။
ဝေါ်လသာအိမ်ကြီးကိုရောက်ရန် မိနစ်ပိုင်းခဏီမျှသာ ကျန်တော့သည်။

“ဒီနေ့မနက်ကျတော့ မင်ဒလာဆိုတဲ့ သန့်ရှင်းရေးသမားလေး
တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်တို့ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်၊ သူက တနင်းလာနေ
တုန်းက ဝေါ်လသာအိမ်မှာ သန့်ရှင်းရေးသွားလုပ်တော့ ဗမ္မာဝေါ်လ
သာကို အခန်းတစ်ခုတည်း သော့ပိတ်လျှောင်ထားတာ တွေ့ခဲ့ရပါ

တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ ဝေါ်လသာက ကလေးတွေကို သတ်ဖစ်
တယ်၊ သူ့ကိုလည်း သတ်ဦးမယ်ဆိုပြီး မစွက်ဝေါ်လသာက သူ့တို့
ပြောလိုက်ပါတယ်လို့ မင်ဒလာက ကျွန်ုပ်တို့ဆီ သတင်းပို့တယ်”

“ဒီဖြစ်ရပ်က တနင်းလာနေ့က ဖြစ်တာနော်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီသန့်ရှင်း
ရေး အလုပ်သမားက ဒီနေ့မှ ဘာလို့ သတင်းပို့ရတာလဲ၊ လေးရက်
တောင် ရှိနေမှပဲ . . .”

“မင်ဒလာကိုယ်တိုင်ကလည်း ရဲမှတ်တမ်းဝင်နေတဲ့ အမျိုးသမီး
ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ ကျွန်ုပ်တို့ဆီ မလာရဲဘူး၊ မနေ့က ညကျ
တော့ သူက သူ့ရည်းစားကောင်လေးကို ဒီအကြောင်း ပြောပြတယ်၊
ဒါနဲ့ . . . ဒီနေ့မှာ သူတို့ ကျွန်ုပ်တို့ဆီ သတင်းပို့တာပဲ”

ပြောရင်းဆိုရင်း ဝန်းဆီးရိပ်သာသို့ ရောက်လာကြပြီ။ ကားကို
ခပ်လှမ်းလှမ်း ခြံဝန်းအပြင်ရှိ အမှတ်တံဆိပ်မရှိသော အခြားကား
တစ်စီးနောက်တွင် ရပ်ထားလိုက်သည်။ ထိုကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက်
ဆင်း၍ ရဲမှူးနှင့်ဟော်နန်တို့ထံ ပြေးလာသည်။

“သူ အိမ်ပေါ်မှာ ရှိနေသေးတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့် ရဲဘော်တွေ
တော့ ခြံဝန်းပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းထားကြပြီ . . .”

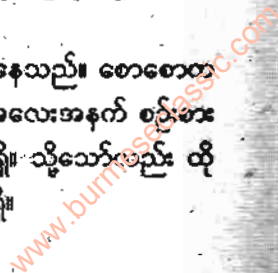
“သူ့မိန်းမကော သေပြီလား၊ မသေသေးဘူးလား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးဆရာ၊ တံခါးရွက်တွေ အားလုံးပိတ်ထား
တယ်”

“ကောင်းပြီ . . . ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ပြန်နဲ့ငြိမ်ငြိမ်ကလေးလုပ်ကြမယ်၊
အားလုံး နေရာယူကြ၊ ငါးမိနစ် အချိန်ပေးမယ်”

ထိုလူ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ရဲမှူးက ကားထဲမှ ခရီးဆောင် အသံ
လွှင့်အသံဖမ်းစက် (ဝေါ်ကီး - တော့ကီး) ကို ယူလိုက်ပြီး အမိန့်
ညွှန်ကြားချက်တွေ စတင်ပေးသည်။

ဟော်နန်က ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နားထောင်နေသည်။ စောစောက
ရဲမှူးပြောခဲ့သော အချက်တစ်ချက်ကို သူက အလေးအနက် စဉ်းစား
နေသည်။ ထိုအချက်သည် လုံးဝအမိမ္မာမရှိ။ သို့သော်လည်း ထို
အချက်ကို ရဲမှူးအား ပြန်မေးနေရန် အချိန်မရှိ။

သစ်ပင်တွေ၊ ချိုဖုတ်တွေ အကာအကွယ်ယူရင်း ရဲတွေက လက်နက်တိုက်ပစ်ဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ ချီတက်သွားကြသည်။

ရဲများတွေမန်းက ဟော်နန်ဘက်သို့ လှည့်ရင်း . . .

"ထဲ . . . သွားကြစို့။"

မြင်ကွင်းမှာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ စစ်သားများ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် နေသလို ထင်ရသည်။ အချို့က မှန်ပြောင်းတပ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ နှင့်၊ အချို့လည်း မျက်ရည်ယိုငုံတွေနှင့်၊ တချို့က ကျည်ကာအတို များနှင့်၊ အချို့လည်း ဓာတ်ငွေ့ကာ ခေါင်းစွပ်များနှင့် . . .

ရဲများက အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသင့်ပြင် ထားကြသော ရဲသားများက ဓာတ်ငွေ့ငုံးများကို အိမ်ထဲသို့ ဆက်တိုက် ဝစ်သွင်းလိုက်ကြသည်။ အောက်ထပ်နှင့် အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက် များမှ ဓာတ်ငွေ့တွေ အလိပ်အလိပ် အန်ထွက်လာကြသည်။ ငုံးပစ် သဘောတွေနောက်မှ လက်နက်ကိုင်တပ်သားတွေ ရွေ့သို့ ချီလာသည်။

ဟော်နန်နှင့်ရဲများတို့သည် ပွင့်နေသော အိမ်ရှေ့တံခါးသို့ ပြေးသွားကြသည်။ ခန်းမဆောင်တွင် မီးခိုးများနှင့် ပြည့်နေသည်။ မီးခိုးများထွတ်နိုင်ရန် ပြတင်းပေါက်များနှင့် တံခါးပေါက်များကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။

မကြာမီတွင် ရဲသားနှစ်ယောက်က ဝေါလသာအား လက်ထိပ် ခတ်ပြီး ခန်းမအလယ်လမ်းအတိုင်း ခေါ်ဆောင်လာသည်။

ဝေါလသာသည် ညအိပ်ဝတ်ရုံအဖွဲ့ကြီးကို ဝတ်ထားသည်။ သူ ပါးနှစ်ဘက်က ပိန်ခွက်နေပြီး မျက်နှာတွင်လည်း ပါးသိုင်းမွှေးတွေ နှင့် သူ့မျက်လုံးများက ယောင်ကိုင်းနေသလို ထင်ရသည်။

ဟော်နန်က ဝေါလသာကို ရှေ့စေ့ကြည့်သည်။ သူ့ကို သည် တစ်ကြိမ်သာ မြင်ဖူးသေးသည်။ ကွန်မြူတာစက်တွေက ပြောပြနေ သော ဝေါလသာ၏ရုပ်ပုံလွှာနှင့် ယခုမြင်ရသော ရုပ်ပုံလွှာမှာ တခြားစီ ဖြစ်နေသည်။

ရဲများက စတင် မေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားကို ဖမ်းဆီးလိုက်ပြီ၊ မစ္စတာဝေါလသာ၊ ခင်ဗျား မိန်းမ

ဘယ်မှာလဲ"

"သူ ဒီမှာ မရှိဘူး၊ သူ မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် . . ."

သူ့အသံက အော့အော့ကြီး ဖြစ်နေသည်။

အပေါ်ထပ်မှ တံခါးတွန်းဖွင့်သံ ကြားရသည်။ မကြာမီတွင် စုံထောက်တစ်ယောက်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"တွေ့ပြီ . . . ဒီမှာ တွေ့ပြီ၊ အခန်းထဲ ပိတ်ထားတယ်"

စုံထောက်နှင့် မစွက်ဝေါလသာတို့ အပေါ်လှေကားမှ ဆင်းလာ ကြသည်။ သူမအား စုံထောက်က တွယ်လာရသည်။ သူမ၏ဆံပင် တွေကို စုချည်ထားသည်။ မျက်နှာတွင် အစင်းကြောင်းများနှင့် ယောင် ကိုင်းနေသည်။ သူမသည် ရှိက်၍ရှိက်၍ ငိုသည်။

"အော် . . . ဘုရား . . . ဘုရား၊ ဘုရား ကယ်ပေးလို့"

စုံထောက်က သူမအား ဧည့်ခန်းမကြီးသို့ တွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ခန်းမထဲတွင် အားလုံး စုပြုံရောက်ရှိနေသည်။ သူ့ယောက်ျားမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ မစွက်ဝေါလသာ အလန်တကြား အော်လိုက် သည်။

ရဲများက နှစ်သိမ့်စကားပြောသည်။

"အားလုံးကောင်းသွားပါပြီ မဖမ်း ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိတော့ ပါဘူး"

"ကျွန်မကလေးတွေကော . . . ကလေးတွေကို ရွာပေးကြပါ ကလေးတွေကို သူ သတ်လိုက်ပြီ"

သူမက သွေးရွာသွေးတန်း အော်ပြောနေသည်။

ဟော်နန်က ဝေါလသာ၏မျက်နှာကို စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ သူက ဇနီးဖြစ်သူအား စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ဖြင့် ကြောင်ကြည့် နေသည်။ သူ့စိတ်ဓာတ်သည် ရုစရာမရှိအောင် ကျဆင်းသွားခဲ့ပြီ။

"အန်နာ . . . အန်နာ . . ."

သူက လေသံဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

"လူကြီးမင်းအနေနဲ့ ဘာမှမပြောဘဲ နေမယ်ဆိုရင်လည်း နေနိုင် တယ်၊ ရွေ့နေငှားမယ်ဆိုရင်လည်း ငှားနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို

www.burmeseclassic.com

အတူအညီထေရ်တော့ လူကြီးမင်းအဖို့ အကျိုးရှိနိုင်ပါတယ်”

သူက ရဲမှူး၏စကားကို မကြားသလိုဖြင့် . . .

“မင်း သူတို့ကို ဘာလို့ခေါ်လိုက်သလဲဟင် . . . အန်နာ၊ ဘာလို့
မင်း ခေါ်ရတာလဲ၊ တို့နှစ်ယောက်တည်း နေရတာ မပျော်ဘူးလား
ထင်”

“ကျွန်မကလေးတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ဟီး . . . ဟီး . . . သူတို့
သေကုန်ကြပြီ . . . ဟီး . . . ဟီး . . .”

အန်နာက ပြောရင်း ငိုနေသည်။

“အဲဒါ အမှန်ပဲလား”

ရဲမှူးက မေးလိုက်သည်။

ဝေါ်လသာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“တုတ်ကဲ့ . . . သူတို့ သေသွားကြပြီ”

ရှင် . . . ရှင် . . . လူသတ်ကောင် လူသတ်ကောင်၊ ဟီး . . .

ဟီး . . . ကျွန်မကလေးတွေ မရှိကြတော့ဘူး . . . ဟီး . . . ဟီး . . .”

“အလောင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ပြန်မလား”

ရဲမှူးက ဝေါ်လသာအား မေးသည်။

ဝေါ်လသာက ရှက်၍ငိုနေသည်။ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။

သူ စကားမပြောနိုင် ဖြစ်နေသည်။

“အလောင်းတွေ ဘယ်မှာလဲ”

ရဲမှူးက ထပ်မေးသည် ။

“ကလေးတွေကို စိန့်ပေါသီရီးမှာ မြှုပ်ထားတယ်”

ဟော်နန်က ဖြတ်ဖြေလိုက်သည်။

အားလုံးကမင် ဟော်နန်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူတို့သေတာ ငါ့နှစ်လောက်ရှိပြီ”

“လူသတ်ကောင်”

မစ္စက်ဝေါ်လသာက သံကုန်အော်လိုက်သည်။ သူမမျက်လုံး
များမှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ရဲရဲတောက်နေကြသည်။

ထွန်စာလန်နိုင်ငံ

ဇူးရစ်မြို့

ကြာသာပထေး၊ စိခင်ဘာ ၄ ရက်

ည -၈- နာရီ ။

အအေးဓာတ်ကဲသော ဆောင်းကာလ ညအချိန်။ ဝိုးတဝါး ဆည်းဆာ
ရောင်များ ခဏတာအတွင်းပင် ပျောက်ကွယ်သွားကာ ဖုံမှုန်များ လွှမ်း
ထားသော မြို့တော်အလုံးကို ဆီနှင်းများက ပိတ်ဖုံးဝါးမြို့သွားသည်။

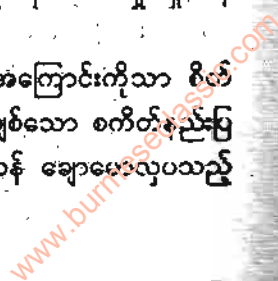
ရိုးဖေးနှင့်သားများကုဋ္ဌဏီ အုပ်ချုပ်ရေးဌာန ရုံးချုပ်ကြီးအတွင်းရှိ
ရုံးခန်းများတွင် လူသူကင်းမဲ့လျက် ရှိသည်။ အခန်းအသီးသီးမှ လျှပ်စစ်
မီးလုံးများမှာ အမှောင်ထုကြီးကို အားပြိုင်နေသော ကြယ်ပွင့်ကလေး
များနှင့် တူနေသည် ။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် ရုံးခန်းစားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်
နေသည်။ သူမသည် ဂျန်ဗာတွင် အစည်းအဝေး သွားတက်နေသော
လင်တော်မောင်ရိုးစိ၏ အပြန်ကိုစောင့်ရင်း အချိန်ပို အလုပ်လုပ်နေ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ မြန်မြန်ပြန်လာပါတော့ဟူ၍ သူမစိတ်ထဲက ဆုတောင်းနေ
မိသည်။

အစောကြီးကတည်းက အမှုထမ်းတွေ အလုပ်ဆင်းသွားကြပြီ။
အယ်လစ်ဇဘက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေ
သည်။ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။

သူမသည် ဝေါ်လသာနှင့်အန်နာတို့အကြောင်းကိုသာ စိတ်
ရောက်နေမိသည်။ အန်နာအား အရှုအမှူးချစ်သော စကိတ်နည်းပြ
ဆရာကလေး ဝေါ်လသာ၏ ကလေးဆန်ဆန် ချောမောလှပပည့်
မျက်နှာကို သူမက မြင်ဖောင်လာသည်။

ထိတ်လန့်စရာကောင်းလှသော ပြစ်မှုကြီးကို တကယ်ပင်
ခေါ်ယူကာ တစ်လွန်ခဲ့လေသလား။ သူမအနေဖြင့် မယုံကြည်နိုင်
အောင် ဖြစ်ရသည်။

သူမသည် ထံဆိုးရှာသော အန်နာကို ပို၍ သနားနေမိသည်။
သူမသည် အန်နာထံသို့ အကြိမ်ကြိမ် တယ်လီဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။
အန်နာထံမှ ဘာသံမှ မကြားခဲ့ချေ။

သူမသည် ဘာလင်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် အမြန်ဆုံး လိုက်သွားမည်။
အန်နာအား စိတ်ချမ်းသာမှုရအောင် တတ်နိုင်သမျှ နှစ်သိမ့်မှု ယေမည်။
တယ်လီဖုန်းပြည်သံ ပေါ်လာသည်။ သူမ လန့်သွားမိသည်။
တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။
တစ်ဘက်မှ ခေါ်သူမှာ . . . ဆာအလတ်။

“ဝေါ်လသာအကြောင်း ကြားရပြီလား”

“ဟုတ်တဲ့ . . . ကြောက်စရာကြီးပဲ . . . ကျွန်မတော့ တိုယ်နား
ထောင် ကိုယ်မယုံနိုင်ဘူးဖြစ်မိတယ် အလတ်”

“မယုံနဲ့ လစ်စ်”

“ဘာကိုလဲ”

“အဲဒါကို မယုံပါနဲ့၊ ဝေါ်လသာမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး”

“ရဲက ပြောတာပဲ”

“ရဲက မှားတာပါ။ ဆစ်နဲ့ငါနဲ့ ပထမဆုံး သူ့ကိုစောင့်ကြည့်ခဲ့တဲ့
လူဟာ ဝေါ်လသာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို တို့က သံသယကင်းသွားတယ်။
တို့ ရှာနေတဲ့လူဟာ သူ မဟုတ်ဘူး”

အယ်လစ်လောက်က တယ်လီဖုန်းကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။
သူမစိတ်ထဲတွင် ဝေနေသည်။ ဘာကို ယုံရမှာလဲ။ တို့ရှာနေတဲ့လူဟာ
သူ မဟုတ်ဘူး ဆိုပါလား . . . သူမက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အလတ်ပြောတာ ကျွန်မ ဘာမှ နားမလည်ဘူး”

ဒီအကြောင်းကို ဖုန်းနဲ့ပြောရတာ တော်တော်ဝှက်တယ်။ ဒါပေ
မယ့် ငါ့မှာက မင်းနဲ့နှစ်ယောက်တည်း ပြောဖို့ ခက်နေတယ်”

“ဘာအကြောင်းကို နှစ်ယောက်တည်း ပြောမှာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တုန်းကစပြီး တစ်ယောက်ယောက်က ကုမ္ပဏီကို
ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ဖို့ ကြံစည်နေခဲ့တယ်။ ဒီအတောအတွင်း တောင်
အမေရိကမှာ စက်ရုံတစ်ရုံ ဗုံးဖောက်ခွဲခဲရတယ်။ ဆေးမှတ်ပုံတင် မူပိုင်
ခွင့်တွေ အခိုးခံရတယ်။ အဆိပ်ပါတဲ့ ဆေးတွေကို လေဘယ်ပြောင်း
ကပ်ထားကြတယ်။ ဒါတွေအားလုံး ခုပြောနေလို့ ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး။
ဒါနဲ့ ငါ ဆစ်နဲ့ သွားတွေ့တယ်။ တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်အောင်
အပြင်ပုဂ္ဂလိက စုံထောက်ဌာနတစ်ခုခုကို ငှားရမ်းစုံစမ်းစေဖို့ ငါက
အကြံပေးခဲ့တယ်။ ဒီကိစ္စ ဘယ်သူမှ မပြောဖို့လည်း တို့နှစ်ယောက်
ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်”

အယ်လစ်လောက်အဖို့ အရာဝတ္ထုအားလုံး ချက်ချင်း လှုပ်ရှားမှု
ရပ်ဆိုင်းသွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။ အသိစိတ်တစ်ခုသည် သူမ
တစ်ကိုယ်လုံးသို့ လျှပ်စစ်ဓာတ်ပမာ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ယခု စကားပြော
နေသူမှာ ဆာအလတ် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူမနားထဲမှာတော့
ရိုးစိန်၊ စကားပြောသံကိုသာ ကြားယောင်နေသည်။

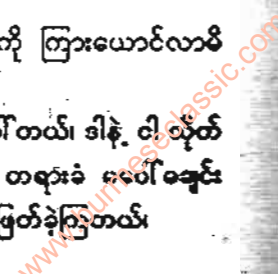
တစ်ယောက်ယောက်က ရှိဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီကိုဖျက်ဆီး
ဖို့ ကြံနေတယ်။ လုပ်ပုံက သိပ်ပြီး ဝိရိတယ်။ ဖမ်းလို့ မရနိုင်ဘူး။ မတော်
တဆအမှုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်နေတယ်။ ငါက ဆစ်ကိုပြောတော့
ဒီကိစ္စစုံစမ်းနိုင်အောင် ပြင်ပစုံထောက်ဌာနတစ်ခုခု ငှားဖို့ သဘောတူ
ကြတယ်။

ဆာအလတ်အသံ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“စုံထောက်ဌာနက အစီရင်ခံစာ တင်လာတယ်။ ဆစ်က အဲဒီ
အစီရင်ခံစာယူပြီး ချာမိုနီးကို သွားတယ်။ ဒီအကြောင်းကို တို့နှစ်
ယောက် ဖုန်းနဲ့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြတယ်”

အယ်လစ်လောက်က ရိုးစိန်၊ စကားသံကို ကြားယောင်လာမိ
ပြန်သည်။

ဆစ်က ငါ့ကို ချာမိုနီးကို လိုက်လာဖို့ ခေါ်တယ်။ ဒါနဲ့ ငါ သို့
သွားတယ်။ တို့နှစ်ယောက်ဆွေးနွေးပြီးတော့ တရားခံ ပေါ်ချေ
ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ မပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။

အယ်လစ်လောက်သည် အသက်မရှူနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ သူထေ ဝံ့မှန်အနေအထားသို့ရောက်အောင် စိတ်ကို ထိန်းပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ . . . အလက်၊ ဒီအစီရင်ခံစာအကြောင်းကို ဖေဖေနဲ့ အလတ်အပြင် တယ်သူ သိသေးလဲ”

“ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ဒါ အဓိကအချက်ပဲပေါ့။ ဆစ်ပြောတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်က ကျိတ်ကြံနေတယ်ဆိုတာကို အစီရင်ခံစာမှာ တင်ပြထားတယ်”

“ဖေဖေအနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို နီးစပ်စွာ ပြောနိုင်တယ် ထင်သလား”

“မထင်ဘူး။ ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ”

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် အစီရင်ခံစာပါ အကြောင်းအရာတွေကို နှိပ်အနေနှင့် သိနိုင်တဲ့နည်း တစ်နည်းသာ ရှိသည်။ အဲဒီနည်းက တခြား မဟုတ်။ အစီရင်ခံစာကို သူ ခိုးယူနိုင်သည်။ ချာမိုနီးကို သူ လိုက်သွားတာ အကြောင်းတစ်ချက်ပဲ ရှိသည်။ ဖေဖေကို သတ်ဖို့ လိုက်သွားတာပဲ ဖြစ်မည်။

တစ်ဘက်မှ ဆာအလက် ဘာတွေပြောနေသည်ကို အယ်လစ်လောက် မသိတော့။ သူမ၏နားထဲတွင် မိုးခြိမ်းသံလို ကြားနေရသည်။ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။

ခေါင်းထဲတွင် ချာချာလည်နေသည်။ အတိတ်က ဖြစ်ခဲ့သမျှ အဖြစ်ဆိုးတွေအားလုံးကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု မြင်ယောင်လာသည်။

သူမ ဂျစ်ကားမှောက်တုန်းက ဆာဒင်နီးယားသို့ မထွက်ခွာမီ သူမ ဆာဒင်နီးယားမှာ ရှိမည်ဟူ၍ နှိပ်အတွက် စာတစ်စောင် ရေးခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားပြုတ်ကျသော ညကလည်း အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အစည်းအဝေးသို့ သူ မတက်ခဲ့။ သူမနှင့် မစ္စကိုတ်တို့ ရုံးခန်းထဲ ထိုင်နေသောအခါမှ သူ ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူတို့အား အလုပ်တွေ ကူလုပ်ပေးပြီး ‘ချိန်းထားတာ ရှိတယ်’ ဆိုကာ သူ အရင်ပြန်သွားသည်။

တွေးရင်းနှင့် အယ်လစ်လောက်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာသည်။

မှားနေပြီ ထင်တယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နီးစပ် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူမ၏ ရင်ထဲတွင် အော်ပြောနေမိသည်။

သူမသည် ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်သည်။ ယိုင်နဲ့နဲ့ ခြေလှမ်း များဖြင့် နီးစပ်ရုံးခန်းသို့ လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲတွင် မှောင်နေသည်။ မီးကို ဖွင့်သည်။ ဟိုဟိုသည် သည် မျက်လုံး ကစားကြည့်သည်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာကိုရှာရမှန်း မသိ။ သူမက နီးစပ်ပြစ်မှုအတွက် သက်သေခံပစ္စည်းကို မလိုချင်၊ အပြစ်မရှိကြောင်း အထောက်အထားကိုသာ လိုချင်သည်။

သူချစ်သော ယောက်ျား၊ သူ့ကိုချစ်သော ယောက်ျား၊ သူ့ကို တယုတယ ဖွေဖက်ထားခဲ့သော ယောက်ျား။

ထိုယောက်ျားသည် သွေးအေးလူသတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်ဟူသော အချက်ကို သူမက မယုံကြည်နိုင်။ သည် အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်တိုင်း သူမရင်ထဲမှာ မီးပူလောင်လာသည်။ ပွင့်ထွက်တော့မတတ် ပူလောင်လာသည်။

နီးစပ်စားပွဲပေါ်တွင် မှတ်တမ်းစာအုပ်တစ်အုပ် တွေ့သည်။ သူမ ဖွင့်ကြည့်သည်။ စက်တင်ဘာလရက်စွဲစာရွက်ကို လှန်လိုက်သည်။ ထိုရက်စွဲသည် ဂျစ်ကားမှောက်မှဖြစ်ပွားသော ရက်စွဲ။

သူပြုကွဲဒိန်မှာတော့ ‘နိုင်ရီဘီ’ ကို မှတ်ထားသည်။ ထိုရက် အတွင်း သူ ဘယ်မှာရှိသည်ဆိုတာကို နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နှင့် တိုက်ကြည့်မှ သိနိုင်မည်။

သူမသည် စားပွဲအံ့ဆွဲတွေဖွင့်ပြီး နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ရှာသည်။ စိတ်ထဲကတော့ မသန့်။ အပြစ်ရှိသူလို ထင်မှတ်နေသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါစေနဲ့ဟူ၍လည်း မသိမသာ ဆုတောင်းနေမိသည်။

အောက်ဆုံးအံ့ဆွဲကို သော့ခတ်ထားသည်။ သူမက မရွံ့မရှဲ ဖြစ်နေမိသည်။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင် ခွင့်မပိုင် ဆွဲကိုင်မကြည့်ရဟူသော ဥပဒေကို သူမ နားလည်သည်။

သူမ၏အပြုအမူသည် သစ္စာတရားကို ဖောက်ဖျက်သော အပြု

အခု လုံခြုံသည်ကို ဖောက်ဖျက်သော အပြုအမူ တစ်ပါးသူ၏ နယ် နိဗ္ဗိတံကို တူနော်သော အပြုအမူ။

ဤအပြုအမူမျိုးသည် မှန်လျှင်ကား တော်ပါသေး၏။ သို့သော် မမှန်လျှင် ပြန်လမ်းမရှိ ဖြစ်နိုင်သည်။

နိဗ္ဗိတံ ပြန်လာလျှင် ဤလုပ်ရပ်ကို သိသွားတော့မည်။ သူ့ကို ဘယ်လို ရှင်းပြရမှာလဲ။

“အို . . . ကိစ္စမရှိဘူး။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး၊ ကြည့်ရှင်း တာပေါ့”

သူမသည် စားပွဲပေါ်မှ စာအိတ်ဖွင့်စားကို ကောက်ယူလိုက် သည်။ ထို့နောက် သစ်သားနှင့် သော့ခလောက်ကို ကလန်ပြီး ချိုးဖျက် လိုက်သည်။

အံ့ဆွဲထဲတွင် မှတ်စုတွေ၊ စာရွက်စာတမ်းတွေ အထပ်အထပ် ရှိနေသည်။ အားလုံးကို မယူလိုက်သည်။ နိဗ္ဗိတံစာနှင့် စာအိတ် တစ်အိတ် ထွက်လာသည်။ လက်ရောက် မိန်းမလက်ရောက်။

စာတိုက်တံဆိပ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ စာရောက်တာ သိပ်မ ကြာသေး၊ ပါရီမှလာသော စား

သူမက ခေတ္တမျှ တွေ့နေမိသည်။ ထို့နောက် စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဟယ်လင့်ဆိက စာပါကလား။

“ခါလင် . . . ရှင့်ဆီ ကျွန်မ တယ်လီဖုန်း ဆက်သေးတယ်၊ ကျွန်မတို့အကြံကို အမြန်ဆုံးစဖို့ အချိန်ရောက်နေပြီ၊ မကြာခင် တွေ့ကြရအောင်”

အယ်လစ်ဘောက်သည် စာကိုဆုံးအောင် မဖတ်နိုင်တော့။

အံ့ဆွဲထဲတွင် နောက်ထပ်တွေ့လိုက်ရသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို သာ သူမက ကြောင်ကြောင်ကြီး စိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။

ဗစ္စာဆစ်စီပေး
“ထိပ်ဟန်း ဟျို့ဂျက်”
မိစ္ဆာအုပ်စု
ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး အိုးထိန်းစက်ဝမာ ချာချာလည်နေသည်။

မိုက်ခနဲ လဲမသွားအောင် စားပွဲစွန်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရသည်။

အချိန် အတော်ကြာသွားသည်။ သူမသည် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။ မျက်လုံးတွေကိုလည်း မှိတ်ထားသည်။ ခေါင်းထဲတွင် သံခဲထည့်ထားသလို လေးနေသည်။ ပုံမှန်အနေအထား သို့ရောက်အောင် တော်တော်ကြာကြာ စောင့်နေရသည်။

အခုမှ လူသတ်သမားမျက်နှာ မြင်ချပြီ။

သင်းမျက်နှာက တခြားလူမျက်နှာ မဟုတ်။

သူမ၏ ချစ်လင်မောင်ကြီး နိဗ္ဗိတံမျက်နှာ . . . .

“ဂလင် . . . ဂလင် . . . ဂလင် . . . လင် . . . လင်”

တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်နေသည်။ တယ်လီ ဖုန်းသံ ဘယ်က မြည်နေမှန်း အတော်ကြီး စဉ်းစားယူရသည်။

သူမသည် ရုံးခန်းသို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လာခဲ့သည်။ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ နူးတွင်းတယ်လီဖုန်းလိုင်းမှ စကားပြောသံ ပေါ်လာသည်။

“ရုံးခန်းထဲမှာ ရှိ မရှိ စုံစမ်းကြည့်တာပါ . . . မစွက်ဝီလံ၊ အခု မစွတ်ဝီလံ ပြန်လာနေပါပြီ”

ချက်ချင်းပင် အသိတစ်ခု ဝင်းလက်သွားသည်။

“သူ ငါ့ကို သတ်ဖို့ လာနေပြီ”

ယခုအချိန်တွင် သူမ၏အသက်သည် နိဗ္ဗိတံလက်ခုပ်ထဲက ရေလို ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ကို တွေ့လို့ မဖြစ်တော့။ သူ့မျက်နှာ မကြည့်ရဲ တော့။ ဟန်ဆောင်လို့လည်း ရတော့မည် မဟုတ်။

သူက သူမကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း မျက်နှာပျက်နေတာကို သိ သွားတော့မည်။ ထွက်ပြေးမှ ဖြစ်တော့မည်။

အယ်လစ်ဘောက်သည် ရုတ်တရက် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ် သွားပြီး ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် အပေါ်အင်္ကျီကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ရုံးခန်းပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

တုံ့ခနဲ ပြန်ရပ်လိုက်သည်။

သူမ တစ်ခုခု မေ့ကျန်ခဲ့ပြီ။

နိုင်ငံတူး လက်မှတ်။

သူမသည် နိဂုံးနှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးရမည်။ သူ ရှာမတွေ့နိုင်သော အထေးပြန်သို့ ပြေးရမည်။ ရုံးခန်းထဲ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ နိုင်ငံတူး လက်မှတ်ကို ကပျာကယာယူပြီး စကြိုလမ်းသို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

သူမ၏နှလုံးသားသည် ပြုတ်ကျမတတ် တဖျပ်ဖျပ် ခုန်နေသည်။ သီးသန့်ဓာတ်လှေကားမှာ အပေါ်သို့ တက်နေသည်။

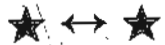
ရှစ် . . . ကိုး . . . တစ်ဆယ် . . . ။

ဓာတ်လှေကား ပြန်အဆင်းကို စောင့်နေလို့ မဖြစ်တော့။ အချိန်

မရှိတော့။

အချိန်ဟာ အသက်ပဲ။

သူမသည် ချာခနဲ ပြန်လှည့်ပြီး လှေကားဆီသို့ သုတ်ခြေတင် ပြေးနေသည်။ အသက်မသေနိုင်ရာသို့ ပြေးနေသည်။

ဆာဒင်နီးယားအကြားနှင့် စပိတာပက်ချားအကြားတွင် ကုတိုသင်္ဘော ရှိသည်။ ခရီးသည်ရော မော်တော်ယာဉ်ပါ တင်သည်။ အယ်လစ်ဇ တက်သည် တက္ကစီကားတစ်စီးငှားကာ ကုတိုဆိပ်သို့ အမြန်မောင်းလာ ခဲ့သည်။

လေယာဉ်နှင့်သွားလျှင် သူမကို ခြေရာကောက်လို့ ရနိုင်မည်။ လေယာဉ်ရုံးမှာ ခရီးသည် မှတ်တမ်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူမက သင်္ဘောနှင့် သွားရန် ရွေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောနှင့်သွားလျှင် ဘယ်သူမှ မထိနိုင်။ လူအုပ်ကြီးထဲ ပျောက်သွားမည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင် ခရီးသည် တစ်ရာခန့် ပါလာသည်။ အများ စုမှာ ဆာဒင်နီးယားကျွန်းသို့ ရွှေ့ရာသီအပန်းဖြေခရီး ထွက်သူများ ဖြစ်ကြသည်။

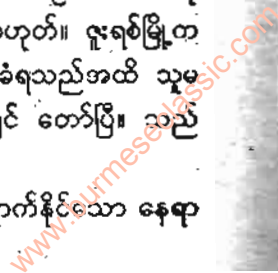
ယခုဆိုလျှင် ထူးမနောက်သို့ ဘယ်သူမှ မလိုက်နိုင်တော့။ သို့သော် သူမစိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းမဲ့ ကြောက်နေမိသေးသည်။

နိုးစ်သည် အရာရာတွင် ဘယ်သူမှ တားဆီး၍မရနိုင်အောင် အာဏာကုန် လုပ်ဆောင်လျက်ရှိသည်။ သူ့ကို တားဆီးနိုင်သူ တစ်ဦး သာ ရှိသည်။ ထိုသူကား . . . အယ်လစ်ဇတက်။

ထို့ကြောင့် သူက အယ်လစ်ဇတက်ကို ရှင်းပစ်နိုင်သည်။ သို့မှ သာ သူ ထင်ရာခိုင်းနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

အယ်လစ်ဇတက်သည် ရုံးချုပ်မှ ထွက်လာစဉ်က ဘယ်ကို သွားမည်ဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လာခဲ့သည် မဟုတ်။ ဂူးရစ်မြို့က ထွက်ပြေးမည်။ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် နိုးစ်အဖမ်းခံရသည်အထိ သူမ အနေဖြင့် လုံလုံခြုံခြုံပုန်းနိုင်သောနေရာဆိုလျှင် တော်ပြီ။ သည် လောက်သာ သူမက စဉ်းစားမိခဲ့သည်။

သို့သော် သင်္ဘောဆိပ်သို့လာရင်း သွားရောက်နိုင်သော နေရာ

တွေ နှုတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ 'ဆာဒင်နီးယား' ကို ပထမဦးဆုံး သတိရမိခဲ့သည်။

သူသည် တက္ကစိဌာန်းပြီးနောက် လမ်းဘေးတယ်လီဖုန်းရုံရာသို့ လာခဲ့သည်။ ဆာအလက်ဆီသို့ ဆက်ကြည့်သည်။ သူ မရှိ။ အပြင် ထွက်သွားသည်။ ဆာဒင်နီးယားသို့ ပြန်ဆက်ရန် သတင်းပို့ထား ခဲ့သည်။ မှုခင်းစုံထောက်ဟော်နန်ထံသို့လည်း အလားတူပင် သတင်းပို့ ထားခဲ့သည်။

သူမသည် ဆာဒင်နီးယားစံအိမ်ကြီးသို့ ရောက်ရပြန်တော့မည်။ သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူမတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ ရဲအမှုထမ်းတွေ အစောင့်အရှောက်နှင့် နေရပေလိမ့်မည်။

ကုတိုသင်္ဘောသည် အော်လီဇီးယားတွင် ဆိုက်သည်။ ရဲစခန်းသို့ သွားရန် မလိုတော့ဘဲ သင်္ဘောဆိပ်တွင်ပင် ကိစ္စပြတ်သွားသည်။ သူမ အား သင်္ဘောဆိပ်တွင် မှုခင်းစုံထောက် ဘရူနိုကမ်ပက်နာက အသင့် စောင့်နေသည်။ ကားမှောက်တုန်းက ဂျစ်ကားကို သွားကြည့်ရန် သူမအား ခေါ် သွားခဲ့သူမှာ မှုခင်းစုံထောက် ကမ်ပက်နာပင် ဖြစ်သည်။

"မဒမ်အတွက် ကျွန်တော်တို့ အများကြီး စိုးရိမ်နေကြပါတယ်။ မစ္စတီ ဝီလျံ"

အယ်လစ်ဇဘက်က အံ့အားသင့်နေမိသည်။

"ဆွစ်ဇာလန်ရဲအဖွဲ့က ကျွန်တော်တို့ဆီ သံကြိုးပို့ပါတယ်။ မဒမ်တို့ အကူအညီပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က မဒမ်ကို သင်္ဘောဆိပ်တွေ၊ လေဆိပ်တွေမှာ လိုက်ရှာနေကြပါတယ်။ အယ်လစ်ဇဘက်မှာ ကျေးဇူးတင် မဆုံးနိုင်တော့။

မှုခင်းစုံထောက် ဟော်နန် . . . .

သူ့ကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သူမ ပို့ထားခဲ့သော သတင်းကို စုံထောက်

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သူမ ပို့ထားခဲ့သော သတင်းကို စုံထောက်

ဟော်နန် ရသည်မှာ သေချာသည်။

"ကျွန်တော် ကားမောင်းပေးလို့ ရပါသလား . . ."

ကမ်ပက်နာက သူမ၏ညှိုးလှနေသော မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ကျေးဇူးပါပဲ . . . ရှင်"

အယ်လစ်ဇဘက်က ကားနောက်ပိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မှုခင်းစုံထောက်ကမ်ပက်နာက ကားကို စတင်စက်နှိုးသည်။

"ဘယ်ကိစ္စရမလဲ . . . မဒမ်၊ ရဲဌာနကိုလား၊ အိမ်ကြီးကိုလား . . ."

"ကျွန်မကို တစ်ယောက်ယောက် စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ရင်တော့ အိမ်ကြီးကိုပဲ သွားချင်ပါတယ်။ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းတော့ မနေ ချင်ပါဘူး။"

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ . . . ကျွန်တော်တို့လူတွေက စောင့်မေးပါလိမ့် မယ်။ ဒီညတော့ ကျွန်တော်ပဲ စောင့်ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းက မေဖီယိုကင်းလှည့် ကားဟစ်စီးလည်း လမ်းမပေါ်မှာ သွားနေမှာပါ။ အိမ်နား ဘယ်သူမှ ကပ်လို့ မရပါဘူး။"

သူ့စကားကြောင့် အယ်လစ်ဇဘက်မှာ ရင်အေးသွားရသည်။ ကမ်ပက်နာက ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ကားကို အမြန်မောင်းနေသည်။ ကားသည် လေတဟူးဟူး တိုက်နေသော လမ်းကျဉ်းကလေးများပေါ် တွင် အရှိန်ဖြင့် ပြေးနေသည်။ မကြာမီတွင် တောင်ပေါ်လမ်းသို့ ရောက်လာပြီး စံအိမ်ကြီးရှိရာ ကိုစတာဆမာရယ်လာနယ်မြေသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။

မြင်ရတွေ့ရသမျှ အရာရာတိုင်းက အယ်လစ်ဇဘက်အား နိစ်ကို သတိရစေသည်။

"ဒါနဲ့ . . . ကျွန်မ . . . ကျွန်မခင်ပွန်းအကြောင်း ဘာသတင်း ထူးသလဲ"

ကမ်ပက်နာက ကြင်နာသော မျက်နှာဖြင့် အယ်လစ်ဇဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် . . .

၅၂၂ ၊ ဝတ္ထုတို

“ငြိမ်းနေတုန်းပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဝေးဝေးမပြေးနိုင်ပါဘူး၊ မနက်ဖြန် မနက်ဆိုရင် သူ့ကို မိပြိုင်လို့ သူတို့က မျှော်လင့်ထားကြတယ်”

စင်စစ် သည်စကားကိုကြားရ၍ အယ်လစ်ဇဘက်အဖို့ ဝမ်းသာစရာသာ ချိသော်လည်း ယခုတော့ သူမအဖို့ ဝမ်းမသာနိုင်၊ ပြင်းထန်သော နာကျင်မှုကိုသာ ခံစားလိုက်ရသလို ထင်မိသည်။

သူတို့ပြောနေသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ နိုးစ် ဖြစ်သည်။ နိုးစ်သည် သူမ၏ချစ်လှစွာသော လင်တော်မောင်။

ယခုတော့ သူမ၏ လင်တော်မောင်ကြီးမှာ မုဆိုးအလိုက်ခံနေရသော သားကောင်ဘဝ ရောက်နေရရှာပြီ။

သူက သူမအား ဒုက္ခတွေ့ပင်လယ်ဝေအောင် မကောင်းကြံခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒုက္ခတွေ့နေရပြီ။ အသက်လု၍ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးနေရပြီ။ သူတစ်ပါး မကောင်းကြံ ကိုယ်ခက်ခံဘဝ ရောက်နေရပြီ။

သူ့ကို သူမ ဘယ်လောက်များ ယုံကြည်လေးစားခဲ့ပါသလဲ။ သူ၏ ကြင်နာမှု၊ သူ၏ တည်ကြည်မှုနှင့် သူ၏ချစ်မေတ္တာတွေကို သူမ ဘယ်လောက်များ မြတ်နိုးခဲ့ပါသလဲ။

သူမသည် တွေးရင်းတွေးရင်း တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်လာသည်။

“ချမ်းနေပြီလား . . . မစွက်ဝီလျံ”

“မချမ်းပါဘူး . . . ရပါတယ်”

တကယ်တော့ သူမသည် အဖျားတက်နေသလို ခံစားနေမိသည်။ ကားကိုဖြတ်ပြီး တချိန်ချိန်မြည်ကာ တိုက်ခတ်၍နေသော လေဝက်ကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သူမသည် လေတိုက်သံကို နားစွင့်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရမိပြီ။ ထိတ်ခနဲ စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာမိသည်။ ဪ . . . ငါ့စိတ်က ထင်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဤတွင် စုံထောက်ကမ်ပက်နာက . . .

“သဲမုန်တိုင်းများ တိုက်မလား မသိဘူး၊ ဒီအတိုင်းဆို ဒီညတော့ အလုပ်များဦးမှာပဲ”

သည်တော့မှ အယ်လစ်ဇဘက်က အဖြစ်မှန်ကို နားလည်မိတော့သည်။ သဲမုန်တိုင်းသည် လူတွေအတွက်ရော၊ တိရစ္ဆာန်တွေအတွက်ပါ အလွန်အန္တရာယ်များသည်။ ဆာဟာရသဲကန္တာရမှ တိုက်ခတ်သော လေပြင်းမုန်တိုင်းတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ သဲမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်ပြီဆိုလျှင် လေက မီးလို ပူသည်။ လေနှင့်အတူ သဲတွေ ပါလာသည်။ လေတိုက်သံကလည်း ဘီလူးရယ်သံပမာ ကျော့ချမ်းစရာ ကောင်းလှသည်။

မုန်တိုင်းတိုက်သောနေ့တွင် ရာဇဝတ်မှုခင်းတွေ ဖြစ်ပွားလေ့ရှိသည်။ သို့သော် တရားသူကြီးတွေကတော့ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတွေကို လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ စီရင်ချက်ချကြသည်။ သက်သက်သာသာ ပြစ်ဒဏ်ပေးကြသည်။

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် စံအိမ်ကြီးကို မုန်ဝါးဝါး လှမ်းမြင်ရသည်။

မှုခင်းစုံထောက်ကမ်ပက်နာက ကားကိုတွေ့ပြီး ကားရုံထဲဝင်လိုက်သည်။ ကား ရပ်သွားသည်။

သူက ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အယ်လစ်ဇဘက်အနားသို့ လာခဲ့သည်။ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

“ကျွန်တော် ရှေ့က သွားမယ်၊ မစွက်ဝီလျံ . . . အနောက်က လိုက်ခဲ့ပါ၊ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှိ သဘောပေါ့”

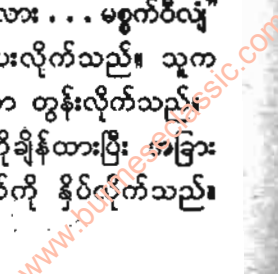
“ကောင်းပါပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မှောင်မည်းနေသော စံအိမ်ကြီး၏ အိမ်ရှေ့တံခါးသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“သူ ဒီမှာ မရှိတာတော့ သေချာပါတယ်၊ ရှိရင်လည်း ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဒါနဲ့ . . . သော့ပါလာသလား . . . မစွက်ဝီလျံ”

အယ်လစ်ဇဘက်က သော့ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူက အယ်လစ်ဇဘက်အား တံခါးဘေးသို့ မသိမသာ တွန်းလိုက်သည်။

ပြီးတော့ လက်တစ်ဖက်က သေနတ်ကိုချိန်ထားပြီး အခြားတစ်ဖက်ဖြင့် တံခါးကို ဖွင့်သည်။ မီးခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

တစ်ခန်းလုံး ထိန်လင်းသွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အခန်းတွေ လိုက်ပြပါဦး၊ အခန်းတိုင်း လိုက်ကြည့်ဖို့လိုတယ် . . . မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ တစ်ပက်နာက တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း စီးတွေ လိုက်ဖွင့်သည်။ အခန်းထောင့်တွေ၊ ဘီရိုတွေ တစ်ခုမကျန် လိုက်ကြည့်သည်။ တံခါးတွေ ပြတင်းတွေ အားလုံး လိုက်ဖွင့်သည်။

အခန်းတွေအားလုံး နှံ့ပြီးသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက် အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဒါနဲ့ . . . မခပ် သဘောတူရင် ဝဲဌာနချုပ်တို့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ချင်တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့”

အယ်လစ်ဇဘက်က သူ့အား တယ်လီဖုန်းရုံရာ စာကြည့်တိုက်ခန်းသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။

ကမ်ပတ်နာတ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်တိုင်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်သည်။

“မူခင်းစုံထောက် ကမ်ပတ်နာ စကားပြောနေပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စံအိမ်ကြီးကို ရောက်နေပါပြီ၊ ကျွန်တော် ဒီည ဒီမှာပဲ အိပ်ပါမယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် လမ်းမပေါ်မှာ ကင်းကားတစ်စီး လွှတ်ထားပေးစေချင်ပါတယ်”

သူ့အသံ ခဏ ရပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့က ဆက်ပြောသည်။

“အော် . . . သူ့လား၊ သူ့အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်၊ နည်းနည်းလေး ပင်ပန်းနေတာ တစ်ခုပါပဲ၊ ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော် စစ်ကြည့်လိုက်ပါမယ်”

သူက တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူမသည် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းနေသည်။

စိတ်ထဲကလည်း ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသည်။ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ပိုဆိုးလာတော့မည်။

သူမက တွေးရင်း စိတ်ပူနေမိသည်။

ငါအဖို့တော့ အန္တရာယ်ကင်းပါပြီ။ နီးစပ်ကတော့ မလွယ်ဘူး။ သေရင်လည်း သေမှာပဲ။ ထောင်ထဲရောက်ရင်လည်း ရောက်မှာပဲ။ သူမက ဆက်မတွေးချင်တော့။

ကမ်ပတ်နာက သူမ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့်က ထူးခြားသည်။ လေးနက်သည်။ ခါတိုင်းနှင့် မတူ။

“ကျွန်တော် ကော်ဖီ ဖျော်လိုက်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

အယ်လစ်ဇဘက်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း . . .

“ကောင်းသားပဲ၊ ကျွန်မ ဖျော်လိုက်မယ်လေ”

သူမက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“နေပါစေ၊ မစွပ်လျှံ ကျွန်တော်ပဲ ဖျော်လိုက်ပါမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အထင်မသေးပါနဲ့၊ ကမ္ဘာမှာ ကော်ဖီဖျော် စာတော်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်လို့ ကျွန်တော့်မိန်းမကတောင် ဘွဲ့ပေးထားရတာ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . .”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူမက ယုံယုံကလေး ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်တွင် နောက်ပစ်မှီချလိုက်သည်။ ခုတော့မှ သူမ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ပန်းကိုယ်နှမ်း ဖြစ်နေသည်ကို သတိရမိသည်။

ဆာအလက်နှင့် တယ်လီဖုန်းဆက်နေချိန်အထိ သူမက သံသယစိတ်တွေ ဝင်နေတုန်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ နီးမှာ အပြစ်မရှိနိုင်ဘူး။ သူ့လိုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က အခုလိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီးကို မကျူးလွန်နိုင်ဘူး။ သူဟာ ဖေဖေကိုလည်း မသတ်နိုင်ပါဘူး။ ငါ့ကိုလည်း မသတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုပြစ်မှုကြီးကို အစိုးရတို့ရဏ္ဍာန်တွေပဲ ကျူးလွန်နိုင်မှာပါ။ နီးစပ်က အဲဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်မှ အသိဉာဏ်ကြီးမားတဲ့ လူစား၊ အင်မတန် ဆင်ခြင်တဲ့

ထရားခိုတဲ့ လူစား

အယ်လစ်ဇဘက်သည် သူမ ချစ်ခြင်းနိုးလှသော လင်တော်
အောင်ဘတ်မှ အလေးပေး တွေးခဲ့သည်။ စဉ်းစားခဲ့သည်။ ဆင်ခြင်ခဲ့
သည်။ သို့သော် ကပ်ပက်နာ၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါတွင်
ထား သူမ၏အတွေးများမှာ လုံးဝ ပြိုကွဲ ပြန့်ကြဲသွားလေသည်။

သူ အခု ထွက်ပြေးနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝေးဝေးမပြေးနိုင်ပါဘူး။
မနက်ဖြန်မနက်ဆိုရင် သူ့ကို သေချာပေါက် ဖမ်းမိမှာပါ။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် ဘယ်အကြောင်းအရာကိုမျှ ဆက်၍
မတွေးချင်တော့။ ဆက်၍ တွေးနိုင်သည့် အင်အား၊ စိတ်အင်အား
လည်း သူမတွင် မရှိတော့။ သို့သော် မတွေးနိုင်သော အတွေးကိုပင်
သူမက တွေးမိအောင် တွေးနေမိသေးသည်။

စိုးစား ကုမ္ပဏီကို မောင်ပိုင်စီးဖို့ ကြံနေတာ ဘယ်လောက်
ကြာပြီလဲ။ တတယ်တော့ ဆွစ်ဇာလန်ဘော်ဒါကျောင်းမှာ ငါ့ကို
တွေ့ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး သူ ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး ဝင်လာခဲ့တာ ဖြစ်မှာပဲ။
သူက ငါ့ကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ယူမယ်။ ပြီးတော့ ဖေဖေကို ရှင်းပစ်မယ်။
ဒီအကြံဟာ တခြားလူတွေအတွက် မလွယ်ကူပေမယ့် သူ့အတွက်
သိပ်လွယ်တာပေါ့။ သူက အင်မတန်တော်တဲ့လူ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
အုပ်ချုပ်မှု အတတ်ပညာမှာ ဖေဖေကို ဆက်ခံနိုင်တဲ့လူ။ ဖေဖေက
လွဲရင် သူပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေက သူ့ကို လက်
မလွှတ်တာပေါ့။ ငါကလည်း သူ့ကို လေးစားတယ်။ ကြည်ညိုတယ်။
ချစ်တယ်။ သူကလည်း ငါ့ကို သည်းခံတယ်။ ကြင်နာတယ်။ ချစ်ခင်
တယ်။ ပြီးတော့ သူက အင်မတန် ရုပ်ရည်ချောမောတဲ့ လူရည်သန်
တစ်ယောက်။

ခုတော့ သူဟာ ငါ့အပေါ်မှာ ရက်ရက်စက်စက်ကြီး သစ္စာ
ဖောက်သွားပြီ။ သူ အခု ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ဟယ်လင့်ရင်ခွင်ထဲ
မောက်မောက်ပြီလား။ ပါမုမဟုတ် ယက်ထိပ်တန်းလန်းနဲ့ အချုပ်ခန်းယံ
ရောက်နေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ပစ်သတ်ခံရလို့ သေသွားပြီလား။

အယ်လစ်ဇဘက်၏ ရင်ထဲတွင် တလှိုက်လှိုက် ဆို့တက်လာ

သည်။ သူမ ဆက်မတွေးနိုင်တော့၊ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့။ မျက်ရည်
တွေ ဒလဟော စီးကျလာသည်။ သူမသည် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့်
ရှိုက်ကြီးတင် ဝိုချလိုက်တော့သည်။

“ဟင် . . . မစွပ်လို့”

ကပ်ပက်နာသည် သူမ၏ရှေ့တွင် ရပ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲ
မှာ ကော်ဖီပန်းကန် ကိုင်ထားသည်။

“ဒါလေး သောက်လိုက်ပါ။ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပါလိမ့်မယ်”

“အို . . . နေပါစေ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီလို သောက်
လေ့သောက်ထ မရှိပါဘူး”

“သောက်လိုက်ပါ။ အများကြီး နေကောင်းသွားမှာပါ”

အယ်လစ်ဇဘက်ဟာ အားနာပါးနာဖြင့် တော်ဖီပူပူကို တစ်ကျွမ်း
သောက်ကြည့်လိုက်သည်။ အရသာက တစ်မျိုးကြီး။ ကပ်ပက်နာက
ကော်ဖီထဲတစ်ခုခု ထည့်ထားပုံရသည်။

သူမ ကပ်ပက်နာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ပြုံးနေသည်။

“စကော့ပီစက် တစ်စက်နှစ်စက်လောက်ပါ။ အန္တရာယ် မရှိနိုင်
ပါဘူး”

ထို့နောက် သူသည် အယ်လစ်ဇဘက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ကုလားထိုင်တွင် တရားတန်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ယခုလို သူနှင့်နေရ
သည့်အတွက် အယ်လစ်ဇဘက်က သူ့ကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

သည်အိမ်ကြီးတွင် သူမတစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ နေရ
တော့မည် မဟုတ်။ ယခုအချိန်အထိ နိုင်တစ်ယောက် ဘယ်လို ဖြစ်နေ
သည်ဆိုတာကို သူမ လုံးဝ မသိရသေး။ သူ အသက်ထင်ရှားမှ ရှိပါ
သေးရဲ့လား။ သေများ သေသွားပြီလား။

သူမသည် ကော်ဖီလက်ကျန်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။
ကပ်ပက်နာက လက်မှန်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဒီတစ်ဝိုက်မှာ ရဲကင်းလှည့်ကား အချိန်မရွေး ရှိနေမှာပါ။ တစ်နေ့
လုံး ရဲသားနှစ်ယောက် လျှောက်လှည့်နေမှာပဲ။ ကျွန်တော် ဒီ
အောက်ထပ်မှာပဲ နေမယ်။ မစွက်စိလျှံက အပေါ်ထပ်မှာပဲ အိပ်ပါ။

အိပ်ပျော်အောင်လည်း ကြိုးစားအိပ်ပါ”

အယ်လစ်ဘောက် ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ အိပ်လို့ မရပါဘူး”

ပြောသာပြောလိုက်ရသော်လည်း သူမသည် ခြေလက်များ တိုပင် မလှုပ်ချင်အောင် နှမ်းနယ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ကားဖြင့် ခရီးဝေး လာခဲ့ခြင်းနှင့် သဲခိုက်ရင်တုန်စရာ အဖြစ်ဆိုးများကို ဆက်တိုက်လိုလို ကြုံခဲ့ခြင်းများက သူမစိတ်နှင့်ကိုယ်ကို အင်နှင့်အားနှင့် ချုပ်ကိုင်ဖိစီး ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ တစ်မှေးလောက် မှေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

သူမသည် အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်လာပြီး ထိုစကားကိုပင် အနိုင်နိုင် အားယူ၍ ပြောလိုက်ရသည်။ အယ်လစ်ဘောက်သည် အိပ်ယာပေါ် တွင် လှဲရင်း အိပ်ချင်စိတ်ကို တိုက်ထုတ်နေသည်။ သည်အချိန်တွင် နိမ့်တစ်ယောက် အသက်လူ၍ ပြေးနေပေလိမ့်မည်။ သူက အသက် လူ၍ ပြေးနေချိန်မှာ သူမက အိပ်ယာပေါ်တွင် ဇိမ်နှင့် အိပ်ပျော်နေ ပါမည်ဆိုပါလျှင် တရားရာ ကျပါမလား။

အသည်းခိုက်အောင် ချမ်းအေးလှပြီး မှောင်မည်းနေသော လမ်း များပေါ်တွင် ပြေးရင်းလွှားရင်း ပစ်သတ်များ ခံရလေပြီလား။ သည် အတွေးကြောင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။

မျက်ခွဲများ လေးလံထိုင်းမိုင်းလာသည်။ မျက်လုံးများကို ကြိုးစား ပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် မရတော့။

သူမသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် လဟာနယ်ထဲတွင် လွင့်မျောပါ သွားတော့သည်။

အော်ညည်းသံများကြောင့် သူမသည် မကြာမီအတွင်း အိပ်ယာမှ လန့်နိုး လာခဲ့သည်။

အယ်လစ်ဘောက်သည် အိပ်ယာပေါ်တွင် ထထိုင်လိုက်သည်။ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။ သူမ ဘာကြောင့် လန့်နိုးလာသလဲ။ စဉ်းစား လို့ မရ။

ဟော . . . အော်ညည်းသံကြီး ထပ်ကြားရပြန်ပြီ။ အသက် ထွက်ခါနီး လူတစ်ယောက်က ဝေဒနာပေးကို လူးလွန်ခံစားနေရရာ မှ ဆိုဆိုနှင့် အော်ညည်းနေသည့် အသံချိုး။

ထိုအသံသည် လက်ယာဘက် ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသလို ထင်ရသည်။

အယ်လစ်ဘောက်သည် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ တုန်တုန်ယင် ယင်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်သို့ လာခဲ့သည်။

အပြင်ဘက် ည၏အမှောင်ထုထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မြင်ကွင်းမှာ ၁၈- ရာစု ပြင်သစ်ပန်းချီကျော် ခေါ်မဲယား နေ ဆွဲသော ရွှေခင်းပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့် တူနေသည်။

ဆောင်းကာလ ငွေသော်တာသည် စိမ့်အေးနေသော ဆီးနှင့် ပဝါကိုခြုံကာ ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်ကိုသာ ပေးနိုင်ရှာသည်။

သစ်ပင်များက မည်းမှောင်ပြီး စောင့်ခံနေကြသည်။ လေရိုင်းက တဟူးဟူး အော်မြည်ကာ သစ်ကိုင်းများကို ရက်စက်စွာ ရိုက်ပုတ် နေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း အောက်ဘက်တွင် ပင်လယ်ပြင်သည် မီးပြင်း တိုက်ခံနေရသော ဧရာမဒယ်ဖိုးကြီးတစ်လုံးပမာ ပွက်ပွက်ဆူလျက် ရှိသည်။

အော်ညည်းသံကြီးကို ကြားရပြန်ပြီ။ ခဏ ပျောက်သွားသည့် ကြားရပြန်ပြီ။

အခုတော့ သူမက စဉ်းစားမိသည်။ ထိုအသံမှာ အခြားမဟုတ်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ ကျောက်ဆောင်များကို လေရိုင်းဖြင့် ဖျော်လှိုင်း

နိတ်ဂုတ်သံ။

သဲဇန်တိုင်းသည် ကျောက်ဆောင်တွေကို ဖြတ်ပြီး အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်ခတ်နေသည်။

ထိုခဏ၌ အယ်လစ်ဇဘက်၏နားထဲတွင် ခိုးစိ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ခိုးစိက သွေးရှူးသွေးတန်း အော်ပြေးလာသည်။ သူမ၏ နာမည်ကိုခေါ်ရင်း သူ့အသက်ကိုကယ်တင်ရန် မျက်ကလူးဆန်ယူတောင်းပန်နေရှာသည်။

သူမ မကြည့်ရက်တော့ ။

မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားသည်။

အော်ညည်းသံကြီးကို ဆက်လက်ကြားနေရဆဲ။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် အိပ်ခန်းတံခါးဝသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူမသည် ကိုယ်ကို မသယ်ချင်လောက်အောင် အားနည်းနေသည်။ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေသည်။ စိတ်တွေ ထိုင်းမိုင်းရီဝေနေသည်။

ခန်းခွဲလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ မူးယစ်ဆေးဝါး သောက်ထားသူ တစ်ယောက်လို ခေါင်းထဲတွင် လေးလံရီဝေနေသည်။

သူမက ရဲစုံထောက် ကမ်ပက်နာ၏နာမည်ကို အော်ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမအသံက အက်ကွဲနေသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယိုင်လဲမသွားအောင် သတိနဲ့ထိန်းရင်း ရှည်လျားသော လှေကားအတိုင်း ဆက်လက်ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူမက အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကမ်ပက်နာ . . . ကမ်ပက်နာ . . .”

ဘာသံမှ ပေါ်မလာ။

သူမသည် တုန်ယင်ချိနဲ့စွာဖြင့် ဧည့်ခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင်လည်း သူ မရှိ။

သူမသည် တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လိုက်ရှာကြည့်သည်။ မိုက်ခနဲ လဲကျမသွားနိုင်အောင် နံရံနှင့် စားပွဲကုလားထိုင်များကို

လှမ်းကိုင်ထားရသည်။

တစ်အိမ်လုံး နံ့သွားပြီ။ ရဲစုံထောက် ကမ်ပက်နာ၏ အနံ့ကို ပင်မရ။

စိတ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှသည့် အကာလ ညအချိန်သည် စံတိမ်ကြီးထဲ သူမတစ်ယောက်တည်း။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် ခန်းခွဲလမ်းပေါ်တွင် ရပ်လျက်ရှိသည်။ သူမ စိတ် တွေဝေနေသည်။ သူမကိုယ်သူမ အနိုင်နိုင် အားတင်းပြီး စဉ်းစားဉာဏ်ကို ပြန်ခေါ်ကြည့်သည်။

ကေန္တတော့ ရဲစုံထောက်ဟာ အပြင်ထွက်ပြီး ကင်းလှည့်ရဲသားတွေနဲ့ စကားသွားပြောတာ ဖြစ်မှာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ် . . . အဲဒါပဲ ဖြစ်မှာပါ။

အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သံပန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လူရိပ်လူရောင်ကိုပင် မမြင်ရ။ တစ်လောကလုံး ပိန်းပိတ်အောင် မည်းမှောင်နေသည်။ လေရိုင်းက တဖျားဖျားဖြင့် သွေးရှူးသွေးတန်း အော်ညည်းနေသည်။

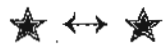
လေပြင်းညည်းသံကြောင့် သူမ ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။

နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး စာကြည့်ခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရဲစခန်းကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ကြည့်မယ်။ ဒါဆိုရင် အဖြစ်မှန် သိရမှာပဲ။ သူမက တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

လှိုင်းပြတ်သွားပြီ။

ကစ်ချိန်တည်းတွင် လျှပ်စစ်မီးတွေလည်း အားလုံးမျက်စိမှိတ်သွားကြသည်။

အခန်း (၅၂)

မစွက်ပိပိယံနိနိလ်သည် လန်ဒန်မြို့ ဝက်မင်စတာ ဆေးရုံကြီးတွင် အကြာကြီး မေ့မြောနေခဲ့ရာမှ သတိပြန်ရလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူမအား ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်တင်ကာ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှ ရှည်လျားသော စင်္ကြံလမ်းကြီးအတိုင်း တွန်းယူလာခဲ့ကြသည်။

ခွဲစိတ်ချိန်မှာ ရှစ်နာရီတိတိ ကြာခဲ့သည်။ ပါရဂူသမားတော် ကြီးများက ကိုယ်ဖိရင်ဖိ လက်ကုန်ဖြုတ်တူသခဲ့ကြသော်လည်း သူမ ထား ဘယ်တော့မှ လမ်းလျှောက်နိုင်မည် မဟုတ်တော့။

သူမ သတိပြန်ရလာသောအခါ ပြင်းထန်သော နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာကို အနိုးကွဲမတတ် ခံစားနေရသည်။

သူမ၏ နှုတ်ခမ်းကလေးများ တရွရွလှုပ်ရှား သူမ၏လင် တော်မောင်နာမည်ကိုသာ ထပ်တလဲလဲ ရွေ့ရွတ်နေမိသည်။

သူမသည် ဆာအလက်ကို အထူးပင် တောင်တနေမိသည်။ ယခု အချိန်တွင် သူ့အား သူမအနားမှာ ရှိနေစေချင်သည်။ သူမအား ရာသက်ပန်ရိုးမြေကျ ဆက်လက်ချစ်ခင်မြတ်နိုးသွားပါမည်ဟူသော တတိစကားကို သူ့ထံမှ တောင်းခံချင်သည်။

သို့သော် ဆေးရုံအမှုထမ်းများက ဆာအလက်အား နေရာအနှံ့ ဖုန်းဆက်သော်လည်း ဘာသတင်းမှ မရ။

ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၊ ဇူးရစ်မြို့ မှခမ်းဆိုင်ရာ ရဲဌာနချုပ်တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ 'အင်တာပိုလ်' ရဲအဖွဲ့၏ သံကြီးသတင်း တစ်စောင်ကို ရရှိသည်။ ထိုသတင်းသည် ဩစတြေးလျနိုင်ငံမှ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုသတင်းအရ သိရသည်မှာ အညှီအဟောက် ရုပ်ရှင်လားများ ရိုက်ကူးရန် ရိုဖေးနှင့်သားများကုမ္ပဏီအမည်ဖြင့် ဖလင်လိပ်များ

၅၂၄ ○ ဇာတ်လမ်း

ဝယ်ယူခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆစ်ဒနီမြို့တွင် စုံစမ်းသိရှိရပြီဟု ဆိုသည်။ ထိုသူသည် ဣန္ဒာဝေသာ သုံးနှစ်တာ နည်းနောဂါပြင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ သူ၏အနီးပြားများကို သူ့နိုင်ငံသို့ သယ်ယူသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဖလင်လိပ်များ ဝယ်ယူခြင်းနှင့်ပတ်သက်သော သတင်းတစ်စုံတစ်ရာကို 'အင်တာဂိုလ်' အဖွဲ့ချုပ်မှ ထောက်လှမ်းမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

နောက်ထပ် ညွှန်ကြားချက်များကို မိမိတို့က စောင့်မျှော်လျက် ရှိပါသည်ဟူ၍ သံကြိုးသတင်းတွင် ဖော်ပြထားသည်။

ဂျာမနီနိုင်ငံ၊ ဘာလင်မြို့ပြင်ရှိ ရှုခင်းသာယာသော စိတ္တဇဝေဒနာတူ နိပ်သာတစ်ခု၏ သီးသန့်ခန်းထဲတွင် ဝေါလသာဝက်စနာ ထိုင်နေသည်။

သူသည် ဆယ်နာရီလုံးလုံး သစ်ငှက်ကြီးလို မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေသည်။ ဆေးခွဲသူနာပြုဆရာမနှင့် ကိုယ်ပိုင်သူနာပြုတို့က အခန်းထဲသို့ ကြိုကြားကြိုကြား ဝင်လာပြီး သူနှင့် စကားပြောရန် ကြိုးစားကြည့်ကြသည်။ ထို့ပြင် စားစရာသောက်စရာတစ်ခုခုကိုလည်း ကျွေးကြည့်သည်။

သို့သော် ဝေါလသာဝက် ၎င်းတို့အား လှည့်၍ပင် မကြည့်။ သူက သူ့ဖုန်း အန်နာအလာကိုသာ စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် အကြာကြီး စောင့်ရပေလိမ့်မည်။

အိတ်လီနိုင်ငံ၊ အော်လဂျီယာဘာမြို့တွင် ဆီဖိုနက်တာပလာဒီသည် အဖိုးသမီးတစ်ယောက်၏ တယ်လီဖုန်းစကားပြောသံကို နားထောင်နေသည်။

“ကျွန်မနာမည်က ဒိုနာတယ်လာစပိုလီနီပါ။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တစ်ခါမှ

စွယ်စုံကျမ်း ○ ၅၂၅

မတွေ့ခဲ့ကြဖူးပေမယ့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ တူညီချက်တွေ အများ ကြီး ရှိပါတယ် . . . မစ္စကိုပလာဒီ၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ အရေးကြီးတဲ့ တီဇွတွေ တိုင်ပင်စရာ ရှိပါတယ်။ ဘိုလိုဂနီးဟိုတယ်မှာ နေလယ်စာစားရင်း တွေ့ ကြရအောင်၊ မနက်ဖြန် တစ်နာရီဆို ဖြစ်နိုင်မလား”

ဆီဖိုနက်တာမှာ မနက်ဖြန်တွင် အလှပြင်ရိပ်မွန်တစ်ခုနှင့် သွား၍ ရန်တွေ့ရမည့်ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေသည်။ သို့သော် သူမက ဒိုနာတယ်လာ သဲလွန်စပေးသွားသော လျှို့ဝှက်ကိစ္စကိုသာ ပို၍သိချင်လာသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မ လာခဲ့ပါမယ်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်လို သိနိုင်မလဲ”

“ကျွန်မ သားကလေးသုံးယောက်ပါ ရှိနေမယ်”

ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ပါရီမြို့ပြင်ရှိ ဗေစင်နေး စံအိမ်ကြီးထဲတွင် ဟယ်လင် နိုဖေး မာတယ်သည် စာတစ်စောင်ကို ဖတ်လျက် ရှိသည်။

သူမသည် ထိုစာကို ဧည့်ခန်းမီးဖိုပေါ်တွင် တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ယောက်ျား ချားမားတယ် ရေးသောစာ။

သူက သူမကို ကျောခိုင်းသွားခဲ့ပြီ။ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီ။ “ငါ့ကို မင်း ဘယ်တော့မှ တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တွေ့ဖို့လည်း မကြိုးစားပါနဲ့တော့”

ဟယ်လင်က စာကို ဆွဲဆုတ်ချေမွပစ်လိုက်သည်။

သူ့ကိုတွေ့အောင် ရှာမည်။

သူ့ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမည်။

ဧရာမမြို့၊ လီယိုနာဒိုဒါပင်ချီလေဆိပ်တွင် မူခင်းစုံထောက်ဟော်နန် ဧရာကနေသည်။

www.burmeseclassic.com

၁၂ ဝတ္ထုတိုများ

သူသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်နာရီအတွင်းတွင် ဆာဒင်းနီယားမှ သထင်း တစ်စုံတစ်ရာရရှိအောင် ကြိုးစားထောက်လှမ်းနေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း မုန်တိုင်းကြောင့် တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်ရေး လိုင်း အားလုံး ပြတ်သွားခဲ့ကြသည်။

ဟော်နန်သည် ပျံသန်းနေရာသို့ လာခဲ့ပြီး လေဆိပ်မန်နေဂျာ နှင့် ထပ်မံတွေ့ဆုံသည်။

“ကျုပ်ကို ဆာဒင်းနီယားကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပို့ပေးပါ။ ကျုပ် ပြောတာ ယုံပါ။ ဒီကိစ္စဟာ သိပ်ပြီး အရေးကြီးတယ်။ သေရေးရှင်မောင်ကိစ္စ ဖြစ်နေတယ်”

“ခင်ဗျားကိုတော့ ယုံပါတယ် . . . မစ္စတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာမှတော့ ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆာဒင်းနီယားလိုင်းက လုံးဝ ပြတ်နေတယ်။ လေယာဉ်တွေလည်း ဝိတ်ထားတယ်။ သင်္ဘောတွေတောင် မထွက်ကြဘူး။ သဲမုန်တိုင်း မစ မချင်း ဒီကျွန်းကို ဘာမှ အသွားအလာ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မုန်တိုင်းက ဘယ်တော့မှ စမလဲ”

လေဆိပ်မန်နေဂျာက နောက်သို့လှည့်ကာ နံရံပေါ်မှ ရာသီဥတု အခြေအနေပြ မြေပုံကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အနည်းဆုံး နောက်ထပ် ၁၂ နာရီကြာမှ အခြေအနေ ကောင်းလာဖို့ ရှိတယ်”

ထို ၁၂ နာရီအတွင်း အယ်လစ်ဘောက်တစ်ယောက် အသက်ရှင်လျက် ရှိနိုင်ပါဦးမည်လား။

အခန်း (၅၃)

အမှောင်ထုသည် ကြောက်မက်ဖွယ် နက်ရှိုင်းလှသည်။ အယ်လစ်ဘောက်အား သတ်ဖြတ်ရန် ချောင်းနေကြသော ရန်သူများသည် အမှောင်ထုထဲတွင် ပုန်းကွယ်နေကြသည်။ သူမ၏ အသက်သည် သူတို့လက်တွင်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီ။ ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာရာ ရတော့မည့် ဘဝသို့ ရောက်နေပြီ။

ရဲစုံထောက် ကမ်ပက်နာသည် သူမ အသတ်ခံရအောင် ဒီနေရာသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ သူသည် နိုက်ဇ်လူယုံတော် လက်ပါးစေဖြစ်သည်။ ဂျစ်ကားကို အစားထိုးလဲထားကြောင်း ဟော်နန် ပြောခဲ့တုန်းက စတားတစ်ခွန်းကို အယ်လစ်ဘောက် သတိရမိသည်။

ဒါကတော့ လုပ်နိုင်တဲ့လူ လုပ်မှာပဲ။ ဒီကျွန်းအကြောင်း သိတဲ့လူ လုပ်မှာပဲ။

ဟော်နန်ကား အန္တရာယ်ကို ကြိုမြင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ . . . ကမ်ပက်နာက သင်္ဘောဆိပ်တွင်ပြောခဲ့သေးသည်။

/ ကျွန်တော်တို့ကလည်း မဒမ်အတွက် သိပ်ပြီး စိုးရိမ်နေကြတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ သင်္ဘောဆိပ်တွေရော၊ လေယာဉ်ကွင်းတွေပါမကျန် အနံ့

အပြား လိုက်ရှာနေကြတာပဲ။

သည်နေရာသို့ သူမ မလွဲမသွေရောက်လာမည်ဆိုသည်ကို နိုက်က ကြိုတင်သိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကမ်ပက်နာက . . .

တယ်သွားမလဲ . . . မဒမ်၊ ရဲစခန်းကိုလား . . . ဒါမှမဟုတ်

ခံအိမ်ကြီးကိုပဲ သွားမလား . . . ဟူ၍ သူမအား မေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

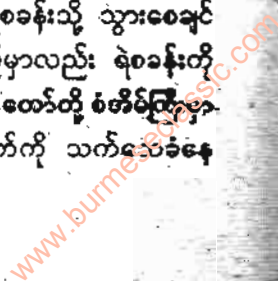
စင်စစ် . . . ကမ်ပက်နာက သူမအား ရဲစခန်းသို့ သွားစေချင်

ဟန် မတူ။ ပြီးတော့ တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်မှာလည်း ရဲစခန်းကို

မဟုတ်။ နိုက်ထံ ဆက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ “ကျွန်တော်တို့ ခံအိမ်ကြီးမှာ

ရောက်နေပါပြီ” ဟူသောစကားက ဤအချက်ကို သက်သေခံနေ

သည်။

၁၀

“ငါ ဒီမှာ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ထွက်ပြေးမှ ဖြစ်မယ်”
သို့သော် သူမမှာ ထွက်ပြေးနိုင်ရန် အားအင်မရှိတော့။ အိပ်ချင်
စိတ်ကို အတင်းတိုက်ထုတ်နေရသည်။ မျက်လုံးတွေ မိုက်မသွား
အောင် မနည်းကြိုးစားနေရသည်။ လက်တွေ ခြေတွေကလည်း ဇလေး
လံနေသည်။ ခုမှ သူမက အဖြစ်မှန်ကို သတိရမိသည်။

ကမ်းမက်နာက ကော်ဖီထဲတွင် မူးယစ်ဆေး ထည့်ခဲ့သည်။
အယ်လစ်ဇဘက်သည် နောက်သို့ပြန်လှည့်ကာ မီးဖိုခန်းသို့
လာခဲ့သည်။ ကြောင်အိမ်ကို ဖွင့်ပြီး ထုန်ယင်သောလက်များဖြင့်
တိုတိုသည်သည် လျှောက်စမ်းသည်။ သူမ လိုချင်တာ ရပြီ။

သူမသည် ရှာလကာရည်ပုလင်းကို ဖွင့်သည်။ ရေတစ်ခွက် ယူပြီး
ရှာလကာရည်အနည်းငယ် ထည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျိတ်မိုတ်ပြီး မော့
ချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းလိုပင် သူမရင်ထဲတွင် ဖျံ့တက်လာကာ
ရေသုံးစင်နား ပြေးသွားပြီး အန်ချလိုက်သည်

အတော်ကလေးကြာတော့ နေသာထိုင်သာ ဖြစ်သွားသည်။
သို့သော် စားတော့ အလွန်နည်းနေသေးသည်။ သူမ၏ဦးနှောက်ထဲ
တွင် နောက်ကျိနေသည်။ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းရှိ ယန္တရား
ကိရိယာအားလုံး ရပ်ဆိုင်းသွားသလို ထင်ရသည်။ သူမသည် မရုဏ
အမှောင်ထုထဲသို့ သက်ဆင်းရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေပြီ။

“မသေဘူး၊ မသေဘူး၊ ငါ ဒီနည်းနဲ့ မသေရဘူး၊ ငါ ပြန်တိုက်
မယ်၊ သူတို့က ငါ့ကို သတ်ကြတော့မယ်၊ နိုးစံရေ . . . ငါ့ကို မြန်မြန်
လာသတ်လှည့်ပါတော့”

သူမက သွေးရွေးသွေးတန်းနှင့် အော်၍ ပြောလိုက်သော်လည်း
လေသံမျှသာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထို့နောက် ခန်းခွဲလမ်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လာခဲ့သည်။ ခြေလှမ်းကို
မကြည့်သော်လည်း စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေသည်။ ခြေလှမ်းတွေ
မှန်နေသည်။

အဘိုးကြီး ဆင်ဖြူရယ်၏ ပုံတူကားကြီးအောက်တွင် ရပ်
လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် လေကြမ်းက တရဲရဲနှင့် ညာသံပေးကာ

လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် လေကြမ်းက တရဲရဲနှင့် ညာသံပေးကာ
စံအိမ်ကြီးကို တဝန်းဝန်း ရိုက်ထုနေသည်။ သူမအား အော်ညည်း
ခြောက်လှန့်နေသည်။ ပြောင်လှောင် သရော်နေသည်။ သတိပေးနေ
သည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် အမှောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း
ရပ်နေသည်။ ဘယ်ကိုသွား၍ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင်သော အပြင်ဘက် အမှောင်ထဲသို့
ထွက်ပြေးနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် သည်မှာပဲ သည်လိုနေပြီး နိုးစံကို ခုခံ
တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။

သို့သော် . . . ဘယ်လို တိုက်မည်နည်း။
သူမသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေသည်။ သို့သော် မူးယစ်
ဆေးဝက်ကြောင့် ဦးနှောက်တွေ မကြည်လင်။ စိတ်အာရုံကို စူးစိုက်
၍ မရအောင် ဖြစ်နေသည်။

ခဏကြာတော့မှ သူမ သတိဝင်လာသည်။

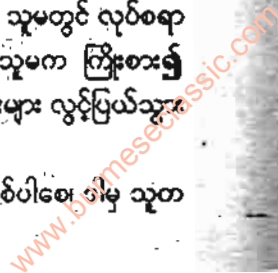
“သူက ငါ့ကို လူသတ်မှုနဲ့မတူတောင် သတ်လိမ့်မယ်၊ မတော်
တဆ ဖြစ်တာလို အမှုဆင်ပြီး သတ်လိမ့်မယ်”

“အသတ်မခံနဲ့ အယ်လစ်ဇဘက်၊ အသတ်မခံနဲ့ ပြန်ခုံခံ၊ ပြန်ခုံခံ”
သည်စကားကို သူ့စိတ်ကပဲ ပြောလိုက်တာလား။ ဒါမှမဟုတ်
အဘိုးကြီး ဆင်ဖြူရယ်၏ ဝိညာဉ်ကပဲ လာပြောတာလား။ သူမ မတွေး
တတ်တော့။

“ကျွန်မ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ အချိန် နှောင်းသွားပြီ”

သူမက မျက်လုံးများကို မိုက်ထားလိုက်သည်။ သူမ၏မျက်နှာ
သည် ပုံတူကားချပ်ကြီးကို ဦးတိုက်နေသည်။ သည်အချိန်တွင် အိပ်ရာ
ထဲ ဝင်အိပ်လိုက်ရလျှင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ သို့သော် သူမတွင် လုပ်စရာ
ထစ်ခု ရှိသေးသည်။ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုသည်ကို သူမက ကြိုးစား၍
တွေးကြည့်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ထိုအတွေးများ လွင့်ပြယ်သွား
ခဲ့သည်။

“မတော်တဆမျိုး မဖြစ်စေနဲ့၊ လူသတ်မှုပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ ငါမှ သူတ

အဝ ဝ ဝ

တူခွထံကို ဘယ်တော့မှ မပိုင်နိုင်ဘဲ ရှိမယ်”

အယ်လစ်ဘောက်က သူမ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုသည်ကို သိလာသည်။ စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင် ခဏရပ်နေလိုက်သည်။

ပြီးတော့ စားပွဲတင်မီးလုံးကို လှမ်းယူပြီး ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်တွင် ဝေါတ်ခွဲလိုက်သည်။ မီးလုံးရော မှန်ပါ ကွဲစင် ပြန်ကျသွားသည်။

ထို့နောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဆွဲယူလိုက်သည်။ နံရံတွင် နို့တိုင်းခန်းသည်။ ကုလားထိုင် ဖွတ်ဖွတ် ကြေသွားသည်။

စာအုပ်စင်အနီးသို့ ရွှေ့လာခဲ့သည်။ စာအုပ်တွေကို ဆွဲချသည်။ စာရွက်တွေကို ဆုတ်ဖြသည်။ တစ်ခန်းလုံး စာအုပ်တွေ၊ စာရွက်တွေ ပြန်ကြဲသွားသည်။

တယ်လီဖုန်းနားသွားပြီး နံရံမှ ဝါယာကြိုးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် လေပြင်းတစ်ခုခု ဝေ့လိုက်သည်။ စာရွက်တွေ လေထဲ ပလွယ်ကုန်သည်။ ခဏကြာတော့ လေငြိမ်သွားသည်။

ထိုခဏတွင် သူမခေါင်းထဲ အသိတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ဘာတွေ ပြစ်လာတော့မည်ဆိုသည်ကို ချက်ချင်း သိလိုက်မိသည်။

သည်အိမ်ထဲတွင် သူမစာစ်ယောက်တည်း ကြာကြာမနေရတော့။

ရောမမြို့၊ လီယိုနာဂိုလေဆိပ်သို့ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း ဆင်းလာသည်။ မှုခင်းစုံထောက်ဟော်နန်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်ကြည့်နေသည်။

မြေပြင်သို့ ရဟတ်ယာဉ် ဆိုက်သည်။ တံခါးဖွင့်ပြီး လေယာဉ်မှူး ထွက်လာသည်။ ဟော်နန်က သူ့နား ကပ်သွားသည်။

“ကျုပ်ကို ဆာဒင်းနီးယား ပို့ပေးနိုင်မလား”
လေယာဉ်မှူးက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ဘာတွေများ အရေးကြီးနေလို့လဲ၊ အခုပဲ ကျွန်တော် အဲဒီကို

ဖျိုးဆယ်လွှာ ၅၃၁

တစ်ယောက် ပို့ခဲ့ပြီးပြီ၊ မှန်တိုင်းက အတော့်ကို ဆိုးဆိုးရွားရွား တိုက်နေတာဗျ”

“ကျုပ်ကို ပို့ပေးမလား”

“သုံးဆ ပေးရမယ်”

ဟော်နန်က စဉ်းစားမနေတော့။ ချက်ချင်းပင် လေယာဉ်ပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။ လေယာဉ် မြေပြင်မှခွာတော့ ဟော်နန်က လေယာဉ်မှူးဘက် လှည့်ပြီး . . .

“ဆာဒင်းနီးယားကို စောစောက သွားပို့တဲ့ ခရီးသည်က ဘယ်သူလဲဗျ”

“သူ့နာမည်က ဝီလျံတဲ့”

ယခုတော့ အမှောင်ထုသည် အယ်လစ်ဘောက်အဖို့ ရန်သူ မဟုတ်တော့။ လူ့သတ်သမားအန္တရာယ်မှ သူမအား ဖုံးကွယ်ပေးသည့် မိတ်ဆွေ မြစ်လာခဲ့လေပြီ။

သည်အချိန်တွင် အပြင်သို့ ထွက်ပြေးရန် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထဲတွင် အကောင်းဆုံးပုန်းစရာ တစ်နေရာ ရှာဖို့သာ ရှိတော့သည်။

သူမသည် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ လှေကားထိပ် ရောက်တော့ ခေတ္တရပ်၍ စဉ်းစားသည်။ ထို့နောက် ဖေဖေအိပ်ခန်းဘက် လှည့်လာခဲ့သည်။ အပြင်ဘက် အမှောင်ထုထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ သည် သူမဆီသို့ ခုန်ပေါက်လာသလို ခိုင်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူမက အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ ထိုအရာမှာ လေပြင်းဒဏ်ကြောင့် ယိမ်းလှိုင်းလှုပ်ရှားနေသော သစ်ပင်တစ်ပင်သာ ဖြစ်သည်။

သူမ၏အော်သံကို အောက်ထပ်မှ ခိုးစိ ကြားသွားလေပြီလားဟူသော အတွေးကြောင့် သူမရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်စိတ်တွေ တဖျပ်ဖျပ်

www.burmeseclassic.com

လှိုင်းခပ်သွားကြသည်။

သူတို့ အချိန်ဆွဲထားရမယ်။ အချိန်ဆွဲထားမှ ဖြစ်မယ်။ သူမစိတ်ထဲက ပြောနေသည်။ သို့သော် ဘယ်လို အချိန်ဆွဲရမှာလဲ။ မစဉ်းစားတတ်တော့။

သူမခေါင်းထဲ လေးလာသည်။ အရာခပ်သိမ်း မှုန်ဝါးသွားသည်။ စဉ်းစားစမ်းပါ။ အကြံထုတ်စမ်းပါ။ အဘိုးကြီး ဆင်ဖြူရယ်က သူ့အခက်အခဲတွေ ဘယ်လို ကျော်လွှားခဲ့သလဲ။

သူမကိုယ်သူမ အားပေးနေသည်။ သူမသည် ခန်းမကြီးအစွန်ရှိ အိပ်ခန်းဆောင်သို့ လာခဲ့သည်။ အတွင်းမှ တံခါးသော့ခလောက်ကို ဖြုတ်ယူသည်။ အပြင်မှ သော့ခတ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း သော့ခလောက်တွေ လိုက်ခတ်သည်။

ယင်းတို့ကား ကရာကိုးမြို့စွန်ရှိ ဂျူးရပ်ကွတ်၏ ဝိတ်တံခါးများပင် ဖြစ်သည်။ ပထမတွင် သည်တံခါးတွေကို သူမ ဘာကြောင့် လိုက်ပိတ်နေကြောင်း သူမကိုယ်တိုင် လုံးဝ မစဉ်းစားမိ။

ခဏကြာတော့ သူမ သတိရလာသည်။ သူမသည် ဝိတ်စောင့်ပုလိပ် 'အာရမ်' ကို သတ်လိုက်ပြီ။ သူမကို ဘယ်သူမှ မဖမ်းနိုင်တော့။

ထိုအချိန်တွင် အောက်ဘက်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်လို အရောင်တန်းတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ လင်းလက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအရောင်သည် လှေကားမှနေ၍ အပေါ်ထပ်သို့ တဖြည်းဖြည်း တက်လာသည်။

သူမ အသည်းတွေ ပြုတ်ကျမတတ် တုန်နေသည်။ သူမဆီသို့ နိပ် လာနေပြီ။

သူမသည် အပေါ်ဆုံးမျှော်စင်ဆောင် လှေကားသို့ တက်သည်။ လှေကားတစ်ဝက် ရောက်သောအခါ ခေတ္တရပ်သည်။ ခူးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

ထို့နောက် အားတင်းလိုက်ပြီး ဆက်တက်သည်။ ရင်ဘတ်ကို

လှေကားနှင့်အပ်လျက် တဖြည်းဖြည်းတွား၍ တွား၍ တက်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး လှေကားထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။ ကိုယ်ကို သေယ်ချင်သယ်ချင်ဖြင့် ဒယ်ဒယ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ မျှော်စင်ဆောင်အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး အထဲသို့ ဝင်သည်။

တံခါး သတ်ထား။ တံခါးကို သော့ပိတ်။ အဘိုးကြီးဆင်ဖြူရယ်၏ အသံကို ကြားယောင်မိသည်။ သူမက အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်လိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် သည်မျှဖြင့် နိပ်ကို တားဆီးနိုင်ဦးမည်မဟုတ် ဆိုသည်ကိုတော့ သူမ သိသည်။ သူမက သော့ခလောက် ရိုက်ခိုးပြီး ဝင်နိုင်သည်။ ယင်းသို့ ဝင်လျှင် တစ်မျိုးတော့ ကောင်းသည်။ ဒါမှ အကြမ်းဖတ်မှု အတိုင်း အတာ ပို၍ ကြီးမားမည်။ ပို၍ ထင်ရှားမည်။ သူမ၏ သေဆုံးမှုမှာ လည်း အသတ်ခံရ၍ သေဆုံးမှုနှင့် တူသည်။

သူမသည် စားပွဲကုလားထိုင်များကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျက် တံခါးပေါက်တွင် ပိတ်ဆို့ထားလိုက်သည်။ စားပွဲ တစ်လုံး၊ ကုလားထိုင် တစ်လုံး၊ ပြီးတော့ နောက်ထပ်စားပွဲ တစ်လုံး၊ သူမသည် စက်ရှုပ် တစ်ခုပမာ အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားနေသည်။ အချိန်ကို လုနေရသည်။ သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် ကရော်ကမယ်ခံတပ်ကလေးကို ရနိုင်သမျှ ပစ္စည်းတွေနှင့် ဆောက်လုပ်နေရသည်။

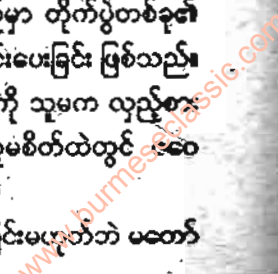
အောက်ထပ်မှ ပြိုကွဲသံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။ ခဏကြာတော့ ထပ်မံ ကြားရပြန်သည်။

ပြီးတော့ နောက်ထပ် ကြားရပြန်သည်။

နိပ်သည် သူမအား တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် ရှာရင်း အိပ်ခန်း တံခါးတွေကို ရိုက်ခိုးနေခြင်း ဖြစ်မည်။ ဤသည်မှာ တိုက်ပွဲတစ်ခု၏ လက္ခဏာ ဖြစ်သည်။ ရဲတွေလိုက်လာရန် လမ်းခင်းပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက သူမကို လှည့်စားခဲ့သည်။ ယခု သူ့ကို သူမက လှည့်စားထားပြီ။ သို့သော် အချက်တစ်ချက်ကိုတော့ သူမစိတ်ထဲတွင် မေ့လျော့ ဖြစ်နေမိသေးသည်။

အကယ်၍ နိပ်က သူမအားသတ်၍ သေခြင်းမဟုတ်ဘဲ မတော်

တဆူနှင့် သေခြင်းမျိုးဖြစ်အောင် လုပ်ထားလိုသည်ဆိုလျှင် ယခု သူ ဘာကြောင့် တံခါးတွေကို ရိုက်ချိုးနေရသလဲ။

သူမသည် တံခါးဝသို့ သွားပြီး အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ လေကြမ်းတ တစ်ခုခုအော်မြည်ယင်း တကြမ်း တိုက်ခတ်လျက်ရှိရာ သူမအတွက် သရဏဂုံတေးကို သံကုန်ဟစ်၍ ဆိုသည်။

လသာဆောင်အလွန်တွင် နက်စောက်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီးသည် အောက်ဘက် ပင်လယ်ပြင်အထိ ထိုးဆင်းသွားသည်။

သူ့အဖို့ မျှော်စင်ခန်းမှတစ်ပါး အခြားဘယ်နေရာကိုမျှ ထွက်ပေါက် မရှိတော့။ နိုက်က ဤအခန်းသို့ တက်လာပြီး သူမအား သတ်တော့မည်။

လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့လိုတွေ့ငြား အခန်းထဲတွင် လှည့်ပတ်ရှာဖွေကြည့်သည်။ သို့သော် သူမအသက်ကို ကာကွယ်နိုင်မည့် လက်နက်ဆို၍ ဘာဆို ဘာပစ္စည်းမျှ မတွေ့ရ။

သူမသည် လူသတ်သမားနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် အမှောင်ထဲမှ စောင့်နေသည်။

သူ အောက်ထပ်မှာ ဘယ်သူ့ကို စောင့်နေတာလဲ။ တံခါးတွေ ရိုက်ချိုးပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ဘာကြောင့် မတက်လာသေးတာလဲ။

အက်လစ်ဘောက်က နိုက်၏ နေရာမှနေပြီး တွေးကြည့်သည်။ နိုက်၏ စိတ်ထဲ ဝင်ကြည့်သည်။

သူမ သေသွားပြီးနောက် ရဲဘက်မှ လုံးဝသံသယမရှိအောင် သူ ဘယ်လို လှည့်စားနိုင်မလဲ။ လူသတ်မှုမဟုတ်ဘဲ မတော်တဆမှုဟူ၍ ရဲက ထင်အောင် သူ ဘယ်လို တစ်ပါတ်ရိုက်နိုင်မလဲ။

တစ်နည်းတော့ ရှိသည်။ စံအိမ်ကြီးကို မီးတင်ရှို့နိုင်သည်။

သူမ၏ခေါင်းထဲသို့ သည်အတွေးဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မီးခိုးနံ့များပင် ရလာသလို ထင်လိုက်မိသည်။

မူခင်းစုံထောက် ဟော်နန်သည် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် အနီရောင်သံမှုန်များနှင့် သိပ်သည်းစွာ ရစ်ပိုင်းမြဲလွှမ်းထားသော ဆာဒင်နီးယား ပင်လယ်ကမ်းခြေကို မြင်နေရသည်။

လေယာဉ်မှူးက အော်ပြောလိုက်သည်။
“ရာသီဥတု တော်တော်ဆိုးတယ်၊ ဆင်းမယ့်နေရာတောင် ရှာမတွေ့ဘူး”

“တွေ့ပါတယ်ဗျ . . . ခင်ဗျား မောင်းမှာသာ မောင်းစမ်းပါ၊ ပေါ်တိုကာဗိုကို ရောက်အောင် မောင်း”

ဟော်နန်ကလည်း ပြန်အော်လိုက်သည်။
လေယာဉ်မှူးက ဟော်နန်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း . . .

အဲဒါ တောင်ထိပ်ကြီးဗျ”
ကျုပ် သိပါတယ်၊ ခင်ဗျား အဲဒီမှာ ဆင်းနိုင်မှာလား”
“၃၀ - ရာခိုင်နှုန်းတော့ သေချာတယ်”
“ ဘာအတွက်လဲ ”
“ မဆင်းနိုင်ဖို့ အတွက်ပေါ့ ”

မီးခိုးတွေက အောက်ထပ်ကြမ်းခင်းတွေကိုဖြတ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည်။ လေတိုက်သံကလည်း တဟဲဟဲ။ မီးညွှန်တိုးသံလည်း တစ်ခုရှိ ။

အယ်လစ်ဘောက်မှာ အပေါ်ထပ်တွင် လျှောင့်ပိတ်ခံနေရပြီ။ ဘယ်ကိုမှ ပြေး၍ မလွတ်နိုင်တော့။ မကြာမီ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း တံခါးတွေ၊ မှန်တွေ၊ စားပွဲ ကုလားထိုင်တွေအပါအဝင် တစ်အိမ်လုံးကို

www.burmeseclassic.com

မီးတောက်မီးလျှံတွေက ဝါးမျိုးသွားမည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းနှင့် သိပ္ပံပညာရှင် တလေး ဂျီပလီတို့အဖြစ်မျိုးကဲ့သို့ အားလုံး လောင်ကျွမ်းပြာကျကုန် တော့မည်။

ထို့နောက် နိဂုံးက တစ်နေရာသို့ ပြေးသွားပြီး မှုခင်းဖြစ်ပွားချိန် တွင် သည်အိမ်ကြီး၌ သူမရှိကြောင်းကို ထွက်ဆိုနိုင်အောင် ချက်ပိုင်ပိုင် နှင့် လုပ်ပေတော့မည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အဝါရောင်မီးခိုးလုံးကြီးများ အခန်းတွင်းသို့ အလိပ်လိပ် ဝင်လာကြပြီ။ စူးစူးဝါးဝါး မီးခိုးနံ့ကြောင့် အယ်လစ်ဇဘက် သည် အသက်ရှူကျပ်လာသည်။ မီးညွှန်များက တံခါးပျက်များကို လောင်စွဲကြသည်။ သူမကို မီးရှိုက်ဟပ်လာသည်။

သူမသည် ခေါင်းထိတ်ကြောင့် အံ့ကိုကြိတ်လိုက်သည်။ အားတွေ ပြည့်လာသလို ထင်ရသည်။

လျှောင်ပိတ်နေသော မီးခိုးငွေ့ထုကြီးကို တအားထိုးဖောက်ကာ ခန်းဆီးတံခါးဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ တံခါးကို ကမန်းကတန်း တွန်း ဖွင့်ပြီး လသာဆောင်သို့ ကူးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ခန်းကူးပမ်း ကြားမှ ဝင်လာသော မီးညွှန်များက မျှော်စင်ဆောင် အခန်းကို ထိုး ဖောက်ကာ အခန်းနံရံကို မီးဟပ်နေလေပြီ။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် လသာဆောင်တွင် ရပ်နေသည်။ လေပြင်းဖက်ကြောင့် သူမ၏ဝါဂံန်မှာ ပြုတ်ထွက်မတတ် တဖျတ်ဖျတ် နိုက်ခတ်နေသည်။ တဝကြီး ရှိုက်သွင်းလိုက်ရသော လဟာပြင်လေကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီး ကေးဇူးတင်လိုက်သည်။

သူမက အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

လသာဆောင်မှာ အိမ်မကြီးဘေးမှ အပြင်သို့ ထိုးထွက်နေရာ ချောက်ကမ်းပါးကြီးပေါ်သို့ မိုးနေသော ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းလို ဖြစ် နေသည်။ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့။ ထွက်ပေါက် မရှိတော့။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် သူမ၏ခေါင်းပေါ်မှ ဆင်ခြေလျှော့ မမိင် မိုးဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်နိုင်လျှင် မီးမလောင်သေးသော အိမ်တစ်ဘက်ခြမ်းသို့ ကူးသွားနိုင်

သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် လွတ်ရာသို့ ထွက်နိုင်မည်မှာ သေချာသည်။

သူမက ခြေဖျားထောက်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ မြှောက် ထိတ်လေသည်။ သို့သော် ခေါင်မိုးစွန်းကို မရှိ။

ယခုအချိန်တွင် မီးညွှန်များက မျှော်စင်ခန်းကို မြဲလွှမ်းသွားပြီး သူမ ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ။

သူမအဖို့ မသေချာသောနည်းလမ်းတစ်ခုသာ ရှိတော့သည်။ သူမ သည်နည်းလမ်းကို ရွေးလိုက်သည်။

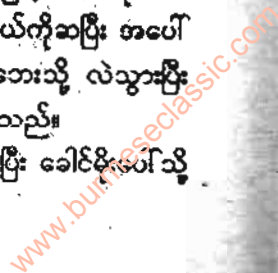
ထို့နောက် သူမသည် မီးညွှန်များနှင့် မီးခိုးများအကြားမှ တစ်ဟုန်ထိုး ဖောက်ကာ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ တွေ့ရာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လသာဆောင်သို့ တရွတ်တိုက် ဆွဲပြေးလာခဲ့သည်။

ခေါင်မိုးစွန်းအောက်တွင် ကုလားထိုင်ကိုချပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် သို့ တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူမ၏လက်ချောင်းများက ခေါင်မိုးကို လှမ်း ကိုင်မိသည်။ သို့သော် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ လက်ကုပ်စရာ ဘာမျှ မရှိ။ သူမက ခေါင်မိုးစွန်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဟိုစမ်းသည်စမ်းလုပ်ရင်း လက်တိုင် မြဲမည့် နေရာကို ရှာနေသည်။

အတွင်းဘက်တွင် ခန်းဆီးများကို မီးစွဲနေပြီ။ အခန်းပတ် လည်တွင် မီးညွှန်များ ဝိုင်းကြီးပတ်လည် သွေးဇူးသွေးတမ်း ကခုန်နေ ကြပြီ။ စာအုပ်တွေ၊ ကော်ဇောတွေ၊ စားပွဲတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေကို လည်း မီးညွှန်များက ဝါးမျှနေကြပြီ။ လသာဆောင်ဘက်သို့ပင် ကူး လာနေကြပြီ။

ရုတ်တရက် လက်ကိုင်မြဲသော ခေါင်မိုးစွန်းတစ်နေရာကို စမ်းမိ သည်။ သူမလက်တွေက ထုံကျဉ်နေသည်။ မြဲမှ မြဲပါ့မလားဟု စိတ် လေးနေမိသည်။ ခေါင်မိုးစွန်းကို မြဲမြဲကိုင်ကာ ကိုယ်ကိုဆည်း အပေါ် သို့ တအားခုန်တွဲလိုက်သည်။ ကုလားထိုင်က ဘေးသို့ လဲသွားပြီး သူမမှာ ခေါင်မိုးစွန်းတွင် တွဲလောင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အင်အားကို စုစည်းလိုက်ပြီး ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ချိတ်ထုတ်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံး ခေါင်မိုးပေါ်ရောက်တော့မှ ဟင်ခနဲ သက်မကြီး
ချလိုက်မိသည်။ အသက်ကို မျှဉ်းမျှဉ်းရှူရင်း အားသွင်းနေသည်။

ပြီးတော့ . . ဆင်ခြေလျှော ခေါင်မိုးအပေါ်ပိုင်းသို့ သတိကြီးစွာ
ဖြင့် ပွား၍ပွား၍ ဟက်ဟာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် လသာဆောင်ကို မီးလောင်နေပြီ။ သူမအဖို့
ပြန်လမ်း မရှိတော့။

ခေါင်မိုးထိပ်တွင် ရပ်ကာ ဖိတ်ကြီး၏အောက်ဘက်အစွန်ကို
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သီးသန့်ဧည့်ခန်းဆောင်တစ်ခု၏ လသာ
ဆောင်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိုအဆောင်ကို လုံးဝ မီးမကူးသေး။
သို့သော် ထိုနေရာသို့ သွားရန် နည်းလမ်းမမြင်။ ခေါင်မိုးဆင်ခြေလျှော
မှာ အောက်ဘက်သို့ တော်တော်ပင် စိုက်ဆင်းနေသည်။ အချို့
ခေါင်မိုးတွေက လျှောရဲနေသည်။ လေကလည်း မြင်းသည်။ မတော်လို့
ခြေတုတ်တစ်ချက် လွတ်သွားခဲ့လျှင် အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲရုံမှ
တစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့။

ယိုးဒယားနှင့် သူမသည် မူလနေရာတွင်ပင် ရပ်နေသည်။ တစ်
တိုယ်လုံး အေးစက်ပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။

ထိုအခိုက် ဧည့်ခန်းလသာဆောင်ပေါ်တွင် လူရိပ်လိုလို လှမ်း
မြင်လိုက်ရသည်။

မျက်လုံးကို လက်နှင့်ပွတ်၍ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်တော့ . . .
ဆာအလက်။

သူသည် အပေါ်သို့လှမ်းကြည့်ရင်း အော်ပြောသည်။
“အယ်လစ်ဇဘက် ရပါတယ်၊ မခက်ပါဘူး လွယ်လွယ်လေးပါ”

အယ်လစ်ဇဘက် ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာလုံးဆိုသွားသည်။
“ပြည်းပြည်း . . . ပြည်းပြည်း . . . တစ်လှမ်းချင်း ဆင်း၊ သတိနဲ့
ဆင်း”

ဆာအလက်က လှမ်း၍ အားပေးနေသည်။
အယ်လစ်ဇဘက်က သတိကြီးစွာဖြင့် တရွေ့ရွေ့ ဆင်းလာသည်။

တပြည်းပြည်းနှင့် ခေါင်မိုးစွန်းသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ထိန်းထား . . . သတိနဲ့ ထိန်းထား”
ဆာအလက်က အပေါ်သို့ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ
သည် လသာဆောင်အစွန်းသို့ လျှောက်လာသည်။

“အောက်ကို မကြည့်နဲ့၊ မျက်စိ မှိတ်ထား၊ ခုန်ချလိုက် . . .
ခုန်ချလိုက်၊ ငါ ဖမ်းထားမယ်”

အယ်လစ်ဇဘက်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်သွင်းလိုက်သည်။
ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက် ထပ်ရှိုက်လိုက်သည်။

“ကဲ . . . ခုန်ချလိုက်တော့”

အယ်လစ်ဇဘက်က မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး လွှားခနဲ ခုန်ချလိုက်သည်။
သူမသည် လဟာနယ်ထဲသို့ ထိုးကျလာသည်။ ဆာအလက်က လက်
နှစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖမ်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီကွ . . . ဒါမှ ငါချစ်တဲ့ လစ်စ်”

အယ်လစ်ဇဘက်က ဟင်းခနဲ သက်မချပြီး မျက်လုံးတွေ မှိတ်
ထားလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူမ၏နားထင်ကို မာကျောသောအရာတစ်ခု လာ
ထိသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

မျက်လုံးကို ပွင့်လိုက်သည်။
သူ့လက်ထဲမှာ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်။

အခန်း (၅၅)

ရဟတ်ယာဉ်သည် လေပြင်းလမ်းကြောင်းနှင့် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများကို ဝင်မတိုးမိအောင် သတိကြီးစွာဖြင့်ရှောင်ကာ ကျွန်းပေါ်မှ နိမ့်နိမ့်သမျှ အနိမ့်ဆုံး ပျံသန်းနေသည်။

ထိုမျှအမြင့်တွင် တောင်မှ ကောင်းကင်လေမှာ အတော်ကလေး ကြမ်းနေသေးသည်။

လေယာဉ်များ၏ရှေ့ ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာတွင် ပေါ်ထိုကာဗို တောင်ထွတ်ကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။

“အဲဒါပေါ့ဗျ . . ကျုပ် ပြောတာ”

ဟော်နန်က လေယာဉ်များကို ပြောလိုက်သည်။

“အိမ်ကြီးကိုတောင် မြင်ရပြီ”

ထို့နောက် သူက တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ရွတ်တရက် ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး . . .

“ဟာ . . . အိမ်ကြီးကို မီးလောင်နေပြီဗျ”

အယ်လစ်ဇဘက်သည် လသာဆောင်ပေါ်တွင် ရပ်နေရင်း အပေါ်မှ ရဟတ်ယာဉ်ပျံစုံနေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူမက မိုးပေါ်သို့ ဇတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ဆာအလက်ကမူ မည်သို့မျှ အမူအရာ မပြောင်း။ သူက အယ်လစ်ဇဘက်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် လည်း ဝမ်းနည်းခြင်း အရိပ်အယောင်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် . . .

“အင်း . . . ဝီဗီယံ . . . ဝီဗီယံ . . . ဒီအလုပ်ကို သူ့အတိုင်း အတွက် ငါ လုပ်ရတော့မယ်၊ သူ့အကျိုးအတွက် လုပ်ရတော့မယ်၊ သူတို့က မင်းကို ပြာပုံထဲ တွေ့ကြရတော့မယ် . . . လစ်ဗီ”

အယ်လစ်လောက်က သူ့စကားကို လုံးဝ နားမထောင်မိ။ သူမက နိမ့်အကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။

တရားခံက နိမ့်မဟုတ်ဘူး။ နိမ့် မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်ခဲ့သမျှအား လုံး အလတ်လတ်ချက်တွေပဲ။ သူ့က ဖေဖေကိုလည်း သတ်ခဲ့တယ်။ အခုလည်း ငါ့ကိုသတ်ဖို့ လုပ်နေပြီ။ လျှို့ဝှက်အစီရင်ခံစာကို ခိုးတာ သူပဲ။ သူ့က တစ်ပတ်ရှိက်နဲ့ နိမ့်ကို ပုံချတယ်။ ငါ ဒီနေရာကို လာမယ် ဆိုတာ သူ သိတယ်။ ဒါကြောင့် သူက နိမ့်ကို တရားခံလုပ်ပြီး ငါ့ကို ဒီနေရာထွက်ပြေးအောင် လှည့်ကွက်ဆင်ခဲ့တာ။

ရဟတ်ယာဉ်သည် အနီးအနားမှ သစ်ပင်များကို ကျော်လွှား ပြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်။

“ကဲ . . . အယ်လစ်လောက် ဘာမှ ဟိုဟိုဒီဒီ တွေးမနေနဲ့တော့၊ မင်းမျက်လုံးတွေကိုသာ မှိတ်ထားလိုက်တော့”

“မမှိတ်ဘူး . . .”

သူမက အော်ပြောလိုက်သည်။

အောက်ဘက်မှ လှမ်းအော်လိုက်သော နိမ့်၏အသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။

“အလက် . . . ဆေနတ်ကို လွှတ်ချလိုက် ၊ သေနတ်ကို လွှတ်ချ လိုက်”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်း အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက် သည်။ ခြံဝင်းမြက်ခင်းပြင်မှာ မီးရောင်ကြောင့် လင်းထိန်နေသည်။ လူတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ နိမ့်နှင့် ရဲမှူးဟာရာရဲတို့အပြင် နိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် စုံထောက်ရဲသားများ။

“အားလုံး ပြီးသွားပြီ . . . အလက်၊ အယ်လစ်လောက်ကို လွှတ် လိုက်ပါ။ သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ . . .”

နိမ့်က အပေါ်သို့ လှမ်းအော်သည်။

“လူချင်းက သိပ်ကပ်နေတယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် သူ့ကို ကျွန်တော် ဖစ်ထည့်လိုက်လို့ ရတယ်”

မှန်ပြောင်းတပ် ရှိင်ဖယ်ကိုင်ထားသော စုံထောက်တစ်ယောက်

က ပြောလိုက်သည်။

နိမ့်က ရင်တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့် . . .

“ကပ်မနေနဲ့ . . . ကပ်မနေနဲ့” ဟူ၍ ဆုတောင်းသလို တိုးတိုး တလေး ရေရွတ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဟော်နန်သည် သစ်ပင်တွေ ကြားမှဖောက်ပြီး မြက်ခင်းကို ဖြတ်ပြေးလာသည်။ လသာဆောင်ပေါ်မှ မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ့က ရပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ထားခဲ့တဲ့သတင်း ကျွန်တော် ရတယ်၊ ကျွန်တော် အတော်ကလေး နောက်ကျသွားတယ်”

နိမ့် . . . ဟော်နန်အား ပြောလိုက်သည်။

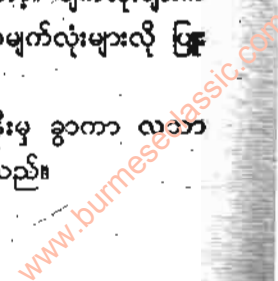
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လသာဆောင်ပေါ်မှ လူရိပ်သဏ္ဍာန်နှစ်ခု တို့ မော့ကြည့်နေကြသည်။ အိမ်ကြီး၏ တစ်ဘက်အစွန်မှ တက်လာ သော မီးညွန့်များကို နောက်ခံထားကာ ရပ်နေသော လူနှစ်ယောက် မှာ ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် နောက်ခံဆလိုက်မီးထိုးထားသော ရုပ်သေးရုပ် ဈားနှင့် တူနေသည်။

မီးတောက် မီးလျှံများက စံအိမ်ကြီးကို တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတစ်ကောင် ဖော သဲသဲမဲမဲ ဝါးမျိုးနေသည်။ လေပြင်းကလည်း မီးညွန့်များကို မြင့် သည်ထက် မြင့်တက်အောင် အားကောင်းကောင်းဖြင့် ပင့်ပေးလျက်ရှိ သည်။ မီးရောင်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် တောတန်းတောင်စွယ်အားလုံး လင်းထိန်နေသည်။ စံအိမ်ကြီးကို မီးလုံးကြီးများ ဝါးမျိုးနေပုံမှာ အချိန် ငြင်းစွာဖြင့် မီးတောင်ကြီးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲနေသလို ထင်ရသည်။

အယ်လစ်လောက်က ဆာအလက်၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့။ မျက်လုံးများက လည်း ဘာကိုမှ မြင်တော့ဟန် မတူ။ လူသေမျက်လုံးများလို ဖြူ ကြောင်ကြောင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဆာအလက်သည် အယ်လစ်လောက်အနီးမှ ခွာကာ လသာ ဆောင်တံခါးမကြီးသို့ တစ်လှမ်းချင်း သွားနေသည်။

“ပစ်ထည့်လိုက်မယ် . . . ဒိုင်း . . .”

စောစောက စုံထောက်က ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ရုတ်တရက် ဝစ်ထည့်လိုက်သည်။ ဆာအလက်သည် ငိုက်ခနဲ ရှေ့သို့ စိုက်သွားသည်။ ထို့နောက် အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

လသာဆောင်တွင် အယ်လစ်ဇဘက် တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတော့သည်။ သူမသည် ရပ်နေရာမှ အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“နိုးစ် . . . နိုးစ် . . .”

သူမက သံတုန်အော်ခေါ်လိုက်သည်။

သို့သော် နိုးစ်မှာ သူ့နေရာတွင် မရှိတော့။ သူမကို ကယ်ရန် အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေပြီ။

အပြစ်အပျက်များသည် မြန်ဆန်လှသည်။ အားလုံးပင် လျှပ်တစ်ပြတ်အတွင်း ဖြစ်ပျက်သွားကြသည်။

မကြာမီတွင် နိုးစ်က အယ်လစ်ဇဘက်အား ပွေ့ချီကာ မြတ်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ လာခဲ့သည်။ သူမက နိုးစ်အား အတင်းသိုင်းဖက်ထားသည်။ သို့ပေမယ့် သူမ စိတ်ထဲတွင်တော့ ဖက်၍ မဝနိုင်သလို ခံစားနေရသည်။

အယ်လစ်ဇဘက်သည် မြတ်ခင်းပေါ်တွင် လှဲနေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသည်။ နိုးစ်က သူမအား ရင်ခွင်ပေါ်သို့ ပွေ့ချီလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါချစ်ပါတယ် လစ်ဇရယ် . . . မင်းကို ငါချစ်ပါတယ် . . . အချစ်ရယ် . . .”

သူ့အသံက ချို့မြိန်လှသည်။ အေးချမ်းလှသည်။ သာယာလှသည်။

သူမကတော့ စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောနိုင်။ နိုးစ်၏ မျက်လုံးများကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ချစ်မေတ္တာကိုလည်း မြင်နေရသည်။ ဒုက္ခဝေဒနာကိုလည်း မြင်နေရသည်။

သူမ ရင်ထဲတွင် ပြောပြစရာတွေ မတုန်အောင် ပြည့်လျှံနေ

သည်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် မျက်နှာအုပ်ရင်း ကရားရေလွှတ် ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ သို့ပေမယ့် သူမ၏စိတ်ထဲတွင် လိပ်ပြာမလိုသလို ခံစားနေရသည်။ အပြစ်ကျူးလွန်မိသူလို ခံစားနေရသည်။ သူ့အပေါ်မှာ ဖြစ်မှားမိခဲ့သော သံသယစိတ်များအတွက် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျေအောင် လုပ်နိုင်တော့မှာလဲ။ သူမ၏ အနာဂတ် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သူ့အကြွေးကိုပင် ပြန်ဆပ်သွားရတော့မည်။

သူမသည် စိတ်ရောကိုယ်ပါ အလွန်ပင် နှမ်းနယ်နေသည်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ဘာကိုမျှ ဆက်မတွေးချင်တော့။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့ချင်တော့သည်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ဒုက္ခအထွေထွေတို့သည် သူမအတွက် မဟုတ်ဘဲ တစ်ချိန်ချိန်၊ တစ်နေရာရာတွင် အခြားသူတစ်ယောက်ယောက်အတွက်သာ ဖြစ်ခဲ့သလို သူမက ထင်မှတ်နေတော့သည်။

သူမအဖို့ အရေးကြီးဆုံးမှာ နိုးစ်နှင့်အတူ ရှိနေဖို့သာ ဖြစ်သည်။ ခုလို နိုးစ်၏ရင်ခွင်ထဲရောက်နေရလျှင် သူမဘဝတွင် ဘာမျှ မလိုတော့။ နိုးစ်က သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

သည်မျှဆိုလျှင်ပင် သူမအဖို့ ဘဝမှာ နေဖျော်ရပါပြီ။ ကျေနပ်ရပြီ။

အခန်း (၅၆)

အခန်းထဲသို့ မီးခိုးလုံးကြီးများ အလိပ်လိပ် ဝင်လာသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများပမာ လှိုင့်၍ လှိုင့်၍ ဝင်လာသည်။ မီးတောက်မီးလျှံများကလည်း အစိမ်းသူရဲများသဖွယ် လျှာကြီးတွေ တယမ်းယမ်းနှင့် တိုး၍ တိုး၍ ဝင်လာကြသည်။

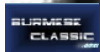
ဆာအလက်အဖြစ်ကတော့ ငရဲဖိုပုံထဲ ဝင်တိုးသူနှင့် ဘာမှမခြားတော့။ သူသည် မီးခိုးတွေ ဣန္ဒြေ အပူရှိန်မြင့်မားလှသော အခန်းထဲတွင် အရှုတစ်ယောက်လို သွေးရှုသွေးတန်းဖြင့် ဆောက်တည်ရာ မရ လူးလာခေါက်ပြန် လျှောက်ပြေးနေသည်။

မကြာမီတွင်ပင် သူ့ဆံပင်များနှင့် အဝတ်များကို မီးခွဲလောင်လေတော့သည်။

မီးတောက် မီးလျှံများသည် ညာသံပေးကာ ဆာအလက်အား ထွက်ပေါက်မရှိအောင် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လျက် ရှိသည်။ သူသည် မီးတောက်များ၏ တဥျတ်ဥျတ် တဝုန်းဝုန်း တပြုန်းပြုန်း ကိုက်စားဝါးချီသံကို သူ့ဖုန်းကလေး ဝီဝီယံ၏ အသံဟုသာ ထင်မှတ်တော့သည်။

ရုတ်တရက် မီးတောင်ပေါက်ကွဲသွားသလို မီးညွှန်တစ်ခု ပွင့်သွားပြီး တစ်ခန်းလုံး ထိန်ထိန်လင်းသွားသည်။ မီးရောင်ထဲတွင် ဝီဝီယံကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်လိုက်ရသည်။ သူမသည် ခုတင်ပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး လှဲနေသည်။ သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဘာအဝတ်မှ မရှိ။ ကြက်သွေးရောင် ဖဲကြိုးပြားတစ်စကိုသာ လည်ပင်းတွင် စည်းထားသည်။ ထိုဖဲကြိုးပြားမှာ သူတို့၏မင်္ဂလာဦးညက သူမအား သူ ကိုယ်တိုင်စည်းပေးခဲ့သော ဖဲကြိုးပြားပင် ဖြစ်သည်။

ဝီဝီယံက သူ့နာမည်ကို အော်ခေါ်နေသည်။ သူမ၏အသံတွင် ရွှေ့တံငွေတွေ ခြုံလှမ်းနေသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် သူမသည် သူ့အား အရှုအမှူး ချစ်နေပြီ။ ယခင်အခါများကလို သူ့များရင်ခွင်ကိုသာ ဝိုင်းတပ်မက်သော အမူအရာတွေ လုံးဝမရှိတော့။

www.burmeseclassic.com

သူက သူမအနားသို့ ကပ်သွားသည်။

“အို . . . အလက်ရယ်၊ ရှင့်ကိုသာ ကျွန်မ အချစ်ဆုံးပါကွယ်”
သူမ၏အသံက စမ်းရေစီးသလို ချိုလွင်အေးမြနေသည်။

ယခုတော့ သူမ၏အချစ်ကို သူက ယုံပါပြီ။ တကယ်တော့ သူမ
လုပ်ခဲ့သမျှ မကောင်းမှုတွေအတွက် သူမကို ဘဝပျက်အောင်အထိ
ပြစ်ဒဏ်ခတ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဒါပေမဲ့ သူက လိမ္မာသည်။ ပါးနပ်သည်။ သူမ မကောင်းမှုတွေ
ကို လုပ်နိုင်အောင် သူက တစ်ပါးသူတွေကို သားကောင်လုပ်ခဲ့သည်။
မားစာခံ လုပ်ခဲ့သည်။ သူ့ဇနီးကလေးကို ငုံ့ထားမတတ် ချစ်လွန်လွန်း
လို့ ကြောက်စရာကောင်းလှသော ပြစ်မှုကြီးတွေကို သူက ကျူးလွန်ခဲ့
သည်။ ယခုတော့ သူမ နောင်တရခဲ့ပြီ။ သူလည်း နောင်တ ကြီးစွာ
ရခဲ့ပြီ။ ဘဝနှင့် ရင်းရသော နောင်တ၊ အသက်နှင့် ရင်းရသော
နောင်တ။

သူက သူမအနားသို့ တိုးလာသည်။ သူမက စမ်းရေစီးသလို
တိုးတိုးကလေး ဆိုပြန်သည်။

“အလက်ရယ် . . . ရှင့်ကိုသာ ကျွန်မ အချစ်ဆုံးပါကွယ်”
ဟုတ်ပါသည်။ ယခုတော့ သူမ၏အချစ်ကို သူက ယုံပါပြီ။

သူမက ဝင်းမွတ် သွယ်ပျောင်းသော လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့
ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ သူက သူမ၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ ရမ္မက်ကြီးစွာဖြင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို သိုင်းကြိုးပွေ့ဖတ်
လိုက်သည်။ သူတို့သည် နှစ်ကိုယ်တစ်ကိုယ် ဖြစ်သွားကြသည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူက သူမအပေါ်တွင် ဖော်မပြတတ်
နိုင်အောင် ကျေနပ်လှပါသည်။

သူ၏ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှုသည် အတွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့ရာမှ
ရုတ်တရက်အားဖြင့် ပူလောင်နာကျင်မှု ဝေဒနာသို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့
သည်။ သူ့ကိုယ်နှင့် ပူးကပ်နေသော သူမ၏ကိုယ်သည် ရှားမီးလို ပူ
လောင်လာသည်။

သူသည် အံ့ဩလှစွာဖြင့် ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏

မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေရင်းမှပင် သူမ၏လည်မင်းမှ ကြက်သွေးရောင်
ဖဲကြိုးပြားမှာ မီးတောက်မီးညွှန်ကြီးတစ်ခုအဖြစ်သို့ တစ်မှတုတ်ချင်း
ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

အလျှံတည်းညည်း ထွက်နေသော မီးစွယ်မီးတန်းကြီးတစ်ခုတ
သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိုင်းခြုံထွေးပိုက်လိုက်သည်။

ထိုခဏ၌ ခေါင်မိုးမျက်နှာကြက်မှ ရဲရဲနီစောင်း မီးစွဲလောင်နေ
သော ရက်မထုတ်တန်းကြီးတစ်ခု သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာပြီး
သူ့အား ဆာဒင်နီးယားစံတိမ်ကြီးနှင့်အတူ မီးသပြိုင်လိုက်လေသည်။

နာကြပ်မိ
ဓမ္မဒါနီ

ရက်လ ၂၆-၁၉၇၉
နံနက် ၉း၁၅ နာရီ